Giới thiệu Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc

Thể loại: Hiện đại, quân nhân

Convert: ngocquynh520

Nhân vật chính của truyện đều là người thuần khiết chưa nhiễm bụi trần + truyện đôi chỗ sẽ ngược nhưng tuyệt đối là cưng chiều sủng ái và khỏe mạnh (=.=)

Chuyện kể về lịch sử hôn nhân của một con cừu nhỏ ngang ngược nóng tính và một đại mỹ nam lạnh lùng phúc hắc.

Tinh Tiểu Noãn là hòn ngọc quý của một gia đình quyền thế, vừa xinh đẹp lại vô cùng thông minh nhưng lại có tính cách phản nghịch. Mục tiêu cả cuộc đời cô chính là đếm tiền tới khi bị chuột rút, ngủ tới khi tự tỉnh.

Chiên Vân Không là kẻ có quyền có thế lại vô cùng thủ đoạn. Sau khi hắn gặp cô liền sủng cô lên tận trời.

Những lúc say rượu chú cừu nhỏ mới dám chủ động gặm sạch con sói xám lãnh ngạo.Cô chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ dây dưa với vị mặt lạnh này, cuối cùng cuộc đời cô gặp ám sát, bắt cóc là chuyện thường như cơm bữa.

"Thủ trưởng, anh hãy xem đi em chính là một người phụ nữ khô khan, không học thức, không có vẻ thùy mị, không có vóc người, không có đầu óc, sao em có thể hợp với một người chiến đấu siêu cấp anh hùng như anh chứ, em nghĩ anh nên thả em đi đi."

"Không được!"

"Báo cáo khi em ngủ. . . . . hay đánh rắm, ngáy to, nói mớ, nghiến răng, đạp chăn."

"Tôi thích!"

"Báo cáo em là một kẻ ngốc đầy khiếm khuyết."

"Kẻ ngốc là món ăn của tôi."

". . . . . Báo cáo em đã có bạn trai."

"Đơn giản! Tôi lập tức đi giết cậu ta."

". . . . . "

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Thế mà anh bị phụ nữ cường hôn (1)

Editor: pewuy1506

'GOLDEN TIME' thế giới đêm của lớn nhất thành cổ, tụ tập những thứ xa xỉ mà thối nát.

Lúc này, trong phòng ở tầng 7.

Hai người đàn ông cười, vẻ mặt đầy âm hiểm, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang say đến bất tỉnh nhân sự.

"Chu thiếu, hôm nay tiểu tử cậu được hời lớn, con nhóc này thật đúng là mẹ nó đúng giờ, chậc chậc xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, non nớt muốn nặn ra nước."

Người đàn ông nói xong, cũng không quên đưa tay vuốt ve hai cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái một cách thô bỉ.

Người đàn ông được gọi Chu thiếu liền cười lạnh một tiếng: "Hừ, con gái của thị trưởng thì thế nào, ddi3n~ dd4`n l3^ quy' d0^n hiện tại không phải là ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ mặc cho tôi rong ruổi, nhìn cô ta xem, hôm nay ông đây không đùa chết cô ta."

"Nói lời tạm biệt được rồi, chờ anh thực sự chơi cô ta rồi cùng một vài anh em chia sẻ cảm tưởng sảng khoái cũng không muộn."

Người đàn ông đưa tay lên nhìn đồng hồ: "Thời gian không còn sớm, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, trước hết tôi không quấy rầy."

Vỗ vỗ bả vai của Chu thiếu, xoay người rời đi, đang tính đóng cửa đột nhiên người đàn ông dừng bước.

"À đúng rồi, có chừng mực một chút dù sao cũng là con gái của thị trưởng rất được chiều chuộng, đừng chơi người ta đến tàn tạ."

Bịch một tiếng, cửa đóng lại, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Chu Tường ngồi ở bên giường, khóe miệng hiện lên nụ cười tà, con nhỏ này con mẹ nó không phải cô ngang ngược sao, con mẹ nó không phải cô rất cố chấp sao, đêm nay bản thiếu gia liền chơi cô.

Bàn tay xoa, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, quả nhiên láng mịn, thích đến nỗi không buông tay được, một đường xuống phía dưới lưỡng lự đi tới chỗ chiếc cổ thon dài, trắng nõn, nhỏ bé của cô, ddi3n~ dd4`n l3^ quy' d0^n đột nhiên con ngươi hẹp dài thoáng qua ý lạnh, hắn kẹp cổ cô, bởi vì uống khá nhiều rượu nên hô hấp có chút khó khăn, lại bị người đàn ông này bóp làm cô thở gấp, hít thở không thông, lẩm bẩm cau mày bàn tay nhỏ bé của cô vỗ lên bàn tay của Chu Tường, cực kỳ không thoải mái đạp chân.

Khom người ngửi trên người cô tỏa ra mùi hương nhàn nhạt của thiếu nữ, Chu Tường buông lỏng tay, kiềm chế với cô một chút, nhìn chằm chằm cô gái đang ngủ say mê, khuôn mặt nhỏ nhắn trong khoảng cách gần, trong lòng không khỏi thầm mắng, mẹ kiếp, thật đúng là tiểu mỹ nhân, lỗ mũi thẳng tắp, xinh đẹp, lông mày lá liễu, đen hơi cong, đôi môi đầy đặn đỏ như son, ddi3n~ dd4`n l3^ quy' d0^n tuy cô gái đang nhắm mắt, nhưng Chu Tường biết đó là một đôi mắt đẹp câu hồn, chỉ nhớ đến là thân thể hắn nhanh chóng ấm lên, một bộ phận nào đó bắt đầu rục rịch.

Đang lúc Chu Tường không thể chờ đợi muốn cởi nút áo cô thì cửa phòng động một tiếng bị người ở bên ngoài dùng một lực lớn đạp cửa ra, làm cho hắn sợ đến tay run lên, không vui nhìn về phía cửa.

Vừa muốn mở mồm mắng, đợi thấy rõ người đi tới thì trong nháy mắt, toàn bộ lời nói cũng nuốt trở vào, nuốt nước miếng một cái.

Chỉ thấy, người đàn ông ở cửa một thân mặc đồng phục đặc chủng tác chiến, thân hình cao lớn giống như ngọn núi đồ sộ hào hùng, cả người tản ra một loại cảm giác áp bức vô hình, một đôi mắt ngăm đen sâu như biển đang nhìn chằm chằm từng cử động trên giường, thấy thế da đầu Chu Tường tê dại, răng trên răng dưới run lẩy bẩy.

"Anh..... Anh là ai, dám tùy tiện xông vào đây?"

Người đàn ông không để ý đến câu hỏi Chu Tường, khuôn mặt tuấn tú âm trầm cau mày, đưa tay chỉ tới bàn tay đang làm tội ác trên bộ ngực của cô gái.

Chu Tường nhìn thấy động tác của người đàn ông mặc quân phục, theo bản năng muốn rút tay về nhưng lại không biết để chỗ nào mới tốt.

Nửa phút sau, người đàn ông di chuyển, trên chân là đôi ủng được đặc chế lục chiến theo công nghiệp quân sự mỗi bước rơi xuống, Chu Tường cảm thấy mặt đất lung lay, tim hắn cũng run rẩy theo, thật là cường đại, khí thế vô cùng mạnh mẽ cùng cảm giác áp bức.

Cứ như vậy, hắn ngơ ngác nhìn người đàn ông đi tới gần hắn từng bước một. Cả người một chút hơi sức cũng không có, cặp chân mềm nhũn đến kỳ lạ.

"Loảng xoảng ---- a ----"

Dưới tình huống không hề báo trước, người đàn ông nâng chân phải lên liên tục gạt ngã Chu Tường trên mặt đất còn nhào lộn hai cái đầu hung hăng đụng vào mặt tường phát ra một tiếng 'bịch'.

Ôm đầu vừa đau vừa choáng váng kêu lên, Chu Tường không thể nhịn được nữa tức miệng mắng to: "Con mẹ nó mày chán sống hả, tao cũng dám đạp, con mẹ nó mày chờ cho tao, tao sẽ không bỏ qua cho mày, a a a --"

"Chứng minh thư?" Một tiếng lạnh lẽo không mang theo bất cứ tia cảm tình nào của đàn ông bỗng vang lên.

Chu Tường ngẩn ra, bây giờ là thời gian càn quét tệ nạn sao, mẹ, dám khiêu chiến cùng Chu thiếu đây, cười nhạo một tiếng nâng cái đầu đã sưng như cái đầu heo mà suy nghĩ, nhìn chằm chằm người đàn ông quân phục tròng mắt chợt sáng lên.

Bởi vì hắn phát hiện trên vai đối phương ngay cả một cái chứng nhận quân hàm cũng không có, thì ra cũng chỉ là một đứa tiểu tốt mà thôi, nghĩ tới đây giọng nói của Chu Tường không tự chủ trở nên lớn.

"Mày có biết tao là ai hay không?" Nhưng hắn đường đường là cậu ấm của thư ký thị ủy, làm sao có thể chịu phần khuất nhục này, ngay cả cha của hắn đều chưa từng động đến một cọng tóc gáy của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Thế mà anh bị phụ nữ cường hôn (2)

Trong lòng hả hê còn chưa nghĩ ra cách trả thù người đàn ông trước mắt này thế nào, liền cảm thấy lồng ngực giống như bánh xe nghiền ép lên đến ngột ngạo đau đớn, một dòng chất lỏng nóng ngược dòng chảy lên, mở miệng phun ra ngoài.

"Lặp lại lần nữa, chứng minh thư." Đôi ủng quân nhân được trải qua giai đoạn chế tạo đặc biệt hung hăng nghiền qua lại trên ngực của Chu Tường.

Mới vừa rồi một cước kia đối với Chu Tường mà nói là đã đủ trí mạng, hiện tại vừa giống như chim chết bị giẫm ở trên tường không thể động đậy, khóe miệng còn đang không ngừng nhỏ máu, hắn nỗ lực hít thở tay phải run rẩy chầm rì cho vào trong túi quần móc bóp lấy ra chứng minh thư suýt tý nữa là mất cái mạng nhỏ của hắn.

Bên này muốn xảy ra án mạng, mà người con gái trên giường bên kia còn ngủ đến không biết gì cái miệng nhỏ nhắn nói: "Nhỏ giọng một chút."

Sau đó bất mãn cấm lỗ mũi lật người đổi một tư thế thoải mái hơn tiếp tục mộng đẹp.

Nhìn chằm chằm cô gái bởi vì lật người mà lộ ra dáng người đẹp đẽ, lúc này Chu Tường hối hận, mới vừa rồi nên chơi con nhỏ này trước, giờ thì tốt rồi chẳng những không được ăn cô ta, ngược lại còn bị người đàn ông từ trên trời rớt xuống đạp một cước chỉ còn nửa cái mạng.

Lúc này, một người đàn ông cũng mặc đồng phục quân nhân đi vào, đưa cho Chiến Vân Không một dụng cụ màu đen hình vuông.

Thấy Chu Tường bị Chiến Vân Không dẫm dưới chân, anh ta ồ lên một tiếng.

"Đây không phải là cậu Chu của thư ký thị ủy sao." Lại quay đầu nhìn về phía cảnh tượng trên giường, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Cậu Chu cũng học được chơi gái. Gái làng chơi á..., thật đúng làm cho cha cậu thêm thể diện."

Nhận lấy máy phân biệt thân phận từ Quan Lê Hiên, cắm chứng minh thư vào màn hình tinh thể lỏng 5.5 inch, toàn bộ tư liệu chi tiết cụ thể của Chu Tường từ khi ra đời cho đến bây giờ lập tức hiện ra.

Chu Tường nghĩ là người của hắn đến cứu hắn ra khỏi người đàn ông này, kết quả hắn nghĩ sai lầm rồi, khi nghe câu thứ hai của người vừa mới tới, con ngươi trong nháy mắt sáng lên liền ảm đạm, rõ ràng đây chính là cùng một nhóm người.

Chiến Vân Không đại khái xem tư liệu Chu Tường, chân mày nhíu lại, lại là một nhân vật điển hình dựa vào cha là Quan Nhị Đại, thấy cuối cùng không kiên nhẫn mà rút chứng minh của Chu Tường để trên mặt hắn.

"Hiên Tử, mang cậu Chu giao cho người dưới lầu."

Anh mà hạ chân là đã có thể đá chết một con trâu khỏe mạnh nên thôi dừng lại vậy.

Quan Lê Hiên gật đầu hiểu ý, từng bước tiến lên bắt Chu Tường cả người đang xụi lơ thành bùn nhão đi về phía cửa.

"Đi thôi cậu ấm."

Nhìn trong miệng Chu Tường đầy máu Quan Lê Hiên thầm nghĩ: Lão đại ra tay hơi nặng rồi, dù sao đây cũng là người thường.

Hít vài ngụm không khí, Chu Tường phục hồi tinh thần rất nhanh, sắp thấy được tự do, bản tính kiêu ngạo ngông cuồng của cậu ấm thế gia nổi lên mà kêu la.

"Con mẹ nó mày không phải là một tên lính quèn sao, giả bộ cái gì, có dám báo tên của mày hay không, tao đảm bảo ngày mai sẽ khiến mày muốn trốn cũng không kịp."

Nghe được lời Chu Tường kiêu ngạo khiêu khích, Chiến Vân Không vẫn rất bình tĩnh, mặt không đổi đi lại gần hắn, đưa tay nắm cằm hắn, giọng nói lạnh nhạt.

"Tao gọi là Chiến Vân Không, nhìn cho rõ bộ dáng của tao rồi về nói cho cha mày biết những ngày tươi đẹp của ông ta e là. . . . . sắp hết rồi."

Chu Tường không biết bản thân ra khỏi gian phòng như thế nào, câu nói rét lạnh đến tận xương tủy vẫn luôn quanh quẩn bên tai hắn, lồng ngực hắn đau đến chảy nước mắt, cuối cùng đến bệnh viện kiểm tra mới biết, hắn bị người đàn ông kia đạp nứt ba đoạn xương sườn.

Đột nhiên gian phòng trở nên yên ắng, nhìn cô gái trên giường không để tâm còn đang khò khò ngủ say, Chiến Vân Không có chút đau đầu.

Anh luôn chán ghét phụ nữ trong chốc lát không biết phải xử lý người trước mặt như thế nào.

Nhẹ nhàng đi về phía trước, bản thân cũng không thể tin được động tác dịu dàng của mình, đẩy nhẹ bả vai của cô gái.

". . . . . " Không phản ứng.

Lại đẩy, ". . . . . " Vẫn không phản ứng.

Liên tục đẩy vài lần kết quả đều là không phản ứng.

Thở dài một hơi, kiên nhẫn của Chiến Vân Không bị tướng ngủ như heo chết của cô gái quét sạch, dứt khoát ngồi bên giường di chuyển thân thể mềm mại của cô gái một cách thô lỗ.

Hiện ra trong mắt anh là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không hiểu vì sao tim anh chợt co thắt lại một chút.

Cô gái bị quấy rầy mộng đẹp bực mình liền lẩm bẩm, đầu tự giác tìm nguồn nhiệt dựa vào, thoải mái gối đầu lên đùi Chiến Vân Không ngủ.

Giống như gấu túi miễn cưỡng ôm anh, dường như tìm được chỗ dựa mang theo nụ cười chảy nước miếng rồi tiếp tục chu du mộng đẹp. Động tác thân mật như thế khiến cơ thể Chiến Vân Không đột nhiên cứng đờ, tim đập nhanh hơn, hô hấp cũng có chút không yên.

Chất lỏng trong suốt cứ thế mà chảy, thấm ướt chiếc quần ngụy trang màu xanh của anh, Chiến Vân Không ngẩn ra, đó là nước miếng trong truyền thuyết sao.

Cánh tay của cô đang ôm bắp đùi anh ngủ, gối lên đùi anh ngủ, anh không đá cô văng ra đã là nhân từ rồi, cô còn lớn gan chảy nước miếng lên quần của anh, đối với bệnh ưa sạch sẽ của Chiến Vân Không tuyệt đối không thể tha thứ đây chính là khiêu chiến giới hạn của anh.

Ý nghĩ trong lòng muốn đá cô văng ra càng cháy càng mạnh, nhưng không hiểu sao tay đưa ra rồi lại không nỡ.

Rốt cuộc là uống bao nhiêu rượu, uống thành cái dạng này, Chiến Vân Không bất đắc dĩ xem thường nhưng trong lòng thì lại khác, đây là lần đầu tiên trong đời anh thấy một người con gái có thể khiến anh hoàn toàn bó tay không có biện pháp.

Lúc này, bộ đàm trước ngực truyền đến tiếng báo cáo.

"Báo cáo đội trưởng đã hoàn tất kiểm tra xong, không tìm được người khả nghi, xin chỉ thị."

Nhìn lướt qua cô gái, Chiến Vân Không thấp giọng mở miệng mệnh lệnh: "Rút lui."

Vốn là đêm nay nhận lệnh từ cấp trên đến nơi đây phối hợp với công an đột kích vây bắt một người gần đây ở trong thành phố hung hăng, ngang ngược, giết người hàng loạt, không nghĩ tới, kẻ giết người còn chưa bắt được, anh lại nhặt được bảo bối.

Nghe tiếng bước chân ồn ào ngoài cửa, Chiến Vân Không phải lập tức ra ngoài phối hợp với những người lãnh đạo các khâu chỉ huy mọi người nhằm duy trì trật tự, nhưng cô gái nằm trên đùi căn bản không có nữa điểm tỉnh ngủ.

Anh cắn răng dứt khoát bế cô gái lên, đặt trên mặt đất, đỡ cơ thể mềm nhũn vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Tỉnh đi, này.. tỉnh, này…"

Mái tóc rối bời không ngừng chuyển động theo đầu, rốt cuộc mí mắt nặng nề có một chút hé mở, mơ màng chỉ nhìn thấy một hình dáng mờ nhạt phía trước, huơ chân múa tay chân mềm nhũn nhào vào lòng người nào đó.

Ngửi thấy mùi thuốc lá dễ chịu nhàn nhạt cô tìm nơi phát ra hơi thở, từ từ nhắm hai mắt cái miệng nhỏ nhắn nhướng lên, mạnh mẽ hôn lên đôi môi mỏng như dao cắt của Chiến Vân Không, há mồm cắn xuống.

". . . . . "

Vào giờ khắc này thời gian chợt dừng lại.

Cho đến khi một mùi hương ngai ngái xông đến khoang miệng của Chiến Vân Không thì anh từ trong sự kinh ngạc lấy lại tinh thần.

Chết tiệt, tình huống gì vậy, vậy mà anh bị người phụ nữ này cường hôn, còn bị cắn nát môi, mẹ kiếp, cô ta tuổi con chó sao?

Mắng một tiếng, kéo cô ta ra, phẫn nộ vác cô lên vai, sải bước đi ra khỏi phòng. . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Vẫn còn là vị thành niên

Editor: pewuy1506

“Ôi chao, nguy rồi, đều tại em thay cái đồ màu sậm này làm gì, ai mà thấy em, em nói bây giờ phải làm sao, trước cửa có nhiều cảnh sát như thế làm sao đi vào.”

Một đầu tóc đỏ xoăn phủ lấy vai, dáng người gợi cảm xinh đẹp Thiên An An đang gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi.

“An An, chúng ta gọi điện thoại cho Tiểu Noãn nhé!”

Đông Phương Chi Dao bé nhỏ đưa ra cái ý kiến mà đại não trải qua quá trình suy nghĩ.

“Gọi cái rắm, điện thoại của cô ấy còn đang trên tay chúng ta, mình gọi cậu nghe máy hả.”

Thiên An An tức giận trừng mắt một cái, im lặng đứng một bên Đông Phương Chi Dao.

Hai người trang bị đầy đủ, áo choàng rộng thùng thình, trên đầu quấn khăn lụa, đeo mắt kính phiên bản có hạn đứng ở chỗ tối cách phía trước không xa, lén lút quan sát tình hình quân địch.

Lúc Chiến Vân Không khiêng cô gái mềm mại như không xương xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người đều hít một hơi lạnh, thật không thể tin vào hai mắt của mình.

Siêu cấp mỹ nam Thái Tử của thành phố này nổi tiếng không gần phụ nữ trúng gió độc ở đâu vậy.

Thủ trưởng đại nhân luôn coi phụ nhữ như côn trùng có độc lại có thể làm ra hành động kinh người này.

Cục trưởng cục công an Nguyên Đông Nam mím môi cười, xoay người đi tới gần anh, nhìn cô gái bị Chiên Vân Không treo ngược trên vai, cái đầu nhẹ nhàng lung lay giữa trời.

“Đại thủ trưởng Chiến, tôi nói sao anh không biết thương hoa tiếc ngọc như vậy, nhìn cô gái này bị anh giày vò ngộp đến sắc mặt thành màu gan heo rồi.”

Lời nói tự nhiên nhưng mang theo vài phần trêu chọc, vài phần đùa giỡn ác độc.

“Dù sao chết ngạt vẫn tốt hơn là bị người ta cưỡng bạo.”

Lành lạnh ném một câu nói, lướt qua khuôn mặt tuấn tú đầy kinh ngạc của Nguyên Đông Nam, thả cô gái vào trong chiếc xe quân dụng việt dã Land Rover.

“Chi Dao không phải mình hoa mắt chứ, cái người vừa được quăng vào trong chiếc xe việt dã kia không phải Tinh tiểu thư của chúng ta chứ.”

Thiên An An dụi mắt thọt Đông Phương Chi Dao còn đang buồn ngủ bên cạnh.

Dưới ngọn đèn mờ mịt, Đông Phương Chi Dao cố đẩy mí mắt lên, mơ màng chỉ nhìn thất một mảng xanh lục.

“Hình như mình cảm thấy người đàn ông kia có chút.....”

“Các em ở đây làm gì?”

Đột nhiên phía sau các cô có tiếng đàn ông cắt ngang nửa câu sau của Đông Phương Chi Dao, hai người kinh sợ tới mức lập tức dùng khăn lụa che kín mặt.

Người đàn ông đi vòng ra đằng trước các cô, khoanh hai tay bình tĩnh quét mắt một vòng hai cô gái đang cải trang từ trên xuống, vuốt mi tâm.

“Có phải nên để anh ném các em vào trong doanh trại để trải nghiệm một lần sinh hoạt hay không, mới biết cái gọi là hạnh phúc đến từ cuộc sống là không phải dễ hả?”

“Không cần, trăm ngàn lần không cần, anh hai.”

Đông Phương Chi Dao làm vẻ mặt lấy lòng nhảy đến bên cạnh người đàn ông, ôm lấy cánh tay anh lay qua lại làm nũng. Cô không muốn làm anh hùng gì đó, doanh trại kia căn bản là không phải nơi có thể ở.

Vẻ mặt Thiên An An đầy vạch đen, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đã như vậy cô liền giao Đông Phương Chi Dao cho anh.

Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương Nghiêm Hàn tối sầm lại, kéo tay của em gái nhỏ xuống, đưa tay nắm chiếc cằm nhọn của Thiên An An.

“Anh muốn em giải thích một chút An An, các em luôn hành động một đội ba người, hiện tại như thế nào lại thiếu đi một người?”

Hơi thở nam tính nóng rực phả vào mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn Thiên An An từ trắng chuyển sang ửng hồng, bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hít sâu một hơi để ổn định tâm trạng, không khách khí đập vào bàn tay của Đông Phương Nghiêm Hàn.

“Không có gì hay để giải thích, anh cũng thấy đấy chúng tôi thiếu một người, nếu anh Đông Phương đã xuất hiện vậy phiền anh có thể giúp tôi đưa người trong chiếc xe kia ra đây không, có lẽ tôi sẽ cảm ơn anh một chút.”

Theo hướng ngón tay của Thiên An An, Đông Phương Nghiêm Hàn thấy rõ trong những người lộn xộn phía trước có người đàn ông cao to gọi điện thoại không biết nói cái gì.

Anh ta nhíu mày cười cười.

“Không thành vấn đề, vì cô Thiên An An cống hiến sức lực là vinh hạnh của anh, trước tiên anh để lái xe đưa các em về nhà.”

Đông Phương Nghiêm Hàn khoát tay, một chiếc Rolls-Royce màu đen xuất hiện, tài xế cung kính gật đầu với hai vị thiên kim đại tiểu thư rồi mở cửa xe.

Nếu Đông Phương Nghiêm Hàn đồng ý rồi Thiên An An cũng hiểu được tình hình nơi đây đang hỗn loạn không thích hợp cho bọn cô tiếp tục ở lại, đơn giản gật đầu, cái gì cũng không nói, lôi kéo Đông Phương Chi Dao khom người lên xe.

Lúc này ông chủ của ‘GOLDENTIME’ tựa như đốt pháo, miệng đùng đùng chửi bậy liên tục.

“Cục trưởng Nguyên các người có ý gì, không nói một tiếng liền xông vào, tôi đây còn muốn làm ăn buôn bán đấy, tổn thất của đêm nay các người bồi thường nổi không.....

Nguyên Đông Nam miệng ngậm điếu thuốc, lười biếng tựa vào xe việt dã, lạnh lùng dán mắt nghe nói bối cảnh đằng sau của ông chủ nhỏ này thật sự rất mạnh, hỏi người bên cạnh một câu: “Thủ trưởng Chiến, xử lý huyên náo lần này nên như thế nào?”

Chiến Vân Khôngnhìn chằm chằm cô gái trong xe đầu cũng chưa nâng lên, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Kéo ra ngoài cho chó ăn.”

Không đợi ông chủ nhỏ kịp phản ứng, cũng đã có hai vị bộ đội đặc chủng chạy tới lớn tiếng nói: “Dạ” tiến lên kéo ông ta đi tới xe cảnh sát.

“Lần này để anh - vị Phật lớn này phối hợp hành động với chúng tôi đúng là vinh hạnh cho toàn thể công an cảnh sát chúng tôi, chắc hẳn anh đã sớm biết hành động lần này trăm phần trăm là Hầu Tử Lao Nguyệt đã công dã tràng rồi.”

Từ nhỏ lớn lên trong quân khu, mặc chung một chiếc quần, cơm muốn ăn là phải đánh hội đồng, hoành hành ngang ngược mới làm đại ca trong đó có vài người có tiếng là tiểu bá vương nơi đầu đường, nhiều năm qua đối với người bạn tốt này Nguyên Đông Nam chưa từng nhìn thấu được tâm tư của anh ta.

Giống như đêm nay, khi anh ta khiêng cô gái xuất hiện, mặc dù bên ngoài Nguyên Đông Nam điềm tĩnh nhưng trong lòng vẫn nổi lên gợn sóng không nhỏ.

Chiến Vân Không dời tầm mắt, cách đó không xa thấy xuất hiện người đàn ông, dù bận nhưng anh ta vẫn ung dung đóng cửa xe.

“Một kẻ giết người hàng loạt là kẻ ngu sao, lần này coi như là giúp các người càn quét tệ nạn.”

Nhiều người thấy Đông Phương Nghiêm Hàn thì hơi gật đầu, đương nhiên những người này đều là đội trưởng có cấp bậc cao, đi đến bên cạnh xe, với đầu nhìn tình huống trong xe, mày khẽ nhíu.

“Tại sao cô gái này uống nhiều rượu như vậy.”

“Nha đầu này từ nhỏ tôi liền nhìn ra được là một hũ rượu, hôm nay rốt cục cũng có người hạ gục được nó, chờ cô ta tỉnh lại thấy được sự bẩn thỉu của bản thân là tôi đã báo thù rửa nhục chuyện năm đó.”

Kỳ thật lúc Chiến Vân Không khiêng cô ta xuất hiện Nguyên Đông Nam đã nhận ra cô ta là ai.

Đây là thiên kim đại tiểu thư không ai dám chọc, lúc ngoan thì là con mèo nhỏ, lúc nổi nóng thì chỉ là con báo con.

Nghe hai người nói với nhau Chiến Vân Không ngưng mi khó hiểu hỏi: “Các người đều biết con sâu ngủ này?”

Sâu ngủ?

Đông Phương Nghiêm Hàn cùng Nguyên Đông Nam kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau một cái, thật sự là đêm nay thu hoạch rất lớn, Chiến đại thủ trưởng cũng biết nói giỡn.

Đông Phương Nghiêm Hàn sờ sờ cái mũi ho nhẹ hai tiếng.

“Ách, anh không biết nha đầu này cũng là điều bình thường, dù sao anh sáu tuổi đã vào bộ đội, khi đó nha đầu này còn chưa có sinh ra đâu, nhưng mà hiện tại biết một chút cũng không muộn, tôi trịnh trọng giới thiệu một chút, em gái ruột của Tinh Mặc, Tinh Nhiên, tên gọi là Tinh Tiểu Noãn.”

“Vân Không, cô gái này không phải là người bình thường có thể chọc vào đâu, anh là người đầu tiên có thể khiêng cô ta đi ra đấy.”

Nói xong Nguyên Đông Nam bình tĩnh liếc trộm vết xước da ở khóe miệng Chiến Vân Không.

Chậc chậc, tình cảm thật mãnh liệt đó, hôn như thế nào mà có thể tàn phá miệng người ta như vậy, trong lòng than thở, không ngờ Noãn Noãn em thật lợi hại, anh hai bội phục.

Con ngươi đen của Chiến Vân Không loe lóe: "Vẫn còn là vị thành niên."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đây là anh trai em

Editor: pewuy1506

Bảy ngày sau.

Mùi thuốc khử trùng gay mũi tràn ngập cả phòng bệnh, Tinh Tiểu Noãn hôn mê suốt bảy ngày, trong bảy ngày này có rất nhiều người đến thăm cô, lẵng hoa quả lớn nhỏ chất đầy phòng bệnh.

Cha Tinh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái tái nhợt không sức sống nằm trên giường bệnh lập tức giận tím mặt.

"Ai mà to gan vậy dám làm Tiểu Noãn thành thế này, ngay cả con gái của ta cũng dám đụng đến ta xem là muốn chết rồi." Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều sửng sốt, từ trước đến nay thị trưởng Tinh là người khiêm tốn, tao nhã, khi nào thì phát hỏa lớn như vậy.

Đợi tất cả mọi người lần lượt rời đi lúc này chỉ còn lại Thiên An An cùng Đông Phương Chi Dao, hai người đều liên tục thở dài.

"An An cậu nói Tiểu Noãn sẽ ngủ như vậy luôn không."

Trong ba cô gái chỉ có Đông Phương Chi Dao là người nhát gan nhất mà tuổi cũng lớn nhất, luôn đứng ở vị trí người cần được bảo vệ.

"Đừng nói bừa, Tiểu Noãn của chúng ta là ai, ông trời quản còn không được, làm sao cô ấy có thể bị rượu đánh bại dễ dàng như vậy."

Tuy Thiên An An nói như thế nhưng trong lòng vẫn tràn đầy lo lắng, cô chưa từng thấy Tinh Tiểu Noãn nằm viện lâu như vậy.

Bên tai nghe hai cô gái líu ríu ồn ào rất rõ ràng, mí mắt nặng trĩu, đầu đau quá, cổ họng thì khô, nhìn chung quanh một vòng xem cảnh tượng trước mắt, ngửi thấy mùi hương đặc trưng Tinh Tiểu Noãn biết đã quay về thật rồi, môi khô nứt, khóe miệng cong lên một chút coi như dễ nhìn.

"1000 con vịt ầm ỹ chết được, mình muốn uống nước."

Uống nhiều rượu như vậy lại hôn mê bảy ngày bảy đêm Tinh Tiểu Noãn vừa mở miệng tiếng nói có chút khàn khàn vô lực.

Thở ra một hơi, hai người nghe được tiếng nói đã lâu chưa được nghe, xông tới trong nháy mắt, trăm miệng một lời nói: "Tiểu Noãn cậu tỉnh rồi, thật là hù chết chúng mình, hiện tại cậu cảm giác thế nào, muốn uống nước đúng không, mình lập tức rót cho cậu."

Bên này Đông Phương Chi Dao vội vàng rót nước, bên kia Thiên An An đứng ở cửa phòng bệnh gọi bác sĩ y tá.

Nghe nói rốt cục thiên kim thị trưởng cũng tỉnh, các bác sỹ của bệnh viện quân khu vội chạy tới giường Tiểu Noãn với tốc độ ánh sáng, sau đó làm các loại kiểm tra một lúc, trong lòng mới hạ xuống tảng đá lớn, khuôn mặt vui mừng tươi cười thật lớn.

"Thân thể cô Tinh đã không có gì đáng ngại, nằm viện quan sát một tuần nữa là có thể xuất viện."

Cái gì?

Hiện tại bản thân đã cảm thấy ngủ đến toàn thân lông muốn mọc dài rồi, còn ở đây thêm một tuần chẳng phải muốn biến cô thành cương thi sao, Tinh Tiểu Noãn trợn con ngươi to tròn hung hăng nhìn chằm chằm bác sĩ chữa trị.

"Không được, tôi muốn xuất viện ngay bây giờ."

"Ách – việc này, cô Tinh cô bị ngộ độc rượu cồn cấp tính, lúc đưa vào bệnh viện đã hôn mê sâu tuy rằng hiện tại đã tỉnh, nhưng thân thể còn rất suy yếu nhất định phải nằm viện để quan sát một thời gian ngắn, chúng tôi cũng vì sức khỏe của cô mà suy nghĩ thôi."

Bây giờ người bác sĩ trưởng này vẫn còn nhớ rõ bảy ngày trước vị thiên kim tiểu thư này được ai ôm vào phòng cấp cứu.

Cả quân khu này không người nào không biết, không người nào không quen đại thủ trưởng Chiến Vân Không, thái tử gia tiếng tăm lừng lẫy, chỉ cần nhắc tới tên của anh ta cả thủ đô J đều phải run sợ.

“Đừng tùy hứng, nghe lời bác sĩ.”

Ngoài cửa, một đống y tá thực tập bác sĩ đều quay đầu, khuôn mặt tuấn tú miệng hé ra nụ cười thanh nhã gật đầu với bác sĩ trưởng.

“Bác sĩ Trương, thân thể em gái tôi nhờ ông quan tâm giúp.”

“Dạ dạ dạ, mong thủ trưởng Tinh yên tâm nhất định tôi chăm sóc thân thể cô Tinh khỏe lại như trước.”

Bác sĩ Trương khom lưng cúi đầu lau mồ hôi trên trán, nghĩ thầm anh ta là Phật lớn cũng không thể trêu chọc vào, quan lớn áp chế người, đạo lý này mấy ngày qua ông cảm thụ vô cùng sâu sắc.

Xoay người đi ra phòng bệnh sai bảo những bác sĩ y tác vẫn còn đang ngẩn người, mọi người lập tức hiểu ý tản ra.

Cửa xôn xao một trận, 2 phút sau liền yên tĩnh trở lại.

Tinh Nhiên kéo ghế ngồi dựa bên giường, hai chân gác lên tựa lưng vào ghế, ngồi cũng không nói, lẳng lặng nhìn người đang nằm trên giường đang dùng chăn quấn mình thành ‘cái bánh chưng lớn’.

Thiên An An cùng Đông Phương Chi Dao cách cánh cửa không xa đang cố gắng dùng tốc độ của mắt mà người thường không thể thấy, nhìn phía trước một chút.

Bây giờ chạy là chuyện duy nhất các cô có thể làm.

“An An Chi Dao xét thấy hai em có công lớn, anh hai chuẩn bị hai phần thưởng cho các em, một là ngồi lại đây bốn người chúng ta tâm sự thật tốt, hai là hiện tại anh cho người đưa các em vào bộ đội để thể nghiệm cuộc sống, hai chọn một, một giây sau cho anh biết đáp án.”

Khóe miệng hai người đồng thời co rúm.

Cho phần thưởng này cũng thật lớn, chọn thế nào cũng chỉ có con đường chết, không bằng tìm miếng tàu hủ đập chết cho nhanh.

“Thứ nhất.” Hai người cùng kêu lên đáp án, rõ ràng lưu loát không có nửa điểm do dự.

Lúc này, chăn trên giường đột nhiên xốc đứng lên.

“Các người, hai người…đồ không có chí khí, còn tính chạy nữa chứ, trời sập xuống cũng còn có mình chịu trách nhiệm mà, sợ cái gì dù sao đây là anh trai của mình.....” Càng nói giọng nói càng nhỏ, dường như câu nói cuối cùng ‘đây là anh trai của mình’ đang cố nặn nói ra.

Nhanh chóng ngồi dựa vào ghế, ngay ngắn đối diện Tinh Nhiên, ba người thẳng lưng chờ đợi câu hỏi của thủ trưởng.

Bộ dạng thề sống chết của ba cô gái này chọc cho Tinh Nhiên nghẹn đến nội thương, rất muốn cười.

Anh ta là thủ trưởng Tinh, có ai không biết hình ảnh nụ cười sáng rỡ của thủ trưởng, vẻ mặt nghiêm túc hôm nay đơn giản là muốn áp đảo tinh thần ba cô gái này, chuyện huyên náo lần này không nhỏ, nếu không thể hiện cho bọn cô một chút sắc mặt thì chắc chắn chuyện lần tới còn nghiêm trọng hơn lần này.

“Ai nói trước?”

Tinh Nhiên nhíu mi, mắt nhìn đồng hồ, thái độ có chút lạnh lùng.

“Báo cáo, em nói trước.”

Thiên An An giơ cánh tay lên trước cao qua khỏi đỉnh đầu, thái độ tích cực làm cho trong lòng hai người khác rất khó chịu.

Tinh Nhiên ngước cằm: “Nói.”

Thở sâu, Thiên An An hắng giọng một cái.

“Ừ, sự tình là như thế này, ngày đó vốn lúc đầu chúng em cùng bạn học chơi rất vui, ai biết Chu Tường cùng một bọn nhà giàu có quyền thế xông vào.. .... Còn hắtrượu đỏ lên Dao Dao, ngay lúc em cùng Dao Dao đi ra ngoài thay quần áo trở về 'GOLDENTIME' đã bị cảnh sát cùng các anh bộ đội đặc chủng chặn lại.....”

Tinh Tiểu Noãn bị bọn Chu Tường chuốc rượu, đương nhiên chuyện này hai cô không biết, bằng không cũng sẽ không an phận ngồi ở chỗ này chịu thẩm tra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trao huân chương

Editor: pewuy1506

"Báo cáo."

"Vào đi."

Chiến Vân Không một thân quân phục đẩy cửa vào văn phòng quân trưởng, chào theo kiểu quân lễ một cái.

"Vân Không, hành động vây bắt phối hợp cùng công an các ngành lần trước của các người hoàn thành vô cùng xuất sắc, cấp trên rất vừa lòng."

Quân trưởng Thành Công cực kỳ hài lòng với sự việc lần này của anh - học trò mà ông hài lòng nhất cũng như kiêu ngạo nhất từ trước tới nay.

Chiến Vân Không sửng sốt, anh không nghe lầm chứ, hành động lần trước nếu không phải người trung ương nào đó trực tiếp hạ mệnh lệnh, anh tuyệt đối sẽ không dẫn anh em của mình làm nhiệm vụ trình độ thấp như vậy.

"Cấp trên là mượn cơ hội bắt tội phạm giết người hàng loạt để dẹp 'GOLEDENTIME' đi."

Người tư duy một chút là có thể biết được trò chơi con nít này.

"Tiểu tử thối, biết con sẽ phân tích mà! Không sai nhiệm vụ là bí mật truyền xuống chỉ có vài lãnh đạo cấp cao nhất mới biết việc này, gần đây con vẫn bận rộn công việc chưa nghỉ phép, cần chú ý làm việc và nghỉ ngơi, phần tư liệu này trở về xem một chút."

Nói xong, Thành Công lấy túi hồ sơ từ trong ngăn kéo dưới cùng đưa cho Chiến Vân Không.

Không cần nhìn cũng biết lại cần anh hoàn thành nhiệm vụ một mình. Giơ túi tài liệu trong tay.

"Chơi vui không?"

Đứng dậy đi đến bên cửa sổ, Thành Công nhìn mảng cỏ xanh tươi dưới lầu một, nghe tiếng khẩu hiệu vang dội đầy kiên định, nhíu mày cười nói: "Cực kì vui, từng đơn vị tác chiến vây bắt tội phạm giết người hàng loạt của thành phố."

Chiến Vân Không gật đầu.

"Đây cũng coi như có chút thú vị, con đi trước đây."

Đứng dậy đi tới cửa.

"Nghe nói Noãn Noãn là do con cứu."

Đời này của Thành Công ngoài việc giỏi chỉ huy tác chiến là việc làm mà ông thích nhất thì việc làm mai làm mối cũng giỏi không kém.

Cô gái này thật nổi tiếng, Chiến Vân Không thu tay đang muốn mở cửa, khóe miệng hơi cong lên.

"Chú Thành, không phải bệnh cũ của chú tái phát chứ."

Nhấc chung trà lên, tâm tình vui vô cùng, nhấp một ngụm trà.

"Ha ha, bản thân ta cảm thấy con cùng cô gái kia rất xứng, tiểu tử đừng phủ nhận, lấy tính cách của con, nếu con đối với cô gái kia không có thiện cảm tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác cứu cô ấy, chạy vượt chín cái đèn đỏ, vội đưa người ta đến bệnh viện."

Chiến Vân Không nghe Thành Công phân tích cũng có lý, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống.

"Con đi trước." Người nào đó bất mãn đóng thật mạnh cửa văn phòng quân trưởng.

Vẻ mặt Thành Công cười cười nhìn bóng dáng chiếc xe Hummer Mercedes-Benz dưới lầu kia chạy đi, cầm điện thoại bấm một dãy số.....

Thời gian nằm viện một tuần quan sát, hiện tại chỉ mới trôi qua hai ngày.

Anh hai Tinh Nhiên trước khi đi vẫn không quên hung dữ nhấn mạnh với ba người bọn họ.

"Nếu lại đi đến nơi đó uống rượu hoan lạc, nhất định không nể mặt mũi của ai, trực tiếp quăng bọn họ đến bộ đội cho heo ăn."

Một khi tính tình của người đàn ông tốt bạo phát thì uy lực vô cùng, làm ba cô gái nhỏ sốc một trận tại chỗ.

Đêm khuya bệnh viện rất im lặng.

Trừ bên ngoài phòng y tá trực ban đèn sáng thì đèn trong phòng Tinh Tiểu Noãn vẫn sáng nhất, trên giường bệnh phủ đầy các loại bản thảo.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là cặp kính cận màu đen đang nghiêm túc làm việc, xem kĩ từng bản phác thảo, cũng chỉ có lúc này Tinh Tiểu Noãn im lặng mà thông minh nhất.

Ba giờ sau.

Noãn Noãn tháo mắt kính, duỗi cái lưng mỏi mệt, mắt nhìn đồng hồ trên tường, kim đồng hồ đã chỉ một giờ, nghĩ thầm không tốt: muốn nhanh chóng ngủ, buổi sáng mẹ cùng anh cả sẽ đến bệnh viện kiểm tra, nếu bọn họ phát hiện cô lại một đêm không ngủ, dám chắc lỗ tai sẽ không tránh được một trận oanh tạc.

Xốc chăn lên, xuống giường chuẩn bị đi vệ sinh trước khi ngủ.

Ngồi trên bồn cầu quơ hai chân vui vẻ hát một khúc.

‘ chi nha --’

Một tiếng mở cửa rất nhỏ lúc ban đêm yên tĩnh làm cho Noãn Noãn chú ý.

Hả?

Nhíu mi, con mắt đảo quanh một vòng rất nhanh sửa sang lại chính mình, kiễng mũi chân, lặng lẽ nghiêng tai lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Đang trong hoàn cảnh yên lặng như thế, thùng thùng thùng tiếng tim đập, đập thùng thình trong phòng vệ sinh ngày càng chói tai.

Cẩn thận hô hấp từng hơi, xác định bên ngoài không có người sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, mở cửa đi ra ngoài.

“Đừng nhúc nhích.”

Đột nhiên giọng nói khàn khàn lạnh lùng kì lạ vang lên cùng với một thứ gì đó lạnh như băng chỉa vào đầu Noãn Noãn.

Trong nháy mắt.

Thân thể Noãn Noãn cứng đờ khi biết thứ đang trên đầu mình.

Chết tiệt, không phải chứ, Thượng Đế tôi khẩn cầu Ngài đây chỉ là súng đồ chơi.

Thấy cô gái không có giãy dụa phản kháng, người đàn ông có chút không hiểu.

“Sao cô không kêu, không gọi, không giãy dụa.”

Nói không sợ là xạo, Noãn Noãn tự nói với mình nhất định phải bình tĩnh, nơi này là bệnh viện nếu chọc giận người đàn ông này cô chết không sao, nhưng toàn bộ bệnh viện quân khu còn có trăm khu hơn một ngàn bệnh nhân.

Sau đó, thật lâu sau khi Noãn Noãn hồi tưởng lại cảm thấy ý tưởng cái chết của chính mình ngay lúc đó vĩ đại ghê.

“Anh đẹp trai, anh đang chỉa súng vào đầu tôi, tôi nói không sợ không phải có bệnh sao.”

Mồm miệng rõ ràng không kiêu ngạo không siểm nịnh ai mà thấy Noãn Noãn như vậy chắc sẽ không ngờ đến.

Chị đây cũng là con của cơ quan quân khu, gốc chính là mèo hồng tam thể, súng cũng thấy qua không ít.

Nghĩ thầm, sau lưng thẳng lên.

Chết là chuyện nhỏ, cùng lắm thì anh dũng hy sinh, nhưng mặt mũi tuyệt đối không thể mất.

Người đàn ông cầm súng còn đang nghĩ về tiếng gọi anh đẹp trai làm cho bản thân hắn cảm thấy thỏa mãn, bản thân cũng là người hàng năm mươi, nhiều nhất là lão Soái ca, súng trên tay không tự giác buông lỏng.

“Cô nằm viện chẳng lẽ cô không bệnh sao?”

“Đương nhiên là tôi có bệnh, hơn nữa còn là bệnh nan y đấy, vừa vặn anh đẹp trai xuất hiện ở nơi này, hai ta coi như là có duyên, nếu không thì mượn súng trên tay anh cho tôi một viên giải quyết cho rồi, tránh cho tôi ngày ngày buồn phiền, dứt khoát làm cho xong, cho bố tôi đỡ khoản phí nằm viện cớ

sao mà không làm chứ.”

Trong lòng Noãn Noãn bội phục mình, thật là xong rồi, hơn nửa đêm mình có thể cùng kẻ bắt cóc cầm súng nói chuyện phiếm còn là một đống lời nói xạo nữa, nếu lần này bắt được tổ chức có thể trao huân chương gì cho mình hay không.

Kỳ thật Noãn Noãn kêu một tiếng anh đẹp trai thật đúng là không gọi sai, chẳng qua là cô mèo mù đụng vào chuột chết mà thôi.

Đêm nay nếu hắn không bị người theo dõi cũng sẽ không chạy vào bệnh viện quân khu, xem ra cô gái này cũng khoảng 16, 17 tuổi nhỏ hơn con gái mình.

Vừa nghĩ tới con gái trong mắt người đàn ông trung niên bi thương lập tức bị cừu hận thay thế, âm sương trên mặt tràn đầy hung ác.

“Mồm mép cô rất lưu loát nha, biết tao là ai không?”

Nòng súng lạnh như băng áp thật mạnh vào huyệt thái dương của Noãn Noãn.

Lần này thật sự đau khiến Noãn Noãn ân cần hỏi thăm tám đời tổ tông hắn.

“Tôi đây một ngày trừ việc trị bệnh bằng hoá chất vẫn là trị bệnh bằng hoá chất sao có thể biết ông là ai vậy, đến bây giờ tôi còn ngay cả mặt mũi ông cũng chưa thấy đấy.”

Chết tiệt, mới vừa rồi còn tốt, nói như thế nào trở mặt liền trở mặt.

Người đàn ông khẽ hừ một tiếng.

“Hiện tại tao còn nổi tiếng hơn cả ngôi sao, TV mỗi ngày đều chiếu tin tức của tao, tao là kẻ mấy mươi năm gần đây tàn ác vô nhân đạo nhất thành phố này chuyên giết quan lại chính phủ, ông chủ tập đoàn - kẻ giết người hàng loạt.....”

Người đàn ông gằn từng chữ vào tai Noãn Noãn, truyền lại tài liệu tin tức của hắn.

Mỗi câu đều oanh tạc trong đầu cô, tay run run nắm thành quyền để áp chế khủng hoản bản thân mà thân thể lay động.

Cắn chặt môi, rất nhanh tập trung tinh thần muốn nghĩ hết tất cả các biện pháp thoát khỏi họng súng của người đàn ông này.

Con bà nó, đêm nay cô trúng thưởng lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bản chất bên trong

Editor: pewuy1506

Vị y tá

Nhiệm vụ của y tá đang nằm gục xuống bàn, mắt nhìn về phía hàng lang nơi phòng bệnh kia còn sáng đèn thở dài N lần.

“Chúng ta mặc kệ không quản cô nói như vậy được không?”

Một cô y tá khác liếc mắt về phía hành lang.

“Chúng ta mặc kệ cô ấy được không, đây chính là con gái thị trưởng, xì căng đan bạn gái Chiến thủ trưởng, em gái bảo bối của Tinh thủ trưởng, đây là người mà chúng ta không thể trêu vào.”

“Cho dù thân phận cô ta có cao quý tới đâu, bây giờ cô ta đang trong bệnh viện thì cũng chỉ là bệnh nhân thôi, chúng ta phải có trách nhiệm đối với bệnh nhân, cô không đi giúp cô ấy kiểm tra phòng tắt đèn, tôi đi.”

Nói xong, vị y tá tốt bụng này cầm lấy hồ sơ bệnh án đi đến phòng Noãn Noãn.

Kì thật chỗ tối nơi cửa phòng bệnh còn có một người đang đứng.

Nghe đoạn đối thoại trong phòng nếu Chiến Vân Không không phải một quân nhân nghiêm chỉnh được huấn luyện định lực mạnh mẽ chỉ sợ hiện tại đã sớm tê liệt mà ngã xuống đất run rẩy cả người.

Cô gái kia không đi làm diễn viên thật là lãng phí nhân tài, nói dối còn thật hơn cả vàng.

Thật không biết là nên nói cô ấy tâm địa tốt hay là thông minh cơ trí, có dũng cảm, giỏi mưu lược.

Tin nhắn điện thoại rung lên nhắc nhở.

Lui về phía sau một bước, Chiến Vân Không nhanh chóng giấu mình sâu vào trong bóng đêm, rất nhanh xem nội dung tin ngắn, xác nhận bên ngoài đã chuẩn bị sắp xếp xong, thu hồi di động chợt nghe sau lưng một tiếng nói ngọt ngào vang lên.

"Cô Tinh đã khuya rồi, nên tắt đèn nghỉ ngơi thôi....."

Y tá vừa nói xong chữ cuối cùng liền đơ người, chưa kịp thét chói tai đã bị một người đẩy ra nhưng vẫn chậm một bước.

Tiếng súng bắn trúng cánh tay y tá.

Tiếng thét chói tai thoáng chốc làm vỡ không gian yên tĩnh của bệnh viện.

"Thì ra cô chính là con gái của con chó Nhật - Tinh Tử Bằng, không uổng toàn bộ công sức của tao, bây giờ tao sẽ khiến cho mày chôn cùng với con gái tao."

Người đàn ông buồn nôn lạnh giọng nói bên tai Noãn Noãn

Một tiếng cô Tinh đã vạch trần thân phận của cô.

Thành phố chỉ có một nhà họ Tinh, ông nội đẹp trai là tư lệnh quân khu, cha đẹp trai là thị trưởng, mẹ xinh gái là giáo sư đại học, anh cả đẹp trai là tổng giám đốc, anh hai đẹp trai là thủ trưởng quân khu.

Mỗi ngày tin tức người nhà bọn họ trong giới chính thương quân đều là tiêu đề hàng đầu, muốn cho người ta không biết thực sự là một việc rất khó.

Hoảng hốt chưa kịp định lại Noãn Noãn chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng sợ tới mức nhắm mắt, nghĩ rằng xong rồi xong rồi: cha con gái bất hiếu đi trước Người một bước, Người nhất định phải báo thù cho con đó.....

'A..... '

Đột nhiên người đàn ông bên cạnh đau đớn kêu lên một tiếng ' bịch ' vứt cây súng trong tay, ngã xuống đất.

Không bị bóp chết thật sự là vô cùng may mắn, Noãn Noãn khẽ mở môt con mắt, híp mắt nhìn tình huống bất ngờ xuất hiện tại hiện trường.

Chỉ thấy, một người đàn ông cao lớn đang dựa cửa, giống như đấng cứu thế xuống nhân gian nhàn nhã ôm cánh tay cầm súng giảm thanh còn đang phà phà khói nóng.

Noãn Noãn nháy mắt.

Mẹ ơi, bây giờ không chạy còn đợi khi nào, thừa dịp người đàn ông ngã xuống đất không chú ý, thoát khỏi kiềm hãm của hắn.

Ý tưởng là thế nhưng lúc này ý chí kiên cường của kẻ giết người không bóp cổ cô mà dời xuống bắt lấy cổ chân cô, một tiếng ' bịch ', trọng tâm Noãn Noãn không vững ngã xuống đất thật mạnh.

Trong lòng Chiến Vân Không run lên, có chút đau lòng xẹt qua, sắc mặt trầm xuống, bước nhanh tiến lên một cước dẫm nát cánh tay người đàn ông, kéo Noãn Noãn đứng dậy ôm vào trong lòng.

Cúi đầu, con ngươi đen đảo qua một vòng, chỗ đầu gối của cô gái còn đang tụ máu.

Chết tiệt, cúi người nhìn người đàn ông đã ngã xuống, hai chân hai tay còn đang đổ máu, cau mày cầm điện thoại gọi.

"Trong vòng 30 giây lập tức xuất hiện."

Không đợi đối phương đáp lại liền cúp máy.

Ôm ngang thân thể nhỏ nhắn mềm mại còn đang run rẩy của Noãn Noãn đặt lên trên giường.

"Kiên nhẫn một chút, lập tức có người đến xử lý vết thương cho em."

Giọng nói nhỏ nhẹ như mưa, dịu dàng như liều thuốc tê cực mạnh làm cho Noãn Noãn có thêm can đảm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đau đớn hiện lên nụ cười tươi sáng như ngôi sao, gật đầu với Chiến Vân Không.

Đẹp, rất đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như tuyết sương mờ nhạt dưới ánh đèn tựa như hai đóa Hồng Vân, con người đen long lanh như hai viên ngọc đang phát sáng, cái môi đỏ tươi căng đầy mọng nước tựa như vẻ đẹp và sức sống của Trương Dương, mỗi một chỗ đều đẹp đến tinh xảo.

Tuyệt thế mỹ nam Chiến Vân Không rong ruổi trên chiến trường bị hoàn cảnh đặc thù, địa điểm đặc thù này khiêu khích.

Khí nóng rục rịch làm cho anh ma xui quỷ khiến vươn ngón tay đến cái miệng nhỏ nhắn mọng nước kia.....

"Báo cáo đội trưởng."

Quan Lê Hiên kêu xong liền hối hận, nhìn thấy hình ảnh mập mờ tại hiện trường máu chảy đầm đìa, nói không nên lời hài hòa đến kì lạ.

Cuối cùng đội trưởng đầu gỗ cũng thông suốt, đến đây đi tiểu yêu tinh, nhanh một chút phá vỡ thân thể trai tân ngàn năm của Chiến đội trưởng, chúng tôi hoan nghênh và ủng hộ cô.

Xấu hổ ' khụ ' hai tiếng, đứng lên thu tay, trong nháy mắt Chiến Vân Không khôi phục lại vẻ mặt lãnh khốc như xưa.

Một cước đá văng súng trên tay, lạnh giọng mở miệng nói: "Lý Phó thị trưởng bị mày giấu chỗ nào?"

"Ông ta, sớm bị tao chặt thành thịt vụn cho chó ăn rồi, ha ha ha, chúng mày đều phải chết và chôn cùng con gái tao, ha ha ha ha....."

Người đàn ông điên cuồng cười to, nguyên nhân đau đớn phá hủy khuôn mặt giờ phút này lại thêm dữ tợn khiến người ta sợ hãi.

Chiến Vân Không khẽ nhíu mi, thản nhiên hừ một tiếng: "Kẻ điên."

Xoay người ôm lấy Noãn Noãn trên giường ra khỏi phòng bệnh, ra lệnh cho Quan Lê Hiên ở phía sau.

"Người giao cho Nguyên Đông Nam nói với anh ta, tôi báo cáo kết quả nhiệm vụ."

"Dạ"

Nhận lệnh, nhìn theo hình ảnh uy vũ hùng tráng của đội trưởng sau khi rời đi, lấy ra một bộ còng tay cao cấp ' vòng tay bạc ' tự giác còng cho người đàn ông, lại lấy ra bộ đàm.

"Phía dưới đi lên hai người khiêng người đi."

Trong phòng y tế, tiếng thét chói tai liên tiếp.

"Chết tiệt, ông nhẹ chút, ôi chao, con bà nó nếu ông không nhẹ chút tôi lập tức chặt ông, a -- đau quá, đau --."

Chiến Vân Không dựa vào tường, đầu bác sỹ đầy mồ hôi lạnh, bên này, tiếng Noãn Noãn kêu đau khiến anh lo lắng vô cùng, sốt ruột, khó nhịn.

Con ngươi hơi trầm xuống, đi lên phía trước, tay giành lấy thuốc.

"Ông đi ra ngoài đi, để tôi."

Bác sĩ sửng sốt, lập tức như nhặt được đại xá vội vàng gật đầu, rốt cục cũng thoát khỏi vị tôn đại Phật này, mặt bác sĩ nở nụ cười ấm áp, nhẹ nhàng ra khỏi cửa.

Chiến Vân Không nắm đôi chân ngọc mảnh khảnh, nhấc đặt trên bắp đùi của mình, có thể nói là vô cùng dịu dàng xoa chỗ sưng phù như cái bánh bao trên đầu gối.

"Khốn kiếp, anh nhẹ chút, đau....."

Mang theo giọng nghẹn ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc thảm thiết ngăn cản động tác thô bạo của tay người nào đó, bảo vệ đầu gối, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Chiến Vân Không.

"Đừng tưởng rằng anh cứu tôi, tôi sẽ cảm ơn anh, đó là việc của một người nhân dân giải phóng quân phải làm, ai ui....."

Tính khí đại tiểu thư khá lớn, thì ra khôn ngoan đều là mặt ngoài.

Tất nhiên bản chất bên trong là một bộ móng vuốt sắc bén của con báo nhỏ, thú vị, anh thấy nhiều người trong ngoài không giống nhau rồi, hôm nay gia cùng chơi với cô.

Chiến Vân Không lạnh lùng ôm eo nhỏ của Noãn Noãn, mạnh mẽ đặt trên đùi anh, bá đạo đưa tay ôm sát hông cô, tay kia đặt tại xoa chỗ tụ máu trên đầu gối.

Áp đầu sát vào tai Noãn Noãn, môi vô tình cố ý cạ vào vành tai của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào lỗ tai cô.

Cười gian ác yêu my.

“Tôi không sợ em kêu, đau bao nhiêu thì em cứ kêu bấy nhiêu, làm cho mọi người của bệnh viện đều nghe một chút, thì ra tiếng kêu của con gái ngài thị trưởng tràn đầy cảm xúc mạnh mẽ như vậy.....”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lần đầu gặp mặt rất vui vẻ

Editor: pewuy1506

Đỏ mặt từ đầu đến chân, Noãn Noãn cảm thấy thở đều ra khí nóng.

Che hai má đang đỏ ửng, tóc gáy cả người dựng thẳng.

Vừa khó chịu vừa đánh giá người đàn ông cực phẩm này. Trời ạ, tiếng nói thật dễ nghe như muốn mê hoặc lòng người.

Ngoan ngoãn ngồi, sau đó liếc trộm nhìn chăm chú người đàn ông đang giúp cô bôi thuốc, trong lòng không khỏi tán thưởng.

Thượng Đế ơi, anh ta không phải do người sinh chứ, mẹ nó rất soái, đến thần còn căm phẫn, thiên lý cũng không tha.

Dường như được quỷ thần điêu khắc, ngũ quan tinh tế, dưới cái trán đầy đặn là đôi con ngươi đen hăm sâu như biển rộng, sâu không lường được, sâu không thấy đáy, chỉ cần nhìn thẳng vào mắt anh ta trong vòng một giây là có thể bị con ngươi sâu sắc của anh ta hút đi toàn bộ linh hồn.

Mũi thẳng, môi lạnh mỏng, cằm cương nghị.

Người đàn ông phối hợp với mười phần khí phách, bướng bỉnh, cương quyết, giống như vương gia kiêu ngạo của vũ trụ, một cái ôm vào lòng của anh ta dường như có thể vì người con gái mà chống lên một mảnh thế giới.

Vùi vào lồng ngực đầy ấm áp và an toàn, Noãn Noãn khẽ hừ một tiếng.

“Hừ, không phải chỉ là vẻ ngoài đẹp thôi sao, cuồng cái gì mà cuồng.”

“Tôi đẹp trai không?”

Chiến Vân Không vẫn như cũ chuyên tâm xử lý vết thương của Noãn Noãn, lúc này mà không khởi sắc tâm thì thực có lỗi với chính mình.

Thật sự hoài nghi cô gái này ăn cái gì lớn lên, làn da so với sữa còn trơn hơn, sờ một cái phát ra âm thanh, thích đến nỗi không muốn buông tay, lưu luyến không buông.

“Hả?”

Đột nhiên bị hỏi, nhất thời Noãn Noãn không biết mở miệng trả lời như thế nào.

“Đẹp trai.” Thành thật trả lời cộng thêm ngón cái, khẳng định gật đầu.

Khóe miệng Chiến Vân Không cong lên, chính mình cũng không biết, nụ cười của anh ta có bao nhiêu soái.

“Đẹp trai thì em nhìn nhiều chút.”

Dựa vào, nghe như thế nào quen tai như vậy.

Nguyên văn có phải nên nói như vầy: “Ăn ngon thì em ăn nhiều một chút.” hay không.

“Chú à, chú kiêm chức sao?”

Nếu dẫn anh ta đến phòng vẽ tranh làm người mẫu, tiền mỗi tháng tuyệt đối có thể dùng ki hốt, bao tải đựng, xe vận tải, cuối cùng là đếm mỏi cả tay.

Không đuổi kịp suy nghĩ của cô gái, Chiến Vân Không hỏi lại một câu.

“Kiêm chức, chú? em nhìn tôi già lắm sao?”

Nói đùa, mình đường đường là thượng tướng trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của quân khu, một đội trưởng bộ đội đặc chủng kiêm chỉ huy tác chiến, chiến tích 20 năm siêu cấp huy hoàng, Vương của bộ đội đặc chủng thế giới, thế mà bị người ta gọi là chú.

Khó chịu, con mẹ nó rất khó chịu.

Khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông chợt âm trầm lạnh băng, Noãn Noãn thông minh nghĩ.

Quả nhiên, đàn đông thích nghe những lời khen, thật đúng là động vật thối nát mà.

Chị Tinh nào đó nở nụ cười rực rỡ nhất, từ từ nói.

“Chú à, tôi chân thành mời chú tham gia vào đội ngũ người mẫu của chúng tôi, chú còn sáng hơn cả ngôi sao, khuôn mặt tuấn tú của chú nên được nhiều người nhìn thấy thì mới thể hiện được giá trị cùng ý nghĩa thật sự của chú trên cõi đời này.”

Không thích bị gọi là chú, tôi đây kêu cho anh tức cho chết, hừ hừ.

“Ý của em là nếu tôi không làm người mẫu thì 25 năm qua tôi đã sống rất uổng phí?”

Nhà họ Chiến là quả hồng tam thể, chỉ cần là con trai của nhà họ Chiến đều phải tham gia quân ngũ, hơn nữa người người đều là chức nghiệp quân nhân, có thể dùng hai chữ thô tục để khái quát ‘cưỡng bức’.

Hai tay tự nhiên ôm cổ Chiến Vân Không, Noãn Noãn cũng không hề biết hành động này khiến hai người có bao nhiêu mờ ám.

“À, thì ra chú đã 25 tuổi rồi, thanh niên của năm, nhìn thân hình của chú chắc hẳn là bộ đội đặc chủng.”

“Làm sao biết được?”

Đêm nay số câu mà Chiến Vân Không nói với cô gái này còn nhiều hơn tổng số câu mà 25 năm qua anh ta nói với người phụ nữ khác.

Đương nhiên bao gồm bà mẹ đáng yêu kia của anh ta.

Không hiểu sao thích sự gần gũi của cô ấy với anh, tiếng nói không khỏi mềm mại vài phần.

Noãn Noãn đắc ý cười.

“Hương vị, trên người chú tỏa ra hương vị của người đàn ông giàu lòng hy sinh và ý chí kiên cường, đặc biệt nồng đậm.”

Khóe miệng Chiến Vân Không miễn cưỡng cong lên, còn lớn hơn viên kẹo toffee [1] thỏ trắng, đặc biệt nồng đậm.

[1] một loại kẹo làm từ caramen với bơ.

“Quen Chu Tường hả?” Cầm băng gạc, cúi đầu quấn băng kĩ miệng vết thương đầu gối của Noãn Noãn.

“Con rùa nhỏ kia hả, cũng tính là quen.”

Thời trung học, Chu Tường đã bắt đầu theo đuổi Noãn Noãn, ỷ vào cha mình quyền cao chức trọng, ở trường học ăn nói ngang ngược, từng bỏ ra một số tiền lớn mua 9999 đóa Mân Côi, bị Noãn Noãn từ chối thẳng thừng trên sân thượng đầy hoa của trường, vì vậy mới có một trận mưa hoa đầy rực rỡ, sự kiện năm đó chấn động một thời gian.

“Nếu hắn có những hành vi vô liêm sỉ với em, em sẽ làm sao?”

Cô ấy vẫn còn chưa biết Chu Tường đã làm những chuyện như vậy, Chiến Vân Không băng bó xong hai đầu gối, ôm Noãn Noãn ngồi trên ghế đối diện anh ta, tính hỏi thử một câu.

Hắn rất ngạc nhiên trong cái đầu nhỏ bé của cô gái này có thể nói ra cái đáp án gì.

“Vậy phải xem vô liêm sỉ bao nhiêu, nếu chỉ là hành động nhỏ không tổn hại, chị đây sẽ tha thứ cho hắn.”

“Nếu như liên quan đến vấn đề trong sạch thì sao.”

“Tôi đây khiến cho hắn biến thành thái giám cuối cùng của nước J từ khi trước tới nay, rồi treo bảo bối của hắn trước cửa ký túc xá thị ủy, làm cho tội ác vô liêm sỉ của hắn tung bay trong gió, thật đẹp!”

Biến thái sao, trò tà ác này của Noãn Noãn, trên thế giới như vậy rất thỏa đáng.

‘ khụ khụ ’ thật sự Chiến Vân Không không thể nghe nổi nữa, tay cầm thành quyền để ở bên miệng ho nhẹ hai tiếng.

Trời giáng ma nữ, cực kỳ khủng bố, làm cho một người đàn ông từ nay về sau mất đi quyền lợi vận động, thật đúng là sống không bằng chết.

“Cốc cốc cốc --” tiếng đập cửa vang lên.

“Vào đi.”

Tiếng nói của Chiến Vân Không vẫn lạnh lùng như trước, con ngươi đen nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ nhắn của Noãn Noãn.

Quan Lê Hiên đẩy cửa vào.

“Lão đại, người đã đưa đi, bên này bệnh viện cũng giải quyết xong, xin chỉ thị.”

Ánh mắt mơ hồ dừng lại trên người Chiến Vân Không và Noãn Noãn qua lại một hồi.

“Em gái nhỏ, theo Chiến lão đại đầu gỗ của chúng tôi sẽ có thịt ăn, nhìn kỹ thuật băng bó là biết lão đại tự tay băng bó rồi, còn cột thành nơ bướm nhỏ nữa chứ, thật đẹp.”

Đứng ở cửa xem kịch vui, Quan Lê Hiên huýt sáo, nở nụ cười lưu manh.

“Xinh đẹp em gái anh, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ, cuối cùng là chú làm rất tốt đó chú--.”

Câu trước thô tục, câu sau lại chơi chiêu, cười mãn nguyện, còn miễn cưỡng kéo dài âm cuối, vươn hai tay với Chiến Vân Không.

Cho nghẹn chết anh luôn, đáng yêu cùng tà ác, phức tạp mâu thuẫn đan xen, quả nhiên con gái thị trưởng có khác.

Lão đại bọn họ, anh dũng vĩ đại là tình nhân trong mộng của toàn thể nữ binh trong quân khu, như thế nào lại thành chú, mà xem bộ dáng của Chiến Vân Không giống như rất hưởng thụ.

Có hi vọng, có mờ ám, có JQ.

Ánh mắt Chiến Vân Không khẽ nhếch lên, đứng dậy xoay người ôm ngang thân thể mãnh khảnh nhỏ bé của Noãn Noãn.

“Con gái phải ý tứ chút.”

Quan Lê Hiên trợn tròn mắt, đêm nay lão đại rất dịu dàng, dịu dàng làm cho anh ta cảm giác lạnh cả người.

Mới vừa rồi bị Noãn Noãn làm cho nội thương vẫn chưa hồi phục, theo sau Chiến Vân Không im lặng không nói, lặng yên theo dõi tình hình.

Phòng bệnh cũ đã không thể tiếp tục ở, Quan Lê Hiên coi như thông minh, vừa rồi giúp Noãn Noãn đổi phòng, đồ đạc cũng giúp cô chuyển qua.

“Chú à, cám ơn chú, lần đầu gặp mặt chúng ta ở chung coi như cũng rất vui vẻ, bắt tay cái đi, chứng minh quân dân chúng ta đoàn kết một nhà, chú bắt được kẻ ác kia, bàn về công trạng tôi cũng có một nữa nha.”

Đừng tưởng rằng lúc ấy cô không biết rằng anh ta tránh ở ngoài cửa nghe lén.

Sắc mặt Chiến Vân Không chợt thay đổi.

Cô gái này còn thông minh hơn cả tưởng tượng của anh ta, không nghĩ nhiều, vươn bàn tay to bắt lấy tay mềm mại nhỏ bé của Noãn Noãn, vẫn lãnh khốc như cũ.

“Đại diện toàn thể nhân dân, tôi xin cảm ơn tinh thần dũng cảm của đồng chí Tinh Tiểu Noãn, nghỉ ngơi sớm một chút..... .”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bà xã thủ trưởng

Editor: pewuy1506

Thời gian nằm viện quan sát bị kéo dài vì việc làm anh dũng của Noãn Noãn.

“Mẹ, mẹ nhìn xem bây giờ con vô cùng khỏe mạnh, mẹ cho con xuất viện nhé, được không, mẹ --”

Làm nũng chính là sở trường của Tinh Tiểu Noãn.

Kéo con gái đang vùi đầu làm nũng trong ngực ra, bà Thu Như đau lòng khi nhìn thấy vết thương ở đầu gối của Noãn Noãn.

“Con nói xem, không lúc nào để mẹ bớt lo, khi cùng kẻ giết người nói chuyện phiếm có phải vui vẻ lắm không, mẹ nói đầu con có phải bị hỏng rồi hay không.”

Ui, đây không phải bài giảng của Thu giáo sư sao, hôm nay cũng biết nói đùa rồi, nhưng mà không phải bị hỏng mà là sắt rỉ đã biến thành thép rồi.

“Mẹ, học trò của con còn đang chờ con về lên lớp, mẹ không thể để chúng nó đóng học phí rồi không được học sau đó lại mắng con - một cô giáo hiền lành là một người xấu, sẽ rất oan cho con đó.”

Thiên tài giới vẽ tranh, đầu óc tư duy phát triển không ngừng, 15 tuổi đã xây dựng phòng tranh tên 'SUPER', ba năm qua vì các đại viện mỹ thuật lớn mà đào tạo ra không ít các nhân tài nghệ thuật xuất sắc.

Trước bục giảng là cô giáo, phía sau là bà chủ, đối với học trò Noãn Noãn chỉ có thể cúi đầu cam chịu vì hành động trẻ con vĩ đại của chính mình.

Con gái là niềm kiêu ngạo của Thu Như, lúc 3 tuổi chỉ số thông minh đã đo được là 180, lúc ấy vẫn chưa hù chết ba Tinh mẹ Tinh.

5 tuổi cầm bút vẽ tranh, mỗi một bức đều được gọi là tác phẩm nghệ thuật, mỗi bức đều có giá khởi điểm là 20 vạn mà năm đó mà nói một bức tranh của đứa trẻ 5 tuổi mà bán với giá cao như vậy có thể gọi là giá trên trời, từ đó về sau cô có danh hiệu thần đồng vẽ tranh.

6 tuổi đến trường học vượt cấp, 15 tuổi đã hoàn thành toàn bộ chương trình trung học, thi thẳng vào trường cao đẳng, dễ dàng đoạt chức thủ khoa đứng đầu cả nước, cho đến hôm nay cũng không học đại học.

Đỡ khuôn mặt trắng trẻo, nhỏ nhắn của con gái lên, khẽ thở dài: “Noãn Noãn, khi nào con mới nghe lời mẹ quay lại đại học.”

Lại tới nữa, bây giờ sinh viên không đáng tiền nhất, không bằng làm bà chủ tích cực kiếm tiền, cực kỳ vui vẻ.

Giống như con mèo nhỏ thông minh dựa vào đùi người mẹ, khóe miệng khẽ cười, giọng nói ngọt ngào như muốn thăng 100 điểm.

“Mẹ, con đã qua cái tuổi học đại học rồi, với lại trong trường học chỉ toàn là người ngốc thôi, chơi không vui.”

“Vậy con dạy những đứa đó không phải người ngốc à, rõ ràng là con kỳ thị, nếu không phải mẹ con từ đó ra thì làm sao sinh được một đứa thiên tài như con chứ.”

Noãn Noãn miệng mồn lanh lợi như vậy là giống ai chứ, Thu giáo sư nhà mình cũng không dạng vừa.

Hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, ngay cả giày Noãn Noãn cũng không kịp mang, chạy nhanh tới đống giỏ quà trái cây chọn đại một giỏ nhìn thuận mắt nhất, đem tới bên giường mở ra, chọn một quả cam to nhất trong giỏ sau đó ngồi lên giường, đưa đến trước mặt Thu Như.

“Thu giáo sư, ăn cam đi, chúc mọi chuyện của mẹ luôn đại cát đại lợi.”

Nói xong, nghịch ngợm bắt đầu bóc vỏ cam.

Nghĩ Thu giáo sư có 30 năm kinh nghiệm dạy học trên khắp cả nước, sinh con trai lớn là tổng giám đốc, con trai kế là thủ trưởng nhưng cố tình sinh đứa con gái lại là một tiểu quỷ nghịch ngợm, gây sự không ngừng, giày vò bà đến không thở nổi.

Cam nhập khẩu, ngọt liệng, mùi thơm lan tỏa: “Cam này là ai đưa tới?”

Nhanh chóng nuốt một miếng, nhất thời ánh mắt Thu Như sáng ngời.

Tiểu hồ ly giảo hoạt cười trộm, hừ hừ, đời này bà Thu không cưỡng lại nổi sức hấp dẫn của đồ ăn ngon.

Tiếp tục mỉm cười.

“Không biết, mỗi ngày đều có người ra vào ân cần thăm hỏi rồi đem vào một ít đồ, con cũng đang suy nghĩ có nên sắp xếp một chỗ ở trước cửa phòng bệnh, ai đến thăm bệnh thì ký tên một cái, để con dễ đếm số lượng người có lòng hảo tâm.

Thu giáo sư từ từ ăn, con đây đảm bảo cung cấp đầy đủ cho mẹ.”

“Hiểu mẹ cũng chỉ có Noãn Noãn, đãi ngộ của bà xã thủ trưởng đúng là thật không giống với, nhớ năm đó mẹ con nằm viện cũng không có nhiều giỏ hoa quả cùng thuốc bổ như vậy, thật sự là thời thế thay đổi, Trường Giang sóng sau đè sóng trước.”

Miệng ăn, mắt nhìn trái cây trong giỏ, ánh mắt tham lam nhìn giỏ cam.

Nghe qua có chút chua, mùi vị ghen tỵ rất mãnh liệt.

Cười hả hê, cười đến ánh nắng mặt trời rực rỡ.

"Tất nhiên, ngày thường mẹ còn phạm lỗi mà!"

Lập tức, vẻ mặt cứng đờ nghi hoặc nhìn bà Thu, ánh mắt tuyệt đối không hề đơn giản.

Không đúng, ai là bà xã thủ trưởng?

Tinh Tiểu Noãn 17 tuổi rưỡi - quý cô xinh đẹp, tài sản hùng hậu cùng gia thế trong sạch, điển hình quý tộc hoàng kim độc thân, lúc nào lại có danh hiệu bà xã thủ trưởng?

"Chồng con là ai?"

Tao nhã khéo léo lau khô nước cam trên tay, Thu Như nâng cổ tay.

"Thời gian không còn sớm, buổi chiều mẹ còn buổi họp, trước mắt không ở cùng con, nhưng mà?"

Đứng dậy sửa sang lại còn quần áo, nhìn thoáng qua đôi mắt nhỏ ham học hỏi của con gái, đưa tay nhéo khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn thân yêu một cái.

"Nhưng mà, chồng con, con rễ tương lai của mẹ siêu cấp vừa lòng, con gái của Thu Như mẹ cũng có chút thực lực, mẹ cảm thấy kiêu ngạo đấy con gái bảo bối, mẹ đi trước nhé bye bye."

Thu Như vừa tính lấy cái giỏ cam, bị Noãn Noãn giữ tay bà lại.

Đôi mày thanh tú khẽ chau lại, đáy mắt hơi tức giận.

"Thu giáo sư, con có phải con đẻ mẹ không, con sống 17 năm trong sạch, thành thật nói cho biết xì căng đan chồng con là ai? Là ai dám nói xằng bậy."

Thu Như ngẩn ra, con gái giận thật rồi, dừng một chút, ngồi xổm xuống trước mặt Noãn Noãn, đưa tay vuốt nhẹ lên vết thương trên đầu gối.

"À -- toàn bệnh viện quân khu, mọi người đều biết con là bà xã của Chiến Vân Không, chỉ có con là không biết, con gái ngốc của mẹ."

Buồn cười, buồn cười, thật buồn cười, chính mình đến cả tay còn chưa nắm, miệng còn giữ nụ hôn đầu, làm sao lại thành con gái có chồng, không được, cô cần một lời giải thích.

"Chiến Vân Không là ai?"

Đột nhiên, trong óc xẹt qua một cái đoạn ngắn.

"Em gái nhỏ, theo Chiến lão đại đầu gỗ của chúng tôi sẽ có thịt ăn....."

Có phải..... có phải là chú đẹp trai tối hôm qua cứu mình.

Cửa

Trong nháy mắt hai tiếng nói chọt phá vỡ không gian yên tĩnh.

"Chào mẹ Tinh."

Cứu binh đến, Thu Như nhanh tay cầm theo giỏ cam, đứng dậy đi ra cửa.

"An An Dạo Dao, các con tới đúng lúc lắm, mẹ Tinh phải về trường học, các con giúp mẹ chơi với Noãn Noãn nhé, mẹ Tinh đi trước, chí ít đứa nhỏ Vân Không xuất hiện đúng lúc cứu Noãn Noãn bằng không chúng ta không có cam ăn đâu, các con nói đúng không." nháy mắt với hai cô gái, nghiêng người lách rời đi.

Hai người nhìn nhau, lập tức cười vẻ mặt gian trá, thì ra là thế.

Không nghĩ được biện pháp, còn danh dự trong sạch của chính mình, quay đầu khoát tay, ý bảo hai người lại đây.

Chậm chậm đi tới trước giường bệnh, An An đưa tay ôm thắt lưng của mỗ nữ nào đó.

"Báo cáo bà thủ trưởng, đoán xem chúng mình mang món gì đến cho cậu?"

Cái mũi ngửi ngửi, con mắt tỏa sáng, nhưng câu bà thủ trưởng làm sắc mặt chợt lạnh băng.

"Các cậu đều biết?"

Biết, hiện tại có ai mà không biết, xì căng đan của bà xã Chiến Vân Không, tất cả các nữ sĩ quan ghen ty, hâm mộ NO.1 không phải là cô Tinh Tiểu Noãn thì còn là ai nữa.

Thiên An An dọn xong, cùng Đông Phương Chi Dao ở bên ngoài mua một đống lớn đồ ăn vặt.

Bệnh viện chỉ cho Noãn Noãn ăn đồ ăn thanh đạm nhưng món yêu thích nhất của cô ấy là thịt gà luộc là loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe, gọi là KFC.

Ba người ngồi vây quanh trước bàn ăn.

Dao Dao lấy lòng đưa cho Noãn Noãn một cái chân gà vàng ươm thật bự.

"Noãn Noãn, món cậu thích nhất xin nhận cho."

"Các cậu có thể giải thích chuyện này cùng xì căng đan ông chồng kia cho mình nghe không, nếu mình thấy vừa lòng mình sẽ lấy số MIUMIU phiên bản có hạn tặng cho các cậu, ai tới trước!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Chiến vân không

Editor: pewuy1506

Thật là hấp dẫn đến mê người, cái gì mà tình chị em thì cũng bỏ qua hết.

Lấy được bao MIUMIU phiên bản số lượng có hạn này mới là thượng sách.

"Mình nói, trước hết là nói về."

Nhát gan như thỏ, dịu dàng đến động lòng người, lúc này Đông Phương Chi Dao là người đầu tiên giơ tay lên tiếng, ánh mắt tỏa ra hào quang chói sáng có thể thấy được lòng nhiệt huyết còn hơn cả nhật nguyệt.

Không còn cách nào khác, đời này của cô trừ quần áo đẹp thì chính là yêu bao (ý nói bao MIUMIU).

Con ngươi sắc lạnh, nữ hoàng Noãn Noãn tựa đầu vào gối, lạnh giọng nói.

"Chuẩn tấu."

Hít sâu một hơi, Dao Dao nuốt nước miếng, hắng giọng một cái.

"Ách -- từ hôm cậu hôn mê nhập viện chuyện này đã bắt đầu đồn ra ngoài, chỉ nói người đàn ông ôm cậu vào bệnh viện có ngoại hình rất đẹp, năng lực rất cường đại, tiếng tăm lớn, phải biết rằng bên cạnh anh Chiến chưa bao giờ có phụ nữ có thể đến gần anh ta trong vòng hai mét mà ngày đó cậu cùng anh ta tiếp xúc thân mật như vậy, ngay lúc đó anh ta còn có vẻ mặt có thể nói là kinh điển. Có thể nhìn thấy vẻ mặt Chiến thủ trưởng lo lắng khẩn trương chính là ngàn năm một thuở. Tối qua, không đúng, chính xác là rạng sáng nay anh Chiến ôm cậu vào phòng y tế bôi thuốc, thuốc này bôi lên là hai giờ, chậc chậc, không thể không làm cho người ta suy nghĩ miên man nha."

Chính cô cũng không biết được chú ôm vào bệnh viện như thế nào, vậy thì làm thế nào đây, giờ là niên đại nào rồi mà còn không cho nam nữ gần gũi.

Nếu nói như vậy, chẳng phải chú ấy đã cứu mình hai lần, lần đầu tiên hai người bọn họ thấy nhau là khi nào, vì sao một chút ấn tượng cô cũng không nhớ.

"Vậy cậu nói chú ấy, à không, Chiến Vân Không, người này."

Khó trách từ lúc nằm viện tới nay ánh mắt của các bác sĩ, y tá có chút là lạ, thái độ cũng là ôn hoà, thì ra đầu sỏ gây chuyện là anh ta.

Chú?

Thiên An An đối với cách xưng hô này có chút kháng nghị.

"Noãn Noãn, Chiến Vân Không, anh ta là thiếu tướng trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của nước ta, người đàn ông tồn tại như thần, năm nay vừa tròn 25 tuổi.

Cẩn thận họa từ miệng, một tiếng chú này của cậu là muốn khiến cho toàn thể dân chúng tức giận hả."

“.....”

“Vì sao các cậu đều biết, mà tớ lại không biết nhân vật này, tớ cũng không nghe anh hai từng nhắc qua người này.”

Đưa tay sờ lên đầu gối được quấn băng gạc thật dày, nhớ tới người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên ửng hồng.

“Ui da, Noãn Noãn của chúng mình cũng có lúc đỏ mặt nha.”

Tình huống này thật hiếm thấy nha, nhân dịp khó được một cơ hội tốt Đông Phương Chi Dao dứt khoát tinh thần hăng hái tiếp tục kể chuyện xưa.

“Chiến Vân Không, năm tuổi đã nhập ngũ, lần đầu tiên trực tiếp lãnh đạo bộ đội đặc chủng trung ương tiến hành huấn luyện bí mật, 10 tuổi đã mang binh đánh giặc

Được bổ nhiệm chức đại đội trưởng bộ đội đặc chủng vì một thời ‘ tung hoành ’, 18 tuổi lần đầu tiên lãnh đạo trung ương bổ nhiệm anh ta làm đội đại đội trưởng kiêm chỉ huy bộ đội đặc chủng, 22 tuổi quân hàm thiếu tướng, nghe nói bộ đội còn muốn cho anh ta đi lên nữa đấy.”

Nói tới đây, Dao Dao nhỏ giọng: “Chiến Vân Không đánh thắng tất cả hàng trăm các chiến dịch chống phần tử khủng bố lớn nhỏ trong 20 năm, là hạt giống tuyển thủ số một trong danh sách ám sát phần tử khủng bố, anh ta thật sự là quân nhân siêu cấp chuyên nghiệp, lại có thông tin, anh ta đã từng giết người, bộ đội đặt danh hiệu cho anh ta là Vua của quân đặc chủng, thế giới bộ đội đặc chủng gọi anh ta là ma quỷ.”

Nhìn vẻ mặt cô che miệng cẩn thận, tập thể đưa cho Đông Phương Chi Dao tờ khăn giấy.

Cái này không phải nói nhảm, sinh trưởng nơi quân khu, con gái quan lớn còn không biết chức năng của bộ đội đặc chủng sao.

Chưa từng giết người mà vẫn có thể rong ruổi trên chiến trường 20 năm, như vậy mới thực sự gọi là có vấn đề đấy.

Cái danh hiệu này khá có tiếng -- Chiến thần!

Nghe đến đó, ai cũng không mở miệng nói chuyện, ba cô gái lẳng lặng uống Coca trong tay.

“Cho nên nói, Noãn Noãn cậu phát tài rồi, nhanh ôm người đàn ông cực phẩm này về nhà mà giấu cho kĩ đi.”

Nói thật ra, bây giờ Đông Phương Chi Dao rất hâm mộ Noãn Noãn, dù sao đàn ông tốt không nhiều lắm, tốt giống như người đàn ông Chiến Vân Không thì cho dù có đốt đèn lồng cũng khó tìm.

Đàn ông cực phẩm?

Noãn Noãn không cảm thấy lạ, cô không muốn lãng phí tuổi thanh xuân để nói chuyện yêu đương.

Sau đó, Noãn Noãn phát hiện ra được người đàn ông nâng niu và yêu chìu trong lòng bàn tay, cảm giác thật sự rất tốt, nhất là người đàn ông này là người cô yêu và người đàn ông của cô cũng yêu cô.

Cầm lấy cánh gà, rất không có hình tượng mà há miệng cắn ăn.

“Về sau, tớ quyết định không ăn chân gà mà sửa thành ăn cánh gà.”

Không hiểu đại cô nương này trúng tà gì, cùng nhau hỏi: “Vì sao?”

Giữa trưa ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào trong nhà, Noãn Noãn ngồi trên chiếc ghế màu vàng nhìn trông có một loại cảm giác thật sự không được đẹp.

Con người còn sáng ngời hơn cả mặt trời hiện lên nụ cười gian trá.

“Chưa từng nghe đạo lý ăn thế nào thì sẽ thành thế nấy hả, nếu tớ làm ông xã cực phẩm dính xì căng đan thì tớ còn cần chân làm gì nữa, khi thời khắc mấu chốt nguy hiểm xảy ra để cho anh ta ôm tớ bỏ chạy, không phải hơn sao. Hơn nữa ăn nhiều đùi gà, đùi sẽ to ra còn hơn cả đùi gà nữa, Dao Dao, cậu ăn đi, xem về sau còn ai dám lấy cậu - tiểu chân to.”

Trả thù, mười phần là trả thù, đúng lúc vô tình thành công công kích tay chân của Đông Phương Chi Dao.

50% đàn ông thích Đông Phương Chi Dao là thích nhìn thấy cặp đùi đẹp mê người của cô ấy.

Cúi mặt, tức giận.

“Tớ nói đều là sự thật còn vô tai cậu thì là vô tình trả đũa, thật không có Thiên Lý, sớm biết như vậy tớ nên nói đại, nói xì căng đan ông xã của cậu thành.....”

Ánh mắt phi đao của người nào đó chợt vụt qua, Đông Phương Chi Dao im lặng không nói, cúi đầu ngoan ngoãn cắn chân gà, cắn dùng sức cắn.

Tớ mà coi như tiểu chân to, hừ, không tin không gả đi được.Tớ ăn, tớ ăn, tớ dùng sức ăn.....

An An buồn cườilắc đầu, kỳ thật cô hai nhà Đông Phương được xưng là xinh đẹp và thông minh, cùng Noãn Noãn đấu trí e là cô phải tu luyện thêm một ngàn năm nữa.

"Noãn Noãn, ông xã như vậy có vừa lòng không!"

Giọng Thiên An An mang theo vài phần trêu chọc.

Vẻ mặt nghiêm chỉnh gật đầu.

"Hài lòng, hài lòng cùng với tớ có quan hệ sao, chuyện anh ta là ân nhân cứu mạng tớ, tớ cảm ơn anh ta, bây giờ tớ cùng anh ta không có bất kỳ quan hệ gì, anh ta có ngang bướng uy phong như thế nào thì tớ cũng không hiếm lạ."

Dầu muối đều không được, có chút nhức đầu, hành động khuyên bảo của hai người kết thúc trong thất bại.

"Các cậu có bệnh sao, ở đây nói chuyện trên trời dưới đất, có tác dụng không, nếu chú ấy mà biết không chừng còn tưởng tớ thầm mến chú ấy đấy."

"....."

Bên trong phòng trừ mùi thịt gà, nhai một miếng, trừ lần đó ra chắc sẽ không có lần khác.

Một lát sau --

Nâng chân lên, đá vào đùi đẹp của Đông Phương Chi Dao, Noãn Noãn chân chó mỉm cười vô cùng sáng lạn.

"Này này, cậu giúp tớ đi tiểu đi, tớ muốn đi nhà vệ sinh công cộng."

Noãn Noãn cố ý nhấn mạnh hai chữ ' công cộng '.

Ý là, tớ không muốn ở trong phòng, sẵn tiện đi bộ hít thở không khí trong lành.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ấm lòng, ấm người, ấm phổi

Editor: pewuy1506

Cục công an, văn phòng cục trưởng

Ngón tay Nguyên Đông Nam kẹp điếu thuốc, miệng phà khói thuốc lá dày đặc.

"Tới bây giờ Lý Phó thị trưởng vẫn chưa tìm được, đầu óc dùng người của Chiến thủ trưởng vô cùng thông minh sáng suốt, việc tìm người chỉ cần điều động anh em, nhưng người này thật sự vẫn tìm không thấy."

Kẻ giết người hàng loạt Vương Đại Khả, trong 3 ngày liên tục giết năm đại nhân vật có danh tiếng, người thứ sau cũng là nhân vật mấu chốt của bản án Lý Bình - Phó thị trưởng, đến nay vẫn không rõ tung tích.

Điều động toàn bộ cảnh sát của cổ thành, lục soát hết mọi ngóc ngách cũng không tìm được một người.

Con ngươi khẽ lướt qua xấp tài liệu dày trên bàn, ngón tay thon dài gõ vài nhịp trên bàn như đánh đàn.

"Bây giờ cậu vẫn tin rằng Lý Bình vẫn còn sống?"

Ánh mắt Nguyên Đông Nam chợt chậm lại vài giây, đập nhẹ điếu thuốc trong tay, tro tàn thuốc lá như cánh hoa anh đào theo năm tháng nhẹ nhàng rụng rơi.

"Ý của cậu là Lý Bình đã chết."

Điều này không ngoài suy nghĩ và dự đoán của Nguyên Đông Nam, anh ta đã tính tới trường hợp xấu nhất nhưng không nghĩ lại tệ tới mức này, nếu Chiến Vân Không đã nói như vậy thì cơ hội sống của Lý Bình xem ra rất thấp.

“Đến nay thi thể con gái của Vương Đại Khả, cảnh sát còn chưa tìm được, đúng lúc có thể cùng Lý Bình hợp thành một đôi, cũng toại nguyện cho tâm nguyện trâu già gặm cỏ non của hắn, ở dưới cửu tuyền làm một đôi vợ chồng quên ân oán của kiếp này, vậy cũng là chuyện tốt.”

Vẻ mặt Chiến Vân Không khinh thường, cười một cách chế giễu.

Nguyên Đông Nam kinh sợ, từ khi nào tiểu tử này trở nên độc miệng như vậy.

Nghĩ lại, không đúng, anh ta nói vậy là ý gì.

Lập tức cầm tài liệu trên bàn lật xem nhanh, cuối cùng dừng lại ở một trang, càng xem mày càng nhíu chặt.

“Chết tiệt, con mẹ nó, thế mà tôi bị lừa cả tháng trời như một thằng ngốc, chết tiệt.”

Nói xong, Nguyên Đông Nam tức giận cầm xấp tài liệu đập mạnh lên bàn một tiếng 'pằng'.

Phiền chán gãi đầu, tay phải nhéo cằm đi qua đi lại suy nghĩ, đột nhiên anh ta dừng lại, vỗ tay một tiếng 'bốp'.

“Tôi biết rồi, bây giờ nhiệm vụ hàng đầu là phải tìm ra thi thể Vương Tinh, mới có thể tìm được Lý Bình.”

Thưởng cho Nguyên Đông Nam ánh mắt khích lệ, Chiến Vân Không gác hai chân lười biếng tựa lưng vào ghế.

“Trung ương đã ra lệnh, muốn nghiêm túc điều tra các vụ tham ô nhận hối lộ trong cổ thành, lần này Vương Đại Khả giết người đã dẫn đến mồi lửa, hơn nữa cục cảnh sát các cậu có cái gì, chắc hẳn bây giờ Nguyên cục trưởng cậu đã có phát hiện, cấp trên rất xem trọng cậu, làm cho tốt.”

Nguyên Đông Nam nhướng lông mi, cười lạnh.

“Cấp trên? Cấp trên chắc là ông Nguyên Hải, nhàm chán.”

Làm một người quân nhân là ước mơ từ nhỏ của Nguyên Đông Nam, anh cùng với Chiến Vân Không cùng tuổi, thời gian nhập ngũ chậm hơn anh ta (CVK) tám năm, 10 năm kiếp sống quân hành là ký ức đẹp nhất của anh ta.

Ngày vui không được bao lâu, khi anh ta 23 tuổi bị cha anh ta lấy một lý do cực kỳ tầm thường -- ung thư phổi giai đoạn cuối lừa anh ta về nhà, thế mà anh ta lại tin chứ.

25 tuổi lên làm cục trưởng cục công an, một đời sự nghiệp của anh thuận buồm xuôi gió, ít nhiều anh có một người cha có quyền cao chức trọng tại trung ương.

“Chú Nguyên cũng vì muốn tốt cho cậu, ông ấy chỉ có cậu là con trai duy nhất, nếu trên chiến trường cậu mà có chuyện gì không hay xảy ra, như vậy không phải muốn lấy mạng chú ấy sao.”

Chiến Vân Không xoa bóp mi tâm phát đau, có chút mệt mỏi, nhắm mắt lại chợp mắt.

Siêu cấp Chiến thần mệt mỏi, là tâm mệt hay là thân mệt.

Ánh mắt Nguyên Đông Nam tò mò tỏa sáng, cười trộm, quyết định dò xét ý tứ.

“Xì căng đan Chiến thủ trưởng bay đầy trời, xin hỏi có cảm nghĩ gì, rất nhiều nữ quan trong quân khu đối với xì căng đan bà xã nhỏ của cậu rất không hài lòng.”

Muốn nói chuyện xì căng đan mà Chiến Vân Không không biết?

Kỳ thật anh ta đã sớm biết, chẳng qua là giả vờ không biết thôi, mới để cho xì căng đan ngày càng nghiêm trọng. Nói trắng ra là cô cố ý.

“Gian xảo, xảo quyệt.”

Bốn chữ, ngắn gọn.

‘ phốc --’

Nguyên Đông Nam phun một ngụm nước: “Một cô gái tốt đến miệng của cậu thì lại thành đại nhân vật phản diện.”

Tối qua, Chiến Vân Không có một nhận thức mới về cô gái này, thông minh đáng yêu, nhanh mồm nhanh miệng, giả tiểu bạch thỏ ăn sói xám, từ có thể hình dung cô ấy đúng là không ít.

“Tổng kết mà nói, là một người không thể thuận theo lẽ thường, cậu bận, tớ đi trước.”

Dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên đứng dậy cũng không nghĩ Nguyên Đông Nam nghe xong sẽ phản ứng gì, ra cửa đi.

Trước khi sắp đóng cửa, Nguyên Đông Nam hô to một tiếng.

“Cậu có thể quản được cô gái kia, tớ xem trọng các cậu!”

‘ chạm vào --’

Đáp lại anh ta là tiếng đóng cửa lạnh lùng.

★☆

Thu vàng tháng 9.

Lá cây lây động 'xào xạc' từ màu xanh lá dần dần đổi thành màu vàng óng ánh, bãi cỏ của bệnh viện quân khu bệnh viện vẫn một màu xanh mơn mởn.

Cuối cùng Đông Phương Chi Dao vẫn không thoát khỏi vận mệnh nhà vệ sinh, chờ đợi nữ vương đại nhân giải quyết xong, đẩy Noãn Noãn đi vào phía sau vườn hoa hít thở không khí cuối thu, hương thơm cỏ xanh thấm vào lòng người.

“Noãn Noãn, rốt cuộc tớ cũng biết vì sao nhiều người cho dù không có giường ngủ cũng muốn đến đây dưỡng bệnh.”

Ở nơi này, bệnh nhân không có ai là người tầm thường cả, tuy rằng nói như vậy có chút khoa trương.

Nhưng, thành tựu của thủ đô nước J, nơi tập trung trung ương, cổ thành nơi trời cao nước sâu, nhân tài tiềm ẩn, hoàng thân quốc thích mấy trăm người, cả quan văn võ mấy nghìn người, gia quyến hơn mười vạn người, thử hỏi tới nơi này xem bệnh có người nào không có bối cảnh.

Trừ bác sĩ là những người đứng đầu cả nước ra thì chỉ có những người có chút điều kiện, màu xanh lá là màu chủ đạo của bệnh viện, màu xanh lá bao phủ cả vách tường, cỏ xanh bao phủ mặt đất, không khí trong lành, y tá thì xinh đẹp.

“Dao Dao, tớ mời chú ấy kiêm chức làm người mẫu phòng vẽ tranh, cậu xem chuyện này được không?”

Chuyện làm ăn kiếm được tiền nếu không làm thì chẳng phải là kẻ ngốc sao, với lại tối qua chú ấy lại không từ chối, chuyện này của cô xem ra có hi vọng.

‘ chi nha --’

Thắng gấp lại một cái, theo quán tính xém tý nữa đá bay Noãn Noãn.

“Cậu điên hả, để cho chỉ huy bộ đội đặc chủng đứng trước hàng trăm học sinh làm người mẫu, thật tổn hại quân uy, rất nguy hiểm cậu có biết không.”

Đông Phương Chi Dao không có thông minh cơ trí như Noãn Noãn cũng không có bình tĩnh thành thục như Thiên An An, dịu dàng thận trọng là ưu điểm của cô.

Giá trị đầu người của Chiến Vân Không trên thị trường lính đánh thuê quốc tế rất cao, nghe nói 200 vạn đôla là giá khi anh ta lúc mười tuổi mới ra nghề với danh hiệu [Tử Thần].

Bộ đội đặc chủng là sức mạnh lớn nhất của một quốc gia, người đại diện làm sao có thể giống như người thường tùy tiện xuất hiện trước mặt công chúng.

Ách --, đương sự cũng chưa có phản ứng lớn như vậy, phản ứng của cô có hơi quá.

Kéo Đông Phương Chi Dao xuống, che miệng cô lại, nói nhỏ.

“Cậu nhỏ tiếng chút, sợ rằng người khác không biết đó là tớ hả.”

Đánh giá xung quanh một vòng, thấy không khiến mọi người chú ý, mới buông lỏng tay.

Tựa vào đùi Noãn Noãn, Dao Dao dịu dàng nỉ non.

“Noãn Noãn, đừng càn rỡn nữa, cậu nên tìm một người đàn ông tốt mà yêu đương đi, thời gian không đợi người đâu.”

Nội dung lời này thật phong phú, tính triết lý cũng tương đối mạnh.

Noãn Noãn nghiêng mặt nhìn cô nàng xinh đẹp, nhưng lại nhất thời trầm mặc.

Một lúc lâu sau --

Noãn Noãn thở dài.

“Quên anh ta đi, người còn sống là còn cơ hội, người chết rồi cũng sẽ được giải thoát, Dao Dao, tớ hi vọng cậu sẽ sống thật vui vẻ.....”

Hai hàng nước mắt chợt rơi xuống, từng đóa hoa nở rộ, làm ướt váy đen của Noãn Noãn.

"Mỗi ngày tớ đều cố gắng vui vẻ, nhưng lại sợ đêm đến, tớ sợ một khi nhắm mắt lại sẽ không có dũng khí nghênh đón sáng sớm cùng tương lai của ngày hôm sau, tớ có phải rất vô dụng không ngay cả can đảm cũng không có."

Cúi đầu nhìn nàng, hít mũi, giơ tay lâu khô hàng nước mắt của cô.

"Đứa ngốc, cậu rất tuyệt, đừng khóc, Đông Phương Chi Dao rất kiên cường, cậu trải qua đau thương thì sẽ dần trở nên trưởng thành, chôn vùi nỗi đau ấy vào tận sâu trong lòng, vĩnh viễn đừng đụng chạm vào nơi ấy.

Bây giờ, cậu bắt đầu cuộc sống mới, một lần nữa đứng ở trên võ đài giương cánh bay lượn, cuối cùng cậu sẽ phá kén thành bướm, toàn bộ thế giới sẽ vì của cậu kiên cường mỹ lệ mà reo hò."

3 năm, vết thương kia giống như bàn ủi, ủi nóng lòng cô.

Cười nụ cười thật tươi, nước mắt chỉ còn đảo quanh trong hốc mắt, Dao Dao gật đầu thật mạnh, nức nở mang theo giọng khịt mũi.

"Không nghĩ tới tiểu quỷ nghịch ngợm cũng có bộ dáng nói đạo lý, rất cảm động."

Được khen, cảm giác thật tốt.

Ưỡn ngực, trưng ra bộ dáng con gái của tướng quân.

"Tớ là ai? Thông minh và xinh đẹp nhất vũ trụ, ấm người ấm lòng ấm phổi, cực phẩm ba ấm, bảo đảm chất lượng, bảo lượng giá không đắc, thế nào hữu hiệu không."

Khóe miệng Dao Dao run rẩy, chớp mắt, cứng ngắc đứng dậy đẩy xe lăn Noãn Noãn bước nhanh về phòng bệnh.

Xem đi, lộ nguyên hình chỉ trong một giây, phải nhanh chóng giam cô lại, nuôi nhốt. Đỡ phải gieo họa nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Muốn đánh nhau rồi

Editor: pewuy1506

Nghe nói tối qua cô y tá trúng đạn đã tỉnh lại, Noãn Noãn quyết định đi thăm cô ấy.

Đầu năm nay người tốt có cơ hội gặp người tốt thì không nhiều.

Đi đến tầng 17 khoa ngoại.

Hành lang xì xào tiếng nói chuyện của một vài bệnh nhân ngồi trên ghế đá, còn đa số thì vẫn còn ngủ trưa.

Đông Phương Chi Dao im lặng đẩy Noãn Noãn đi thăm bệnh, đến nỗi đích thân con gái thị trưởng đi thăm, còn mang theo một túi quà tặng lớnđồ ăn và thức uống đều có đủ, cảm giác như đến thăm một người bạn thân thiết trong thành phố, mọi người đưa ánh mắt phức tạp nhìn, không biết trong hồ lô của Noãn Noãn bán thuốc gì.

Hầu hết lắc đầu xấu hổ nhưng vẫn có một bé trai hào hứng chạy tới hỏi.

"Chị ơi, APID trong tay chị bao nhiêu tiền vậy, em mua....."

Dao Dao dừng bước, bờ môi cong lên cười duyên, đôi mắt lấp lánh, nở nụ cười ngọt ngào, hơi cúi người, tay trái chống nạnh, ngón trỏ tay phải nghịch cằm của bé, động tác đúng chuẩn gợi tình.

"Anh bạn nhỏ, chị rất bận, ngoan, đừng gây rối, qua bên cạnh chơi nga....."

Phòng bệnh số 1708 ở đâu chứ? Noãn Noãn cau mày, nhìn chung quanh, dùng mắt đẹp cận 300 độ nhìn một vòng nhưng vẫn không thấy.

Dựa vào, cô y tá kia không phải là chơi gây thù chuốc oán với cô chứ, nãy giờ qua lại hai ba vòng những vẫn không thấy, bực mình, gãi gãi miệng vết thương nơi đầu gối, ân cần hỏi thăm tổ tông của cô y tá một lần.

Ghi chép trong tay bị giựt đi: "Tớ xem thử."

Dao Dao nhìn chằm chằm bốn con số trên giấy, nhất thời hai con mắt trừng còn lớn hơn cái bóng đèn, cúi đầu thở dài, hít một hơi, thật muốn tát hai cái vào đôi mắt lờ mờ như hai quả trứng kia, trên giấy viết rõ ràng là 1706 mà.

"Nếu cậu không chịu mang kính thì bây giờ trực tiếp xử hai tròng mắt của cậu đi, ngay cả số 8 và số 6 cũng không phân biệt rõ, cậu nói xem tớ có nên xem thường cậu không, đồ ngốc."

Tờ giấy rơi xuống tay Noãn Noãn, nghe giọng Dao Dao có vài phần cười nhạo, không cam lòng cầm lên xem.

"....."

Ai đó viết phần cong phía trên của số 6 còn to hơn cái bụng béo của bà y tá kia nữa chứ, không biết tôi cận thị hả, thiệt là, đối xử với bệnh cũng phải dịu dàng như người nhà chứ, cơ sở lý luận học của y tá bọn họ mà như vậy, thật không có đạo đức nghề nghiệp.

Vô lý đi khắp thiên hạ, nói dối cũng vô cùng khí thế, dù không đúng cũng trở thành không đúng, xem ra miệng này linh nghiệm giống như ăn Nhân Sâm ngàn năm vậy.

Ai dám nói cô nói dối, một hơi có thể đá hắn ra xa ngàn mét.

2 phút sau.

Cuối cùng tại giữa hành lang khu vực vàng cũng tìm được phòng bệnh cao cấp 1706 VIP trong truyền thuyết.

Chú sắp xếp thật thỏa đáng, một vết thương đan bắn nho nhỏ liền an bài cho người ta vào phòng chăm sóc đặc biệt cao cấp VIP còn đãi ngộ cấp bậc thủ trưởng.

Cô gái nào có thể không vui mừng cảm động. Xem ra người nào đó muốn phá hủy tâm hồn của thiếu nữ nga.

Bĩu môi, nở nụ cười cực kỳ dễ thương đúng chuẩn của ngôi sao, vừa định gõ cửa, bên tai truyền đến tiếng nói cực kỳ khó nghe của vịt đực.

Chỉ là Noãn Noãn cảm thấy khó nghe mà thôi, thật ra giọng người dàn ông này vẫn rất từ tính.

"U, thật đúng là khéo, Noãn Noãn, em nói xem hai ta có phải có chút duyên phận không, lời này nói đúng hơn là phu xướng phụ tùy."

Chu Tường bị Chiến thủ trưởng đá một cước gãy ba cây xương sườn, nằm viện một tuần, hôm nay bác sĩ vừa đến phê chuẩn hắn có thể xuốn giường hoạt động gân cốt.

Đến thăm bệnh, Giang Y Trạch đẩy hắn ra ngoài nói chuyện phiếm, con ngươi hơi co lại, chỉ thấy cách đó không xa Tinh Tiểu Noãn cùng Dao Dao vừa cười nói đi đến phòng bệnh nào đó.

Không cần nhìn cũng có thể đoán được giọng nói này thuộc về ai, mặt không nhiều biểu cảm nghiêng đầu đưa mắt nhìn qua bên phải.

"Chu đại thiếu thật hăng hái, cố ý chọn nơi này mà nghỉ phép, tôi thật muốn cảm ơn ai đó đã chăm sóc anh như thế này."

Đều ngồi xe lăn, một bộ dáng bệnh nhân của Chu Tường dĩ nhiên không giống như bộ dáng nữ vương của Noãn Noãn, đem coi xe lăn như là ngai vàng.

Trong lòng vui nha, là anh Thiên Sứ nào mà xuống tay tàn nhẫn như vậy, Good Job.

Tức giận, quanh hắn bóc khói sỉ nhục, trắng xanh đen ba màu sắc luân phiên thay đổi trên mặt hắn.

"Tiểu tiện nhân, con mẹ nó cô chính là cục nợ, con mẹ nó bây giờ tôi gọi điện thoại tìm người luân phiên chơi cô, nhìn cô bộ dáng trâu bò như thế nào."

Nói xong, sờ túi lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại.

Dao Dao sớm đã sợ hãi, đây là muốn đánh nhau.

Tình hình lại ngày càng nghiêm trọng, cô gấp dậm chân, trán lấm tấm mồ hôi, cô đánh nhau rất yếu, đầu óc không kịp suy nghĩ, bây giờ việc duy nhất cô có thể làm là chạy thật nhanh đi tìm cứu viện.....

Hừ, cười lạnh, mày không nhíu, tay bất giác cầm lấy hai quả táo nhỏ như nắm đấm, híp con mắt nhìn chằm chằm đối diện, muốn gọi điện thoại cho bên ngoài cứu viện hả!

Tìm người luân phiên chơi cô! Hừ hừ, kiếp sau đi.

Suy nghĩ hay thật--

Một tuần trước ở ‘GOLDENTIME’

Con có này mang theo một đám bọn con em nhà giàu đến phá đám còn hất rượu lên người Dao Dao, còn muốn nhân cơ hội chuộc rượu cô, cô đang lo không có cơ hội trả thù đây, hôm nay đúng lúc chủ động đưa đến cửa, nợ cũ nợ mới tính luôn một lượt.

‘ vèo -- loảng xoảng --’

Nhanh, tàn nhẫn, mọi người đều không nhìn thấy quả táo từ đâu bay tới, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn như tiếng heo bị giết kêu vang cả bầu trời bệnh viện quân khu xanh thẳm, di động rơi xuống đất.

“A --”

Chu Tường kêu to, lấy tay che mũi, một chất lỏng sềnh sệch chảy xuống bộ áo bệnh nhân màu trắng của hắn, đầu choáng váng, xương mũi đau.

Toàn bộ hô hấp cùng xương sườn đau như tên bắn vào tim, rất nhanh tận lực điều tiết hô hấp để giảm bớt đau đớn đến hoa mắt choáng váng.

Bên này Giang Y Trạch sửng sờ tại chỗ, vẻ mặt phức tạp khó hiểu, ánh mắt nhìn Noãn Noãn vẻ mặt bình tĩnh tựa như đạt được thành công, hít sâu một hơi muốn khom lưng nhặt điện thoại dưới đất, lại bị một tiếng nói lạnh đến tận xương đánh gãy.

“Giang Y Trạch, đề nghị anh trong vòng giây cút khỏi đây cho tôi, nơi này không có chuyện của anh, bằng không.. .... Ngay cả anh tôi cũng đánh.”

Huơ huơ cái nắm tay to bằng hạt đậu, vẻ mặt hung dữ không thua gì bão cấp 8 lạnh lẽo.

Nghe người ta khuyên răng, Giang Y Trạch cũng nghĩ thế, đấu không lại thì chạy, đồng tình nhún vai nhìn Chu Tường, một giây liền biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Con thú trong lòng bị đánh tỉnh, gào lên một tiếng, giây tiếp theo, từ trên xe lăn vọt đứng lên, đi nhanh về phía Noãn Noãn.

Trong lòng Noãn Noãn giật mình, mặt vẫn bình tĩnh như cũ, Dao Dao chạy tới báo tin, chung quanh vây xem náo nhiệt trên dưới 3 tầng lầu, không ai dám tiến lên ngăn cản.

Chu Tường đứng trước mặt cô, cúi người nhìn thẳng vào cô, bàn tay kẹp chặt cằm cô như muốn bóp nát cô: “Đời này tôi cũng không quên được một tuần trước nằm dưới thân tôi mà rên rỉ, không nghĩ rằng ngài thị trưởng có thể dạy dỗ ra được một người phụ nữ dâm đãng cực phẩm cũng coi như là cống hiến vĩ đại vì nhu cầu sinh lý của đàn ông.....”

Choáng váng, ngây người, kinh ngạc.

Từ khi nào cô cùng Chu Tường làm chuyện như vậy, bên ngoài đồn cô là bà xã thủ trưởng, cô nhịn bởi vì ít nhất xì căng đan của ông xã là một Chiến thần.

Nhìn con rùa này trước mặt, sống mũi sụp gãy, máu còn vướng dày đặc bên trên vậy mà dám sỉ nhục trong sạch của cô.

“Chiết tiệt, 800 đời tổ tông nhà mày, chó Nhật mày dám hủy danh dự của chị đây, chị đập chết mày, đập chết mày, đập mày thành tân thái giám đời cuối cùng của Trung Quốc luôn, chị đập đập đập.....”

Noãn Noãn rất giận, lớn tiếng mắng chửi, nháy mắt đẩy ngã Chu Tường ngồi trên người hắn, tay quơ lấy quả cam giống như nổi điên liền đập mạnh vào đầu hắn một trận.....

Mọi người tại hiện trường đều trầm ngâm đến nín thở, thở không dám thở mạnh, thậm chí sợ hãi tới mức nhắm chặt mắt.

Giờ phút này, không một ai đám đứng ra ngăn cản.

Từ đầu đến mũi miệng Chu Tường đầy nước và múi cam, khụ khụ, thở hổn hển, Noãn Noãn vẫn còn đang dồn sức đập 'thùng thùng thùng', quả cam trong tay đã sớm bể nát.

Đúng vậy, yếu không thể địch lại mạnh, dù cô có mạnh mẽ đến đâu thì cô cũng chỉ là con gái.

Chu Tường thấy lực đánh của Noãn Noãn từ từ yếu đi, động thân một cái, hóa bị động thành chủ động, đặt cô dưới thân, nước cam rơi tí tách trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn.

Chu Tường thất thần một giây, thầm mắng mình không có tiền đồ, bị đánh thành cái dạng này mà còn bị cô mê hoặc, thật sự là bi thương.

“Tiện nhân muốn đập chết tôi, tôi đặc biệt bóp chết cô trước.”

Hơi thở quỷ dị lạnh buốt từ Chu Tường tỏa ra, mặc kệ đau đớn bản thân, giờ phút này đã hóa thành hơi thở tàn độc, hai tay gắt gao dẹp cổ Noãn Noãn, dùng hết sức.....

Dưỡng khí từ từ rút đi, sức lực chống cự ngày càng yếu, mí mắt bắt đầu nhắm lại, đầu óc một mảnh trống không, mình vậy mà để cho tên rùa này bóp

chết sao.....

Có người không nhịn được hô lên có người chết.....

Lúc này.

Cửa thang máy, người tự động tản ra nhường lối đi, người đan ông uy nghiêm cao lớn bước đi trầm ổn xuất hiện bên cạnh Chu Tường.

Tao nhã nâng lên chân trái, dùng ba phần lực, loảng xoảng một cước xuống ngực yếu ớt của hắn, ngay lập tức Chu Tường văng ra xa, cuối cùng lại một lần nữa thân mật ôm nhau với vách tường.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người đàn ông kiêu ngạo bất khuất và chính trực

Editor: Pé Wũy

Đi đến ôm Noãn Noãn đã lâm vào trạng thái hôn mê nằm trên đất.

Trong lòng Chiến Vân Không hơi hồi hộp, kinh hoảng chốt lát nhưng trong lòng anh lại vô cùng kiên cường, trán khẽ nhăn lại.

Đúng vậy, Chiến thủ trưởng nổi giận rồi, không hiểu vì sao lại đau lòng giống như lông vũ nhẹ nhàng rơi trên mặt nước gợn lên thành cơn sóng trong lòng anh.

Anh ghét bộ dáng nhắm mắt không nổi giận của cô, có chút lo lắng, nóng nảy vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Này em, tỉnh tỉnh....."

"....."

Không phản ứng

"Noãn Noãn, Tinh Tiểu Noãn, tỉnh tỉnh."

Bóp cái miệng nhỏ nhắn của cô hơi hé ra, đưa tay phải ấn vào ngực của cô, động tác vô ý này khiến cho mọi người nhìn ra được bọn họ có vẻ mờ ám.

Theo phía sau có Thiên An An và Đông Phương Chi Dao, lúc đuổi tới thấy một màn như vậy đều há to miệng.

Cuối cùng lúc Chiến thủ trưởng không ngừng cố gắng ấn ngực cùng hô hấp nhân tạo cấp cứu, đồng chí Noãn Noãn cũng tỉnh.

Được chú đặt ngồi vào xe lăn, vẻ mặt dịu dàng khi nãy đã không còn tồn tại, khuôn mặt tuấn tú lạnh băng như hoa tuyết Nam Cực xa xăm, đáy mắt lạnh lùng khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Sải bước đi thẳng về phía trước, nhấc một chân của Chu Tường lên, kéo lê hắn trên hành lang bệnh viện như con chó chết, chưa đến 20 bước đã kéo hắn đến trước mặt Noãn Noãn.

Khom người lôi cổ áo của hắn, cứng rắn xách Chu Tường lên còn đang trong trạng thái mềm nhũn, người đang dứng mà giống như bồng bềnh trong gió.

Chân phải Chiến Vân Không đạp nhẹ lên đỉnh đầu gối của Chu Tường, rầm một tiếng hai chân mềm nhũn quỳ gối trên đất, âm thanh xương bánh chè vỡ vụn rõ ràng lọt vào tai mọi người.

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Thủ trưởng đại nhân không e dè trước mặt hàng trăm người, thoải mái mà phế đi hai chân của cậu cả Chu - nhà bí thư thị ủy.

Máu chảy đầy mặt và đầu cổ như suối, Noãn Noãn nheo mắt, cắn chặt môi dưới.

Hình ảnh rất máu tanh mà thủ trưởng lại hờ hững.

"Nói, rốt cuộc mày có chạm vào Tinh Tiểu Noãn không?"

Chu Tường gian nan ngẩng đầu, suy nghĩ thoáng nhanh, xoay người ôm chân Chiến Vân Không, khóc lóc cầu xin.

“Tôi sai rồi, tôi không có chạm vào cô ấy, không phải ngày đó Ngài đã thấy hết rồi sao, đều là tôi nhất thời tức giận nói bậy, van cầu thủ trưởng tha thứ tôi đi, tôi sai rồi sai rồi.....”

Sau khi hắn tỉnh dậy, chuyện thứ nhất hắn hỏi cha hắn là Chiến Vân Không là ai?

Chu Phong nghe thấy tên sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống ghế, đột nhiên sắc mặt thay đổi, hạ giọng cảnh cáo con trai, không nên trêu chọc người kia, đó là người mà bọn họ không thể trêu vào.

Không nghĩ tới, hậu trường đằng sau cô gái này lại hùng hậu như vậy, lần đầu tiên ở ‘GOLDENTIME’ tưởng là ngoài ý muốn, như vậy hôm nay chính là cố ý.

Không phải cố ý nhằm vào hắn mà là hắn đã động vào người không nên động.

Hôm nay Chiến Vân Không mặc Tây trang màu xám đậm, hai ống quần dài 9 phân bao lấy cặp chân thon dài, rất gợi cảm, một đôi giày da England Block màu rám nắng nâng cằm Chu Tường lên, đưa về phía trước.

“Mày nhận lầm người rồi.”

Chu Tường sửng sốt, bỗng nhiên bừng tỉnh, lo lắng dời chân mặc kệ vết thương trên đầu gối đau tới tê liệt, chật vật không chịu nổi nằm bên chân Noãn Noãn, dập đầu khẩn cầu, chung quanh tràn ra một bãi máu loãng, nhìn thấy rợn người.

“Tôi sai rồi cô Tinh, tôi sai rồi, tôi không nên chạm vào ngài, thật sự ngài vẫn còn trong sạch, là tôi bị coi thường nên nhất định phải quấn lấy ngài, ngài yên tâm từ nay về sau tôi sẽ biến mất không quấy rầy cuộc sống của ngài nữa, ngài coi như tôi đã chết rồi đi, van cầu ngài xin thủ trưởng tha thứ tôi đi, van cầu ngài.. .... “

Có bối cảnh hậu trường cứng rắn như vậy, thân phận tài trí hơn người, một chữ cô thăng cấp lên thành Ngài, Chu Tường dập đầu như băm tỏi, một người cao cao tại thượng như đại thiếu gia, thế nhưng bị người ta đánh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, thần sắc Noãn Noãn phức tạp, con ngươi khẽ chớp.

Một giọt máu rơi trên mu bàn tay trắng nõn của cô, tay cô bỗng run lên, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, không vui mà mắng.

“Chu Tường, con mẹ nó nếu anh còn là đàn ông thì đứng dậy cho tôi, đừng giống như con chó chết mà quỳ gối ở đây khóc lóc cầu xin tha thứ, cơ hội là dựa vào năng lực của chính mình mà bắt lấy, không giống như bộ dạng bi ai cầu xin của anh bây giờ, cút ngay.”

Chu Tường quỳ trên đất kinh ngạc, mọi người cũng kinh ngạc.

Đáy mắt Chiến Vân Không thoáng hiện lên tia tán thưởng, khóe miệng cong lên nở nụ cười không dễ nhìn thấy.

Nghiêng đầu liếc nhìn người bên cạnh, đợi anh ta - thủ trưởng đại nhân hạ lệnh bác sĩ, y tá cấp cứu, không nói một tiếng, ngoắc ngón tay.

Chu Tường rất nhanh được người khác nâng lên, giọng nói khàn khàn ngu muội có chút khó hiểu cùng nghi ngờ.

“Vì sao cô tha thứ cho tôi?”

Trợn mắt một cái, mới vừa rồi còn kêu cha gọi mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, bây giờ như mong muốn rồi, ngược lại học được cách chất vấn.

Vấn đề này Chiến Vân Không cũng muốn biết, một lần nữa anh cảm thấy hứng thú cùng tò mò đối với cô gái này.

Ôm cô đứng dậy, hai cánh tay cô khoanh trước ngực, chuẩn bị nghe đáp án của cô

Thôi một hơi, Noãn Noãn nở nụ cười, sáng rực như mặt trời giữa trưa, ấm áp rực rỡ.

“Nếu như anh thực sự chạm vào tôi, cho dù anh có đập đầu chết ở đây, tôi cũng không tha thứ cho anh, ngược lại tôi sẽ biến anh thành thái giám, một dao cắt bảo bối của anh rồi treo trước cửa nhà anh. Nếu như ngay lúc tôi lấy quả cam đập anh mà anh cầu xin tha thứ thì tôi sẽ cho rằng anh đơn thuần chỉ là một kẻ vô dụng. Nhưng mà, may mắn là trong người anh vẫn còn một chút kiêu ngạo, bất khuất và chính trực của người đàn ông, không có bóp chết tôi.”

Một lúc sau --

Một mảng im lặng như tờ, vẻ mặt Chu Tường miễn cưỡng gật đầu, nếu như nói trước kia còn không chưa hiểu được vì sao hắn theo đuổi cô gái này bốn năm không thấy được cô nở nụ cười một lần.

Như vậy, hôm nay hắn đã hiểu, dạng người đàn ông như thế nào mới xứng đôi với cô, dạng đàn ông nào mới xứng có được nụ cười của cô.

Bỗng nhiên cũng hiểu ra con đường mà hắn cần phải đi, có lẽ, bây giờ vẫn chưa muộn.....

Cuối cùng một trận náo loạn cũng kết thúc, Chiến Vân Không không nói lời nào, ôm Noãn Noãn về phòng bệnh của cô, theo phía đằng sau hai cô gái

trao đổi ánh mắt với nhau.

Thật ra, trận náo loạn này chỉ kéo dài có 15 phút nhưng Noãn Noãn lại cảm thấy như cả một thế kỉ.

Trong nhất thời cơ thể bộc phát toàn bộ sức lực làm cho người ta quên đi cảm giác đau đớn, toàn bộ thần kinh tê liệt.

Nhưng tùy theo mức độ mà có thể để lại di chứng.....

Nằm cuộn trên giường rên rỉ, miệng vết thương đầu gối đau đến cả người cô run rẩy, mồ hôi lạnh nhỏ giọt theo thái dương.

An An trong nhà vệ sinh xã nước ấm, thấm ướt khăn, vắt khô, cẩn thận lau chùi khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Noãn Noãn, Chi Dao gọi bác sĩ đến.

Bây giờ toàn bộ bệnh viện ai cũng biết chuyện đánh nhau của con gái ngài thị trưởng cùng con trai bí thư thị ủy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bàn tay lớn bao lấy bàn tay nhỏ

Editor: Pé Wũy

Chiến Vân Không ở ngoài phòng bệnh gọi điện thoại, chợt nghe tiếng bước chân ồn áo chạy đến.

Thấy ít nhất cả một đoàn người, rất nhiều người gấp rút vội vàng đi vào phòng bệnh của Noãn Noãn.

Sắc mặt âm trầm, trầm giọng phân phó người trong điện thoại vài câu liền ngắt điện thoại, đi vào phòng bệnh.

"Sao lại thế này?"

Trong tiếng nói mang theo một tia lạnh băng và không kiên nhẫn.

Một đống người chen chúc trong phòng bệnh, đem cô ấy làm chuột bạch hay là làm gì.

Dẫn đầu là giáo sư Lâm Trứ Hãn, nở nụ cười nghề nghiệp, sau đó giải thích nói.

"Chiến thủ trưởng, tốt nhất chúng ta nên làm kiểm tra toàn thân cô Tinh, lúc Chu thiếu đẩy ngã, đầu gối nhất định đã va chạm mạnh vào mặt đất, vết thương sẽ chồng vết thương, như vậy đối với những ngày sau, phục hồi rất bất lợi."

Xoay người lại, liếc nhìn một vòng, ánh mắt lạnh lẽo tới mức dọa sợ các bác sĩ thực tập phải rụt cổ, giấu mình ở nơi mà không ai thấy.

"Kiểm tra toàn thân, có nhất thiết phải nhiều người như vậy không?"

Hơi lạnh lần nữa tập kích, Chiến đại thủ trưởng người ta ra lệnh ở bộ đội đã thành thói quen, lời nói ra cùng mệnh lệnh đều giống nhau có mười phần trung khí, khí thế uy nghiêm.

Giáo sư dẫn đầu vội vàng xua tay, đuổi các nhân viên không cần thiết, cuối cùng, trong phòng ngoài Chiến thủ trưởng cùng ba cô gái Noãn Noãn ra thì chỉ còn ba người bác sĩ.

Khuôn mặt tuấn tú vẫn âm trầm như trước, im lặng 1 phút, đưa tay chỉ đối diện.

"Hai người các cậu cũng ra ngoài."

Hai người bị đuổi vẫn còn đang vui sướng khi được ở lại xem bệnh cho con gái thị trưởng bỗng chốc hồi hồn liền gấp gáp chạy ra ngoài.

Noãn Noãn đau đến tinh thần mơ hồ, sau đó thuận tay nắm lấy tay của Chiến Vân Không.

Một dòng nước ấm theo bàn tay nhỏ bé truyền khắp thân thể Noãn Noãn, thật kì lạ, thế mà cô cảm thấy vết thương chẳng đau tý nào.

Lưu luyến độ ấm trên tay chú, kết quả là, lại nắm chặt thêm vài phần, chính là không buông tay.

Miệng còn nỉ non: "Chú à, chú làm thật tốt."

Thiên An An thiếu chút nữa cười phá lên, câu chú làm thật tốt này, thật đúng là dày đặc hương vị tình dục.

Đường đường Chiến thần, thử hỏi còn người nào có thể làm tốt nhất, mạnh nhất trên thế giới.

Mặt ngoài thì khôn ngoan nhưng trong lòng lại khó chịu, đã từng xem qua AV xử nữ mà nói.

Noãn Noãn gặp qua chim Điểu cũng không ít, còn phân loại rất quốc tế hóa.

Noãn Noãn từng có khát vọng, chính là được thấy tất cả các loài chim Điểu trên thế giới, đừng hiểu lầm chim Điểu này không phải loại chim Điểu kia.

Trong lòng Chiến Vân Không kinh sợ, bị cô cầm tay, vừa nóng vừa khó chịu, cảm giác ma sát khác thường này làm cháy lên ngọn lửa nhỏ.

Theo bản năng cầm ngược lại đôi tay mềm mại của cô. Nắm chặt trong tay vuốt ve, bàn tay lớn bao lấy bàn tay nhỏ bé, mập mờ nhưng không mất độ ấm.

Bác sĩ xoa tay nói quanh co nửa ngày, cắt ngang hai người ra vẻ tay cầm tay thì không thích hợp mà không cắt ngang để cho bọn họ tiếp tục ra vẻ thì sẽ chậm trễ kiểm tra thân thể, thật rối rắm, thật nan giải.

Chỉ có yên lặng xem xét mới là thượng sách.

Đông Phương Chi Dao vụng trộm kéo vạt áo Thiên An An, thấp giọng nói: "Chúng mình nên đi hay tiếp tục ở đây làm bóng đèn!"

Khó có thể thấy được cảnh tượng, Dao Dao làm sao có thể nỡ bỏ đi, nhưng mà, đi là chắc chắn rồi, Chiến thủ trưởng - anh minh thần võ làm sao có thể bày ra vẻ mặt dịu dàng như nước trước mặt những người không liên quan xem chứ.

Nhìn ra được bác sĩ đang khó xử, thấy động tác của hai cô gái, khóe mắt Chiến Vân Không chau lên, xem ra lực ảnh hưởng xì căng đan không thể so với bom nguyên tử hạt nhân nổ.

"Dao Dao, các em về trước đi, xe của anh em ở dưới lầu."

Dao Dao sửng sốt, ngoan ngoãn, Chiến thủ trưởng chẳng lẽ biết thuật đọc tâm.

Thiên An An lập tức hiểu được, nắm cái túi kéo Đông Phương Chi Dao rất nhanh rời đi.

Chiến Vân Không ngồi ở trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của Noãn Noãn đang phát run đặt trên đùi mình, ý bảo bác sĩ có thể bắt đầu.

Cầm kéo, mở băng gạc một chút, toàn bộ máu thịt lẫn lộn đều lộ ra ngoài, nhất thời đáy mắt Chiến Vân Không rét lạnh.

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay, vô hình truyền một loại năng lượng, Noãn Noãn xụi lơ trong lòng của anh, nhắm mắt lại, lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, hừ hừ phun ra khí nóng người, làm cho lòng Chiến Vân Không khó chịu, cả người căng thẳng.

Bác sĩ kinh ngạc, quả nhiên con gái thị trưởng lợi hại, đầu gối đã ngã thành như vậy, còn có thể chịu đựng không kêu to.

Thiên hạ đồn được nuông chiều từ bé, yếu đuối, thật sự là không đúng.

"Rất nghiêm trọng?"

Thấy bác sĩ không nói một chữ, Chiến Vân Không hỏi.

Khoát tay, lắc đầu, phủ nhận.

"Vết thương không nặng, chỉ cần xử lý máu bầm và phần thịt thối rữa rồi băng bó lại là tốt rồi."

"Chuẩn bị phòng phẫu thuật đi, tôi tự mình chữa trị cho cô ấy."

Giọng điệu Chiến Vân Không kiên định, chân thật đến đáng tin.

Trong lúc bác sĩ còn chưa hiểu được thì người đã ôm Noãn Noãn ra phòng bệnh.

Bộ đội đặc chủng sinh tồn nơi hoang dã, điều thứ nhất được huấn luyện chính là, chữa bệnh cấp cứu, xử lý miệng vết thương, khử trùng thịt thối, băng bó đối với thủ trưởng đại nhân mà nói chỉ là một bữa ăn sáng.

Trong phòng phẫu thuật.

Một loạt bác sĩ xuất phát chờ thủ trưởng hạ mệnh lệnh, đặt Noãn Noãn nằm trên bàn mổ, Chiến Vân Không không mặc đồng phục phẫu thuật, mang theo nước khử trùng, găng tay và khẩu trang.

Cau mày, đến chỗ nào như thế nào cũng có một đoàn người theo sau, một trận tức giận, lạnh giọng.

“Tất cả đi ra ngoài, ai cũng không được ở lại.”

Trong lúc nhất thời ai cũng không động, không khí trong phòng phẫu thuật ngưng tụ, bọn họ không phải nghi ngờ năng lực của Chiến Vân Không, mà là sợ vạn nhất xảy ra chuyện gì, nơi này không ai tiếp ứng sẽ không hay cho lắm.

“Nghe không hiểu sao, cút.”

Hàn khí bức người chỉ trong thoáng chốc chui vào khe xương của bọn họ, khí lạnh chạy thẳng lên đỉnh đầu, ngay lập tức làm mọi người hoảng loạn.

Cuối cùng yên tĩnh, Chiến Vân Không cúi đầu nhìn Noãn Noãn, bây giờ cô đã hôn mê, mồ hôi thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, tóc mái đen bóng áp sát trên cái trán đầy đặn của cô, trên chóp mũi xinh xắn có một tầng mồ hôi mỏng, đồng phục bệnh nhân trắng tinh theo hô hấp mềm mại của Noãn Noãn làm tôn lên dáng người của cô.

Cảm thấy chấn động, một trận lửa nóng chạy khắp toàn thân, lần đầu tiên có một người con gái dễ dàng trêu chọc anh như vậy hay đây không phải là loại chủ động quyến rũ.

Làm một người đàn ông bình thường, đương nhiên anh biết.

Hít sâu một hơi, ổn định suy nghĩ trong lòng, tâm tình phấn khởi.

Cầm lấy nước khử trùng bên cạnh bàn làm việc, bắt đầu rửa sạch miệng vết thương cho Noãn Noãn.

Ngoài phòng phẫu thuật một đám người ở cửa xì xào bàn tán.

“Một mình Chiến thử trưởng bên trong có được không, dù sao anh ta cũng không phải là bác sĩ chuyên nghiệp.”

Một bác sĩ lâu năm mở miệng không vui nói.

“Chính là, làm sao sai chúng ta như vậy, làm như chúng ta đều là thuộc hạ của anh ta, muốn mắng là mắng.”

Có cùng quan điểm cùng nhận thức, những người không phục lập tức gật đầu phụ họa nói phải.

Sắc mặt bác sĩ Trương tối sầm, tức giận gầm nhẹ.

“Miệng ngậm lại hết cho tôi, nếu còn chưa biết Chiến Vân Không thì trở về điều tra thêm tư liệu mà xem đi, xem về sau các cậu còn nói năng lỗ mãng như vậy không.”

Nói xong lời hù dọa như vậy, tất cả mọi người im lặng.

Có một vài bác sĩ y tá mới vừa tốt nghiệp đương nhiên còn chưa biết Chiến Vân Không.

Bọn họ chỉ hiểu biết Chiến Vân Không dừng lại ở cấp bậc và bối cảnh phía sau anh ta không người nào dám đụng đến còn có khuôn mặt tuấn tú mê hoặc nhân loại mà thôi.

Nhưng đối với bác sĩ già mà nói, trong lòng bọn họ Chiến Vân Không là một đại anh hùng.

Mười mấy năm qua, Chiến Vân Không chống lực lượng vũ trang khủng bố trăm lần trên chiến trường, công lao rất lớn, công trạng hiển hách, đương nhiên cũng có vô số vết thương lớn nhỏ.

Anh ta đã từng nói, không có vết thương không phải là quân nhân, trong mọi thời khắc đều không để ý đến sống chết, luôn sẵn sàng hy sinh tất cả vì quốc gia, quân nhân lại càng không nên gọi là quân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ông đây cắn chết em

Editor: Pé Wũy

2 giờ sau

“Ây da, mẹ của con ơi, mẹ đi chậm một chút, mẹ chờ con với.”

Lúc này, một chiếc màu trắng Land Rover Aurora, chạy vào bệnh viện quân khu, thắng xe một tiếng, xe còn chưa ngừng hẳn, Thu Như vô cùng lo lắng liền mở cửa xe nhảy xuống, chạy vào hành lang bệnh viện.

Tinh Nhiên bất đắc dĩ im lặng, anh nhớ mình là đại đội trưởng bộ đội đặc chủng ' Diều Hâu ' thế mà bây giờ lại không đuổi kịp người phụ nữ hàng năm mươi.

"Mẹ Thu, mẹ chậm một chút, mẹ đâu còn là con gái tuổi 20 mươi đâu."

Bước nhanh chạy lên phía trước, nắm cổ tay bà, kéo tới trước mặt, cánh tay dài nắm lấy bả vai bà, vỗ nhẹ, bình tĩnh đứng trước thang máy.

Lòng Thu Như nóng như lửa đốt, vẻ mặt khẩn trương, lúc nhận được điện thoại thiếu chút nữa ngất xỉu.

Ngày hôm qua con gái vẫn còn tốt, hôm nay như thế nào lại đánh nhau, còn nghe nói đánh Chu thiếu tàn phế.

Tiểu tổ tông của tôi ơi, con không phải muốn hù chết mẹ mới chịu ngừng hay sao.

"Tinh Nhiên, mẹ có phải mẹ ruột con không?"

Lời nói của Thu Như dọa anh giật mình.

Quay đầu nhìn chăm chú vào mẹ mình, nhan sắc của bà được chăm sóc rất tốt, khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, khóe miệng cong lên.

"Chắc chắn phải, tuyệt đối là phải"

Ánh mắt Thu Như liền chuyển sang âm trầm, lạnh lùng nói.

"Phải, vậy thì làm thang máy nhanh mở cửa đi."

Lảo đảo một cái, Tinh Nhiên ổn định thân mình, thì ra là chê thang máy chậm.

Dù bản thân anh có lớn (ý nói địa vị) đến đâu thì cũng phải tuân thủ pháp luật, làm một công dân tốt, không thể trước mặt nhiều người như vậycạy cửa thang máy, tưởng anh là Superman chắc.

Cúi người nói thầm vào tai Thu Như.

"Mẹ, mẹ bình tĩnh chút, nên nhớ mẹ có thân phận rất tôn quý -- bà thị trưởng."

Lời của con có lý, lập tức gật đầu, trợn mắt.

"Thúi lắm, đừng nói chuyện vớ vẩn với mẹ, mẹ là mẹ, bây giờ mẹ muốn thang máy mở cửa....."

"Đinh --"

Vừa nói xong, cửa thang máy lên tiếng trả lời là mở, trong nháy mắt Thu Như lại không biết nên bước chân nào trước, Tinh Nhiên nhanh chóng phản ứng, kéo mẹ vào thang máy, đưa tay nhấn tầng 20, cửa thang máy đóng lại.

Dựa vào thành cửa, Tinh Nhiên ngẩng đầu nhìn con số phía trên, không quan tâm nói.

"Mẹ, mẹ sốt ruột tới mức như vậy làm gì, con rể của mẹ đang ở trên lầu chăm sóc Noãn Noãn nhà chúng ta đấy, mình đi là dư thừa, hơn nữa còn gây trở ngại."

Được nhắc nhở, Thu Như vỗ đùi, trong thời gia ngắn vẻ mặt liền thay đổi, thở dài, hối hận không thôi.

"Ây da, thật sự là mẹ già hồ đồ rồi, như thế nào lại quên chuyện này nhỉ, con cũng thật là, vừa nãy sao không cản mẹ lại."

Mặc kệ xì căng đan của anh ta đi, dựa vào thực lực của con gái nhà họ Tinh bọn họ, Chiến Vân Không là con rể đã định, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.

Tinh Nhiên đau đầu nhức óc, cản bà?

Cản hỏa tiễn, cản tên lửa, cản đại pháo máy bay kẻ địch, Tinh thủ trưởng anh cũng không dám cản mẹ anh, hai người phụ nữ nhà họ Tinh không thể chọc, bà Thu là người đầu tiên.

Nhíu mày cố tình nói.

"Con cản được sao, tính nóng nảy của mẹ vừa nổi lên, không chừng sẽ đá con đến cái góc nào đó của thế giới đấy, con rất sợ hãi đó."

Nói xong, còn làm động tác thân thể rét run.

Thu Như từ ái cười, tiến lên nhéo khuôn mặt tuấn tú Tinh Nhiên.

"Nhóc con, mẹ con là đại sứ hòa bình quốc tế, rất dịu dàng, cẩn thận chú ý lời con nói a, đừng hủy hình tượng tốt đẹp của mẹ trong lòng đông đảo quần chúng nhân dân."

Kéo con trai đi vào phòng bệnh, Tinh Nhiên vừa tính đẩy cửa thì bị bàn tay mẹ mình tát một cái.

"Mình không vào sao?"

Tinh Nhiên khó hiểu quay đầu nhìn mẹ mình ẩn nấp bên bệ cửa sổ lén lút xem tình hình bên trong phòng bệnh.

Thu Như ngoắt tay con trai, ý bảo anh lại đây, hai mắt ra vẻ lóe sáng, miệng cười toe toét đến không ngừng.

Làm người phải thẳng thắn vô tư, rình coi là hành vi không biết xấu hổ, Tinh Nhiên rất không vui, thể diện ném cho nhà ngoại rồi, đưa tay kéo cánh tay Thu Như.

Còn bất chợt dò xét xung quanh, cầu nguyện trăm ngàn lần đừng gặp mặt người quen.

"Đồng chí Thu Như, chú ý hình tượng của mẹ, muốn xem thì đường đường chính chính mà xem, mẹ cứ ở chỗ này coi chừng không kéo tí nữa lại đau hông."

Hoàn toàn không quan tâm tới lời cảnh cáo của con trai, còn hăng hái kéo cánh tay anh qua cùng nhau thưởng thức.

"Con xem xem, em gái con thật kiêu ngạo, thoải mái bắt Chiến Vân Không làm tù binh, mẹ con nhìn là đã thấy hâm mộ rồi huống chi là con gái người ta."

Bên trong phòng

Từ lúc nằm trên bàn phẫu thuật bạn học Noãn Noãn đã tỉnh, phát hiện mình nằm trên bàn lạnh băng, xung quanh còn có các loại dụng cụ mà cô chưa từng thấy qua, lòng cô nhất thời nguội lạnh.

Không thể nào, chẳng lẽ mình bị cắt, nhưng trên đùi tại sao không có cảm giác, là thuốc tê quá nhiều hay là đã.....

"A --" một tiếng thét chói tai, dọa sợ Chiến Vân Không đứng đau lưng về phía nàng đang thu dọn tàn cuộc.

Giật mình, đột nhiên xoay người chạy vội tới bên người cô, đỡ cái trán của cô: "Noãn Noãn, đau chỗ nào."

"Chú, chú phải chịu trách nhiệm với tôi, bây giờ tôi thành người tàn tật rồi, cuộc sống sau này không có hai chân phải nhờ vào chú....."

Ánh mắt không lẫng tránh, thẳng thắn ỷ lại vào anh, dù sao nơi này chính mình cũng chỉ biết chú ấy.

Thở phào nhẹ nhõm.

Chiến Vân Không cau mày, nói bậy bạ gì vậy.

"Mở mắt ra!"

Giọng nói lạnh lùng, không mang theo độ ấm.

Cô gái này, thích ăn đòn.

Bạo quân, đối xử với đồng bào không có một chút yêu thương.

Noãn Noãn bất mãn bĩu môi hừ hừ.

Nhưng mà..... Mở mắt cũng là tàn tật mà không mở cũng là tàn tật, thật đúng là hành hạ mà, trời ơi.....

"Mở mắt"

Chiến Vân Không bực bội, trầm giọng rống lên một tiếng, không có ai dám cãi lại mệnh lệnh của anh, cô gái này là người đầu tiên.

Chọt Noãn Noãn ngồi dậy, bởi vì miệng vết thương đau nên khóe miệng khẽ nhếch.

"Mở thì mở, rống cái rắm nha, bà đây không điếc."

Chớp mắt một cái, bàn tay chọt nhéo cằm của cô, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, chóp mũi hai người đụng nhau, hô hấp lượn lờ dây dưa với nhau, Noãn Noãn nuốt nước miếng, bỗng chốc mặt đỏ đến lỗ tai.

Theo bản năng muốn trốn nhưng lại không thể cử động được.

“Nếu còn nói tục ông đây liền cắn em.”

Đáy mắt Chiến Vân Không chợt lạnh lẽo, giọng nói hung dữ, dọa sợ trái tim bé nhỏ của Noãn Noãn đập thình thịch.

Thủ trưởng cũng có thói xấu, bên ngoài Noãn Noãn cười nhưng bên trong lại không cười, đại biến thái.

Cho đến khi được ôm về phòng bệnh, hai người cũng chưa nói thêm câu nào.

Noãn Noãn trùm chăn lên đầu, Chiến Vân Không nắm kéo xuống.

Noãn Noãn không đắp chăn, Chiến Vân Không đắp chăn đến bả vai cô.

Chiến Vân Không cho Noãn Noãn ăn táo, Noãn Noãn lại ăn lê.

Chiến Vân Không cho Noãn Noãn ăn lê, Noãn Noãn lại ăn táo.

Tóm lại, Chiến thủ trưởng làm gì cô đều làm ngược lại, đối nghịch, không tức chết Chiến Vân Không thôi luôn.

Kiên nhẫn đã sớm bị cô gái này làm mất sạch nhưng vẫn đè nén lửa giận.

“Noãn Noãn, ngồi dậy uống thước.”

Cúi đầu chơi điện thoại, cũng không ngẩng đầu nhìn một cái, cũng không nhận thuốc giống như không có nghe thấy, nên làm gì thì làm cái đó.

Vù --

Hít vào, thở ra: “Tinh Tiểu Noãn, anh lặp lại lần nữa, uống thuốc cho anh.”

Giờ phút này, Chiến Vân Không đã kiên nhẫn đến cực hạn, mắt thấy sắp có núi lửa phun trào.

“.....”

Còn chưa trả lời.

Phanh --

Cốc nước vỡ ở trên bàn.

Chết tiệt, từ khi nào Chiến Vân Không anh phải khổ sở như vậy, từ nhỏ đã đứng trên đỉnh cao, như một vị thần ngạo mạn xưng bá thiên hạ.

Mỗi một câu giống như thánh chỉ, không người nào dám không nghe, nhưng từ khi gặp cô gái này đã thay đổi toàn bộ.

Trong lòng cười trộm nhưng trên mặt hờ hững.

“Chị đây không thích uống thuốc, muốn uống thì tự chú uống đi.”

Kiêu ngạo, ngang ngược, bướng bỉnh.

Con ngươi Chiến Vân Không trầm xuống, đánh giá Noãn Noãn từ trên xuống dưới, má hồng vẫn còn lưu lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cắn chặt môi dưới làm lộ tâm tình của cô.

Tốt lắm, Chiến Vân Không nở nụ cười quỷ dị.

Đưa tay lấy thuốc cho vào miệng mình, bưng cốc nước uống một ngụm, tay phải chế trụ gáy của cô léo về phía trước, tay trái cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Đè đầu, bốn cánh môi chạm nhau, viên thuốc theo lực đẩy của nước chảy vào miệng Noãn Noãn.

Chuyện này vẫn còn chưa xong, Chiến Vân Không nhân cơ hội cắn khóe môi của Noãn Noãn một cái thật mạnh, đau đến nỗi cô thét lớn một tiếng.

Thu Như cùng Tinh Nhiên thấy chính là màn này.

Chẳng qua, Noãn Noãn bị thân hình cao lớn của Chiến Vân Không che khuất, bọn họ thấy cũng chỉ thấy Chiến Vân Không đang áp mặt vào Noãn Noãn, bóng dáng nghiêng đầu.

Chỉ với hành động này mà nói cũng đã tạo thành hiệu ứng chấn động.

Thu Như kinh ngạc há to miệng, Tinh Nhiên cũng là giật mình không kém.....

Hai người hôn nhau rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quyền khuynh thiên hạ phú khả địch quốc [1]

Editor: Pé Wũy

[1] nghĩa là quyền lực và tiền tài mạnh đến mức có thể khiến thế giới sụp đổ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhưng lại lóe lên một chút tức giận.

"Chết tiệt, anh làm gì thế?"

Khóe miệng bị cắn, thuốc cũng được móm, váy cũng ướt một mảng.

Tim đập như trống, hoảng hốt không thôi.

Tâm trạng Chiến Vân Không rất tốt nhìn kiệt tác của mình, ưu nhã cười tà.

"Báo thù." Khuỷu tay khoan thai dựa vào giường, thân thể ao to tựa vào chăn ở sau lưng.

Không mình mình chọc anh ta khi nào nhưng đây làm cũng hơi quá.

Thích khi dễ cô đúng không, không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

Noãn Noãn chợt nhảy lên, lúc sắp nhào tới Chiến Vân Không, nhanh tay lẹ mắt người đàn ông đưa tay ôm lấy cô.

Trọn mắt, khẽ trách mắng.

"Đừng làm loạn, chú ý vết thương." Vẻ mặt Chiến Vân Không cứng nhắc và nghiêm túc, làm cho Noãn Noãn sửng sốt.

Bây giờ cô đang làm gì vậy, đang hạ gục sói xám sao?

Năng lực chênh lệch, thể lực chưa đủ, tình trạng rơi vào thế bị động, thua hoàn toàn.

"Để tôi xuống."

Rũ đầu nghĩ, đột nhiên không có những hành động liều lĩnh như ngày thường.

Ngửa đầu nhìn chằm chằm cô gái trong tay, Chiến Vân Không khẽ nhíu mày.

"Tôi sẽ phụ trách với em, huống chi... Em là bà xã của tôi." Đáy mắt chợt lóe lên tia sáng không dễ phát hiện.

Thật không biết xấu hổ, vẻ mặt Noãn Noãn khinh bỉ: "Thúi lắm, hai ta không có lĩnh chứng."

"Ừ, sốt ruột hả?"

Khuôn mặt Chiến thủ trưởng trầm xuống, con ngươi đen bắn ra tia sáng nguy hiểm.

Vội che miệng lại, lắc đầu, cười hì hì.

"Ý của tôi là nói, kia đều là xì căng đan, với lại chúng ta cũng không hợp, thủ trưởng anh xem đi, tôi chỉ là một người phụ nữ thô lỗ, không có văn hóa, không có dịu dàng, không có dáng người, càng không có suy nghĩ, sao tôi có thể thích hợp với ngài - vị anh hùng siêu cấp nha, chúng ta thương lượng chút được không, thả tôi xuống đi."

Chắp hai tay lại với nhau như quả cầu nhỏ, ánh mắt Noãn Noãn thành thật, chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt tội nghiệp nhìn khuôn mặt tuấn tú kia.

Nhóc con, không tin anh không mềm lòng.

Nếu như không biết nha đầu này, có lẽ anh sẽ suy tính một chút.

Nhưng mà ngại quá, Chiến thủ trưởng đã nhận định chuyện tình này chính là ván đã đóng thuyền, không đổi được, không có đường mà thương lượng.

Huống chi, tâm địa cô gái này rất gian xảo, làm cho anh không thể không phòng.

Nhíu mi, khóe miệng khẽ cong lên, lắc đầu kiên định một cái.

"Không được."

Bị từ chối, kiên trì lần nữa

"Một lần nữa suy nghĩ kĩ lại đi Ngài thủ trưởng, thật sự tôi không thích hợp với Ngài."

"Không được."

"Báo cáo thủ trưởng, tôi hay ngáy to khi ngủ và cũng hay đạp chăn nữa."

"Ta thích."

"Báo cáo thủ trưởng, tôi là người khuyết tật cũng là một đứa ngốc."

"Tôi thích đứa ngốc khiếm khuyết."

"Báo cáo thủ trưởng, tôi đã có bạn trai."

"Vậy đơn giản, lập tức tôi sẽ giết hắn!"

"..."

Đầu, rũ xuống lần nữa.

Không còn lời nào để nói, người này là một khối đá cứng, cứng mềm đều không ăn.

Ôm người, đặt Noãn Noãn ngồi trong ngực mình, bá đạo kiêu ngạo vỗ lưng cô.

"Cưng à, thông báo cho em một chuyện, từ hôm nay trở đi tôi chính thức nhận thức em."

"Có thể phản kháng không?" Vùng vẫy lần cuối cùng.

"Đây là mệnh lệnh!" Trả lời nhanh gọn.

Được rồi, tạm thời địch không động, ta không động, ngửi thấy mùi hương thuốc lá nhàn nhạt trên người Chiến Vân Không, dứt khoát nằm dựa vào vai anh không ngồi dậy.

Muôn ôm, tôi cho anh ôm đủ, dưới tình huống địch và ta thực lực chênh lệch thì cũng chỉ có thể mặc cho anh xâm chiếm.

Két ——

Cửa bị đẩy ra, dọa cho Noãn Noãn kinh sợ.

Thu Như bước ba bước thành hai bước, đi tới gần hai người, thấy cảnh tượng hai đứa ôm nhau, Thu Như kinh ngạc.

Hai đứa này phát triển cũng nhanh thật, nhưng mà bà rất hài lòng với tiến độ này.

Nhìn dáng vẻ hai người một chút, nam tuấn tú phóng khoáng, nữ đáng yêu nhu mì, thấy xứng đôi thế nào ấy.

"Dì Như, tới rồi."

Chiến Vân Không thấy người tới, lễ phép cười nhạt, coi như là chào hỏi nhưng cũng không có ý muốn thả niềm vui trong tay.

Tinh Nhiên ở sau lưng Thu Như nháy mắt với Chiến Vân Không, khẩu hình nói: "Lão chiến, cưỡng bức."

"Vân Không nha, từ hôm nay trở đi Noãn Noãn nhà dì nhờ cả vào cháu, đứa nhỏ này ham chơi nghịch ngợm lại thích gây chuyện, cháu giúp dì Như quản giáo nhiều chút, tranh thủ sớm ngày đi vào nề nếp, cũng coi như làm tròn tâm nguyện của dì với bác Tinh cháu."

Nhìn dấu vết mờ ám nơi khóe miệng con gái, khóe môi Thu Như cười kéo đến tận mang tai.

Nha đầu chết tiệt, thủ đoạn cũng không tệ nha, cũng đã bắt đầu biết nằm trong ngực của người ta rồi, không hổ danh là con gái tốt của bà.

Chiến Vân Không trịnh trọng gật đầu một cái: "Dì Như yên tâm đi, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ chất lượng cao."

Cái này gọi là bán đứng mình? Mẹ của tôi ơi, người cũng quá nhẫn tâm rồi.

Có suy nghĩ một chút về cảm nhận của cô hay không

Noãn Noãn buồn bã giơ tay: "Con kháng nghị."

Ba người trăm miệng một lời: "Kháng nghị không có hiệu quả."

Vùng vẫy từ trong ngực ông xã xì căng đan ra ngoài, nằm lại trên giường im lặng dùng chăn che đầu, cự tuyệt trao đổi cùng bất luận kẻ nào.

Không có gì đáng nói, cô bị tập thể bán đứng, cái tư vị này cực kì khó chịu, nhắm mắt lại muốn ngủ nhưng lại cứ luôn hiện bóng dáng của người đàn ông.

Thật sự cô nghĩ không ra tại sao lại được Chiến thần xem trọng nhỉ, còn có câu kia, cô được nhận thức là có ý gì? Xem cô là chó mèo ven đường sao, nói dẫn về nhà là dẫn.

Cô cũng không phải là ăn xin hay người khuyết tật ngoài xã hội mà cảm động trước tấm lòng từ thiện của anh.

Noãn Noãn có một loại dự cảm rất mãnh liệt, lần này cô thật sự đụng phải khắc tinh rồi.

Trên ghế dài ngoài hành lang phòng bệnh.

Tinh Nhiên nhìn Chiến Vân Không muốn hỏi vài câu hỏi nhưng xác thực là có rất nhiều vấn đề cần hỏi, ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng quyết định hỏi vấn đề cần thiết nhất.

"Thích em gái tôi ở điểm nào?"

Người đàn ông ngửa đầu khép mắt, thân thể dựa vào lưng ghế khẽ trầm mặc hồi lâu, mới từ từ mở miệng nói.

"Chỗ nào cũng thích, đáp án này Tinh thủ trưởng Ngài xem có hài lòng không."

Mẹ nó, đáp án này cũng gọi là đáp án, chỗ nào là chỗ nào? Đáp án chó má gì mà không hiểu ra sao cả.

Thích chính là thích hay không chính là không thích, còn bày cái trò chơi chữ nữa chứ.

Tinh Nhiên tức giận, không hề do dự giơ tay đấm một quyền vào bả vai Chiến Vân Không.

"Mẹ nó, bớt nói lời vô nghĩa, nói cụ thể chút"

Khóe môi khẽ nhếch lên, mở ra con ngươi đen hăm sâu không thấy đáy.

"Gần đây tôi nghỉ phép, hôm nay tôi gánh trách nhiệm của người làm ông xã đến chăm sóc bà xã của mình cho tới khi xuất viện."

Chính anh cũng cảm thấy cái quyết định này rất điên khùng nhưng cứ mặc cho xì căng đan bay đầy trời, một lần là vì cô ấy xuất hiện, một lần là bị cô ấy khiêu chiến.

"Đây là đáp án của cậu!"

Tinh Nhiên vẫn chưa thể tin tưởng được, Chiến thủ trưởng nói một không hai như thế nào lại giống mình có thể hòa hợp cùng một chỗ với đứa em gái tinh ranh này.

Thật chẳng lẽ là ông trời muốn hàng yêu trừ ma.

"Cô ấy không phải rất thích hợp sao?"

Hỏi ngược lại một câu, Tinh Nhiên nửa ngày không có nói tiếp.

Địa vị của Chiến gia trong giới quân đội không người nào có khả năng lay động, tiền và quyền tích lũy trăm năm có thể ổn định cả gia tộc vĩnh viễn đồng thời cũng có thể phát triển ra thương giới.

Ở thương giới còn có tập đoàn 'Khiếu Kình' cùng tập đoàn Mộ thị là hai đế quốc làm ăn lớn, có thể nói là quyền nghiêng thiên hạ phú khả địch quốc.

Mà Chiến Vân Không có một thân phận khác đó chính là tổng giám đốc của tập đoàn 'Khiếu Kình'.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lau súng cướp cò

Editor: Pé Wũy

"Noãn Noãn, con ra ngoài cho mẹ nói vài câu."

Thu Như nắm chặt một góc chăn kéo ra, Noãn Noãn nằm bên trong kéo lại, sức lực hai mẹ con ngang nhau, người nào cũng không chịu nhường người nào.

Vùi trong chăn, tiếng nói buồn buồn: "Không có gì để nói, các người cũng đã bán con rồi, còn nói gì nữa?"

Nằm viện một tuần, không hiểu vì sao thành bà xã thủ trưởng, cô vừa buồn bực vừa hoang mang.

Thu Như thấy như vậy cũng không phải là cách, định bỏ qua, con ngươi chợt động, bày ra bộ mặt cười từ ái.

"Con gái à, mẹ cũng chỉ hi vọng con tìm được đàn ông tốt, trước mắt là có một người cực phẩm, con nên nắm chặt người đàn ông này, nếu không vì mẹ thì cũng phải vì chính con, tương lai nếu con không gả cho Chiến Vân Không chắc chắn có một ngày con sẽ hối hận."

Quả nhiên, một giây tiếp theo ——

Chăn chợt vén lên, Noãn Noãn ngồi bật dậy, trợn mắt, lạnh như băng, đáy mắt bùng cháy hai ngọn lửa cháy hừng hực.

"Phu nhân Thu Như à, con vẫn còn là vị thành niên bị mẹ gả đi, con nhịn, thế mà bây giờ uy hiếp con, nguyền rủa hạnh phúc của con, mẹ đây đang làm gì vậy, cha Tinh biết chuyện này không, ông nội Tinh biết không?"

"Ách ——, chuyện như vậy, ông nội con cũng đồng ý, ba ba con tạm thời giữ vị trí trung lập, ông ta ra nước ngoài công tác ít nhất cũng gần nửa tháng sau mới có thể trở về, trong lúc đi họp cấm quấy rầy, điện thoại di động cũng tắt máy, con cứ an tâm mà ở nơi này dưỡng thương cho tốt nha, ngoan a!"

Thu Như nói liên tục một hồi liền nhanh đứng dậy ra khỏi phòng bệnh như hỏa tiễn.

Nếu không đi sợ rằng một lát nữa con gái mà nổi giận ngay cả nàng cũng không trấn áp nổi, con rể vẫn ở đây không thể mất mặt được, nói thế nào thì cũng khó coi nha.

Tiễn hai người đi, Chiến Vân Không mở cửa vào phòng bệnh, sắc mặt trong nháy mắt kết thành băng, Noãn Noãn nhìn chằm chằm anh, nháy mắt, giấy vẽ đầy đất làm anh buồn bực.

"Báo cáo."

Ngoài cửa một tiếng nói vang lên ' báo cáo ' phá vỡ yên lặng trong phòng.

Ánh mắt Noãn Noãn vẫn như cũ nhìn chằm chằm đầy vô tội, nhìn Chiến Vân Không.

Chiến Vân Không cũng nhìn lại Noãn Noãn, tiếng nói mang theo sự tức giận.

"Nói."

Tiếng nói lạnh như băng để cho cảnh vệ viên Hổ Tử bên ngoài cả người run rẩy, còn nhắm mắt báo cáo.

"Báo cáo thủ trưởng, mới vừa rồi Nguyên cục trưởng cục công an gọi điện, Vương Đại Khả yêu cầu đòi gặp Noãn Noãn..."

"Biết rồi."

Chiến Vân Không lạnh giọng cắt ngang Hổ Tử.

Nhíu lông mày, khom lưng nhặt từng tờ giấy vẽ trên đất, trên mỗi trang giấy đều là đường cong lưu loát sinh động của nhân vật kí hoạ, trên mỗi bức vẽ đều có dấu vết đường cong chỉnh sửa màu đỏ, nhưng không có một câu bình luận.

Động tác nhanh nhẹn, hai phút sau nhặt toàn bộ lên bị ai đó cáu kỉnh, cố ý vứt rải rác, thu thập, sắp xếp xong.

Hai chân gác lên, ngồi vào ghế cạnh mép giường.

Mỗi ngày trừ huấn luyện làm nhiệm vụ thì cũng giao thiệp với súng đạn, nếu không thì xử lý một đống lớn tài liệu của công ty, không xã giao không đụng

phụ nữ, có cần thì tự đi giải quyết, có thể nói cuộc sống khô khan không có bất kỳ niềm vui thú gì.

Những bức vẽ trên tay làm anh cảm thấy mới mẻ, hứng thú hơn nữa là xem từng bức một, từ đầu tới cuối nhìn cực kỳ nghiêm túc, nhíu mi, liếc mi nhìn Noãn Noãn vẫn còn đang nhìn chằm chằm anh.

"Em làm giáo sư cũng coi như là đủ tư cách."

Nghe được lời khen ngợi, Noãn Noãn kiêu ngạo giống như con báo nhỏ hất chiếc cằm nhỏ, hừ, bây giờ mới biết à.

Bĩu môi vươn tay ra, mặc dù hiện tại cô giáo sư này không có ở đấy nhưng mỗi ngày đều sẽ có người đem bài tập của học sinh đưa đến bệnh viện giao cho cô phê duyệt.

Nhìn bàn tay bé nhỏ đưa tới, Đáy mắt lạnh nhạt Chiến Vân Không chợt thoáng qua một tia vui vẻ cũng đưa bàn tay ra cầm những bức tranh trả lại cho cô.

Nào biết, một động tác giả, nhanh chóng bắt được cổ bàn tay nhỏ bé của cô, cầm ngược rồi chợt dùng sức kéo, Noãn Noãn xinh đẹp liền bị thủ trưởng đại nhân túm ra khỏi ổ chăn, ngồi lên đùi cứng rắn của anh, đụng vào lồng ngực dày rộng đến từng centimet như King Kong.

Chưa hoàn hồn, theo bản năng ôm cổ của anh, cáu giận nói.

"Anh không biết thông báo trước một tiếng à, tôi là bệnh nhân không chịu nổi màn hành hạ thú tính của Ngài đại thủ trưởng đại nhân, cánh tay cũng sắp bị anh kéo gảy rồi."

"Hả?"

Không hòn giận, hí nữa con mắt, Chiến Vân Không đối mặt với cặp mắt long lanh như mặt nước không gợn sóng.

Mặt giấu trong áo, lộ ra hai con mắt xoay mòng mòng, tình cảnh này quá căng thẳng, nhiệt độ tăng cao, hơi thở chú ấy phà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thoáng chốc đỏ ửng lên, mềm mại khát vọng, đẹp đến kỳ quái.

"Chú à tôi đói rồi...."

Được rồi, cô đầu hàng, tiếng nói nhỏ nhẹ đến chính cô còn muốn ói.

Nhưng cái này là đói bụng thật chỉ là không thích hợp khi nói ra trong tình huống này.

Nhưng cô thật sự đói bụng rồi.

Đáy mắt hiện lên một tầng đỏ ửng, con ngươi co rút nhanh, thừa dịp Noãn Noãn đỏ mặt đến ngẩn người, nhanh chóng chế trụ cái ót cô cúi đầu chợt mạnh mẽ chặn, gặm, cắn, hút đôi môi của cô làm cô không có biện pháp nói gì.

Trong lúc nhất thời, từng dòng điện chạy khắp toàn thân, trong phút chốc phòng tuyến cuối cùng trong lòng nổ tung, con thú nhỏ đang chìm đắm trong mê ly chợt hoàn hồn, tức giận vỗ vào lưng người đàn ông, giãy dụa.

Phản kháng không tác dụng, đánh như muỗi chích, không thể nghi ngờ là ngăn chặn bằng cách này hoặc cù lét thì một chút tác dụng cũng không có, nếu đàn ông phát thú tính, càng giãy dụa thì càng khiến bọn họ kích thích.

Chiến Vân Không đứng dậy ôm Noãn Noãn đặt trên giường bệnh.

Đầu Noãn Noãn choáng váng, hoa mắt, trước mặt chỉ thấy toàn sao cô cảm thấy sắp chết rồi.

Duỗi chân, vung quyền, 18 thế võ biết hay không biết đều đem ra dùng hết.

Không để cho cô phản kháng, trong mắt người đàn ông chỉ toàn là sắc dục, thần sắc dữ tợn và lạnh lùng trông rất sinh động, hơi thở trầm thấp tựa như con dã thú ngàn năm ngủ say.

Noãn Noãn choáng váng rồi, căm tức rồi, chết tâm cũng có, nụ hôn đầu không có, bước kế tiếp có thể hay không *....

Cô đã quên, một tuần trước, nụ hôn đầu sớm đã chủ động trao cho người nào đó rồi.

Cứt, biến thái, khốn kiếp!

Thừa dịp anh chưa chuẩn bị, đột nhiên nghiêng đầu há miệng hung hăng cắn chỗ hàm dưới cứng rắn của anh, gắt gao dùng hết toàn lực cắn không buông.

Chiến Vân Không rên lên một tiếng, đè sức lực của cô nặng thêm mấy phần, đang lúc mi tâm còn tức giận như thế, nặng nề thở dốc, mở miệng nói chính là câu thô bạo.

"Cắn."

“Chết tiệt, đại gia anh!”

Nói thô tục ai mà không biết, lão nương còn có thể nói tục hơn nữa đấy.

Hận không thể một hớp cắn chết người này nha, anh ta chính là bên ngoài thì khoác lớp áo chính nghĩa nhưng thực chất bên trong là đại sắc lang, trong lòng nhẩm bảng cưu chương tính toán làm thế nào thoát thân.

Cô không thể trơ mắt nhìn một người anh hùng nhân dân biến thành một tội phạm cưỡng gian.

Cánh tay trở về ôm phía sau lưng của anh, nhắm mắt, cô nói giọng rất nghiêm nghị.

“Ông xã, chân em đau, rất đau, rất đau, sắp bị anh đè hỏng rồi, sau này chúng ta phải thế nào....”

Hơi ngừng lại chốc lát, gầm nhẹ một tiếng, né đầu gối cô, nhảy xuống giường, đưa lưng về phía Noãn Noãn, hít thở, hít mạnh vài hơi áp chế bên trong thân thể đang kêu gào, bất đắc dĩ lắc đầu cười một tiếng.

Anh mất khống chế, còn tự mình chủ động, thiếu chút nữa lau súng cướp cò với bệnh nhân vị thành niên, mẹ nó thật đáng giận.

Khinh bỉ mình, đen mặt, hâm mộ ghen tỵ oán hận lễ nghi, Noãn Noãn thoải mái tùy ý nằm gần thủ trưởng nào đó, so với ván giường cứng thì tấm lưng rộng vẫn hơn.

“Đồng chí thủ trưởng, chúng ta đi thang bộ đi, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, tìm hiểu lẫn nhau.”

Lắc lư hai chân nha, rất tự do nhàn nhã, đừng nói, không mang giày để cho người nào đó bồng thật sự rất dễ gây nghiện.

Quên mất mấy phút trước còn khó chịu khi bị người ta đè ngã, ngượng ngùng, ảo não cùng tức giận.

Mặt người lòng thú, không biết xấu hổ, đồ lưu manh, thủ trưởng chó má gì, nhân dân anh hùng, cô thấy là một Chiến máy bay biến thái thì có.

Nhìn chằm chằm sau ót của anh sau khi trừng một trận, lười biếng vùi vào cổ trắng anh, rầu rĩ hừ vô tâm líu ríu một câu.

“Chiến thủ trưởng, anh thân là lính đặc chủng sao người lại trắng như vậy? Tôi hoài nghi anh lười biếng, các anh không huấn luyện dưới trời nắng phải không.”

Trời cao giống như đặc biệt ưu ái Chiến Vân Không, cho anh khuôn mặt khôi ngô tuấn tú tựa như thiên thần, cao lớn lẫm liệt khí phách, còn có một nước da phơi nắng không bao giờ biết đen.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16: Em là vợ của Chiến Vân Không anh

Editor: Pé Wũy

Trời cao giống như đặc biệt ưu ái Chiến Vân Không, cho anh khuôn mặt khôi ngô tuấn tú tựa như thiên thần, cao lớn lẫm liệt khí phách, còn có một nước da phơi nắng không bao giờ biết đen.

Cái vấn đề này anh đã sớm nghe tới chán, anh cũng rất muốn hỏi một chút đấy là vì sao.

Chân mày khẽ nhếch lên, cau mũi.

“Yên tâm, chồng đây có trắng thì cũng không trắng bằng vợ.”

Lời này đúng là xuất phát từ lòng anh, cô gái này trắng như không nhiễm bụi trần, không có góc chết, trắng nõn nà từ khuôn mặt nhỏ nhắn tới cổ, bắp đùi trắng mịn như tuyết, Chiến Vân Không chỉ mới vừa nghĩ lại là đã cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, cả người nóng rang.

Hì hì, trắng chỉ là một trong số đại từ chỉ bạn học Noãn Noãn.

Từ hình dung cô rất nhiều, cái gì mà dã man, bạo lực, giảo hoạt, thông minh, tóm lại là một đống lớn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị mái tóc ngắn, thô và có chút lành lạnh của Chiến thủ trưởng làm cho ngứa ngáy, xoay cổ dời mặt đi, không hề hay biết hai mặt vô tình dính sát vào nhau.

“Lỗ rồi, tôi lỗ nặng rồi, bằng không sao những đứa mì Ý [1] kia vẫn chưa dùng nước miếng dìm chết tôi nha.”

[1] theo w nghĩ là mấy chế hâm mộ anh Chiến nhà ta. Đoạn này hơi khó hiu nên w dịch k dc suông. Mn bỏ qa nhé:)

Cô cũng nghĩ xong, sau này làm người khiêm tốn, làm việc thì lên giọng, che bớt hào quang, chờ tin tức bình ổn một chút mới tái xuất giang hồ.

“Mì Ý? Vừa rồi biểu diễn tiết mục chó má gì vậy?”

Suy nghĩ bậy bạ của cô gái này thật lợi hại, trong đầu phủ đầy những thứ gì đó.

Mi tâm u ám, bàn tay Chiến Vân Không bóp lên cái mông xin đẹp của Noãn Noãn một cái thật mạnh.

Cái mông bị xâm phạm, giống như điện giật, tiểu bạch thỏ ở trên lưng Chiến Vân Không nhảy một cái, cánh tay độc ác bóp cổ anh, cắn răng nghiến lợi nặn ra một câu nói.

“Đồ lưu manh, có tin tôi siết chết anh không.”

Miệng chợt nở nụ cười, khóe mắt nhìn thấy một bóng đen quỷ dị sau lưng bọn họ, thu hồi tầm mắt, đột nhiên tiếng nói giương cao lên mấy độ.

“Bảo bối à, cố sức chút nữa, có thể chết ở trong tay em, anh cũng cam tâm tình nguyện.”

Ghê tởm, thật ghê tởm, so với việc ăn ruồi còn ghê tởm hơn, vội vàng thu hồi móng vuốt, tim đập cuồng loạn.

Khi hai người nói chuyện đã đi tới đại sảnh lầu một.

Cứ như vậy Chiến thủ trưởng anh minh thần võ cõng con gái thị trưởng xinh xắn yếu đuối chói lọi biến mất ở cửa bệnh viện.

Có rất nhiều còn chỉ chỉ chỏ chỏ thì thầm với nhau.

“Ai, đó không phải là Chiến thủ trưởng sao, thì ra thật sự anh ấy cùng con gái thị trưởng cùng một chỗ.”

“Đừng nói, từ xưa tới nay trai anh tuấn luôn hấp dẫn gái đẹp, quân chính kết thông gia, có chút ý tứ.”

“Nhưng tôi nghe ai đó nói từ trước tới nay Chiến thủ trưởng không gần phụ nữ, còn có tin đồn rằng anh ấy là GAY đấy...”

“Suỵt... Chớ nói bậy, truyền tới tai anh ấy là sẽ chết người.”

Đến lúc này, tin đồn chẳng qua cũng chỉ là tin đồn, giải trí lỗ tai dân chúng, nghe một chút là tốt rồi.

Một chiếc Hummer H2 màu đen bá đạo vạm vỡ dừng ở cửa, cảnh vệ viên Hổ Tử ở bên cạnh xe chờ đã lâu.

Thấy thủ trưởng cõng Noãn Noãn đi ra, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó thu lại tròng mắt kinh ngạc.

Cười giản dị, không quên kính quân lễ.

“Thủ trưởng, chúng ta đi đâu ăn?”

Tiếp theo, sau khi Hổ Tử mở cửa xe, Chiến Vân Không thả Noãn Noãn xuống, tùy ý ngồi kế bên cạnh cô, trầm giọng ra lệnh.

“Đi phòng ăn.”

Vừa nghe xong Noãn Noãn kinh hãi.

Thủ trưởng đại nhân cũng quá keo đi, nếu đi phòng ăn ăn còn dùng xe làm gì nha, lãng phí người và của.

Giống như con mèo được hời, xê dịch thân thể đến gần thủ trưởng đại nhân, nhỏ giọng ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn nũng nịu.

“Thủ trưởng, hôm nay tôi mời khách, chúng ta đi Quỳ Hoa nha, cảm ơn thủ trưởng thật tốt đã quan tâm và lo lắng cho tôi trong ngày hôm nay.”

Quỳ Hoa là câu lạc bộ kiêm khách sạn thương mại xa xỉ nhất Cổ Thành, là chỗ quan lại quyền quý tiêu phí, thương nhân liên hoan.

Hummer chạy như bay, đèn neon lấp lóe trên con đường lớn, ánh đèn đánh vào cửa sổ xe bên trong, chiếu lên mặt Chiến Vân Không lúc sáng lúc tối nhìn không rõ lắm, đáy mắt âm trầm, vẻ mặt u ám, mi nhíu chặt, liếc nhìn cổ tay.

“Biết bây giờ là mấy giờ không?”

Giờ này cùng mấy giờ có quan hệ gì, nhất thời Noãn Noãn nghe không hiểu, nhìn cánh tay mình trụi lủi, khéo léo lắc đầu một cái.

“Báo cáo thủ trưởng, không có rõ lắm.”

Từ nãy đến giờ đều rất ngoan, một tiếng kéo thân thể nhỏ bé, thả ngồi trên đùi, đặt ngang hai chân cô ở trên ghế, nghiêng đầu nhìn lướt qua đầu gối bị thương của cô.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời yên lặng

Sau lưng xúc giác tê tê rất không thoải mái, khẽ xoay thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nghiêng đầu tựa vào vai thủ trưởng.

Bỗng chốc hung hăng lại gần cửa phía sau.

“Thủ trưởng, xin chú ý vị trí tay của Ngài.”

“Bây giờ là đúng tám giờ tối, thân phận chồng em đặc thù không thể bại lộ.”

Nói xong, ngón trỏ nhéo mũi xinh xắn của Noãn Noãn một cái.

Anh ta nói rất đúng, đúng là thân phận Chiến Vân Không quá phức tạp, một mình anh ta đại biểu quá nhiều phương diện.

Mặc dù bây giờ là nghỉ phép, biết tin tức không có mấy người nhưng nghĩ đến Quỳ Hoa địa điểm đặc thù, đông đảo nhân vật có mặt mũi thường xuyên ra vào, vì để tránh phiền toái không cần thiết vẫn là không đi là tốt nhất.

Hô hấp Noãn Noãn ôn hòa, tựa như hiểu gật đầu một cái, con mắt không tiêu cự nhìn ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng quay ngược lại cảnh vật.

Từ từ, nhắm hai mắt lại.

Người trong ngực ngủ thiếp đi, Chiến Vân Không vuốt nhẹ lưng cô vài cái, tỏa ra hương thơm thiếu nữ, không hiểu sao làm cho anh có cảm giác an tâm.

Hổ Tử nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn chỗ ngồi phía sau, khó có cơ hội gặp cảnh đẹp, ngây người.

Đi theo bên lão đại 10 năm, cuối cùng cũng có một người phụ nữ lọt vào tầm mắt của lão đại.

Nhìn thấy phụ nữ như thấy yêu ma quỷ quái, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh như trên chín tầng mây.

Tối nay, anh (HT) coi như là mở rộng tầm mắt, từ lúc lão đại cõng nhân vật chính của xì căng đan đi ra anh (HT) liền kinh sợ, chẳng lẽ đàn ông đầu đá cũng có một ngày nở hoa.

Cô gái này không đơn giản, lúc xì căng đan xuất hiện, Chiến thủ trưởng chẳng qua là khuynh thành cười một tiếng, không nói gì.

Dựa vào năng lực thông thiên của Chiến Vân Không anh, muốn áp chế lời đồn đãi của người nho nhỏ còn dễ hơn so với việc nghiền chết một con kiến, nhưng mà tại sao lại để mặc kệ, để cho nó càng ngày càng nghiêm trọng lên, chuyện này vẫn phải đợi tiến một bước tìm tòi nghiên cứu.

20 phút sau

Lão Đại, chúng ta đến.

Hổ Tử dừng xe xong, nhỏ giọng nhắc nhở.

Noãn Noãn ngủ được rất cạn, ngay từ lúc thắng xe cô đã tỉnh, chỉ là được người khác ôm trong ngực quá thoải mái, miễn cưỡng không muốn nhúc nhích.

Dụi con mắt vẫn còn buồn ngủ, đột nhiên sáng lên.

Oa, trước muốn vọt tới cửa sổ xe, thấy rõ ràng ý niệm lập tức bị một cánh tay lớn chặn ngang liền thử chặt đứt.

Gương mặt tuấn tú Chiến Vân Không âm trầm, kề sát vào tai cô nói nhỏ.

“Chú ý thân phận của em bây giờ.”

“Tôi thân phận gì?”

Noãn Noãn ngược gió mà lên, khiêu khích quyền uy đàn ông.

Không nhớ mình vẫn còn trong vòng tay sắc lang, hất cằm.

Ánh trăng trong sáng nghiêng soi vào đôi mắt long lanh sóng biếc ngập nước của cô, làm lộ ra vẻ đẹp động lòng người, ở đó Chiến Vân Không nhìn xuyên qua con ngươi thấy được hình bóng của mình.

Ôm ngang cô xuống xe, tiếng nói không lớn nhưng lại đủ để cho mọi người ở chung quanh nghe thấy.

"Em là vợ của Chiến Vân Không anh."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ông xã, em rất nhột

Editor: Pé Wũy

Vào phòng ăn, cuối cùng Noãn Noãn cũng hiểu rõ.

Phòng ăn này chuyên phục vụ bữa cơm cho các quân nhân sĩ quan.

Công khai bị ôm đi vào, Chiến thủ trưởng theo thói quen tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Hổ Tử đã sớm không thấy bóng dáng.

Lúc này.

Một dì trung niên xinh đẹp hiền lành cầm thực đơn đi tới.

"Vân Không, tiểu tử con lợi hại nha, cô gái xinh đẹp như vậy cũng bị con lừa tới tay, cô gái nhỏ, muốn ăn cái gì tùy tiện chọn, bữa cơm này dì Liễu mời."

Phụ nữ trong quân đội cũng không phải đậu hũ, dì ấy rất hài hòa, Noãn Noãn cũng thích nhưng vẫn mỉm cười lễ phép khách sáo một cái.

"Cảm ơn dì nhưng mà hôm nay thủ trưởng tính tiền, thủ trưởng của chúng ta không thiếu tiền mà, đúng không."

Chiến Vân Không lười biếng mở mí mắt, liếc nhìn cô gái nghịch ngợm ương bướng đối diện một cái, khóe miệng cong lên cười nhạt.

"Dì Liễu, như cũ, món nhẹ không thêm thịt."

Noãn Noãn không vui, hẹp hòi quá đi, một chút thành ý mời cũng không có, bĩu môi trong lòng ai oán.

"Tôi phản đối, nhu cầu dinh dưỡng của bệnh nhân cần rất nhiều protein, collagen, lòng trắng trứng có thể bổ sung protein cho cơ thể, tôi muốn gọi thêm món, muốn...."

"Dì Liễu, chỉ gọi những món này, không cần thêm món khác."

Tiếng nói lạnh lùng cắt ngang nữa câu sau của Noãn Noãn.

Dì Liễu im lặng từ đầu tới cuối không thể chen vào nói được một câu, ánh mắt nhìn hai người.

Hai đứa này rất không hòa hợp nha, nhưng rõ ràng bà có thể sự cưng chiều nhìn từ ánh mắt của Chiến Vân Không, nếu như vậy sao người còn lạnh lùng như thế chứ.

"Con gái, nghe lời thủ trưởng nhà con không sai đâu."

Xoay người cầm thực đơn vào phòng bếp.

Một bên quay đầu lại, Noãn Noãn lè lưỡi, làm mặt quỷ với người đàn ông, trong lúc nhất thời, người nào cũng không nói gì, cúi đầu chơi điện thoại, hai chân lắc lư dưới bàn.

Bởi vì động tác có chút mạnh, không cẩn thận đá phải đùi của người khác, muốn nói tiếng xin lỗi nhưng khi thấy cổ chân chợt lạnh, một chân bị thủ trưởng nắm trong tay.

"Buông ra."

Noãn Noãn nhỏ giọng, không quên đạp chân vùng giãy.

Bên tai không ngừng đỏ lên, trong lòng nai con hoảng loạn.

Nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ nhắn đỏ ửng, Chiến Vân Không muốn vui đùa một chút, bàn tay thô đi từng bước từng bước trên bàn chân nhẵn bóng của

cô, ngón tay thon dài cố ý làm chuyện xấu, nhẹ nhàng vẽ vài vòng trong lòng bàn chân mềm mại của cô, nhất định không buông tay.

Bình thường, cô sợ nhất là nhột nhưng ở nơi công cộng như vậy thì cô không thể không biết xấu hổ mà kêu to quát lớn, chỉ có thể nhịn.

Đầu ngón tay gắt gao nắm chặt mép bàn, cố gắng khống chế thân thể đang run rẩy.

Hít sâu, lông mày nhíu chặt, nghiến răng tức giận nói: "Đồ lưu manh, buông tay, anh mà không buông tôi sẽ kêu lên đấy."

Khuôn mặt Chiến Vân Không tỉnh bơ liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu kia, hận không được cắn ngay một cái.

Ngay sau đó, làm vẻ mặt kinh ngạc.

"Em muốn kêu cái gì, bất lịch sự, cưỡng hiếp, hay là... Ông xã, em rất nhột."

"..."

Noãn Noãn sửng sốt, cái tên đàn ông cực phẩm biến thái này sao cười lên lại yêu nghiệt như vậy, vẻ đẹp pha lẫn hương vị của đàn ông.

Cương quyết, bá đạo, vừa đẹp trai, lại khéo làm người khác hài lòng.

Khẽ hừ lạnh một tiếng: "Ấu trĩ."

Lúc này, điện thoại vang lên, ánh mắt Chiến Vân Không lạnh lùng liếc nhìn tên người gọi tới, thả một tay, nhận điện thoại mà một tay khác nắm hai cổ chân Noãn Noãn như cũ, đặt trên ghế.

"Chuyện gì?"

Tiếng nói bình tĩnh, mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Trong điện thoại, lòng Nguyên Đông Nam thầm kêu không tốt, tiếng nói thủ trưởng không vui, chẳng lẽ đã quấy rầy chuyện tốt của anh (CVK) nhưng bên này anh (NĐN) cũng rất khẩn gấp, không thể không bất chấp gọi.

"Lúc nào thì dẫn Noãn Noãn tới cục cảnh sát gặp Vương Đại Khả?"

Con ngươi tối sầm lại, quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

"Tôi cần lý do."

Trầm mặc chốc lát, trong điện thoại thở dài một hơi.

"Con gái Vương Đại Khả - Vương Linh là học sinh phòng vẽ của Noãn Noãn, cho nên hắn muốn gặp cô, muốn hỏi Noãn Noãn một chút."

Lúc nghe được tin tức này, Nguyên Đông Nam cũng giật mình.

Không nghĩ tới chuyện ngày càng phát phức tạp, Vương Đại Khả nói sau khi hắn gặp Noãn Noãn, hắn sẽ nói nơi nhốt Lý Bình, cũng không nói hiện tại còn sống hay không.

Nhìn cô gái phía đối diện đang gục mặt xuống bàn gửi tin nhắn, sắc mặt anh hơi trầm xuống.

"Tôi biết rồi."

Kết thúc trò chuyện, rót cho Noãn Noãn một ly nước lọc.

"Em có một học sinh tên Vương Linh?"

Hớn hở ngẩng đầu lên bưng ly nước uống, trong lòng thỏa mãn cười một tiếng, chú ấy vẫn rất là quan tâm nha.

Dòng nước theo khóe miệng chảy xuống, thủ trưởng đại nhân tự nhiên vươn tay lau thay cô, cũng không phát giác xung quanh có nhiều ánh mắt đang nhòm ngó.

"Vương Linh là một cô gái rất xinh đẹp, vẽ rất nỗ lực, tư chất cũng rất khá, tôi đặc biệt thích cô ấy nhưng mà cô ấy đã lâu không tới phòng vẽ rồi."

Đối với mỗi học sinh, Noãn Noãn nhớ rất rõ, chủ yếu là do tính tình cô hoạt bát đáng yêu rất dễ làm người ta sinh ra thiện cảm và mọi người cũng vừa là thầy vừa là bạn.

Còn có một phần tính tình hồn nhiên và dễ xúc động tuy cô giấu rất kĩ nhưng rồi cũng dễ dàng bại lộ.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, bốn món ăn một canh, đầy đủ hương sắc vị, người con gái nào đó nhìn chằm chằm món ăn đầy trên bàn mà nuốt nước

miếng.

Nhanh chóng gắp một khối đậu hủ bỏ vào trong miệng... Thì ra thức ăn cũng có thể ăn ngon như vậy...

Chiến Vân Không vẫn không động đũa, múc cho Noãn Noãn thêm một chén canh táo đỏ cá chép nấu với đậu đen, tiếp tục hỏi.

"Bình thường cô ấy lên lớp có ai đưa đón không, hoặc là nói điều kiện kinh tế nhà cô ấy như thế nào?"

Không ngừng đưa thức ăn vào trong miệng, tiếng nói mơ hồ không rõ.

"Tôi chỉ biết là có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, trừ phòng vẽ tranh, bên ngoài trường cũng có rất nhiều.

An An còn thấy bảng số xe chính phủ thường xuất hiện gần phòng vẽ, về phần điều kiện kinh tế... Không nợ học phí, mặc quần hợp thời, có một chút nhãn hiệu quốc tế."

Ăn không kiểm soát, Noãn Noãn ăn như hổ đói, người đàn ông khẽ cau mày, ưu nhã rút khăn giấy.

Lau khóe miệng dầu mỡ của cô.

"Ăn như con mèo con, ăn chậm một chút không ai tranh với em."

Đối mặt động tác thân mật mờ ám của người đàn ông, một lần nữa phá vỡ sự bình tĩnh trong tim, nhìn chằm chằm mở to hai mắt.

Nuốt xuống một ngụm, ngơ ngác hỏi một câu: "Thủ trưởng, sao anh không ăn?"

Bất chợt, cô ngẩng đầu hoài nghi nhìn chằm chằm Chiến Vân Không, thấy khuôn mặt tuấn tú của anh không lộ vẻ mặt gì.

Kỳ lạ, tại sao anh ấy hỏi chuyện của Vương Linh.

Vương Linh... Vương... Vương Đại Khả?

Có thể trùng hợp như thế hay không, chẳng lẽ Vương Linh xảy ra chuyện gì?

Nghĩ như vậy, đặt đũa xuống, cầm điện thoại di động lên muốn gọi điện thoại, lại bị một bàn tay lớn đoạt lấy điện thoại di động.

"Không cần hỏi, một tháng trước Vương Linh đã chết rồi."

Trần thuật lại một câu lạnh ngắt, hời hợt truyền vào đầu Noãn Noãn, trong nháy mắt cô phát ngốc.

Ngây người, choáng váng, đầu óc trống rỗng...

Trầm mặc...

Hốc mắt nhanh chóng dâng lên một tầng sương mù, chóp mũi phiếm hồng chua xót khó chịu, tay nắm thành quyền, khớp xương trắng bệch, ánh mắt nghiêm nghị.

Bả vai nhỏ run rẩy không ngừng, nhìn chằm chằm không thể tin tròng mắt đen, tiếng nói run run líu ríu nói.

"Chết?

Thấy bộ dạng Noãn Noãn lo lắng cho người khác, trong lòng anh cảm thấy đau nhói, ngực buồn bực vô cùng.

Mở miệng thở ra một hơi, lần nữa gật đầu khẳng định nghi vấn của cô.

"Không sai, cô ấy đã chết rồi, nhưng đến nay thi thể vẫn chưa tìm thấy....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cá mắc cạn

Editor: Pé Wũy

Một đường, bầu không khí trong xe đè nén, ngột ngạt đến kỳ lạ.

Noãn Noãn cuộn mình ngồi cách xa Chiến Vân Không, nghiêng người dựa vào cửa sổ, giống như một con búp bê vải bị rút linh hồn.

Yên lặng đến đáng sợ.

Chiến Vân Không ngồi yên một bên, mi nhíu chặt, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt.

Đôi mắt đen xinh đẹp lấp lánh dưới ánh trăng, lông mi vừa dài vừa xoăn vẫn còn vương nước mắt.

Từ khi biết cô gái này chưa từng thấy bộ dạng này của cô, cô kiêu ngạo hiếu thắng, thông minh dũng cảm như một con báo nhỏ.

Giờ phút này cô giống như một con bướm bị gãy cánh, xinh đẹp mà bi thương.

Ngoài xe, hạt mưa ngày càng nặng đánh vào cửa sổ xe, vẽ nên thành nhiều hoa văn xinh đẹp.

Nhìn xuyên qua những giọt mưa, đèn nê-on lập lòe, khóe miệng Noãn Noãn chợt cười.

"Thủ trưởng, đưa tôi đi phòng tranh trước, tôi muốn lấy chút đồ."

Chân mày người đàn ông khẽ nhăn lại, khóe mắt lại mang theo vui vẻ, trầm giọng ra lệnh.

"Hổ Tử, phố Kim Sơn."

Noãn Noãn có thể mở phòng tranh ở khu vực đắt đỏ nhất Cổ thành, toàn bộ bằng danh tiếng của chính mình cùng năng lực của lão cha Tinh Tử Bằng không có nữa xu quan hệ, hoàn toàn là do bản thân cô một tay làm nên.

Không nhịn được, không muốn nhịn, đưa tay chụp tới, những cái này quấy nhiễu tâm tình tiểu yêu tinh trong lòng anh.

Noãn Noãn cũng không nói gì thêm vòng tay ôm thắt lưng của anh, lỗ tai dựa sát vào tim anh, nhịp tim đập mạnh mẽ vào thân cô.

Mang đến cho cô thêm năng lượng và dũng khí, hoang mang, mệt mỏi, sợ hãi dần dần biến mất...

Khi tất cả học sinh phòng tranh thấy Lão sư dễ thương của bọn họ được người đàn ông đẹp trai giống như thiên thần ôm tiến vào, mọi người đều trợn mắt há mồm, ngay sau đó tập thể òa lên: "A —— a ——" ồn ào lên tiếng.

Thái độ Noãn Noãn khác thường, mặt lạnh không có trêu đùa cùng bọn học sinh, sai Chiến Vân Không đi xuyên qua đám người đi thẳng lên lầu, tới phòng làm việc của cô.

Bên trong nhà, sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, mọi thứ được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Lấy màu trắng làm màu chủ đạo, Noãn Noãn kiểm tra IPAD, tất cả sản phẩm điện tử đều là hiệu Apple.

Trên đất trải một chiếc thảm dầy, phía trên còn có hoa văn hình Popp là lúc hai năm trước cô đi du lịch Ấn Độ tiện tay vẽ lên một góc.

Một cơ duyên trùng hợp, sắc hoa trên thảm được một ông chủ phường gia công mỹ nghệ chọn trúng, bị trở thành thảm, tổng cộng có hai tấm, một tấm ở chỗ này, một tấm khác... cô tặng cho Vương Linh.

Từ trên người Chiến Vân Không đi xuống, chân đạp trên tấm thảm mềm mại, từ từ đi tới trước kệ sách.

Ngẩng đầu lên yên lặng chốc lát, chịu đựng đầu gối đau đớn nhón chân lên vị trí phía trên đỉnh đầu tìm cuốn vở da màu đỏ.

Sau đó, cô đi tới bàn làm việc, mở ra ngăn kéo cuối cùng, lấy điện thoại bỏ vào túi.

Chiến Vân Không không nói lời nào, đứng một bên nhìn cô, mặt tràn đầy kinh ngạc.

Bởi vì, trong tư liệu về Noãn Noãn anh đã từng thấy qua tranh cô vẽ, ngay lúc đó cảm giác chẳng qua là quá đẹp.

Mà hôm nay nhìn một vài bức càng nhiều khiếp sợ hơn, nàng có thể vẽ người giống y như đúc, giống y như thật, cũng có thể vẽ thiên nhiên đẹp đến kỳ ảo, phảng phất giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Mỗi bức họa, mỗi nét bút, mỗi khối màu sắc mang theo hàm ý cùng tình cảm của cô.

Anh không nghĩ tới một cô gái chưa tới 18 tuổi, tuổi vẫn còn rất trẻ, người khác thì vẫn còn đang làm nũng ở trong lòng mẹ mà cô gái này đã có một mảnh bầu trời cho riêng mình.

Rốt cuộc, trong cơ thể nhỏ bé của cô tích trữ bao nhiêu năng lượng.

Những thứ nên lấy đều đã lấy đủ, vừa ngẩng đầu phát hiện Chiến gia đang ngẩn người, đưa bàn tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt anh.

"Này, chú, chúng ta có thể đi rồi, à, đúng rồi, giúp tôi cầm cái này."

Ngón tay Noãn Noãn chỉ bức tranh được gói kĩ phía sau mình.

Vẻ mặt Chiến Vân Không thu lại, che giấu ho nhẹ một tiếng.

Lập tức khôi phục bình tĩnh, cõng Noãn Noãn đi tới, nhấc bức tranh lên, hai người liền rời đi.

Dưới lầu, Hổ Tử nhanh chóng đi tới nhận lấy khung ảnh lồng kính, bỏ vào phía sau xe.

Lại mở cửa chỗ ngồi phía sau đợi hai người làm xong, khởi động xe, trong một giây, chiếc Hummer nhanh như chớp biến mất trong màn mưa.

Bên ngoài phòng thẩm vấn

Nguyên Đông Nam, thường xuyên đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, lông mày nhíu chặt, sắc mặt âm u như ao tù nước đọng, nôn nóng bước ra cửa.

Vương Đại Khả muốn gặp Noãn Noãn, mới bằng lòng nói ra nơi nhốt Lý Bình, lại không biết sống chết ra sao.

Hiện tại thời gian bọn anh như thi chạy, mỗi một phút trôi qua tỷ lệ sinh tồn cảu Lý Bình càng nhỏ, mặc dù Chiến Vân Không đã tuyên bố hắn (LB) đã chết rồi.

Nhưng trong lòng anh (NĐN) vẫn còn một tia hy vọng.

Cõng Noãn Noãn xuất hiện ở sau lưng Nguyên Đông Nam, đột nhiên Noãn Noãn hét lớn dọa anh (NĐN) giật mình: "Nguyên, Đông, Dưa..."

Một dòng nước lạnh nhanh chóng chảy qua sống lưng cứng đờ, im lặng, ức nghẹn, nhắm mắt lại, nhếch miệng.

Con bé chết tiệt này, cô không nói được một từ dễ nghe nào sao.

Chợt xoay người, trong phút chốc miệng há thành hình chữ O.

Quá dọa người đi, Chiến thủ trưởng bá vương tôn quý kiêu ngạo như vậy cũng biết cõng người, đây, đây rốt cuộc là người nào chinh phục người nào...

Nhưng mà, thời gian cấp bách, tạm thời bỏ qua những vấn đề này qua một bên.

Sãi bước tiến lên, mở cửa phòng thẩm vấn, trầm giọng nhắc nhở.

"Hiện giờ tâm trạng Vương Đại Khả rất kích động, vì lý do an toàn, tôi sẽ cùng Noãn Noãn đi vào."

"Không cần, tôi đi cùng cô ấy, anh ở bên ngoài coi chừng."

Chiến Vân Không nhanh chóng đưa ra quyết định, cùng Nguyên Đông Nam nhìn nhau mấy giây.

Không có quá nhiều tranh luận, Nguyên Đông Nam gật đầu một cái.

"Được rồi, chú ý tận lực không nên chọc giận hắn, chờ em gái quay lại anh sẽ mời em bữa cơm coi như mừng công trạng của em."

Noãn Noãn ngọt ngào nở nụ cười đúng chuẩn Tinh thị, giơ tay lên ra dấu OK.

Nguyên Đông Nam thật muốn cạy đầu cô ra xem một chút, đầu con bé này làm từ gì.

Có biết nguy hiểm là có ý gì hay không, ở trong hoàn cảnh đặc thù này mà vẫn không biết sợ, còn có thể cười được.

Chỉ mới qua hai ngày, nhưng ở trong mắt Noãn Noãn, Vương Đại Khả tựa như một con cá mắc cạn, già nua làm người ta hoảng sợ

Nhớ đêm đó lúc gặp hắn vẫn còn một đầu tóc đen, nhưng bây giờ, anh đèn chiếu lên một đầu bạc trắng khiến người ta chói mắt.

Đặt Noãn Noãn ngồi vào ghế, đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Áp đầu, trán hai người đụng nhau, khóe miệng Chiến Vân Không giương lên, cảm thụ nhịp tim của nhau.

Giọng nói hùng hồn như tiếng đàn vi-ô-lông đang đánh ra từng nốt nhạc.

"Bé con, chuẩn bị xong chưa?"

Gật đầu một cách kiên định, nhàn nhạt cười.

“Bắt đầu đi.”

Chiến Vân Không buông tay ra, xoay người báo một tiếng với Nguyên Đông Nam bên ngoài tấm thủy tinh, sau đó quay ngược lại, dựa vào góc tường.

Noãn Noãn liếc nhìn người đàn ông trước mặt từ một người cha bình thường vì con gái mà biến thành kẻ giết người, hô hấp bỗng trầm xuống.

Nhưng vẫn nở nụ cười sáng lạn, ấm áp, hoà thuận, vui vẻ.

“Chú Vương, thật xin lỗi, nếu cháu sớm biết chú là cha của Vương Linh thì đêm đó cũng không lừa chú.”

Vương Đại Khả nhìn khuôn mặt dễ thương, nhỏ nhắn, trẻ tuổi của Noãn Noãn, nghe cô nói xin lỗi, trong đầu chợt hiện lên một khuôn mặt tương tự, nước mắt liền chảy xuống.

“Chú không nghĩ tới cháu sẽ đồng ý gặp chú, dù sao chú cũng đã từng có ý định muốn giết cháu, chú cũng trong một khắc kia mới biết cháu là cô giáo của Linh Linh.”

Giọng Vương Đại Khả ồ ồ nghẹn ngào run rẩy.

“Từ nhỏ con gái của chú rất thích vẽ tranh, nhưng mà chú không làm được, kiếm không nhiều tiền, bà xã chú bỏ đi, trơ mắt nhìn Linh Linh mới 5 tuổi ngồi chồm hổm gào khóc trên đất ra sức gọi mẹ nhưng cũng vô dụng...”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sự việc rất kì lạ

Editor: Pé Wũy

“Cô ấy, cô ấy vẫn khỏe chứ?”

Đây cũng là điều mà Vương Đại Khả muốn biết nhất, đã sáu năm hắn không gặp con gái rồi, mà mỗi tháng con gái đều gửi tiền về cho hắn để trang trải cuộc sống, số tiền mỗi lần gửi về cũng không phải con số nhỏ, lúc đầu hắn cho là năng lực của con gái.

Nhưng mà, hai tháng trước đồng hương vào thành phố đi làm rồi về thăm nhà tình cờ gặp hắn, nói nhìn thấy Linh Linh bồi người ta uống rượu trong khu giải trí, mới đầu hắn chưa tin.

Sau đó có rất nhiều người nói thấy con gái hắn ở nơi đó, tim của hắn dao động, quyết định tự mình đi xem một chút rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Chị Linh, cô ấy rất tốt, cô ấy....”

Muốn tiếp tục nói nhưng bị Vương Đại Khả gầm lên giận dữ cắt ngang.

Ánh mắt hắn giận dữ đỏ ngầu, tay nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, tiếng nói run rẩy tựa như chiếc lá lung lay trong gió.

“Nó không tốt, một chút cũng không tốt, tiền mỗi tháng nó gửi về đều là dựa vào việc bồi người ta uống rượu bồi người ta... Kiếm tới nỗi....

Hắn không đành lòng nói ra câu kia bồi người ta ngủ, con gái hắn trong sáng hiền lành nhất, làm sao sẽ...

Noãn Noãn hít thở một hơi.

Không sai, ba năm trước đích thực quần áo Vương Linh mặc rất không bình thường, khuôn mặt tinh tế, dáng người khêu gợi, mỗi chỗ đều hấp dẫn đàn ông.

Cô cũng không tìm hiểu rốt cuộc Vương Linh làm gì, ba năm qua tại sao mỗi lần vẽ tranh đều rất nghiêm túc nhưng lại dễ dàng từ bỏ cơ hội thi cử.

Giao cho Vương Đại Khả cuốn tập màu đỏ, nhún vai cười nói.

“Chú à, cháu có thói quen luôn giấu tập tranh của các em học sinh, bởi vì những việc bọn họ trải qua, từng người trưởng thành đều ở trong đó.

Đây là tập tranh đầu tiên của chị Linh vẽ bị cháu đoạt lấy, hôm nay cháu giao nó lại cho chú.”

Nhìn từng bức tranh, Vương Đại Khả đắm chìm trong trí nhớ.

"Nửa tháng trước chú tìm được nơi làm việc của Vương Linh, đêm đó chú núp ở cây cột cách khu Giải Trí không xa, nhìn thấy sáu người đàn ông trong đó có một người lôi kéo Linh Linh, bọn họ chia ra đi vào ba chiếc xe rời đi, lúc ấy chú choáng váng không cử động được, cảm giác năm đó mẹ nó bỏ đi giống nhau như đúc, nếu như lúc đó chú ngăn cản, có lẽ... Có lẽ nó sẽ không chết...."

Lau nước mắt trên mặt, hắn nói tiếp.

"Đêm hôm đó là lần cuối cùng chú nhìn thấy nó, ngày hôm sau trên internet đăng hình nó chú mới biết đã xảy ra chuyện, sau đó chú nghĩ cách tìm sáu người kia, cuối cùng cũng có tin tức của bọn họ.

Cảnh sát còn chưa tìm được thi thể Vương Linh, tin tức bị giết cũng từ internet tung ra.

Một tháng trước, Noãn Noãn bị ông nội tống về nông thôn trải nghiệm cuộc sống, trải qua cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài, căn bản không biết chuyện này.

Lúc ăn cơm cô cũng mới vừa nghe Chiến Vân Không nói xong.

Đầu nhanh chóng suy nghĩ lại lời Vương Đại Khả nói, tổng hợp lại từng câu, tìm ra điểm nghi vấn.

"Chú à, làm sao chú xác định được chị Linh đã chết vậy, dù sao tin tức trên web cũng không đáng tin."

"Người thứ nhất chú giết là Tổng giám đốc tập đoàn Đổng thị - Đổng Dương, từ trong miệng hắn chú mới biết bọn họ, sáu con súc sinh luân phiên * Linh Linh, sau đó mỗi người bọn họ đều chụp hình, cháu nói xem lúc ấy Vương Linh vẫn còn sống, nhưng ngày thứ hai thì đã chết, thi thể là Phó thị trưởng - Lý Bình xử lý nên chỉ có hắn mới biết thi thể Linh Linh ở đâu.

Điện thoại di động?

Cảnh sát ở hiện trường giết người cũng không tìm được điện thoại di động của người chết, chẳng lẽ là...

"Là chú cầm điện thoại đi dộng đi?"

Giọng Noãn Noãn nói rất nghi ngờ nhưng lại khẳng định.

"Không sai, di động của năm người chú đều cầm đi giấu ở trong cái quạt thông gió trên trần nhà vệ sinh khách sạn nơi chú ở, bây giờ các anh có thể đi tìm..."

Ánh mắt Vương Đại Khả lạnh lùng nhìn Nguyên Đông Nam bên ngoài tấm kính thủy tinh.

Năm cái điện thoại di động? Không phải là sáu cái sao?

Sắc mặt Chiến Vân Không âm trầm, lạnh lùng nhìn Vương Đại Khả, sâu thẳm nơi đáy mắt có chút nham hiểm.

Sau đó tiếp tục nói đều là những tin tức mà mọi người muốn biết nhất, mọi người nín thở trầm ngâm, mắt mở thật to, dỏng lỗ tai lên nghe.

"Nửa tháng trước, chú lẻn vào nhà Lý Bình, phát hiện hắn sớm đã chết trong phòng khách, chú cũng không tìm được điện thoại di động của hắn, đã giết năm người, coi như hắn không phải chú giết thì cảnh sát cũng sẽ cho là như vậy, chú quyết định cùng cảnh sát chơi trò chơi, giấu thi thể Lý Bình trong tủ đông lạnh nhà hỏa táng....

Nói đến đoạn này, giống như một tiếng sấm rền vang, ầm một cái thần kinh mọi người đều ngẩn ra.

Noãn Noãn thì rất bình tĩnh, trực giác nói cho cô biết, Vương Linh vẫn còn chưa chết, sự việc rất kì lạ.

Cầm bức tranh bên chân.

"Chú, cháu đáp ứng chị Linh tặng bức tranh này cho chú, cháu tin con gái của chú vẫn chưa chết."

Vương Đại Khả chợt mở mắt, mi nhíu chặt, run rẩy, gắt gao nhìn chằm chằm Noãn Noãn, không hiểu cô có ý gì.

Năm người đã chính miệng thừa nhận Vương Linh đã chết vào ngày thứ hai, làm sao nó có thể còn sống.

Hé môi, cười đến động lòng người.

"Hình là một ngày sau cũng chính là ngày thứ hai được tung lên mạng, vậy là ai tung lên đây? Sáu tên khốn kiếp kia thì không thể nào làm chuyện ngu xuẩn như thế. Cháu đoán có hai người là có khả năng nhất."

Nín thở trầm ngâm, tất cả mọi người đều đang đợi nửa câu nói sau của cô.

"Một là... Hung thủ giết chết Lý Bình, hai là... chính là tự bản thân Vương Linh...."

Phân tích như vậy một lần nữa làm mọi người khiếp sợ, Chiến Vân Không cũng bị phỏng đoán của cô giật mình.

Cực kì thông minh, từng bước một dẫn Vương Đại Khả vào cục, nói ra chân tướng sự việc, phân tích nhanh, cảnh sát truy xét hơn một tháng mà cô lại giải quyết rất nhanh gọn, còn khiến các hình cảnh bên ngoài cảm thấy xấu hổ.

Rầm ——

Vương Đại Khả ôm bức tranh quỳ trên mặt đất, lệ tuôn như suốt.

Noãn Noãn chạy đến bên gót chân hắn, tay nhỏ bé đưa cho hắn chiếc điện thoại.

"Chú à, đây là hai tháng trước, chị Linh giao cho cháu, cô ấy nói để cháu thay cô ấy giao cho người thích hợp, hiện tại cháu mới hiểu được chú chính là người thích hợp nhất."

Trầm ổn bước lên trước, ôm Noãn Noãn, không cho Vương Đại Khả có cơ hội nói chuyện, xoay người ra khỏi phòng thẩm vấn.

Ngoài cửa

Nguyên Đông Nam, mi nhíu chặt, phiền não hút thuốc.

Khói thuốc bạc dày đặc che đi khuôn mặt đẹp trai của anh (NĐN), con ngươi lúc sáng lúc tối không biết giờ phút này đang suy nghĩ gì, nghe tiếng bước chân, nhìn người đi tới, bóp tắt tàn thuốc, đứng dậy, tro thuốc vẫn còn vương trên đồng phục.

Miễn cưỡng cười cũng tạm coi là đẹp mắt.

"Em gái cực khổ rồi, khi nào đổi nghề, anh đây chân thành mời em tới đội hình cảnh chúng ta làm cố vấn, đội trưởng hình cảnh cũng được."

Khoát tay, lắc đầu như băm tỏi, núp trên vai Chiến thủ trưởng, lộ ra hai tròng mắt.

"Không muốn, không muốn, chỉ muốn các anh tìm được Vương Linh, tôi sẽ mời các anh đến Quỳ Hoa ăn bữa tiệc lớn, điều kiện tiên quyết là, Vương Linh phải còn sống."

Nguyên Đông Nam trao đổi ánh mắt với Chiến Vân Không, bất đắc dĩ cười lắc đầu một cái.

"Đi thôi, tôi đưa các người trở về."

Hổ tử bị Chiến Vân Không phái đi thi hành nhiệm vụ, chức trách tài xế này tự nhiên rơi xuống đầu Nguyên cục trưởng.

Hai giờ sáng.

Một chiếc Hummer đen huyền, chạy như bay biến mất dưới ánh trăng.

Lúc này.

Bóng râm đối diện đồn cảnh sát, một bóng người nhanh chóng di chuyển, biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Là em cho nổ cây táo đỏ?

Editor: Pé Wũy

Noãn Noãn đã sớm đánh cờ tướng với Chu công trên giường, đắp kĩ chăn.

Chiến Vân Không lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng đang ngủ say của cô.

Hai người đàn ông đi tới ban công, mỗi người châm một điếu thuốc.

Khói thuốc lượn lờ cùng gió đêm tháng chín, mưa thu tí tách rơi tạo nên một bức tranh thủy mặc rất xinh đẹp và lôi cuốn.

"Cậu nhận định con bé rồi?"

Nguyên Đông Nam phà một làn khói, giọng nói có chút khàn khàn.

Không nhìn thấy đáy mắt tinh quang của Chiến Vân Không đang có sự phức tạp.

“Tớ thích cô ấy, cô ấy rất trong sáng, hiền lành, thông minh, quan trọng hơn là dáng dấp đủ xinh đẹp, vóc người cũng rất hoàn hảo!” (Noãn Noãn nhà tar fải chăng trong sáng zà hiền =.=”)

Anh đây không phải dạng tầm thường đâu nha.

Cái gì cũng không qua khỏi mắt sói của Chiến gia mặc dù vóc dáng của Noãn Noãn ẩn dưới lớp áo bệnh nhân rộng thùng thình nhưng vẫn bị Chiến gia nhìn thấu.

Miệng Nguyên Đông Nam khẽ giương lên, a một tiếng.

“Tớ nói mà, trên thế giới này cũng chỉ có cậu trông nom được cô ấy, hôm nay dáng vẻ con bé này ngoan ngoãn như Bảo Bảo trên lưng cậu, tớ thấy thật bất ngờ nha, thử hỏi đời nào Tinh đại tiểu thư đồng ý chung đụng với người khác chứ.”

“Muốn ăn đòn!”

Làm sao Chiến Vân Không không biết tính tình nghịch ngợm phá phách của cô.

Nhưng mà bây giờ anh vẫn chưa nắm chắc Noãn Noãn trong tay, hai người đã chung sống một thời gian ngắn, quan trọng hơn là cô ấy có nhiều điểm giống 'bướm đêm' [1] - lúc nào cũng không theo lẽ thường.

[1] nôm na nghĩa là khác người, cách làm việc và hành xử không theo lẽ thường. Theo tar hỉu nôm na là zik, nàng nào hỉu rõ hơn thì góp ý giúp tar nhé.

“Vân Không, tớ kể cho cậu một câu chuyện!”

Cuộc đời tươi đẹp luôn xuất hiện cùng với những ánh lửa đỏ chót, suy nghĩ Nguyên Đông Nam ùa về ——

Đám nhỏ của quân khu, cậu biết trừ bướng bỉnh thì cũng là bướng bỉnh, không phân biệt trai gái đều thuộc loại láu lỉnh, nghịch ngợm.

Nổi tiếng phải nói đến bạn học Tinh Tiểu Noãn, cô ấy nghịch đặc biệt có kỹ xảo, hoặc là không tùy tiện gây sự nhưng nếu muốn chọc thì chuyện lớn là đằng khác.

Vẫn còn nhớ rõ, một ngày hè 13 năm trước, trong sân quân khu có một cây táo 20 năm tuổi, là một tay thủ trưởng quân khu tự tay trồng.

Hàng năm đến mùa kết quả sẽ có một đám lớn nhỏ vây quanh cây táo, ngửa đầu nhìn chằm chằm mấy trái táo đỏ mộng mà thèm nhỏ dãi.

Con mèo tham ăn Noãn Noãn kia cũng không ngoại lệ, liên tiếp dạo quanh cây táo một tuần liền.

Rốt cục vào một buổi chiều, một tiếng ' ầm ', cây táo kia kết thúc sinh mạng tuổi trẻ của nó, những quả táo đỏ rụng đầy đất, bọn nhỏ ùa lên, ngồi chồm hổm nhặt táo trên mặt đất, người lớn đều trợn tròn mắt...

Nghe nói đến chỗ này, Chiến Vân Không chấn động, vẻ mặt kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía Nguyên Đông Nam, tiếng nói đầy bất ngờ.

“Cô ấy cho nổ cây táo của ông nội tớ?”

Cây táo đã ở đó từ lúc anh còn chưa ra đời.

Năm ấy khi anh về thăm nhà, phát hiện cây táo không còn anh còn cáu kỉnh một trận, ngược lại lúc đó thái độ ông nội cực kì bình tĩnh.

Còn cười ha ha nói: “Nổ rất tốt, nổ rất hay, bọn nhỏ cho nổ thật tuyệt.”

Cho nổ cây táo, chuyện này nhất định có người bày mưu, Nguyên Đông Nam là đứa lớn tuổi nhất nên 'đứng mũi chịu sào' trở thành nghi phạm đầu tiên.

Không do dự, anh (NĐN) cũng dũng cảm thừa nhận, tất cả mọi chuyện từ đầu tới cuối đều do một mình anh làm (tội nghiệp anh ấy =]]z), thuốc nổ là anh lấy từ phòng thuốc nổ tự điều chế, chôn xung quanh cây, đợi đến buổi chiều mọi người đều tan làm về hết, châm lửa nổ tung.

“Nhưng mà cũng vì chuyện này mà lão đồng chí Nguyên mới đồng ý cho tớ vào bộ đội đặc chủng, sau đó tớ còn mời con bé đó một chầu KFC, lúc ấy tớ rất vui nên cực kì thoải mái...”

Khóe miệng Nguyên Đông Nam giương lên, nằm trên lan can mà hít thở không khí sớm mai trong lành, an tĩnh của Cổ thành, dĩ nhiên là sau cơn mưa phùn đêm qua.

☆★

Sáng sớm.

Một tia nắng chói chang, chiếu thẳng đến trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ.

Noãn Noãn bị nghẹn tiểu nên tỉnh, mắt còn lim dim buồn ngủ đang cố mở ra...

Mở mắt ra thì thấy một khuôn mặt tuấn tú đập vào mắt.

Nghĩ thầm, mộng xuân đủ chân thật nha, được mỹ nam ôm trong ngực nóng hổi rộng lớn, thoải mái, dễ chịu.

Nhưng mà nhìn người đàn này sao quen mặt vậy! Đã thấy ở đâu...

"Tỉnh rồi?"

Đột nhiên một giọng nói đàn ông khàn khàn làm Noãn Noãn giật mình.

... Ngay sau đó, nàng hét lên một tiếng, nắm nhanh một góc chăn che đầu mình.

Mẹ tôi ơi, người vẫn còn ngủ nguyên con ở đây.

Trong ấn tượng thì con người mình rất bảo thủ, mở to mắt nhìn trong chăn.

Hoàn hảo, hoàn hảo, mình vẫn còn mặc đầy đủ.

Lần nữa đưa tay về phía đối phương... Phát hiện cơ ngực rắn chắc, tiếp tục xuống phía dưới, chậc chậc, cơ bụng sáu múi... Tiếp tục...

'Ba' ——

Tay nhỏ bé bị bắt: "Cô bé, em đang quyến rũ anh sao?"

"Anh đại biến thái, thừa dịp chị đây nghĩ ngợi, dám lên long sàng của chị, ôm eo chị, anh, anh biết phạm tội gì không."

Trong chăn bay ra giọng nữ buồn buồn chất vấn, không khó nghe ra có chút hốt hoảng.

Mặt đỏ tới mang tai, trong lòng rối loạn, hoang mang.

Một tiếng vén chăn lên, Chiến Vân Không đen mặt, khẽ cười.

"Mở mắt ra."

Tiếng nói lạnh, lạnh quá.

Noãn Noãn nhắm chặt hai mắt, thân thể cuộn thành con tôm lớn, cái trán đụng vào ngực anh, tay che mặt.

Không tĩnh, không tĩnh, chính là không tĩnh, tức chết ngươi, hừ!

Trầm mặc ——

Một phút... Hai phút...

Đột nhiên, tròng mắt Chiến Vân Không đen lại, cúi đầu há miệng hung hăng cắn lên chóp mũi tinh xảo mũm mĩm của Noãn Noãn, lực đạo không lớn, lại giống như tình nhân chơi đùa, rất mập mờ.

"Anh làm gì thế?"

Hoảng sợ, ngẩng đầu, tức giận, nhìn chằm chằm anh, gương mặt đỏ như trái cà chua, động thân một cái, móng vuốt nhanh chóng đánh úp về khuôn mặt của anh.

Mẹ nó, anh ta dám cắn cô.

Hiện tại trong lòng đang bất ổn, lại bị anh cắn, càng như con nai con nhảy cẫn lên.

Nằm ngửa trên giường, bàn tay hơi lạnh dễ nhàng nắm lấy móng vuốt không thành thật nhỏ bé của cô, Chiến Vân Không khoan thai lạnh lùng mở miệng.

"Cắn em."

Kéo tay, trọng tâm Noãn Noãn không vững ngã vào người anh, bắt thịt cứng rắn làm cô rên lên một tiếng.

Hai thân thể lại càng dính với nhau không một khe hở.

Mập mờ, mê người, hỏa hoạn: cạ cạ từ từ nhiệt độ ngày càng cao.

Da đầu tê dại, thở gấp, hai má ửng hồng đến tai.

Trong lòng kêu rên.

"Chiến, chiến đại gia, xin thương xót bỏ qua cho tiểu nhân đi, đều tại tôi còn nhỏ không hiểu chuyện mà chọc ngài mất hứng."

Bất an vặn eo, cắn chặt đôi môi đáng thương nhỏ giọng cầu khẩn.

Hiện tại Chiến Vân Không cũng không khá hơn, từng dòng điện chạy toàn thân khiến anh tê dại.

Hô hấp dồn dập, một bộ phận bào đó đang trướng lên rất lợi hại.

Vậy mà con gái này cứ giãy dụa xuống, còn liều lĩnh tăng nhanh tốc độ.

Con ngươi sâu thẳm lạnh lùng đến dọa người, chau mày không nhịn được lạnh lùng gầm nhẹ.

"Đừng động, cử động nữa, bây giờ lão tử liền làm em."

Thân thể chợt dừng lại, toàn thân cứng ngắc, chỉ có mắt vẫn còn ở khép mở

Bắp đùi bị thứ gì đó cứng rắn chỉa vào rất khó chịu liền 'ương' một tiếng

Cô đã hiểu ra, Chiến gia động dục rồi.

Hừ hừ, lại còn lạnh lùng, bá đạo, cũng chỉ là * đàn ông bình thường, bây giờ không thừa dịp chỉnh anh ta thì còn đợi khi nào nữa.

Ngay sau đó, cười híp mắt, ánh mắt giương lên thành ánh trăng lưỡi liềm, khóe miệng nở nụ cười duyên dáng, xinh đẹp như Tô Mị, đôi mắt long lanh ngập nước, giọng nói ngọt ngào.

"Ông xã...."

Đàn ông dù mạnh mẽ đi chăng nữa cũng không thể kiên trì nổi, gặp phải tình huống như thế này căn bản cũng sẽ sớm nộp vũ khí đầu hàng.

Huống chi Chiến gia nhà chúng ta còn là tay gà mờ.

Dục hỏa trong lòng cháy ngày càng lớn, miệng khô lưỡi khô, anh hận không thể nuốt cô gái trước này vào trong bụng.

Gặm nuốt thịt cô, uống sạch máu của cô, hận không thể khảm cô vào tận sâu trong xương tủy của mình.

Đáy mắt đỏ đến chói mắt, ngực phập phồng kịch liệt, nặng nề thở dốc giống như trong thân thể chôn giấu dã thú ngàn năm ra sức điên cuồng rống, giãy dụa, tùy thời có khả năng phá lồng.

"Là em cho nổ cây táo đỏ?"

Chiến gia hí nữa mắt, ánh mắt nguy hiểm mà gợi tình.

"..."

Trời ạ, hình như lạc đề rồi, cây táo gì?

Cô ngửa đầu, ngây thơ nghĩ ngợi.

"Đôi khi nhớ là đã từng cho nổ ức gà, nổ bò bít tết, nổ sườn cừu, chính là không có cho nổ cây táo..."

Dừng lại...

Đại não của Noãn Noãn lần lượt lọc hết tất cả mọi chuyện liên quan đến táo trong suốt mười tám năm qua của cô...

Một giây, hai giây... Con ngươi co rụt lại, vãi nồi, không phải trùng hợp như vậy, có phải nói giỡn hay không hay chỉ là trùng hợp thôi.

Cười, Noãn Noãn cười đến mùa xuân rực rỡ, so với ánh nắng buổi sáng còn động lòng người: "Thủ trưởng xin khai ân."

Giả bộ, có thể giả bộ bao lâu thì giả bấy lâu.

Mi lạnh khẽ nhếch, tầm mắt của người đàn ông rơi xuống đôi gò má hồng mê người của cô, hừ hừ một tiếng nói: "Nghĩ bồi thường như thế nào đây?"

Bồi thường cái cứt chứ bồi thường.

"Không có tiền bồi thường."

"Nhất định phải bồi thường."

Chiến gia cùng anh ta khơi màn tranh luận.

Cây táo 20 năm tuổi mà cô gái này cả gan dám nói nổ liền cho nổ, vậy thì phải có gan hứng chịu hậu quả.

Muốn quỵt nợ sao?

Bé con à, không phải cây gì cũng có thể nổ được, không phải đàn ông nào cũng có thể quyến rũ được.

"Nếu không... Tôi trồng lại một cây...."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có một cô vợ nhỏ biết kiếm tiền

Edit: Tịnh Hảo

"Thùng thùng thùng."

Tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói vui vẻ của cô y tá.

"Cô Tinh, tới giờ uống thuốc rồi."

Bên trong phòng bệnh, trên giường lớn xốc xếch, Noãn Noãn vừa xấu hổ vừa lo lắng.

Đẩy không ra, núp không được, trốn không thoát, trừng mắt nhìn anh tức giận tới mức hừ hừ.

Cô y tá vẫn chờ ở ngoài cửa như cũ, tiếng gõ cửa liên tục không ngừng vọng vào trong phòng.

Dán tai lên trên cửa với ý đồ muốn nghe được chút gì đó.

"Cút!"

Chợt quát lên một tiếng, đáy mắt đầy sự tức giận mưa to gió lớn.

Một giây sau, ngoài cửa không còn bóng người.

Ánh mắt rét lạnh, cúi đầu, ngậm vành tai ấm áp của Noãn Noãn.

Đầu lưỡi di chuyển trên viền tai tinh xảo của cô, cảm xúc mềm mại khiến anh muốn ngừng mà không được, tham luyến trên phần đẹp đẽ mềm mại này.

Mới mẻ, kỳ dị, hưng phấn, nhộn nhạo ở trong lòng, dã thú ở sâu trong người anh đang gào thét, gầm gừ, hương thơm lượn lờ, làm say lòng người.

Đạp, đá, đánh, ngăn cản, mọi thứ đều không dùng được, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên phàn nàn, khóc không ra nước mắt.

Người đàn ông biến thái, cầm thú, bạo quân, giống như người xưa có ngày được khai trai, ở trên giường đều ác liệt hạ lưu, không biết xấu hổ.

Điện thoại bất chợt vang lên, trong nháy mắt tròng mắt đen của Noãn Noãn trợn lên so với biển Đông vào ban đêm còn muốn sáng hơn.

Là vị Thiên Sứ tốt bụng nào đáng yêu như thế, cứu cô trong lúc dầu sôi lửa bỏng.

"Báo cáo thủ trưởng, điện thoại của em."

"Không cho phép nhận."

“Giang hồ cầu cứu, không thể không nhận, buổi tối em sẽ hầu hạ anh thật tốt, ngày mai em sẽ trồng cây táo, được không?”

Chống thân lên, ánh mắt lạnh lùng, Chiến gia chống lại cặp mắt dao động ngập nước kia.

Tim đập kịch liệt, lộ ra mấy nhịp.

Nói thật, dáng dấp của Chiến gia tâm tình bất định này thật ưa nhìn.

Gợi cảm và lãnh khốc, băng sơn và liệt hỏa dung hợp hoàn mỹ không một khuyết điểm, lạnh lùng cứng rắn, tròng mắt đen tĩnh mịch rét lạnh bá đạo kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn qua có mùi vị đàn ông riêng biệt.

Nhưng là, cô có kháng thể đối với người đàn ông đẹp trai.

Kháng thể, là một thứ tốt.

“Để em nhận điện thoại đi… Buổi tối… trồng cây… nhất định khiến thủ trưởng vừa lòng…”

Thật buồn nôn, giọng nói nhu nhược khiến cô muốn ói.

Nhìn chằm chằm cô chừng ba giây, chân mày khẽ nhíu chặt, nghiêm mặt nhảy xuống giường, đi tới ban công, châm một điếu thuốc.

Vù…

Rốt cuộc cũng được tự do, Noãn Noãn hoạt động một lần bị ép tới tê dại tay chân, hơi thở hỗn loạn.

Đứng dậy, cầm điện thoại bên gối, nhìn thấy có cuộc gọi gọi tới gọi lui.

Bấm điện thoại, một giây đã được nhận.

“Này, cô chủ, có phải vừa mới kích tình mãnh liệt bắn ra bốn phía không có thời gian nghe điện thoại không, tớ hiểu mà.”

Noãn Noãn trợn trắng mắt nổi đóa, giận dữ mắng mỏ.

“Cậu hiểu cái gì.”

Vừa nghĩ tới lúc nãy thiếu chút nữa bị người nào đó cảm xúc mãnh liệt bắn chết, trái tim nhỏ của cô liền điên cuồng run rẩy, nhảy loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy máu.

Đông Phương Chi Dao ở đầu điện thoại bên kia cười hì hì.

“Vợ thủ trưởng, xin chú ý tố chất.”

“Có chuyện thì khởi tấu, không có chuyện thì bãi triều, bổn cung cần nghỉ ngơi.”

Miễn cưỡng quay lại nằm trên giường lần nữa, lắc lắc hai cái chân.

Ánh mắt người đàn ông đông lạnh đối diện cảnh xuân kia, chân dài xinh đẹp, khiến anh bực bội đi thẳng ra ngoài, nhả ra làn khói thuốc lá màu đen, định xoay người sang chỗ khác tiếp tục hút thuốc lá.

Mắt không thấy, tâm không phiền.

“Cô chủ, ngày mai tớ đi Paris tập huấn hai tháng, trước khi đi, tớ báo cáo khoản mục của phòng vẽ tháng trước cho cậu một chút, cậu đoán xem kiếm được bao nhiêu tiền?”

Nghe giọng nói kích động của Dao Dao, bĩu môi, thủ sẵn móng ngón tay.

“Không rõ lắm, đoán không được, không muốn đoán.”

“Làm ơn, tớ xin cậu để tâm tới tình hình tài vụ của mình được không, 230 vạn!”

Thân là Tổng giám tài vụ của phòng vẽ ‘SUPER’, Dao Dao trực tiếp nắm vững tin tức thông tin về tình hình kinh tế hơn cô chủ của cô, tối hôm qua vào lúc cô khép sổ sách lại tính ra số tiền lớn như vậy thì bị hoảng sợ một phen.

“230 vạn?”

Noãn Noãn kinh hãi, không nhịn được kêu lên.

Thật sự phát tài rồi, bình thường mỗi tháng phòng vẽ tranh lợi nhuận chia đều cũng khoảng chừng 100 vạn, khi nào kết quả lại tăng tới mức đáng sợ như

vậy.

Đứng ngược chiều ánh sáng, Chiến Vân Không hơi sững sờ, tổng số tiền lương của mình cộng thêm các loại tiền thưởng, tiền trợ cấp quân đội tính toán ra, còn chưa bằng 1% của nhóc con này nhiều lắm.

Tròng mắt đen u ám, vẻ mặt anh tuấn lạnh lùng lộ ra một tia cười không dễ dàng thấy được.

Anh đúng là may mắn, có một người vợ nhỏ biết kiếm tiền như thế.

Đông Phương Chi Dao che lỗ tai, cầm điện thoại ra xa, lớn tiếng phụ họa.

"Đúng, tháng này cậu phát tài rồi, lát nữa tớ gửi một phần tài liệu, cậu tự mình từ từ xem đi, có cái gì không rõ hai ta gửi tin nhắn liên lạc, tớ cúp máy trước, bye bye."

"Xem ra, vợ của anh còn là một nhà buôn bán kỳ tài."

Chiến Vân Không không biết đi tới ngồi bên cạnh cô khi nào, bàn tay to xoa lên bụng bằng phẳng của Noãn Noãn, giọng nói lạnh băng mang theo chút tán dương.

"Anh cũng nghe thấy rồi?"

Đè bàn tay to của anh lại, Noãn Noãn hồi hồn.

Một tay kéo thân thể nhỏ bé gầy yếu của cô.

"Em la lớn tiếng như vậy, đoán chừng cả bệnh viện đều nghe rất rõ ràng."

Mặc áo khoác len cho cô, nắm cổ chân lên giúp cô mang giày, động tác lưu loát, nắm lấy tay cô, chuẩn bị ra cửa.

Tùy ý anh nắm, Noãn Noãn không biết thủ trưởng đại nhân muốn dẫn cô đi đâu, cũng lười hỏi, dù sao không đi lạc là được.

Đi vào trong chiếc xe Hummer màu đen bá đạo, Noãn Noãn đầu tiên cảm giác được.

Quả nhiên thủ trưởng ngồi xe không giống với người thường, rộng rãi thoải mái, khiêm tốn xa hoa.

Đặc biệt thiết bị này thích hợp với người hiếu động như cô.

Người lái xe không phải là Hổ Tử tối hôm qua, mà là Lâm Tử, một trong ba trợ thủ đắc lực của thành viên lính cận vệ Chiến Vân Không.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Lâm Tử cười hì hì nói.

"Chị dâu, lần đầu gặp mặt nhau, xin chị chiếu cố, em là Đồng Lâm, chị gọi em là Tiểu Lâm Tử là được rồi."

Tiểu Lâm Tử? Như thế nào nghe giống tên Thái giám.

Không được tự nhiên.

"Tiểu Lâm Tử, nếu cậu sinh ra ở thời cổ đại, tuyệt đối là người hầu hạ Hoàng Thái Hậu giỏi."

Noãn Noãn thấy sao liền nói như thế, xuất phát từ thật tâm, nguyên nhân, cô cảm thấy tên nhóc này sẽ hiểu chuyện này, thuộc loại người biết nịnh bợ chủ nhân.

"Ách…!"

Đồng Lâm nhất thời không có phản ứng, có phải mình chủ động chưa tốt không, tính tình của Đại tiểu thư này thật khó suy nghĩ.

Không cẩn thận làm vật hy sinh, còn chưa lưu lại ấn tượng tốt với cô.

Tối hôm qua hỏi qua Hổ Tử, bà xã của thủ trưởng bọn họ có dễ chung sống không.

Lúc ấy, Hổ Tử đặc biệt dứt khoát trả lời.

"Thế giới giống như nhau đều dễ chung sống."

Hổ Tử thật thà hiền lành, Lâm Tử khôn khéo nhanh nhạy, tính tình hai người này trái ngược nhau.

Khó giao tiếp, khó giao tiếp, hiểu chuyện đều không ở chung một tầng với phương diện trên.

“Lo lái xe đi, sao mà nói nhảm nhiều như vậy!”

Thủ trưởng Chiến nghiêm mặt, cười lạnh phân phó.

45 phút sau.

Hummer càng chạy càng xa, thẳng đến khi lái vào một chỗ lưới điện cao thế giăng đầy bốn phía, tường cao mọc như rừng ở bên ngoài đại viện mới dừng lại.

Đứng gác ở bên ngoài đều là lính đặc chủng vác trên người khẩu súng tự động 95.

Thấy xe của thủ trưởng, lập tức trang nghiêm chào theo kiểu quân đội, nhanh chóng mở cửa sắt nặng nề ra.

Xe một đường tiến vào, cách sân huấn luyện, vượt qua một nhóm lính đặc biệt mới vào hàng tuyên thệ nghi thức.

Một tiếng hô hào ý chí chiến đấu vang dội kia, đánh thức Noãn Noãn đang ngủ say.

Ngồi dậy tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa trận mưa nhỏ kéo dài, trên trăm người đàn ông sắt thép, lộ ra khuôn mặt anh khí bừng bừng phấn chấn, cộng thêm quân phục màu lục vàng.

Tay phải giơ nắm đấm lên, “Không sợ hy sinh, luôn luôn chuẩn bị chiến đấu, thề sống chết bảo vệ Tổ quốc.”

Một tiếng hô to, nhiệt huyết sôi trào.

Sương mù mưa bụi, khiến viền mắt Noãn Noãn ẩm ướt.

Rốt cuộc, Hummer dừng lại ở trước một tòa nhà, Chiến Vân Không lôi kéo cô vào thang máy, bấm nút tầng 14.

“Báo cáo.”

“Vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Báo cáo kết hôn

Edit: Tịnh Hảo

Đầu óc Noãn Noãn mơ hồ, ngẩng đầu nhìn số nhà thì nhất thời thở dài. Ủu xìu.

Đẩy cửa tiến vào, Chiến Vân Không lôi Noãn Noãn đang ôm chặt cánh cửa vào trong.

Thành Công ngồi nghiêm chỉnh, nhìn người tới vui mừng nhướng mày từ từ cười châm biếm.

“Noãn Noãn, con có ý gì, không muốn nhìn thấy chú Thành sao?”

Từ bỏ giãy giụa, ủ rũ cúi đầu theo Chiến Vân Không đi vào.

“Vân Không, báo cáo kết hôn của con chú đã phê chuẩn rồi.”

Nói xong, quăng một phần tài liệu lên trên bàn cho anh.

Tim của cô nàng Noãn Noãn đập mạnh, chú muốn kết hôn? Tin tức vô cùng tốt, rốt cuộc cô có thể thoát khỏi người đàn ông biến thái rồi, tung bông.

Trong nháy mắt nở nụ cười, Thành Công đặt mông ngồi vào ghế đối diện.

Một tay nâng cằm lên, ngón tay ngọc xanh miết thon dài gõ nhịp nhàng lên mặt bàn bằng gỗ lim.

“Chú Thành, nếu chú sớm nói cái tin tức tốt này, con cũng không tới nỗi ôm cánh cửa không đi vào.”

Tại sao cô nàng Noãn Noãn của chúng ta lại không muốn gặp Thành Công chứ?

Nguyên nhân có một, đó chính là Thành Công và Tinh Tử Bằng từng vào lúc Noãn Noãn một tuổi, hai nhà đã định ra cô dâu nhỏ.

Con trai của ông – Thành Nham Thâm cùng tuổi với Chiến Vân Không, nhưng ba năm trước thi hành nhiệm vụ bí mật, lúc không may mắn đã hy sinh.

Tình cảm của Noãn Noãn đối với Thành Nham Thâm tuyệt đối thuần khiết, vĩnh viễn dừng lại ở vị trí anh trai chưa bao giờ tiến xa.

Mà Thành Nham Thâm vẫn luôn rất yêu thích Noãn Noãn, cũng có thêm sự cưng chiều, nhưng mà chưa nói qua muốn kết hôn với cô.

Rất nhiều năm, người bề trên đều đoán không ra rốt cuộc anh đối với Noãn Noãn là cảm giác gì.

Về sau, Thành Nham Thâm chết, cũng không có người nhắc lại chuyện này.

Cô bé Noãn Noãn yêu tinh này, đối với bất kỳ người đàn ông nào, bất luận ngươi là dáng dấp cao tròn, thấp dẹp, đẹp trai, xấu xí, cũng thành thạo.

Duy chỉ có, duy chỉ có đối với vị thiên thần mãnh tướng này, một chút cũng không có biện pháp.

Tối hôm qua cô còn khẩn cầu trời cao mau đưa anh đi, hôm nay liền nghe được tin tức tốt như vậy.

Xem ra chỉ cần thành tâm sẽ được đền đáp, làm cảm động ông trời rồi.

Lông mày Thành Công khẽ nhíu lại, có hứng thú nhìn về phía đối diện chu mỏ, nhìn lên trời của cô gái.

"Thì ra Noãn Noãn của chúng ta vội vã gả cho Chiến thần chúng ta nha, đều do chú Thành phản ứng chậm, nên phát hiện sớm một chút, sớm phê chuẩn báo cáo kết hôn mới đúng."

Ai – Vỗ vào đầu, Thành Công liên tục làm dáng vẻ hối tiếc.

Thở dài không dứt.

Dừng, cứng đờ rồi, hóa đá rồi, khi nào thì cô nói muốn gả cho ông chú biến thái này.

Nhất thời kích động, nhảy dựng lên đập bàn, tức giận trợn trừng mắt nhìn vẻ mặt quân trưởng Thành hiền lành đang mỉm cười.

Mặt mày rối rắm thành một khối cục sắt.

"Thành lão đầu, con chưa từng nói phải lập gia đình, chú dựa vào cái gì lại lần nữa tự tiện chủ trương."

Lúc một tuổi đã định thông gia cô không thể ngăn cản, khi đó cô còn nhỏ, hiện tại cô trưởng thành, chuyện kết hôn của bản thân mình cơ bản cô phải làm chủ, cô không cho phép kẻ nào sẽ chạm tới ranh giới cuối cùng của cô.

Khuôn mặt tuấn tú của Chiến Vân Không rét lạnh, phong khinh vân đạm, trừ lạnh lùng ra, cũng chỉ có lạnh lùng, đoán không ra giờ phút này anh đang suy nghĩ gì.

Tròng mắt đen sắc bén nhiễm một tầng âm u, làm đóng băng Noãn Noãn, đứng ở bên cạnh cô, không nói lời nào.

Việc này ở trong mắt quân trưởng Thành, ánh mắt này là vô vàn tình yêu nuông chiều và cưng chiều.

Đối với việc Noãn Noãn không lễ phép, ông không nổi giận cũng không giận, vẫn cười ha ha như cũ nói.

"Nghe lời, Noãn Noãn, nói thế nào chú cũng bằng một nửa ba của con, hơn nữa cả nhà con cũng đồng ý, một mình con phản đối, là vô hiệu, ngoan ngoãn trở về cùng Vân Không dưỡng thương đầu gối, lựa ngày tốt lãnh giấy chứng nhận, chẳng phải được sao. Cảnh cáo con nha, không cho phép con quấy rối chỉnh chúng ta như con thiêu thân, bằng không…"

"Bằng không, con thà rằng bị heo ăn, cũng không lấy chồng, không lấy chồng không lấy chồng, chết cũng không lấy."

Đột nhiên không khống chế được, đã dùng hết toàn bộ sức lực của cô thét lên.

Ngực nhanh chóng phập phồng, mắt sáng chứa đựng sự ẩm ướt nhàn nhạt.

Nói cô tùy hứng cũng được, điêu ngoa cũng được, đời này cô đã sớm quyết định qua, không nói chuyện yêu đương, không kết hôn, cô đơn tới già.

Nháy mắt con ngươi đen của quân trưởng Thành giống như chim ưng tràn đầy sự tức giận, giọng nói mang theo sự nổi giận không thể tin được.

"Tinh Tiểu Noãn, con có muốn lấy chồng hay không cũng phải lấy, lần này không thể tùy theo con."

Noãn Noãn sửng sốt, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng thấy chú Thành phát cáu đến như vậy.

Cho dù cô nghịch ngợm té ngã làm rớt bể đồng hồ đeo tay ông thích nhất, ông cũng chỉ cười một tiếng, nhiều lắm là ôm mình lên trên không trung quăng hai cái xem như là trừng phạt nhỏ hù dọa cô một chút.

Hiện tại trong đầu chỉ còn lại uất ức, oán giận, lòng chua xót, cổ họng bị lấp kín bởi sự khó chịu gay gắt.

Con mẹ nó thiên kim tiểu thư, con mẹ nó vạn người yêu thương, cô tự giúp mình tranh thủ lợi ích cũng không được.

Thật bực bội.

Hít mũi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng.

"Các người cứ tùy tiện đi."

Lạnh lùng ném lại một câu nói, đi nhanh ra khỏi phòng quân trưởng, cửa bị đập đến rung trời.

Đỡ lấy ấn đường đau nhức, trầm mặc nhìn cánh cửa đóng chặt hồi lâu, vô lực ngã ngồi vào trong ghế.

Năm nay ông 58 tuổi, con trai duy nhất đã bị chết tại chiến trường, ông xem Noãn Noãn như đứa con gái ruột yêu thương, mặc dù cô không trở thành con dâu của ông, ông cũng muốn vì cô tìm một nơi nương tựa tốt.

Chẳng lẽ ông sai lầm rồi sao.

Chiến Vân Không không có đuổi theo ra ngoài, chân mày nhíu lại, yên lặng nhìn về phía đối diện - một lão nhân đã trải qua đủ gió tanh mưa máu kia, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Cô gái mà Nham Thâm vẫn thích chính là Noãn Noãn!"

Đây không phải là câu nghi vấn, mà là một câu khẳng định.

Từ nhỏ, anh và Nham Thâm đã là bạn tốt, lúc năm tuổi hai người cùng tiến vào quân đội đặc biệt bậc nhất, là chiến hữu cũng là anh em tốt.

Anh vẫn luôn biết trong lòng Thành Nham Thâm có thích một cô gái nhưng chưa bao giờ đã hỏi anh ta tên của cô gái.

Ba năm trước, quân đội đặc biệt nhận được mệnh lệnh, Hùng Sư – phần tử tập đoàn hung hăng ngang ngược, người lãnh đạo tập đoàn là La Hải và tổ chức KIING buôn lậu ma túy lớn nhất ở Tam Giác Vàng hợp tác chuẩn bị đem một tấn Heroin.

Thông qua hình thức cưỡi ngựa lặng lẽ từ vùng biên giới thành phố Phượng Hoàng chuyển vào nước J – trung tâm văn hóa chính trị của Cổ Thành.

Tin tức này làm khiếp sợ chính quyền trung ương trên dưới, nếu như việc buôn bán Heroin này lẫn vào Cổ Thành, hậu quả không thể lường được.

Chiến Vân Không và Thành Nham Thâm nhận được mệnh lệnh, dẫn dắt thành viên của 12 bộ đội đặc biệt bậc nhất ở Phượng Hoàng ẩn nấp năm ngày, cho đến ngày thứ sáu trời gần tối, rốt cuộc một nhóm gồm 50 người cưỡi ngựa cũng xuất hiện.

Hai bên lập tức tiến hành đánh nhau kịch liệt, thuộc hạ của La Hải có một lượng lính đánh thuê lớn có thực lực rất mạnh, trang bị vũ khí quân sự cao cấp.

Bốn ngày sau, La Hải chỉ còn lại 15 người còn kiên trì chiến đấu, Chiến Vân Không lãnh đạo bộ đội đặc biệt bậc nhất vẫn giữ nguyên 12 người có sức chiến đấu tiêu chuẩn cao.

Vậy mà, đang trong lúc đánh nhanh thắng nhanh, thắng lợi trong tầm mắt, Thành Nham Thâm vì che chắn cho đồng đội rút lui, đột nhiên gặp phải tay súng bắn tỉa siêu cấp tập kích bất ngờ, thân thể bị trúng vài phát súng, chẳng may giẫm lên mìn.

Quan tài của Thành Nham Thâm được chôn cất vào ngày đó, bầu trời mây đen dày đặc.

Quân trưởng Thành không rơi một giọt nước mắt, ông vì con trai ông mà cảm thấy kiêu ngạo tự hào.

Ngày ấy, Chiến Vân Không trong lúc lơ đãng liếc nhìn thấy phía sau có một bóng người nhỏ nhắn thoáng qua.

Bây giờ nhìn lại chính là Noãn Noãn, không thể sai.

Nhìn chằm chằm ảnh chụp trên bàn đến mất hồn, giọng nói khàn khàn của Thành Công mang theo sự bi thương run rẩy.

"Chắc là vậy, tên nhóc đó đã đem sự tình đặt ở tận đáy lòng, mặc dù nó chưa từng nói qua, nhưng chú là cha vẫn có thể cảm thấy được, Nham Thâm rất thích con bé kia…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Rốt cuộc anh là chú của em hay là anh trai em!

Edit: Tịnh Hảo

Ngồi ở bậc thang trước tòa nhà.

Tay chống cằm tức giận, trong lòng rối bời.

Lâm Tử lặng lẽ đứng dựa vào trước cửa xe nhưng nhìn thấy cũng không dám tiến lên đáp lời.

Bình thường anh thích nghiên cứu tâm lý học, theo kinh nghiệm nhiều năm của anh mà nói, vị thiên kim tiểu thư này.

Bề ngoài mạnh mẽ không gì phá vỡ được, bướng bỉnh hoạt bát, thực ra nội tâm rất yếu ớt.

Nhưng mà, tâm hồn thay đổi được, năng lực chịu đựng lại rất mạnh, luôn có vẻ khiến người ta đoán không ra, thấy không rõ là vui vẻ hay bi thương.

Con gái hả, phức tạp mâu thuẫn, là sinh vật dễ thay đổi.

Bình tĩnh lại, tích tụ trong lòng nhỏ đi rất nhiều, hít thở sâu, lấy lại dưỡng khí, khiến đầu óc vận động lần nữa.

Nếu như, ba năm trước cô dũng cảm đứng ở tang lễ Thành Nham Thâm, sự tình có lẽ sẽ không như ngày hôm nay.

Nếu như… Sự mỹ lệ của sinh mệnh nằm ở chỗ nó vĩnh viễn không có chuyện nếu như, vĩnh viễn không có có lẽ.

Ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, mưa đã tạnh, sau cơn mưa tia ánh sáng mặt trời đầu tiên từ từ hé lộ.

Noãn Noãn bị bao vây trong ánh mặt trời vàng cam ấm áp, khuôn mặt trắng nhỏ nhắn bị ánh sáng chiếu xuống đẹp đến chói mắt.

Giống như vừa mới ban một tinh linh xuống nhân gian, thuần khiết, thấu đáo, mát mẻ, đẹp không dính chút khói bụi trần gian.

Lâm Tử nhìn ngây người, từ xưa mỹ nhân luôn xứng với anh hùng, cũng chỉ có tiểu tinh linh đa dạng như thế mới có thể cùng lão đại thủ trưởng lạnh lùng bá đạo tạo nên sự hòa hợp hoàn mỹ.

"Lâm Tử, cậu tham gia quân ngũ được mấy năm rồi?"

Giọng nói lạnh nhạt chưa được khôi phục, đùa nghịch chiếc lá vàng trong tay. Vẻ cự tuyệt người khác kia của cô gái đã biến mất.

Lâm Tử ngẩn ra, gãi gãi đầu, suy nghĩ trong chốc lát, "Ách…, bảy năm rồi, đi theo bên cạnh thủ trưởng cũng được năm năm rồi."

Năm năm trước, bộ đội đặc chủng đến bộ binh trinh sát luôn chọn lựa đội quân xung kích tinh anh nhất.

Đồng Lâm trong cuộc khảo hạch nghiêm khắc nghiệt ngã nhất đều giữ vững ở vị trí thứ ba, tư duy ở cuộc kiểm tra đánh giá binh lính này phải phản ứng linh hoạt nhất, sau khi bị Chiến Vân Không liếc mắt chọn trúng, trực tiếp mang theo bên người.

"Ha ha."

Khóe miệng cô nàng Tiểu Noãn nhếch lên, tiếng cười thanh thúy dễ nghe hơn tiếng chuông đồng trong gió.

"Tôi là con cọp sao, trả lời nhỏ như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu là con gái chứ!"

Được rồi, cái ví dụ này, dùng để hình dung bộ đội đặc chủng tinh anh, có chút khó coi.

Chân Lâm Tử mềm nhũn, đúng lúc túm được cửa xe, mới không chật vật ngã sấp xuống.

"Cô gái à, cô dùng từ hình dung quá sức tưởng tưởng rồi, tôi là một người đàn ông sao thành cô gái được chứ, cho đổi lại được không?"

Anh phân tích tâm lý của bà xã thủ trưởng tuyệt đối không sai, thông minh nhanh nhạy, tính tình quá mạnh mẽ nên ý thức khôi phục quá nhanh, trêu cợt người khác là sở thích lớn không biết chán của cô.

Nhíu chặt lông mày, mặt lộ ra vẻ khó xử, Đồng Lâm nhìn cô từ trên xuống dưới ở phía đối diện.

Dáng dấp "tiểu hỏa nhi" thật tốt, nhìn qua cũng thông minh, đổi một tính từ gì để hình dung được đây?

"Việc này, tạm thời còn chưa nghĩ ra, chờ có cảm hứng sẽ nói cho cậu biết nha."

Nhàm chán, lá cây trong tay sắp bị cô vò nát, lá cây đầy trong tay có mùi thơm tự nhiên thoang thoảng truyền vào mũi cô.

Nghĩ ngợi chốc lát, lấy điện thoại di động ra, chụp lại lá cây phong màu đỏ tím trong tay, đăng lên Microblogging, "Tạm biệt, chúc ngươi mạnh khỏe…"

Đô đô —, không tới một phút, Microblogging đã có người trả lời cô, mở ra.

"Tạm biệt, Noãn Noãn của lòng tôi, cảm ơn người."

Đáy mắt trong suốt thoáng qua sự thoải mái, cô cười.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời trong xanh, có một đoàn trực thăng xẹt qua.

Đi tới cửa, vẻ mặt lạnh băng của Chiến Vân Không nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé quật cường của cô, nháy mắt trái tim lạnh lẽo kiên cường như nứt ra một vết sẹo sâu, sự lo lắng đau lòng từ vết nứt đúng lúc bay lên, hung hăng bị nhéo một cái.

Sải bước tới trước mặt cô, bàn tay to cưng chiều cố ý vò rối mái tóc ngắn mềm mại của cô.

Tóc đen rối bù giống như mép một túp lều, cực kỳ dễ thương.

Thân hình to lớn đồ sộ giống như một bức tường ngồi xổm xuống trước mặt cô, đưa tay nâng khuôn mặt tinh xảo lớn bằng lòng bàn tay của cô lên.

Con mắt sâu tỉ mỉ quan sát, lông mày đen nhỏ như lá liễu, đôi mắt tĩnh lặng trong veo, cái mũi tinh xảo vểnh lên, cánh môi anh đào đỏ hồng trơn bóng, cô rất đẹp, mỗi chỗ đều xinh đẹp, khiến người khác yêu thương, khiến người khác đau lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, lặng yên nhìn thật lâu, giống như vào thời điểm này thời gian đang bất động, bầu không khí vào lúc này như ngưng lại, trong mắt chỉ có hình bóng của nhau.

"Đói bụng sao!"

Giọng nói lạnh lùng truyền vào tai, tai của Noãn Noãn liền đỏ lên.

Phá hư phong cảnh.

Mẹ nó, trước mới là mỹ nam câu hồn, trở lại liền hỏi thăm một câu lạnh chết người không đền mạng, trái tim rét run, chân phát lạnh. Ôm lấy hai cánh tay chà xát.

Trừng mắt liếc anh một cái, tức giận hừ hừ nói.

"Anh trai à, hiện tại đã là giữa trưa rồi, anh nói thử xem, phiền anh lần tới nếu muốn hỏi thăm thì sớm một chút, may mà em là siêu nhân, chống chọi được với cơn đói."

Đóng băng cô vài giây, giơ tay dùng sức búng lên trán trơn bóng của cô một cái.

"Rốt cuộc anh là chú của em hay là anh trai em, hả?"

Ôm lấy Noãn Noãn nhét cô vào trong xe, ngay sau đó, ngồi vào bên cạnh cô.

Trầm giọng ra lệnh, "Đi Quỳ Hoa Các."

Che cái trán đau rát, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, lùi ra xa tựa vào cửa xe, cắn răng oán thầm: đồ đại biến thái tâm tình bất định.

Lâm Tử ở chỗ lái xe, hì hì —, không thể nhịn cười ra tiếng.

Hai người "yêu ma quỷ quái" ở chung một chỗ rất tốt.

TV trên xe đang chiếu hình, sự kiện Vương Đại Khả giết người có tình hình tiến triển mới nhất, giọng nói máy móc của người chủ trì khiến Noãn Noãn chú ý.

"Căn cứ vào bản tin mới nhất của phóng viên, cảnh sát đã tìm được thi thể Phó thị trưởng Lý Bình của Cổ Thành, vụ án tiến vào giai đoạn điều tra mới, ở trong nhà Lý Bình cảnh sát lục soát được số lượng tiền tham ô lớn và bức tranh chữ cổ lậu, tổng cộng 280 triệu, chuyện này cũng đặt ra nghi án nhiều quan chức nhà nước tham ô…"

Nhìn chằm chằm TV, lông mày Noãn Noãn nhíu lại lâm vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Vương Lâm và chuyện này có quan hệ gì chứ, thi thể của cô ấy đang ở chỗ nào, hay là có lẽ…

Dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, cũng ở giây phút này đây người đàn ông không nháy mắt nhìn chằm chằm

cô.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô trầm giọng nói, "Em cảm giác được, Vương Linh chưa có chết, Lý Bình rất có thể là do người khác giết hại."

Đôi mắt nhuộm một màu đen sâu thẳm, khiếp sợ, "Đựa vào đâu mà phân tích được?"

"Anh nghĩ đi, Lý Bình là người cuối cùng duy nhất nhìn thấy Vương Linh, ngộ nhỡ Vương Linh chưa chết, đột nhiên sống lại, kết quả đảo ngược lại Vương Linh tập kích thành công cũng không phải không có khả năng."

Cái gì mà phân tích loạn xạ, cứ cho là cô xem tiểu thuyết đi.

Chiến gia không vui tắt TV đi, một giây kế tiếp, con ngươi bỗng cứng lại.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nghi ngờ, lạnh lùng mở miệng nói, "Nói tiếp đi."

Mức độ phân tích của cô nhóc này, đúng là anh không có nghĩ tới.

Tối qua, anh và Nguyên Đông Nam vẫn luôn xoay quanh một câu hỏi là ai đã giết Lý Bình, nhưng chưa bao giờ suy tính đến Vương Linh.

Vốn cho là anh không cảm thấy hứng thú đối với chuyện này, định trầm mặc không nói, nhắm mắt ngủ bù, không ngờ anh lại muốn mình tiếp tục.

Trong lòng có chút hả hê, có khi cô là một trinh thám tiềm năng, mấy chục năm xem Conan không phải là vô ích.

Lại gần anh, thoải mái tự nhiên tựa vào đầu vai anh, khoác lên cánh tay anh.

Hoàn toàn đã quên chuyện từ chối hôn ước kia rồi.

"Chỉ cần một ngày chưa tìm được thi thể của Vương Linh, thì có khả năng cô ấy còn sống, trong nhà Lý Bình chỉ có thi thể của ông ta, cũng không phát hiện ra cái thứ hai, mới vừa rồi nhìn thấy từ trên TV, nhà ông ta không có dấu vết giằy giụa đánh nhau, hung thủ nhất định là kẻ ra vào bình thường.

Em đề nghị, không cần kiểm tra theo dõi nữa, một cao thủ chắc sẽ không tự mình lưu lại cái đuôi…"

Trái tim hơi co lại, con mắt Chiến Vân Không tối sầm lại, bàn tay to vòng qua hông cô kéo vào trong ngực mình, than nhỏ một tiếng.

"Nhóc con, anh nghĩ người của đội hình cảnh nên nghỉ việc rồi…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vỏ bánh pate này quá dày!

Quỳ Hoa Các

Quản lý tự mình dẫn một đoàn nhân viên chủ quản đi ra nghênh đón, cúi đầu khom lưng, hỏi han ân cần, khung cảnh quá tráng lệ hùng vĩ.

Noãn Noãn ghét quản lý ở Quỳ Hoa Các nhất, một người phụ nữ già 40 tuổi, ăn mặc vẫn còn giống như Khổng Tước sặc sỡ.

Liếc mắt một cái là biết lỗ mũi được độn, vẻ mặt như cương thi không biết đánh bao nhiêu thịt độc vi khuẩn que.

Nhìn bà ta cười còn không bằng nhìn bà ta khóc, cũng đừng trách miệng cô quá độc.

Lại nói, bà cô quản lý này, là vợ bé của vị lãnh đạo trung ương nào đó, không đem Noãn Noãn – thiên kim thị trưởng này để trong mắt.

Một già một trẻ này từng ở đại sảnh Quỳ Hoa Các đánh nhau.

Mặt lạnh nhếch lên, đối mặt với vẻ mặt trắng bệch của nữ quản lý, khóe miệng kéo lên thoáng hiện nụ cười rét lạnh.

Tự động nắm bàn tay to có vết chai của Chiến gia, thân mật quyến rũ nhìn anh, trong mắt tràn đầy tia lửa chán ghét.

Giọng nói nũng nịu không mất bản tính kiêu ngạo.

"Ông xã à, hôm nay em đặc biệt nhớ tới ăn ở nơi này, mỗi ngày số lượng đồ ăn bị hạn chế cung ứng đứng đầu bảng, chỉ sợ…"

Nói được một nửa, cố ý liếc về phía nữ quản lý đổ mồ hôi lạnh kia.

"Chỉ sợ, nơi này có người không cho phép."

Có thù phải trả, là Tinh Tiểu Noãn cô trước sau như một tuân theo đạo đức tốt.

Lần trước cũng bởi vì cô gợi ý cho người lãnh đạo cao cấp ăn được một món bào ngư thượng hạng số lượng hạn chế, bị nữ quản lý để ý dùng lời lẽ sắc bén khó nghe giễu cợt, chọc giận cô.

Trước mặt nhiều người, đem một bàn canh hải sâm cá tươi tạt vào trên người bà ta, sự kiện tạt canh lần đó DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn cũng may không hủy đi khuôn mặt già nua của bà dì giám đốc kia.

Mặt Chiến gia rét lạnh, cau mày.

Nhóc con này, chủ động nghe lời giả vờ yếu ớt như tiểu bạch thỏ, bộ dáng ngoan ngoãn khiến người khác không thể chống cự được.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của quản lý, còn có tư thế vênh váo hung hăng, khóe miệng anh nhếch lên, giọng nói rét lạnh thấu xương.

"Quản lý Tô, nghe Noãn Noãn gọi món ăn chưa, mười phút sau phải có đủ lên cho tôi."

Nói xong, lôi kéo tay nhỏ bé của cô đi thẳng lên lầu vào phòng riêng dành cho anh.

Đưa mắt nhìn người đi xa cho đến khi biến mất, Tô Nham mới dám đứng thẳng dậy.

Tròng mắt hơi co lại lộ ra tia độc ác.

Bà không quan tâm thiên kim thị trưởng, nhưng người đàn ông bên cạnh cô, bà mượn một trăm lá gan cũng không thể trêu vào.

Lau mồ hôi trên đầu, tay siết lại thành quyền, móng tay đỏ cắm sâu vào trong thịt, quát lạnh thư ký bên cạnh một tiếng.

"Hủy bỏ tất cả thực đơn đặc biệt ngày hôm nay."

Nhục nhã ập vào lòng, cố hít thở, bật hơi ổn định cảm xúc tức giận của mình.

Trong nháy mắt, mỉm cười một cách máy móc, quay sang chào hỏi với các viên chức giàu có.

Bên ngoài, không ai biết chủ của Quỳ Hoa Các là ai, ngay cả quản lý Tô Nham cũng chưa từng thấy ông chủ, sự việc trọng đại đều do thư ký của ông chủ đứng ra xử lý.

Noãn Noãn lười biếng ghé vào trên bệ cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay trắng ngọc nhẹ nhàng ở trên cửa sổ miêu tả tòa cao ốc Lâm Lập phồn hoa ở phía đối diện.

Chiến Vân Không không thích cô yên tĩnh, nhưng lại thích lúc cô yên tĩnh giống như loại mèo lười biếng dễ thương khéo léo, mẹ nó, anh thật mâu thuẫn.

Thu ánh mắt lại, không nhịn được, giọng nói lạnh nhạt thốt ra từ đôi môi mỏng.

"Tới đây."

Giống như vị vương giả cao cao tại thượng, ánh mắt sâu thẳm u tối mà kiêu ngạo, cao quý, vượt lên trên vạn vật lẫm liệt, dieendaanleequuydonn giống như một lưỡi dao sắc bén có thể đâm thủng băng cứng, xương cổ tay lạnh lẽo.

Lười phản ứng lại anh, lợi dụng xong thì bỏ đi, tựa như không nghe thấy được, dứt khoát để hai chân lên trên ghế.

Đầu gối thương tích bị cô kéo tới đau.

Bất khuất không buông tha sự dẻo dai vừa tới, coi như thối tàn cô cũng phải để chân lên trên ghế, chính là không bỏ qua.

Đại nhân vật tới, phía sau bận rộn, không đến mười phút, toàn bộ món ăn đặc biệt được dâng đủ, tổng cộng 18 món ăn, từng món đều là quốc yến đãi thượng khách.

Nhân viên phục vụ bắt đầu sắp xếp bộ đồ ăn, vào lúc đang đặt tới bộ thứ hai, bỗng nhiên Chiến Vân Không lạnh lùng nói.

"Không cần bộ thứ hai."

Tay nhân viên phục vụ khẽ run rẩy, rõ ràng trong phòng có hai người, cho dù chỉ có một người ăn cũng phải dựa vào số người mà xếp đặt đầy đủ.

Một câu nói của thủ trưởng đại nhân khiến tay của người phục vụ dừng lại giữa không trung, rơi vào tình thế khó xử.

Cô nàng Noãn Noãn dùng tốc độ ánh sáng chạy đến bên cạnh Chiến Vân Không, cười ha ha khoát tay.

"Mau để bộ đồ ăn xuống đi, cảm ơn anh đẹp trai."

Mặt người phục vụ đẹp trai đỏ lên, xấu hổ khẽ vuốt cằm, vừa nhìn về phía Chiến Vân Không, chỉ thấy anh không có ngăn cản, nhanh chóng bày biện cho thỏa đáng, lễ phép nói một tiếng.

"Xin mời hai vị dùng bữa."

Sau đó lui ra tới cửa, rời đi.

Cầm đũa lên, miệng há ra thật to, nuốt nước miếng, mỗi món đều muốn ăn, mỗi món đều rất hấp dẫn.

Cô đói đến thảm, từ sáng sớm cho đến bây giờ, suốt 6 tiếng chưa uống một giọt nước.

Uống nước không quên người đào giếng, đặt một miếng vịt thủy tinh(*) vào đĩa của thủ trưởng Chiến, đẩy lên phía trước một chút.

(*) một trong những món vịt ở Quảng Đông, Trung Quốc.

"Mời thủ trưởng dùng bữa."

Đóng băng cô, không nói nửa tiếng, ưu nhã gắp thức ăn vào trong miệng, không nhanh không chậm nhai.

Khí chất nhã nhặn cao quý tràn đầy hơi thở bá đạo tà ác, không thể không nói, người đàn ông này thật tuyệt vời, ăn món gì cũng đều có thể tà tứ cuồng ngạo.

Cau mày, cười lạnh, đức hạnh, bổn cô nương gắp thịt cho anh ăn, còn không ăn, không ăn thì để xuống, cô ăn.

Ngang ngược gắp thịt để lại trong chén của mình.

Cô nàng này là một người không thịt không vui, là người theo chủ nghĩa ăn thịt, nếm tất cả món thịt trên bàn, cũng đã no rồi.

Chiến gia làm mặt lạnh nhìn chằm chằm cô.

"Chỉ ăn chút xíu như vậy?"

"Ừ, no rồi."

Đỡ cái bụng, vẫn không quên ợ một cái, với ý tứ: tôi ăn no đến mức muốn ói ra.

"Không có sức ăn đó, mà còn phô trương, ăn cho anh."

Bàn tay to nắm tay cô lên nhét đôi đũa vào, giọng nói lạnh lẽo, đáy mắt rét lạnh.

Nhóc con, tật xấu không ít, còn kiêng ăn, không trách được lại gầy đến như thế.

Vừa ăn vừa nhìn chằm chằm cô, nhướng mày ý bảo cô mau ăn đi.

Người con gái của anh, trừ việc phải có đầu óc thông minh nhanh nhạy, tố chất cơ thể cũng phải vượt trội.

Tương lai sinh con mới có sức lực.

Nghĩ tới đây, thân hình cao lớn dừng lại.

Chính anh cũng giật nảy mình, lần đầu tiên lại có suy nghĩ sinh con.

Trong cuộc đời 25 năm không tầm thường, kể từ sau khi gặp Noãn Noãn, hình như cuộc sống xảy ra vài thay đổi rất nhỏ.

Hình như mỗi ngày cũng không hề giống nhau, đều có cảm giác mới mẻ.

Trong lòng vô cùng oán hận, lạm dụng uy quyền bức bách người khác, nhạt nhẽo cúi đầu gạt rau xanh ra.

Màu xanh đẹp mắt, nuôi dạ dày, cũng không cung cấp được gì, cô rất không thích.

"Không thích?"

Nhìn chằm chằm cô đã lâu, một miếng cũng không đụng, cái mâm cũng sắp bị đôi đũa đâm đến nát vụn.

Thiên kim tiểu thư quen sống trong nhung lụa rồi, tất cả mọi người đều thuận theo, cưng chiều cô.

Tương lai không lâu, Chiến gia mới cưng chiều cô lên tới trời cao, cưng chiều đến tận xương tủy.

Đây đều là nói sau rồi.

"Ừ!"

Nhẹ giọng ừ một tiếng.

Đôi mắt đẹp sáng rỡ chán nản, nhìn chằm chằm một bàn thịt bò kho tương đến ngẩn người.

Nắm cổ tay mảnh khảnh của cô, kéo cô vào trong ngực, cánh tay sắt siết chặt eo nhỏ mềm mại của cô, ghé sát vào lỗ tai cô, giọng nói nhàn nhạt.

"Vậy em muốn ăn cái gì, gọi nhiều món ăn đặc biệt như vậy, chính là muốn chọc tức Tô Nham!"

Được rồi, cô thừa nhận, quả thực vì chọc tức, lãng phí lương thực đến đáng xấu hổ, no chết cũng không vinh quang gì.

Hồ nghi quay đầu đi, hơi híp mắt lại.

"Làm sao anh biết, tên bà quản lý là Tô Nham?"

Đôi mắt đen như mũi kim, không buông tha từng biểu cảm rất nhỏ trên mặt anh.

Sợ rằng hai người có cái gì đó mờ ám không biết xấu hổ.

Hơi thu lại ánh mắt, cười lạnh một tiếng, giọng nói đều đều.

"Ngay cả nhân viên của mình còn không biết, thì làm ông chủ làm gì!"

Không sai, Quỳ Hoa Các chính là kết quả của ý tưởng đột phá lúc Chiến Vân Không 20 tuổi, chịu sự quản lý dưới một tập đoàn ăn uống độc lập, thời gian một năm, nó trở thành nơi tốt nhất tụ hội thương giới danh lưu, lãnh đạo cấp cao Cổ Thành.

Chấn động.

Hai cánh tay đặt lên cổ anh gắng gượng, lại gần cẩn thận ngửi một cái, khắp người trừ mùi thuốc lá tản ra chính là hương sữa tắm vị bạc hà, kỳ quái, tại sao không có?

Kéo đầu nhỏ vô cùng kỳ quặc của cô ra, cau mày, tò mò trước phản ứng của cô.

"Nghe thấy cái gì chứ, nhóc con, em có thể cho anh năm phút an tĩnh được hay không?"

"Trên người anh không có, mùi tiền của thương nhân, em thực không nhìn ra anh chính là ông chủ thần bí ở phía sau."

Bầu trời như rơi ập xuống, không mang theo sự chuẩn bị nữa, cô gặp phải vỏ bánh pate dày này thật sự khiến cô không tiêu hóa được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Khiến anh đoạn tử tuyệt tôn

Tam giới gồm quân đội, chính phủ và thương nhân, anh đã chiếm hai giới, khiến Noãn Noãn không thể không hoài nghi ở giới chính trị anh nhất định là đại nhân vật hô mưa gọi gió.

"Lần trước, thiếu chút nữa em đã phá hủy khuôn mặt của Tô Nham, lần này lại mượn anh tới dọa bà ta, em thực là biết tìm núi dựa, nhưng anh nhớ rõ buổi sáng, người nào đó gào thét nói chết cũng không lấy, như thế nào, mới vừa rồi gọi ông xã lại êm tai dễ nghe thế."

Ánh mắt lạnh lùng nhướng lên, đôi mắt Chiến gia tĩnh mịch lạnh giá.

Vẻ mặt cô nàng đầy hắc tuyến, ho khan hai cái.

"Ách— khụ khụ, em đã nghĩ qua, vì cả cánh rừng đều vứt bỏ anh ngay cả trời xanh cũng không muốn, em không phải là kẻ ngu, nên phải thu thập anh."

Lão hồ ly, cái gì anh cũng biết, muốn mạng già này rồi, đầu óc anh có chút không đủ xoay chuyển.

Nội thương đến không dậy nổi.

Cười đến mức, rực rỡ như ánh mặt trời, đáy mắt long lanh.

Yên lặng 10 giây, bất đắc dĩ thở dài, ngón tay thô ráp nắm được chóp mũi của cô, cưng chiều lay động, hừ lạnh nói.

"Anh thật muốn mở đầu nhỏ em ra, xem một chút rốt cuộc bên trong cấu tạo từ cái gì."

Là anh già rồi sao?

Không phải, là nhóc con này quá biết tận dụng mọi thứ.

Lúc nổi điên lên có thể chọc tức người, lúc lấy lòng có thể dính chết người.

Kinh hãi rồi, rõ ràng thân thể cứng đờ.

Vội vàng bảo vệ đầu cô, hoảng sợ nhìn chằm chằm người đàn ông dã thú.

"Em không so đo chuyện bị anh buộc cưới, anh còn muốn mở đầu em ra, trái tim anh làm bằng gì, là thép không gỉ sao."

Mấy ngày chung sống trôi qua, cô đoán không ra tính khí của thủ trưởng đại nhân, lúc lạnh lúc nóng.

Hai người hoàn toàn bị người khác ghép đôi, không quen biết nhau, chưa quen thuộc.

Giữa xa cách lạnh lùng, rồi lại làm ra động tác thân mật y hệt tự nhiên.

Bối rối, lẫn lộn.

Lại là nguyên nhân gì khiến thủ trưởng đại nhân anh, hạ mình khuất phục, tới chiếu cố cô bé dã man này chứ?

Đoán càng thêm khó, đoán không được, hay là đừng đoán.

Phát hiện Noãn Noãn đang nghi ngờ xem xét kỹ lưỡng anh, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy dấu chấm hỏi.

Anh cũng không quan tâm tới cô, bàn tay to vẫn đặt ở thân thể cô như cũ tự nhiên ăn đồ ăn.

Thình lình nói một câu, kéo cô quay trở về với những suy nghĩ bay xa.

"Lúc nào thì đi học?"

Đi học? Không hiểu ý của anh, mắt hơi híp lại, khóe miệng nhếch lên thành một đường vòng cung.

"Đi học cái gì?"

"Học đại học."

Đôi mắt hàm chứa sự tức giận, ánh mắt sâu biến đổi thất thường.

Lòng ngực phát ra âm thanh làm chấn động cô nàng Noãn Noãn, bờ vai run lên.

Xem đi, vừa mới dịu dàng được hai phút, lại đổi lại vẻ mặt Diêm Vương.

Cô là nữ thủ khoa nhỏ tuổi nhất của Cổ Thành thi đỗ tốt nghiệp trung học phổ thông, 14 tuổi đã hoàn thành toàn bộ việc học, nhảy lớp tham gia cuộc thi.

Một năm kia, từ trước khi cô tốt nghiệp trung học phổ thông đến giờ, điểm số cao nhất, vẫn giữ vững cho đến nay DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn không có người phá vỡ.

Cho nên, thành tích của cô vẫn luôn được giữ lại.

Lúc điền nguyện vọng thi vào trường cao đẳng, mẹ cô giúp cô điền trường đại học trung tâm Cổ Thành.

Là trường cao đẳng tốt nhất cả nước, nhà trường luôn chờ cô báo danh, một lần đợi chính là bốn năm.

"À, em nghe ông nội, ông nội nói khi nào em muốn đi thì khi đó em đi báo danh."

Ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn chằm chằm anh, nụ cười vô hại, tinh khiết như màu xanh tinh khiết của thiên nhiên.

Chiến Vân Không không ngờ, con bé này sẽ đáp ứng vui vẻ như thế, khiến anh có chút chưa nghĩ ra kế sách.

Con ngươi sắt bén quét qua nét mặt của cô, nâng cằm cô lên nhìn một lần từ trên xuống dưới.

"Tại sao lại nghe lời như vậy?"

Nhất thời lưng thấp đi một nửa, mềm nhũn dựa vào ngực kiên cường của anh.

"Không có vì cái gì, muốn nghe liền nghe chứ sao."

"Ừ, trạng thái không tệ, tiếp tục duy trì."

Nhìn vào đôi mắt đang nhìn xuống của anh, mặt trầm nhìn không ra cảm xúc gì.

Đột nhiên—

Ngoài cửa vang lên một giọng nữ cao vút.

Mẹ kiếp, buông tôi ra.

Noãn Noãn chợt đứng dậy, chạy như bay ra ngoài.

Bên ngoài cửa phòng.

Thiên An An đang liều mạng lôi kéo cùng một người đàn ông trẻ tuổi, bị anh ta chộp vào trong lòng bàn tay nhất định không buông tha.

Cực kỳ tức giận giậm chân, nổi nóng khiến gò má cô đỏ lên.

Chỉ thấy, một người đàn ông 28, 29 tuổi, ăn mặc thanh lịch, một bộ âu phục DIOR được cắt may khéo léo, tôn lên sự tà mị ngạo nghễ của anh ta, vẻ mặt đùa bỡn.

Trên gương mặt tuấn tú trắng nõn sạch sẽ chính là tràn ngập dòng chữ "nhị thế tổ".(*)

Đời thứ hai của thương nhân chính trị ở Cổ Thành được thay bằng thế hệ sau, người tới nơi này ăn uống lại có người nào không có thân phận, có địa vị.

"Buông cô ấy ra."

Cô nàng Noãn Noãn nguy hiểm nheo mắt lại, trong ánh mắt như bắn ra cây kim mũi nhọn.

Người con trai anh tuấn, liếc mắt nhìn cô.

Đôi mắt linh động, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại non nớt hơn cả trứng gà mới lột, áo len hở cổ rộng thùng thình, nhưng không che giấu được dáng người xinh đẹp, dưới váy lộ ra mắt cá chân trắng mịn tron bóng.

Một đứa con nít xinh đẹp.

Trong lòng bỗng sinh ra ý xấu, cười lưu manh không đứng đắn.

"Ồ, hôm nay tôi thật có diễm phúc nha, cô ấy, tôi không tha, em, tôi cũng muốn, buổi tối hai người giúp anh hạ hỏa."

Nói xong, tròng mắt bỗng chốc biến đổi, tàn nhẫn vươn một một cái tay khác bắt lấy cánh tay như ngọc của Noãn Noãn.

Cô nàng ngẩn ra, trong lòng kêu không ổn.

Nhanh chóng lắc mình lui về phía sau, tránh thoát sự đụng chạm, khóe miệng nhếch lên, cười đến ngông cuồng vô lại.

Người đàn ông hèn hạ đã thấy nhiều, chính là chưa từng thấy qua kẻ hèn hạ như vậy.

Không thu thập anh ta một chút, không biết bổn cô nương lợi hại, quyết định dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

"Hiện tại bà đây liền cho anh hạ hỏa…"

Nói đến đây, đột nhiên cô giơ quả đấm lên, hung hăng đập xuống gương mặt tuấn tú kia, trong miệng tức giận mắng.

"Khiến anh đoạn tử tuyệt tôn."

Bịch—

Quả đấm rơi xuống, hiệu quả cũng thực rõ ràng.

Hốc mắt người đàn ông đen sì, liên tiếp lùi lại, cuối cùng hung hăng đụng trúng vách tường, anh đau đến nhe răng há mồm.

Sau khi kinh ngạc, gương mặt tuấn tú tái xanh, lửa giận của người đàn ông vọt thẳng lên não, rống to về phía cô.

"Lũ đàn bà thối tha, con mẹ nó, có biết tôi là ai không, cô không muốn nhìn thấy ánh trăng đêm nay nữa hả."

"Hừ, tôi là bà cố nội anh, người đàn ông chết tiệt."

Mắng chửi anh ta một hơi, cô nàng mỉm cười tà ác.

Cuộn tay áo lên, nâng chân phải lên đá về phía bộ vị yếu ớt của người đàn ông.

Không ngờ, eo lại bị một lực lớn kéo trở về lòng ngực.

Trong lòng cô giật mình, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chiến Vân Không lạnh lùng nhướng lông mày lên, giọng nói rét lạnh.

"Đầu gối em đang bị thương, không tiện đánh nhau."

Dứt lời, quay đầu liếc về phía người đàn ông.

"Chiến Tả, mới vừa trở về nước, an phận một chút, đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt."

Không sai, người đàn ông này chính là anh họ của Chiến Vân Không, Chiến Tả, 29 tuổi, chủ tịch của tập đoàn Bàng Bạc, hôm nay mới vừa từ nước Anh trở về.

Từ nhỏ, tình cảm hai người rất tốt, cũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, đã từng là đại đội trưởng lính đặc chủng Thương Ưng.

Một năm trước bởi vì chuyện xuất ngũ, lặng lẽ thành lập tập đoàn Bàng Bạc.

"Vân Không, nhà em có một con mèo hoang nhỏ này, quả đấm đủ cứng nha, đánh anh đến hủy cả khuôn mặt."

Chiến Tả cười tà, ngồi dậy, nhận lấy túi chườm nước đá từ trợ lý thoa lên trên con mắt sưng đỏ.

Thiên An An cũng chưa từng có nhiều biểu cảm, Noãn Noãn có chút mơ hồ.

Không trách được người đàn ông này có loại cảm giác quen thuộc, Chiến Tả ấm áp tà mị này, trong ưu nhã mang theo khí khách nghiêm nghị, không giống với Chiến Vân Không anh tuấn yêu tà, lịch sự mang theo sự khát máu cuồng ngạo.

Dáng dấp người đàn ông nhà họ Chiến đều vô cùng tuấn tú yêu nghiệt.

Đây cũng là một người đàn ông cực phẩm, đáng tiếc, người đàn ông cực phẩm này cô đã thấy nhiều, huống chi cực phẩm của cực phẩm dieendaanleequuydonn đang ở bên người cô, nhìn Chiến gia yêu tà nghiêng nước nghiêng thành quen rồi, bây giờ căn bản người đàn ông khác không lọt nổi mắt xanh của cô.

Tiến lên một bước, lại gần nhìn anh ta.

"Tại sao anh bắt An An?"

Giọng nói nhỏ nhẹ cứng rắn lạnh lùng cực kỳ giống người nào đó, có lẽ đây chính là gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Tròng mắt đen hơi thu lại, trên gương mặt anh tuấn góc cạnh của Chiến Tả, khóe miệng không kiềm chế được nhếch lên.

"Em dâu, anh và cô ấy có chút khúc mắt, bây giờ nhiệm vụ của em là cùng ông xã nhà em trở về bệnh viện dưỡng thương, hôm nào anh trai mời em bữa tiệc lớn."

(*) Nhị thế tổ là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Tuyệt đối không phải là cô ta

Trở về bệnh viện, đã là hơn ba giờ chiều.

Sau khi uống thuốc, Noãn Noãn buồn ngủ, không tới năm phút đồng hồ liền ngủ thiếp đi.

Chiến Vân Không rửa tay xong đi ra ngoài, thấy Noãn Noãn vùi ở trên ghế sofa ngủ.

Nhìn áo khoác, quần dài, giày bị ném loạn trên mặt đất, bỗng chốc không vui xụ mặt xuống. Sắc mặt đen đến dọa người.

Thiên kim đại tiểu thư, cả người toàn tật xấu, tính tình bướng bỉnh, ngang tàng tùy hứng.

Hơi nhếch khóe môi, cúi người vươn tay vuốt nhẹ lên tóc đen trên trán, nhìn chằm chằm khuôn mặt cười bị ánh trời chiều nhuộm đỏ, thật lâu không dời đi.

Không kiềm chế được khẽ chạm xuống đôi môi mềm mại của cô, ôm eo bế cô lên, đặt lên giường nhẹ nhàng đắp chăn cho cô.

Xoay người, cau mày nhìn chằm chằm đống hỗn loạn dưới đất, nóng nảy giơ tay sờ lên mũi, nhất định phải xóa sạch tật xấu của nhóc con này, nếu không sau này người chịu tội chính là anh.

Khom lưng, nhặt quần áo dưới đất lên, vì Chiến Tả muốn lấy lòng, cố ý mua một đống trái cây, đồ ăn vặt cho Noãn Noãn.

Ở Quỳ Hoa Các, Noãn Noãn nhất quyết không tha, chất vấn Chiến Tả.

Tại sao lại bắt An An, tại sao giở trò lưu manh, quan hệ như thế nào với An An, anh ta đang làm cái gì…

Một câu một câu không ngừng chất vấn, hỏi Chiến Tả đến muốn chết mất.

Mười ngón tay gãi gãi ra hiệu, hô cứu mạng.

Vì để an ủi nhóc con quấy rồi này, vì cuộc sống hòa bình sau này.

Chiến Tả chỉ vào quầng thăm mắt, tỏa ra sự nguy hiểm, tự mình lái xe dẫn Noãn Noãn đến trung tâm thương mại, mua quần áo, vật dụng, đồ ăn đầy cả xe.

Noãn Noãn cố ý chặt chém bóp tiền Chiến Tả.

Mua đồ ăn ngon nhất, mua quần áo đắt tiền nhất, mua đồ chơi tiên tiến nhất.

Toàn bộ quá trình, Chiến Vân Không chỉ có tác dụng như vệ sĩ, nắm chặt tay Noãn Noãn không buông.

Không nói câu nào, cũng không ngăn cản, cam chịu hành động tiêu xài lãng phí tiền bạc này của cô.

Bốn năm trước, tập đoàn Bàng Bạc xuất hiện, ba năm trước chiếm giữ vị trí thứ ba tập đoàn lớn trên thế giới.

Giá trị con người của Chiến Tả cũng được nâng lên, không thể đo lường nổi.

Cho nên, Noãn Noãn tiêu hết số tiền này đối với anh mà nói, chính là không đáng kể.

Tám giờ tối.

"Cốc cốc cốc."

"Vào đi."

Mặt Chiến Vân Không âm trầm, tròng mắt đen nhìn chằm chằm người con gái ngủ như heo trên giường.

Từ buổi chiều trở lại đến giờ, Noãn Noãn vẫn giữ tư thế nằm nghiêng ngủ, cũng chưa có chuyển động.

Nếu không phải là cách mỗi tiếng, Chiến Vân Không kiểm tra hơi thở của cô, tuyệt đối sẽ bị lồng ngực ít phập phồng của cô hù chết.

Được cho phép, Lâm Tử ôm một chồng tài liệu lớn và hộp cơm to để lên bàn.

Đi theo phía sau anh ta là Nguyên Đông Nam, trực tiếp đi tới ngồi trên ghế sofa ở cửa ban công.

"Tôi nói này người anh em, cô bé này không phải bị anh bỏ thuốc rồi chứ?"

Nguyên Đông Nam ở xa nhìn trên giường, chăn không nhúc nhích.

Không phải anh ngại nhóc con này quá ồn ào, chỉ là nghĩ ở trong thuốc có trộn lẫn thuốc ngủ không chứ.

Quả nhiên chiêu này có hiệu quả.

Người khác đi vào đã lâu, sẽ không thấy nhóc con này nhúc nhích.

Ngẩng đầu cau mày liếc anh ta một cái.

"Từ nhỏ cô ấy đã như vậy?"

Cười ha hả ngồi gần đối diện anh, nhìn chằm chằm khuôn mặt yêu nghiệt của Chiến Vân Không.

"Thế nào, muốn biết chuyện lý thú thời thơ ấu của bà xã cậu, vậy coi như là hỏi đúng người."

"Có chuyện thì nói, không có chuyện thì cút đi."

Không vui khẽ quát một tiếng, trước sau lẫm liệt vô tình như một.

Sóng lưng lạnh cóng, đánh vào miệng, thu hồi tầm mắt.

Đổi lại vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận như ngày thường.

"Chúng tôi phát hiện được thi thể của Vương Linh, ở phía sau vườn hoa nhà Lý Bình, nhưng…"

Muốn nói lại thôi, tay đang ký tên của Chiến gia dừng lại, lạnh lùng nói.

"Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng… là một thi thể bị cháy nghiêm trọng, không có cách nào lấy được DNA.

Chúng tôi chỉ căn cứ ở xung quanh thi thể phát hiện trong ví tiền có giấy tờ tùy thân xác định thân phận người chết."

Nguyên Đông Nam cũng không xác định đó chính là Vương Linh, huống chi dựa vào thẻ căn cước liền phán đoán quả thật có chút gượng ép.

Sáng hôm nay, cảnh sát kiểm tra hiện trường phạm tội lần thứ hai.

Chó nghiệp vụ không ngừng sủa ở trên một bồn hoa phía sau vườn hoa.

Khiến anh ta mơ hồ cảm giác được có chỗ nào không đúng, một tia sáng chợt lóe qua trong não.

Lập tức hạ lệnh, đào bồn hoa ra.

Thi thể chôn không sâu, chưa đầy nửa thước, lúc ấy đào ra một thi thể đen sì đầy giòi bọ màu trắng.

Hơn hai mươi hình cảnh ở đây, ngoại trừ anh ta tất cả đều ói.

Có thể nói, cảnh tượng ghê tởm đến thế nào.

Không phải Nguyên Đông Nam không muốn ói, mà là thật sự anh ta ghê tởm đến ói không được, chỗ sâu nhất trong lòng anh ta thật sự quá chán ghét.

"Không thể nào là cô ấy."

Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên ở phía sau hai người.

Thật ra ngay từ lúc Nguyên Đông Nam vào cửa thì Noãn Noãn liền tỉnh, chẳng qua vùi ở trong chăn lười nhác vận động.

Nhóc con ác ma, mượn cơ hội nghe bọn họ nói chuyện.

Đàn bà xúm lại nói về đàn ông, đàn ông xúm lại nói chuyện về đàn bà.

Vểnh lỗ tai, nghiêng tai lắng nghe.

Đợi đến lúc nghe được hai chữ Vương Linh, cô nằm không được nữa, chợt ngồi dậy.

Hai người đàn ông không hẹn mà cùng quay đầu lại, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Cô vừa mới tỉnh ngủ, tóc lộn xộn, khuôn mặt trắng nhỏ nhắn ửng đỏ, con mắt còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, mắt đen mông lung như có sương mù, đôi môi đỏ kiều diễm.

Đúng là báu vật, xinh xắn đáng yêu.

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu khiến trái tim thủ trưởng Chiến căng thẳng co rụt lại, đáng chết, thật khó chịu.

Người đẹp ngồi dậy, trầm mặc năm giây, lớn tiếng lặp lại lần nữa.

"Tuyệt đối không thể nào là cô ấy."

Nguyên Đông Nam ở giữa cảnh đẹp khôi phục lại, nằm ở trên ghế sofa, tà tà nhếch môi cười mập mờ.

"Mỹ nhân Noãn Noãn mê ngủ tự mình thức dậy à, không phải hoàng tử Chiến nghiêng người hôn sao…"

Nhiệt độ xung quanh chợt tới điểm đóng băng, núi băng lớn đang gần ngay trước mắt, tim gan run rẩy, kịp thời dừng lại, xoay chuyển đề tài.

"Nhóc con, trước tiên em nhất định phải cho anh một bằng chứng bảo vệ lý do trên."

Hung hăng trợn mắt nhìn anh ta một cái, vén chăn giường lên.

"Trực giác, chính là em tin tưởng cô ấy không có lý do chết."

Ầm một tiếng, cửa phòng vệ sinh bị một lực lớn đập mạnh. Chấn động cả lầu, rung động kịch liệt.

Trực giác cái gì chứ, đàn ông không tin, nhưng trời sinh đàn bà nhạy cảm, đương nhiên, trực giác của cô nàng cũng cực kỳ chính xác.

Tiếp tục vùi đầu lật xem tài liệu quan trọng của tập đoàn, ngón tay thon dài trắng noãn gõ từng nhịp trên bàn.

"Thông đường đi ở Việt – cảng Quảng Đông chưa?"

Nguyên Đông Nam ngẩn người, xoay người lại, thư giãn cánh tay dài, khóe miệng nhếch lên.

"Làm xong rồi, Phong Trác đã phái người ở chung quanh đóng giữ kín đáo rồi, yên tâm, một con ruồi cũng không thể bay vào được."

Liếc xéo anh ta một cái, lạnh lẽo gật đầu.

"Tôi không cho phép có bất kỳ sai lầm nào, một tuần lễ sau, tư lệnh Vũ sẽ tới cảng Việt, tôi sẽ tự mình ra tiếp đón."

"Cậu tự mình đi? Có thể bị nguy hiểm hay không?"

Sau lưng Nguyên Đông Nam rét lạnh, trong giọng điệu lộ ra một tia nghi ngờ.

Mũi hừ lạnh một tiếng, mặt Chiến Vân Không không phập phồng, trong giọng nói âm trầm cực kỳ lạnh lẽo.

"Ông ta không dám, không phải tôi muốn mượn đường, đoán chừng ông ta còn chưa vào nước J cũng đã chết ở bên trong cánh rừng lớn kia rồi."

Nguyên Đông Nam hô hấp chậm rãi trầm ngưng.

Đuôi lông mày nhíu chặt, tựa lưng vào ghế sofa, hai chân để chéo, nặng nề mở miệng.

"Tôi nhận được tin tức, tư lệnh Vũ có một đứa con trai bị mất tích, không biết lần này ông ta tới đây có liên quan gì tới chuyện này không."

"Ồ?"

Tay dừng lại, Chiến gia đặt bút xuống, lông mày khẽ động có nhiều hứng thú, khóe miệng lộ ra ánh mắt vương giả nhìn xuống thiên hạ, cuồng ngạo cười.

"Có vẻ tôi muốn nghe một chút về chuyện này!"

Vũ Liên Phong, người ta còn gọi là tư lệnh Vũ, một trong năm nhà thương nhân cung cấp thuốc súng cho quân đội, ra đời từ lính đánh thuê, là người lòng dạ độc ác, giết người không chớp mắt, lại là một nhà từ thiện lớn không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh muốn đích thân kiểm tra một chút

Edit: Tịnh Hảo

Sáng hôm nay, Nguyên Đông Nam nhận được một phong thư nặc danh.

Thư ở trong tay, anh ta do dự, đang ở địa vị cao nhận được loại thư này là chuyện bình thường, anh ta sẽ không để ý, thông thường đều do thư ký xử lý.

Nhưng mà, phong thư này rất khác biệt, không có ký tên địa chỉ, trên phong thư chỉ có một con dấu màu đen.

Lúc nhìn thấy con dấu, lòng anh ta chấn động một cái, đây không phải là con dấu bình thường.

Đây là con dấu hình đầu lâu màu đen dành riêng cho đoàn lính đánh thuê Tử Thần.

Trong thư chỉ có một hàng chữ.

"Vũ Hách, năm nay 21 tuổi, 20 năm trước nhà họ Vũ đã đánh mất đứa bé."

Cầm phong thư, lông mày đen Chiến Vân Không nhíu lại, ánh mắt lạnh lùng.

Là ai đã gửi phong thư nặc danh này, dụng ý tiết lộ tin tức này là gì.

Từ trước tới giờ anh không có dính líu tới đoàn lính đánh thuê Tử Thần, bọn họ lại dám có gan lớn tiết lộ thân phận, xem ra, là cố ý.

"Cậu định làm như thế nào?"

Nguyên Đông Nam thu mắt lại, nhìn thẳng gương mặt yên lặng của Chiến Vân Không.

"Nếu như, chúng ta tìm được đứa con trai trước ông ta, đối với chúng ta sẽ có lợi ích gì?"

Khóe miệng cười tà mị, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, tuyệt đối giống vương giả bá đạo và dã thú máu tanh sát khí.

Chiến gia là người của cả hai giới hắc bạch, rất nhiều thế lực hắc đạo đều phải cúi đầu nhường anh.

Anh không phải là xã hội đen, nhưng so với xã hội đen thì lại đen hơn.

Nguyên nhân, quyền lợi của anh vô cùng lớn, anh điều hành cân bằng hai giới hắc bạch.

Ánh mắt Nguyên Đông Nam lóe sáng, như có chút hiểu.

"Cậu muốn Vũ Liên Phong nợ cậu một ân tình, giảm bớt lượng súng đạn ông ta bán ở nước J."

Hằng năm, nước J và Vũ Liên Phong đều có giao dịch mua bán súng đạn.

Cứ như vậy, không chỉ đánh sâu vào thị thường súng đạn của nước nhà, mà còn làm suy yếu lực lượng nghiên cứu vũ khí.

Bầu không khí như đọng lại, một phòng yên tĩnh.

Một hồi lâu sau, Chiến Vân Không lạnh giọng mở miệng, "Coi như không có ngu ngốc."

A—

Đột nhiên, một tiếng hét chói tai truyền đến.

Không suy nghĩ nhiều, Chiến gia liền đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh.

Tốc độ nhanh như một trận gió lớn lướt qua tài liệu trên bàn, từng tờ giấy rơi xuống trên sàn nhà.

Mở cửa, thấy cô gái ôm đầu gối ngồi xổm ở trên bồn cầu kéo vạt áo, mặt đỏ ửng, thì anh thở phào nhẹ nhõm.

Đi lên trước mặt, ôm lấy cô đặt lên bồn rửa tay.

Bàn tay to bóp cái cằm mềm mại của cô, đáy mắt lạnh lùng hiện lên một tia lo lắng không dễ thấy.

"Gọi lớn tiếng như vậy, bà xã Noãn Noãn có nhu cầu gì sao!"

Chấn động, khó thấy thủ trưởng Chiến nóng nảy, giọng nói mê hoặc hấp dẫn.

Hơi thở tà khí thổi trúng Noãn Noãn, vốn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã ửng đỏ nay lại càng thêm kiều diễm ướt át.

Tim không ngừng đập loạn.

Bà xã Noãn Noãn?

Thật là dễ nghe, một dòng nước ấm từ đỉnh đầu xuyên qua, chảy vào góc trái tim mềm mại.

Chậm rì lại gần bên lỗ tai anh.

"Ách— dì cả của em đến rồi, em chưa chuẩn bị cái gì cả."

Chỉ thấy thủ trưởng Chiến cau mày, gương mặt tuấn tú biến đổi bất ngờ, không hiểu được ý của nhóc con này.

"Lớn tiếng hơn nữa, buổi trưa không phải ăn cơm chùa."

Cười lạnh một tiếng, giọng nói mang theo sự khó chịu lạnh nhạt.

Cái gì mà dì cả, cô nàng này lại trúng gió gì nữa.

Sống chung với cô mấy ngày nay, không có ngày nào có thời gian yên tĩnh, quá khó hầu hạ, chuyện quá nhiều.

Khẽ cắn răng, đẩy bàn tay anh ra, tức giận nhìn thẳng anh.

Chiến thần gì chứ, thính lực kém như vậy.

Lớn tiếng hơn nữa chỉ sợ toàn bộ bệnh viện đều nghe được.

Cô nhếch môi cười, rất hấp dẫn.

"Thủ trưởng đại nhân, em nói… dì cả của em đến thăm em rồi, nghe rõ chưa!"

Chiến Vân Không sửng sốt, ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng cô, rất lạnh, lông mày nhíu lại.

"Dì ấy đang ở đâu? Cần anh đi đón không?"

Noãn Noãn cũng sửng sốt, im lặng, một phút, hai phút…

Hôn mê, thân thể nhỏ trực tiếp nằm ngay đơ ngã vào lồng ngực rắn chắc như sắt thép của anh.

Nhắm mắt lại hồi phục hô hấp, che cái miệng không nhịn được muốn cười, bờ vai run rẩy kịch liệt.

Đầu nhỏ nhấp nhô trên vai anh.

Phải nhịn, nhịn, nhịn.

Cô muốn cảm tạ CCGV, MTV(*)… đủ loại cảm ơn.

(*) ý đây có lẽ là nói mấy lời cảm tạ như mấy MC trên các đài truyền thông.

Ông trời thật là giúp cô nhặt được bảo bối.

Người đàn ông này, khuôn mặt yêu nghiệt khuynh thành, dáng người nghiêm nghị tuấn tú, bối cảnh thân phận cao quý, suy nghĩ tinh khiết còn tinh khiết hơn cả nước tinh khiết.

Phốc— vẫn là không nhịn được.

"Ha ha ha, Chiến gia, anh thật là thuần khiết đáng yêu, ha ha ha…"

Buồn cười chết cô, cười đến bụng cũng muốn rút gân rồi.

Tay nhỏ bé đặt lên cổ anh, nâng cằm anh lên, nở nụ cười xinh đẹp, giọng nói như tiếng chuông đồng, cả người đều treo lên người Chiến Vân Không.

Mặt nhuộm một tầng sương lạnh, tròng mắt đen lạnh lùng âm u, nhóc con thần kinh này muốn bị trừng phạt.

Nắm chặt cánh tay của cô, kéo cô ra từ trong lòng ngực.

Cúi đầu, không hề báo trước ngậm cánh môi trong veo của cô, gặm nuốt, chính xác hơn mà nói chính là gặm cắn.

Uhm…, mẹ nó, thật đau.

Lần này thật là cắn nát đôi môi mềm mại của cô, máu tươi tràn ra từ vết thương.

Theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống, yêu mị, quá khêu gợi.

Tiểu yêu tinh, vừa mát mẻ vui sướng, vừa quyến rũ xinh đẹp.

Rốt cuộc là đồ vật tà mị gì.

Trong nháy mắt bụng dưới vọt lên ngọn lửa nhỏ, lửa dục bốc lên, mỗi lần hôn môi cùng nhóc con này đều khiến anh hưng phấn khác thường.

Hưng phấn đến khống chế không được muốn lập tức ăn cô.

Ánh mắt của dã thú hung ác tóe ra tia lửa.

Nhìn chòng chọc vào khóe miệng của cô.

Đột nhiên, đầu óc không bị khống chế, thừa dịp lúc cô chưa chuẩn bị, đưa đầu lưỡi liếm láp xóa đi vết máu đỏ kia, cùng lưỡi ấm áp của anh hòa thành một thể.

Noãn Noãn choáng váng, bị cắn, tiếp đó lại bị liếm, kết quả bị sắc nam hấp dẫn.

Khóe miệng vẫn còn lưu lại nước miếng của anh.

Quá kích thích, không phải cô đã 17 tuổi rưỡi mà có thể vượt qua giới hạn.

Tim lại tăng tốc đập rộn lên.

Con bà nó, phía dưới chảy máu đau muốn chết, bên trên lại bị con cầm thú này cắn nát miệng, mùi vị tự làm tự chịu thật quá khổ sở.

Không thể kéo dài được, chu kỳ kinh nguyệt của cô đều không chính xác nên cô không có thói quen mang băng vệ sinh bên người.

Vừa mới đi vào nhà vệ sinh thì mới phát hiện quần lót bị nhiễm đỏ, bất đắc dĩ dưới tình thế cấp bách cô liền kêu to, hiện tại cô chỉ có thể dựa vào người khác.

Một người đàn ông dã man điên cuồng.

Phải dùng mềm mại trước, sau đó tính sổ sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, đẹp như hoa đào, không tức không giận, ngẩng đầu chủ động dâng lên một nụ hôn.

"Ông xã, em tới kỳ rồi, em cần loại 'band-aid lớn', anh giúp em đi mua chứ sao."

"Cái gì là 'band-aid lớn'?"

"…"

Được rồi, cô tha thứ cho thủ trưởng thuần khiết không biết gì.

Tay nhỏ bé vỗ vào khuôn mặt tuấn tú của anh.

"Cái 'band-aid lớn' còn gọi là băng vệ sinh, là đồ dùng của phái nữ, trong các siêu thị lớn trong thành phố đều có bán."

Giọng nói mềm mại làm tan hết xuân thủy nhộn nhạo ở trong lòng.

Choáng nha, quá gan dạ, dám để cho anh đường đường là một Thượng tướng, lại đi mua cho cô món đồ vật kia, thật coi anh là bảo mẫu.

Xoạt, gương mặt tuấn tú của anh chợt đỏ y hệt như mới leo núi, chân mày nhíu lại, đáy mắt mang theo sự tức giận nguy hiểm, ho khan hai tiếng.

"Nhóc con, em kêu anh đi mua cho em cái đồ vật mà phụ nữ đều dùng kia?"

Đúng đúng đúng, mắt đẹp trợn tròn, hưng phấn nhanh chóng gật đầu, nói phải.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy sợ sệt khi nhìn thấy ánh mắt tức giận của thủ trưởng, đầu nhỏ cúi xuống.

Cô biết để cho đại thủ trưởng cao cao tại thượng đi mua loại đồ vật này, quả thật là làm khó anh.

Chỉ là nếu anh không đi, chẳng lẽ để quả bí đao Nguyên kia đi, thật không được.

Đang suy nghĩ.

Chợt, bắp đùi chợt lạnh, váy bị người đàn ông vén lên tới thắt lưng, mắt thấy bàn tay sắp tới chỗ cấm địa của phái nữa tìm kiếm.

Gào một tiếng, nhanh chóng bắt lấy móng vuốt quá mức tà ác của anh, ngăn cản ở ngoài cấm địa, hoảng sợ tức giận trợn trừng mắt nhìn anh.

Hét lớn, "Anh muốn làm gì? Họ Chiến kia, con mẹ nó không cầu xin anh nữa, anh mau tránh ra cho em."

Con báo nhỏ nổi giận, lộ ra hàm răng nhọn, muốn nổi điên rồi.

Đôi mắt sâu thẳm lạnh rét xương, thẳng tắp nhìn chằm chằm cô, khóe môi nâng lên nụ cười cực hạn, lời nói lạnh đi mười phần.

"Anh muốn đích thân kiểm tra một chút, xem em có gạt người hay không."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Em gái anh tới tính tiền

Mẹ kiếp, đường đường là đại tiểu thư nhà họ Tinh.

Cô nàng hết ăn lại uống loại chọc ghẹo nào cũng từng làm qua, chính là chưa dùng loại chọc ghẹo này để lấy cớ gạt người.

Đỏ mặt tim đập dồn dập, tức giận, nóng nảy, nhục nhã, nhanh chóng đốt cháy toàn thân.

Gọi cả tên họ, phẫn nộ quát lên.

"Chiến Vân Không, anh thật ghê tởm, sở thích cũng thật quá đặc biệt, mau tránh ra, bà đây không có thời gian chơi với anh, anh không giúp thì bỏ đi, cứ coi như Tinh Tiểu Noãn em bị mù mắt nghĩ anh là người tốt, hừ, đồ vô tích sự."

Lại thô bạo, đầu óc đậu hũ non thật đúng là không nhớ lâu.

Phản ứng lớn như vậy, vậy nhất định không phải gạt người.

Anh xem như không có chuyện gì kéo làn váy xuống, thay cô chỉnh sửa quần áo, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu.

"Nhóc con, anh dẫn em đi, muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, điều kiện tiên quyết là, phải yên tĩnh ở bên cạnh anh, không được phép Die nd da nl e q uu ydo n ồn ào, không được nói lời thô tục, có làm được không?"

Giọng nói vẫn lạnh như cũ, nhưng có chút giọng điệu thương lượng.

Khiến Noãn Noãn có chút giật mình.

Anh không phải nên nổi giận hành hung mắng cô một trận sao, như thế nào thoáng cái lại cùng thương lượng với cô.

Không giải thích quái thai được.

Chỉ số thể lực của cô chỉ còn là số âm, hiện tại cô không có tâm tình, hành động nhất định sẽ không chiếm thế thượng phong, chỉ có thuận nghe theo mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Trong lòng oán thầm: Chiến Vân Không, thời gian của chúng ta còn dài, hãy đợi đấy, hừ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh băng, hơi hí mắt ra mất hứng trầm giọng.

"Được rồi, em đồng ý."

Thân thể chợt bay lên, người đàn ông ôm cô đi ra nhà vệ sinh đặt cô lên trên ghế, xoay người giúp cô lấy giày.

"Ôi chao, tôi còn tưởng rằng hai người sẽ không đi ra ngoài, đang suy nghĩ có nên phá cửa mà đi vào không."

Thoải mái tựa ở cạnh cửa ban công hút thuốc, kèm theo lời của anh ta là màn khói sương mù trắng thật dài được phun ra.

Trong tròng mắt đen nhuộm thêm màu đỏ ửng.

"Tại sao anh còn chưa đi, em đây không cung cấp cơm."

Bĩu môi, trừng mắt liếc anh ta một cái, lắc cái chân chờ đợi thủ trưởng đích thân tới phục vụ.

Than thở một tiếng, dập tắt tàn thuốc.

"Đồ không có lương tâm, nhớ năm đó là ai đã đứng ra cứu em lúc nguy hiểm, nếu không phải nhờ anh thì em đã sớm bị đưa ra tòa án quân sự rồi."

Chân mày cau lại, nghiêng đầu, ánh mắt cực kỳ bất mãn dừng trên người Nguyên Đông Nam.

"Em nhổ vào, nếu không phải nhờ em thì sao anh có thể vào bộ đội đặc chủng, nằm mơ đi."

Cổ chân bị nắm chặt, đôi mắt Chiến Vân Không lạnh lùng, hơi nhếch khóe môi.

Ngồi xổm xuống không nói lời nào yên lặng mặc chiến lợi phẩm hôm nay cho cô, một đôi giày Converse màu vàng ánh huỳnh quang.

Trên người phối một cái áo sơ mi, phối với quần dài tới mắt cá chân màu đen, áo khoác lớn bằng len dệt hoa văn.

Kiểu trang phục hoàn toàn cổ, phong cách đơn giản mạnh mẽ lại thời thượng mát mẻ.

Cô thích trang phục cổ nhất, nhất là quần áo, cô nói không với hàng hiệu xa hoa, đồ xa xỉ, cũng không thích mỹ phẩm.

Sở thích lớn nhất chính là quần áo, bất luận là đắt tiền nhưng tiện nghi chỉ cần cô thấy tích liền thu thập về trong tủ quần áo.

Khuôn mặt trắng nhỏ nhắn không thoa phấn, đầu nấm lộ ra vẻ đáng yêu.

Đứng bên cạnh thân thể người đàn ông cao lớn càng lộ ra vẻ mềm yếu.

Nhưng mà, trong thân thể nhỏ nhắn này, chính là ẩn chứa năng lượng vô hạn.

Tự động nắm lấy bàn tay to thô ráp của Chiến Vân Không, nắm chặt, đi ra khỏi phòng bệnh, Nguyên Đông Nam theo sát phía sau.

Bệnh viện quân khu nằm ở trung tâm chợ Cổ Thành, xung quanh lớn nhỏ đều là cửa hàng, siêu thị, cao ốc Lâm Lập, đếm không xuể.

Lúc này, một chiếc xe màu đen Cayenne dừng trước cửa siêu thị lớn.

Đợi hai người xuống xe, Canyenne nhanh chóng quẹo cua hòa vào dòng xe cộ, một giây liền không thấy bóng dáng.

Hay tay nắm chặt, nhấc chân muốn nhảy lên hoạt động một chút cho căng thân thể.

Nhưng vừa muốn nâng, một ánh mắt như lưỡi đao Nam Cực bắn tới, ghim vào khiến cô cảm thấy đau nhói, Noãn Noãn kịp thời thu lại động tác, đàng hoàng từng bước một đi theo người đàn ông núi băng vào siêu thị.

Ngừng, bây giờ cô không có 'band-aid lớn' để bảo hộ, không thể làm động tác quá kịch liệt, mặt đỏ lên, yên lặng.

Kiếp sau cô nhất định phải làm người đàn ông.

Thủ đô nước J là Cổ Thành, thật đúng với tên Bất Dạ Thành.

Bây giờ là 9 giờ tối, người trong siêu thị rất nhiều, ngày mai lại là thứ bảy.

Tất cả mọi người đang vì hai kỳ nghỉ nhỏ sắp tới mà mua nguyên liệu đồ ăn.

Đẩy xe mua sắm, chạy thẳng tới khu đồ dùng cho phụ nữ.

Sắc mặt Chiến gia ảm đạm, chân mày siết chặt đi theo phía sau Noãn Noãn.

Nói thật, anh chưa từng tới loại siêu thị này.

Trong đời sống sinh hoạt của anh ở quân đội, vấn đề ăn mặc đều do lính cần vụ xử lý.

Ở nhà càng sống trong nhung lụa như tiểu thiếu gia.

Chiến đại gia như anh khi nào lại dẫn theo một nhóc con còn chưa dứt sữa phía sau, anh giống như một đầu gỗ đang đẩy xe.

Dừng lại trước quầy hàng rực rỡ đủ loại, cô nàng chần chừ.

Bộ mặt toàn dấu chấm hỏi, nét mặt nhìn chằm chằm từng hàng băng vệ sinh, mâu thuẫn không biết nên chọn cái nào thì tốt.

"…"

Năm phút trôi qua, vẫn chưa chọn được cái nào.

Noãn Noãn nhìn kỹ từng cái một tỉ mỉ chọn.

Rốt cuộc, núi lửa sau lưng cô bộc phát, tức giận gầm nhẹ một tiếng.

"Chọn nhanh lên, mè nheo cái gì nữa?"

Giọng nói này, rống khiến trong lòng Noãn Noãn cả kinh.

Tay khẽ run rẩy, bộp, một bao màu hồng lăn xuống đến bên chân anh.

Mãnh liệt xoay người lại, nổi đóa tức giận trọn trừng mắt nhìn anh, chỉ vào băng vệ sinh trên đất.

"Anh rống cái gì, không nhìn thấy đồ bị anh chấn động rơi xuống đất sao, nhanh nhặt lên đi."

Cô mới không sợ anh, anh ngang ngược cô càng ngang ngược hơn.

Cắt ~

"Em…"

Cổ họng nghẹn lại, tức giận đến mức chỉ nói ra một chữ.

Đáng chết, cư nhiên mình lại bị nhóc con này ăn đến chết, to gan quá rồi dám chống đối anh.

Thật ra, Chiến gia đã quên, Noãn Noãn chống đối anh không phải là một lần.

Đóng băng cô mấy giây, mặt lạnh lùng mắng một tiếng, khom lưng nhặt túi màu hồng kia lên, nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, run rẩy ném vào trong xe.

Đi lên trước, tròng mắt đen u ám quét mắt qua quầy hàng một cái, tiêu cự dừng ở một chỗ.

Nâng cái tay lên cầm năm sáu bịch băng vệ sinh ném về phía sau, tiếp đó lại cầm một cái ném vào trong xe.

Động tác quá lưu loát quá nhanh, khóe miệng Noãn Noãn cứng ngắc.

Hay thật, tay lớn cũng có ưu thế.

Một tay đẩy xe, một tay kéo cô qua, bước nhanh rời đi, đi thẳng tới quầy tính tiền.

Anh không thể đợi được nữa, xung quanh đều là những người con gái mê trai cầm điện thoại chụp trộm.

Tiếng thét chói tai xôn xao dẫn tới nhiều người dừng chân vây xem.

Mẹ kiếp, quả thực coi anh như con khỉ trong sở thú.

Lúc đầu không nên đáp ứng tiểu yêu ma quỷ quái ra ngoài mua băng vệ sinh đáng chết gì đó.

Anh tùy tiện gọi một cuộc điện thoại là có thể mua được cái đồ vật kia cho cô dùng một năm cũng chưa hết.

Ở chung một chỗ với cô nàng này một thời gian dài, đầu óc anh cũng thay đổi chậm chạp.

Cô thu ngân, mặt cười như hoa, nhìn gương mặt tuấn tú yêu nghiệt của Chiến Vân Không.

Trong nháy mắt, con mắt biến thành hình trái tim.

Giọng nói ngọt ngào đến buồn nôn khiến Noãn Noãn muốn phun toàn bộ cơm ăn được vào buổi trưa, mặt như heo mà tự cho là rất đẹp.

"Ngài dùng tiền mặt hay là cà thẻ?"

Lộ ra nụ cười mị hoặc nghề nghiệp, không khỏi pha chút sự ái mộ chân tình ở trong đó.

Hồ ly tinh.

Sắc mặt lạnh lẽo, móc ra bóp tiền, tùy ý lấy một tấm thẻ ra, anh không thích nói chuyện với người lạ, nhất là người con gái xa lạ.

Toàn nơi này như có khí lạnh, mười mấy ánh mắt nhìn chằm chằm quầy thu ngân, ánh vàng lóe lên từ tấm thẻ VIP màu vàng.

Thẻ VIP màu vàng, tượng trưng cho thân phận quyền thế.

Ngân hàng quốc gia nước J cấp riêng cho những người có thân phận cấp cao đầu não đặc biệt của quốc gia một thẻ VIP, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy qua ở trên TV hoặc trên Internet, lại không có người thấy thật sự.

Tối nay, thật đúng là mở rộng tầm mắt.

Noãn Noãn im lặng thở dài, thật muốn đá người đàn ông bá đạo cuồng vọng nhất vũ trụ này ra ngoài không gian.

Chẳng lẽ anh không biết, thẻ vàng ở siêu thị nhỏ này không dùng được, đại ngu ngốc mà.

Nửa phút trôi qua, thấy cô thu ngân không nhúc nhích, không nhịn được lại ném ra một tấm thẻ, mọi người lần nữa khiếp sợ.

Thẻ đen kim cương, là thẻ VIP của khách quý ở ngân hàng Thủy Tinh đỉnh cao nhất thế giới.

Truyền thuyết thế giời chỉ có 5 cái, wow, thì ra là ở nước J của bọn họ cũng có.

Mẹ nó, đại gia anh ta đang khoe của sao, nói mình là Chiến thần không sợ trời không sợ đất, không sợ súng đúng không.

Tấm thẻ vàng ở trên cũng không dùng được, tấm này càng không thể.

Vội vàng giành nói chuyện trước khi thủ trưởng nổi giận.

“Tiền mặt, tính tiền, cảm ơn.”

Cười ha hả cất kỹ tấm thẻ của anh, tay nhỏ bé không xương vuốt nhẹ lên lồng ngực rắn chắc của anh.

Để ở vị trí trên trái tim anh.

“Anh trai à, cất bóp tiền xong rồi, em gái anh tới tính tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Người con gái ở trong xe

Ánh trăng buồn tỏa sáng, dưới màn đêm, khắp trời đầy sao, từng ngôi sao một giống như kim cương phát ra ánh sáng treo ở phía chân trời.

Cô nàng đề nghị, tản bộ đi về, giúp thân thể khỏe mạnh.

Kì thực thì cô không muốn nhanh như vậy liền trở về bệnh viện đầy mùi nước khử trùng.

Cô vô cùng hận cái mùi kia, mỗi lần ngửi thấy được thứ mùi đó, cô sẽ không khỏi nhớ tới đêm tối đó.

Lui về đi đến trước mặt Chiến gia, hai tay đặt ở sau lưng, mắt to linh động giống như một máy quét, quét qua khuôn mặt ngàn năm đóng băng của anh.

Mới vừa rồi ở siêu thị, cô thu ngân cũng trừng mắt nhìn cô.

Ánh mắt hung ác đó, giống như là mình cướp đoạt người đàn ông của cô ta, toàn bộ dáng vẻ ác độc tàn nhẫn xấu xí đều biểu lộ trên khuôn mặt.

Đầu năm nay chẳng ra gì, tiểu tam tiểu tứ cũng đặc biệt hung hăng phách lối hơn vợ cả.

Quái dị liếc mắt cô, cau mày, chăm chú liếc về phía sau cô.

Lấy tính tình hấp tấp của cô, bình thường đi bộ cũng sẽ ngã xuống, đừng nói tới té, nếu không làm ầm ĩ cô liền thấy khó chịu.

Bước nhanh về phía trước, mặt âm trầm.

Liền lôi cô giam cầm vào trong ngực, bàn tay hung hăng nắm chặt eo nhỏ của cô.

"Có chuyện gì thì nói, không thì cùng anh đi bộ cho đàng hoàng, em nhìn anh làm gì, anh rất đẹp trai sao?"

Hướng về phía người đàn ông thè lưỡi một cái, đôi mắt xinh đẹp nhuộm một tầng lạnh nhạt, khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

"Ừ, đẹp trai, đặc biệt đẹp trai, là yêu nghiệt làm mê đảo chúng sinh."

Cô có cảm giác, tương lai không lâu sẽ trở thành cái đinh trong mắt của nhiều người phụ nữ.

Có mùi thuốc súng, vô cùng nồng nặc, buộc chặt bả vai cô.

"Sao lại nói chuyện nghẹn người như vậy, ai khi dễ em hả?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, không vui dieendaanleequuydonn thoát khỏi sự kiềm chế của anh, mạnh mẽ đập vào ngực anh.

"Đại thủ trưởng, lần tới phiền anh mang theo mặt nạ khi ra khỏi cửa, để gương mặt đó tránh khỏi ánh mắt sáng chói của người ngoài."

Quả đấm nhỏ không đau không nhột nện xuống, không khác gì những hạt mưa rơi xuống.

Thoáng chốc, khóe miệng Chiến gia nâng lên mỉm cười, cực kì yêu mị, quả thật giống như trăng tròn tranh nhau phát sáng.

"Em, ghen à!"

Tâm tình thủ trưởng rất tốt, bàn tay từ trên eo thon nhỏ của cô hướng xuống dưới, vừa vặn đặt trên mông cô bóp một cái.

Chưởng phong đánh tới, tránh không thể tránh, chỉ có thể bị buộc chịu đựng, hét lên một tiếng, nhanh chóng có phản ứng.

Ngửa đầu chân nhảy lên, ôm cổ của người đàn ông cắn một cái.

Cắn chết anh, bà nó, dám chơi đánh lén.

Bởi vì cơ thể to lớn của người đàn ông quá mức vững chắc, bắp thịt cơ ngực đầy đặn, ngăn được cô nàng ra.

Cô giống như con thú dã man nhỏ, nước miếng từ trên cổ người đàn ông chậm rãi chảy xuống.

Thấm ướt cổ áo thun màu đen của anh.

Chiến gia không nói lời nào, xúc cảm ẩm ướt nói cho anh biết, anh bị chất lỏng nào đó làm ô nhiễm.

Cả người dừng lại, dừng bước cố định Noãn Noãn, lập tức nghiêng đầu dùng đôi môi ma sát gò má cô.

Tà khí thổi hơi thở vào lỗ tai cô.

"Nguyên tắc thứ nhất của quân tẩu, phải biết giặt quần áo, bà xã Noãn Noãn, em lại làm ướt quần áo của ông xã."

Nói xong, cắn vành tai tron bóng của cô, cuồng bạo hung ác mút thỏa thích.

Động tác thô bạo cuồng dã.

Đau quá—

Lỗ tai sắp bị anh gặm hết, vùng mẫn cảm bị kích thích, đầu óc ngưng hoạt động, hô hấp rối loạn, tim nhanh chóng nhảy lên quá kịch liệt.

Xong rồi, cô đắm chìm, không đầu hàng nữa, bảo đảm một giây nữa cô sẽ bị tên cầm thú này ăn đến cả xương cũng không chừa.

Cách đó không xa, một chiếc Land Rover màu xám tro đang ẩn núp dưới ánh trăng.

Người con gái ở trong xe, gắt gao cắn chặt môi dưới, nhìn chằm chằm hai người đẹp mắt kia ở đường đối diện.

Bọn họ tiếp xúc thân mật, dáng vẻ người con gái xinh xắn, đúng là một đôi đẹp mắt.

Tim giống như có một thanh dao khoét thịt của cô, đâm sâu vào xương cốt, đau đớn lan ra.

Sự đau đớn khiến cô khó thở, hít sâu mộ cái cố đè xuống nước mắt sắp trào ra, lạnh giọng phân phó.

“Lái xe.”

Trên đường, xe lướt qua bọn họ.

Chiến Vân Không ngẩng đầu tầm mắt quét qua trên cửa sổ xe, con mắt u ám, ôm cơ thể Noãn Noãn, tiếp tục đi về phía trước.

Thật ra, anh đã sớm phát hiện có chiếc xe bám theo một đoạn ở phía sau bọn họ.

Nhạy bén phán đoán, phát hiện đối phương chẳng qua chỉ theo dõi cũng không có ý gì khác, cũng làm như không có phát hiện ra tiếp tục mặc cho Noãn Noãn làm chuyện xằng bậy với anh.

Trở lại bệnh viện.

Mở cửa, Noãn Noãn chấn động.

Căn phòng bị lục lọi lộn xộn, bài tập của học sinh bị ném đầy đất, bị giẫm lên nhăn nhúm.

Máy tính của cô cũng không thấy.

Sửng sốt ước chừng một phút, đột nhiên cô giận lên quát.

“Mẹ nó, chuyện này ai làm hả?”

Chiến gia nắm chặt tay cô, không có buông ra, mặt lạnh băng, hơi thở lạnh lẽo làm ngưng tụ tất cả bầu không khí.

Lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Một giây sau điện thoại được bắt máy.

“Hai mươi lăm phút, tôi muốn nhìn thấy cậu.”

Không nói lời vô ích, quả quyết cúp điện thoại.

Đáy mắt u ám lộ ra tia nguy hiểm, tầm mắt anh dừng lại ở tài liệu trên bàn, không thấy lá thư kia…

Trầm ngâm chốc lát, kéo Noãn Noãn tới toilet, giao cái túi cho cô, bàn tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, giọng nói ôn hòa hiếm thấy.

“Ngoan, thay cái này trước đi.”

Khuôn mặt ửng đỏ, máy móc nói ừ một tiếng, không hỏi nhiều, vội vàng xoay người vào trong, phải nhanh chóng tự mình sửa sang một chút.

Cô muốn tự tay bắt trộm, má ơi, dám tới chỗ cô trộm cắp, đúng là chán sống.

Năm phút sau.

Quan Lê Hiên thở hổn hển, dựa trên khung cửa, đỡ thắt lưng, miệng há to thở hổn hển.

“Lão, lão đại à, nếu anh muốn mạng của em thì dứt khoát nói một tiếng, cho anh em thoải mái một chút, anh đừng chơi như vậy.”

Một cuộc gọi đòi mạng, anh đang từ trong sự dịu dàng mạnh mẽ đi ra ngoài, may mà tối nay chỗ ở của anh không cách xa DiễễnđàànLêêQuýýĐôôn bệnh viện quân đội, bằng không sẽ phế.

Chiến Vân Không lạnh lùng liếc anh ta một cái, không lên tiếng, ngón trỏ thon dài, chỉ trên mặt đất.

Theo hướng ngón tay, Quan Lê Hiên sửng sốt, ngay sau đó đi vào phòng, hơi híp mắt, trong ánh mắt đều là sát khí.

Quan Lê Hiên cười lạnh.

Quan sát cẩn thận bên trong phòng, trừ giấy vẽ bừa bộn đầy đất ra, nơi khác cũng không có dấu vết bị phá hư, là người nào lộ liễu dám xông vào phòng bệnh của thiên kim thị trưởng, chẳng lẽ là đặc biệt hướng tới Noãn Noãn…

Sau khi cô nàng Noãn Noãn sửa sang xong mọi thứ, tinh thần sảng khoái đi ra ngoài, chỉ thấy Chiến Vân Không và Quan Lê Hiên đang ở ban công nói chuyện với nhau, âm thanh không lớn, nhưng cô lại nghe được rõ ràng.

“Cái gì? Vũ Liên Phong có một con trai? Tin tức này khá lớn, lão đại, anh từ đâu lấy được tin tức?”

Quan Lê Hiên giật mình không nhỏ.

Trên đời vẫn thầm đồn đãi, Vũ Liên Phong là một thái giám bất lực, không ngờ ông ta cũng từng trải qua giai đoạn người đàn ông.

Ngay cả con trai cũng có.

Ngón tay kẹp điếu thuốc, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm đốm lửa nhỏ đang từ từ cháy hết.

"Tin tức là do đoàn lính đánh thuê Tử Thần báo cho Đông Nam, còn có, tối nay tôi phát hiện, có một chiếc xe Land Rover màu xám tro luôn bám theo chúng tôi, sáng mai cậu đem máy theo dõi ở trên đường cho tôi điều tra."

Quan sát vẻ mặt âm u của anh, Quan Lê Hiên nhíu mày run run.

"Hiểu."

Anh ta rõ ràng, người sắp xuất hiện không phải là người lương thiện, nếu Chiến Vân Không không muốn nhiều lời, anh ta cũng không nên hỏi nhiều, mười mấy năm ăn ý, từng ánh mắt từng động tác, cũng đã hiểu rõ ý của nhau.

Này là đủ rồi.

Bốn mắt nhìn về phía xa, nhất thời trầm mặc.

Hồi lâu—

"Cậu cảm thấy cô ta còn sống sao?"

Đáy mắt Chiến Vân Không ảm đạm, con ngươi đen thẫm đẫm sự tàn nhẫn.

"Anh nói Bạch Nguyệt Oánh?"

Quan Lê Hiên tự nhiên nghĩ tới cô gái mà anh nói, không che dấu được sự chán ghét.

Gật đầu một cái, cũng không lên tiếng.

Chỉ là xoay người nhìn thẳng Noãn Noãn của anh đang nằm trên giường.

"Không có chết, có người ở Tam Giác Vàng từng gặp cô ta, cụ thể như thế nào phải điều tra một chút."

Mày kiếm khẽ nhếch, khóe miệng nâng lên, cười đến tà tứ cuồng vọng, giống như trời sinh người này khí khái vương giả, bá đạo cuồng ngạo thế giới.

"Không có chết, vậy thì chơi tốt rồi…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Mới vừa gia nhập xã hội người nguyên thủy

Bên trong phòng đã được dọn dẹp xong.

Cô nàng Noãn Noãn nằm ở trên giường suy nghĩ sâu xa, chính là nghĩ không ra nguyên nhân.

Tuy ngày thường cô phách lối ngang ngược, nhưng làm người vẫn có nguyên tắc, chưa từng gây thù với ai.

Chẳng lẽ là tên trộm bình thường?

Cứ có cảm giác không giống tên trộm bình thường, không đơn giản như vậy.

Rốt cuộc điều bất bình thường là gì chứ?

Mặt nhăn lại, cau có giống như một cái bánh bao.

Nói chuyện điện thoại xong, từ ban công đi vào, Chiến gia đi thẳng tới mép giường, đem thân thể cô quay qua, cùng anh nhìn thẳng.

Giơ tay lên phất vài sợi tóc nhỏ trên trán cô.

“Máy tính đã bị trộm mất, ngày mai sẽ mua cái mới cho em, tài liệu bên trong rất quan trọng sao?”

Nhìn con ngươi trong suốt, âm thanh lạnh lẽo có chút nói lỏng như nắng ấm.

Đôi mắt như sao sáng chứa đựng nhu tình, gương mặt tuấn tú lãnh khốc cũng bị nhiễm một tầng dịu dàng.

Khóe môi vẽ lên độ cong đẹp mắt làm người ta hít thở không thông…

Đột nhiên, hai tay che gương mặt tuấn tú tà khí của anh, ngăn trở mình vẫn dính vào trong tầm mắt anh.

Không thể nhìn nữa, nhìn nữa sẽ chỉ khiến mình trầm luân nhanh hơn, hít vào, thở ra, tâm bình tĩnh, tĩnh tâm, an tâm.

Trước mắt bỗng tối sầm, hương thơm từ bàn tay nhỏ bé che kín mắt anh, lỗ mũi, hoàn hảo chừa cho anh há miệng, dùng để thở.

Trong lòng buồn cười, cô nàng này lại huyên náo, xem ra chính mình cũng nên mang theo một mặt nạ bảo hộ, tránh cho bà xã Noãn Noãn của anh vô duyên vô cớ làm ra chuyện hoang đường gì nữa.

“Khụ khụ, tài liệu trong máy tính rất quan trọng, cũng có văn kiện cơ mật của quốc gia, còn có rất nhiều bức ảnh của học sinh, rất quý giá.

Thủ trưởng đại nhân, có phải anh nên giúp em lấy lại những tài liệu kia không, có thể nha, anh nhất định có thể, đúng không?”

Đôi mắt vừa sáng vừa tròn giống như bóng đèn điện.

Hiện tại liền bắt đầu to gan rồi, không quản anh có thể làm được hay không, chặn miệng anh trước.

Làm người chồng tiêu chuẩn của cô, đầu tiên phải có bản lĩnh toàn năng trước.

Lông mày khẽ nhúc nhích bị tay cô làm cho tâm ngứa ngáy, bàn tay phủ xuống che mặt cô, mí mắt hơi thu lại.

“Đáng đánh đòn.”

Ngón trỏ cưng chiều chọc chọc mi tâm, lực đạo không lớn, như chuồn chuồn lướt nước.

Xúc cảm mềm mại khiến đáy lòng Noãn Noãn khơi dậy ngàn tầng sóng lớn.

“Nói cho anh biết mật khẩu và tên người sử dụng của máy tính em, bất quá điều này cần một ít thời gian, một tuần sau sẽ trả đầy đủ tài liệu văn kiện cho em.”

Đây là hứa hẹn.

Muốn đem toàn bộ tài liệu trở về từ một máy tính đã bị mất, Chiến Vân Không cần phải sử dụng lực lượng bộ đội đặc chủng bộ phận kỹ thuật, chút chuyện này đối với anh mà nói là vô cùng đơn giản rồi.

Nhưng mà, cần phải dùng vệ tinh định vị, mấu chốt chính là, phải chờ tới thời điểm đối phương sử dụng máy tính thì mới có thể, điều này cần một ít thời gian.

“Vậy thì tốt rồi.”

Đạt được thỏa thuận, ngoan ngoãn mặc cho người đàn ông ấn cô nằm ngang ở trên giường, vết thương trên đầu gối chó chút khó chịu, muốn đưa tay gãi, lại bị Chiến gia đánh nhẹ một cái.

“Đừng động, vết thương đang khép lại đóng vảy.”

Từ trong phòng vệ sinh rửa tay xong, kéo qua một cái ghế, bắt đầu thay thuốc cho Noãn Noãn, gỡ băng gạc ra, vết thương khép lại coi như không tệ, có một số chỗ bị nhiễm trùng, bông băng dính vào nước sát trùng, ở chỗ sưng mủ của cô nhẹ tay một chút.

“A—”

“Nhẹ một chút, lão đại, anh đúng là đầu gỗ mà, a— đau, nhẹ một chút.”

Cô nàng gào thét, không thể nghi ngờ khiến người ngoài nghe vào, quá mập mờ, suy nghĩ xa xôi vô cùng lớn nha.

Ngoài cửa, Quan Lê Hiên cười rất có thâm ý.

Anh ta cho là lúc này không dễ va vào họng súng, chẳng bao lâu sau lão đại của bọn họ sẽ để tâm tới một người con gái, còn bị hô to gọi nhỏ quát lớn, đúng là hiếm thấy.

Còn nhớ rõ năm ngoái bọn họ tham gia quốc yến, rất nhiều người quyền cao chức trọng cũng dẫn theo con gái của mình.

Mục đích rất rõ ràng, ngoài mặt là tiệc rượu năm mới, trong thâm tâm là mượn cơ hội này tìm kiếm con mối.

Đêm đó, một người con gái của Ủy viên Hội nghị Hiệp thương Chính trị coi trọng Chiến Vân Không, mạo hiểm không sợ chết, giả bộ sơ ý té nhào vào trong ngực thủ trưởng Chiến.

Không khéo là, ngay từ lúc trước thời điểm người con gái chuẩn bị kỹ lưỡng đã bị anh nhìn thấu, anh liền dứt khoát tương kế tựu kế, d i e n d a n l e q u y d o n vào lúc người con gái ngã xuống, trong nháy mắt lắc mình một cái, dễ dàng tránh được thân thể của cô ta.

Tròng mắt đen đều là sự giễu cợt lạnh lẽo, khí lạnh xuyên thấu vào trong xương cốt mỗi người có mặt ở đấy, mặt yêu mị cười tà, từ trên cao nhìn xuống người con gái nằm rạp dưới chân anh.

Một câu cũng chưa nói, âm thanh gãy xương không lớn nhưng đủ để mọi người nghe rõ.

Một cước đạp gãy cổ tay mảnh khảnh của người con gái, nghênh ngang đi, cuồng ngạo không ai bì được, toàn bộ hiện trường rơi vào trạng thái khiếp sợ.

Về sau nghe nói, hai ngày sau Ủy viên Hội nghị Hiệp thương Chính trị bị mất chức, cả nhà một đêm biến mất khỏi Cổ Thành…

Mà bây giờ, cuối cùng lão đại dã thú kiêu ngạo này cũng không thể thoát khỏi gông xiềng của Noãn Noãn, trước kia các anh em đã từng dự đoán người con gái có thể khiến Chiến thần khuất phục, nhất định phải là người rất đặc biệt, nhất là tính cách, phải kiên cường nhất.

Tinh Tiểu Noãn, một người con gái đáng yêu, nhỏ nhắn, tính cách rắn rỏi, thẳng thắn không làm bộ làm tịch có khi còn bá đạo hơn cả lão đại bọn họ, không nghi ngờ gì nữa cô gái này đã trở thành chị dâu tốt nhất trong lòng các anh em bọn họ.

Nhất là những chuyện xưa từng xảy ra trên người cô, càng thêm khẳng định không người nào có thể thay thế vị trí chị dâu trong lòng các anh em của Chiến Vân Không.

Nghĩ đến chuyện này, định móc điếu thuốc ra, nhưng ở trên hành lang bệnh viện cấm hút thuốc.

Quan Lê Hiên, con trai một của nhà họ Quan, trong giới hào môn quyền thế người ta còn gọi là Quan thiếu.

Là một trong hai trợ thủ đắc lực bên cạnh Chiến Vân Không, là anh hùng chiến đấu cấp quốc gia, cha là Quan Thông, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, mẹ là Hòa Tố, chủ tịch tập đoàn Beauty, chú là Quan Ly hiện đảm nhận chức thư ký Thị ủy Cổ Thành.

Lại là đời sau của giới thương mại quân sự và chính trị, một Nhị thế tử có thực lực mới xuất hiện.

Anh ta và Chiến Vân Không đã kề vai chiến đấu mười mấy năm, là bạn tốt của nhau.

20 phút sau.

Trán người đàn ông đổ mồ hôi, máu huyết dâng trào nhưng anh không nỡ xuống tay với một cô gái yếu đuối, cô kêu đau, anh không dám cử động, bai bên giằng co không xong, mắt lớn trừng mắt nhỏ cứ như vậy nhìn lẫn nhau.

"Cảnh cáo em không được nháo loạn, nằm đàng hoàng, còn nháo nữa anh sẽ ăn em."

Trầm giọng gầm lên một tiếng, lực đạo của tay nâng lên vài phần. Đau đến hai chân của Noãn Noãn như chạm vào điện.

Hung tợn nhìn anh chằm chằm, hận đến cắn răng nghiến lợi, người đàn ông chết tiệt, cô tha lỗi cho anh không biết thương hoa tiếc ngọc, nhưng hiện giờ học cũng học không được, ngu như heo thì cô không thể nhịn được.

"Họ Chiến kia, em là con người, là một người con gái bằng xương bằng thịt, phiền anh nhẹ một chút, đừng có giống như vừa mới gia nhập người xã hội nguyên thủy, dã man thô bạo, bà nội nó, hiện tại em rất đau."

Người thô tục dã man, quả nhiên, là đồ vật tốt trong quân đội.

Đàn ông vĩnh viễn chỉ biết dùng nửa thân dưới để giải quyết vấn đề.

Mở miệng ngậm miệng cũng chỉ có loại chuyện đó.

"Cầm thú."

Mỉa mai hừ lạnh một tiếng, liếc anh.

"Em nói cái gì?"

Nhóc con chết tiệt, dám nói anh là cầm thú.

Cổ Thành có bao nhiêu người con gái đứng xếp hàng, nghĩ hết mọi biên pháp, chính là được Chiến gia anh quay đầu lại, mỉm cười, đã đủ hạnh phúc rồi.

Cô thì ngược lại, không đội ơn thì thôi, còn mở miệng chê bẩn.

Có chút nghĩ không ra, một đứa nhóc bướng bỉnh dã man, tại sao mỗi lần khiêu chiến chọi xỏ anh, anh đều không tức giận, d đ l q đ còn cảm thấy tính tình này rất thú vị, lần lượt bao dung cưng chiều, thầm mắng mình thật là không tự trọng, không giải thích được.

Nhiệt độ chợt giảm xuống, không khí lạnh thấu xương cả người.

Chăm chú nhìn gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc, Noãn Noãn không để ý tới ánh mắt lạnh lẽo của anh, quyến rũ, mê hoặc.

"Muốn nghe em nói thì cũng được, nhưng mà ngày mai phải đưa em ra ngoài, em chán ghét sống ở chỗ này."

Noãn Noãn mềm mại như bông hoa y hệt hương vị ngọt ngào của cánh môi, tà ác ma sát gò má góc cạnh rõ ràng của anh, hô hấp chợt dồn dập, cả người giật mình, hơi thở nóng lẩn quẩn quanh tai, khóe miệng anh nâng lên như ác ma khát máu mỉm cười.

Nhanh chóng nghiêng đầu, bất ngờ không kịp đề phòng đôi môi mềm mại mát lạnh thơm mát, dây dưa thật chặc không tha.

"Có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là anh muốn hôn trước rồi sau đó hãy nói."

"Uhm. . ."

Giọng nói tà ác lạnh lùng hòa lẫn sự lưu luyến có bao nhiêu thân mật.

Thiêu đốt ý chí yếu ớt của Noãn Noãn, tay quấn lên cổ anh, gắt gao cắn chặt đôi môi, khống chế được âm thanh kia muốn phá vỡ mà rên rỉ, gương mặt đỏ nóng lên, cắn răng nói từng chữ một.

"Chiến Vân Không, anh đúng là tên khốn kiếp, cầm thú. . ."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Bóng đen thần bí

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ.

Ngoài phòng bệnh là Thạch Đầu cao lớn đứng thẳng tắp.

Anh vừa mời đổi ca trực với Hổ Tử, phụ trách an toàn của bà xã thủ trưởng.

Trước kia chỉ mới nghe câu chuyện anh hùng của bà xã thủ trưởng bọn họ từ miệng Hổ Tử và Lâm Tử.

Hai người hoàn toàn là hai phiên bản bất đồng.

Hổ Tử nói chị dâu nhỏ bọn họ là người tốt dịu dàng, Lâm Tử thì nói cô dã man tinh nghịch.

Dù nói thế nào đi nữa, trong lòng anh hiểu, người con gái có thể khiến lão đại hạ mình tuyệt đối không phải là người dễ chọc.

Thạch Đầu là người thông minh, thành thật, cũng trải qua thử thách chiến trường lính đặc chủng.

Đối với người chị dâu tương lai chỉ nghe nói mà chưa gặp mặt này ít nhiều vẫn có chút thấp thỏm.

Bên trong phòng giám sát.

Vẻ mặt anh tuấn trầm thấp đầy khí lạnh tuyết sương.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng đen mơ hồ trên màn ảnh, video chỉ có 56 giây ngắn ngủi.

Trong màn hình, từ đầu tới cuối bóng đen đều không lộ mặt, vẫn là vành nón rộng lớn kéo thấp xuống che đi gương mặt.

"Từ thân hình phải là một người đàn ông."

Khuỷu tay chống đỡ trên mặt bàn, Quan Lê Hiên nhíu chân mày, đột nhiên, ngón tay anh ta chỉ vị trí nào đó trên màn hình, hô to.

“Tạm ngừng.”

Ngón tay sờ lên cổ tay của người đàn ông trên màn ảnh, khóe miệng nâng lên cười.

“Lão đại, nhìn người anh em này xem, mang đồng hồ cũng đủ xa xỉ nha, lại than nghèo với chúng ta.”

Nghe tựa như một câu nhạo báng cười giỡn, nhưng bên trong chứa hàm ý quan trọng.

Mặt Chiến Vân Không bình tĩnh lấy một điếu thuốc ra, tiếp đó lại vứt cho Quan Lê Hiên một điếu.

Châm lửa, hít một hơi, xuyên qua làn khói liếc anh ta một cái.

“Kẻ trộm mang đồng hồ kim cương, sự việc quả thật rất thú vị.”

Trong miệng ngậm khói, Quan Lê Hiên vô lại híp con mắt, ngón tay nhanh chóng bay múa gõ ở trên bàn phím.

Điều tra tất cả video của tầng 27 sau chín giờ tối.

Sau khi bóng đen thần bí từ phòng bệnh Noãn Noãn ra ngoài đi vào hành lang, hai phút sau xuất hiện ở tầng 17.

Tối hôm qua ở phòng bệnh VIP tầng 17 có một lãnh đạo lớn vào ở, dẫn đến dòng người tương đối hỗn loạn, bóng đen xuất hiện 30 giây ở bên trong rồi biến mất ở cửa thang máy, đến đây cũng không tìm được tung tích nữa.

Trà trộn vào đám đông, cải trang, sau đó rời đi không một tiếng động.

Chiêu này đối với góc chết ở rất nhiều bệnh viện quân khu mà nói quả thực có hiệu quả.

Không nháy mắt nhìn chằm chằm máy theo dõi tầng 17 chừng năm phút đồng hồ, Quan Lê Hiên mới không hiểu nghiêng đầu nhìn sắc mặt yên tĩnh bên cạnh, đáy mắt Chiến Vân Không tĩnh mịch tựa như biển rộng.

“Lão đại, anh không cảm thấy bóng đen này xuất hiện ở tầng 17 có chút kỳ quái sao, tại sao không trực tiếp xuất hiện ở đại sảnh lầu một…”

Ngón tay dụi thuốc lá vào góc bàn, dập tắt điếu thuốc, thân thể cao lớn căng ra, dựa vào thành ghế.

“Là có chút hả? Chuyện này liền giao cho cậu theo vào, dù sao gần đây cậu cũng đang nghỉ ngơi, rảnh rỗi không có việc gì làm.”

Đứng lên đi theo anh rời khỏi phòng giám sát, Quan Lê Hiên gãi gãi đầu, mệt mỏi xoa nhẹ huyệt thái dương.

“Lão đại, trước tiên em cần ngủ bù, không ngại em ở phòng bệnh chị dâu nghỉ ngơi một chút chứ, dù sao phòng lớn như vậy, chỗ trống nhiều như vậy chứa em đây cũng không hề gì, hì hì.”

Chiến gia không có lên tiếng, hai tay đặt trong túi quần, nhàn nhã xoải bước đi lên phía trước, tối hôm qua anh đã đáp ứng với nhóc con hôm nay sẽ mang cô ra ngoài, thuận tiện đưa cô đi gặp một người.

Noãn Noãn đã sớm thức dậy, d đ 1q đ mắt to như nước trong veo sững sờ nhìn trần nhà, suy nghĩ mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay, tựa như một đoạn phim đang chiếu lại trong đầu cô.

Càng nghĩ mặt càng đỏ, hỏi tại sao lại đỏ?

Bởi vì tối hôm qua cô quyến rũ thành công, tập kích bất ngờ hôn, sửng sốt, bị cô lợi dụng ưu thế sắc đẹp phụ nữ, đốt lên ngọn lửa dục vọng của thủ trưởng đại nhân dã thú.

Khóe miệng loáng thoáng còn lưu lại mùi thuốc lá bạc hà nhàn nhạt, nóng hừng hực.

Nói thật, lúc ấy toàn thân cô đều xụi lơ.

Thử hỏi, một siêu cấp mỹ nam ở trước mặt.

Còn dùng loại ánh mắt cực kỳ tham lam cháy rực nhìn thẳng vào mình, dù là ai cũng phải mềm nhũn.

Bàn tay mang theo lửa chạy loạn trên lưng trơn nhẵn của cô, nhiệt độ nóng rực khiến toàn bộ lỗ chân lông cô muốn nổ tung.

Áo lót bị anh cởi ra lúc nào cũng không biết.

Trước ngực nóng lên, chặt chẽ, đau nhói, cô nổi điên, xấu hổ, bị dã thú ác ma tập kích ngực…

“Động kinh à?”

Vừa vào cửa, chỉ thấy bà xã Noãn Noãn dễ thương của anh ôm chăn cười khúc khích.

Cực kỳ giống một con báo nhỏ vô hại, lộ ra hai mắt đen láy, ánh sáng lóe lên đến chói mắt.

Ngay cả có người vào cũng không biết.

Nghe tiếng, chọt đem chăn kéo lên trên đỉnh đầu, giọng nói ồm ồm.

"Đại biến thái, không gõ cửa liền xông vào, thật không có lễ phép."

Thật xấu hổ, đang lộ ra vẻ háo sắc khi nhớ tới cảnh xuân sắc kiều diễm tối hôm qua đã bị anh bắt gian tại trận, mất mặt chết, giả bộ làm rùa, không đi ra.

Há to mồm, Quan Lê Hiên ghé đầu nhỏ vào cửa, anh không nghe lầm chứ, lão đại bị chị dâu gọi là đại biến thái, xem ra ngọn lửa 25 năm bị nghẹn phun trào rồi, Chiến thần thay đổi, để lộ bộ mặt thật của người đàn ông dã thú rồi.

"Muốn nghỉ ngơi thì lăn vào đây."

Không quay đầu lại, quát lạnh một tiếng.

Rình coi rất đáng xấu hổ, muốn xem liền quang minh chính đại mà nhìn, hít thật sâu, Quan thiếu ngửa đầu ưỡn ngực cất bước vào phòng bệnh, lựa một chỗ có ánh sáng tốt, vị trí thông khí tốt, nằm lên ghế sofa cùng đống quần áo.

Đầu tựa lên tay ghế sofa, tầm mắt đảo quanh nhìn trên giường và mặt đất, cười vô lại.

"Chị dâu nhỏ, chị cứ coi em là người trong suốt đi, không tồn tại, ha ha, hai vị cứ tiếp tục."

Lấy mắt kính đen ra che gương mặt anh tuấn lại, đắp chăn, nhất thời phát ra tiếng ngáy…

Vén chăn lên, cơ thể còn chưa có ngồi thẳng liền bị hai tay Chiến gia kẹp dưới nách cô ôm đi lên xoay tròn 180 độ, sau lưng hướng về phía Quan Lê Hiên, hoàn toàn mặt đối mặt với Chiến Vân Không, bốn mắt nhìn nhau.

"Đánh răng rửa mặt nhanh lên, 10 phút sau chúng ta lên đường."

Nói xong, đầu ngón tay nâng cằm xinh xắn cô lên, đè đầu cô hôn nóng bỏng một cái.

Không biết từ lúc nào đã nghiện hôn cô, cảm thấy hôn cô không đủ.

Đối với việc thân mật này anh đã sớm tập thành thói quen, cảm giác như hai người tình nhân quen nhau rất lâu, vô cùng thân thiết, tự nhiên.

Trong gương, là một cô gái thanh thuần xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lộ ra vẻ yêu mị kiều diễm, trong mắt đều là nhu tình, d i e n d a n l e q u y d o n 18 tuổi cô mới nếm thử được mùi vị động lòng, rung động ngọt ngào dây dưa khiến cả người cô hoảng hốt bồng bềnh, trái tim phát run, hốt hoảng có chút thở không ra hơi. Anh hôn cô, cô không có cự tuyệt, vào thời khắc này cô thừa nhận cô thích anh, nụ hôn của anh.

Ngẩn người chừng năm phút.

'Leng keng' – một tin nhắn nhắc nhở, bỗng nhiên kéo suy nghĩ quay trở lại.

Vỗ vỗ gương mặt cứng đờ đỏ như quả cà chua, lắc đầu, nhanh chóng, đánh răng rửa mặt, hỗn loạn thoa một lớp phấn, cây kim sắp chỉ tới thời điểm cuối cùng, chạy chậm đến trước mặt thủ trưởng, vặn vẹo một cái chỉ có thể làm động tác đáng yêu để hình dung kiểu chào theo quân đội.

"Báo cáo, đã sửa soạn xong, hết."

Lỗ mũi bị vuốt một cái, ngón tay thô ráp chạm vào làn da mềm mại, rung động khác thường còn chưa được phòng ngừa tốt, cô nàng còn chưa khôi phục cảm xúc, kích động lần nữa.

"Đừng đụng vào em."

Giả bộ bình tĩnh, tức giận trừng mắt liếc anh một cái, đoạt lấy áo khoác trong tay người đàn ông mặc vào.

Xoay người, đi thong thả tới bên cạnh sofa, không khách khí giống như trút giận vỗ vỗ vào cánh tay Quan thiếu thật lớn, đau đến âm thầm nghiến răng.

Con bà nó, đều không phải là người bình thường, cơ thể còn cứng rắn hơn cả sắt thép.

"Xem thật kỹ nha, Quan thiếu, biểu hiện tốt thì lúc trở lại sẽ mang đồ ăn ngon cho cậu."

Tốt bụng giúp anh nâng tấm thảm lên, bây giờ là tháng chín, gió vào sáng sớm vẫn còn lạnh, mà cô thích mở cửa sổ thông gió nhất.

Đợi đến khi căn phòng không có một bóng người, rốt cuộc Quan Lê Hiên nhịn không được cười lên ha hả, tiếng cười kia vang dội hùng hậu.

Tiếng vọng quanh quẩn ở hành lang hồi lâu còn chưa tiêu tán đi…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cô kết hôn

Edit: Tịnh Hảo

Tiệm cà phê.

Ba mỹ nam cộng thêm một cô nàng xinh đẹp, ánh sáng ở tiệm cà phê khiến tất cả mọi người hoa mắt.

Tiếng chụp ảnh rắc rắc, bên tai không dứt.

Hôm nay, tề tựu toàn bộ lực lượng nòng cốt trẻ tuổi của nhà họ Chiến.

Trừ Chiến Vân Không và Chiến Tả, một người đẹp trai khác cô mới lần đầu gặp, nghe Chiến Tả giới thiệu cô mới biết Chiến Vân Không còn có một anh trai.

Chiến Vân Tế, 28 tuổi, Tổng tham mưu trưởng tập đoàn quân đội trung ương, cấp bậc Đại tá, là chủ tịch tập đoàn Mộ thị.

Trong mắt Noãn Noãn, anh cả Chiến là mặt trời, tỏa ra tia sáng, ấm áp.

Hai anh em có hai tính tình trái ngược nhau.

Một người lạnh như khối băng, một người hiền hòa như ánh mặt trời.

"Noãn Noãn, lần đầu gặp mặt anh cả không biết em thích gì, chỉ dựa vào cảm giác mua một chút, xem như tặng quà ra mắt cho em, nếu như em không thích những thứ này cũng không sao, nói với anh cả, anh cả sẽ mua cho em cái khác."

Gương mặt tuấn tú của Chiến Vân Tế lộ ra nụ cười ưu nhã, giọng nói trầm từ tính, lại dễ nghe êm tai.

Thật hoài nghi, đều từ cùng trong bụng mẹ sinh ra, làm sao lại chênh lệch cách xa vạn dặm như thế.

Tối hôm qua máy tính vừa bị mất, hôm nay liền có hai máy kiểu mới nhất, còn có điện thoại di động, IPAD, hoàn toàn là một túi điện tử siêu cấp lớn.

Hai con mắt sáng lên, nhìn chằm chằm túi sản phẩm điện tử tân tiến.

Đều là màu sắc cô thích.

"Anh cả, anh tặng em những thứ này, em vô cùng thích, lần đầu gặp mặt đã khiến anh tốn kém như vậy, em cũng ngượng ngùng, hì hì."

Không phải Noãn Noãn không hiểu chuyện sẽ không cự tuyệt, mà người đàn ông đối diện cô, thân phận quá mức cao quý, tiền nhiều đếm không hết, đổi lại một khía cạnh mà nói, cô là vợ mà Chiến gia đã định, lại càng không cần thiết cự tuyệt.

Chiến Vân Tế híp mắt, càng nhìn càng thích đứa nhỏ này.

Nụ cười ở trên mặt anh vẫn chưa tan biến, nâng chung trà lên hớp một ngụm.

"Nhóc con, chớ khách khí với anh cả, em là nàng dâu đã định của nhà họ Chiến."

"Khụ khụ." cái gì?

Nàng dâu nhà họ Chiến?

Thiếu chút nữa bị ngụm cà phê làm sặc chết, ho khan nửa ngày, mới hít thở thông khí được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén đến đỏ bừng, khô khốc cười một tiếng, cuống quít phẩy phẩy tay.

"Anh cả, nói giỡn cũng lớn à, em là quý tộc hoàng kim độc thân, so với thủ trưởng đại nhân giống như đậu hũ lẫn hành lá, rõ ràng, đúng không anh hai

Chiến!”

Một câu anh hai Chiến, lần nữa đem mối quan hệ của hai người quay trở về chỗ cũ dễ như trở bàn tay.

Thân mật trước kia giống như chưa hề tồn tại.

Nháy đôi mắt to vô tội, giả vờ ngây ngốc, là một thiếu nữ vô tội, ngây thơ mơ mộng.

Khóe miệng anh tà từ cuồng vọng mỉm cười khiến người ta hít thở không thông, đáy mắt đen thâm trầm lóe ra loại tia sáng quỷ dị thắng lợi của vương giả, d đ l q đ lười biếng nghiêng người dựa vào ghế.

Lấy hai quyển màu đỏ đặt lên bàn.

“Nhóc con, chính thức thông báo cho em một tiếng, từ giờ trở đi anh là ông xã danh chính ngôn thuận của em.”

Nhất thời im lặng, cô nàng hoàn toàn bối rối, nụ cười cứng lại.

Hồi lâu, tầm mắt từ từ di chuyển đến quyển sổ màu đỏ xa lạ mà Chiến Vân Không vừa đặt lên bàn, chân mày nhíu lại.

Chính cô tự kết hôn rồi?

Mẹ kiếp, chuyện xảy ra khi nào?

Đờ đẫn cầm một quyển màu đỏ thuộc về cô mở ra.

Tuấn nam mỹ nữ thân mật dựa đầu chung một chỗ, nở nụ cười hạnh phúc rực rỡ.

Ngón tay run rẩy kịch liệt, quét nhẹ qua tấm hình, hốc mắt chua xót ẩm ướt, ngực buồn bực đau đớn chua chát.

Khép hờ mắt, trí nhớ ùa về.

“Tiểu Noãn Noãn nhất định phải hạnh phúc, anh trai Thâm, không phải là người kia có thể bảo vệ em suốt đời…”

Đêm hôm đó, Thành Nham Thâm hy sinh, đột nhiên Noãn Noãn bị sốt cao.

Cả đêm đều nằm mơ, nói mớ, trong mơ câu nói kia luôn hư vô mờ mịt lại có cảm giác chân thật.

Lần đó là lần sốt cao đáng sợ nhất từ nhỏ đến lớn, sốt suốt ba ngày ba đêm.

Sau ba ngày di thể Thành Nham Thâm trở về nước chôn cất.

Cô kéo thân thể suy yếu vô lực, len lén núp ở phía sau cây, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Khi đó cô mới hiểu được câu nói kia trong mơ của anh trai Thâm có ý gì.

Cô không muốn làm vợ của Thành Nham Thâm, cô chỉ xem anh là anh trai của mình, nhưng cô lại không biết, tình yêu của Thành Nham Thâm đối với cô là khắc cốt ghi tâm.

Từ khi sinh ra cho tới giờ, người theo đuổi cô có thể xếp hàng từ cửa đến ngoài Trường Thành, bối cảnh gia đình đều tốt nhất.

Nhưng không có người nào có thể lọt vào mắt cô, cô đơn thuần giống như một tờ giấy trắng.

Cũng không ngốc đến mức không hiểu chuyện nam nữ, cô dã man ngang ngược, cũng tuyệt đối thiện lương mềm lòng.

Cô kiên cường bướng bỉnh nhưng cũng yếu ớt nhạy cảm hơn bất luận kẻ nào khác.

Hạnh phúc?

Anh trai Thâm, anh nói hạnh phúc là như hiện tại sao, anh nói người kia là anh ấy sao?

Cúi đầu che giấu nhanh chóng lau đi giọt nước mắt trong suốt chảy xuống tới bên má, đôi mắt ửng đỏ rõ ràng như gai nhọn đâm vào mắt Chiến Vân Không.

Anh họ Chiến Tả, có phải anh cũng nên bày tỏ một chút gì đó chúc tân hôn của em không?

Hít hít lỗ mũi, cười trêu chọc.

Duỗi tay bị tê liệt ra, giống như một con bạch tuột.

Nhưng, càng làm cô kinh ngạc là, Chiến Tả không nói hai lời, cư nhiên kín đáo đưa cho cô một chìa khóa xe, còn ngạo nghễ nói.

"Em khiêu chiến để anh họ tặng quà cho em phải không, nếu không thích anh liền đổi cái mới đến khi Noãn Noãn chúng ta vừa lòng mới thôi."

Cầm lấy chìa khóa xe, vô ý nhấn xuống một cái, ngoài cửa đột nhiên vang lên hai tiếng tích tích.

Một chiếc Maserati màu trắng kiêu ngạo như công chúa tôn quý dừng ở trước cửa tiệm cà phê, màu trắng lóe chói mắt.

Quá xa xỉ nha, việc làm này là, giống như người nhà họ Chiến bắt đầu lấy lòng cô.

Có tiền liền khoe của như vậy.

Một đứa con gái của Thị trưởng lái một chiếc xe thể thao có giá trị hơn 200 vạn, đi trên đường Cổ Thành như vậy.

Ngày mai tin tức sẽ được lên đầu trang bìa.

Tiếp theo đó sẽ xảy ra rất nhiều thông tin bất lợi đối với nhà họ Tinh.

Cô không phải người ngu, sinh ra trong gia đình viên chức, đối với việc tranh đấu gay gắt trong quan trường cũng hiểu rõ.

Ném lên người Chiến Tả, chìa khóa xe trên không trung xẹt qua thành một đường vòng cung đẹp đẽ.

Rơi xuống, đập lên miệng anh ta một cái.

"Tấm lòng của anh họ em xin nhận, nhưng em không muốn bị người ta chỉ trích, rước lấy phiền toái, quà tặng này anh nên lấy lại đi."

Chỉ chỉ một đống sản phẩm điện tử xinh xắn tiện lợi, toàn là những thứ dễ cầm, mang theo dễ dàng.

Chiến Vân Không cười một tiếng đã cầm lấy chìa khóa xe để lại trong tay cô, giọng nói trầm thấp nghiêm túc.

"Vợ của Chiến Vân Không anh muốn lái xe gì thì lái, anh xem ai dám xuyên tạc."

"Nhóc con, nghe lời ông xã của em cầm lấy, không ai dám chống lại nhà họ Chiến, không có chuyện gì đâu."

Chiến Tả cười phụ họa.

Nghĩ thầm, tiểu tử Vân Không này, trong lòng cũng có người để ý, đây là chuyện tốt, chuyện cực tốt.

Bên cạnh, Chiến Vân Tế yên lặng uống trà, tròng mắt đen như mực âm thầm quan sát từng cử động của Noãn Noãn, mỗi tiếng nói cử động.

Rất hài lòng, quả nhiên thích hợp làm con dâu nhà họ Chiến, anh có thể hoàn toàn hồi báo cho ông nội và mẹ.

Nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp.

"Noãn Noãn ngoan, nếu như em không thích thì anh đổi lại, tiền anh có đốt cũng đốt không hết."

Ở bộ đội, nữ sĩ quan quân nhân trong doanh trại chia thành hai phái.

Một phái là Chiến Vân Tế ấm áp, một phái là Chiến Vân Không lạnh lùng, hai phái hai bên tỷ lệ ủng hộ rất cao.

Chỉ là, có người nghe nói Chiến Vân Tế yêu mến một người con gái, tin tức này đả thương biết bao trái tim người con gái.

Mà, Chiến Vân Tế luôn giấu chuyện tình cảm đó ở trong lòng, nhưng vĩnh viễn vẫn mềm mại, ngọt ngào nhất ở trong lòng anh…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không thấy Noãn Noãn

Edit: Tịnh Hảo

Thiếu nữ vị thành niên, kết hôn.

Không cần tự mình đến chỗ ghi danh làm, tất cả quá trình thủ tục đều do người chuyên nghiệp thông qua đường dây đặc biệt giải quyết toàn bộ trong vòng 20 phút.

Không có hoa tươi, nhẫn kim cương, không có cầu hôn lãng mạn, cô cứ như vậy xui xẻo hồ đồ lên phải thuyền giặc, gả cho Chiến thần, người được người đời kính ngưỡng trong lòng.

Trong lòng không nói ra được mùi vị gì.

Oán hận, không cam lòng, hưng phấn, mừng rỡ, chua xót…

Dù sao cũng giống như đổ ngũ vị vào bình trăm vị lẫn lộn.

"Thủ trưởng, chuyện giấy hôn thú, cha mẹ em biết không?"

Miệng nhếch lên, tức giận tựa vào cửa sổ xe, nhìn cơn mưa mùa thu ngoài cửa sổ.

Người đi trên đường không nhiều, trận mưa này đột ngột, làm rối loạn tiết tấu của rất nhiều người, vì tránh mưa mà tán loạn tứ phía.

Lúc này là đèn đỏ, Maserati màu trắng nghênh ngang dừng ở giữa đường, dẫn tới ánh nhìn xoi mói của nhiều người.

Mắt liếc nhóc con bên cạnh, Chiến gia nâng khuôn mặt đẹp của cô lên, nhìn vào đôi mắt đầy nước của cô.

Cúi đầu cắn vào đôi môi trơn hồng, hung hăng hôn lên.

"Em, em nhớ kĩ, cuộc đời này Chiến Vân Không anh quyết không phụ em."

Không có lời nói đường mật ngọt ngào, những lời thề thốt, nhưng lại khiến đáy lòng Noãn Noãn ê ẩm chua chát.

Cổ họng đau quằn quại, hừ nhẹ một tiếng, đây là người đàn ông bá đạo liều lĩnh hứa cả đời chấp niệm cô sao?

Đầu lưỡi quấn quít chung một chỗ, gắn bó như môi với răng, triền miên, tiến công, tránh né, chiếm đoạt, chơi đùa…

Hồi lâu—

Ba màu đèn giao thông luân phiên thay đổi, xe thể thao màu trắng giữa đường, nhưng vẫn bất động tại chỗ, không có người nào dám tiến lên quấy rầy, thúc giục.

Ngay cả một tiếng còi cũng không có.

Bởi vì chỉ nhìn bảng số xe thôi cũng đủ hù chết người, Cổ V7777, bảng số xe dành riêng cho thủ trưởng trung ương.

Nhìn một cái cũng biết là đại nhân vật cấp cao, lai lịch của loại biển số xe này quá lớn, nếu không đụng chết người, cảnh sát giao thông cũng không dám động tới.

Bình thường thấy loại biển số xe này, trên đường có thể tránh liền tránh, nhất định phải tránh thật xa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng có thể luộc chín một trứng gà rồi, cổ họng khô khan, lòng bàn tay thấm ướt mồ hôi đầm đìa.

Liếc trộm người đàn ông đang lái xe, trấn định bình tĩnh, khí phách lạnh nhạt, thảnh thơi ngông nghênh, thật muốn cho một cái tát quất chết anh.

Người đàn ông đáng chết, nhiều lần như vậy rồi, một chút tiến bộ cũng không có, đôi môi mỗi lần bị anh thô bạo giày xéo đến khi sưng lên ứ máu đau rát mới dừng lại.

Định không nhìn tới anh, quay đầu sang chỗ khác, chân mày nhảy lên, cô lên tiếng kêu to.

"Dừng xe."

Cô quá khát, đôi mắt đáng thương quyến rũ van xin khiêu chiến ý chí của thủ trưởng.

Chắp tay trước ngực để ở chóp mũi, chu miệng nhỏ, khiến lòng anh bị lật đảo.

"Thủ trưởng, em khát, xuống xe giúp em mua chai nước đi."

Giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, ở không gian hẹp nghe vào như mật ngọt êm tai.

Cố ý nghiêm mặt, đầu ngón tay lạnh như băng chạm đến gò má mềm mại non nớt, lại gần bên tai cô.

“Kêu ông xã cho anh nghe một chút.”

Trong lòng phẫn hận, ngoài mặt ngoan ngoãn, nở nụ cười thanh mỹ.

“Ông xã…”

Thời điểm nhóc con ngoan ngoãn anh đều hoài nghi có phải là cô hay không, nhưng vẫn hài lòng khi đạt được mục đích, vui vẻ xuống xe.

Trong khi nhàm chán chờ đợi, Noãn Noãn nhìn xung quanh bên trong xe, không kinh hãi lắc đầu, tiền thật là một món đồ chơi tốt.

Gả cho nhà họ Chiến giá trị không ngừng tăng lên tới hàng tỉ, không trách được, có quá nhiều người tre già măng mọc vì muốn vào nhà họ Chiến quyền quý mà liều mạng như nhảy xuống biển sâu.

Cô may mắn hay bất hạnh mà lại cùng đại ác ma này dây dưa không rõ.

Cô cứ như vậy chấp nhận sự tồn tại của sổ đỏ đó?

Này dường như không phải là tính cách của cô, cứ suy nghĩ về một số chuyện.

Bàn về tướng mạo, anh là người đẹp trai nhất mà cô từng gặp trong 18 năm qua, đoán chừng về sau cũng không có người bằng rồi.

Bàn về năng lực, anh là tay mắt của Thông Thiên(*), bối cảnh hùng mạnh.

Bàn về tài phú… Từ xưa thương nhân và chính trị không phân cao thấp được, anh tuyệt đối càng thêm lợi hại, bằng vào hai thẻ kia là có thể nhìn ra rồi…

Nghĩ như vậy cô thật đúng là kiếm bộn rồi.

Lúc này, vài bóng người không một tiếng động lén lút lẫn trong đám người từ từ đến gần Maserati.

Bên trong xe, Noãn Noãn đang gởi tin nhắn không chú ý tới điều khác thường, trong nháy mắt cửa xe bị kéo ra.

“Ngoan ngoãn xuống xe, không được lên tiếng.”

Nhịp tim đột ngột dừng lại, một cây dao găm sáng chói đặt ở trên cổ.

Nghẹt thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi, tròng mắt đen sắc bén quét qua mấy người ngoài xe.

Trong lòng tính toán rất nhanh chạy trốn như thế nào, bốn người đàn ông cao lớn ngăn ở ngoài xe quá chặt chẽ, muốn chạy quá khó khăn.

Tối hôm qua gặp trộm cắp, hôm nay gặp bắt cóc, cuộc đời của cô có phải quá phong phú nhiều màu hay không.

Hít sâu, muốn trấn định, nói thế nào hiện tại cô cũng là bà xã của Chiến thần, không thể nào đánh mất địa vị biến thành người nhát gan vô dụng.

“Các vị anh hùng hảo hán, có lời gì thì từ từ nói.”

Cô chậm rãi di chuyển ra ngoài, tranh thủ có thể kéo dài thời gian, đợi ông xã Chiến thần tới cứu.

Không ngờ, cổ tay bị một trong những người đàn ông cao lớn nắm lại, đột nhiên dùng sức kéo cô từ trong xe ra ngoài.

“Nhóc con, mẹ nó, ít kì kèo mè nheo, đi nhanh một chút.”

Lưỡi dao lạnh như băng đặt trên cổ trắng noãn, đau đến Noãn Noãn âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh, nghiêng mặt cố gắng suy nghĩ nhìn về phía siêu thị bên kia, nhưng mà, ngoài cửa đều là người tránh mưa, mình lại bị bốn người đàn ông vây kín kỹ càng, không ai phát hiện ra tình cảnh lúc này của cô.

Tự hận mình, miệng khát cũng lựa lúc thật đặc biệt, Chiến gia của cô, anh mau phát hiện ra đi…

“Chúng ta phải nhanh hơn một chút, hai phút nữa nhất định phải đưa nhóc con này vào xe, bằng không bị phát hiện sẽ phiền toái.” Nếu như chậm một giây, nhiệm vụ của bọn thất bại là nhỏ, tính mạng mới là chuyện lớn.

Cơ hội tốt, lợi dụng chỗ trống, sử dụng toàn bộ sức mạnh, cố gắng tránh thoát, cố nén vết dao càng ghim càng sâu, mùi máu tanh lọt vào mũi, bị nghẹn đến muốn khóc, màu đỏ tươi chói mắt nhuộm lên áo khoác len màu trắng tuyết của cô.

Pằng, phía sau cổ bị đánh, trước mắt thoáng chốc tối sầm lại, hai chân vô lực ngã xuống đất.

Một người đàn ông vội vàng tiến lên, nhanh chóng khiêng thân thể cô lên, nhét vào trong một chiếc xe tải thương vụ màu đen, nhanh chóng biến mất trong cơn mưa phùn như sương mù.

Ba phút sau.

Chiến Vân Không gọi điện thoại đi ra từ siêu thị, trong lúc vô tình ngẩng đầu, bước chân dừng lại, cả người bốc lên sát khí, tròng mắt đen lạnh lẽo.

Chỉ thấy, cửa xe ở tay lái phụ mở toang, bên trong xe không một bóng người, hai ba bước tới gần.

Con mắt sắc bén âm trầm, như thế nào ánh mắt dừng lại ở một điểm không dời đi, trên cửa xe màu trắng loang lổ vết máu.

Giống như đóa hoa mai nở rộ, nhưng mà thật chói mắt.

Lồng ngực chấn động, cảm giác đau đớn xé rách trái tim anh, lòng nhất thời chìm vào vực sâu.

"Noãn Noãn bị người ta bắt cóc, tôi muốn cậu trong thời gian ngắn nhất tìm ra vị trí của đối phương, không được tắt máy điện thoại di động, theo dõi GPS của tôi, còn có điện thoại đi dộng của bé con kia cũng ở trên người cô ấy, lập tức tiến hành định vị vệ tinh."

Hoàn toàn khôi phục sự bình tĩnh trước đây, lạnh lùng phân phó Quan Lê Hiên trong điện thoại.

Nổ máy xe, nửa giây rời đi hòa vào dòng xe cộ.

Anh không thể loạn, anh tự nói với lòng mình phải bình tĩnh, tĩnh tâm.

Đây là con đường một chiều, xe không thể quay đầu chỉ có thể chạy thẳng, đạp hết ga, giống như bão táp.

Giống như hỏa tiễn điên cuồng xông tới, cảnh sát giao thông trên đường chỉ có thể thấy trước mặt có một bóng trắng lướt qua, lại cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, căn bản đuổi không kịp cũng không dám đuổi theo.

Quan Lê Hiên ở đầu dây bên kia, nghe được lời nói của lão đại, đầu tiên ngẩn ra, sau đó mở máy tính chuyên dụng trong bộ đội đặc chủng, xâm nhập vào hệ thống bộ giao thông.

Bộ đội đặc chủng quyền hạn rất lớn, có thể tùy ý vào hệ thống Internet của từng bộ, vì bọn họ thi hành nhiệm vụ mà cung cấp đầy đủ điều kiện thiện lợi.

Không tới một phút, anh ta nhanh chóng tìm được ví trí hiện tại của Chiến Vân Không, mà tín hiệu của Noãn Noãn xuất hiện không tới 10 giây liền biến mất.

"Lão đại, tín hiệu của Noãn Noãn đã bị mất, không truy được vị trí của cô ấy, nhưng mà, em vừa mới xem máy theo dõi ở chỗ hai người dừng lại trước siêu thị kia, phát hiện đối phương lái một chiếc xe thương vụ màu đen, bảng số xe là ở vùng khác…"

(*) Thông Thiên giáo chủ: là một nhân vật trong truyện Phong thần diễn nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 34: Người con gái đeo mặt nạ trong lò mổ

Edit: Tịnh Hảo

Đầu choáng váng, suy nghĩ vô lực từ từ ngẩng đầu lên.

Mùi hôi thối ẩm ướt nồi móc bốc mùi nồng nặc khiến Noãn Noãn cau mày, khôi phục ý thức rất nhanh, cảnh tượng mơ hồ trước mắt từ từ rõ ràng.

Nhà máy bỏ hoang trống trải đen như mực, đổ nát, thủy tinh bể tan tành, gió đêm thổi vào vù vù, thổi trúng cô khiến cô run lập cập.

Máy móc cỡ lớn cũ nát bị bỏ hoang, chất lỏng sềnh sệch đen nhánh hạt màu tím đầy đất khiến người ta muốn nôn mửa.

Còn có một dãy hàng đồ vật to lớn không rõ treo trên không trung, đôi mắt mở to, cô có chút hoảng sợ giãy giụa thân thể, lại phát hiện mình bị buộc chặt giống như xác ướp.

Không thể động đậy.

Đây là nơi nào?

Chung quanh âm u, chỉ có một mình cô.

Mượn một chút ánh sáng của ánh trăng, mở to hai mắt cố gắng nhìn phía trước mặt, trong lòng khẽ thở dài.

Thì ra vật treo trước mặt chính là mấy con heo mập không biết chết bao lâu, thình lình nhìn thấy, đặc biệt giống thi thể người, thật hù dọa người.

Mắng thầm một câu, mẹ nó, quá biến thái mà, làm phim kinh dị à, hay là muốn hù chết cô.

Lò mổ.

Bị trói đến nơi này, coi như có sáng tạo, tự gượng cười sợ mình choáng váng, ngay cả heo và người cũng phân định không rõ.

Cô không sợ bóng tối, không sợ một mình cô đơn trong bóng tối, chỉ sợ cô bị người khác trục lợi uy hiếp người nhà.

Xoạt, đỉnh đầu sáng chói, nhất thời chiếu vào khiến cô không mở mắt nổi, theo bản năng nghiêng đầu khép hờ hai mắt.

Đột nhiên.

Một tiếng giày cao gót thanh thúy từ xa dần đến gần dừng trước mặt cô.

Mùi nước hoa cao cấp xộc vào mũi cô khiến cô lui về sau.

"Vợ của Chiến Vân Không, quả thật lá gan khá lớn, trước đây tôi còn mong đợi cô có thể khóc ồn ào kêu cứu mạng một chút, xem ra, thị trưởng Tinh giáo dục con gái thật sự làm cho người ta hâm mộ, còn nhỏ tuổi nhưng vẫn giữ khí thế lâm nguy không loạn."

Giọng người con gái rất êm tai, nhưng người tỏa ra khí lạnh, Noãn Noãn nghe ra ý giễu cợt trong lời nói của cô ta.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, lông mày nhíu chặt, giọng điệu thật lớn nha.

Không ngờ ở chỗ như thế này lại cùng cô chơi trò giả bộ cao quý đúng không.

Không đúng, cô ta biết Chiến Vân Không?

Không phải là bạn gái ma quỷ trước tìm tới cửa trả thù chứ?

Mẹ nó, dù là bạn gái trước thì thế nào, hiện tại cô mới là chính thất, ong mật bươm bướm gì tất cả đều cút qua một bên cho cô.

Thân thể nhỏ thẳng tắp, mở mắt nhìn thẳng vào mắt người con gái, ánh mắt không chút co lại.

Uy hiếp người con gái lùi lại từng bước một.

"Thím à, nếu như thím trói tôi đến nơi này, chính là khen ngợi tôi, vậy tôi cảm ơn thím, nếu như không phải thì xin mời thím trực tiếp tiến vào đề tài chính, đừng lãng phí thời gian, năm tháng không đợi ai cả, nhìn thím cũng 30 tuổi rồi, nhan sắc đối với người con gái đến tuổi này rất quan trọng, đảm bảo giữ mãi tuổi thanh xuân mới có thể trói buộc được người đàn ông."

Thật ra thì, căn bản cô không nhìn thấy diện mạo của cô ta.

Bởi vì cô ta đeo một mặt nạ, nói cô ta già thuần túy là Noãn Noãn chỉ nói bừa.

Bệnh cũ không sợ trời không sợ đất tái phát, mặc kệ cô ta là Ngọc Hoàng đại đế, hay là Vương Mẫu nương nương, chọc giận đại tiểu thư cô khó chịu, thì phải chịu đựng cô độc mồm độc miệng tức chết người không đền mạng.

Người con gái đeo mặt nạ bị tức không nhẹ.

Cô ta không ngờ, miệng lưỡi một con nhóc chưa dứt sữa có thể tuôn ra lời cay độc.

Dám nói cô ta già, cô ta mới chỉ 24 tuổi.

Con mắt độc ác híp lại, móng tay sơn màu đỏ thẫm siết chặt cổ Noãn Noãn ngay chỗ bị thương, ra sức giữ chặt cổ họng cô.

Ngón tay cắm sâu tạo thành hai vết dao, vết thương lần nữa bị nứt ra, máu tươi nhanh chóng tràn ra rơi xuống trước váy cô, nhuộm thành một mảnh đỏ hồng.

Cô gái thuần khiết đẹp đẽ không nhiễm chút hạt bụi, giữa màu máu đỏ dữ tợn chói mắt càng lộ ra vẻ đẹp mị hoặc, cặp mắt thanh tĩnh trong suốt như nước tựa như có thể tinh lọc tội ác và một vùng đen tối bẩn thỉu, sáng chói khiến người con gái trong phút chốc mất hồn.

Càng nhìn cô ta càng tức giận, càng ghen tị, càng oán hận.

Khóe miệng nâng lên lạnh nhạt cười.

"Chiến Vân Không, anh đúng là vẫn còn như người phàm, cuối cùng anh cũng trốn không thoát sự hấp dẫn của sắc đẹp, vậy tại sao không lấy được lòng

của anh, tại sao mười năm nay, em như một con ngốc đáng thương bỏ ra tất cả, lại không có được một cái ngoảnh đầu nhìn lại trìu mến, ngay cả tính mạng em cũng không cần, vì anh mà đi tìm cái chết, đến cuối cùng đổi lấy sự lạnh nhạt khinh thường của anh…"

Đại động mạch bên cổ đập thình thịch, máu sềnh sệch chảy ra ngoài như vòi nước được mở van.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết, đau đớn khoét vào tim, toàn thân cô đều đang run rẩy, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, quật cường cố nén nước mắt trong hốc mắt, chính là không để cho nó chảy xuống.

Cảm giác mình sắp chết.

"Chiến Vân Không, tên khốn kiếp, muốn lão nương chảy máu thay anh chịu tội…"

"Cô cầu xin tôi… Tôi sẽ tha cho cô, Tiểu Noãn Noãn đáng yêu."

Bởi vì ghen tị mà mặt vặn vẹo dữ tợn không che giấu vẻ khát máu ở dưới mặt nạ, tăng thêm lực đạo trên tay.

"Cầu xin đại gia cô, con mẹ nó, hôm nay dù cô giết chết tôi, tôi cũng sẽ không cầu xin cô nửa câu, khuyên cô một câu, tốt nhất là giải quyết tôi trước khi ông xã tôi tới, bằng không lão nương chặt cô cho chó ăn."

Uy hiếp cô, thật buồn cười, cô cố tình là loại người thích mềm không thích cứng.

Toàn thân đổ mồ hôi, bởi vì mất máu quá nhiều, hô hấp đang trở nên yếu ớt, ý thức bắt đầu tan rã, hung hăng nắm chặt lòng bàn tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, thần kinh đang đau đớn dưới sự kích thích coi như tạm thời tỉnh táo.

"Nhóc con chết tiệt kia, miệng lưỡi bén nhọn, thật có khí phách."

Sau đó, một cái tát nặng nề giáng xuống.

Bên tay ù ù, hai mắt mờ nhòa, vô số ngôi sao nhỏ lượn vòng trước mặt, một dòng máu tanh theo khoang miệng trào ra.

Phốc một hớp, máu đỏ tươi phun lên mặt nạ người con gái.

"Đồ tiểu tiện nhân không biết điều, tôi xem cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Người con gái mặt nạ trong cơn giận dữ, trong mắt lập lòe lửa như muốn thiêu đốt, gương mặt cô ta lạnh lùng, trở tay lại tát một cái, lần này xuống tay còn mạnh hơn trăm lần so với lần trước.

Noãn Noãn cột trên ghế bị người con gái bùng nổ dùng sức trực tiếp bổ nhào xuống đất, cả người lẫn ghế nhếch nhác ngã vào trong bùn lầy dơ bẩn không chịu nổi.

Lòng ngực chấn động, lại phun ra dòng máu tươi.

Hai má giống như hai bánh rán Sơn Đông lớn.

Dấu năm ngón tay rõ ràng ở trên mặt, khóe miệng vẫn còn tràn máu.

Hoàn toàn nổi giận, cô đường đường là thiên kim đại tiểu thư chưa từng chịu phạt, tất cả khuất nhục bùng nổ trong người cô.

Đầu cô gần như muốn nổ tung hủy diệt cả vũ trụ, đôi mắt thanh tĩnh bỗng trở nên hung tợn.

Giống như muốn nuốt người con gái kia vào bụng, há mồm tức giận miệng mắng to.

"Con mẹ nó, tôi chửi cả dòng họ nhà cô, đồ nữ già sắp chết, con mẹ nó cô là ai, có dám nói tên ra không, hôm nay bà nội cô đây còn sống đi ra nơi này, lần sau nhất định sẽ mời cô ăn bữa tiệc lớn."

Người con gái đưa mắt nhìn cô chốc lát, khoát tay một cái, lập tức có hai người đàn ông tới đây.

Đỡ cái ghế lên, nửa bên nước bùn nửa bên là máu, tí tách rơi xuống, tóc còn ướt dán chặt vào gò má, bộ dáng kia thật tệ hại hết biết khiến Noãn Noãn có ý nghĩ muốn lập tức xé nát mặt nạ của người con gái đáng chết trước mắt.

"Chậc chậc, đều biến thành như vậy, vẫn xinh đẹp khiến người ta không dời mắt được, chỉ là, hiện tại tôi là ai không quan trọng, quan trọng là sau này chúng ta có rất nhiều cơ hội chung đụng, làm tốt vị trí phu nhân của cô đi…"

"Bởi vì cô không chiếm được tình cảm của Chiến Vân Không mà trở nên điên cuồng, mất đi lý trí, hừ, một người con gái bị hủy dung, thật thảm thương, cũng tuyệt đối không được yêu thương."

Cắt đứt lời nói của người con gái, Noãn Noãn khinh miệt nghiêng mắt nhìn cô ta.

Một thân áo da bó màu đen, quần da bó chặt dáng người cao gầy có lồi có lõm, tóc dài xoăn nhẹ xõa ngang vai, da thịt trắng nõn, ánh mắt sắc bén nhìn ra đằng sau mặt nạ của người con gái, phải là một khuôn mặt xinh đẹp.

Trong lòng người con gái ngẩn ra, nhóc con này thế nhưng có thể nhìn thấu tâm tư của cô ta, cô ta quá khinh địch xem thường con nhóc này.

Bề ngoài xinh đẹp dễ thương, đôi mắt tinh xảo lanh lợi, kiên cường biết tự vệ, quật cường không chịu thua là loại tín niệm ăn sâu trong xương cốt.

Thủ hạ vội vàng đến gần cô ta, nhỏ giọng nói gì đó bên tai cô ta.

Tròng mắt người con gái lóe lên một tia hận thù đau thương, sau nửa phút trầm mặc, cúi người ngang với tầm mắt cô.

Đầu ngón tay sờ nhẹ vào gương mặt sưng đỏ bầm tím của cô.

"Cô rất thông minh khiến tôi không hài lòng, tôi nghĩ sẽ chơi cùng với kẻ tương đối ngu ngốc… Tôi rất muốn khiêu chiến, chúng ta sau này còn gặp lại…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Bảo bối, thật xin lỗi!

Trong giấc mơ của Noãn Noãn.

Trong mơ.

Cô không ngừng chạy trốn không ngừng té ngã, vượt qua vô số bụi gai, núi cao biển lửa, thương tích khắp người nhưng cô cũng không tìm được đường về nhà.

Cô sợ, cô khóc, cô hô to tên một người đàn ông – Chiến Vân Không.

Chạng vạng tối ngày hôm qua, khi anh chạy tới lò mổ chế biến bỏ hoang ở vùng ngoại ô Cổ Thành thì tìm được Noãn Noãn.

Cô vì mất máu quá nhiều mà hôn mê, cô bị trói xung quanh, một vùng màu đỏ chọc thẳng vào mắt anh, buổi sáng là áo len màu trắng tinh, lúc này giống như đóa hoa hồng ở giữa vùng tuyết trắng.

Trái tim nứt ra vỡ vụn thành từng mảnh, tựa như nổi điên chạy đến trước người cô, bàn tay to run rẩy cởi trói, bế cô ôm chặt vào trong ngực, cố gắng dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm thân thể lạnh như băng của cô.

"Noãn Noãn…"

Vỗ vỗ mặt của cô, cổ họng của anh khô khốc.

Đôi mắt âm u quét qua vết dao trên cổ cô, nhìn thấy mà phát hoảng, nhất thời sự khát máu chợt bùng lên.

Là ai dám nhổ lông trên người cọp, cả gan tổn thương người con gái của Chiến Vân Không anh, nhất định anh phải cho người đó nợ máu trả bằng máu, hoàn trả gấp trăm nghìn lần.

Lại là mùi nước sát trùng, ghét mùi vị này, ghét bệnh viện, đại tiểu thư Tinh cô vinh quang nhập viện nằm trên giường lần nữa.

Gương mặt khẽ động đậy, vết thương bị kéo ra khiến cô liền muốn hỏi thăm cả dòng họ nhà cô ta.

Tay vẫn bị người ta giữ trong lòng bàn tay, thật ấm áp, thật an tâm, không thể mở mắt.

Bây giờ, bộ dáng của cô nhất định là xấu hổ chết rồi, mặt sưng phù không có cảm giác, khóe miệng cũng đau đến tê dại, cười lên còn kinh khủng hơn cương thi.

Tiếp tục giả vờ hôn mê, cự tuyệt tất cả những người đến thăm bệnh, trong lòng suy nghĩ, cũng liền làm như vậy.

Nhìn Noãn Noãn như con thỏ, Chiến gia cười như không cười nhíu mày.

Nhóc con này rõ ràng đã tỉnh còn giả bộ hôn mê ăn vạ, rốt cuộc giả bộ tới khi nào.

Cô có biết khoảnh khắc cô bất tỉnh trái tim anh như treo trên không trung hay không.

Nhìn chằm chằm cô hồi lâu…

Tâm tình người đàn ông thật tốt, dieenndaannleequyydonn ý nghĩ muốn chơi đùa nổi lên, đáy mắt xẹt qua một chút tinh nghịch của trẻ con.

Tà ác nắm lỗ mũi cô.

Nhóc con, xem em còn thở được không.

Bỗng nhiên mắt mở ra, hung tợn nhìn chằm chằm người bắt cô làm trò cười ma quỷ, miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch.

"Tên… khốn… kiếp." Giọng nói mặc dù khàn khàn, nhưng lại nói ra rõ ràng từng chữ.

Vật nhỏ, đây là đang mắng anh sao.

Sức lực hồi phục không tệ.

Đột nhiên ngồi dậy, kề sát cô, cùng cô đối mặt, chóp mũi đối chóp mũi, hô hấp nóng bỏng dây dưa khiến Noãn Noãn không thể tránh, kiên trì cùng anh bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

Tốc độ nhanh làm người ta níu lưỡi.

Hôn lên môi cô khiến anh vừa yêu vừa hận cái miệng nhỏ nhắn, động tác nhẹ nhàng, chỉ sợ làm đau cô.

"Bảo bối, thật xin lỗi…"

Noãn Noãn kinh hãi, anh đang làm gì thế, nhận lỗi với cô sao?

Anh cũng biết mình trở nên như vậy là vì anh, đột nhiên anh nói xin lỗi, cô thật cảm động, đỏ mặt, tim đập.

Nhưng vừa nghĩ tới người con gái mặt nạ kia, lửa giận bùng cháy, trong nháy mắt cảm động hóa thành tro bụi.

Hừ lạnh một tiếng, giả bộ cong khóe mắt lên, gắt gao nhìn đáy mắt lạnh lùng của anh.

"Đại thủ trưởng Chiến, em đây là vợ cả còn chưa có xuất giá, người tình của anh đã tìm tới cửa rồi, trong lòng em đặc biệt khó chịu, mời anh lau sạch sẽ cái mông đã trêu chọc em, hiện tại, mời anh cút ngay, lão nương cần nghỉ ngơi."

Chiến gia sửng sốt.

Nhóc con đây là khơi lên sự tranh luận cùng anh.

Anh biết, lúc chuyện xảy ra anh không kịp thời cứu cô, không thể bảo vệ tốt cho cô, cô oán hận, anh không trách cô.

Anh chỉ hy vọng Tiểu Noãn Noãn của anh có thân thể khỏe mạnh, sau đó cô muốn nháo thế nào anh đều hết sức phối hợp.

Khi nào thì cô bắt đầu bá đạo cường hãn tiến vào chiếm giữ trong lòng mình, cướp đi hơi thở của anh, từng cái nhăn mày từng ánh mắt đều động tới thần kinh của anh.

Một đêm tối hôm qua, anh rút một điếu thuốc lá đứng ở ban công hút thuốc, suy nghĩ về chuyện anh và Noãn Noãn.

Từ đêm say rượu ngủ say buồn cười đó đã bắt đầu quen biết đến lúc đuổi bắt Vương Đại thì gặp lại.

Đến việc đánh nhau với Chu Tường xưa nay anh chưa từng ra tay, nhưng lại băng bó vết thương cho cô, dò xem vụ án Vương Đại Khả, buộc kết hôn gây ra xung đột nhỏ, tiểu dã man ở Quỳ Hoa Các, còn có lúc cô nhìn thấy giấy hôn thú đã kinh hãi, vừa mừng rỡ vừa bi thương từng vẻ mặt khắc sâu vào đầu anh, không thể xóa sạch được.

Ở cùng một chỗ với cô, anh cảm giác anh trở nên không giống mình, chẳng lẽ đây là số mệnh đã được chỉ định…

Sự việc lần này rất nghiêm trọng, anh đã phái Quan Lê Hiên đi thăm dò, mặc kệ là ai làm, anh thề nhất định phải tự tay chặt người đó thành trăm mảnh.

Thuận thế, bò lên giường, chui vào trong chăn, dùng tư thế tuyệt đối bá đạo cưỡng chế kéo cô vào trong ngực, cái trán mệt mỏi chống đỡ trên trán của cô.

"Nhóc con, thật xin lỗi đã khiến em chịu uất ức, lần đầu tiên anh cúi đầu xin lỗi người khác nên em đừng nóng giận, có được hay không?"

Này, đây là bị mặt trời chiếu trúng à, núi băng tan ra, sao Hỏa đụng Trái Đất rồi, Chiến gia học được cách cúi đầu dụ dỗ người khác.

Dịu dàng tới quá nhanh, quá kỳ quái, trong nháy mắt tim Noãn Noãn đập nhanh.

Trốn tránh thực tế, cuống quít nhắm mắt lại vờ như không thấy, nhưng hơi thở bên tai quá nóng rực.

Khiến cô không có cách nào không chú ý tới.

Nói chuyện cũng có chút cà lăm.

"Anh… anh cách xa em một chút, chúng ta có gì từ từ nói, đừng dựa vào nam sắc mà mê hoặc em… em không phải người háo sắc, em cũng từng thấy rất nhiều mỹ nam, anh cũng chỉ có thể tính là loại trung thượng đẳng."

Hôn lên vết thương trên cổ cô, môi mỏng vuốt ve ngoài băng gạc, tiếng cười trầm thấp.

"Vị trí này coi như anh còn hài lòng, về sau sẽ không có người cao hơn anh rồi."

Mê luyến hôn lên cổ trắng như tuyết của cô, đôi tay thuần thục vuốt ve trên người cô, đem thân thể cô quay lại đối mặt với mình, vỗ nhẹ sống lưng mỏng manh quật cường của cô.

Noãn Noãn ở trong lòng anh khẽ run rẩy, không có kháng cự như ngày thường, cuộn rút thân thể giống như con tôm lớn, tên này đúng là siêu cấp tự luyến tự cuồng, thật coi mình là mỹ nam đứng thứ nhất vũ trụ này.

Nhưng mà, chỉ là ngày ngày nhìn anh, ánh mắt của cô cao hơn trước, sợ rằng về sau cũng không có người đàn ông nào có thể lọt vào mắt cô.

Ai kêu ông xã nhà cô quá ưu tú.

"Cô ta là người con gái đeo mặt nạ."

Cô chống đỡ trên ngực kiên cố của anh, buồn buồn nói một câu.

Hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn chóp đầu anh.

Chiến Vân Không sửng sốt, d i e n d a n l e q u y d o n rất nhanh bắt được ý tứ lời nói của cô, chân mày lạnh lẽo nhíu lại, đáy mắt tự nhiên nổi lên sát khí, giữ chặt ót của cô ấn vào ngực anh.

"Noãn Noãn, bây giờ có thể kể cho anh nghe chuyện xảy ra tối hôm qua không?"

Sau mười tiếng Noãn Noãn bị mất tích, bọn họ mới tìm được cô.

Trong thời gian này, phòng bệnh Noãn Noãn tạm thời trở thành đại bản doanh, mười hai tên lính đặc chủng súng vác lên vai, đạn lên nòng phong tỏa cả tầng lầu.

Bác sĩ, y tá bị sợ trốn vào phòng nghỉ ngơi không dám ra, không biết xảy ra chuyện gì hay là diễn tập quân sự ở quân khu.

Chiến Vân Không thiếu chút nữa lật ngược cả Cổ Thành, Quan Lê Hiên chưa từng nhìn thấy thủ trưởng Chiến như vậy.

Mất trí, giận dữ, điên cuồng nóng nảy, đập nát toàn bộ tầng lầu phòng bệnh cán bộ cao cấp của bệnh viện.

Trầm mặc hồi lâu—

Cô nhúc nhích đầu nhỏ, gật đầu khẽ 'ừ' một tiếng.

Sau đó, hít sâu một cái, từ từ khép mắt…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Có một loại rung động gọi là số mệnh đã định

Một tuần lễ sau.

Thiên An An cầm một bó hoa bách hợp to đứng trước cửa phòng bệnh, trợn mắt há hốc mồm.

OMG, cô không có đi sai phòng nha, nghi ngờ lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn số phòng, khẽ cau mày.

Không sai nha.

Chỉ thấy, hoa tươi đủ màu sắc bày ra tất cả ngóc ngách, nghiễm nhiên trở thành một biển hoa, đẹp khiến cô hoa cả mắt, không biết nên đặt chân vào chỗ nào.

Noãn Noãn trên giường ôm máy tính bận rộn, đã thành thói quen.

Mỗi ngày đều có người quen của cô, người không quen cô đến thăm, ngoại trừ thăm hỏi chính là hoa tươi hoặc giỏ trái cây, nếu không thì là xấp tiền giấy, quá thô tục.

Mỗi xế chiều đúng năm giờ, chính là thời gian thăm bệnh nhiều nhất.

"Noãn Noãn, thật xin lỗi, gần đây thật sự quá bận rộn, cậu bị thương mà tớ cũng không đến thăm cậu trước."

An An thay nước trong bình cắm hoa vào cho cô, đặt trên đầu tủ giường.

Đeo cặp kính tròn to, mắt đẹp nửa hí quan sát An An.

Trong tay còn cầm quả táo đỏ mà sáng nay trước khi ra khỏi cửa thủ trưởng Chiến cố ý gọt cho cô, tóc rối bù, dieenndaannleequyydonn giống như một cây chổi khô bị một cơn gió lớn thổi qua.

"Đại tiểu thư Thiên thân mến, cậu không xuất hiện tớ liền quên cậu đi, cậu tên là, tên Thiên… cái gì hả?"

Ngẩng đầu, làm vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ, nháy mắt, miệng cắn quả táo tình yêu.

Từ lúc vô tình gặp nhau ở Quỳ Hoa Các về sau, Thiên An An giống như bốc hơi khỏi thế giới, chưa từng lộ mặt.

Trong lòng đầy nghi vấn, nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp hỏi rõ ràng.

Hôm nay tốt rồi, nữ chính tự động đưa tới cửa.

Đau lòng vuốt vuốt hai má phấn nộn hồng hào vừa mới bị sưng còn chưa tiêu tan.

"Mấy ngày nay học sinh ở phòng tranh đều muốn tạo phản, nói cô giáo nhỏ Noãn Noãn không quay về nữa, bọn họ sẽ nghỉ học."

"Mẹ nó, đám nhỏ kia muốn tạo phản rồi, đợi lão nương xuất viện xem tớ thu thập bọn họ thế nào."

Ba năm qua, chuyện cô vui vẻ nhất đó là cùng đám học sinh trong phòng tranh tiến bộ lớn lên.

Cô không phải thục nữ, không phải học sinh ba tốt, nhưng lại là một cô giáo tốt.

Nắm cánh tay An An kéo đến bên giường, trong mắt chợt lóe tia sắc bén, quét toàn thân cô ấy từ trên xuống dưới.

Thời tiết không lạnh đến mức cần phải mặc áo cổ cao, cô ấy che kín đến gió thổi vào còn không lọt.

Có loại giấu đầu hở đuôi, một tuần này rốt cuộc cô ấy đi đâu.

Lòng hiếu kỳ đầy nghi vấn, quay cuồng ở trong lòng, một phòng rất yên tĩnh, thật kỳ dị.

An An bị cô nhìn chăm chú đến dựng tóc gáy, trong lòng hoang mang, con ngươi trong vành mắt xoay chuyển lung tung.

Rút cổ tay ra, tránh thoát khỏi tay nhỏ bé của cô, ngồi xuống, cầm thuốc mỡ trên tủ, dính lên bông băng quay lại mặt Noãn Noãn, thoa thuốc lên vết thương ở khóe miệng.

"Nhóc con, tớ nghe nói, người con gái bắt cóc cậu rất thần bí, lần này ra tay quá độc ác, nhìn miệng nhỏ bị đánh, cũng muốn bị phá hỏng rồi."

Cô nghe được tin tức Noãn Noãn bị người ta bắt cóc từ Chiến Tả.

Lúc ấy sau khi biết liền lập tức vọt tới bệnh viện, không ngờ bị người đàn ông cản trở ôm lấy eo, trực tiếp ngã trên giường.

Hậu quả có thể nghĩ, cô bị cầm thú… Muốn hỏi một tuần này cô ở nơi nào.

Đó chính là hai chữ "ổ sói".

Miêu tả tâm tình, chỉ có bốn chữ "vui buồn lẫn lộn".

"Không cần nhắc tới người con gái già khụ biến thái kia, lần này cứ cho là tớ bị chó mèo cắn đi, là ai cũng đã không quan trọng."

Ngồi xếp bằng ở trên giường, ngoan ngoãn hưởng thụ mỹ nữ phục vụ.

Thời điểm An An phát hiện cả tầng lầu trừ phòng bệnh Noãn Noãn có người ra, những căn phòng còn lại đều trống rỗng, cách một đoạn sẽ có lính đặc chủng đứng nghiêm canh giữ, trường hợp thật tráng lệ, không thua gì quân trưởng lính cận vệ tập đoàn quân đội trung ương.

Cười híp mắt vỗ lên vai Noãn Noãn.

"Bà xã của thủ trưởng đúng là khác với người thường, trận thế này thật khiến người ta hâm mộ."

Đầu tiên là sửng sốt, Noãn Noãn bất đắc dĩ cười, về vấn đề lính đặc chủng quốc gia này đứng nghiêm canh giữ một tiểu dân thường như cô, thủ trưởng Chiến và cô vừa mới tranh cãi.

Chiến gia nói, "Em không phải là người bình thường, những lính đặc chủng này vì bảo vệ an toàn cho em mà anh đã an bài, bởi vì em là bà xã của Chiến Vân Không anh, là bà xã của thủ trưởng bọn họ."

Bà xã, nhất thời không chống đỡ được lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông, giọng nói dụ dỗ.

Hơn nữa là từ miệng người đàn ông núi băng tuấn mỹ lãnh khốc.

Càng thêm sự mới mẻ hiếm có, cảm giác càng khiến lòng người ta sinh ra nhộn nhạo, nghe càng êm tai, càng làm cho mặt cô đỏ tới mang tai.

Kết quả… Đương nhiên rồi… Cô thua.

"An An, hai ta đi ăn chè đậu đỏ ở nhà Dung Thụ đi."

Một chiếc Maserati màu trắng, nhanh như chớp rời khỏi bệnh viện quân khu, hai chiếc Land Rover màu đen theo sát phía sau.

Khuôn viên nhà họ Chiến.

"Chiến Vân Không, tại sao không đưa nàng dâu về, con tay không trở về là có ý gì?"

Người phụ nữ xinh đẹp đứng trước cửa, hai tay chống nạnh, khí thế hung hăn chặn đường đi của anh, trợn mắt nhìn nhằm chằm anh.

Còn chưa xuống xe đã nghe giọng nói cao đến quãng tám của người mẹ này, lập tức không vui nhíu chân mày lại, mặt âm trầm xuống xe, không để ý Mộ Thanh Nhi đang kêu gào, lướt qua bà trực tiếp lên lầu hai, gõ cửa thư phòng.

Tiểu khốn kiếp, mẹ mày dễ dàng nuôi mày mập mạp ư, có nàng dâu cũng không dẫn về cho mẹ xem một chút, đồ không có lương tâm.

Một người đứng trong đại sảnh hồi lâu—

Nhiều năm qua, một mình bà lượn quanh bên người bốn người đàn ông nhà họ Chiến.

Sau khi chồng bà Chiến Hạo Hàn mất, bà từng bi thương quá độ có suy nghĩ coi thường mạng sống của mình, bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là yêu quá sâu không bỏ được, bà không muốn hai đứa con trai mình cũng như bà quá chìm sâu vào chuyện tình cảm.

Cuối cùng chỉ mình bị tổn thương, nhưng vừa hy vọng bọn họ có thể tìm được tình yêu thuộc về mình, luôn được hạnh phúc… Thật là mâu thuẫn.

Mộ Thanh Nhi đặt mông ngồi lên ghế sofa, tức giận đoạt lấy tài liệu trong tay thư ký, ánh mắt như mang lửa nhìn tài liệu công ty, một chữ cũng không xem vào.

Một phút đồng hồ sau.

Tài liệu bị bà phiền não ném qua phía sau thư ký, đứng dậy đi ra ngoài cửa, lạnh giọng phân phó nói.

"Đưa tôi đi đại học trung ương."

Bên trong thư phòng.

Một cụ già tóc bạc mặt hồng hào, ngồi trên ghế giám đốc, đầu tựa lưng vào ghế, đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe tiếng bước chân cũng không mở mắt ra, miệng nhếch lên.

Hiền lành mỉm cười tựa như chưa từng trải qua tang thương sóng gió, tinh thần phấn chấn như cũ hiện rõ trên mặt.

Chiến Vân Không đứng yên trước mặt cụ già, chừng năm phút đồng hồ cũng không có lên tiếng.

Hai người này đang so tài đấy, xem ai mở miệng nói chuyện trước, cũng thật ngây thơ.

Cái tật xấu này vẫn tồn tại kéo dài từ nhỏ đến giờ.

Lúc này, một tiếng chuông điện thoại reo lên, phá vỡ cục diện bế tắc.

Ông cụ tránh khỏi cặp mắt nâu sắc bén của anh, mặt mày hớn hở hai tay bắt chéo đặt trên bàn, xuyên thấu qua làn khói bốc lên từ ly trà, nhíu mày nhìn anh.

Chân mày khẽ nhúc nhích, liếc cuộc gọi được hiển thị, không do dự, trực tiếp bắt máy.

"Là tôi… Ừ, biết rồi."

"Mẹ con để con dẫn Noãn Noãn về nhà, tại sao con lại thế này, ông còn muốn gặp cháu dâu nhỏ, đồ ranh con!"

Nếu cháu trai đã nói chuyện trước, ván này coi như ông thắng.

"Thôi đi, ngoại trừ con ra, trước đây mọi người đã sớm gặp cô ấy, còn gấp gáp cái gì, quá nhiệt tình."

Mặt Chiến Thiên Kỳ tối tăm, thân thể tà tà lười biếng dựa về phía sau, khí phách vương giả bẩm sinh lộ rõ không bỏ sót.

Thì ra là, anh và Noãn Noãn sớm có hôn ước.

Nhưng cha mẹ hai bên không d i e n d a n l e q u y d o n biết chuyện này, hai ông cụ của nhà Chiến - Tinh mới là người khởi xướng chuyện này.

Bọn họ không tiết lộ là muốn đợi thời điểm Noãn Noãn trưởng thành mới công khai, không nghĩ duyên số lại kỳ diệu như vậy.

Hai đứa tự mình gặp mặt trước.

Nghe được scandal của hai người thổi đầy trời, hai ông cụ mừng rỡ cười toe toét lập tức âm thầm liên lạc, tác hợp thúc đẩy vụ hôn nhân này.

Đến lúc này, khi Chiến gia biết được chuyện này, vừa tức giận vừa mừng khôn xiết…

Tức giận, là bởi vì, anh thống hận chán ghét nhất hôn nhân gia tộc.

Trước khi chưa gặp nhóc con, anh vẫn là người theo chủ nghĩa không kết hôn.

Không gần nữ sắc, không thất tình lục dục, mỗi ngày trải qua như một hòa thượng.

Vui mừng khôn xiết, là bởi vì, trùng hợp người phụ nữ anh muốn lại là nhân vật chính trong cuộc hôn nhân gia tộc này.

Cũng may là cô, khiến anh kiên định lòng mình, đi theo cảm giác.

Hình như cũng có chút hiểu rõ rồi, thì ra là, có một loại rung động gọi là số mệnh đã định.

Cho nên, trước tiên anh lập tức quyết định muốn lừa gạt người này về nhà, rạng sáng bốn giờ một cuộc điện thoại khiến cục dân chính nháo loạn.

Đến khi hai quyển sổ đỏ rực nằm trong lòng bàn tay.

Rốt cuộc anh mới lộ ra nụ cười chói mắt hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kết hôn trước, yêu sau

"Nửa tháng sau, tổng quân khu quân sự diễn tập, cháu sẽ không tham gia, Quan Lê Hiên sẽ thay cháu tác chiến Tổng chỉ huy."

Người đàn ông ngắm nghía điếu thuốc chưa đốt trong tay.

Lười biếng như vị vua của rừng rậm vừa bị kêu đánh thức, tà khí cao quý, đáy mắt sâu thẳm lạnh lùng.

Chiến Thiên Kỳ không nói gì, chỉ sợ bây giờ tâm của tiểu tử này không còn ở diễn tập quân sự nữa.

"Có thể, lấy kinh nghiệm của ông nội, ông có ý tốt nhắc nhở con một chút, trước tiên tốt nhất phải bắt người lại, sau khi kết hôn chuyện yêu đương như vậy tương đối kích thích."

Gian xảo nâng điếu thuốc trong tay, vô lại híp mắt đốt thuốc, hít một hơi.

Gương mặt tuấn tú lạnh lẽo mỉm cười ngông cuồng.

"Năm đó, bà nội chính là bị ông dùng chiêu này lừa gạt về nhà họ Chiến, lên xe trước mua vé bổ sung sau, ông nội à, ông rất cừ nha."

Tay ông cụ đang nâng tách trà run lên, thiếu chút nữa bị phỏng miệng.

Đôi mắt nâu sắc bén lập tức gió nổi mây phun, lông mày nhíu lại.

"Đồ dê con mất dịch, đó là phong cách đặc biệt bẩm sinh của người đàn ông nhà họ Chiến."

Nói chính xác hơn, là mỗi đời người đàn ông nhà họ Chiến bẩm sinh đều có chung đặc điểm phong cách.

Bất luận tính tình lạnh lẽo hay là ấm áp.

Ở trên người họ đều có bản tính vương giả hòa lẫn tính lưu manh, nhất là lúc mặc quân trang màu ô-liu kia vào, có thể biến quân trang quang minh lẫm liệt thành một loại khí phách liều lĩnh.

"Thượng bất chính, hạ tắc loạn(*) chính là như vậy."

Hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy tách trà của ông cụ há mồm uống sạch toàn bộ trà Long Tỉnh cao cấp bên trong.

"Tách quá nhỏ, không đủ uống."

Đặt tách trà xuống, lại hít một hơi phun ra làn khói trắng.

Làm sao còn có dáng vẻ một người quân nhân, hoàn toàn là một kẻ lưu manh.

Ông nội Chiến cười một tiếng, từ bé anh đã là người lưu manh.

Không sợ trời không sợ đất, ở trong bụng mẹ đạp cả ngày khiến mẹ ruột cắn răng nổi giận mắng người.

Sau khi sinh ra càng thêm 'anh hùng cái thế thiên hạ vô địch', đếm không xuể đã đả thương bao nhiêu đứa bé ở trụ sở lớn quân khu.

"Vụ án của Vương Đại Khả, phía sau dính líu rất nhiều viên chức lớn tham ô sa đọa, ông muốn cháu mượn cơ hội này dọn dẹp triệt để hết, còn có tập đoàn Khiếu Kinh và tập đoàn sở hữu đất đai Đồng Thị hợp tác với nhau sẽ mang đến nhiều phiền toái cho cháu, gần đây có thể có."

Không có nói cười thân thiện như vừa rồi d i e n d a n l e q u y d o n, giọng nói của ông uy nghiêm như chuông lớn rung trời, đôi mắt sắc bén như chim ưng, một bên pha nước trà bị dọa sợ tới mức tay run, nuốt nước miếng một cái.

Phun ra một làn khói cuối cùng, tròng mắt đen bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, không thấy rõ vẻ mặt, dập tắt tàn thuốc, anh cười như không cười.

"Sau khi Noãn Noãn xuất viện sẽ đưa cô ấy trở về ăn cơm, đến lúc đó để cho mọi người nhìn đủ, nhưng mà thời gian này chúng cháu còn phải đính ước, gần đây chính phủ trung ương bên kia thay đổi nhân sự kịch liệt, ông và đại nhân vật có phải nên…"

Một tiếng sau.

Chiến Vân Không từ thư phòng đi ra ngoài, không ngờ nhìn thấy Thái hậu Mộ, vừa vặn đụng mặt anh cả vừa mới vào cửa.

"Noãn Noãn khá hơn chút nào chưa?"

Toàn thân Chiến Vân Tế là quân phục phẳng phiu, lạnh nhạt cứng rắn, thân hình cao lớn che đi nửa ánh mặt trời chói lóa.

Đôi mắt khép lại gật gật đầu một cái, trả lời.

"Ừ, bây giờ nhóc con kia tốt hơn nhiều có thể chạy nhảy."

Nhắc tới Noãn Noãn, mặt Chiến Vân Không biểu lộ một chút cưng chiều hiếm thấy mỉm cười, nâng cổ tay liếc mắt nhìn.

"Anh cả, em đi trước."

Lướt qua Chiến Vân Tế, lại bị câu nói của anh cả sau lưng làm dừng chân lại.

"Anh nghe nói Bạch Nguyệt Oánh trở lại!"

Động tác cởi nút áo quân trang của Chiến Vân Tế cũng không dừng lại, tiếp tục nói.

“Một người khởi tử hoàn sinh, đột nhiên trở lại chỗ Cổ Thành này đã khiến tâm cô ta chết là có ý gì đây? Hay là có nhớ thương gì hoặc vẫn chưa hoàn thành ý nguyện?”

Noãn Noãn bị người ta bắt cóc, trong vòng nửa tiếng Chiến Vân Không điều động một phần ba bộ đội đặc chủng tinh anh, hành động này khiến quân khu và lãnh đạo trung ương cấp cao coi trọng.

Bọn họ không thèm quan tâm máy điều hòa nhiệt độ Chiến Vân Không điều binh là vì cái gì, chỉ nhắm mắt nhắm mở.

Thật có chút thừa dịp sóng gió mà bề trên mượn cơ hội này không ngừng tạo áp lực cho cấp trên, tạo ra dư luận, như vậy liền mang đến cảm giác áp lực rất lớn cho những người lãnh đạo cấp cao.

Nhíu mày lại, vừa nghe ba chữ kia, trong nháy mắt đôi mắt anh chuyển sang màu đỏ sậm.

Quả thật cô ta còn sống, chuyện Noãn Noãn bị bắt cóc hoàn toàn thoát không khỏi liên quan tới cô ta.

Rõ ràng trong lời nói của Chiến Vân Tế có hàm ý khác, anh cũng lười nói lời vô nghĩa.

Nhấc chân sải bước đi về chiếc xe Maybach phong cách, chớp mắt, liền biến mất ở vườn nhà họ Chiến.

Nhà Dung Thụ.

Là căn cứ địa của Noãn Noãn, Thiên An An và Đông Phương Chi Dao hồi tiểu học.

Chỉ chớp mắt đã mười năm trôi qua, năm đó vừa mới tốt nghiệp đại học, hiện tại hai mươi tuổi đầu tiểu lão bản xinh đẹp đã là người phụ nữ trung niên có chồng.

Hiện tại, những căn nhà thấp bé xung quanh đã trở thành nhà cao tầng, trường tiểu học chứa đựng nhiều kỉ niệm tuổi thơ vui vẻ của các cô cũng đã dời đi địa chỉ mới.

Cho dù thời gian trôi qua, cái gì cũng thay đổi.

Bọn họ cũng đã trưởng thành, năm tháng vật đổi sao dời nhưng vẫn lắng đọng trong trí nhớ.

Thành từng mảnh theo gió bay xuống như là mùa thu loáng thoáng có thể nhìn thấy vết lốm đốm loang lổ, giống như tình bạn của bọn họ.

Duy chỉ có nhà Dung Thụ còn ở đó.

Vừa vào cửa, cô chủ liền nhận ra hai người, tiến lên nhiệt tình chào hỏi sắp xếp chỗ ngồi cho hai người họ.

“Sao lâu quá mấy em mới tới, chị nhớ không lầm lần trước tới cũng phải ba năm rồi, thoáng cái đã thành đại cô nương rồi, hôm nay muốn uống gì, chị Dung đãi khách, cứ tùy ý, đừng khách sáo.”

Ngay cả đã sớm tốt nghiệp, hằng năm bọn họ vẫn sẽ tới đây tụ họp một chút, hưởng thụ sự yên tĩnh tốt đẹp ở nơi này.

Một tay Noãn Noãn chống cằm cười đáng yêu, điềm nhiên hỏi.

“Chị Dung, em vẫn như cũ, hai chén chè đậu đỏ cộng thêm hai bánh ngọt hạt dẻ.”

Đưa hai ngón tay khoa tay múa chân, đợi chỉ còn hai người bọn họ thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn trầm xuống, nụ cười hoàn toàn biến mất.

“Nói một chút đi, một tuần lễ này sống ở đâu, nhìn cậu cười tươi rạng rỡ, da thịt nhẵn nhụi, cũng biết…”

Lời đến khóe miệng, dieenndannleequyydonn cô hết lần này tới lần khác không có tiếp tục ý tứ, lời nói sẽ nhẹ nhàng dừng lại ở giữa không trung, chọc cho Thiên An An đứng ngồi không yên.

Khả năng nhìn thấu của nhóc con này quá mạnh mẽ, không có gì có thể tránh được hỏa nhãn kim tình của cô.

Nghĩ thầm, cười nhạt một tiếng khẽ thở dài.

Nghiêng đầu trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ có bọn nhỏ đang chơi đùa cách đó không xa.

“Noãn Noãn, cậu còn nhớ rõ vào lúc tang lễ của Thiên An Nhiên qua đời có một người đàn ông thần bí không, lúc đó cậu còn nói người đó đặc biệt giống Men in Black kia mà, có nhớ không?”

Trong mắt An An đầy sương mù mờ mịt, cổ họng như có chút khàn khàn.

Một đoạn quá khứ cô không muốn nhớ lại lần nữa bị vén vết sẹo lên.

Noãn Noãn ngẩn ra.

Tựa hồ có chút không rõ, cô làm sao sẽ quên.

Bốn năm trước đại tiểu thư Thiên An Nhiên của nhà họ Thiên đột nhiên bị bắt cóc, bị người ta tiền dâm hậu sát, mất tích nửa tháng sau thi thể từ đáy sông đào bảo vệ thành nổi lên được công nhân bảo vệ môi trường thu rác vào sáng sớm phát hiện báo cảnh sát.

"Nhớ, không phải là người đàn ông đeo mắt kính đặc biệt lãnh khốc sao."

"Anh ta chính là vị hôn phu của An Nhiên… Chiến Tả."

(*) Ý nói bề trên không chính trực, ngay thẳng thì không thể làm gương, dạy bảo được ai. Vì vậy, bề dưới làm loạn là lẽ đương nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Một mối tình tay ba đơn phương dây dưa

Cô nàng sợ ngây người.

Biết Thiên An Nhiên có một vị hôn phu, đính hôn cũng đã sáu năm, nhưng vẫn chưa tiến hành làm hôn lễ.

Sáu năm qua, vị hôn phu của Thiên An Nhiên chưa từng xuất hiện trước mặt giới truyền thông.

Truyền thông bên ngoài có rất nhiều suy đoán đối với con rể nhà họ Thiên.

Thậm chí quý công tử trong các nhà giàu có quyền thế cũng từng được mang danh hiệu con rể lớn nhà họ Thiên.

Thế giới này thật nhỏ, không nghĩ tới con rể lớn nhà họ Thiên lại là anh ta.

Cô đánh người đàn ông đó ở Quỳ Hoa Các.

Người đàn ông đó tặng cô một chiếc Maserati làm lễ vật tân hôn, là anh họ của Chiến Vân Không – Chiến Tả.

Không khí như ngừng lại, nhất thời im lặng.

Nhìn chằm chằm Thiên An An thật lâu, Noãn Noãn hỏi một vấn đề khiến cô thắc mắc trong lòng.

"Vậy quan hệ của cậu và Chiến Tả là như thế nào? Ngày đó hai người không phải tình cờ gặp nhau ở Quỳ Hoa Các chứ?"

Đáy lòng chợt co rút lại, chốc lát đầu óc trống không.

Đúng là, ngày đó không phải tình cờ gặp nhau, cô và Chiến Tả vẫn luôn không phải tình cờ.

Tất cả giống như trời cao đã sớm an bài xong kịch bản, từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm, sai khi người chị gái thân nhất tốt nhất qua đời, sai khi bốn năm qua còn động lòng với người đàn ông kia…

"Thiên An Nhiên là vị hôn thê của Chiến Tả, tớ là vị hôn thê của Đông Phương Nghiêm Hàn, Thiên An Nhiên là người trong lòng của Đông Phương Nghiêm Hàn, mà người trong lòng của tớ là…"

Không dám chính miệng thừa nhận, cô thật không dám.

Cô là người tội ác tày trời, dieenndaannleequyydonn không xứng có được tình yêu, bi thương ở đáy lòng bốc lên, tan ra không được càng để lâu càng lớn, một giọt nước mắt roi xuống chén chè đậu đỏ, nước mắt khổ sở chua xót đau thương.

Lông mày nhíu lại, trong lòng Noãn Noãn chấn động cực lớn không thua gì trận động đất cấp 7.

Bốn góc yêu?

Ông trời có muốn làm loạn như vậy không, cô hiểu.

Quan hệ giữa An An và Chiến Tả rất phức tạp, phức tạp đến bây giờ An An rất thống khổ rất bối bối.

Bốn người trong một mối tình tay ba đơn phương dây dưa, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy cực kỳ nhức đầu.

"Đông Phương Nghiêm Hàn biết tin tức Chiến Tả trở về không?"

Xã hội thượng lưu có người nào không biết trong lòng đại thiếu gia nhà họ Đông Phương chỉ có một người con gái, Đông Phương Nghiêm Hàn 28 tuổi, tổng giám đốc tập đoàn Đông Phương, người trẻ tuổi nhất châu Á nắm vững cả một tập đoàn.

Khóe miệng An An cong lên.

"Hừ, cái gì có thể lừa gạt được con mắt của tổng giám đốc Đông Phương chứ."

Một muỗng mứt chè đậu đỏ trong chén, vừa mạnh mẽ xiên một bánh ngọt hạt dẻ, hoàn toàn đem bánh ngọt trở thành gương mặt tuấn tú đáng chết của Chiến Tả, tốt nhất là xiên luôn con mắt sáng ngời của anh ta, đỡ phải khiến cô phiền lòng.

Đông Phương Nghiêm Hàn còn có một thân phận đặc biệt mà không muốn người khác biết.

Người sáng lập mạng lưới tình báo ngầm GE lớn nhất, cũng lớn nhất toàn bộ Châu Á, thường xuyên giao thiệp với hai giới hắc bạch trên thế giới.

Những năm gần đây anh ta vẫn ở trong bóng tối truy xét chân tướng năm đó, anh ta không được Thiên An Nhiên yêu, anh ta chỉ muốn truy ra chân tướng để cho cô được yên nghỉ sau khi chết, để cho cô gái anh ta yêu có thể không hề bi thương nữa.

Từ nhỏ, Chiến Tả và anh ta chính là hai kẻ địch siêu cấp không hợp nhau.

Sau khi Thiên An Nhiên chết, đột nhiên Chiến Tả giải ngũ biến mất.

Về sau Đông Phương Nghiêm Hàn chưa từng biết gì về tin tức của Chiến Tả, cho đến hai năm sau tại một buổi tiệc rượu thương vụ quốc tế nào đấy, anh ta gặp được Chiến Tả xuất hiện với thân phận chủ tịch tập đoàn Bàng Bạc.

Mới hiểu được, chuyện Thiên An Nhiên mất còn khiến một người khác càng thêm phức tạp cũng không thể dự đoán được phương hướng.

"An An, cậu nói hung thủ sát hại chị An Nhiên còn có thể tìm được sao?"

Giọng nói của Noãn Noãn rất nhẹ, trầm thấp giống như là đang tự lẩm bẩm. Từ trước tới nay, vụ án mưu sát Thiên An Nhiên vẫn chưa được giải quyết, thủ đoạn tàn nhẫn, thủ pháp gây án lão luyện, bất luận là hiện trường giết người thứ nhất hay là địa điểm vứt xác cũng không lưu lại bất kỳ đầu mối phá án nào cho cảnh sát.

"Có lẽ được."

Thút thít đầu mũi chua xót, đôi mắt xinh đẹp mờ mịt, xẹt qua một tia kỳ vọng.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất, nó có thể hòa tan tất cả, nó có thể mang ký ức đau thương đi, nó có thể khiến bất kỳ người nào từ phong nhã hào hoa trở thành thương nhân trẻ tuổi chất phác, nó luôn chạy không ngừng tiến về phía trước, lại vĩnh viễn không quay ngược lại thời gian đẹp đẽ của năm ấy.

Buổi trưa, nghỉ trưa ở Cao Phong Kỳ, trên đường trở về bệnh viện rất buồn phiền.

Thân thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, Noãn Noãn uống thuốc xong mệt mỏi cuộn tròn thân thể áp vào xe trong ghế, thuốc phát huy tác dụng, mí mắt trên dưới đánh nhau, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại: thuốc tây đúng thật quá hiệu quả, tác dụng thật đặc biệt lớn… Chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi.

An An lái xe cười nhạt liếc Noãn Noãn một cái, thừa dịp bây giờ là đèn đỏ, cầm lấy cái chăn phía sau xe đắp kín cho Noãn Noãn.

Đang lúc này, đột nhiên cửa xe bị kéo ra.

Trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn về phía cửa tay lái phụ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đàn ông của nhà họ Chiến luôn luôn có thói quen hoành hành ngang ngược, chiếc Hummer màu đen để giữa đường, cũng không quan tâm là đèn màu gì, Chiến Vân Không d i e n d a n l e q u y d o n đeo kính mác lớn tăng thêm sự sắc bén, quá khí thế, ngoại hình cao lớn anh tuấn cực kỳ chọc ghẹo con mắt người khác, hơi thở rét lạnh bao vây quanh trên người anh, cực kỳ giống như Diêm Vương lạnh lẽo thuận tiện từ địa ngục đi ra ngoài xem xét loài người khó khăn.

Cảnh sát giao thông nhỏ, vội vàng cúi người gật đầu chạy chậm tới trước mặt anh, kính trọng chào theo kiểu quân đội.

Ngay sau đó nhanh chóng xoay người sơ tán những chiếc xe phía sau quẹo sang khúc cua khác, tiếng mắng chửi và tiếng kèn huyên náo hỗn loạn, trong lúc nhất thời con đường rối loạn lung tung.

Mặt Chiến Vân Không vân đạm phong khinh (*) trực tiếp đi về phía Maserati, nhẹ nhàng ôm lấy cả người và chăn.

Cẩn thận đặt vào tay lái phụ trong chiếc xe Hummer dũng mãnh liều lĩnh, nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

Xoay người đến gần An An, giọng nói lạnh nhạt không nghe nghe ra bất kỳ tâm tình gì.

"Tôi mang Noãn Noãn đi, xe thì cô cứ tùy tiện lái đi, còn có cái này là Đông Phương Nghiêm Hàn trước khi đi nhờ tôi giao cho cô."

Hummer rời đi, cô nhìn chằm chằm quyển nhật ký màu hồng lưu lại trên tay.

Xe lái thật lâu, rời khỏi trung tâm chợ càng ngày càng xa, chạy tới quốc lộ Bàn Sơn.

Từng dãy ngô đồng nước Pháp màu vàng óng ánh lung lay hai bên trong gió, trong không khí tản ra mùi hương nhàn nhạt của hoa anh đào, thấm vào tận đáy lòng.

Một trận lay động, lối kiến trúc vô cùng giống biệt thự vụt sáng dưới ánh mặt trời giữa trưa, nơi này đáng giá tiền nhất Cổ Thành, là nơi có phong cảnh đẹp nhất như báu vật.

Thái Dương Sơn— có tiền cũng không thể mua được nơi dưỡng sinh cực lạc này.

Đáng tiếc, người nào đó vì tác dụng của thuốc vẫn đang chìm vào mộng đẹp, bỏ lỡ cảnh đẹp ngoài cửa xe.

Rốt cuộc xe dừng lại trước cửa biệt thự màu trắng có phong cách vô cùng đơn giản.

Một người có vóc dáng cao gầy mảnh khảnh, trẻ trung, cô gái cao nhã thành thục chờ ở nơi đó.

"Nhìn một chút, nhóc con này, ngủ cũng thật đáng yêu, khó trách khiến thủ trưởng Chiến thần chúng ta mê đến thần hồn điên đảo."

Người con gái xinh đẹp này, đã sớm không ngừng tò mò trong lòng, xe vừa mới dừng cô liền ghé đầu vào cửa sổ thủy tinh.

Lạnh lùng liếc cô một cái, cũng không để ý Đường Đóa ngăn trước cửa xe lảm nhảm, mở cửa ôm Noãn Noãn, trầm mặc sải bước tiến vào biệt thự.

Bĩu môi, rảo bước đuổi theo bước chân của người đàn ông.

Người đàn ông chết tiệt đó nóng có thể đốt chết người, lạnh cũng có thể khiến người khác chết rét, d d l q đ băng hỏa lưỡng trọng thiên, cô không bị bệnh cảm mạo thật coi như thể chất của cô vượt qua thử thách.

"Làm con dâu của nhà họ Chiến sức khỏe nhất định phải tốt…" Nhớ tới lời nói của người đàn ông dã man nào đó thật khiến người ta dễ hiểu lầm, gương mặt ửng đỏ, nhã nhặn bại hoại, dã thú khoác da người.

Âm thầm cắn răng, Đường Đóa lắc đầu bỏ đi gương mặt tuấn tú không chút phòng bị nhảy ra, cô nhất định phải học được cách quên, học được thói quen không có anh ta mỗi ngày…

(*) Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Em phải gọi tôi là chị gái

Edit: Tịnh Hảo

"Thơm quá!"

"Này là mùi sườn lợn kho tàu, ai làm?"

Nhắm mắt lại, hít hít mũi, linh hồn đã bay ra khỏi cơ thể, bám theo mùi thơm thức ăn kia.

Mở mắt, chợt ngồi dậy.

Không đúng, làm sao bệnh viện lại có thể có mùi cơm chín.

Mẹ nó, mình sẽ không bị trói đi nữa chứ.

Vẻ mặt hốt hoảng quét mắt nhìn tình hình xung quanh.

Phong cách thiết kế vô cùng đơn giản, đen trắng xen kẽ, cứng rắn, rèm cửa sổ màu trắng che kín ánh mặt trời chói mắt ở ngoài phòng.

Đồ vật bày biện chỉnh tề có trật tự.

Nhìn ra được chủ nhân của căn phòng này rất thích màu trắng và đen, cô nằm trên tấm đệm màu đen, chăn là màu trắng, tràn đầy hương thơm bạc hà ở chóp mũi cô, quen thuộc khiến cô có chút hoài nghi.

Không giống phòng của phụ nữ, trong lòng buông lỏng, không tồi.

Không phải ở lò mổ ngày hôm đó. Ngày đó quả thật chính là một cơn ác mộng.

'Cùm cụp' khóa cửa chuyển động.

Noãn Noãn bị dọa sợ chui vào trong chăn, toàn thân đề phòng ngược lại dựng thẳng lên, góc chăn che kín khuôn mặt, lộ ra hai mắt lén quan sát động tĩnh bên ngoài.

Ánh mắt nhìn chằm chằm cánh cửa mở ra.

Chỉ thấy, đầu tiên một đôi đùi đẹp đập vào trong tầm mắt cô, trắng noãn thon dài, con ngươi chuyển động, bực tức cắn chặt môi dưới, ngón tay đâm vào lòng bàn tay.

Chiến Vân Không đáng chết, đây chắc là tiểu tứ nào đó.

Bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu chặt vặn vẹo rất xấu, bản thân cũng không ý thức được giờ khắc này trong lòng cô đang ghen.

Đường Đóa vừa vào cửa liền nhìn thấy trên giường toàn màu trắng, sửng sốt.

Đứa nhỏ này ngủ thật đúng là không thành thật, tư thế ngủ có đủ yêu cầu cao, đều cuộn tròn thành một quả cầu.

Khẽ mỉm cười, dịu dàng ôn hòa, sợ cô bị thức giấc.

Kết quả là, nhón chân tiến lên tới trước mặt, nắm góc chăn từ từ nhấc lên…

Hai cặp mắt đẹp nhìn thẳng vào nhau, một đôi lạnh rét đến thấu xương, một đôi nhu tình như nước.

Im lặng hồi lâu—

Đường Đóa chống lại cặp mắt lạnh lùng kia, một phút sau không nhịn được bật cười một tiếng.

"Nhóc con à, ánh mắt rất không hữu nghị nha, chị chính là người tốt, đừng sợ."

Triu mến siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, thật trơn trượt.

Nhìn ánh mắt phòng bị của con thú nhỏ kia, giữa đôi mắt trong xanh như sóng biển nảy ra chút nhộn nhạo, diễm lệ mê người, mát mẻ như một đóa hoa anh túc nở rộ, giữa kiều diễm mang theo nét đẹp thuần khiết nhìn một cái liền không có cách nào quên.

Người con gái trước mặt, nhìn như vô hại, nụ cười chuẩn quốc tế rất đẹp.

Không giống kẻ xấu, rất thân thiện, khiến Noãn Noãn không kịp cảm thấy ôn hòa buông sự đề phòng xuống, lông mày nhíu chặt.

Nhưng mà, cũng không thể khinh thường, đầu năm nay loài sói lang khoác da dê quá nhiều, không thể không phòng bị.

"Sườn kho là do cô làm?"

Choáng váng, vốn cô không muốn hỏi vấn đề này, nhưng đã bật thốt lên rồi, tha thứ cho cô đi, không có việc gì dạ dày là trước nhất, cô thật sự quá đói rồi.

Đặc biệt, thú vị, xinh đẹp, thông minh…

Đường Đóa càng có thêm sự hiểu biết mới về Noãn Noãn vừa mới biểu hiện, loại tình cảm yêu thích không nói nên lời.

Cô xúc động, tay xoa nhẹ lên mái tóc ngắn rối bù.

"Trước tiên, chị tự giới thiệu một chút, tên chị là Đường Đóa, em phải gọi là chị gái, sườn lợn kho tàu của chị siêu cấp vô địch ngon, có muốn ngồi dậy nếm thử một chút không."

Cười nhẹ nhàng nhìn chằm chằm ánh mắt đói bụng đầy khát vọng của Noãn Noãn.

“Muốn.”

Không cần suy nghĩ liền nói ra, nói xong, ngượng ngùng cúi đầu mặt đỏ bừng như người thẹn thùng.

Oán thầm, thật mất mặt, một món sườn lọn kho tàu liền khiến cô đầu hàng.

Mặc kệ, đói bụng chính là đói bụng, không thể qua loa, ăn no trước rồi nói sau.

Thật ra thì, cô không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ trong bụng không có đồ ăn.

Đường Đóa dắt tay nhỏ bé của cô đi tới phòng ăn ở lầu một.

Thức ăn ngon đầy bàn, đủ màu sắc hương vị, được ăn khiến Noãn Noãn như mở cờ trong bụng, từ trước đến nay cô không có bất kỳ sức chống cự nào đối với đồ ăn.

Ở trước mặt thức ăn ngon chỉ số thông minh liền thành số lẻ.

Gật gù hả hê nhai miếng sườn trong miệng, chân mày chọt nhíu lại, nhìn chằm chằm Đường Đóa ở phía đối diện hai tay nâng mặt vẫn đang nhìn cô ăn.

“Chị… không phải là tiểu tứ của Chiến Vân Không, nhưng mà tài nấu nướng của chị quả thật rất đáng khen.”

Người con gái này, dáng dấp xinh đẹp, nấu ăn ngon, nếu như thật sự là tiểu tứ chết tiệt không biết xấu hổ của người đàn ông kia thì cô thừa nhận, ai kêu há miệng mắc quai.

“Ha ha… Nhóc con, nghĩ gì thế, trừ em ra còn ai có thể khống chế được trái tim của vua muôn thú mặt lạnh đó, chị đã có đối tượng trong lòng rồi.”

Nói xong, Đường Đóa thu miệng lại, thống hận mình nhất thời nhanh miệng, nói cho đã cái miệng.

Không ngừng lấy tay vỗ vào đôi môi gây họa.

Không phải?

Cô nhìn cũng không giống, được rồi cô thừa nhận lúc này thức ăn ngon rất hấp dẫn.

Noãn Noãn cười rực rỡ như hoa, còn chói mắt hơn mặt trời.

“Chị gái, em cứ như vậy vừa nói, chị cũng như vậy vừa nghe, ngàn vạn lần đừng nói cho tên ma quỷ mặt lạnh kia.”

“Thành giao, nhưng mà…”

Đường Đóa kéo dài âm cuối, ánh mắt rất có thâm ý liếc Noãn Noãn.

Hơi ngừng lại, “Nhưng mà cái gì?”

Không hiểu uống một hớp canh gà nói mơ hồ không rõ.

Đường Đóa thừa lúc chưa chuẩn bị, đưa tay búng lên trán sáng bóng của cô, chê cười nói.

“Nhưng mà em phải nhận chị là chị gái ruột của em.”

Đừng nói, cô thật đúng là thiếu một người chị gái, dù thế nào cũng phải có anh có chị mới tính là cân bằng.

Không cần suy nghĩ, không nói hai lời, trực tiếp gật đầu đồng ý.

“Được, vừa đúng em không có chị gái, khi không có mỹ nữ xinh như hoa từ trời rơi xuống nhà em, đây là chuyện tốt.”

Có một mỹ nữ có tay nghề đặc biệt là chị gái, thật sự hạnh phúc nha, ai không đồng ý là đứa ngốc.

Hai bên vỗ tay đạt đến thỏa thuận chung, Đường Đóa lập tức sắm vai chị gái phát triển đến mức tận cùng, vừa múc thêm cơm cho Noãn Noãn, vừa gắp thức ăn.

“Chị, tại sao em lại ở chỗ này, đây là nơi nào?”

Ăn uống no đủ cũng nên hỏi vấn đề chính một chút, mở miệng kêu chị gái, trôi chảy thuận lợi, Đường Đóa nghe được, lỗ tai có bao nhiêu thoải mái, mơ ước từ nhỏ rốt cuộc hôm nay đã đạt được.

“Chồng em tạm thời để em ở chỗ này, sáng sớm ngày mai anh ta liền đón em trở về rồi, chị gái của em đều hiểu, mới kết hôn, tách ra một chút đều nhớ

muốn phát điên, chớ nói chi là một buổi tối không gặp nhau, đúng không?"

Đường Đóa càng nhìn càng cảm thấy đứa nhỏ này khiến người khác yêu thích, cô cũng nghe được một chút chuyện về Chiến Vân Không, nhưng mà muốn nghe được nhiều hơn nữa, cuối cùng trăm nghe không bằng mắt thấy.

Đây là tình huống gì, chẳng lẽ không thể ở bệnh viện rồi sao?

Người đàn ông ngông cuồng chết tiệt, thông báo trước một tiếng anh sẽ chết sao.

Bĩu môi, ồ một tiếng, cũng không hỏi cái gì nữa.

Giúp đỡ người chị gái vừa mới nhận dọn dẹp bàn ăn, nhàn rỗi không có việc gì, ngây ngô nhàm chán, định mở lời một câu tán gẫu cùng Đường Đóa.

Hai người ngồi ở trong sân, Đường Đóa uống cafe hương thơm nồng nàn, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xanh thẳm không mây, thật sự rất lâu rồi cô cũng không nhàn rỗi tự nhiên ngồi dưới tán cây uống cafe tán gẫu cùng người khác.

"Chị, chủ nhân của phòng này sẽ không phải là Chiến Vân Không chứ?"

Trên chăn nhàn nhạt mùi bạc hà, khiến cô nghĩ đến anh đầu tiên, người đàn ông kia có mùi riêng biệt, bây giờ cô rất nhạy cảm đối với Chiến Vân Không, riêng từng ánh mắt từng động tác cũng khiến mặt cô ửng đỏ tim đập nhanh, e rằng cả đời này cũng rất khó có thể quên đi mùi hương trên người anh.

Gật đầu một cái, khẳng định suy đoán của Noãn Noãn.

"Chồng em rất có tiền, đây chỉ là một phần nho nhỏ trong tất cả tài sản bất động sản của anh ta mà thôi."

Có đống tiền lớn cũng không mua được biệt thự ở Thái Dương Sơn, muốn hỏi tại sao anh có thể một mình có nhiều như vậy?

Đó là bởi vì, mảnh đất này là do tập đoàn Khiếu Kình khai thác, từ khai thác thiết kế đến thi công toàn bộ đều làm hết mọi việc, từ ngày dự tính khai thác trở đi, toàn bộ cũng đã bán hết sạch.

Quả nhiên, cô gả đúng rồi.

Thật ra, nhà của Đường Đóa sát vách căn biệt thự này, phòng ốc là quà tặng tân hôn của Chiến Vân Không cho cô.

Buổi sáng nhận được thánh chỉ của thủ trưởng Chiến, thì cô đang mở cửa công ty, nhìn số điện thoại của anh cô biết nhất định có chuyện lớn.

Chưa mở cửa xong liền vô cùng lo lắng chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tư lệnh Vũ

Việt cảng.

Nửa đêm 12 giờ, dưới ánh trăng bến tàu hải cảng, bóng tối âm u khiến người khác sợ hãi.

Mặt biển màu đen ngoài khơi yên tĩnh giống như biển chết.

Khói trắng lâng lâng lơ lửng trên không trung phiêu đãng, lúc này khoảng không gian ở bên tàu đen kịt.

"Tôi nói nè Phong Tử, chỗ này cậu phái bao nhiêu công nhân vệ sinh tới quét dọn, mẹ nó, thật sạch sẽ, ngày nào đó nhớ giới thiệu mấy người làm việc nhanh nhẹn cho tôi."

Uể oải nghiêng người dựa vào thùng đựng hàng, Nguyên Đông Nam hít vào thả ra một làn khói.

Phong Trác khẽ xì một tiếng.

"Cái chuồng heo đó của cậu, có dọn dẹp hay không cũng cùng một dạng, còn nhiệt tình quét dọn cái gì, lãng phí nhân lực sức người, vẫn là nên tiết kiệm tiền giữ lại tìm mỹ nữ làm ấm giường cho cậu còn có lời hơn."

Áo gió màu đen lạnh lùng tàn khốc, thuốc lá ở giữa ngón tay lóe lên ngọn lửa hồng gần như sắp cháy hết, ngũ quan tuấn mỹ được bao phủ dưới ánh trăng đẹp rất không chân thật, tròng mắt hẹp dài sáng ngời lạnh lùng như đao nhọn cắm ở núi băng ngàn năm, giữa lạnh rét mang theo sự bất cần đời khiến

người ta không hiểu, đoán không ra.

Người đàn ông tuấn mỹ nhu hòa, chính là người ta chỉ nghe tên chưa thấy người, còn gọi là giết người không chớp mắt – Phong Trác, chủ tịch tập đoàn Phong Thị.

"Tôi chửi con mẹ nó, chớ nói làm ấm giường với tôi, lần trước lão tử thiếu chút nữa chết ở trên giường, tôi nói tiểu tử cậu sao quá nham hiểm, thừa dịp hôm nay thủ trưởng Chiến có mặt ở đây, cậu có dám thừa nhận cô ta chính là người do cậu phái tới?"

Nhờ Nguyên Đông Nam anh từng vác súng trải qua cuộc chiến đặc biệt bảo vệ Tổ quốc, không chết trên chiến trường mưa bom bão đạn oanh liệt công kích điên cuồng của quân giặc, bốn ngày trước thiếu chút nữa bị người con gái đâm chết ở trên giường, hiện tại bả vai còn băng bó, vết thương mơ hồ đau đớn khiến anh thật muốn giết người.

Vô cùng nhục nhã, trong lòng bị nghẹn vẫn không có chỗ phát tiết.

Phong Trác sững sờ, chuyện khi nào, anh không nhớ rõ có phái người con gái nào đi ám sát Nguyên Đông Nam.

Anh cũng không điên khùng ra tay giết anh em tốt của mình.

Sắc mặt bỗng trầm xuống, lạnh lùng quét mắt qua anh ta, giọng nói sắc bén.

"Tôi không điên tới mức phái người ám sát cậu, dùng đầu heo của cậu suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện khi nào hả? Thế nào hiện tại mới nói?"

Nguyên Đông Nam ở bên cạnh cắn môi, muốn nói lại thôi, chuyện xảy ra buổi tối hôm đó, anh khẩn cấp làm nhiệm vụ, anh cũng liền quên sự việc này, sau ngày đó bận rộn bề đầu sứt trán càng thêm không có thời gian gọi điện thoại chất vấn, hôm này nếu như Phong Tử không nhắc một từ tới chuyện làm ấm giường thì đến giờ anh vẫn không nghĩ ra.

Hai người bọn họ vừa gặp mặt đã cãi nhau, Chiến Vân Không dường như coi đó là chuyện quen thuộc.

Đứng ở một bên cũng không lên tiếng, đang nghe chuyện Nguyên Đông Nam thiếu chút nữa chết dưới đao người con gái thì chân mày giật giật.

"Ít đùa giỡn với phụ nữ, có lợi cho sức khỏe lẫn thân thể."

Trừ phi không nói lời nào, bỗng dưng mở miệng muốn nói chính là một câu kinh điển có thể hù chết người.

Chợt dừng lại, hai người nhìn về phía bến tàu Chiến Vân Không mặc áo che gió màu đen nghiêm nghị đứng ở phía trước, vẻ mặt lúng túng không thể lúng túng hơn.

Đạp tắt tàn thuốc, sờ lỗ mũi một cái, ai cũng không tiếp tục lên tiếng.

Lúc này, mặt biển yên lặng dần dần gợn sóng nhấp nhô, trong sương mù dày đặc hình dáng một chiếc thuyền Khí Luân từ từ hiện ra rõ ràng, hai tiếng còi tín hiệu vang lên, yêu cầu dừng lại cặp bến.

Con mắt Chiến gia hơi thu lại, một ngụm khói thuốc cuối cùng biến mất trong đêm tối, giơ tay lên ra hiệu về phía nào đó.

Phong Trác và Nguyên Đông Nam đứng song song phía sau Chiến Vân Không tạo thành trận hình tam giác vàng vững chắc.

Khí Luân cách bến tàu càng ngày càng gần, sóng biển đánh thẳng vào đáy thuyền phát ra tiếng soạt soạt dọc theo vách đá giữa đêm tối yên tĩnh có vẻ cực kỳ chói tai.

Vũ Liên Phong đứng ở mũi thuyền cầm ống nhòm, khóe miệng nâng lên một cách cuồng ngạo.

Cặp bờ, cặp bến, nhảy xuống thuyền.

Thân hình Vũ Liên Phong cao lớn khí chất nghiêm nghị, con ngươi sắc bén như rắn độc, quét nhìn qua ba người đàn ông trẻ tuổi, trong ánh mắt thoáng qua một tia thưởng thức.

Một vết dao dài 8 cm như một con rết bò trên gương mặt ngăm đen, theo khóe miệng ông cong lên nụ cười cũng quay trái quay phải theo, thoạt nhìn có loại sát khí âm trầm rợn cả tóc gáy.

Lạnh lẽo bức người.

"Ha ha ha… Tối nay Vũ mỗ thật may mắn được thủ trưởng Chiến tự mình hộ tống, lần này mạo hiểm cũng đáng."

Vũ Liên Phong dẫn đầu hữu nghị đưa tay ra trước mặt người đàn ông trẻ tuổi có thân phận phức tạp danh thủ quốc gia ở nước J.

Nếu nhóm quân hỏa này không đi đường biển Cổ Thành mà lướt qua rừng rậm nguyên thủy ở phía Bắc, vậy năm tỷ đô la ý nghĩa nhóm quân hỏa của Hùng Sư này chính là bàn ăn của phần tử khủng bố La Hải, dễ như trở bàn tay.

Chiến Vân Không giơ tay ra thong dong cười nhạt, cầm tay của ông.

"Tư lệnh Vũ quá khách khí, thế hệ sau chẳng qua dùng chút năng lực non nớt thôi, gần đây vùng biên giới rất không yên ổn, tôi hy vọng quốc gia của tôi không bị chút hỗn loạn, và phiền toái."

Một câu hai nghĩa, coi như cảnh cáo Vũ Liên Phong trước, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

"Ha ha… Tôi biết rõ lần này phiền toái lão đệ Chiến rồi, thiếu ân tình của lão đệ Chiến, chỗ này tôi sẽ nhớ kỹ."

Bàn tay thô ráp nắm thành quyền nặng nề gõ lên trái tim anh.

"Có cơ hội nhất định tôi sẽ hoàn trả."

Chiến Vân Không cười không nói hơi nhếch môi, nghiêng đầu nhìn Phong Trác phía sau, Phong Trác lập tức hiểu ý, đi theo thủ hạ của Vũ Liên Phong lên thuyền, vẻ mặt Nguyên Đông Nam nghiêm túc và trang trọng vẫn luôn cảnh giác đề phòng, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Tối nay không thể có bất kỳ sơ sót nào, trong vòng 100m đều đã có lính đặc chủng nằm vùng cấp bậc sát thủ, bọn họ không phải xuất thân từ lính đặc chủng nhưng phương thức huấn luyện lại tàn khốc hơn, bọn họ đều do Chiến Vân Không tự mình từ bộ đội địa phương lựa chọn những binh lính siêu cấp, chỉ thuộc về một nhóm quân đội ẩn hình cá nhân Chiến Vân Không – bọn họ gọi là Cực Quang.

"Ân tình thì miễn đi, yêu cầu của tôi rất đơn giản, tư lệnh Vũ ông chỉ cần hằng năm giảm bớt 50% cung ứng vũ khí đối với nước J, cái khác… Chiến mỗ tôi không cần."

Nhếch môi cười yếu ớt, tròng mắt dã thú liều lĩnh tà tứ chống lại vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Vũ Liên Phong, tầm mắt dừng lại ở giữa không trung ánh lửa tỏa khắp nơi.

Sau mấy giây Vũ Liên Phong trầm mặc suy nghĩ, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười vang vọng toàn bộ không trung trên mặt biển, làm kinh động một bãi chim biển đang trong giấc mộng bay tán loạn xung quanh.

"Không thành vấn đề, Vũ mỗ bảo đảm, sẽ xuống tay nhẹ một chút đối với nước J các cậu… Ha ha ha…"

"Chiến mỗ ở chỗ này cảm ơn tư lệnh Vũ trước, ngày khác chắc chắn sẽ tặng một món quà lớn cho tư lệnh Vũ."

Anh bắt buộc phải tìm đứa con trai thất lạc của Vũ Liên Phong, có nhiều lợi thế, anh có một phần cơ hội nhờ vả Vũ Liên Phong.

Mày rậm nhếch lên, đầy hứng thú nhả ra một làn khói thuốc lá mà Chiến Vân Không đưa tới, "Hả? Rất thần bí? Tôi rất mong chờ."

Trong cuộc sống mấy chục năm toàn cảnh tàn sát khốc liệt, Vũ Liên Phong ông từng thấy rất nhiều thanh niên tài giỏi, nhưng không có người nào vượt qua được người lính đặc chủng còn quá trẻ Chiến thần trước mặt này, từ trong ra ngoài đều tỏa ra hơi thở kinh người khắp nơi.

Gương mặt nghiêng nước nghiêng thành tà mị tuấn tú mang theo sự lạnh lùng trầm ổn, trí khôn vương giả và sự hiểu biết kiêu ngạo là bản tính vốn có của anh.

10 phút sau.

Phong Trác đến gần bên cạnh Chiến Vân Không, nhỏ giọng nói.

"Toàn bộ đã kiểm tra xong, không có bất cứ vấn đề gì, có thể xuất phát."

Con thuyền Khí Luân, năm chiếc Hummer chống đạn màu đen, đồng thời lên đường, Hummer ở trên bờ mở đường hộ tống, tất cả hải cảnh đều nhường đường, một chiếc tàu ngầm ẩn núp dưới biển bảo vệ.

Trong chiếc xe dẫn đầu, Nguyên Đông Nam lái xe, Chiến Vân Không ở ghế phụ gọi điện thoại.

"Cô ấy đã ngủ chưa?"

"Ôi chao, tiểu thiếu gia của tôi, sao ngài hành hạ chơi đùa như thế, hiện tại đã mấy giờ rồi, tiểu nha đầu đã sớm ngủ rồi."

Đường Đóa ở đầu điện thoại bên kia tức giận đến mức muốn bứt tóc, vào lúc hơn nửa đêm đang ngủ say người nào lại cam tâm tình nguyện bị từng cuộc điện thoại của 'quỷ' thúc giục làm tỉnh.

Khuôn mặt lạnh lùng hơi thả lỏng một chút, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ, "Chị đổi thuốc lên vết thương ở đầu gối và mặt chưa, vết thương khép lại như thế nào?"

Tài xế Nguyên đang lái xe, đặc biệt nghiêng đầu nhìn anh một cái.

Cũng có lúc thủ trưởng Chiến quan tâm người khác, Noãn Noãn em làm thế nào mà thuần phục được con dã thú ngang ngược vô địch thế giới này, thật hâm mộ, có cơ hội nhất định phải lãnh giáo cô một chút.

Đường Đóa tức giận muốn điên lên rồi, lại không thể mắng to, kiềm chế cơn tức giận.

"Đổi rồi, vô cùng cẩn thận đổi thuốc, vết thương căn bản tốt lắm rồi, máu trên mặt tiêu tán một chút rồi, khẩu vị cũng tốt, tinh thần cũng tốt, hiện tại cũng đặc biệt ngủ được, hiện tại tôi muốn đi ngủ rồi… Tạm biệt, thủ trưởng Chiến."

Bộp, điện thoại vô tình cắt đứt, trong điện thoại lưu lại tiếng tút tút vang vọng trên xe…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngôi sao

Edit: Tịnh Hảo

Sáu giờ sáng.

Năm chiếc Hummer dừng ở biên giới giữa nước láng giềng và nước J, Chiến Vân Không dẫn đầu xuống xe, mắt kiếng che hơn nửa khuôn mặt của anh, mị hoặc, cầm bản đồ trong tay giao cho Vũ Liên Phong.

"Tư lệnh Vũ, Chiến mỗ tạm thời dẫn ông đến nơi này trước, còn lại các người căn cứ vào ký hiệu tuyến đường trên bản đồ của tôi đi là được rồi, nhất định trước bảy giờ tối nay phải đến đó trước, nhớ lấy."

Nhận lấy bản đồ, tư lệnh Vũ giao bản đồ cho thủ hạ sau lưng.

"Chiến Vân Không, cậu là người xuất sắc nhất cũng là Thượng tướng trẻ tuổi nhất mà cả đời này Vũ Liên Phong tôi từng gặp, đĩ nhiên tôi nói những điều này đều là xuất phát từ tâm của tôi, nếu như cậu sinh sớm hai mươi mấy năm, tôi tin hai người chúng ta tuyệt đối có thể trở thành anh em tốt."

Chiến gia nhếch môi cười một tiếng.

"Anh em của tư lệnh Vũ ở khắp nơi, chẳng qua tôi chỉ là một trong số bạn bè đó thôi, lúc nào tới, có cơ hội chúng ta sẽ ngồi trên bàn ăn cơm uống rượu nói chuyện phiếm cũng không chừng."

"Ha ha ha… Được, này coi như đã giao ước, Vũ Liên Phong tôi nhất định cùng tiểu tử cậu uống rượu không say không nghỉ, không say không về."

Vũ Liên Phong đau lòng,Chiến Vân Không đang thức tỉnh ông, nếu như về sau ông còn sống, nếu như ông rửa tay gác kiếm thoát khỏi quân hỏa, quan hệ của bọn họ chính là bạn bè, mà bây giờ, bọn họ là cảnh sát và thổ phỉ.

Đưa mắt nhìn, đoàn người rời đi, cho đến khi bọn họ hoàn toàn biến mất sâu trong rừng rậm, Chiến Vân Không mới thu hồi tầm mắt.

Phong Trác đi xuống từ chiếc Hummer cuối cùng, lính đặc chủng đi theo phía sau, rạng sáng hôm nay trong tay mỗi người đều dắt mười tên như dắt chó, những tên này đã tập kích bất ngờ trên đường đi mà không biết thân phận sát thủ của bọn họ.

Vuốt vuốt điếu thuốc trong tay, bước chân lười biếng tùy ý, không nhanh không chậm đến gần trước mặt một trong những người bị Phong Trác đánh cho nửa sống nửa chết, cúi đầu đốt điếu thuốc, chậm rãi hít một hơi.

"Trong nhà còn có người sao?"

Con mắt híp lại như loài sói, oai phong quét qua bộ mặt đầy máu tươi của người đàn ông, ánh mắt dừng lại ở chỗ ngực dính máu.

Con ngươi người đàn ông đầy tơ máu, hơi thở yếu ớt vẫn còn, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đối mặt nhìn Chiến Vân Không.

"Mẹ nó, hoặc là giết tôi, hoặc là chờ tôi giết cả nhà ngươi."

Sau mấy giây trầm mặc nhìn người đàn ông, khóe miệng cười đến tà ác, mị hoặc, làn khói trong miệng phun lên mặt tên sát thủ kia, giọng nói như ma quỷ địa ngục.

"Toàn bộ giết, băm, cung cấp một chút phân bón cho rừng rậm này."

Nói xong, trong lòng mỗi người đều run lên, hơi thở máu lạnh quỷ dị xuyên vào khiến da đầu bọn họ tê dại, mặt Phong Trác không chút thay đổi đáp một tiếng, nghiêng người mang người đi về phía sâu bên rừng…

Chiến Vân Không hít một ngụm khói cuối cùng, dập tắt, ánh lửa đỏ rơi xuống bụi cỏ xanh biếc âm u, lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, trực tiếp lên

xe rời đi.

Thái Dương Sơn, căn phòng trắng.

"Noãn Noãn, ngồi dậy ăn cơm đi."

Đường Đóa mặc tạp dề dễ thương màu hồng đào, tay trái cầm xẻng tay phải cầm chảo, ra dáng bà chủ gia đình đứng ở cửa thang lầu, cất giọng hô to, gọi người con gái nào đó.

"…"

Không có phản ứng, không có động tĩnh.

Nghiêng tai lắng nghe, đợi năm phút, Đường Đóa hô to lần nữa.

"Noãn Noãn, rời giường đi!"

Vẫn không có phản ứng, bây giờ là bảy giờ sáng, thủ trưởng Chiến nói nhất định trước bảy giờ rưỡi phải cho cô ăn sáng xong, đây là mệnh lệnh.

Chiến gia còn nói, tuyệt đối không được để cô ngủ nướng, bởi vì công lực ngủ nướng của Noãn Noãn là hạng nhất, một giấc ngủ có thể ngủ thẳng đến năm tới.

Thùng thùng— bước nhanh lên phòng ngủ chính ở lầu hai, vừa mở cửa cô liền bối rối, trên giường không một bóng người, cô đã tìm khắp ngóc ngách rồi, cả tóc cũng không thấy, không thấy Noãn Noãn.

Không phải chứ, người sống to lớn cứ như vậy biến mất không rõ.

Như thế nào cô lại đồng ý với lời giao phó của Nhị thiếu hả, ôi chao, thật là muốn mạng già cô mà.

Thật là mệnh khổ không thể nhờ cậy chính phủ.

Đường Đóa nhanh chóng quay lại phòng khách đi vòng vòng, vò đầu bứt tai.

Gọi điện thoại cho Chiến Vân Không, dường như bây giờ còn chưa được, gọi điện thoại cho người đàn ông chết tiệt kia càng không được, vậy bây giờ phải làm sao mới được đây?

Cô giống như kiến bò trên chảo lửa từ trong phòng khách đi ra ngoài sân, lòng bàn tay siết chặt điện thoại di động tràn ra mồ hôi.

Bên ngoài cửa, tiếng rít chói tai và tiếng mắng chửi vang lên, đưa tới sự chú ý của Đường Đóa.

Bên ngoài đánh nhau?

Tò mò nhón chân lên đi ra ngoài nhìn xung quanh, lại thấy bên ngoài rất nhiều người, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lại nói bạn học Noãn Noãn đi đâu đấy.

Thì ra, sáu giờ sáng cô liền bị cuộc điện thoại đánh thức, torng điện thoại người kia kêu cô lập tức xuống lầu, nói là có chuyện vui cho cô, mơ mơ màng màng còn trong giấc mộng Noãn Noãn bắt đầu nghe không hiểu, há miệng mắng lớn, sau lại rốt cuộc nghe được đối phương là người nào, dừng một hồi lâu, chợt nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Đường Đóa ngủ như chết, không nghe thấy tiếng động ngoài hành lang.

Trong đám người, hai mỹ nữ có phong cách khác biệt giương cung bạt kiếm nhìn nhau, trên không trung hiện lên tia lửa điện vô hình.

"Cô là con hoang nhà ai, không có giáo dục như vậy, có biết đây là xe thể thao nhập khẩu không, nói đi cô bồi thường như thế nào."

Xe thể thao phối với mỹ nữ, hết sức mạnh mẽ.

Người con gái màu đen đeo mắt kính to gần như che hết hai phần ba gương mặt trái xoan xinh xắn, dáng người có lồi có lõm váy ngắn màu đỏ bó sát người càng lộ vẻ thướt tha đẫy đà.

Tóc thẳng xõa ngang vai quyến rũ xinh đẹp, thật giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Nhưng trên người lộ ra vẻ chanh chua khắp người, khiến người khác chán ghét.

Nhìn lại Noãn Noãn bên này, bởi vì đầu gối bị thương mà cô mặc quần dài sợi bông thoải mái, chân mang đôi dép vải màu hồng phối với áo ngủ Đôrêmon màu xanh da trời, đầu tóc rối bù, mắt buồn ngủ mông lung, ngốc trệ. Siêu cấp vô địch đáng yêu, giống như một đóa hoa nhỏ tinh thiết tự nhiên không ô nhiễm.

Yên lặng chốc lát, thấy cô gái không lên tiếng, Trì Liễu nghĩ cô sợ không dám nói chuyện, kết quả là cười nhạo càng thêm ngông cuồng.

Hai cánh tay khép lại đặt trước ngực cao ngạo, cất giọng nói.

"Hừ, nhìn cũng biết cô là dạng người nghèo kiết xác, cô không phải là người có tiền ở nơi này, tôi coi như cô bán mình cả đời, cũng không bồi thường nổi một bánh xe, vậy phải làm sao mới được đây?"

Móng tay màu đen như mực nhàn nhã đánh nhịp trên cánh tay trắng như tuyết của cô ta, dáng vẻ như xem kịch vui, liếc nhìn cô bé đối diện.

Cô ta đang đợi câu trả lời của cô.

Một tia nắng gió trong lành lướt qua gò má Noãn Noãn, suy nghĩ nhanh nhẹn đang ngủ đã quay trở lại, gần đây mình cứ đụng chạm với tiểu nhân, mẹ kiếp, sao cô luôn giẫm lên loại cứt chó này.

Nghiêng người nhìn sang chiếc xe thể thao nhập khẩu kia, nhếch miệng lên cười lạnh: quả nhiên xe tốt.

"Bồi thường em gái cô, bớt giả bộ cao quý trước mặt tôi, cô làm người Men in Black à, tôi đang tốt lành bị chiếc xe rách kia đụng một cái còn chưa kêu lên, cô mở miệng trước đã cắn người, không phải là chó điên bị bệnh chứ!"

Đôi mắt to trừng lại không ai so được với cô, lời nói ra khiến Trì Liễu tức giận đến mức mặt co quắp, tay nắm lại thành quyền lộ ra khớt xương.

Trong đám người náo nhiệt đột nhiên có người nói một câu.

"A— Cô đó hình như là Trì Liễu."

Ánh mắt mọi người tập trung vào cô gái hoa khôi nóng nảy, tiếng nói thưa thớt càng lúc càng lớn.

"Hình như thật sự là cô ấy, là cô ấy, là cô ấy, dáng người của cô ấy quá hoàn mỹ, vóc người bốc lửa, tuyệt đối là cô ấy…"

Trì Liễu nghe được tiếng bàn luận, sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, bị nhận ra, nói cô ta là người quá nóng tính, đối vối cô ta mà nói cảnh thô bạo nói tục với nhóc con vô hại vừa bị nhìn thấy quả thực vô cùng nhục nhã.

Trì Liễu nổi giận, bước nhanh vọt tới trước mặt Noãn Noãn, bắt được cánh tay của Noãn Noãn hướng về khuôn mặt, giơ tay muốn đánh.

"Mẹ nó, dừng tay lại cho lão tử!"

Quát to một tiếng, Trì Liễu dừng tay lại, nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn về phía trước…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cô gái của tôi!

Edit: Tịnh Hảo

Xe còn chưa dừng hẳn, người đàn ông một bước liền đi ra ngoài xe.

"Trì Liễu, con mẹ nó bị điên à, buông tay cho tôi."

Trì Liễu ngẩn ra, thế nào anh ta lại xuất hiện, không vui nhíu lông mày lại, lời nói từ trong khẽ răng đi ra.

"Phong Tây, anh nhanh chóng tránh sang một bên cho tôi, chỗ này không có chuyện của anh."

Đang nổi giận, lời nói từ miệng cô ta tuôn ra, giọng điệu rất giống người đầu đường xó chợ.

Mũi hừ một tiếng, tròng mắt hẹp dài khinh thường liếc cô ta một cái, thong thả ung dung đi đến bên cạnh Noãn Noãn, kéo tay Trì Liễu ra, bá đạo vô lại nắm bờ vai gầy yếu của cô ôm vào lòng.

"Xin lỗi tiểu thư Trì Liễu, cô gái của tôi, cô… không thể chạm vào."

Lời nói khiến cô phát hoảng.

Nhất là Trì Liễu đang cắn chặt môi mình.

Không thể nghi ngờ đây là nói cho mọi người, người con gái điêu ngoa đeo mắt kính la lối om sòm này chính là người trong miệng mà bọn họ phỏng đoán.

Trì Liễu đứng im tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên để tay xuống hay là tiếp tục giơ tay, trước mặt nhiều người như vậy sắc mặt coi như vứt xuống mồ bà cố ngoại rồi.

Phong Tây, cô ta không chọc nổi, phía sau anh ta có chỗ dựa vững chắc, đã từng có người trăm phương ngàn kế điều tra bối cảnh của anh ta, kết quả không thu hoạch được gì.

Là người trời sinh có năng khiếu về sân khấu, vừa có thực lực và là thần tượng. Lộ diện trong ba năm ngắn ngủi, nhanh chóng thăng tiến thành Tiểu Thiên Vương làng giải trí quốc tế, tính tình ngoài nóng trong lạnh, chưa hề có scandal, khiêm nhường trưởng bối khiến ai cũng vô cùng yêu thích.

Kỳ thực, bí mật chính là anh ta là một sói xám lớn không hơn không kém.

Muốn hỏi anh ta ghét nữ minh tinh nào nhất? Đáp án là… Trừ Trì Liễu ở vị trí thứ hai, không ai dám đảm nhiệm vị trí thứ nhất.

"Mau nhìn, là Phong Tây… Phong Tây đó, oa, Tiểu Thiên Vương ở Thái Dương Sơn, thì ra là bọn họ cũng ở nơi này, Phong Tây rất đẹp trai, nhưng cô gái anh đang ôm là ai?"

Hiện trường xôn xao, đám người tụ lại càng nhiều, Đường Đóa tò mò cũng gia nhập vào đó, tốn sức thò người chen vào trong.

Đường Đóa lập tức trừng mắt giống như chuông đồng, tay bụm miệng lại.

Không dám kêu thành tiếng, cô rất may mắn đều biết ba người này, mặc khác có hai người rất quen thuộc với cô.

Oh my god, đó không phải là Noãn Noãn và Phong Tây sao, khi nào thì hai đứa ranh con này quen biết nhau.

Không được, phải nhanh chóng tách hai người bọn họ ra, nếu để cho người nào đó thấy tình cảnh này, nhất định sẽ nổi giận.

Cô cũng khỏi cần sống tốt nữa.

Khom lưng, lục lọi điện thoại di động ấn phím, điện thoại trực tiếp gọi tới.

Nghe điện thoại, mắt liếc qua tình hình bên kia, tên Phong Tây đáng chết, điện thoại di động vẫn không có người nhận…

Điện thoại rung ong ong ở trong xe, anh ta có thể nghe thấy mới là lạ.

"Phong Tây, thì ra anh không phải là gay nha, trước tiên xin chúc mừng chúc mừng."

Ở làng giải trí, Phong Tây không có scandal, không có kết giao tốt với bạn nữ, nhưng anh ta có rất nhiều nghệ sỹ nam, quan hệ với các đạo diễn lại đặc biệt tốt, nên mọi người suy đoán anh ta thích đàn ông.

Miệt thị nhìn Trì Liễu đang chống nạnh cười quyến rũ, sự ghê tởm khiến tim gan phèo phổi của anh ta đều muốn ói ra, khóe miệng xinh đẹp cười đến mức ưu nhã.

"Mẹ nó, chớ nói nhảm, cút nhanh lên, bớt ở chỗ này làm trò cười cho thiên hạ, không biết sao lão tử phiền nhất chính là cô."

Tiếng rống giận của anh ta vô cùng cao, dọa cho cả người Trì Liễu run lên.

"Anh… anh…"

"Còn không mau cút đi!"

Ánh mắt lạnh lẽo mang theo sự nóng nảy bực mình, chỉ nhìn thôi cũng khiến trái tim cô ta điên cuồng đập loạn.

Chung quanh tất cả đều là tiếng chụp hình rắc rắc, đám người vây xem rất hưng phấn, mặc dù bọn họ có tiền nhưng từ trước đến nay cũng chưa từng thấy công tử Phong Tây nhẹ nhàng ưu nhã tức giận mắng mỏ công chúa Trì Liễu hấp dẫn, như thế này quá mới mẻ có thể nói là cảnh kinh điển.

Làng giả trí quả thật rất phức tạp, rất khó hiểu.

Có chút khó có thể tin được trợn tròn hai mắt, anh ta điên rồ, ở nơi công chúng lại công khai mắng cô ta còn có vẻ mặt ghét bỏ kia, cô ta sẽ nhớ kỹ hình dáng này, Trì Liễu giậm chân một cái, không dám nói cái gì nữa.

Hung tợn liếc mắt nhìn Noãn Noãn, xoay người đi vào trong xe.

Xe còn chưa khởi động, từ phía bên cạnh đột nhiên một chiếc Hummer to lớn quỷ mị đi tới, xông thẳng liền đụng vào Trì Liễu và chiếc xe Bugatti màu

trắng của cô ta.

Tiếng bánh xe và mặt đất va chạm nhau ken két chói tai xuyên thấu vào màng nhĩ, đâm vào đại não mọi người, không tới hai giây, cả người và xe đều bị Hummer dồn vào trong góc tường, một bên xe đã bị đè ép nghiêm trọng đến biến dạng.

Bên trong xe, Trì Liễu đã sớm bị dọa sợ đến mặt biến sắc, sợ hãi kêu liên tục, kêu khóc không ngừng vỗ vào cửa sổ xe…

Chuyện xảy ra quá mức thình lình, tất cả mọi người vẫn còn trong sự khiếp sợ mà linh hồn chưa quay trở về được.

Người đàn ông từ trên chiếc Hummer đi xuống, mặt nhuộm một tầng sương lạnh đi đến trước mặt Noãn Noãn.

Bàn tay to xoa nhẹ lên eo nhỏ mảnh khảnh của cô, ôm lấy thân thể nhỏ mềm mại của cô, nghiêng đầu cắn vành tai trắng noãn của cô, trầm giọng nói, "Vật nhỏ, thích ăn đòn."

Luồng khí nóng bỏng mạnh mẽ lất phất sau tai nhạy cảm của cô, gò mà ửng hồng, đầu nhỏ hối lỗi tiến vào trong cổ ấm áp của anh, không dám ngẩng đầu lần nữa.

Hít sâu mùi bạc hà đặc biệt của Chiến gia.

Không phải cô quá yêu mến Chiến gia, mà là cô phát hiện có rất nhiều người chụp hình, ghi hình lại.

Hiện này Internet rất phát triển, chuyện như vậy không quá nửa tiếng nhất định sẽ truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Dứt khoát, trước tiên đem mình giấu đi, khẩn cầu mặt của cô sẽ không xuất hiện trên trang đầu tờ báo ngày mai.

Phong Tây trợn tròn mắt, Noãn Noãn nhà anh ta liền một giây tiến vào trong ngực anh hai Chiến.

Nhìn qua dáng vẻ dường như cô rất lệ thuộc vào Chiến Vân Không.

Trong nháy mắt, lòng như bị kim đâm tê dại đau đớn, chẳng lẽ lời đồn đãi đã thành sự thật…

Thừa dịp rối loạn, Đường Đóa vội vàng tiến lên, đè đầu Phong Tây lại nhét anh ta vào trong xe.

"Cái tên khốn khiếp cậu, còn chê tôi một ngày chưa đủ loạn đúng không, chuyện này chơi quá lớn rồi."

"Chị dâu… Làm sao chị cũng ở đây chứ?"

Không hổ là con dâu trưởng của nhà họ Chiến, thân thủ nhanh nhẹn, khỏe mạnh, tuyệt đối không kém nữ binh chút nào.

Đường Đóa tức giận đến mức lỗ mũi hừ hừ.

"Cậu nói trước đi, tại sao cậu biết Noãn Noãn?"

Phong Tây ngẩn người, khẽ xiết chặt lông mày.

"Từ nhỏ tụi em đã quen biết, còn là bạn học hồi tiểu học và trung học, cái này có vấn đề gì chứ? Đến lượt em hỏi, quan hệ của Noãn Noãn và Chiến Vân Không là gì?"

Gần hai tháng anh ta qua Mỹ quay phim, nhưng đối với chuyện xảy ra gần đây của Noãn Noãn căn bản anh ta đều rất rõ ràng.

Sáng nay hơn 4 giờ sáng mới vừa xuống máy bay, liền chạy thẳng tới Thái Dương Sơn, xe chạy như bão tố.

Ánh mắt nghiêm túc chất vấn, mang theo sự mong đợi mà Đường Đóa chưa từng thấy, trái tim của cô rơi xuống lộp bộp.

Hít thật sâu, cô phải canh chừng Phong Tây, bóp chết tình cảm đối vối Noãn Noãn, mặc kệ hiện tại hạt giống tình yêu kia có nảy mầm trổ bông chưa, cô nhất định phải tàn nhẫn một lần.

"Noãn Noãn kết hôn, em ấy đã là vợ của Chiến Vân Không."

Không khí buồn bực đến khó thở, hồi lâu Phong Tây cũng không có phản ứng, nhìn chằm chằm cảnh vật hỗn loạn bên ngoài.

Vài giây sau, anh ta cười, lòng thật thưởng thức vui vẻ.

"Nhóc con thối, lại có thể kết hôn sớm hơn em, thật là tội không thể tha."

"…"

Không ngờ, Phong Tây lại có loại phản ứng này, bình tĩnh như nước, trên gương mặt anh tuấn không có một dấu vết đau lòng, chẳng lẽ… Cô phân tích

sai rồi!

Cuối cùng, cũng không biết ai đã thóng báo cho ký giả truyền thông, nhạy cảm báo động, hiện tại trên đường tất cả đều là xe cảnh sát, xe cấp cứu.

Trì Liễu mắc kẹt ở trong xe gần 2 tiếng, mới được các chú cảnh sát thuận lợi giải cứu ra.

Đối mặt với ống kính giới truyền thông, cô ta vẫn không quên rưng rưng nước mắt, một bộ dạng nàng dâu thống khổ, uất ức phải thút thít, lộ rõ bản tính của diễn viên.

Trực tiếp nằm trên băng ca, người đại diện của Trì Liễu đuổi theo đi lên xe cứu thương.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chị dâu!

Edit: Tịnh Hảo

Bên trong phòng khách, bốn người mặt đối mặt ngồi trên ghế sofa, một phòng yên lặng, trong lúc nhất thời bầu không khí lâm vào tình thế căng thẳng.

Cô nàng Noãn Noãn không tim không phổi ngồi ăn bữa sáng đang còn nóng mà Đường Đóa vừa mới làm, cũng không để ý đến mặt âm trầm của núi băng lớn ngồi bên cạnh, ngoài lạnh ra cũng chỉ có lạnh.

Chiến gia nói rồi, không ăn sáng thì anh sẽ càng làm cô khó chịu hơn.

Uy hiếp rõ ràng, cô dám không nghe lệnh sao.

Đường Đóa ngồi đối diện, phía dưới mông giống như có gai đâm, đứng ngồi không yên, nâng mí mắt lên liếc nhìn sắc mặt núi băng ma quỉ.

Không nhìn ra được một chút nguyên do.

"Ách— Noãn Noãn, ăn cơm tối xong chị sẽ dẫn em đi chơi một lát!"

Không ai nói thì tự tìm lời nói, d i e n d a n l e q u y d o n dù sao cũng tốt hơn là nghiêm mặt, cũng không biết tiểu tử thúi Phong Tây kia bị ai nhập rồi…, từ lúc bắt đầu vào nhà liền trực tiếp nhìn chằm chằm thủ trưởng Chiến, cô thừa nhận trái tim nhỏ không còn mạnh mẽ như mấy năm trước nữa, rất yếu ớt, căng thẳng đập thình thịch, liền không ngừng nghỉ rồi.

Chiến gia đông lạnh Đường Đóa, tầm mắt không hề dừng lại lướt qua cô dù chỉ một chút, rơi vào trên người Phong Tử ngồi phía đối diện.

"Tây Tử, cậu xin nghỉ phép ở bên nước Mỹ kia chưa?"

"Anh hai, anh yên tâm, hôm qua phần diễn của em đã xong lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút lấy đi toàn bộ sức lực của em, bây giờ em đã được tự do."

Khóe miệng người đàn ông tuấn tú mang ý cười, nhuộm một tầng lạnh lẽo.

Ở trong lòng Phong Tây, đối với anh ta mà nói Chiến Vân Không là một người có phong thái thần thông còn trên thế giới này, anh ta đã tận mắt nhìn thấy Chiến Vân Không giết người, từng thấy tận mắt anh vì bảo vệ nguyên thủ quốc gia, chân mày không nháy mắt một cái đồng ý yêu cầu của kẻ địch cứng rắn cầm dao đâm vào trái tim mình, tính khí chính trực cứng rắn cũng là tính tình mà anh ta luôn hướng tới.

Quả thật lúc tạo ra anh hùng, không phải mỗi người đều có tư cách làm anh hùng.

Hôm nay, người anh hùng trong suy nghĩ của anh ta lại là chồng của cô gái mà anh ta yêu mến.

Thế nhưng ngay cả tư cách tranh giành anh ta cũng không có.

"Các người quen nhau?"

Nuốt vào cái bánh bao hấp cuối cùng, Noãn Noãn hơi kinh ngạc, thế giới này quá nhỏ đi, người bên cạnh thế nào lại đều quen biết núi băng ma quỷ.

"Noãn Noãn, chồng em chính là đại anh hùng trong cảm nhận của anh mà anh đã từng nói với em, quà tân hôn anh sẽ bổ sung sau, cam đoan tuyệt đối khiến em hài lòng, anh hai, chúc mừng hai người, em còn có chút việc, cáo từ trước."

Dứt lời, đứng dậy, bàn tay to vuốt vuốt mái tóc rối bù của Noãn Noãn, bước nhanh rời khỏi căn phòng màu trắng.

Anh ta làm sao vậy, buổi sáng tinh thần phấn chấn, vui mừng còn chưa có cho cô lúc này liền đi rồi hả?

Nhìn bóng lưng Phong Tây cao ngạo bước xa nhảy lên chiếc Aston Martin phiên bản số lượng có hạn rời đi, Noãn Noãn không hiểu nhíu lông mày thu hồi tầm mắt.

Chiến gia bất mãn nha đầu bỏ rơi anh, dùng bàn tay quay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, trầm ngâm suy nghĩ, tròng mắt đen quét qua từ lông mi cong, đôi mắt đẹp, mũi dọc dừa, cuối cùng đến đôi môi màu hồng thì dừng lại.

Anh cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại thơm mát, vội vàng gặm nuốt.

Hận không được lập tức giải quyết tiểu yêu tinh ngay tại chỗ, làm cô.

Hôn cũng thật không khách khí, dán chặc cô, nóng bóng triền miên, đầu lưỡi không lưu loát bao lấy lưỡi thơm tho của cô, trêu đùa truy đuổi, bá đạo lại sắc tình.

Như mãnh thú xuất chuồng, dieenndannleequyydonn dính lên cô liền muốn ngừng mà không được, càng khống chế không được, ngón tay dò vào trong áo ngủ, chạy loạn trên làn da trắng noãn nà như ngọc của cô, cảm xúc như bàn tay có mang điện khiến cả người cô run rẩy từng đợt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Mềm nhũn, tê liệt, không thể cử động rồi.

Mạnh mẽ dùng cánh tay chống lên ngực cứng rắn đẩy anh ra, giãy giụa lui về phía sau, thở gấp nói.

"Chiến Vân Không, em muốn kiện anh cưỡng gian."

Một tiếng này, nghe được trái tim anh co rút lại.

Quyến rũ, kiều diễm đến thấu xương.

Đường Đóa sợ ngây người, cảnh mỹ nữ và quái thú hạn chế người nhìn này cô nhìn từ đầu đến cuối, cô gái thuần mỹ vô cùng xinh đẹp, người đàn ông thô bạo mang theo sự nhu tình như nước, đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ trời sinh.

Hình ảnh xinh đẹp, bạo lực, triền miên làm người ta hít thở không thông.

"Lại gây họa sao, báo con nhỏ?"

Khắc chế thân thể khẽ run, thở hổn hển, lỗ mũi cưng chiều ma sát chóp mũi của cô, nắm chặt bàn tay của cô.

Giờ khắc này, anh nghĩ vẫn cứ như vậy nắm tay của tiểu nha đầu, không buông ra, loại cảm giác này khiến trái tim anh đầy vui sướng.

Tức giận dây dưa cổ anh, há mồm khẽ cắn đại động mạch, cắn chết anh, cắn chết con ngựa đực động dục khắp nơi, cắn, cắn, cắn…

Bất đắc dĩ, lòng của cô làm trái ý nghĩ của mình, kết quả, cắn xé biến thành hút cổ anh, nhiều hình dáng tròn vo đầy đặn, trái dâu tây màu đỏ thắm liền được trồng trên cổ thô ráp trắng noãn của Chiến gia, quá mức lẳng lơ, tà mị.

Hài lòng thưởng thức kiệt tác của mình, nhanh chóng nhảy xuống bắp đùi của anh, ngồi bên cạnh Đường Đóa, khoác lên cánh tay cô ấy.

Cái miệng nhỏ nhắn bất mãn cong lên thật cao.

"Em không trêu chọc gây họa, là người đàn bà kia lái xe đụng em trước, ngược lại cô ta còn kêu gào, còn tưởng cô ta là Thiên Hậu, thôi đi, em còn muốn nổi giận gấp trăm nghìn lần so với nữ minh tinh cô ta."

Móc ra khói thuốc châm lửa, đưa lên miệng, thần kinh mệt mỏi căng thẳng toàn bộ buông lỏng xuống, nửa người dựa lên ghế sofa, tròng mắt tĩnh mịch tối tăm hơi khép lại, môi khẽ nhếch.

"Chị dâu, chuyện như vậy chị biết nên làm gì chứ?"

Chị dâu?

Theo bản năng nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tinh tế của Đường Đóa, yên lặng mấy giây sau, chợt bừng tỉnh hiểu ra, ba— hai bàn tay vỗ một cái.

"Không trách được, không trách được, em không có phòng bị với chị, cảm thấy chị thân thiết giống như người nhà của em, thoải mái ấm áp, thì ra là như vậy, ha ha…"

Khóe mắt Noãn Noãn do cười mà cong lại như hình bán nguyệt, bổ nhào vào đôi môi thơm tho của Đường Đóa, bẹp một cái thật to.

Không chút lưu tình, thật sự quá vui mừng.

Hoàn toàn không chú ý tới cô đã tự giác chấp nhận mình là một phần tử của nhà họ Chiến.

Tiếng cười ngọt ngào dễ nghe tiến vào trong tai Chiến Vân Không, khéo miệng tà tứ nâng lên ẩn chứa nụ cười hiểu ngầm.

Đường Đóa thương tiếc đỡ lấy khuôn mặt Noãn Noãn, cảm thụ được tinh thần phấn chấn tràn đầy sức sống tuổi trẻ của nha đầu, bị cuốn hút bởi sự vui vẻ của cô, trong lòng sinh ra một chút tính tà ác nho nhỏ.

"Nha đầu, ghét Trì Liễu đúng không, muốn trừng trị cô ta như thế nào, chị dâu giúp em hả giận."

Hừ nhẹ một tiếng, từ trên ghế sofa ngồi dậy, lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt âm u.

"Em lại không biết cô ta, thật không có hứng thú chỉnh cô ta, hơn nữa thủ trưởng Chiến nhà em không phải đã đụng cô ta bẹp dí rồi sao, trên tinh thần đoán chừng đã hỏng mất, tạm thời bỏ qua cho cô ta, thật ra xe của cô ta chẳng qua đụng trúng hành lí du lịch của Phong Tây, ngẫu nhiên em lại ngồi ở phía trên, hành lí ngã khiến em cũng ngã trên mặt đất, cũng không có bị thương, coi như huề nhau."

Cô nàng nhiều lương thiện thật tốt, điều này khiến người chị dâu cao ngạo Đường Đóa này sao có thể không yêu mến hơn nữa.

Oan oan tương báo đến khi nào mới hết, cô ghét nhất là phiền toái, Noãn Noãn thật là rộng rãi quên mất chuyện này, nhưng chuyện này ở trong lòng Trì Liễu lại là mầm móng thù hận.

Trong tay cầm cái mền, rón rén đắp kín cho Chiến Vân Không, ngồi xổm người xuống, yên lặng ngồi quan sát nhan sắc tuyệt mỹ của người đàn ông đang ngủ mê.

Ngũ quan tuấn tú như được d đ l q đ điêu khắc, lông mi thon dài cong lên, làn da nhẵn nhịn trắng nõn còn tốt hơn con gái, lỗ mũi phẳng phiu, môi mỏng bạc tình, góc cạnh kiên nghị trên cằm có vài sợi râu tỏa ra sự hấp dẫn, tràn đầy đàn ông.

Ánh mắt nhu tình hòa hợp một tầng sương mù mênh mông, ngay cả mình cũng không nhịn được mà hai má nóng đỏ lên đến lỗ tai: Chiến Vân Không, rốt cuộc anh là ai, tại sao đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh em, tại sao sức chống cự của em đối với anh càng ngày càng mờ nhạt, vừa thấy được anh em sẽ vui mừng, sợ ánh mắt lạnh lẽo và lời nói lạnh nhạt của anh, tuy lúc nào cũng phản kháng nhưng lại muốn sự bá đạo của anh chỉ dành riêng cho em, cùng anh cãi nhau đến lông trời lở đất là niềm vui lớn nhất hiện tại của em, con bà nó, không có chuyện gì sao dáng dấp lại đẹp mắt để làm gì…

Tay đặt lên vị trí trái tim của anh, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ của anh, hai trái tim kề sát nhau, hơi thở quấn quanh đan vào nhau, bất tri bất giác Noãn Noãn nằm ghé vào bên cạnh Chiến Vân Không ngủ thiếp đi…

Một người đàn ông cương nghị tuấn tú, một người con gái xinh đẹp mềm mại, hình ảnh rất đẹp, đẹp như một bức tranh sơn dầu, yên lặng điềm tĩnh, vào giờ khắc này thời gian dường như đang đứng yên tại chỗ, vĩnh viễn dừng lại ở giây phút này…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Em bắt đầu có chút thích anh!

Edit: Tịnh Hảo

Dưới trời chiều, ánh nắng hoàng hôn đỏ bừng nhuộm cả bầu trời.

Giấc ngủ này rất sâu, nhiều năm nay ngủ không sâu vào hôm nay lại mất hiệu lực, nơi ngực có một hình dáng tròn tròn ấm áp bao lấy trái tim anh, vị trí kia không hề lạnh lẽo nữa, một tia ấm áp quanh quẩn trong lòng, mở mắt ra, Chiến Vân Không mất hồn…

Giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, mềm mại nằm ở bên cạnh anh, trên gương mặt đang ngủ khóe miệng cong lên như rất vui vẻ, hơi thở ấm áp đều đều, lại gần hít vào mùi thơm dễ chịu tỏa ra trên người cô, tinh thần sảng khoái.

Bàn tay to xoa nhẹ lên tay trắng nõn nà mềm mại của cô, nắm chặt ở trong lòng bàn tay, vuốt ve, vuốt ve.

Ánh mắt nhu tình lay động như sóng biển mênh mông, bọt sóng vỗ vào vách đá kích thích ngàn tầng sóng biển roi vào tầm mắt, đưa mắt nhìn mấy giây sau, cưng chìu cúi đầu hôn lên trán sáng bóng của cô, mang theo sự quyến luyến và một chút tình cảm mà anh vẫn chưa biết rõ suy nghĩ của mình.

Đường Đóa đang chuẩn bị buổi tối, phòng bếp chính là lãnh địa của mình cô, trừ cô ra không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào phòng bếp, đây cũng là lí do tại sao căn biệt thự này không có người giúp việc, bởi vì chuyện gì cô cũng tự làm, nhất là đang chăm sóc em dâu nên phương diện này càng thêm không được qua loa.

“Chiến nhị thiếu, có rảnh không, chúng ta tâm sự một chút!”

Đường Đóa thừa dịp đang nấu món canh, dở tay đi tới sân trước, nhìn thấy Chiến Vân Không một tay đặt trong túi quần đứng thẳng ngược chiều ánh sáng hút thuốc, khói thuốc lượn lờ bay lên, góc cạnh mờ mịt lộ ra sự anh tuấn của anh.

“Nếu như chị lấy thân phận chị dâu của em để nói chuyện, có lẽ em sẽ xem xét.”

Giọng nói của Chiến Vân Không lạnh nhạt, lạnh lùng liếc cô một cái.

Đường Đóa hơi ngừng lại, ngọn lửa cháy mạnh trong đôi mắt phút chốc ảm đảm không chút ánh sáng, khổ sở xẹt qua khóe miệng.

“Cảm ơn em, Chiến Vân Không, vẫn còn coi chị là chị dâu của em.”

Lần đầu tiên gặp Chiến Vân Tế là vào lúc 13 tuổi, 15 tuổi yêu anh ta, con đường yêu đương 8 năm gặp nhiều khó khăn cản trở, 23 tuổi gả cho anh ta, 26 tuổi ly hôn, 13 năm dây dưa và ràng buộc rất nhanh liền kết thúc, lòng của cô cũng đã khô héo.

“Cũng từng là vợ chồng còn vượt biết bao khó khăn, dâu cả nhà họ Chiến vĩnh viễn đều là chị.”

Phun ra làn khói cuối cùng, dập tắt tàn thuốc, bước nhanh đi vào phòng khách, lúc lướt qua bên người cô nói một câu “Canh của chị hình như bị khét rồi.”

Trong phòng.

Noãn Noãn cuộn tròn thân thể, đầu giấu dưới đầu gối, tư thế ngủ như vậy giống như hình dạng thai nhi đang ngủ, bình thường đều là ngoài cứng trong mềm, bề ngoài kiên cường nhưng trong lòng có một khát vọng cảm giác an toàn.

Chiến Vân Không lẳng lặng ngắm nhìn Noãn Noãn trong giấc mộng, thật lâu không dời mắt được…

Giường lớn lõm xuống, chống đầu lên nằm nghiêng bên người cô, ánh mắt tối tăm, quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô hồi lâu, trong lòng dâng lên sự tà ác hứng thú, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng nắm cái mũi cô, không khí bị cản trở, miệng nhỏ phía dưới vô thức khẽ nhếch, bật hơi thở ra.

Áp đầu đè lên môi cô, ngậm vào trong miệng gặm cắn ngăn chặn tất cả không khí tiến vào, nửa phút sau những quả đấm nhỏ giống như mưa rơi đùng đùng nện lên người đàn ông.

“Uhm… Uhm… Uhm…”

Thiếu oxy luân chuyển, thân thể bắt đầu kháng nghị giãy giụa, cảm giác khó chịu xâm nhập vào đại não.

Cô gái chợt mở mắt ra, nâng đùi phải lên đè lại lăn lộn, trong nháy mắt liền ngồi lên người Chiến Vân Không, tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Đại biến thái, ma quỷ, khốn kiếp, anh buồn bực muốn giết chết em hả?

Nhìn anh ngủ tốt bụng đắp mền cho anh, đổi lấy chính là cách cư xử nhém xíu hại chết mình, còn có thiên lý không, không có nhân tính, người đàn ông chết tiệt.

Chuẩn mực nữ trên nam dưới, vẻ mặt Chiến gia hưởng thụ hai tay đặt dưới đầu, đôi mắt sáng rực dừng trên đôi mắt to tròn chuyển động như nước, tâm tình thật tốt, lông mày chau lại, trêu chọc Noãn Noãn.

“Bà xã Tiểu Noãn Noãn của anh không thể chờ đợi được sao! Là ông xã thì làm thế nào cho phải đây?”

Giả bộ, quá giả bộ, điển hình là loài sắc lang khoác da người.

“Thật không biết xấu hổ.”

Cô nhìn những trái dâu tây trên cổ anh, mặt đỏ lên, quá mị hoặc, đúng là người đàn ông yêu nghiệt cực phẩm còn sót lại trên nhân gian.

Chợt, Chiến Vân Không đỡ lấy sau lưng cô ngồi dậy, hai người chóp mũi đối chóp mũi, Noãn Noãn theo bản năng bấu víu vào bờ vai của anh, khí nóng phun lên khiến lỗ chân lông cô nở rộ, tốc độ tim gan trực tiếp tăng lên, khóe mắt người đàn ông mang theo nụ cười cám dỗ, chạm khẽ vào môi anh đào của cô.

“Ngày mai em có thể xuất viện rồi, hài lòng chưa?”

Khóe miệng nâng lên, cô cười, rất đẹp.

“Đây là tin tốt nhất mà em nghe được trong ngày hôm nay, hì hì… Cảm ơn thủ trưởng Chiến đã thông báo, chào.”

Nói xong, tay phải xẹt qua đỉnh đầu, làm tư thế chào coi như còn chút đúng tiêu chuẩn, hướng về phía Chiến Vân Không kính chào.

‘Bẹp’ không keo kiệt chút nào hôn lên má anh một cái.

“Thủ trưởng Chiến, em phát hiện… em bắt đầu có chút thích anh.”

Phòng ăn.

Đầu bếp Đường làm sáu món mặn một món canh, màu sắc tươi ngon dồi dào dinh dưỡng, mùi thơm xông vào mũi, ý muốn chuẩn bị chạy lại ăn.

Vốn là bữa tiệc ba người, nhưng lúc dọn cơm lại nghênh đón một vị khách không mời mà tới.

“Anh cả đến rồi.”

Ánh mắt của Đường Đóa và Chiến Vân Tế hai bên bồi hồi, Noãn Noãn không dám mở miệng nói chuyện, trong đầu buồn bực ăn món ăn trong chén mà Chiến Vân Không gắp cho.

“Noãn Noãn, đi lấy chén cơm xới cơm cho anh cả, ngoan.”

Chiến Vân Tế nhàn nhã nói với Noãn Noãn, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Đường Đóa không dời đi.

Nhẹ ‘dạ’ một tiếng, chịu khó chạy vào phòng bếp, giàu lòng nhân ái múc một chén cơm đầy cho Chiến Vân Tế. Lấy thêm một chiếc đũa, trang bị đầy đủ xong rồi đưa tới tận tay anh ta.

‘Pằng’ một âm thanh vang lên, Đường Đóa dùng sức đặt chén cơm lên bàn, lạnh giọng nói.

“Chiến Vân Tế, anh còn biết xấu hổ không!”

“Ha ha… Ở trước mặt người trong nhà anh không cần mặt mũi.”

Cợt nhã cười du côn với Đường Đóa, vừa há miệng ăn cơm vừa nói.

“Còn là tự tay vợ mình nấu, thức ăn cũng ngon nhất.”

Chiến Vân Không xem mọi chuyện như vô hình, không có chuyện gì tự ăn cơm của mình, gắp thức ăn cho Noãn Noãn, ưu nhã quý khí, tất cả đều không giống hai chữ quái thú.

Trong lòng Noãn Noãn ngoại trừ khiếp sợ còn có ngờ vực, chị dâu nhìn thấy Chiến Vân Tế rất tức giận còn có ý thù hận, anh cả nhìn thấy Đường Đóa thì vui mừng tình cảm thắm thiết, đương nhiên hai người kia không được tự nhiên, không hiểu, không nghĩ ra, loạn.

Không thèm nói thêm nửa câu, trừ tiếng va chạm của bát đũa thì không còn tiếng vang khác.

Hai mươi phút sau.

Noãn Noãn rửa chén giúp Đường Đóa, muốn hỏi lại không dám hỏi, trong lòng cô hiếu kỳ huyên náo bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

“Chị dâu, làm sao chị quen biết Phong Tây vậy?”

Phá vỡ sự yên lặng, cô đột nhiên nghĩ tới chuyện xảy ra sáng hôm nay.

“Chị à, chị là bà chủ của Phong Tây, đương nhiên quen biết cậu ta.”

Đường Đóa, tạo ra nhiều ngôi sao quốc tế, giám đốc tập đoàn giải trí STAR, thương giới người ta gọi là bà chủ quyến rũ xinh đẹp nhất.

21 tuổi tiếp nhận quản lý công trường ngôi sao lớn nhất châu Á, rất ít lộ diện trước ống kính truyền thông, là đối tượng nịnh bợ của trai xinh gái đẹp giới thượng lưu.

Truyền thuyết về cô có rất nhiều loại, hầu hết sự trưởng thành của cô có được đều trải qua ở nước J, là kiểu mẫu tri thức của nhiều phái nữ.

Chị dâu của mình không phải là bà chủ tập đoàn STAR tạo ra nhiều ngôi sao quốc tế chứ. Người nhà họ Chiến toàn xuất hiện nhân tài, mỗi người đều là đại nhân vật chức cao.

Thu thập xong hai người đi ra ngoài, phòng khách chỉ có một mình Chiến Vân Không hai chân gác lên ghế sofa ngồi xem tin tức quân sự, mà người đàn ông kia cũng đã sớm rời đi.

Mất mát nảy sinh dưới đáy lòng, một loại chua xót từ ngón chân lan tới lên trái tim, đầu óc đau đến muốn ngất đi.

Chiến Vân Tế, lúc này chúng ta hoàn toàn chơi xong.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Rốt cuộc cô là người hay quỷ!

Edit: Tịnh Hảo

Bóng đêm bao trùm, phía chân trời mênh mông đầy sao lóe lên.

Tầng 20 bệnh viện quân khu, lính đặc chủng đứng nghiêm trên hành lang đã bị Chiến Vân Không cho rút lui, trừ một phòng là sáng, khoảng không gian cả tầng lầu đen kịt.

Lúc này, một bóng dáng có động tác nhanh nhẹn ẩn núp tránh đi máy quan sát trên hành lang, như ma quỷ đến gần một chút chỗ phát ra ánh sáng.

Kể từ sự việc phòng bệnh của Noãn Noãn bị người ta tự mình xông vào xảy ra, Quan Lê Hiên liền ở trong căn phòng này.

Dụng ý bảo vệ cô.

Dưới ánh đèn vàng của đèn bàn, miệng Quan Lê Hiên cắn cây viết chân mày siết lại thật chặt cẩn thận nghiên cứu bản đồ tác chiến trong tay, nửa tháng sau là tổng quân khu quân sự diễn tập tác chiến, lần này anh ta thay mặt Tổng tư lệnh bộ đội đặc chủng tác chiến, sau khi nhận được mệnh lệnh trong lòng vô cùng cảm thấy mình như Alexander (1) nha.

Nguyên Đông Nam vừa mới đi không đến mười phút, điện thoại liền gọi lại.

"Tôi nói Nguyên Đông Nam, sẽ không phải là yêu tôi chứ, rời đi một lát liền bắt đầu chịu không nổi!"

Hai cái chân dài bắt chéo gác lên băng ghế đung đưa đôi giày đặc chiến màu đen bằng da trâu, giống như thổ phỉ tà tứ pha chút vẻ mất hứng, mắt híp lại, giọng nói xoi mói còn giống tên lưu manh.

"Đúng rồi, Tiểu Hiên Hiên, con mẹ nó bây giờ tôi rất sợ hãi đàn bà, nếu không thì hai ta đến với nhau đi."

Phải nói hai người này giỡ trò lưu manh đều hơn người khác, đây là cuộc so tài một mất một còn.

"Cút đi, có chuyện gì hay không?"

Vẻ mặt Quan Lên Hiên ghét bỏ, đứng dậy đi tới ban công, châm thuốc lá, hút vào nhả ra một làn khói trắng, dựa vào trên lan can.

Anh ta là người có trí nhớ tốt.

"Ách—, thật là có chuyện này, vụ án của Vương Đại Khả cấp trên tạo áp lực, muốn nhanh chóng kết thúc vụ án, tôi nghi ngờ có một bộ phận dính dáng đến vụ án này, người đó đã bắt đầu phát hoảng, đứng ngồi không yên."

Khóe mắt Quan Lê Hiên nhíu lại, cau mày nói.

"Nói điểm chính."

Nguyên Đông Nam đánh tay lái quẹo qua bên trái, chiếc Cayenne dừng ở ven đường, "Tôi muốn nhờ cậu sử dụng vệ tinh đặc biệt của bộ đội đặc chủng điều tra hệ thống định vị, giúp tôi theo dõi một điện thoại di động."

"Của người nào?" Âm thanh của anh ta trầm xuống.

"Lý Bình."

Lý Bình chết ở trong nhà, điện thoại di động chẳng biết đi đâu, cảnh sát thông qua rất nhiều cách cũng không tìm ra được vị trí tín hiệu của nó, xem ra đối phương là một cao thủ, che giấu tín hiệu điện thoại di động lộ ra ngoài.

Theo điều tra, trong điện thoại của Lý Bình có rất nhiều thông tin quan trọng của nhân vật chức cao, người liên lạc có mối quan hệ mật thiết với vụ án, chỉ cần tìm được điện thoại di động của ông ta rất nhiều vấn đề cũng sẽ có đáp án.

Mở laptop quân dụng ra, nhanh chóng xâm nhập vào trung tâm hệ thống vệ tinh, một chuỗi con số phức tạp xuất hiện trên màn hình.

Một phút trôi qua, vang lên âm thanh 'ong ong' nhắc nhở, chữ cái màu đỏ biểu hiện sự thất bại liên tiếp.

Ánh mắt nhìn chằm chằm dòng nhắc nhở trong máy tính, lông mày nhíu chặt, nhẹ a một tiếng, có chút ý tứ, hệ thống phòng vệ làm rất mạnh nha, có thể

tiếp nhận được sự công kích của hệ thống internet quân đội mạnh mẽ, rất có khả năng!

Ngón tay nhánh chóng gõ bàn phím, sau khi trải qua ba vòng một lớp sóng hệ thống vệ tinh công kích, màn hình hiện lên chữ OK màu xanh lá cây, rốt cuộc cũng xâm nhập thành công, 40 phút sau thành công khóa chặt mục tiêu, giữa bản đồ điện tử lóe lên một điểm đỏ.

Đôi mắt màu đen của Quan Lê Hiên trong nháy mắt mở to, sắc mặt âm trầm sát khí bùng lên tới cực điểm.

Đáng chết, tín hiệu địa điểm lại có thể ở ngoài phòng bệnh của Noãn Noãn, trên màn ảnh điểm đỏ vẫn còn tiếp tục đến gần nơi này, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng tiến lên một bước.

'Ba' tắt bàn đèn đi, cơ thể ẩn núp ngoài ban công tối tăm.

Đêm, yên tĩnh quỷ dị, không khí, như ngừng trệ.

'Ken két—."

Cửa phòng mở ra, bóng dáng mảnh khảnh tinh tế nghiêng người nhanh chóng tiến vào trong, đứng lại mấy giây, đôi mắt ở trong bóng tối như mắt kính nhìn trong ban đêm quan sát tình huống xung quanh, cảm thấy hiện trường không có tình hình gì, buông lỏng cảnh giới, lúc này sống lưng mới thẳng tắp, ngâm nga điệu hát, đi dạo ở trong phòng.

Mẹ kiếp, hệ thống vệ tinh sẽ không bị bệnh chứ, bên này Quan đại thiếu anh khẩn trương đến cao độ, bên kia tâm tình lại tốt ngâm nga điệu hát dân gian.

Hả? Là một phụ nữ?

Đột nhiên, chợt nhào tới, người đàn ông ra khỏi ban công, nhanh chóng bắt được cổ tay của bóng đen rất chuẩn xác, bàn tay cố y bóp một cái, tất cả trong lòng đều sáng tỏ, thì ra là như vậy.

Bóng đen cả kinh trong lòng, cái rắm, làm sao còn cất giấu một người nữa chứ, âm thầm nhổ một ngụm, hèn hạ, đồ đánh lén.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, bóng đen xoay người bật thân thể lên hung ác đá vào ngực người đàn ông, động tác nhanh đến kinh người.

Quan Lê Hiên thấy không ổn, d i e n d a n l e q u y d o n buông tay nhanh chóng lui về phía sau hai tay bắt chéo nhấc lên vỗ xuống cái đùi đẹp kia, hai tay bắt được cổ chân nắm chặt xoay lại, bóng đen trên khung trung xoay hai vòng, nặng nề nằm trên đất.

Quan Lê Hiên là một cao thủ đánh lộn, toàn thân trải qua nhiều thử thách máu tươi còn hơn một người trưởng thành uống nước.

Anh ta thừa nhận, bản lĩnh cô nàng này thật không tệ, giống như nữ binh đặc chủng, thực lực không phân cao thấp được.

Nhưng còn rất kém so với anh ta.

Đánh nhanh thắng nhanh, từ trong túi lấy ra sợi dây không biết từ đâu có, trói người đó thật chặt.

"Em, dung mạo thật xinh đẹp, nói cho anh biết, tên gọi là gì?"

Đèn bàn chiếu thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của người con gái, khiến cô nửa ngày cũng mở mắt không ra.

"Đồ cặn bã, căn bản không xứng làm một người quân nhân chuyên nghiệp, chị gái anh tự biết dáng dấp mình đẹp, không cần anh nhắc nhở, muốn biết tôi là ai, bỏ khẩu trang xuống không phải sẽ rõ ràng sao, đồ ngu."

"Tôi thích cảm giác thần bí, bảo bối, được, em đã hy vọng anh tự tay gỡ áo lót, vậy không thể làm gì khác hơn, cung kính không bằng tuân mệnh."

Quan đại thiếu hạ lưu, cố ý làm chuyện xấu vặn vẹo ý tứ của người con gái, biến chữ khẩu trang đơn giản thành chữ có độ sắc tình cao.

Nói xong, chớp mắt lấy khẩu trang xuống, anh ta thật sợ hãi, còn tưởng rằng mình gặp quỷ.

"Rốt cuộc cô là người hay quỷ?"

"Sợ hả, vua lính đặc chủng đâu rồi, tốt nhất là hù chết anh."

Ánh mắt người con gái rất kiều mị, dáng người khêu gợi quyến rũ khiến con mắt Quan Lê Hiên nhìn cô như muốn cưỡng gian, gò má đẹp đẽ như một con mèo lười biếng, cười một tiếng mê hoặc chúng sinh, sự dịu dàng và lão luyện dung hợp ở trên người cô vô cùng tự nhiên.

Quan Lê Hiên bị dụ hoặc rồi, nhìn chằm chằm người ta thật lâu sửng sốt không nói ra một chữ, phụ nữ của anh ta có rất nhiều, đều là loại cả đêm thì mất hồn nhưng buổi sáng thì tạm biệt nhau.

Dùng lời của anh ta mà nói phụ nữ như đồ lót, dùng xong thì ném, ở trước mặt phụ nữ anh ta vĩnh viễn là Quan đại thiếu cao quý, còn chưa từng ngây ngô ở trước mặt người con gái nào, sững sờ đến xuất thần, cô là người đầu tiên.

Hít sâu một cái, khôi phục bản tính lưu manh.

“Vương Linh, cô quả thật còn sống, nói một chút đi rốt cuộc cô là ai, nếu như cô là kẻ địch của quốc gia chúng tôi, bảo đảm tôi sẽ đập chết cô ngay tại chỗ.”

“Trong tay anh chẳng phải có máy công nghệ cao phân biệt thân phận sao, chụp hình của tôi tìm một chút sẽ biết.”

Vương Linh, khiêu khích hất cằm lên, khinh miệt liếc anh ta một cái, nghiêng đầu nhìn về một bên.

Quan Lê Hiên liền giật mình, dieenndannleequyydonn cô nàng này, lại hiểu cặn kẽ lai lịch của bọn họ như vậy, anh ta rất hoài nghi rằng cô có phải là gián điệp của nước khác phái tới hay không.

Máy phân biệt thân phận đang tìm tòi…

Đợi đến khi toàn bộ tài liệu của Vương Linh chỉ có tên của cô, số tuổi, giới tính thì đôi mắt Quan đại thiếu âm trầm vẻ mặt nặng nề, đáy mắt không rõ ý vị đang suy nghĩ cái gì.

Dòng cuối cùng của tài liệu hiện ra, những tài liệu khác của Vương Linh đều cần tới cấp bậc cao hơn để thẩm duyệt số hiệu ‘!’.

Hả?

Tư liệu của cô ngay cả anh ta là Phó đội tưởng bộ đội lính đặc chủng cũng xem không được.

Trừ người lãnh đạo quốc gia, tài liệu của nhân viên cấp cao đặc biệt cơ mật, không có người nào mà anh ta tra không được, như vậy Vương Linh tưởng chết mà sống lại có lai lịch gì?

“Nói, cô đến chỗ này để làm gì?”

Vương Linh liếc anh ta một cái.

“Tôi đến đấy tất nhiên là đến thăm Noãn Noãn rồi.”

Quan Lê Hiên nhìn chằm chằm cô trầm ngâm hồi lâu, xoay người lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, không quá nửa giây đã có người nhận điện thoại.

“Cậu lập tức đến bệnh viên quân đội một chút.”

Liền vội vàng cắt đứt, ngay sau đó lại nhanh chóng bấm một dãy số nữa…

(1) Alexander: Trong suốt Triều đại của ông, người chiến binh này ít dành thời gian để cai trị đất nước mà chủ yếu dành thời gian cho quân sự, các cuộc chinh phạt, và được xem là một trong những vị tướng thành công nhất trong lịch sử, người đã chinh phạt gần như toàn bộ thế giới mà con người thời đó biết đến trước khi qua đời; và vì thế ông thường được xem là một trong những chiến lược gia quân sự vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đặc công an ninh quốc gia?

Edit: Tịnh Hảo

Hai mươi phút sau.

Nguyên Đông Nam gấp rút chạy tới. “Hiên Tử, có tin tức à…, nhanh nhanh nhanh, anh em sốt ruột lắm đây.”

“Gấp cái rắm, tự mình xem đi.”

Tròng mắt đen híp lại dựa nghiêng ở bên cửa sổ, Quan Lê Hiên hút thuốc giống như một đại gia.

Xem cái gì?

Nguyên Đông Nam nghi ngờ đến gần nhìn chằm chằm vẻ mặt du côn của Quan Lê Hiên, lơ đãng liếc về hướng bên cạnh.

“…”

Phút chốc đôi mắt trừng to giống như bóng đèn, anh ta kinh hãi rồi, khắp người bị dọa sợ đến mất cả lý trí, mụ nội nó, nửa đêm còn gặp phải tà ma.

"Vương Linh?"

Nguyên Đông Nam còn chưa có can đảm tin vào hai mắt mình, thật sự Noãn Noãn đoán trúng rồi sao?

Lại thêm một người ngu ngốc tới, lỗ mũi Vương Linh khẽ xì một tiếng, lười biếng kéo dài giọng điệu.

"Đúng… Phải tin tưởng hai mắt của mình chứ đại cục trưởng Nguyên, tôi đúng là Vương Linh."

Kéo một chiếc ghế qua ngồi đối diện cô, nhíu nhíu mày.

"Lý Bình là cô giết?"

"E hèm… Anh nói là được."

Vương Linh thờ ơ nhún nhún vai, "Đơn giản hơn giết heo nhiều."

"Giết heo? Cô có biết người cô giết chính là Phó thị trưởng Cổ Thành, là cán bộ quan trọng của quốc gia!" Nguyên Đông Nam không khỏi có chút nổi giận, lạnh lùng quát lớn vào khuôn mặt dửng dưng của Vương Linh. Bọn họ giống như chó ngày đêm truy xét vị trí của Lý Bình, nhưng trong miệng người con gái này lại bị nói không đáng giá một đồng tiền. Đường đường là Phó thị trưởng còn không sánh bằng một con heo.

"Vậy anh có biết Phó thị trưởng Lý Bình cưỡng gian bao nhiêu phụ nữ lại còn tham ô bao nhiêu tiền công quỹ, đã tham gia bao nhiêu tổ chức phi pháp trong bóng tối hay không, anh có biết ông ta là một kẻ giặc bán nước không?"

Lạnh lùng gầm lên, màu máu hiện lên trên đôi mắt đen xinh đẹp của Vương Linh, ánh mắt như một con dao căm hận đâm vào tận xương cốt Nguyên Đông Nam, sợi thần kinh phút chút đứt đoạn, anh ta kinh hãi…

"Vương Linh, chị thật còn sống… Nhìn xem, em nói không sai chứ!"

Noãn Noãn vỗ tay nhảy lên cao ba thước, hận không thể lập tức xông lên phía trước ôm Vương Linh.

Không ngờ, dieenndannleequyydonn một giây kế tiếp liền bị bàn tay lớn của Chiến Vân Không vồ một cái níu lấy cổ áo kéo vào trong ngực.

Nghe thấy tiếng nói nhìn lại, đôi mắt Vương Linh như sóng nước gợn đung đưa tràn đầy ý cười, "Tiểu Noãn Noãn, đã lâu rồi không gặp."

Nhớ lại thời thanh xuân tốt đẹp, cười đến mức vui mừng kích động, giãy giụa cơ thể gầy yếu.

"Chiến Vân Không, anh buông em ra, nhanh lên một chút."

Bàn tay Chiến Vân Không nặng nề vỗ lên mông tròn vừa vặn của cô, lại gần bên tai cô nói nhỏ.

"Đừng làm rộn, anh nhất định phải bảo đảm an toàn của em, khi nào nên thả anh tự nhiên sẽ thả em, ngoan một chút cho anh."

Má ơi, thật bá đạo nha, lắc đầu, đồ bạo quân tâm tình bất định.

Quan Lê Hiên đưa máy phân biệt thân phận cho Chiến Vân Không.

"Lão đại, anh xem một chút đi!"

Bên trong tròng mắt sắc bén đều tối tăm, nếu muốn tra xét thân phận cụ thể của Vương Linh phải cần đến cấp bậc cao hơn mới có thể thẩm duyệt?

Trầm tư đi qua, ngón tay dài nhấn một chuỗi thật dài trên bàn phím.

Một phút, màn hình biểu thị kết quả vừa tìm kiếm được, đọc nhanh như gió, sau khi xem sơ qua khóe môi Chiến Vân Không nhếch lên cười, giống như cơn gió lạnh thổi qua trong mùa đông.

Quan Lê Hiên ngạc nhiên, làm sao lại khiến lão đại cười cơ chứ, tò mò, tiến lên một bước lại gần cúi đầu xem xét, hô hấp không thông, anh ta im lặng đến nghẹn.

Khá lắm, cô ấy là… cô ấy thế nào lại là…

Liếc mắt nhìn màn hình ngẩng đầu nhìn Vương Linh một cái, nhìn lại màn hình ngẩng đầu nhìn Vương Linh lần nữa…

Vương Linh, 22 tuổi, nữ, đặc công cấp A của cục an ninh nước J, một gạch ba sao cấp bậc Thượng úy.

Đây chính là vì cái gì, nguyên nhân thân phận của cô cần phải có cấp cao khác thẩm duyệt, đặc công là một lực lượng bí ẩn sau lưng quốc gia, bình

thường bọn họ chỉ hoạt động trong bóng tối, phụ trách an toàn thông tin chính trị kinh tế của quốc gia, tấn công thế lực tà ác phần tử đối địch.

Mở trói cho Vương Linh, ba người đàn ông cũng xếp thành hàng ngồi, sáu con mắt đồng loạt xem xét kỹ lưỡng cô, muốn cố gắng nhìn ra chút gì, người con gái này không đơn giản, có xinh đẹp có thông minh, có khỏe mạnh có bản lĩnh, có sự phán đoán sắc bén, không sợ hãi, đúng là nữ sĩ quan quân nhân đặc biệt, trong tập đoàn quân sự rất khó tìm được vài người như vậy.

"Tôi nói ba vị đại gia này, không cần phải nhìn chằm chằm tôi như nhìn động vật quý hiếm chứ, tôi thề tuyệt đối thẳng thắn được khoan hồng kháng cự bị nghiêm trị, hướng về tổ chức thành thật khai báo." Vương Linh làm như thật giơ ba ngón tay lên thề.

Khuôn mặt xinh đẹp này, cười quyến rũ mê người làm mù mắt Quan Lê Hiên.

Noãn Noãn ngược lại dương dương tự đắc ngồi xếp bằng trên giường, Vương Linh là đặc công cao cấp của quốc gia, thật không nghĩ tới, nghề nghiệp thật trâu bò, khó trách lần đầu tiên cô nhìn thấy Vương Linh liền cảm thấy trên người cô ấy có loại khí phách mạnh mẽ không nói ra được.

Ba năm trước đây cô ấy cũng chỉ là một cô gái mười chín tuổi.

Vương Linh ngồi ngay ngắn, mở miệng yếu ớt nói.

"Sự việc phải kể đến vụ án mưu sát ba năm trước đây, bảy giờ sáng ngày hôm đó, là giờ cao điểm đi làm, đại đội trưởng Nham Phong của đội điều tra hình sự tỉnh công an đi tới phòng làm việc sớm quét dọn vệ sinh, sau đó đem một túi đồ đi bỏ ở phía sau chỗ đổ rác, mới vừa dọn dẹp xong chỗ đổ rác rất sạch sẽ, đúng vào lúc này, một túi nilon màu đen cùng với vết máu lan ra thấy mà phát hoảng rơi vào tầm mắt của Nham Phong, dựa theo kinh nghiệm điều tra hình sự lâu năm và sự phán đoán nhạy bén, ông ta nhanh chóng gọi cảnh sát tới tiếp viện phong tỏa hiện trường.

Trải qua giám định pháp y, trong túi nhựa màu đen là một thi thể nữ, số tuổi khoảng chừng 15 đến 20, trong cơ thể lưu lại một lượng ma túy lớn và thuốc kích thích, hạ thể bị xé rách nghiêm trọng, dấu vết bị xâm phạm rõ ràng, thời gian tử vong đại khái là 7 tiếng trước, d đ l q đ thi thể bị lưỡi dao kim loại sắc bén chặt đứt thành năm khúc, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Đến đây, cảnh sát phát hiện bốn thi thể nữ có số tuổi và thủ pháp gây án tương đương nhau, thân phận của bọn họ cũng rất nhanh được thẩm tra, thì ra bọn họ là một trong những thành viên thuộc danh sách người mất tích quốc tế, cảnh sát nắm được mấu chốt phá án, đó chính là từ việc khám nghiệm trên thi thể phát hiện bọn họ đều là kỹ nữ hoạt động mại dâm lâu dài. Như vậy từ từ dẫn ra một tổ chức mại dâm khổng lồ.

Vụ án này lập tức mở ra trận sóng to gió lớn giữa trung ương cấp cao, những bên có liên quan lập tức quyết định lập án điều tra, đặc công Vương Linh được giao cho trách nhiệm nặng nề, nhận lấy nhiệm vụ, bắt đầu nằm vùng hành động dài đến ba năm."

"Vậy cô bị sáu người kia luân phiên…" Nguyên Đông Nam ấp úng xấu hổ không nói ra chữ cuối cùng, Vương Linh cũng hiểu được.

Liếc anh ta một cái, khóe miệng nhếch lên.

"Đêm hôm đó chính tôi cho sáu người bọn họ uống loại thuốc gây ảo giác trong rượu, lại thôi miên đơn giản bọn họ, tôi mướn hai tiểu thư hộp đêm chơi cùng bọn họ, thuốc phối hợp với thuật thôi miên phát huy tác dụng rất tốt, cứ như vậy, bọn họ cho là tôi đã cho… Nhưng thật ra bọn họ bị hai tiểu thư làm, chính tôi ở bên cạnh ngây ngô thật nhàm chán, tìm một góc độ tương đối tốt tiện tay chụp vài tấm hình, sau đó… chính là các người đều biết."

Vẻ mặt ba người đàn ông thần thái khác nhau, Quan Lê Hiên nghe được sợ hết hồn hết vía, Chiến Vân Không vẫn mặt lạnh như cũ, Nguyên Đông Nam chau mày.

"Còn cái chết của Lý Bình, cô nói ông ta là giặc bán nước, chuyện gì đã xảy ra?"

Bây giờ trong đầu Nguyên Đông Nam lộn xộn, rối rắm không chịu được.

"Lý Bình không phải tôi giết, điện thoại di động là tôi lấy được khi ông ta ở trong xe, ông ta vụng trộm tự mình cấp nguồn năng lượng cho các quốc gia lớn ở Đông Á, mở rộng quyền sử dụng khai thác, cùng phần tử khủng bố ở biên giới lui tới mật thiết, cái này không phải phản quốc chứ là cái gì!"

Đỉnh đầu như bị sét đánh trúng nổ vang, tối nay lấy được một chút tin tức khiến anh ta đều không thể tiêu hóa được, toàn bộ Noãn Noãn đều nói trúng, Nguyên Đông Nam ma xui quỷ khiến đưa ra ngón tay cái về phía Noãn Noãn ngồi trên giường.

Nghĩ thầm: lần tới phá án nhất định phải mời nha đầu này đặc biệt cố vấn, quá thần kỳ.

Miệng nhếch lên, Noãn Noãn liếc anh ta một cái, lơ đễnh.

Từ đầu đến cuối thủ trưởng Chiến cũng không mở miệng nói câu nào, tròng mắt đen ảm đạm chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm Vương Linh.

Đại đa số đàn ông nhìn cô đều là ánh mắt nóng bỏng như lửa, nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo này chiếu thẳng cảm giác rất lạnh rất không thoải mái, ánh mắt Vương Linh chuyển chỗ chống lại đôi mắt lạnh lùng của Chiến Vân Không. "Tối hôm qua cục tình báo chúng tôi đã liên kết với bộ đội đặc chủng Thương Ưng rồi, nhổ tận gốc tổ chức mại dâm trái phép, hành động có thể nói là hoàn mỹ, anh thấy đúng hay không thủ trưởng Chiến!"

Vốn là, phối hợp với cục tình báo làm nhiệm vụ như vậy phải là bộ đội đặc chủng hạng nhất, nhưng trước tiên đã bị anh cự tuyệt, lúc này mới chuyển đến đại đội đặc chủng Thương Ưng.

"Chuyện lớn như vậy vì sao một cục trưởng công an như tôi lại không biết?"

Tức giận, Nguyên Đông Nam tiện tay lấy ra một điếu thuốc, nóng nảy hút mạnh hai cái, nhất thời khói trắng lượn lờ trong phòng.

Lông mày nhíu lại, Chiến Vân Không đứng dậy hai bước đến gần Nguyên Đông Nam, lấy điếu thuốc trong miệng anh ta vứt xuống tầng lầu phía dưới.

"Muốn hút thì lăn tới chỗ được hút."

Vương Linh nhìn lướt qua, ưu nhã đứng dậy giao điện thoại di động cho Nguyên Đông Nam.

"Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, tài liệu chỗ này đối với việc phá án một chút cũng không có, còn có tôi mang trên người lâu như vậy cũng đã hết pin, bây giờ giao cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Anh có tâm sự

Edit: Tịnh Hảo

"Dưới lầu phòng vẽ tranh, luôn có một chiếc xe màu đen có rèm che đậu ở dưới, cũng là đợi chị?"

Noãn Noãn đột nhiên nghĩ đến bảng số chiếc xe kia, cũng liền bật thốt lên hỏi.

Dáng người Vương Linh có lồi có lõm quần áo bó màu đen mặc vào càng thêm xinh đẹp, gợi cảm, nhẹ nhàng lướt qua trước mặt Quan Lê Hiên mang theo mùi thơm thổi qua, môi nhếch lên ngồi bên phải cạnh Noãn Noãn thân mật khoác bả vai cô.

Nhỏ giọng, "Đó là xe của ông ngoại chị, nói cho em biết trước tiên, thay chị giữ bí mật được không."

Ngón trỏ thon dài đặt trên môi Noãn Noãn.

Tầm mắt dừng lại vết thương ở cổ của cô, đôi mắc sắc bén gợn sóng một chút vẻ lo lắng.

Noãn Noãn sững sờ, ánh mắt chợt lóe: "Được.'

Cô đoán không lầm, ông ngoại Vương linh phải là một lãnh đạo trung ương có tiếng, bởi vì, bảng số xe thật trâu bò.

Sáng sớm hôm sau, phòng làm việc của viện trưởng.

"Tiểu thư Tinh hồi phục rất tốt, hôm nay có thể xuất viện rồi, nhưng mà, cần phải chú ý đừng vận động kịch liệt cho đến khi cơ thể hoàn toàn hồi phục mới thôi."

Khuôn mặt viện trưởng hết sức tươi cười, liên tiếp nhếch miệng với Chiến Vân Không, gần đây vẻ mặt ông cười cũng rõ ràng cảm thấy cứng ngắc, buổi tối ngủ thần kinh cũng đều bị rút gân làm cho tỉnh, thiên kim thị thưởng này nếu không xuất viện sớm thì mặt ông sẽ bị tê liệt.

Sau khi Noãn Noãn nghe nói xong, biểu hiện bình tĩnh rất ngoài dự đoán của mọi người, ngoan ngoãn ngồi thẳng thân thể, không hô to kêu to, vẻ mặt khỏi phải nói có bao nhiêu nghiêm chỉnh.

Thật ra trong lòng đã sớm vui mừng nở hoa, má ơi, rốt cuộc hết khổ rồi, giải phóng rồi, tự do rồi, có thể trở về ăn ngon, vạn tuế, nói lầm bầm…

Ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng, Chiến gia không nói một lời gương mặt tuấn tú âm trầm, bàn tay nắm chặt tay nhỏ bé của Noãn Noãn. Chặt chẽ ngay cả không khí cũng không chui vào được, mồ hôi lẫn vào lòng bàn tay.

Anh trong lòng bàn tay của Noãn Noãn theo lỗ chân lông xâm nhập vào trong mạch máu, hòa tan cùng máu, sau đó vọt đến trái tim cô, lòng Noãn Noãn tràn đầy vui sướng, hơi hồi hộp một chút.

Rõ ràng cảm thấy nhịp tim người đàn ông này hừng hực mạnh mẽ khó phân biệt, cô hô hấp cứng lại, chẳng lẽ loại cảm giác này gọi là tâm ý tương thông, cô cư nhiên cảm nhận được nhịp tim của anh.

Dừng bước, Noãn Noãn kéo anh đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, giữa đôi mắt xinh đẹp hiện ra bóng dáng cao lớn của anh.

"Thủ trưởng Chiến, anh có tâm sự!"

Đôi mắt sâu nhìn lại cô, anh nhìn thấy hình dáng của mình trong đôi mắt trong suốt của cô, đôi tay đỡ lấy khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của cô, vẫn

không nói như cũ, một giây kế tiếp, áp đầu hôn lên đôi môi có hương vị ngọt ngào khiến anh say mê, không điên cuồng giống như trước, nụ hôn này rõ ràng mang theo sự quyến luyến ôn nhu và quý trọng.

Bốn cánh môi kề nhau, cảm thấy môi của anh có chút khẽ run, Noãn Noãn khẽ cau mày, nhón chân vòng lên cổ rắn chắc của anh, vùi mặt vào trong cổ.

Được rồi, anh không muốn nói cô cũng không hỏi nữa, loại người cao cao tại thượng như anh là người đàn ông vương giả bướng bỉnh, lại có ai có thể chinh phục được, lại có ai có thể là duy nhất chiếm trong trái tim anh, thần sắc ảm đạm, cô mê mang, tâm loạn như ma…

Trở lại phòng bệnh.

Quan Lê Hiên làm thủ tục xuất hiện cho Noãn Noãn, Nguyên Đông Nam ở trong phòng bệnh Noãn Noãn nhìn điện thoại Vương Linh đưa cho anh ta mà cau mày, Noãn Noãn ở trước máy tính hồi phục thư tín, Chiến Vân Không đến dưới lầu đi thăm một vị lão thủ trưởng, mọi người đều có công chuyện, bận rộn kinh khủng.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh bị một cước đá văng ra.

Một hình dáng phu nhân phúc hậu đứng ngay cửa, hai tay chống nạnh, vẻ hung ác lộ ra ngoài, tức giận nhìn chằm chằm người con gái trên giường.

Lần này, Nguyên Đông Nam và Noãn Noãn ở trong phòng cũng bị dọa sợ không nhẹ, trái tim cũng lăn lộn mấy vòng, thật lâu nhịp tim mới hồi phục, hoạt động bình thường.

"Xin hỏi dì tìm ai?"

Tuy bị người dì béo này dọa sợ trái tim thiếu chút nữa ngừng lại, nhưng lễ phép vẫn không thể thiếu.

Vị phu nhân béo, di chuyển đến gần cô, khoanh tay trước ngực, từ trên cao nhìn Noãn Noãn ở dưới, sặc mùi chanh chua cắn răng nói.

"Tôi tìm cô, điếm ranh."

Vừa dứt lời, vung bàn tay mập to hướng tới gương mặt của Noãn Noãn gào thét.

Nào có thể đoán được, bàn tay bị người ta tóm chặt lấy.

"Bà Chu, quá đáng rồi." Hai mắt Nguyên Đông Nam tối tăm, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

Vị phu nhân béo run sợ mấy giây, bộ ngực lớn giống như ngọn núi cao vút ưỡn lên, ho nhẹ hai tiếng, thu tay lại vuốt mấy sợi tóc cho chỉnh tề che giấu đi sự lúng túng.

"Hừ, tôi tưởng là ai chứ, thì ra là đại cục trưởng Nguyên tuổi trẻ tài cao của chúng ta, công lực của tiểu hồ ly lẳng lơ nhà thị trưởng Tinh rất thâm hậu, đặc biệt có thể quyến rũ các đại nhân vật."

Vị phu nhân béo nói lời khó nghe cực kỳ, chanh chua nhếch khóe miệng với Noãn Noãn, lộ ra vẻ mặt khinh bỉ và chán ghét cực độ.

Ở đâu ra một con heo mập, đến chỗ này há mồm ngậm miệng liền mắng cô là điếm ranh, còn muốn ra tay đánh cô, thật là con cọp không phát uy làm cho người ta nghĩ cô là con mèo bệnh.

Noãn Noãn nguy hiểm nheo mắt lại, bờ môi cong lên lộ vẻ xinh đẹp, cười tà tứ.

"Vị thím 'heo' này, có rắm xin mời thím mau thả, không thả ra được liền cút nhanh lên đi cắt quả bóng nhỏ, chúng tôi sợ chỗ này quá hẹp sẽ phá hỏng thân hình đầy mỡ béo tôn quý của thím."

Nói xong, vẫn không quên nhướng mi nhìn bà ta từ trên xuống dưới.

Ai không biết chanh chua, lời nói ra đả thương người, bàn về lời nói ác độc Tinh Tiểu Noãn cô xếp thứ hai thì sẽ không có người dám chiếm vị trí thứ nhất, bình thường cô sẽ không nói nặng như vậy, trừ phi là chọc giận cô.

Nguyên Đông Nam ở một bên đầu tiên là sững sờ, sau đó bộc phát ra từng trận tiếng cười lớn vang vọng, "Ha ha ha… Có ý tứ…"

Anh ta bên này cười đến mức đau sốc hông, ngồi chồm hổm trên mặt đất, vị thím heo kia bị chọc giận đến mặt xanh mét, khóe miệng run run.

Vị phu nhân này chính là thím Chu, nhưng 'Chu' này là màu đỏ chứ không phải là heo, bà ta là Chu Cần, mẹ của Chu Tường, mới từ Canada thăm người thân trở lại, mới biết tin tức con trai mình trọng thương nằm viện, Chu Phong không dám nói với bà ta vì sợ bà ta sẽ đến bệnh viện đại náo, quả thật chuyện ông ta lo lắng hôm nay đã biến thành sự thật.

Vẻ mặt Chu Cần chợt lóe, thừa dịp Nguyên Đông Nam ngồi chồm hổm trên mặt đất, đột nhiên nhào tới Noãn Noãn, nảy sinh ác độc cầm túi xách LV trong tay đập mạnh vào đầu.

"Cô không biết xấu hổ, giống như mẹ cô không biết xấu hổ, tôi để cho cô quyến rũ đàn ông, dám đánh con trai tôi, tôi liền đánh chết đồ tiểu đê tiện

cô…"

Trong phút chốc, Noãn Noãn giận tím mặt, mắng cô cô nhịn, lại mắng cả mẹ cô, cô tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.

Đột nhiên, cô nhảy dựng lên từ trên giường, chống đỡ tay mập trên đầu, cắn chặt môi dưới, dùng toàn bộ sức lực đẩy bà ta ra ngoài, cô tức giận, cô lớn tiếng gào thét.

"Con mẹ nó, miệng thúi thì nói ít đi, có tin hay không lão nương xé nát mồm heo của bà."

Chu Cần lùi lại mấy bước, bị noãn Noãn Noãn đẩy lảo đảo một cái, trọng tâm không ổn định mạnh mẽ đụng trúng người đang ngồi trên mặt đất.

Chuyện đột nhiên xảy ra, Nguyên Đông Nam lập tức ngồi dậy chắn trước người Noãn Noãn, cản Chu Cần đang nổi điên ném túi xách tới.

Người có lúc bị bức ép đến mức nóng nảy ngược lại sẽ kính thích sức chiến đấu vô hạn.

Chu Cần đỏ mặt đứng dậy, lần này bất cứ giá nào lợi dụng ưu thế sức nặng thân thể của bà ta trực tiếp liền muốn đập tới.

Vừa đúng lúc này, một vật thể hình trụ lạnh lẽo, hung hăng đặt trên huyệt thái dương bà ta, khiến bà ta choáng váng có nhiều đốm sao lượn quanh trước mặt, không ngừng xoay tròn nở rộ.

"Muốn chết hiện tại gia liền thành toàn cho bà."

Giọng nói người đàn ông giống như Tu La tới từ địa ngục âm trầm lạnh đến thấu xương, ngón tay bóp cò, cùm cụp một tiếng, lên đạn.

Bầu không khí dừng lại, bên trong phòng một mảnh yên lặng.

Hồi lâu—

"Chiến, Chiến Vân Không, cậu cậu… cậu dùng súng chỉa vào người của tôi như vậy là phạm pháp, tôi muốn kiện cậu."

Chu Cần bị dọa sợ đến run rẩy, răng đánh vào nhau, bây giờ bà ta thật muốn quỳ trên mặt đất hóa giải cảm giác sức nặng trên đùi một chút, bà ta sợ, người đàn ông này mang lại cảm giác bị áp bức cho người khác, bị bao phủ bởi hình dáng cao lớn của anh, hô hấp đều khó khăn.

Ánh mắt lạnh lùng híp lại, ưu nhã mím môi cười tà.

"Luật pháp? Chu Phong không có nói cho bà sao, tôi chính là luật pháp…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nổ súng!

Edit: Tịnh Hảo

"Lũ đàn bà thối tha, cả ngày lẫn đêm gây phiền toái cho tôi, con mẹ nó, sớm muộn gì cũng bị bà cho tìm đường chết, bà chê tôi gần đây không có việc gì làm phải không."

Chu Phong ở ngoài hành lang phẫn nộ hút thuốc, đi tới đi lui chần chừ ở ngoài cửa phòng bệnh Noãn Noãn.

Hiện tại thực sự ông còn chưa chuẩn bị phải đối mặt với gương mặt tuấn tú lạnh băng của thủ trưởng Chiến như thế nào, người nào không biết đắc tội với Thái tử gia đó sẽ xảy ra án mạng.

Hai mắt Chu Cần trống rỗng tĩnh mịch một mảng, thân thể vẫn còn đang run rẩy, mới vừa rồi mấy phút trải qua kia giống như là đi dạo địa ngục cơ hồ muốn cái mạng già của bà.

Vào mười phút trước.

'Phanh.'

Một tiếng súng vang lên, bầu trời bệnh viện quân khu lập tức chim bay tán loạn, người trong bệnh viện trong nháy mắt bị dọa sợ toàn bộ ôm đầu ngồi xổm xuống dưới đất liên tục hét chói tai, thậm chí trực tiếp té xỉu.

Điều này cũng không thể trách bọn họ quá yếu đuối, dù sao đây đã là hòa bình chục năm, chiến tranh đối với cuộc sống của người dân an nhàn này mà

nói thực sự là quá xa lạ.

Phát súng kia là Chiến Vân Không bắn ra ngoài cửa sổ, đây là lần cuối cùng anh cảnh cáo người nhà Chu Phong, lần trước chuyện Chu Tường Noãn Noãn cũng có phần nên anh không so đo, lần này lại tới náo, anh nổi giận, dám đụng vào người của anh sẽ phải có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ mới có thể gánh chịu được hậu quả khó lường.

Noãn Noãn còn đang thất thần, cô nhốn nháo.

Ban ngày ban mặt Chiến gia cư nhiên nổ súng thật, vẫn là vì cô mà nở súng, đây là tuýp đàn ông như thế nào, rốt cuộc trong lòng anh là một con ma quỷ sao, thật đáng sợ.

Súng tùy ý nhét vào giường, Chiến Vân Không thô bạo thuận tay ôm eo của cô ấn vào trong ngực mình, nhíu mày.

"Có bị thương không?"

Động tác mạnh mẽ hiện rõ dã tính tuyệt đối hung hãn của anh, cánh tay thủ trưởng Chiến rắn chắc quấn chặt eo nhỏ của cô hận không thể vò nát tiểu nha đầu vào trong thân thể mình, luôn mang theo bên người, rời đi một lát cũng không được.

Giọng nói lạnh lùng, hơi thở làm nóng người, giờ khắc này lòng Noãn Noãn tắc nghẽn khó chịu, đáy mắt ê ẩm ươn ướt, cắn chặt đôi môi, nói không ra lời.

Trở tay ôm chặt thắt lưng rắn chắc của người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn thật sâu vào lòng ngực của anh lắc đầu.

Quan Lê Hiên vội vã trở lại, chỉ thấy mặt Chu Phong giống như cái chày ở ngoài phòng, tiến cũng không được mà vào càng không được.

Lại nghiêng đầu, nhìn thấy đầu tóc bà Chu rối bời ở trong gió, ngây ngốc ngồi trên ghế dài vừa kéo vừa lau nước mắt, thế nào hai người này lại ngồi ở đây…

Trong mấy giây, anh ta bừng tỉnh, mặt thay đổi cũng không cho Chu Phong có cơ hội chào hỏi, trực tiếp đẩy cửa vào phòng, ầm một tiếng đóng cửa.

Thấy một cây súng lục 92 ở trên giường, khóe miệng anh ta nâng lên, lão đại nổ súng vì một người con gái, xưa nay chưa từng có, thở dài mình đã bỏ lỡ một buổi kịch hay như thế nào.

Hối hận, sớm biết nên kêu Nguyên Đông Nam đi làm thủ tục.

"Cốc cốc cốc."

Tiếng gõ cửa vang lên, không người nào trả lời.

Người ngoài cửa chờ cả ngày, có chút chần chừ lại gõ gõ.

"Cốc cốc cốc—"

Hít mũi một cái, ngẩng đầu lên, Noãn Noãn nhếch môi cười, rực rỡ đáng yêu.

"Chiến gia, mau gọi thư ký Chu vào đi, để cho phóng viên thấy lại nói bừa tạo điều thị phi cho em, em chính là người có nguyên tắc, làm người phải khiêm tốn."

Ánh mặt chạm nhau, Chiến Vân Không yên tĩnh nhìn cô.

Thật lâu, trong giọng nói tràn đầy cực hạn lãnh khốc, "Mở cửa."

'Soạt.'

Cửa mở, Chu Phong nịnh hót cười, hơi khom người, trong lòng run rẩy sợ hãi, ông ta là một người kỳ cựu trong quan trường mấy chục năm, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy, Chiến gia anh là người không chọc nổi, nhưng tôn nghiêm vẫn phải giữ, có câu nói không đánh người có gương mặt tươi cười.

"Thủ trưởng Chiến, anh xem, vợ của tôi không hiểu tình hình cố tình tới gây sự, ngài hù dọa cũng đã dọa, súng cũng đã nổ, tôi thay mặt bà ấy nhận lỗi với thủ trưởng phu nhân, đại nhân ngài đừng so đo với tiểu nhân, coi như xong đi."

Ba người đàn ông to lớn vây quanh Noãn Noãn, đứng thẳng bảo hộ, có thể thấy thủ trưởng Chiến có bao nhiêu coi trọng đối với cô gái này, trái tim người đàn ông lạnh lùng này đã đụng phải tình yêu, đó chính là thức tỉnh mãnh thú đang ngủ say ngàn năm.

Thấy thế, trong lòng Chu Phong liên tiếp kêu khổ, riêng một người Chiến Vân Không đã có thể nhẹ nhàng chơi đùa ông đến chết đi sống lại, huống chi sau lưng của anh còn có nhà họ Chiến.

"Chú Chu, hôm nay chuyện như vậy tôi xem như chưa từng xảy ra, tôi thấy bà ấy bị dọa không nhẹ, tinh thần có thể không quá ổn định, mau chóng đưa dì Chu về nhà đi, cố gắng đừng để bà ấy ra ngoài, dù sao ngài cũng là nhân vật công chúng, trên con đường làm quan không thể có cản trở, nhưng ngàn

vạn lần đừng bởi vì một chút chuyện nhỏ mà gây chướng ngại trên con đường của ngài, ngài cảm thấy đúng chứ."

Noãn Noãn tha thứ cho nhà họ Chu, giọng nói rất bình thản, có thể nói lời nói rất bén nhọn, những câu xuyên thẳng vào tận đáy lòng của Chu Phong, ông sửng sốt.

Ánh mắt Chu Phong lóe lên, cúi thấp đầu, hai tay đặt bên thân gắt gao siết lại thành quả đấm, khớp xương nắm đến kêu kẽo kẹt vang dội.

Không ngờ một con nhóc có thể nói ra một đạo lý lớn, khí thế trưởng thành đến không tưởng tượng nổi.

Nhìn chằm chằm cô bé trước mắt, rõ ràng cặp mắt trong suốt kia quá mức hoạt bát và giảo hoạt, không phải dã man bá đạo mới là danh xưng của cô trong xã hội thượng lưu sao?

Nhưng vì sao trong mắt ông Tinh Tiểu Noãn là một người nhìn không thấu đoán không trúng tâm tư, không có yếu ớt và lỗ mãng của nhà quyền thế, không phải là thiên kim tiểu thư dối trá và cay nghiệt, toàn thân cô tràn đầy tuổi trẻ và tinh thần phấn chấn vô hạn.

Người con gái ấm áp tựa như bầu trời, mây đen không thể nào che được ánh sáng của cô, mưa to cũng không thể làm mất đi vẻ đẹp của cô.

Khó trách con trai ông lại thích cô lâu như vậy, tiểu tử thúi có chút ánh mắt, ngay sau đó, ông liền khẽ thở dài, bất đắc dĩ lảo đảo, đáng tiếc người con gái xinh đẹp như vậy mãi mãi cũng không xứng với con ông.

"Vậy lần thứ hai tôi cảm ơn thủ trưởng Chiến và phu nhân."

Cũng không dư thừa lời gì, Chu Phong xoay người kéo bà xã vội vã rời đi.

Co được dãn được, tốt xấu gì ở trong quan trường nhất định phải nắm rõ trong lòng. Điểm này lão hồ ly Chu Phong làm được.

Lễ vật cũng tốt, muốn mang về thật sự là quá nhiều, tất cả đều là người thăm bệnh mang tới trong thời gian này.

Đồ ăn đồ dùng quần áo đồ chơi cái gì cũng có, xử lý như thế nào là vấn đề lớn nhất của Noãn Noãn.

"Quan thiếu, anh theo em đi xuống lầu thăm một người, mang theo những đồ này."

Quay đầu, cười híp mắt tiếp nhận ánh mắt đen thâm thúy của Chiến Vân Không, mày nhíu lại, nghiêng người khoát khoát tay, nhanh chóng nhớ ra phòng bệnh.

Vẫn không quên lớn tiếng thúc giục, "Quan Lê Hiên, anh nhanh lên một chút."

"Lão đại—"

Chiến gia gật đầu một cái, coi như là ngầm cho phép.

"Được rồi."

Lấy được sự đồng ý, Quan Lê Hiên giống như người nông dân mới từ trong nội thành làm xong công việc khiêng bao lớn bao nhỏ trở về thăm nhà, bay ra ngoài đuổi theo Noãn Noãn.

Giữa trưa thời tiết cực tốt, trời thu mát mẻ gió thổi vào phòng bệnh, cuồn cuộn nổi lên làm cho rèm cửa màu trắng bay múa phiêu đãng.

Trước cửa sổ khổng lồ sát đất, cả người Chiến Vân Không tựa vào trên tấm thủy tinh, nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, tàn thuốc trên đầu ngón tay lúc sáng lúc tối.

"Vân Không, cậu nói cha của Vương Linh nên xử lý như thế nào?" Nguyên Đông Nam ngửa đầu cử động cái cổ cứng ngắc.

Một đêm không chợp mắt vùi ở trên ghế sofa ngủ một ngày, anh ta nghĩ lại thật là lắm chuyện xảy ra, cuối cùng cũng kết án, cảnh sát ở chỗ này thật là người bị giày vò.

"Vào ngày mai Vương Đại Khả sẽ bí mật bị xử bắn, do Vương Linh tự tay thực hiện."

Nhả làn khói trắng ra, hơi thở lạnh lẽo tận xương.

Nguyên Đông Nam thất kinh, cánh tay dài ngừng trên không trung, liếc qua làn khói lượn lờ quanh Chiến Vân Không.

Đây cũng quá tàn nhẫn rồi…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người con gái có vấn đề?

Edit: Tịnh Hảo

Tầng 17, phòng 1706 VIP.

Nháy nháy con mắt, tầm mắt roi vào cánh tay đang bó thạch cao, nhìn chằm chằm một nam một nữ đột nhiên xông vào phòng bệnh của cô, nam thì cao lớn anh tuấn, nữ thì xinh đẹp khéo léo.

Tổ hợp này thật đẹp mắt, nhưng cũng rất kỳ dị.

"Chị, chị không nhận ra em sao?"

Noãn Noãn khom người đưa đầu nhìn cô ấy, khẽ nhíu mày, cánh tay này bị thương, không phải đầu óc cũng bị hỏng theo chứ?

Cô gái ngớ ngẩn, mang tính thăm dò hỏi một câu.

"Em là… Em là Tinh Tiểu Noãn?"

Bởi vì, cô ấy chưa từng nghĩ tới, dieendannleequyydonn thiên kim thị trưởng đột nhiên đến thăm một người y tá bình thường, còn mang theo nhiều hộp quà dinh dưỡng đặc biệt cao như núi, nhìn dáng dấp giống như… là đến thăm cô ấy.

Thở dài, Noãn Noãn nhếch miệng cười một tiếng, nhảy lên ba bước đi tới trước mặt cô ấy.

"Cũng may, chị gái xinh đẹp không có bị mất trí nhớ, em tới thăm chị, dù sao… chị cũng vì em mà bị thương, ngượng ngùng quá, lâu như vậy mới đến thăm chị."

Nháy mắt với Quan Lê Hiên, hai người phối hợp khá tốt, Quan thiếu lập tức hiểu ý, bày ra một đống đồ vật tốt.

"Chị gái, những món này đều là em tặng cho chị, đêm hôm đó đều tại em hại chị trúng đạn bị thương, em muốn nói xin lỗi với chị lần nữa." Nói xong, Noãn Noãn đứng dậy cúi người chào 90 độ, rất chân thành, rất áy náy.

Đời này, cô không thích nhất chính là nợ người khác, sẽ để cho lòng cô có cảm giác không thoải mái.

Nhất là chuyện này còn dính dáng đến tính mạng.

"Tiểu thư Tinh, em quá khách khí rồi, đêm đó chính là chuyện ngoài ý muốn, em không cần để ở trong lòng, nhìn xem, hiện tại không phải chị hồi phục rất tốt sao, quà của em chị có thể nhận, nhưng em đừng nghĩ tới chuyện này nữa, được không?"

Thật hiền lành, một cô gái tốt biết bao, là người thông minh dịu dàng.

Mắt đẹp cười quyến rũ thành một đường, Noãn Noãn gật đầu một cái.

"Nhất định, nhưng em vẫn chưa biết tên của chị?"

"Chị tên là Giang Niệm Tinh, em gọi chị Niệm Tinh là được rồi."

Dung mạo Giang Niệm Tinh rất sạch sẽ, thanh tú, không phải là người đẹp nhất, nhưng tuyệt đối là người con gái đẹp càng nhìn càng thích.

Nhất là dưới khóe miệng bên phải của cô ấy có một nốt ruồi mỹ nhân, tăng thêm sự hấp dẫn dịu dàng cho cô ấy.

Khóe miệng kéo lên, Noãn Noãn mỉm cười kéo tay trái không bị thương của Giang Niệm Tinh.

"Chị Niệm Tinh gọi em Noãn Noãn là được rồi, ha ha."

Hai cô gái hàn huyên thật lâu, phần lớn đều nói về sắc đẹp, giảm cân, quần áo, mỹ phẩm, là đề tài tinh khiết trong cuộc sống của con gái.

Quan Lê Hiên nghe tới buồn ngủ, thân thể cao 1m85 nghiêng dựa vào cửa, người bên ngoài căn bản đừng nghĩ tới chuyện đi vào.

Mí mắt sắp hạ xuống, đột nhiên, lỗ tai bị người vô tình nào đó đánh lén.

Nắm vào, nhanh chóng xoay 360 độ, thật muốn rớt xuống, đau đến anh ta gầm nhẹ kêu to, "Mẹ nó, người nào…"

Lời còn chưa nói ra, trước mặt xuất hiện một người khiến anh ta sửng sốt nhịn lại không mở miệng mắng tiếp.

“Kêu la cái gì, người nào cái gì? Anh muốn nói gì thì nói đi tôi nghe.”

Đôi chân thon dài mặc quần jeans đơn giản, áo màu trắng đơn giản tùy ý nhét vào quần, áo khoác quân sự màu xanh lá, lão luyện, tinh xảo, hôm nay người con gái này mang phong cách Âu Mỹ.

Vương Linh nguy hiểm nheo mắt lại, trên tay sức lực tăng thêm, nói thật, cô vẫn còn nhớ thù, tối hôm qua về nhà cô mới phát hiện hai chân và cổ tay bị Quan Lê Hiên nắm đến bầm tím như màu quả cà chua.

Mẹ nó, thật đúng là tà ác.

“Tôi nói nữ vương bệ hạ, đau quá— ngài buông tay trước được không, ôi chao, lỗ tai, lỗ tai muốn rớt…”

Gương mặt tuấn tú của Quan Lê Hiên dữ tợn hoàn toàn không giống như vẻ đẹp trai ngày thường, nhe răng nhếch miệng làm trò hề, nhìn Vương Linh, thổi phù một tiếng.

Cười lên ha hả.

“Hừ, nhìn bộ dáng sắp chết của anh kìa, thật bây giờ nên chụp lại mới được, đăng lên web của tổng quân khu.”

Miệng muốn toét thành bông hồng nát, khóe mắt co quắp, đau lòng xoa nắn lỗ tay chỉ còn hơi thở cuối cùng.

“Đừng, miễn đi.”

Vội vàng khoát tay.

“Không ngờ đồng chí Thượng úy còn ghi hận, chuyện tối ngày hôm qua tôi sẽ không nói lời xin lỗi, nếu tôi là em, xuống tay nên ác hơn tôi!”

Nha đầu chết tiệt kia, trên người xịt nước hoa gì, thật dễ chịu, không kìm hãm được cúi người dựa sát vào người cô, mũi hít hít, “Em, em thật là hương sắc vẹn toàn, tôi rất có cảm giác với em.”

Nhu tình như nước gợn, đáy mắt thoáng một chút dao động, nhấc chân liền một cước hung hăng đạp xuống phía dưới, mặc dù cô mang giày Cavans đế bằng, nhưng không ảnh hưởng đến hiệu quả cô đạp.

“A—, em… em mưu sát chồng.”

Quan Lê Hiên khóc hừ mặt, phía trên còn chưa khỏe, phía dưới lại bị một đá, trên dưới hai đầu đều có cảm giác đau — thoải mái.

“Đại gia anh, là một binh lính càn quấy, bà đây muốn vào.”

Dã man đẩy anh ta ra, nghiêng người bước vào trong phòng.

Noãn Noãn và Giang Niệm Tình đã sớm thấy Vương Linh tới, chẳng qua hai người làm khán giả quan sát tình hình, lẳng lặng ở trong nhìn miễn phí.

“Chủ tử, tán gẫu xong chưa, chúng ta nên lên đường rồi.”

Vương Linh xoa nhẹ mái tóc rối của Noãn Noãn, không có chuyện gì sẽ cắt tỉa giúp cô.

Kéo Vương Linh trắng noãn lại, nắm trong tay, vẻ mặt hào hứng nhiệt tình giới thiệu.

“Chị, đây là chị y tá bị thương vì em mà em đã nói tối hôm qua, xinh đẹp không.”

Ánh mắt hai người gái va chạm nhau trên không trung, đồng thời mỉm cười lịch sự.

Vương Linh không biến sắc, liếc nhìn đôi mắt quá mức sạch sẽ của Giang Niệm Tình, miệng nhếch lên, thân thiện vươn tay.

“Chào cô, tôi là Vương Linh.”

Đầu tiên Giang Niệm Tình cứng đờ, mắt ngước lên, chăm chú nhìn gương mặt của Vương Linh.

Cô ấy không phải là Vương Linh bị báo chí đưa tin đã chết trên web và TV sao, dáng dấp cũng quá giống, hay là mình bị hoa mắt.

Một hồi lâu sau, “Xin chào, tôi tên là Giang Niệm Tình.”

Hai tay giao cùng một chỗ, nhìn nhau cười một tiếng, xem như là làm quen.

Trên đường từ tầng 17 trở về tầng 20, Vương Linh vẫn nhíu chặt mày, bộ dáng có tâm sự.

Quan Lê Hiên lặng lẽ lui về phía sau một bước, lướt ngang đến bên cạnh Vương Linh, tiếp cận bên tai cô hạ thấp giọng.

"Giang Niệm Tình kia có vấn đề?"

Anh ta không nghi ngờ năng lực của người con gái này, có dũng cảm có mưu mô, chỉ từ vụ án của Vương Đại Khả, anh ta có loại tình cảm tán thưởng đối với cô.

Tán thưởng?

Chưa từng có người con gái nào có thể làm cho Quan đại thiếu tán thưởng, cô là người đầu tiên, đối với mình toàn dã man bạo lực há mồm muốn chửi thì chửi, anh ta còn hảo tâm cảm thấy cô rất đẹp rất đặc biệt lại thông minh, mẹ nó, không phải chính mình bị coi thường sao.

Lòng Vương Linh căng thẳng, mắt liếc anh ta một cái, môi khẽ nhúc nhích, không nói gì.

Nhìn tờ mệnh lệnh điều động trong tay, lông mày Chiến Vân Không khẽ nhảy lên, trong mắt lóe lên một đóm lửa không rõ.

Nghe thấy Noãn Noãn trở lại.

Bình tĩnh, không dấu vết để tờ giấy vào trong túi âu phục.

"Chiến— đại thủ trưởng."

Noãn Noãn vừa vào phòng, nghịch ngợm kéo dài giọng nói, hoạt bát giống như một kẻ điên vừa mới được thả ra trại, mạnh mẽ tiến vào trong ngực anh.

Hôm nay đại tiểu thư Tinh thật vui mừng, chủ động bổ nhào vào thủ trưởng.

Vững vàng tiếp được thân thể nhỏ, ôm cô, cúi đầu cưng chìu hôn lên mái tóc cô.

"Đàng hoàng một chút cho lão tử."

Giọng nói của người đàn ông lạnh lẽo, rất phá hư bầu không khí tốt lành ôn hòa.

Người đàn ông thô lỗ dã man, bạo quân, quân chủ chuyên chế, cầm thú.

Bất mãn le lưỡi một cái, nghi ngờ có phải mình quá mức thoát khỏi anh nên giờ khiến cô lệ thuộc vào loài sói lang này, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Sau này đây chính là nhà của em

Edit: Tịnh Hảo

Buổi chiều.

Một hàng ba chiếc xe, chạy trước sau rời khỏi bệnh viện quân khu, bờ môi Noãn Noãn cong lên thành hình vòng cung dựa vào trên cửa sổ xe nhìn xung quanh phía sau.

Rốt cuộc đã rời đi, vui vẻ, hưng phấn, cảm xúc không lời nào có thể miêu tả được, còn có… còn có một chút lưu luyến?

Không thể nào, vội vàng lắc đầu, bỏ ý nghĩ đáng sợ này ra ngoài chín tầng mây, đeo tai nghe, gần đây cô rất kỳ quái đặc biệt thích nghe mấy ca khúc bi thương.

Bản thân cô cũng bắt đầu thấy mình là một sinh vật mâu thuẫn.

Càng lúc càng xa, có một bóng người vẫn đứng ở phía sau cây, lén lút nhìn trộm cô rời đi, bóng dáng, đôi mắt của cô đã sớm khắc ghi vào trong lòng anh ta, nhưng cũng là một vết thương vĩnh viễn không thể biến mất.

Anh ta thầm thề: Mình nhất định cố gắng hết sức tranh thủ để có thể trở thành người đàn ông xứng với cô.

Vân Cảnh.

Diện tích xung quanh của tòa biệt thự khổng lồ có phong cách vô cùng đơn giản khoảng mấy nghìn mét, ở ngoại ô Cổ Thành tận sâu trong núi sương mù.

Nơi này có thể dùng câu 'nhân gian tiên cảnh' để hình dung, cũng không đủ miêu tả vẻ đẹp của nó.

Phong cảnh một năm bốn mùa dễ chịu, cảnh sắc bốn mùa không giống nhau, khắp nơi vừa lộ rõ hơi thở khiêm tốn cũng vừa xa hoa.

Nơi này được đề phòng nghiêm ngặt, cách biệt thự mười km, liền bắt đầu có lính đặc chủng vác súng trên vai đứng nghiêm canh gác 24 tiếng đồng hồ.

Xung quanh không có tường cao lưới điện, chỉ có lính đặc chủng lưu động tuần tra, nửa tiếng lại hoán đổi một lần.

Thần bí, rét lạnh, âm lệ, quỷ dị.

Đối với người ngoài mà nói, núi sương mù là cấm địa quân sự.

Mọi người sôi nổi suy đoán nơi này là trung tâm chỉ huy bảo mật quân sự quốc gia cấp bậc cao nhất.

Thật ra thì, nơi này chỉ là nhà tư nhân bí mật của đại thủ trưởng Chiến Vân Không.

Ba giờ đi xe, Noãn Noãn đã sớm chịu không nổi dựa đầu vào cửa xe ngủ thiếp đi.

Hai chiếc Hummer quân dụng màu đen, một chiếc Porsche màu đen, song song dừng ở cửa biệt thự, hai người lính cận vụ nhanh chóng chạy lên trước, cúi chào, mở cóp sau chiếc xe kia của Quan Lê Hiên, mang một đống lễ vật lớn ra vác vào trong nhà.

Chiến Vân Không không đánh thức cô, cũng khóng có xuống xe, trở tay châm thuốc, ngọn lửa đỏ trên tàn thuốc bừng cháy, khói trắng lượn lờ.

Người đàn ông yên tĩnh nhìn cô gái, giữa đôi mắt đen phản chiếu rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết đẹp đẽ của cô, nhếch miệng lên cười tà.

Ngậm điếu thuốc trên tay hung hăng hút vào một ngụm, nghiêng người đến gần trước mặt Noãn Noãn, mặt tràn đầy nụ cười, tay bóp hai bên gò má của cô, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch.

Đầu hạ xuống dán chặt vào hai mảnh môi hồng phấn hơi lạnh, thổi khí, thổi toàn bộ khí trong miệng vào miệng Noãn Noãn, lại làm chuyện xấu che lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi tuần tra tới lui ở trong miệng cô, trêu đùa, dây dưa.

Miệng bị người đàn ông chặn lại chặt chẽ, khói rất sặc người, không mở ra được, không khí mới mẻ không vào được, cảm giác tê dại khác thường vọt lên khắp toàn thân.

Vô ý thức khó chịu kêu rên.

"Ô—"

Đôi mày thanh tú nhíu lại, kia cháy rồi sao, mùi gì thế, chắc mình bị xông chết rồi.

Trong nháy mắt, mở mắt, trước mặt hiện ra gương mặt tuấn tú tà mị phóng đại vô hạn, mẹ nó, đây là thủ trưởng Chiến động dục sao.

"Cầm thú, không biết xấu hổ."

Người sặc mùi thuốc lá khiến cô bị nghẹn đến ho khan, "Khụ khụ—" ánh mắt mơ hồ có nước mắt.

Tức giận đóng chặt đôi môi, răng mèo bén nhọn rất không khách khí, cắn lên đầu lưỡi Chiến Vân Không, tâm tà ác quấy phá hút mạnh mùi máu tanh rỉ ra nơi đầu lưỡi anh, sau một lúc lâu, mới nhả ra.

"Ăn ngon không?"

Bưng lấy gương mặt lớn chừng bàn tay của cô, ánh mắt chuyên chú, vẻ mặt chán người, giống như một vùng biển rộng mênh mông chặt chẽ vững vàng hút Noãn Noãn vào trong nước xoáy cưng chiều của anh, cô cứ bị xoay chuyển như vậy, lạc mất phương hướng, trầm luân, hãm sâu, không thể tự thoát ra được.

Nhìn thẳng anh, một giây, hai giây, ba giây—

Hai tay khoác lên đầu vai anh, chớp mắt, cô cười trêu chọc.

"Ăn ngon— cái rắm."

Nói xong, lấy tốc độ ánh sáng, mở cửa xe thoát khỏi hiện trường.

Mặt Chiến Vân Không liền tối, lại thô bạo nói tục, nhóc con bướng bỉnh lì lợm, lần tới xem gia thu thập em như thế nào.

Cũng chạy đến cửa chính lớn, lúc này mới phát hiện, đây không phải là nhà mình, sau lưng kiến trúc màu trắng theo chủ nghĩa vô cùng đơn giản là ngọn

núi mây mù mờ ảo, trong ấn tượng của mình sân sau không có núi?

"Em muốn trở về nhà của mình!"

"Từ nay về sau nơi này chính là nhà của em."

"…"

Cánh tay Chiến gia duỗi dài một cái, đôi mắt cũng không liếc nhìn cô, quả quyết ngăn lại eo nhỏ của cô, quấn chặt, nâng lên trực tiếp kẹp dưới nách anh, trong nháy mắt Noãn Noãn bay lên không trung, người đàn ông dễ dàng bước nhanh nhấc chân đi vào phòng khách trắng tinh rộng rãi to lớn.

Cắn răng, ánh mắt buồn bã, cái này quá hận, chiều cao thể lực đánh lộn thông minh, mọi thứ đều không bằng người đàn ông dã man không nói lý này.

Hừ, bà đây nhịn anh trước.

Nhỏ mà không nhịn sẽ bị mưu mô lớn làm loạn, cô hiểu.

Núi sương mù, hằng năm sương mù lượn lờ như tiên cảnh, bốn mùa thay đổi rõ ràng, trên đỉnh núi là khí hậu rừng mưa nhiệt đới, địa hình cực kỳ phức tạp, cảnh tượng cũng cực kỳ thú vị.

Nơi này đúng là chỗ huấn luyện tác chiến của bộ đội lính đặc chủng đặc thù nhất— trọng địa quân sự cao nhất 'căn cứ Bạo Phong'.

Vương Linh không ngờ, sẽ có một ngày mình được đi vào sắc thái thần bí 'Vân Cảnh' trong truyền thuyết.

Cô là người con gái thông minh, hành động này có thể nói rõ một vấn đề, đó chính là Chiến Vân Không đã ngầm cho phép điều lệnh của cấp trên.

Vân Cảnh, cách trụ sở huấn luyện Bạo Phong rất xa, nơi này trừ đàn ông vẫn là đàn ông, trước ngày hôm nay chỉ có một người con gái có thể đi vào Vân Cảnh.

Mà hôm nay, sáng lập ra kỳ tích lịch sử, nghênh đón hai người con gái, một trong số đó sẽ lấy thân phận nữ chủ nhân vĩnh viễn vào ở.

Lúc này, một người con gái đang mặc tạp dề tay cầm chảo có cán, ở trong phòng bếp to như vậy loay hoay khí thế ngất trời, sau lưng còn có hai lính cần vụ làm trợ thủ giúp đỡ truyền món ăn.

Không sai, cô chính là người con gái duy nhất có thể tự do ra vào Vân Cảnh— Đường Đóa, mỗi tuần thủ trưởng Chiến đều phái người nhờ cô tới, làm bữa ăn ngon cho các huynh đệ, khao đồ ăn cho dạ dày bọn họ.

Ai kêu tài nấu nướng của cô quá trâu bò, quả thật có thể coi là nữ thần chăm sóc người khác.

Phải nói là từ lúc bắt đầu chuyện này, ách, cũng nên nói đến mười năm trước.

Đường Đóa từng oán trách, cũng vô dụng, chồng cô nói: em là người nấu cơm ngon nhất vũ trụ cho các anh hùng chiến đấu, bọn họ đều lớn lên nhờ cơm em làm, vợ, em vô cùng vinh quang lắm, tiếp tục cố gắng…

"Hiên Tử, Vương Linh, hai người cùng tôi đến phòng sách một chuyến."

Xoay mặt rồi mặt lạnh nói với Noãn Noãn: "Ngoan ngoãn, không cho gây chuyện."

Âm thanh không lớn, cũng không tức giận, nhưng Noãn Noãn cảm thấy có một dòng nước lạnh chảy qua khắp cơ thể, động tác chậm chập gật đầu nói dạ, vẻ mặt rất nghiêm túc, "Vâng, trịnh trọng tuân thủ lời dạy bảo của thủ thưởng."

Tròng mắt đen híp lại, đưa mắt nhìn mấy giây, Chiến Vân Không dẫn hai người đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Nhảy dù!

Edit: Tịnh Hảo

Sáng sớm năm giờ liền bị Chiến Vân Không thúc giục gọi điện liên tục.

Từ buổi sáng liền bắt đầu bận rộn, cho tới bây giờ là ba giờ chiều cô mới có thể từ phòng bếp đi ra, nghỉ ngơi một chút.

“Chị dâu, chị cũng ở đây?”

Chương trình trên ti vi quá mức nhàm chán không có sức cuốn hút nào, Noãn Noãn cúi đầu chơi IPAD, trong lúc vô tình mắt liếc một cái, làm cho cô nhìn thấy người thân.

Tiếng chị dâu này không nhỏ, dọa Đường Đóa giật mình.

“Tiểu Noãn Noãn, chị dâu bị em hù chết, đến khi nào?”

“Ách, đến được một tiếng rồi, thủ trưởng Chiến nói em phải ngoan ngoãn ngồi ở đây, cho nên, em không dám động.”

Môi vểnh lên, thuận thế nằm trên ghế sofa, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đường Đóa khẽ mỉm cười, ngồi bên người cô, khắp người cô ấy đều là hương thơm của mùi hành lá rau xào pha trộn vào nhau.

“Lúc nào thì Noãn Noãn nghe lời của thủ trưởng Chiến thế, tình huống không bình thường!”

Khóe miệng rụt lại, nghe lời không đúng, không nghe lời cũng không đúng, thật phiền, loạn.

“Chênh lệch thực lực, chỉ có thể thối lui phòng thủ, mới có thể không chịu tàn phá và hành hạ, tự vệ là thượng sách tốt nhất.”

Noãn Noãn nhàn nhạt nói.

Hành hạ? Tàn phá? Đường Đóa nhỏ giọng nhắc lại.

“Nha đầu, em có nhận thức rất sâu về thủ trưởng Chiến nha, chị đồng ý.”

“Đó là, ánh mắt của em rất sáng.”

Lúc này—

“Báo cáo chị dâu, canh nấu xong rồi, hiện tại có cần dọn thức ăn cho khách không?”

Lính cần vụ mặc tạp dề màu trắng đứng ở nhà ăn lớn tiếng báo cáo.

“Đều bưng lên đi, mười phút sau ăn cơm.”

Đường Đóa đứng dậy thuận tay kéo Noãn Noãn lười biếng lên.

“Đi thôi, thủ trưởng phu nhân, chúng ta rửa tay rồi ăn cơm.”

Bên trong phòng sách.

“Cái gì? Em… em là lính nhảy dù của bộ đội chúng tôi?”

Quan Lê Hiên ngoài kinh ngạc, còn có chút hưng phấn không nói rõ được. Anh ta và cô gái này thật đúng là có duyên phận.

Chiến Vân Không lạnh lùng nhìn Vương Linh.

“Tôi yêu cầu cô sau khi xử lý xong chuyện của cha cô, lập tức trở về đơn vị tham gia huấn luyện đặc biệt một tháng.”

“Được!”

Ngắn gọn nhưng trả lời đanh thép, nhảy tới trước một bước, gót chân khép lại, cúi chào theo tư thế tiêu chuẩn quân đội.

Tốc độ điều động của cấp trên nhanh thần cấp, dieenndannlequyydonn Vương Linh từ đặc công cục an ninh quốc gia cấp A, trong một đêm trở thành một thành viên của bộ đội lính đặc chủng bậc nhất.

Khi Chiến Vân Không nhìn thấy lệnh điều động thì anh hiểu được lai lịch của Vương Linh này không nhỏ.

Bỏ bối cảnh không đơn giản ra, cô ấy quả thật rất có tư cách tiến vào bộ đội lính đặc chủng bậc nhất.

Có trí tuệ, có bản lĩnh, có năng lực, còn có một chút rất quan trọng mà trong bộ đội rất nhiều người không có, đó chính là kinh nghiệm xã hội phong phú.

“Cốc cốc cốc—, báo cáo thủ trưởng.”

Ngoài cửa, một giọng nói báo cáo vang dội phá vỡ sự trầm tĩnh bên trong.

“Nói.”

Giọng nói Chiến Vân Không lạnh lùng, không mang theo một chút nhiệt độ nào.

“Báo cáo thủ trưởng, có thể ăn cơm rồi.”

Hổ Tử ở bên ngoài không nhịn được cả người run lên, lạnh quá.

Chân mày Chiến Vân Không khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói: “Biết.”

Trong phòng ăn.

Cơm nhà thật ngon, một bàn tràn đầy cao lương mỹ vị, có thể thấy được đầu bếp tay cầm muôi bỏ rất nhiều công sức đối với thực đơn này, từng món đều là dinh dưỡng phong phú, màu sắc vị mỹ.

Như một cuộc tụ họp nhỏ, chủ yếu là vì đón Noãn Noãn xuất viện, người trên bàn cơm cô đều biết, vốn là cô chọn một chỗ ngồi thật xa cách ly chủ nhân.

Không ngờ, bị cầm thú Chiến mặt đen dùng tay bế cô lên đặt trên ghế ngồi bên cạnh anh.

Lúc này mới hài lòng phân phó một tiếng, “Ăn cơm.”

Ba người con gái ngồi cùng một chỗ, vừa ăn vừa nói chuyện, tán gẫu về xu hướng thời trang, tán gẫu về giải trí, rất náo nhiệt.

Năm người đàn ông ngồi cùng một chỗ, vừa uống vừa trò chuyện, không khí rất nặng nề.

“Bạch Nguyệt Oánh trở lại, đến nay địa điểm dừng chân cụ thể chưa tra ra được, tôi nghi ngờ cô ta đến có chuẩn bị.”

Tròng mắt đen của Chiến Vân Không nhìn chằm chằm cô gái ở bên kia, trong tay lắc lắc ly rượu màu đỏ, thanh nhã khẽ mỉm cười, rất cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tin tức!

Edit: Tịnh Hảo

“Nếu như cô ta còn sống, sẽ là nữ quân nhân đầu tiên trong lịch sử bộ đội lính đặc chủng của chúng ta, chỉ tiếc cô ta không phải là đàn ông, bằng không…”

“Bằng không cái gì? Bằng không cậu sẽ trở thành huynh đệ tốt cùng với cô ta?”

Quan Lê Hiên hừ nhẹ khinh bỉ Nguyên Đông Nam.

“Một năm trước ở Thái Lan tôi đã từng gặp một người có dung mạo rất giống cô ta.”

Chiến Tả nhai sườn lợn kho tàu nhỏ, hàm hồ nói một câu, lập tức đưa tới sự vây xem.

“Sao em không nói sớm!”

Chiến Vân Tế xụ mặt xuống khiển trách một tiếng, thu hồi tầm mắt trên người Đường Đóa, ngược lại trừng mắt nhìn Chiến Tả.

‘Ừng ực’ Chiến Tả kinh sợ vội vàng nuốt thức ăn đầy miệng, không khí không thông được khiến anh ta bị nghẹn nửa ngày.

Vội vàng uống nước cho đồ ăn trôi xuống.

“ĐxxCM, lão đại Chiến, nói chút đạo lý được không, lúc đó em đứng ở tầng 12 trên lầu, còn cô ta đứng ở lầu dưới, em là trâu bò nhưng cũng là một người bình thường, không thể sánh bằng kính viễn vọng độ phân giải cao, hơn nữa, lúc đó cũng chỉ là bóng dáng thoáng qua, chợt lóe lên.”

Chiến Tả ở trong quân đội lâu năm dưỡng thành bệnh cũ, lúc gấp gáp lời nói liền bẩn, có lúc khó nghe đến độ khó nghe, anh ta từng nói: Mẹ nó, đều tại mang binh huấn lệnh gây họa.

Hồi lâu Chiến Vân Không cũng không mở miệng nói chuyện, ngón tay thon dài lúc nhanh lúc chậm gõ lên mặt bàn, người của anh đều biết đây là lúc anh đang suy nghĩ, giống như người có ý xin đừng quấy rầy.

Nghĩ ngợi chốc lát—

Lông mày Chiến Vân Không cau lại, trong tròng mắt đen cuồng dã khát máu, thoáng qua màu đỏ thắm hung tàn.

"Cô ta rất nhanh sẽ hiện thân."

Một ngụm chất lỏng trượt vào miệng, hầu kết chuyển động, người đàn ông khêu gợi đến cực điểm.

"Đường tổng, chị xem, tôi có tiềm chất của thiên hậu không, nếu không tôi xuất ngũ đi theo chị."

Từ phòng sách ở lầu hai đi xuống, khí chất tao nhã, tầm mắt Vương Linh rơi vào khuôn mặt tinh xảo của Đường Đóa, đúng là một người con gái xinh đẹp.

Mà đối lập với Đường Đóa, người đàn ông nào lần đầu tiên liếc mắt đã nhìn chằm chằm vẻ xinh đẹp trưởng thành của Vương Linh, hai người con gái nhìn nhau cười một tiếng, ấn tượng hai bên tốt vô cùng.

Lấy con mắt tinh đời chuyên nghiệp tạo ra minh tinh của Đường Đóa phân tích, toàn thân Vương Linh đều có sẵn tiềm chất thiên hậu, còn có người con gái khác không có khí thế hiên ngang mạnh mẽ, rất mê người, không hẹn mà hợp với quan điểm của Noãn Noãn.

"Chị giơ hai tay hoan nghênh, hiện tại chị liền nghĩ tới hợp đồng, chúng ta lập tức ký hiệp đồng."

Đường Đóa là một người con gái mạnh mẽ vang dội, ở trên thương trường nói sao làm vậy.

Cô buông chén đũa xuống đi lấy giấy bút. Phải nhanh chóng tự mình thu nhận hạt giống thiên hậu này mới được.

Noãn Noãn giấu mặt ở sau chén cười kịch liệt, trộm liếc mắt nhìn Chiến Vân Tế bên kia một cái, chỉ thấy đại thiếu Chiến, nụ cười vẫn ôn hòa như cũ, đáy mắt lại gợn sóng, đây là điềm báo bão tố sắp tới.

Vương Linh ngẩn ra.

"Chị dâu, chuyện này em chính là chỉ nói đùa một chút thôi, hì hì."

Vội vàng kéo cổ tay cô ấy, ngăn sự kích thích của cô ấy lại, nếu ông ngoại biết nguyên nhân cô giải ngũ chính là vì muốn làm minh tinh sẽ chém cô mất.

Đường Đóa ấm ức khó chịu bưng chén cơm lên lần nữa, than vãn một tiếng.

"Ai— Chị cảm thấy phát hiện được hai mầm mống có tố chất thiên hậu, một người cũng không thể thuộc về chị, buồn bực, vẫn là ăn cơm đi."

Lúc này—

Trên TV treo trên vách tường ở phòng khách truyền đến tin tức giải trí.

Trong miệng Noãn Noãn nhai bông cải xanh trong lúc vô tình liếc qua.

"Buổi sáng hôm qua ở vườn hoa biệt thự Thái Dương Sơn, mọi người chứng kiến tiểu thiên hậu Trì Liễu và tiểu vương Phong Tây bởi bì một người con gái mà xảy ra xung đột, thậm chí còn muốn động thủ…"

Noãn Noãn lờ mờ, chính mình lên ti vi rồi, là người nào rảnh rỗi như thế, này không phải đặc biệt gây phiền toái cho cô sao.

Mặt Đường Đóa biến sắc trắng xanh, ầm, đặt chén xuống bàn.

Thay đổi sự dịu dàng thường ngày, mặt nghiêm tối tăm, lông mày nhíu lại, sau một giây liền móc điện thoại đi động ra.

"Là tôi, lập tức gọi đài truyền hình loại bỏ tin tức của Phong Tây cho tôi, tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp nào, tóm lại tôi không muốn nhìn thấy tin tức kia xuất hiện nữa, hiểu chưa…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Nói chuyện bên gối (1)

Edit: Tịnh Hảo

Đêm đầy sao, ánh trăng mờ mịt.

Tiếng nước chảy ào ào bên trong phòng tắm dừng lại, người đàn ông bọc một chiếc khăn tắm đi ra ngoài, những giọt nước vẫn còn trên tóc tí tách chảy xuống toát ra vẻ lạnh lùng cứng rắn, cơ thể cao to cường tráng khí phách, đường cong rắn chắc trên người anh giống như được điêu khắc, mỗi khối cơ bắp cũng tương đối cân xứng, không quá chói mắt, lại có một sức mạnh cường bạo dã thú ẩn giấu.

Trên da thịt trắng nõn khắp nơi đều có các vết thương lớn nhỏ, nhìn thấy mà giật mình, làm cho người ta sợ hãi. Cuồng dã và hấp dẫn hòa lẫn vào nhau, trên cơ thể người đàn ông khắp nơi tản ra sự ngang tàng bạo lực.

Đứng trước giường lớn, gương mặt tuấn tú của Chiến Vân Không nhất thời có thể đen như bao công.

Anh đi vào không tới năm phút đồng hồ, nhóc heo con này liền ngủ mất rồi hả?

Ở trước mặt cô sức quyến rũ của mình liền chịu một đả kích như thế.

Cô nàng Noãn Noãn bỏ lỡ cơ hội thưởng thức người đàn ông vô cùng đẹp mắt vừa mới tắm ra ngoài, giờ phút này đang nằm lỳ trên giường ngủ say giống như heo con.

Giường lớn lún xuống, một góc chăn bị nhấc lên, bàn tay người đàn ông kéo eo nhỏ cô qua, liền ấn vào trong ngực rắn chắc của anh.

Sức lực rất không dịu dàng, còn phảng phất mang theo sự bất mãn tức giận, đáy mắt đen âm u không rõ, dưới ánh trăng trời đen như mực lóe lên một nét dịu dàng ấm áp.

Lỗ mũi đụng vào ngực rắn chắc còn cứng hơn cả sắt, đau đến chóp mũi cô chua xót hít vào một ngụm khí lạnh, đôi mắt ngập nước chợt mở ra.

Nhìn chằm chằm ánh mắt tối đen của người đàn ông.

"Anh có bệnh sao, ngủ không mặc quần áo, người đàn ông yêu nghiệt biến thái."

Ánh mắt rất nguy hiểm, một bàn tay thô ráp hơi lạnh vuốt ve cằm của cô, kéo lại gần hơn, cái trán nặng nề đặt trên đỉnh đầu cô.

Giọng nói trầm thấp bị màn đêm nhuộm vào một tầng cảm xúc không tên.

"Gia thích ngủ trần, nhóc con."

Ôi chao, lời này rõ ràng khiến cho con gái hoảng sợ, giận đùng đùng uốn éo người, hung tợn gầm nhẹ.

"Chiến Vân Không, nếu anh dám đụng đến bổn tiêu thư em liền phế anh đi, để cho anh trở thành thủ trưởng thái giám đầu tiên của bộ đội đặc chủng, không tin anh liền thử xem."

Chiến Vân Không sững sờ, vài giây sau buồn bực từ đáy lòng đã thành tiếng cười từ trong lòng ngực người đàn ông truyền ra.

"Hiện tại anh liền muốn thử một chút, nhìn con nhóc em làm thế nào biến anh thành thái giám, chẳng qua anh có một đề nghị, có muốn nghe trước một chút không?"

"Đề nghị gì?"

Cô nghi ngờ khẽ mở mắt ra nhìn chằm chằm anh.

Mùi hương bạc hà dễ chịu cám dỗ khứu giác của cô ngay cả thân thể người đàn ông tà ác ma sát cũng quyến rũ cô, nhiệt độ từ từ tăng lên dưới sự ma sát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm tầng mây đỏ hồng, đỏ đến tận lỗ tai.

Nguy hiểm tiến tới gần, cô một thân một mình.

Theo bản năng muốn né tránh lui về phía sau, tiếc rằng, thân thể bị bàn tay người đàn ông trói chặc, chợt bị kéo về phía trước, cơ thể hai người không còn chút khe hở nào.

Gắn bó chặt chẽ với nhau kề cận bên nhau.

"Chính là… Trước tiên lão tử ép chết em."

Dứt lời, đột nhiên lật người ép xuống, nam trên nữ dưới, giống như đang cưỡi.

Tư thế mập mờ khiến cho tim người đập thình thịch, Noãn Noãn đỏ mặt giống như quả cà chua đã chín. Mị hoặc và vị mỹ.

ĐxxCM, cũng biết miệng chó không mọc ra ngà voi, mình lại ngây thơ hỏi cái gì, thật là nổi giận, tức chết cô, oa…

Kẻ địch quá mức mạnh mẽ, mình chống lại anh giống như lấy trứng chọi đá, kết quả có thể là tiền mất tật mang.

Người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt trầm ngâm của người con gái, bộ dạng của Noãn Noãn giống như một cô nhóc đáng thương lấy lòng, nhéo vài trái tim Chiến Vân Không khiến anh ngứa ngáy kịch liệt.

Tiểu yêu tinh gây họa, tại sao mình ở trước mặt nha đầu này luôn không khống chế được lửa giận, cảm giác muốn cô càng ngày càng mãnh liệt, mẹ kiếp, sớm muộn gì lão tử cũng bị cô hành hạ đến chết.

Cúi đầu thấp xuống, bắt cái miệng nhỏ nhắn của cô, sau đó liền gặm cắn lung tung, hôn lưỡi này kéo dài đến năm phút đồng hồ.

Đợi đến dưỡng khí bị hao hết, người đàn ông mới buông cô ra, cô ở trong trạng thái vô cùng thiếu dưỡng khí, thở gấp dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nói chuyện bên gối (2)

Edit: Tịnh Hảo

Ngoài cửa sổ, ngôi sao lấp lánh, trăng sáng ngời.

Xinh đẹp và kiều diễm.

Sống ở đâu thì yên ở đấy, hiện tại cô chỉ có thể nghĩ về mặt tốt, lấy yên tĩnh thắng hành động.

Làm ổ ở trong ngực anh, tay nhỏ bé mềm mại không xương chạy loạn trên cơ ngực to lớn của anh, bà nó, cảm xúc rất thực, co dãn cực tốt đấy.

Chợt, trên đùi ngứa ngáy, một hình trụ cứng rắn nóng bỏng như bàn ủi kiên đĩnh thẳng tắp đâm vào cô.

Thân là một nữ AV thâm niên, bằng vào xúc cảm của cô ta là có thể tưởng tượng ra được cậu bạn của thủ trưởng rất lớn.

Anh có một cây Size có bản chất dị thường giơ cao giữa bầu không trung.

Thật là con cưng của Thượng Đế, người đàn ông này từ trong ra ngoài tất cả đều là tốt nhất.

Trong lòng mắng: lợn giống, còn chưa có đụng tới đã liền cứng rắn thành như vậy rồi.

Cũng không biết hiện tại khắp người mình đều ửng hồng rồi.

Cũng may đây là đang trong bóng tối.

"Đừng nhúc nhích, hiện tại lão tử thật muốn làm em."

Chiến Vân Không hết sức ngấm ngầm chịu đựng dục vọng dâng lên muốn ra, giọng nói khàn khàn càng thêm hấp dẫn mê người.

"Ách— Thủ trưởng, đây là nơi nào?"

Nhanh chóng nói sang chuyện khác, nếu không đợi đến khi hổ đói liền rất phiền toái.

Ở chỗ này ngây ngô cũng đã một ngày, nhìn thấy các loại lính đặc chủng, đủ cấp bậc Trung úy thấp nhất ra vào ở đây, thật tò mò.

"Nhà em."

Ngắn gọn trực tiếp khái quát bằng hai chữ, ý tứ chính là, về sau cô chỉ có thể ở nơi này, cũng đừng nghĩ đến chuyện rời đi.

Thân thể nhỏ bé vây quanh trong ngực người đàn ông sói lang.

"Cái này cũng gọi là trả lời câu hỏi sao, qua loa cho xong chuyện, thái độ không đứng đắn."

Nghiện hôn cô, hôn thế nào cũng không đủ, môi mỏng lạnh bạc cưng chiều thân thiết hôn lên đỉnh đầu cô, khóe miệng yêu tà cong lên thành hình vòng

cung.

“Muốn nghe cái gì, tối nay hỏi cái gì thì chồng em sẽ trả lời, nhị phu nhân Chiến.”

Lúc đầu ngón tay chạm đến vết sẹo tượng trưng cho việc từng trải qua gió tanh mưa máu trên cơ thể người đàn ông, thì lòng của cô lại run rẩy, dienndannleequyydonn mỗi vết thương đều là giai đoạn trưởng thành của Chiến Vân Không, mỗi vết thương đều giống như nói một câu chuyện xưa.

“Vậy tối nay chúng ta sẽ nói chuyện bên gối, em hỏi anh nhất định phải trả lời.”

“Được.”

Ôm chặc cô vào ngực, anh muốn dành toàn bộ cưng chiều và sự yêu thương đối với tiểu nha đầu này.

Không có lý do gì, bởi vì giờ phút này anh chỉ muốn làm như vậy, loại cảm giác này rất kỳ diệu, loại kỳ diệu này khiến anh càng lún càng sâu, anh hưởng thụ cảm giác trượt chân hãm sâu này.

Noãn Noãn nháy mắt mấy cái, trong bóng tối ngửa đầu nhìn anh.

“Nơi này là khu quân sự cấm địa thần bí trên núi sương mù mà truyền thông thường đưa tin phải không?”

“Đúng.”

“Vân Cảnh là vườn tư nhân của anh?”

“Phải.”

“Anh phục vụ trong quân đội đã bao nhiêu năm?”

“Hai mươi năm.”

“Vậy anh có bao nhiêu tiền?”

“Rất nhiều, nhiều đến cả đời em cũng xài không hết.”

Gương mặt tuấn tú của Chiến gia ngưng lại, tốc độ suy nghĩ của tiểu nha đầu này quá nhanh, loại câu hỏi rất khác biệt, rất hỗn loạn, hoàn toàn không nghĩ được cô sẽ hỏi câu hỏi gì.

Càng hỏi càng rối.

Câu hỏi tiếp tục được kéo dài.

“Nhà anh có bao nhiêu người? Gồm những ai?”

“Bảy người, ông nội, mẹ, anh cả, chị dâu cả, anh họ, anh và Tinh Tiểu Noãn vợ anh.”

Dòng nước ấm chảy ở trong lòng, Noãn Noãn không biết tại sao giờ phút này cảm thấy rất hạnh phúc.

“Tại sao anh họ Chiến Tả lại rời bộ đội đặc chủng?”

“Vì báo thù!”

Thân thể Noãn Noãn cứng đờ, ánh mắt chợt lóe lên nhanh chóng, ngay sau đó lại hỏi. “Vậy anh ta biết ai giết Thiên An Nhiên sao?”

“Giết Thiên An Nhiên không phải là một người mà là một tổ chức.”

“Vậy…”

Noãn Noãn còn muốn truy đến cùng cái gì, Chiến Vân Không đã lộ rõ vẻ mất hết kiên nhẫn, anh không muốn trả lời câu hỏi này.

Ý tứ không muốn tiếp tục nữa.

Cánh tay buộc chặc, cúi đầu hung ác hôn lên miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cô, lạnh giọng.

“Tối nay nói chuyện bên gối đến đây là kết thúc, ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Anh cũng cần em học cách kiên cường (1)

Edit: Tịnh Hảo

Sáng sớm hôm sau, chú chim nhỏ bay lượn ở giữa rừng kêu to, từng tiếng cao vút như khẩu hiệu giữa trời cao mênh mông loáng thoáng vang vọng giữa khe núi mây mù mờ ảo.

Núi sương mù rất đẹp, nhưng vẻ đẹp đó cũng rất thần bí, không phải có thể tới gần được.

Mỗi ngày, rất nhiều khách lữ hành yêu thích leo núi đeo ba lô đi bộ đường xa, đều là được nghe nói tiếng tăm mà đến, nhưng đều bị lính đặc chủng vai vác súng ở khu vực cách trăm dặm cản lại, nơi này là trọng địa cơ mật quân sự, không phải chỗ du lịch ngắm cảnh, tuyệt đối không cho phép dân thường đến gần.

Vân Cảnh, phòng ngủ chính.

Đã đồng ý sẽ đi học đại học, vậy phải tận dụng tốt thời gian còn dư lại, cả hai ngày ăn ngủ thỏa thích.

Từ trước tới giờ, chất lượng giấc ngủ của cô nàng Noãn đặc biệt cao.

Giờ phút này, toàn bộ nửa người nằm trên ngực người đàn ông to lớn giống như một con bạch tuột, vô thức ôm cổ của Chiến gia, đầu nhỏ tựa vào trong khuỷu tay của anh.

Hô hấp nhè nhẹ, lông mi cong dài lay động, miệng nhỏ nhắn hé ra một khe hở nhỏ.

Gương mặt lúc ngủ thật xinh đẹp.

Khung cảnh này chưa bao giờ xảy ra trong cuộc sống quân nhân 20 năm của Chiến Vân Không, yên tĩnh, ngọt ngào, không phải bận lòng.

Vợ yêu xinh đẹp trong ngực, ngọt ngào tràn đầy trong tim.

Anh không muốn đánh vỡ sự yên tĩnh này, anh nguyện thời gian đứng yên ở nơi này một giây…

Lúc này—

"Cốc cốc cốc— Báo cáo."

Ngoài cửa, một tiếng báo cáo vang vọng phá vỡ sự yên tĩnh bên trong phòng.

Lông mày Chiến Vân Không khẽ siết lại, trong giọng nói khàn khàn mang theo sự tức giận.

"Nói."

Thành viên lính cảnh vệ Lâm Tử cảm thấy dòng nước lạnh từ sống lưng xuyên qua da đầu, cảm giác tê dại lan rộng toàn thân, không nhịn được rùng mình một cái.

"Báo cáo thủ trưởng, lãnh đạo cục an ninh và cục công an gọi điện thoại nói năm phút nữa họ sẽ đến…"

Chiến Vân Không cau mày, lạnh lùng nói, "Đã biết."

Hôm nay, vụ án của Vương Đại Khả sẽ có kết quả cuối cùng, quyền quyết định ông ta sống hay chết đều ở trên tay mỗi người ở đây, cấp trên quyết định bí mật giết Vương Đại Khả.

Địa điểm: núi sương mù, trụ sở huấn luyện Bạo Phong.

Theo bản năng cúi đầu xuống, mặt mày thu lại, tiểu nha đầu rúc vào bên cạnh anh nhỏ nhắn đến đáng thương, rất lệ thuộc rúc vào cổ anh, bất an giãy giụa vài cái.

Nhìn kỹ cô chốc lát, tròng mắt đen tối sầm lại, Chiến Vân Không cúi đầu hôn lên trán cô, môi mỏng lại gần bên tai Noãn Noãn ngậm chặt khẽ cắn vành tai mượt mà của cô, giọng nói trầm thấp dụ dỗ mê người hấp dẫn.

"Bà xã, rời giường."

Bàn tay đặt lên đôi tuyết trắng đầy đặn, nhào nặn, bóp, cầm, nhào, cảm giác dưới bụng trướng lên, người đàn ông không thỏa mãn buồn bực hừ một

tiếng.

Đột kích ngực?

Vừa sáng sớm lại bị sắc lang tập kích.

A…, hỏng mất thôi.

Trong nháy mắt, mắt mở ra, mơ mơ màng màng mắt nheo lại nhìn chằm chằm người đàn ông.

Bắt được bàn tay trước ngực, một giây kế tiếp, ngẩng đầu lên rất chuẩn xác cắn lên môi người đàn ông, có chết cũng không nhả ra.

Hiện giờ, trong đôi mắt đen như mực của người đàn ông có ngọn lửa tỏa khắp nơi, cười yêu tà đến tột cùng, dienndannleequyydoonn Chiến Vân Không cứ như vậy mặc cho con thú nhỏ cô giương oai tựa như đang điên khùng cắn loạn, không nổi giận, cánh tay sắt càng ngày càng buộc chặt eo nhỏ của cô, tựa như đang hưởng thụ.

Mẹ, eo sắp bị người đàn ông dã thú cắt đứt rồi, hô hấp không thông, đau quá, đau đến tầm mắt ẩm ướt một mảnh nước mắt mơ hồ.

Vốn là như vậy, từ trước đến nay chưa từng thắng lợi, lần này cũng buông tha đi, cô tiếp tục nhịn anh.

Nghĩ như vậy, cô liền làm như vậy, đặc biệt không có khí thế nói lỏng miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại nói.

"Thủ trưởng, đau…"

Hai mươi phút sau…

Thủ trưởng dắt tay thủ trưởng phu nhân, sánh vai đi xuống lầu.

Trong phòng khách, cục trưởng an ninh Trương Tiếu và trưởng cục công an Nguyên Đông Nam đã sớm chờ từ lâu.

Trên ghế sofa, ánh mắt Trương Tiếu kín đáo, khóe miệng động đậy một cái.

Bình tĩnh nhìn Noãn Noãn bên cạnh Chiến Vân Không từ trên xuống dưới, đây chính là bà xã vừa mới kết hôn trong truyền thuyết của Chiến Vân Không, cũng quá mức đơn thuần, thủ trưởng Chiến cư nhiên thích loại con nít phấn nộn này.

Có chút ngoài dự liệu của anh ta.

Vương Linh từ trong phòng bếp đi ra, giương mắt, không cho Trương Tiếu sắc mặt tốt.

Nói trắng ra cô ghét ánh mắt quá mức sắc bén ẩn sâu của Trương Tiếu khiến người ta có cảm giác mù mờ đoán không ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Anh cũng cần em học cách kiên cường (2)

Edit: Tịnh Hảo

Bí mật, cô len lén theo dõi điều tra anh ta.

Trong lịch sử cục an ninh quốc gia này, Trương Tiếu là người trẻ tuổi nhất có thân phận thần bí, cuộc sống hai điểm tạo thành một đường thẳng.

Hầu như không có hoạt động xã giao nào, trải qua cuộc sống đơn giản khiêm tốn căn bản không giống như một người đàn ông 28 tuổi, nhưng không sai biệt lắm so với cuộc sống của một người già 82 tuổi.

Nhưng là, Vương Linh cảm thấy anh ta quá mức đơn giản, có đôi khi, sạch sẽ không phải là lỗi lầm nhưng người càng sạch sẽ hơn bình thường sẽ rất khiến người khác hoài nghi, càng chứa rất nhiều suy đoán.

Vương Linh có loại dự cảm, Trương Tiếu thật không đơn giản.

"Làm sao vẻ mặt của đại anh hùng chúng ta lại hờn giận, nói anh nghe ai đã khi dễ em, anh giúp em trút giận, đánh gãy răng người đó."

Trương Tiếu thấy Vương Linh xuất hiện, mắt nhất thời híp lại, miệng nhếch lên vẽ ra một nụ cười. Rất tuấn tú.

Đứng lại, Vương Linh châm chọc nói.

"Hừ, cảm ơn cục trưởng Trương, bổn tiêu thư vô phúc phải cam chịu." Nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, cô liền muốn đem người đàn ông dã man chết tiệt kia băm thành từng miếng nhão nhoẹt, cũng không hiểu được mối hận trong lòng.

Mặt mày hung dữ lạnh lẽo, nắm tay lại thành quả đấm.

Quan Lê Hiên vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nói nhỏ bên tai Chiến Vân Không.

Mọi người nhốn nháo nhìn về phía bọn họ, chỉ thấy, vẻ mặt thủ trưởng Chiến bình tĩnh thong dong, không phập phồng chút nào.

Sau khi thì thầm xong, vẻ mặt Quan đại thiếu nghiêm túc liếc Vương Linh ở sau lưng Noãn Noãn một cái, thoáng chốc, tia lửa toát ra, ánh lửa chớp động.

Noãn Noãn vẫn chưa rời khỏi trạng thái, chưa tỉnh táo, bây giờ là bảy giờ sáng, từ trước tới giờ chuyện này đối với Noãn Noãn mà nói đúng là hành hạ cả tinh thần và cơ thể, bình thường cô ngủ tới tận trưa mới thức.

Đau khổ.

Lạnh lùng liếc Vương Linh một cái, Chiến Vân Không dắt Noãn Noãn ra ngoài, hai người lên chiếc Hummer dành riêng cho anh, tài xế Lâm Tử, Hổ Tử kế bên tay lái, đều là một bộ quân phục nghiêm trang, nhìn thấy Noãn Noãn liền kêu một tiếng "Chị dâu."

Chui vào trong xe, tìm một vị trí thoải mái ở trên người thủ trưởng Chiến, đầu cô tựa vào cặp đùi mạnh mẽ của người đàn ông lại ngủ thiếp đi.

Khóe miệng vểnh lên, Chiến Vân Không cười cưng chiều, bàn tay khoác lên bả vai gầy yếu ôn nhu khẽ vuốt, nhìn chăm chú hồi lâu, dieenndaannleequyydonn quay đầu đáy mắt tối tăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nửa tiếng sau, một nhóm mười mấy chiếc xe dừng ở tổng bộ trụ sở huấn luyện "Bạo Phong."

Vào lúc Lâm Tử phanh xe Noãn Noãn đã tỉnh lại, ngồi dậy dụi dụi hai con mắt, trong con ngươi mờ mịt ướt át, nhìn nơi xa lạ ngoài cửa sổ.

Cô không hiểu hỏi, "Đây là nơi nào?"

Chiến Vân Không lạnh lùng, tầm mắt rơi vào trên mặt cô, nhìn thẳng vào mắt mấy giây, hết sức nghiêm nghị nâng gò má cô lên, giọng nói hùng hậu.

"Noãn Noãn, nhìn anh, nói cho anh biết anh là ai?"

Noãn Noãn liền giật mình, mắt to không nháy mắt nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú trước mặt.

Không nghĩ ra, trầm ngâm một lát sau cô vẫn ngoan ngoãn trả lời, "Anh là Chiến Vân Không."

"Anh làm cái gì?"

"Một quân nhân chuyên nghiệp, lính đặc chủng siêu cấp."

"Tinh Tiểu Noãn, tốt lắm em nhớ rõ cho anh, 20 năm qua anh đánh thắng trên trăm trận chiến dịch, đôi tay này từng giết bao nhiêu người anh cũng không nhớ rõ, ở thế giới lính đánh thuê đầu của anh có giá trị một tỷ đồng Euro, kẻ thù của anh trải rộng các nơi trên thế giới, mỗi thời mỗi khắc đều có người muốn lấy mạng của anh. Mà em là vợ của anh, hiện tại anh cần em học cách kiên cường, không sợ hãi nguy hiểm có thể đương đầu đủ loại tình huống đột nhiên xảy ra. Bởi vì cho dù anh có mạnh hơn nữa, cũng không thể 24 giờ mỗi phút mỗi giây đều canh giữ ở bên cạnh em. Cho nên, bất luận một lát em nhìn thấy cái gì, anh đều không cho phép em sợ lùi bước, nghe rõ không?"

Cô choáng váng, lúc nghe anh nói mỗi thời mỗi khắc đều có người muốn mạng của anh, lòng của cô hung hăng run rẩy.

Thủ trưởng Chiến nói những điều này với cô, cô nghe đến mơ hồ, nhưng cô biết một lát nhất định mình sẽ nhìn không phải cái gì đẹp mắt, khẽ cau mày, mặc cho người đàn ông dắt xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Khoảng cách sống và chết!

Edit: Tịnh Hảo

Nếu như nói, trước khi thủ trưởng Chiến nói Noãn Noãn còn chưa hiểu rõ, hiện tại thấy tình cảnh này toàn bộ cô đã hiểu.

Này đặc biệt giống như pháp trường.

Anh muốn cô học cách đối mặt với cái chết, bình tĩnh, kiên định, không hoảng hốt, không hoảng sợ.

Bãi cát trên đất, một bãi vết máu loang lổ lớn chói mắt. Rừng núi bụi rậm xung quanh, thỉnh thoảng có vài con quạ xẹt qua bầu trời.

Lúc này, hai người lính đặc chủng một người cầm thùng nước trong tay, một người cầm đồ quét dọn lớn, đang rửa sạch vết máu trên mặt đất.

Lướt qua pháp trường ngoài trời, chỉ có Chiến Vân Không, Noãn Noãn và Vương Linh ba người cùng đi tới một căn phòng giam giữ bí mật.

Những người khác toàn bộ bị binh lính canh gác ngăn lại, mời đi lên lầu đi tới một gian phòng trong suốt khác, từ nơi này nhìn xuống dưới, liếc qua liền thấy ngay pháp trường ở dưới chân bọn họ.

Bên trong phòng giam giữ bí mật.

Bên trong sáng rực, một chú đẹp trai chừng bốn mươi tuổi, tựa vào tận cùng bên trong góc tường, nhắm mắt trầm ngâm, ông không sợ chết, ba mươi mấy năm qua ông thoát ra từ tử thần bao nhiêu lần bản thân mình cũng không nhớ rõ.

Ở chỗ này giống như ông rất hưởng thụ, đã bao nhiêu năm, ông cho là mình sẽ không bao giờ trở lại chỗ như thế này nữa.

Loảng xoảng—

Cửa lớn liền mở ra, hốc mắt Vương Linh liền chua xót, cho dù có kiên cường và cứng rắn hơn nữa thì cô cũng chỉ là một cô gái trẻ.

Nhìn thấy khuôn mặt già nua ngăm đen của người cha, mái tóc bạc giữa đêm sương, tròng mắt tràn đầy vẻ thê lương, tất cả đều quen thuộc như vậy.

Cô là người con gái bất hiếu, cô vì hoàn thành nhiệm vụ mà lừa gạt cha lừa gạt mọi người, cha vì báo thù cho cô, ba ngày điên cuồng giết chết năm người — hai quan chức cấp cao của chính phủ và ba thương giới lớn, cô thật sự rất muốn khóc, giống như lúc nhỏ muốn rúc vào trong ngực cha làm nũng.

"Cha…" Giọng nói Vương Linh run rẩy lọi hại, cổ họng nghẹn ngào đau khổ.

Thân thể Vương Đại Khả bỗng cứng đờ, đây là, giọng nói của con gái ông, thực sự, con gái ông còn sống cô thực sự không có chết.

Trong mắt mang theo sự chờ đợi không thể tin, hòa lẫn sự mong đợi, chậm chạp quay đầu nhìn về phía cửa, ông không dám nhìn, ông sợ tất cả đều là ảo giác của ông.

Vương Linh cố nén nước mắt sống động, nghẹn ngào lại kêu một tiếng, "Cha, là con, Vương Linh, con gái của cha."

Khi Vương Đại Khả thật rõ ràng ràng ôm con gái vào trong ngực thì ông cười, cười một nụ cười rực rỡ vừa thỏa mãn vừa cảm ơn.

Ông cảm ơn trời xanh, cảm ơn tất cả, con gái vẫn còn sống.

Noãn Noãn che miệng, khóe mắt cong cong ẩm ướt một mảnh, cô vùi mặt vào trong ngực Chiến Vân Không, trở tay ôm chặt lấy anh.

Sương lạnh xâm nhiễm dienndaannleequyydonn gương mặt tuấn tú, đáy mắt cương quyết liều lĩnh trước sau như một, bàn tay người đàn ông giữ chặt cái ót của Noãn Noãn, ngón tay thương yêu vuốt ve nhè nhẹ, đôi môi đến gần bên tai cô lạnh giọng nói nhỏ, "Noãn Noãn, đừng quên em đã đồng ý rồi."

Đúng, cô đáp ứng anh phải kiên cường mặc dù bây giờ cô đã rất kiên cường rồi, nhưng những thứ này ở trong mắt Chiến Vân Không đều rất xa vẫn chưa đủ.

Hít hít mũi một cái, từ trong ngực người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm anh.

"Em sẽ rất kiên cường thật kiên cường, em sẽ không khóc."

Dừng ở đôi mắt vô cùng nghiêm túc của cô, trong đôi mắt trong veo phản chiếu hình bóng của mình, Chiến Vân Không khẽ gật đầu, khóe miệng nâng lên thành một đường cong.

Trong hành lang, tiếng giày quân nhân dồn dập chạm đất phát ra tiếng vang, Quan Lê Hiên bước nhanh đi vào cửa căn phòng bí mật.

"Lão đại, đều chuẩn bị xong."

"Biết." Chiến Vân Không lạnh lùng mở miệng.

Anh cất bước tiến lên, cầm một phần tài liệu đưa cho Vương Đại Khả.

“Sau khi ông chết, tôi sẽ phong ông là huấn luyện viên bộ đội lính đặc chủng, đây là hợp đồng, thời gian đảm nhiệm chức vụ tính từ giờ trở đi cho đến tận ngày nào đó ông chết. Nói cách khác nửa đời sau của ông đều thuộc về quốc gia, nhớ ông không có quyền nói không.” Giọng nói người đàn ông lạnh lùng cực điểm, ưu nhã như đế vương trông coi vạn vật sinh tồn trên thế giới.

Người sắp chết còn như thế nào được mời nhận chức vụ?

Mắt híp lại, IQ Noãn Noãn cao, đầu nhỏ nhanh chóng xoay chuyển tự đánh giá, mấy giây, trong nháy mắt con ngươi sáng lên.

Đúng rồi, thì ra là như vậy…

Vương Đại Khả cũng giật mình, ông thật nghe không hiểu ý tứ của thủ trưởng đại nhân Chiến, trước mắt người đàn ông trẻ tuổi mặc quân trang, như dáng vẻ mới 24, 25 tuổi.

Đầu vai cũng là một sao cấp bậc d đ l q đ Thiếu tướng, bề ngoài xuất sắc như vậy phong thái cũng không tầm thường khác hẳn người thường, điều này khiến Vương Đại Khả chợt nhớ tới một người.

“Cậu là… con trai của Chiến Hạo Hàn?”

Ông nghi ngờ hỏi, siết chặt tờ giấy trong tay.

Vẻ mặt Chiến Vân Không đông lạnh, anh không trả lời coi như là chấp nhận, tầm mắt quét qua Vương Linh, xoay người kéo Noãn Noãn rời khỏi căn phòng bí mật…

Pháp trường.

Đầu Vương Đại Khả đội mặt nạ hai tay trói sau lưng, hai người lính đặc chủng áp giải xuống giữa pháp trường, hai đầu gối quỳ xuống đất.

‘Phanh.’

Tiếng súng giữa núi sương mù.

Vang lên ở pháp trường trụ sở huấn luyện bí mật ‘Bạo Phong’.

Vương Linh rũ tay xuống khói súng còn lượn lờ bốc lên, nhìn người cha Vương Đại Khả, nhẹ giọng nói.

“Từ nay về sau trên thế giới này, không còn Vương Đại Khả này nữa.”

Quan sát bên trong phòng, các lãnh đạo cấp cao đều ngừng hô hấp, chứng kiến Vương Đại Khả ngã xuống đất, có người vui mừng có người buồn.

Noãn Noãn, Chiến Vân Không và Quan Lê Hiên ba người đứng ở bên trong gian phòng trong suốt quan sát, lúc này mặt Noãn Noãn không chút thay đổi, vẻ mặt trấn định, hai mắt nhìn chằm chằm pháp trường, người đàn ông ngã xuống, máu đỏ tươi tràn ra, uốn khúc chảy xuống hòa lẫn vào cát đá bùn đất cuối cùng biến mất, máu tươi vẽ ra một đường thẳng đỏ dài, vẽ ra một khoảng cách sống chết.

Sinh mạng như một bài hát hát không xong, bài thơ viết không hết, một dòng sông chảy không ngừng, mà người đàn ông kia lại kết thúc cuộc đời trong mỹ lệ…

Sau lưng, cao lớn bao phủ nhỏ nhắn, đôi tay Chiến Vân Không quay thân thể cô lại, tròng mắt đen tóe ra ánh lạnh, nhìn thẳng đôi mắt trong veo sạch sẽ không nhiễm một tia hỗn tạp nào.

“Sợ sao?”

Lắc đầu, kiên định lắc đầu, Noãn Noãn cong khóe miệng lên.

“Không sợ.”

“Được, vậy em nhớ, em là người con gái của Chiến Vân Không, em là Tinh Tiểu Noãn vô địch không gì thắng nổi.”

“Vâng.”

Cô mỉm cười, gật đầu, nhón chân lên, đụng nhẹ lên môi mỏng của anh.

Cô hiểu, thật hiểu, người đàn ông muốn dùng cách tàn nhẫn để cho cô trực tiếp đối mặt với cái chết, đối mặt với tất cả chuyện có thể xảy ra, anh đang nói cho cô biết người con gái của Chiến Vân Không không tầm thường có thể làm tốt bất cứ điều gì.

Người chết cô từng thấy qua, cái chết cô cũng trải qua, bắt cóc cô cũng đã gặp qua, cô không phải là con cừu nhỏ, cô không nhu nhược, cô gọi là Tinh mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trùng sinh!

Edit: Tịnh Hảo

Từ nay về sau trên thế giới này không có Vương Đại Khả này nữa, ông nhìn văn kiện của mình, lý lịch của mình, hồ sơ của mình, toàn bộ quá khứ mình đã trải qua, toàn bộ giống như từ trong ngọn lửa bốc lên, hóa thành tro bụi.

Chiến Vân Không cầm toàn bộ tài liệu ID thân phận mới, giao cho người đàn ông.

"Vương Tân là thân phận hoàn toàn mới sau này của ông, Vương Đại Khả đã là quá khứ rồi, người đó đã chết. Từ giờ trở đi ông chính là huấn luyện viên cao cấp của bộ đội đặc chủng bậc nhất nước J, tôi hy vọng ông lấy 20 năm kinh nghiệm tác chiến phong phú và tất cả các kỹ xảo chiến đấu vì quốc gia mà bồi dưỡng được lính đặc chủng ưu tú nhất."

Vương Tân run rẩy nhận lấy tài liệu ID nặng như núi kia, ông cho là đời này đã vĩnh viễn rời đi quân đội mà ông thích nhất, nghề nghiệp yêu thích nhất – quân nhân chuyên nghiệp.

Không ngờ quanh đi quẩn lại ông lại trở về rồi, ông sống lại, dùng toàn bộ thân phận mới tiến vào bộ đội đặc chủng thần bí này lần nữa.

Đúng, Vương Đại Khả cũng chưa có chết, người chết trên pháp trường kia là tội phạm trọng hình quốc tế.

Thật ra thì, tài liệu thân phận ID của Vương Đại Khả giống với Vương Linh. Thử nghĩ một người đàn ông nông thôn bình thường không thể nào chỉ trong vòng một tháng có thể điều tra cặn kẽ tài liệu của sáu người kia, lực điều tra siêu cường, ba ngày giết chết năm người đều có vệ sĩ bảo vệ khá nghiêm ngặt.

Danh hiệu 'Sơn Ưng' xuất thân từ nông thôn làm binh lính, 25 năm là lính đặc chủng, 5 năm trước vì bị thương mà xuất ngũ ở ẩn.

Là một trong tứ hổ thời hoàng kim của bộ đội đặc chủng 'Thiết Hổ' năm đó.

Noãn Noãn đã từng nghĩ đến, thủ trưởng Chiến dùng chiêu đổi trắng thay đen ở trên pháp trường, nhưng không nghĩ rằng cha của Vương Linh lại có thể là lính đặc chủng được tín nhiệm, còn là một trong tứ hổ danh hiệu uy chấn thế giới năm đó.

Mãi đến khi Hummer trở về Vân Cảnh, Noãn Noãn vẫn còn đang truy hỏi Chiến Vân Không.

Đi vào phòng khách, rốt cuộc thủ trưởng Chiến bị ép đến điên, trong nháy mắt nâng Noãn Noãn lên chọt ngã trên sofa, thân thể to lớn mạnh mẽ che kín phía trên, bóp khối thịt trên cằm của cô, tâm tình bất định nhìn chằm chằm cô, giận dữ khẽ quát.

"Hỏi nữa, lão tử lột em, để cho em trơn bóng đeo vật nặng chạy mười vòng xung quanh núi sương mù."

Noãn Noãn sững sờ, bạo quân, tuyệt thế bạo quân cực kỳ tàn ác, người đàn ông chết tiệt không biết xấu hổ, không phải chỉ hỏi một chút thôi sao, nhìn thái độ tàn ác kia của anh, nói thẳng là trần truồng không được sao, còn nói trơn bóng, không có văn hóa.

Thôi đi, anh không sợ mất thể diện, cô liền dám chạy.

Gió xuân thổi qua võ đài chiến đấu, đại tiểu thư Noãn Noãn ta sợ qua người nào chứ!

Cười một tiếng, quyến rũ mê người, giọng nói ngọt ngào dễ nghe.

"Báo cáo thủ trưởng, người xưa nói chạy một chút sẽ khỏe mạnh hơn, không phải là trần truồng chạy nha, em thích, khi nào em bắt đầu, em rất mong đợi."

"Em…" Chiến Vân Không bị nghẹn hồi lâu nhưng vẫn chưa nói ra được chữ nào, trên gương mặt tuấn tú mây đen giăng đầy, gió muốn nổi lên…

Trái tim Noãn Noãn đập mạnh, cô đây là liều mạng nhổ lông trên đầu lão hổ khiêu khích thủ trưởng Chiến đại nhân uy nghiêm, thật kích thích.

Nuốt nước miếng một cái, vô hại nhìn chằm chằm đôi mắt sâu thẳm như biển của người đàn ông.

Đáng chết, tiểu nha đầu, rất có năng lực, vô cùng nhanh mồm nhanh miệng, có thể nói chuyện khiến anh bị nghẹn tức, đời này cô là người duy nhất, thích ăn đòn, thiếu dạy dỗ, thiếu giày vò.

Giờ phút này, hai mắt anh đỏ ngầu, ngọn lửa nóng bỏng dưới đáy mắt đang thiêu đốt, một tay níu lấy cổ áo của cô nặng nề nhấc tới, đặt trên đầu vai, đi lên lầu.

Toàn thân người đàn ông là bộ quân trang chỉnh tề bước từng bước chân kiên nghị của quân nhân, mặt đen lại một cước liền đạp cửa phòng ngủ ra, bịch một tiếng, ngã xuống, một trận gió thổi qua mái tóc ngắn của Noãn Noãn, cũng thổi trúng trái tim nhỏ hỗn loạn của cô.

Một tiếng vang lên, giống như tiếng ném cô vào giường lớn, một người đàn ông từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng liếc cô.

Vội vàng nhanh chóng bò dậy lui về góc giường, co người lại, ánh mắt đề phòng liếc người đàn ông.

"Anh muốn làm gì?" Trong giọng nói mang theo sự tức giận và khủng hoảng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hồi lâu.

Người đàn ông nhếch miệng lên, cười đến tà nịnh, yêu mị, "Chơi em."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cưỡng ép đáng xấu hổ!

Edit: Tịnh Hảo

Tức điên muốn hộc máu, đây là lời nói của người sao, đây là lời nói của thủ trưởng lính đặc chủng sao, người không biết xấu hổ, trời không dung đất không tha.

Noãn Noãn tức giận lửa vọt thẳng lên tận đầu, nhảy dựng lên một cái, dùng cả tay chân níu lấy cổ áo của người chồng quân trưởng, điên cuồng đấm đánh, nhưng anh giống như một tường rào cao lớn vững chắc, lù lù bất động, ánh mắt lạnh lẽo, vừa cuồng vọng vừa ngang tàng, hai người bốn mắt giằng co, một hiệp tới cô liền bị người đàn ông trừng trị gắt gao, mồ hôi sau ót chảy ròng ròng, cô đau buồn, xong đời rồi, hôm nay sẽ bị ma quỷ ăn đến mảnh xương vụn cũng không còn.

Càng giãy dụa, càng bị anh kìm hãm chặt hơn.

Đột nhiên, thân hình cao lớn của người đàn ông giống như con báo chợt đè ép xuống, trực tiếp ném cô ở trên giường, hai đùi thon dài mạnh mẽ kẹp Noãn Noãn mảnh khảnh giạng chân ngồi ở trên người cô.

"Báo nhỏ, móng vuốt rất sắc bén, hôm nay gia sẽ mài thật tốt cho em."

Ánh mắt ác ma của anh toát ra lửa.

Tràn đầy lửa giận, cô vô lực phản kháng.

Đầu óc nhanh chóng hoạt động, chết chắc rồi, làm sao bây giờ.

Trói buộc cô thật chặt, Chiến Vân Không căn bản không nghĩ ra trêu chọc cô thế nào, chính là cảm thấy nhìn vẻ mặt tiểu nha đầu này hoang mang sợ hãi đặc biệt rất thú vị, mắt to chuyển động liên tục, tinh linh nghịch ngợm làm cho người ta yêu thích.

Ý nghĩ muốn cô ở trong lòng anh ngày càng mãnh liệt, hành hạ ý chí của anh, mỗi lần ôm cô vào ngực, tiểu Vân Không đều kêu gào hưng phấn, mẹ nó, cảm giác kia còn khó chịu hơn dao cắt vào da thịt của anh.

Khó nhịn anh cũng phải nhịn, bởi vì anh không thích làm khó người khác, huống chi anh nghe nói con gái làm chuyện yêu sớm sẽ không tốt cho sức khỏe, anh phải có trách nhiệm đối với cô…

Ách, tôi muốn nói, thủ trưởng Chiến thật là một người đàn ông tốt, Noãn Noãn biết nhất định sẽ rất cảm động, nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khiến cô hiểu lầm anh tuyệt đối là một sắc lang, mạnh mẽ. Gian xảo, vua càn quấy.

"Thủ trưởng, móng vuốt của em cũng không dài, cũng không nhọc ngài phí tâm giúp em dọn dẹp."

Cười, dùng sức cười, cười đến sáng rỡ, cười đến chân thành, chỉ vì có thể làm thủ trưởng nguôi giận, để cho cô một con đường sống.

"Tinh Tiểu Noãn, em cái người yêu tinh này."

Trong lúc nhất thời, tâm loạn như ma.

Người phía dưới, mùi thơm mê người, kích thích đáy lòng anh, đáng chết, anh chỉ yêu mùi hương thuộc về người con gái này, rõ ràng là không dùng bất

kỳ mùi nước hoa nào, vì sao cơ thể cô lại mang theo mùi thơm dụ người như vậy.

Môi mỏng khêu gợi nhếch lên, đôi mắt dừng ở cánh môi phấn nộn của cô, xinh đẹp như hoa anh đào nở rộ.

"Noãn Noãn."

Cúi đầu hôn.

Nụ hôn này, vội vàng, nóng bỏng, giày vò, giống như Thiên Lôi tạo ra lửa, xâm nhập vào tất cả sự vui sướng của cô, thật sâu thức tỉnh đáy lòng mềm mại của cô, ngọt ngào.

Người đàn ông tựa như một tên cướp, dã man che lại môi của cô, ngang ngược cướp đi hô hấp của cô, để cho cô chỉ có thể phụ thuộc vào sự hiện hữu của anh mà tồn tại, hô hấp hòa vào nhau, không khí đan xen vào nhau, nước bọt dung hòa vào nhau.

Vẫn còn tiếp tục hôn, nhiệt độ cơ thể tăng lên cao, bàn tay kẹp chặt cô, tiểu Vân Không đã sớm chờ xuất phát chuẩn bị bất cứ lúc nào đều có thể vọt ra dán chặt vào đùi cô cọ xát, khiến trái tim cô giật mình, co quắp, dọa đến ý thức không kịp thời hoạt động, một mảnh hỗn loạn.

Cô vừa nôn nóng, vừa xấu hổ, lại tức giận, bị thân thể to lớn của anh áp chế cũng muốn đè chết cô rồi, nhỏ giọng thở hổn hển:

"Thủ trưởng đừng nóng vội, cưỡng ép thật đáng xấu hổ."

Chiến Vân Không vùi ở cổ cô, bờ môi hôn lên làn da mềm mại của cô, tạo ra từng viên một, hiện lên trái dâu tây lớn ướt át đầy màu sắc.

Một hồi lâu—

Mới rầu rĩ nói.

"Nhóc con, đừng động để anh ôm em một lát."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xôn xao! (1)

Edit: Tịnh Hảo

Bốn giờ chiều.

Noãn Noãn không ngừng nỗ lực đeo bám dai dẳng, cộng thêm sắc dụ, làm nũng đùa giỡn, cuối cùng Chiến Vân Không cũng thỏa hiệp, lái Hummer chở Noãn Noãn đến một chỗ.

Phố Kim Sơn, phòng tranh SU-PER.

Đứng ở ngoài cửa, ngửa đầu nhìn toàn cảnh tòa lầu nhỏ cao ba tầng được thiết kế theo phong cách châu Âu vô cùng đơn giản, giống như cao ốc Lâm Lập cao vút giữa mây trời, tựa như đi nhầm vào cõi tiên trần gian, sạch sẽ đơn giản như vậy đều trở thành một mảnh tấc đất tấc vàng, là phong cảnh đẹp nhất giữa đại lộ đế quốc buôn bán đầy vị tiền bạc nặng nề.

Trong nháy mắt Noãn Noãn mất hồn, dường như đã có mấy đời cảm giác, ba năm trước dựa vào lòng nhiệt huyết của chính mình đánh liều xuống một mảnh bầu trời thuộc về mình, cô không kiêu ngạo, không tự hào, cô muốn hiểu hơn cảm giác trong cuộc sống, có nhận thức hoàn toàn mới về cuộc sống.

Đây cũng là món quà trưởng thành tốt nhất mà cô tự tặng mình trong năm nay.

Miệng to hít vào, quay đầu, dịu dàng mỉm cười tự nhiên dắt bàn tay thô ráp mang theo vết chai của Chiến Vân Không.

"Đi thôi gia, dẫn anh tham quan thế giới nhỏ bé của em một chút."

"Cô giáo Noãn Noãn tới…"

Cũng không biết người nào kêu một tiếng, hai tầng lầu trên dưới lập tức xôn xao.

Rất nhiều ánh mắt của học sinh ở cửa sổ lầu một đã nhìn thấy bọn họ, một người thì dễ thương, một người thì ngang tàng bạo ngược, cô giáo Noãn Noãn biến mất gần một tháng lại nắm tay một anh chàng siêu cấp đẹp trai tuấn tú đi vào.

Trợ giảng các người bọn họ rối rít tiếp cận tiến lên, chào hỏi Noãn Noãn, mặc dù Noãn Noãn có thân phận là giáo viên giảng chính duy nhất của SU-PER, nhưng trong lòng đa số học sinh và trợ giảng ở đây đều biết rõ, cô chính là bà chủ có thực lực nhất toàn bộ nước J phía sau của phòng vẽ tranh.

Phòng tranh này còn có một tên gọi nổi tiếng— nhà thủy tinh.

Là nơi mà rất nhiều tạp chí Fashion ao ước muốn vào chụp hình.

Hai năm trước một người phụ nữ cấp cao trung ương chụp hình áo cưới cô dâu ở chỗ này, sau đó đăng lên một tạp chí, lập tức đưa tới sự chấn động.

Nhiếp ảnh của ảnh cưới năm đó chính là Noãn Noãn.

Về sau cũng có rất nhiều quan chức quyền quý muốn bỏ tiền ra thuê Noãn Noãn, nhưng đều bị Noãn Noãn nhẹ nhàng cự tuyệt chụp hình áo cưới của bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô nói: Tôi không có chuyên nghiệp. Câu nói đầu tiên đã rõ ràng từ chối ở ngoài cửa.

Lúc đó, lòng của cô ào ào chảy máu, hội tụ thành dòng sông Trường Giang và Hoàng Hà, đến nay vẫn còn cuồn cuộn ở trong lòng.

Trên dưới ba tầng SU-PER, vừa đến lầu hai toàn bộ hai tầng lầu tất cả đều nghênh đón, căn cứ vào thống kê mới nhất của Đông Phương Chi Dao trước khi đi, có 407 học sinh, con số đã vượt qua dự tính ban đầu của Noãn Noãn là 300.

Dáng người tuấn tú, cao lớn, dáng dấp mị hoặc chúng sinh, người đàn ông Chiến Vân Không này đến đâu đều trở thành tiêu điểm, nhất là các thiếu nữ đang trong thời kỳ trưởng thành nảy mầm xuân tình, sức quyến rũ càng không thể ngăn cản được.

Có người mạnh mẽ trực tiếp tiến lên xin số điện thoại, có người đùa giỡn giả bộ mềm yếu trực tiếp đụng ngã, có người nhút nhát chỉ dám đứng xa nhìn xung quanh, muôn màu muôn vẻ, hiện trường mất khống chế, làm cho hàng lông mày của thủ trưởng Chiến càng ngày càng siết chặt, đôi mắt tối đen lạnh băng, lạnh lẽo khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Này đặc biệt coi anh là cái gì, con khỉ trong vườn bách thú?

Đèn flash của điện thoại di động nhanh chóng khiến anh tức giận, tiếng rắc rắc của máy chụp hình vang lên khiến anh có ý nghĩ muốn giết người.

Trước mặt truyền thông anh cũng không ra ngoài ánh sáng, lúc này lại triệt để lộ mặt.

Trong lòng hàm chứa sự tức giận, siết chặt tay nhỏ bé trong tay, động tác đang cảnh cáo tiểu nha đầu chết tiệt này, gia càng nổi giận.

Rất nhiều đứa bé của gia đình doanh nhân và quan chức đều nhận ra người đàn ông đó là ai.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Xôn xao! (2)

Edit: Tịnh Hảo

"Đây không phải là Thái tử gia sao, rất đẹp trai, anh ta đang đi cùng cô giáo Noãn Noãn kìa, oa, cô giáo thật không đơn giản…"

"Tôi nghe ba nói, Thái tử gia rất cưng chiều cô giáo, ngay cả quân đội cũng không đi…"

"Nói bừa, ông nội tôi nói thủ trưởng Chiến tuyệt đối là người tự do, lãnh đạo trung ương không có mấy người dám quản…"

"Nếu có thể tôi muốn cùng một chỗ với Thái tử gia năm phút thôi tôi cũng thỏa mãn, người đàn ông cực giỏi, lại đẹp trai anh tuấn, tràn đầy hương vị đàn ông, tôi muốn điên rồi…"

"…"

Các nữ sinh thét chói tai điên cuồng, các nam sinh chỉ có thể dùng ánh mắt sùng bái kính ngưỡng nhất, ngửa đầu cảm thán ông trời, bọn họ có cố gắng cả đời cũng không thể nào vượt qua người đàn ông siêu cấp này.

Âm thanh rất náo động, đây chính là điều mà Noãn Noãn muốn, cô hy vọng Chiến Vân Không có thể có thói quen của người bình thường đứng ở thế giới bình thường cảm thụ cuộc sống của người bình thường, có đôi khi quá thần kỳ cũng không phải là một chuyện tốt.

Cũng sẽ mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi.

"Được rồi, náo đủ rồi thì mau chóng làm chuyện chính đi."

Noãn Noãn sưng mặt lên, đôi mắt nghiêm nghị oai phong, giọng nói rét lạnh.

Cô có thể cùng bọn học sinh đùa giỡn, cũng có thể nghiêm nghị dọa người, Noãn Noãn vừa dịu dàng vừa gian ác gây khó.

Trong vòng nhân sĩ đều tôn cô là— cô giáo yêu tinh.

"Thủ trưởng đại nhân làm sao vậy, thế giới nhỏ của em còn có thể lớn hơn!"

Dáng điệu dương dương đắc ý, lắc đầu, lôi kéo Chiến Vân Không lên lầu ba.

An An không có ở đây, lại biến mất, cô cũng không dám gọi điện thoại quấy rầy, đau lòng cần phải có thời gian tự lành.

Bên trong phòng vẫn gọn gàng ngăn nắp như cũ, sáng sủa, thời tiết dần dần lạnh, trời tối tới rất nhanh, mặt trời chiều lặn ở hướng tây nhường chỗ cho ánh trăng phía sau, chờ đợi nghênh đón ngày mai tốt đẹp.

Noãn Noãn mở đèn, dienndannleequyydonn một phòng sáng ngời, hít vào bầu không khí thân thiết quen thuộc, vui sướng mở rộng hai cánh tay quay một vòng, Chiến Vân Không rất lo lắng cô sẽ ngã xuống vẫn nửa bước không rời đi theo cô, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, hai chân quấn vào nhau chân trước giẫm lên chân sau, người con gái nào đó mất trọng tâm bắt đầu lắc lư.

Kết quả nhào vào trong ngực Chiến Vân Không, đột nhiên Noãn Noãn cảm thấy mình hạnh phúc.

"Chiến Vân Không, anh sẽ luôn ở bên cạnh em vĩnh viễn sao?"

Vấn đề này cô chưa từng suy nghĩ tới, tự dưng bật thốt ra.

Cô không thích dài dòng, lề mề kéo dài, nhất là lúc đang đối mặt với người đàn ông này, cô thừa nhận cô rất yêu thích anh.

"Sẽ, vĩnh viễn đều sẽ."

Người đàn ông trả lời không chút nghĩ ngợi, vô cùng kiên định, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cô rất thâm tình, bàn tay ôm chặt thân thể của người con gái trong ngực.

Râu rặm trên cằm cương nghị đặt ở trên đầu cô, cọ xát thân mật.

Đây là một cam kết, một người đàn ông một lòng vĩnh viễn bảo vệ một người con gái.

Giọng nói nồng hậu giống như một ly rượu đỏ ngàn năm, say lòng người, say mê.

"Hừ, em là cố ý bổ nhào vào anh, thủ trưởng anh tức giận không!"

Nhàm chán sao, có lúc quả thật cô tương đối nhàm chán, nhưng mà cuộc sống sao lại quá giày vò chứ.

Hừ nhẹ một tiếng, người đàn ông ngạo mạn kiêu căng trước sau như một.

"Chuyện nhàm chán của em làm rất ít sao."

"Ách— ùng ục—"

"Đói bụng?"

Người đàn ông giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tiểu nha đầu đói là chuyện bình thường, hiện tại cũng đã hơn bảy giờ tối rồi.

Heo con nhỏ này có thể ngủ có thể ăn nhưng không thấy phát triển, đoán chừng toàn bộ đều dồn lên não, chỉ là, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên vểnh thì vểnh, dáng người… anh rất hài lòng.

Nụ cười Noãn Noãn rất đẹp, "Chúng ta đi ăn piza thôi."

"Đồ ăn đó không tốt cho sức khỏe, đổi cái khác đi."

"KFC."

"Đồ bỏ đi, đổi lại."

Cô nổi giận, rống to, "Vậy ăn shit đi."

Lông mày người đàn ông chau lại, cười đến ưu nhã, "Cái này hay tuyệt, đúng."

"…"

Thua, thật đặc biệt tà ác, khẩu vị quá nặng…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Về nhà hôn!

Edit: Tịnh Hảo

Yên Vũ Hoa Đình.

Phòng khách hào hoa, xa xỉ phung phí, bàn ăn cổ bằng gỗ lim chạm khắc hoa văn từ đời xưa đã lâu.

Dưới ban công là hồ cá chép đỏ lộng lẫy, đang bơi lội chơi đùa.

Niên đại thần bí làm cho người ta có cảm giác buồn bã đang đứng giữa cơn mưa bụi lất phất ở Mông Cổ giữa vùng sông nước Giang Nam.

Phẩm vị cao nhã, phong cách tinh xảo, nơi này chính là chỗ tốt ở Cổ Thành để các thương giới chính trị tụ họp, các loại xe sang trọng dừng thành một hàng trước cửa.

Cô nàng Noãn Noãn rất yêu thích nơi này, cô rất thích lối kiến trúc kiểu Trung Quốc phong cách thiết kế có tính hoài niệm, dù sao cô cũng là người làm nghệ thuật văn nghệ.

Món ăn ở nơi này cực kỳ có hương vị của Cổ Thành, hôm nay có lộc ăn thật tốt quá.

Dù sao cũng không có ăn shit, trực tiếp thăng cấp thành bữa tiệc Mãn Hán.

Chiến gia vẫn rất biết an ủi lòng người, đánh một cái tát sẽ cho ăn một quả táo ngọt.

Bày ra gương mặt lấy lòng nịnh bợ cô tươi cười sáng rỡ đến hoa cả mắt, quản lý tự mình nghênh đón dè dặt chỉ dẫn phòng được bao cho khách quý, lại bị Chiến Vân Không và Noãn Noãn đồng thời ngăn lại.

Noãn Noãn sững sờ, tư tưởng giống nhau?

Xấu hổ đỏ mặt quay lưng, cất bước một mình đi về phía trước.

Hai người chọn vị trí gần cửa sổ ở đại sảnh, những thứ nịnh hót kia mà nói, từ trăm ngàn năm qua đều giống như nhau không hề có điều gì mới đáng nói, quản lý cúi đầu khom lưng, tận tâm tận lực phục vụ, còn muốn dụng tâm hơn cả chăm sóc cha mẹ.

Các loại thức ăn từng món được dọn lên bàn, cân bằng dinh dưỡng, có thịt có rau còn có— rượu?

Hả?

Ý của thủ trưởng là gì, chẳng lẽ muốn nâng chén uống cùng cô?

Nhưng, Noãn Noãn suy nghĩ quá nhiều, chỉ chốc lát sau, thuộc hạ quan trọng nhất của Thái tử gia Quan Lê Hiên và một người đàn ông anh tuấn thanh nhã đến.

Càng làm cho cô vui mừng chính là, năm phút sau Vương Linh cũng tới.

Noãn Noãn thở phào nhẹ nhõm, may mắn không phải ăn cùng ba vị đại lão gia.

Trong ba người cô quen biết hai người, anh đẹp trai này là ai?

"Xin chào chị dâu, tên tôi là Cổ Thanh Dạ."

Người đàn ông rất thanh nhã anh tuấn, giống như đang nói chuyện sinh hoạt với 'nam tiên' ở nơi cảnh cổ tiên xa xôi, sạch sẽ tự nhiên. Nhìn một lần liền rất thoải mái.

Cổ Thanh Dạ và Quan Lê Hiên tuyệt đối là trợ thủ đắc lực của Chiến Vân Không, ba người ở trong thế giới lính đặc chủng được gọi là Tam Ma nước J, là bộ đội lính đặc chủng bậc nhất.

Noãn Noãn chưa từng gặp anh ta cũng không phải là chuyện lạ, xế chiều hôm nay Cổ Thanh Dạ vừa mới về nước, hai tháng trước anh ta được Chiến Vân Không bổ nhiệm làm đội trưởng dẫn đầu nước J kiêm huấn luyện viên phái đến Nam Phi tham gia buổi diễn tập lính đặc chủng lớn hai năm một lần trên thế giới.

Khác với bối cảnh của Quan Lê Hiên, Cổ Thanh Dạ mồ côi, 15 năm trước vào lúc 6 tuổi anh ta được ông nội Chiến đang công tác kiểm tra tình cờ phát hiện ra anh ta ở núi sương mù, lúc ấy anh ta yếu ớt thoi thóp, đen gầy chỉ còn da bọc xương không tốt hơn cho mèo lưu lạc là bao nhiêu.

Ai cũng có lòng thích cái đẹp, cái này đã ẩn sâu trong lòng Noãn Noãn ngàn năm, sắc nữ không đủ sức bỏ qua 'nam tiên' sắc đẹp tuyệt trần như vậy được.

Nhếch môi, cười, xinh đẹp tinh khiết, đôi mắt đẹp long lanh, "Anh đẹp trai có rảnh không?"

Hiện tại bộ đội đặc chủng tuyển chọn người đẹp sao, mỗi người đều là giống tốt, nhưng chất lượng ngoại hình không giống nhau.

Chiến Vân Không là loại lạnh lùng tà mị, Quan Lê Hiên là loại tuấn tú vô lại, Cổ Thanh Dạ kia chính là loại thanh nhã anh tuấn.

Cổ Thanh Dạ ngớ ngẩn, không trách được Hiên tử nhắc nhở anh ta phải cẩn thận tiểu nha đầu này, chỉ nhìn diện mạo không nghe cô nói chuyện sẽ dễ dàng bị lừa gạt.

"Rảnh, chỉ cần chị dâu mở miệng nói một tiếng bảo đảm hễ kêu là tới."

Cổ Thanh Dạ nâng bờ môi lên, cười đến thanh nhã.

Sảng khoái như vậy, 'nam tiên' quả nhiên dễ gần gũi hơn ác ma cay nghiệt nhiều.

"Ha ha, gọi em là Noãn Noãn được rồi, đúng không thủ trưởng Chiến."

Bắt chước thông minh, sau này chuyện gì cũng sẽ lên tiếng hỏi rõ ác ma mặt quỷ Chiến để tinh thần và cơ thể không bị hành hạ.

Một câu nói của nha đầu chết tiệt kia khiến anh buồn bực, quỷ tinh linh thích ăn đòn, anh quản được cả ba trăm vạn lính đặc chủng quân đội nước J duy chỉ không quản được tiểu yêu tinh hoạt bát dã man này.

Vừa nghĩ, liền phiền não.

Ánh mắt lạnh lùng híp lại, không có nói chuyện, đưa tay nhéo hai má non mềm như tàu hủ nước, không cảm thấy chán cưng chiều nhéo lần nữa, nhéo thế nào cũng chưa hết giận.

Người trong cuộc rõ ràng, đây là thủ trưởng Chiến nổi giận, không thể nào phun trào chuyển sang trút giận lên gương mặt của cô, nhưng trong mắt người ngoài đây chính là liếc mắt đưa tình, cái đó trong mắt người ngoài rất không đứng đắn.

Cổ Thanh Dạ giật mình, Quan Lê Hiên cười lưu manh, Vương Linh bình tĩnh.

"Ngay mai Noãn Noãn phải đi học, có vui không?"

Nói thật, Vương Linh rất hâm mộ đời sống đại học sắp tới của cô, ít nhất ở trong sân trường không lo âu buồn phiền.

Khẽ xì một tiếng, hừ hừ, "Vui mừng đến muốn chết rồi."

Cô cũng không biết đầu óc mình bị gì hay là quá ngắn.

Đã ăn xong ngó sen Thanh Hà trong bát, Vương Linh khẽ cười một tiếng, "Nha đầu đã nghĩ thoáng một chút, cuộc sống đại học cực kỳ tốt đẹp, hơn nữa em là loại người thiên tài, chị đoán chừng chưa tới năm thứ hai đại học em sẽ tốt nghiệp, ngẫm lại đều muốn hâm mộ em, chờ lúc em hai mươi tuổi tốt nghiệp, muốn chơi như thế nào mà không được."

"Vâng."

Noãn Noãn buồn bực vùi đầu ăn, miệng lầm bầm.

Bên này, ba người đàn ông cùng cạn rượu đỏ vang lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62-2: Về nhà hôn! (2)

Edit: Tịnh Hảo

"Lão đại, lần diễn tập bộ đội đặc chủng thế giới này, bọn em đã nắm được bộ đội đặc chủng Tam Giác Vàng đánh cho tè quần, anh không nhìn thấy sắc mặt của David Thần quả thật đen tới cực điểm, bọn em cùng anh ta giao thiệp nhiều năm như vậy đây là lần đầu em nhìn thấy gương mặt ngàn năm không đổi của anh ta rốt cuộc cười không nổi, mẹ nó, nét mặt kia thật kinh điển."

Cổ Thanh Dạ cười đến run rẩy kiêu ngạo, bưng ly rượu lên uống cạn sạch một hơi, đôi mắt màu tím lóe lên sự khát máu.

"Tiểu tử cậu lúc này thật trâu bò, được rồi, đừng tự mãn nữa, hành động của cậu đã thông qua vệ tinh trực tiếp truyền đến rất rõ ràng, quả thật lần này chúng ta uy vũ rồi, không riêng gì David Thần hộc máu mà ba mươi mấy người bộ đội đặc chủng cấp cao chỉ sợ gần đây đều phải mất ngủ." Quan Lê Hiên nâng chén ý bảo Cổ Thanh Dạ và Chiến Vân Không nâng chén cùng hai anh em tốt cạn.

Lông mày Noãn Noãn nhếch lên, "Anh là con lai?"

Mọi người đều dừng lại, một giây sau, Cổ Thanh Dạ quay lại, nha đầu này nhất định là thấy rõ màu mắt dieennddannleequyydonn của mình rồi.

"Đúng vậy, là con lai, không rõ cha mẹ nên cũng không biết cái kia là lai từ ai."

Cổ Thanh Dạ nhún bả vai nói nhẹ nhàng không có gì đáng kể, khóe miệng cười châm biếm, cơ thể dựa vào thành ghế, nghiêng người đưa tay búng vang lên một cái muốn phục vụ đem thêm một ly Thanh Thủy.

Thân phận mồ côi vẫn luôn là vết sẹo trong lòng anh ta, ai mà không muốn có cha có mẹ, ai mà không muốn có một mái nhà ấm áp, nhưng những chuyện này đối với anh ta mà nói đã sớm không còn ý nghĩa gì nữa, hiện tại anh ta cảm thấy bản thân mình rất tốt, quân trưởng tư lệnh Chiến Thiên Kỳ là ông nội của anh ta, Chiến Vân Tế, Chiến Vân Không là anh trai của anh ta, Đường Đóa là chị dâu anh ta, Mộ Thanh Nhi là mẹ nuôi của anh ta, bây giờ còn có thêm một chị dâu nhỏ đáng yêu, cái này mới là người nhà của anh ta, anh ta thề muốn dùng cả sinh mạng để bảo vệ người một nhà này.

Cuộc sống nên như vậy, nhìn lại lúc trước, tiếp nhận trải qua toàn bộ trong cuộc sống, cảm thụ cái đẹp và sự tàn khốc của nó.

Hồi lâu, Noãn Noãn cũng không nói chuyện, chống cằm trầm ngâm nheo hai mắt lại, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Cổ Thanh Dạ, đôi mắt trong suốt kia lại dính đầy vẻ máu tanh chém giết.

"Anh đang trốn tránh, bởi vì anh sợ, anh cho rằng anh nói bản thân như vậy không bày tỏ vẻ quan tâm, nói cho anh biết anh sai lầm lớn rồi."

Noãn Noãn nghiêm nghị trách mắng, không còn vẻ đáng yêu nghịch ngợm như thường ngày, miệng nói ra lời như thế khiến mọi người khiếp sợ.

Cổ Thanh Dạ siết chặt lông mày, vô cùng khó chịu và khó hiểu nhìn chằm chằm Noãn Noãn, cắn chặt bờ môi đẹp.

Cô không quen nhìn người đối đãi với bản thân như không có chuyện gì, nhưng lại giống như cả thế giới đều thiếu nợ anh ta.

Người như vậy nội tâm thật ra khát vọng nhất chính là gia đình, cần sự ấm áp nhất, mấy năm lưu lạc nơi xa xăm trải qua sự nghèo khổ là vết thương trong lòng anh ta mãi mãi không thể nào xóa được.

Sự cô đơn khi bị vứt bỏ và sự hoảng sợ cô hiểu được.

Không để ý tới những người khác, cô trừng mắt nhìn Cổ Thanh Dạ nói tiếp, "Cổ Thanh Dạ, người của nhà họ Chiến không phải là lính đào ngũ, người đàn ông của nhà họ Chiến lại càng là dũng sĩ vô địch, anh nghe hiểu rõ chứ!"

Cô nói đến mức này, nếu anh ta nghe không hiểu nữa thật sự không cần lăn lộn trong bộ đội.

Nếu như Noãn Noãn là người không hề liên quan đến những người bọn họ, hễ là người hiểu rõ Cổ Thanh Dạ mọi người đều biết sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì.

Cổ Thanh Dạ là một người hung bạo ẩn sâu trong mấy người bọn họ.

Nhưng lúc này anh ta, như một cái xác bị rút sạch linh hồn, đáy mắt xám xịt vẩn đục, lòng tin chống đỡ mười mấy năm của anh ta nháy mắt sụp đổ…

Trước khi vào học một ngày.

Buổi sáng đúng 7 giờ, Cổ Thành, trước lầu trụ sở quân đội trên núi Mạch Nha của một sĩ quan cao cấp.

"Lão nhị Tinh có ở đó không? Ra ngoài."

Lúc này, một giọng nói ngọt ngào dã man của người con gái phát ra xuyên qua từng tầng trở ngại tiến vào trong phòng ngủ ở lầu hai đến lỗ tai người đàn

ông đang trong giấc mộng.

“Lão nhị Tinh—”

Tiếng gọi ầm ĩ từng lần một, từng tiếng, cả tòa biệt thự cũng hơi rung động.

Ba phút sau, Tinh Nhiên vọt từ trên giường nhảy dựng lên, cả người còn mang theo vẻ buồn ngủ, đôi mắt tỉnh táo hẹp dài có hai ngọn lửa giận đang hừng hực thiêu đốt.

“Tinh Nhiên, mau dậy, không nghe thấy em gái con đang ở dưới lầu gọi con sao, đi, mau xuống lầu chặn lại miệng của em con đi, ông cụ này còn chưa rời giường sao… Nhanh lên một chút.”

Thu Như vừa nói xong vừa đẩy cửa vào, sau khi vào phòng đầu tiên là ngẩn ra, đứa con trai này đang nháo tuồng nào, đứng tại chỗ ở giữa làm gì, hay là mộng du?

Có vẻ như đứa con trai này giống như không có tật xấu này, chẳng lẽ mới bị sao?

Kiếp sống quân nhân mười tám năm, mười lăm năm huấn luyện tác chiến bộ đội đặc chủng tích lũy được thói quen— thiếu ngủ.

Từ lúc làm lính đến nay anh ta chưa từng một lần ngủ nướng, cũng không chịu nổi anh ta mới vừa nằm xuống cái gối còn chưa có hơi nóng, liền bị em gái bảo bối này của anh giày vò, còn có đạo lý không chứ.

Hiện tại anh d đ l q đ chỉ có một ý nghĩ chính là đi ngủ.

Tinh Nhiên khó chịu giơ tay lên qua loa lau mặt một cái, đôi mắt hết sức mở to liền muốn khép lại, thâm trầm nói một câu.

“Con giết nha đầu kia được không?”

Lời nói lạnh lùng đến buồn nôn, anh ta thực sự vừa buồn phiền vừa bất đắc dĩ.

“Mẹ đoán trước khi con giết em gái con, ông nội sẽ phế con, nhanh lên nói nhảm nhiều như vậy làm gì, xuống lầu nhanh lên một chút.”

Thu Như kéo thân thể phẳng phiu to lớn của anh ta đi ra ngoài, miệng còn không ngừng dài dòng, “Cảnh cáo con, sáng sớm tinh mơ lần tới mới quay trở về, con liền ngủ chung với Hắc Hổ đi, cũng khỏi phải vào nhà.”

“Giáo sư Thu… Xem như mẹ lợi hại!”

Thu Như đi ở phía trước dĩ nhiên không nhìn thấy đứa con trai ở sau lưng giơ hai móng vuốt lên làm ra dáng vẻ muốn ăn thịt người.

Phòng khách lầu một.

Một người con gái cao quý lắc lắc cái đùi đẹp xem tin tức sáng sớm, ăn chén cháo táo đỏ mà quản gia vừa mới bưng cho cô, ăn đến phát ra âm thanh lớn, món ăn vô cùng ngon.

Trong phòng khách to như thế, nhất thời tràn đầy hương thơm của cháo.

Vẫn là về nhà thoải mái hơn, cơm tới mồm chỉ cần vươn tay tới, ở nhà giống như cuộc sống thần tiên.

Một chữ ‘thoải mái’.

Nhưng mà dựa vào lương tâm mà nói, thật ra thì Vân Cảnh cũng tốt vô cùng, dáng người của lính cần vụ thật đẹp trai ngây ngô, có bí thư trưởng cũng rất đẹp mắt, vóc người của thành viên lính cảnh vệ cũng thuộc hạng nhất, nơi đó quả thật là chỗ tập trung của trai đẹp.

Đàn ông phục vụ chăm sóc còn tỉ mỉ hơn cả con gái.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới bóng dáng yêu tà anh tuấn, phát hoảng rồi gần đây cô rất dễ bị sóng lớn vỗ vào đáy lòng, mẹ ơi người đàn ông kia có phải là con sâu độc không, người già còn có thể nhớ tới anh, thật phiền.

Lắc đầu, trong đầu mặc niệm: Nam mô a di đà phật, ma quỷ Chiến mau tránh ra…

“Ôi, vừa mới tỉnh?”

Nghe được tiếng bước chân lẹp xẹp nơi cầu thang, Noãn Noãn cũng không quay đầu lại lành lạnh hỏi thăm một câu.

Tối qua tâm tình thủ trưởng đại nhân tốt, đồng ý thỉnh cầu về nhà của cô, sáng nay hơn năm giờ cô liền bị người đàn ông dã thú làm ầm ĩ tỉnh, anh phái Hổ Tử lái Hummer màu đen bá đạo đưa cô trở về nhà họ Tinh.

Dọc theo đường đi, sĩ quan luyện tập buổi sáng, binh lính tuần tra cảnh giới, nhìn thấy xe của thủ trưởng đồng loạt hành lễ.

Nếu có thể tận mắt nhìn thấy thủ trưởng may mắn nhận được sự ưu ái của anh, ở giới quân đội tiền đồ sẽ không hạn chế.

Sâu hơn nữa, từ chợ mua thức ăn về các bà thím thấy xe của bà xã thủ trưởng đều nói một câu, "Mau nhìn đi, bà xã thủ trưởng trẻ tuổi nhất nước J từ trước đến nay của chúng ta về nhà kìa, tiểu nha đầu được nha, có chút tài mọn."

Tinh Nhiên rất muốn bóp chết sự diễnnĐànlêêêQuýyyyĐônn vọng tưởng của cô, gương mặt tuấn tú quay sang một bên hít thở, thở ra, điều chỉnh hô hấp, nhịn, nhịn, anh ta nhất định phải nhịn, hiện tại tiểu nha đầu quá vượt trội, tượng đài phía sau còn cứng rắn hơn cả anh ta, cứng chọi với cứng thì anh ta thua rồi.

Một phút trôi qua—

Người đàn ông nhếch miệng mỉm cười, không có hảo cảm gì mở miệng, "Đây không phải là bà chủ Noãn Noãn kiêu ngạo đỉnh nhất nhà chúng ta sao, em trở lại cũng không báo trước một tiếng, anh hai cũng được chuẩn bị chu đáo nghênh đáo."

Ý nghĩ thực tế trong lòng: nếu anh ta biết chính xác ngày hôm nay tiểu yêu nữ trở về, anh ta nhất định lựa chọn ngủ ở phòng làm việc, chết cũng không về nhà.

Giả mù sa mưa, giả bộ chân thành, mũi Noãn Noãn hừ lạnh một cái vứt cho anh ta một ánh nhìn khinh bỉ.

"Thủ trưởng Tinh, chớ giả bộ, làm như em đuôi không nhìn ra anh vừa mới trở về, một thân toàn mùi hôi thối."

Tinh Nhiên hơi ngừng lại, quả thật mình quá mệt mỏi liền quên chuyện tắm rửa trực tiếp ngã lên giường.

Khóe miệng nâng lên, ngồi sát Noãn Noãn trên ghế sofa.

"Anh em ôm người chết ngủ qua đêm, anh ở trong ao phân ngâm ba ngày ba đêm, chuyện ghê tởm gì mà chưa từng làm…"

Nói đến đây, đôi mắt chuyển động, đột nhiên bàn tay tập kích về phía cô, cưng chiều vừa vê vừa bóp trên mặt cô.

Mượn cơ hội phát ra buồn bực trong lòng anh ta.

"Tiểu Noãn Noãn đến đây đi anh hai nhớ em muốn chết."

Gần một tháng anh ta không có gặp Noãn Noãn rồi.

Noãn Noãn rất nhanh nhẹn đưa tay, đây đều là công lao của anh ta từ nhỏ đã huấn luyện cô.

Hai người vật lộn một trận, người đỡ người đánh, cô trở tay bắt lấy cánh tay của Tinh Nhiên, cả người nhảy tới phía sau anh ta, kẹp cổ anh hai cô.

Khóe mắt nhếch lên, tùy ý cô hành hạ Tinh Nhiên cũng không phản kích, ngược lại không lo lắng gì ăn bát cháo táo đỏ còn thừa của Noãn Noãn, ăn sạch hết không còn thừa lại cái gì.

"Lại nháo nữa, Tinh Tiểu Noãn con biết con bao nhiêu tuổi rồi không, có biết bây giờ thân phận của con là gì không, đàng hoàng một chút cho mẹ."

Thu Như từ trên lầu đi xuống, đã nhìn thấy hai anh em vật lộn, lập tức trừng mắt lên, trách mắng một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62-3: Về nhà hôn! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Bĩu môi, cũng không có vừa ý, nằm trên đầu vai của Tinh Nhiên giống như con mèo lười nhỏ, cũng không muốn nhúc nhích.

Thân phận của cô là gì, nghe được những lời này cô đều chán ghét, cô chính là một người bình thường, cộng thêm việc là người con gái đã kết hôn, chỉ có như vậy.

"Con trở về làm gì, ngày mai phải học đại học rồi, đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa."

"Thủ trưởng đại nhân nhà con phê chuẩn con nghỉ phép về nhà thăm người thân, tối nay làm cho con nhiều món ngon nha, cũng không biết khi nào trở về nhà, coi như đây là ăn bữa tối cuối cùng ở nhà họ Tinh."

Bộ dáng đáng thương, cúi gằm đầu, tay thưởng thức vuốt vuốt trên cổ anh hai lang sói.

Ghìm chặt khiến Tinh Nhiên nhe răng nhếch miệng.

Đáy mắt Thu Như sáng loáng hiện ra nụ cười rất thâm ý, con bé hoàn toàn không để ý trong lời nói của cô đã không phân biệt Chiến Vân Không mà gọi là 'nhà con', hai người trẻ tuổi xem ra chung sống rất hài hòa, vừa nghĩ bà liền cảm thấy vui, một lát gọi điện thoại cho Mộ Thanh Nhi nói cho bà ấy tin tức tốt này mới được.

Để cho vị đại nhân hai nhà đều vui vẻ.

"Được, không phải là món ngon sao, chờ mẹ buổi tối làm cho con."

Con gái biểu hiện tốt, bà làm mẹ phải khao đồ ăn cho dạ dày nhỏ của cô một chút, để cho cô không ngừng cố gắng.

Ngửa đầu, ánh mắt phụt sáng, thái độ của phu nhân Thu không bình thường, hôm nay là thứ hai bà không có lớp sao?

Lúc này.

"Noãn Noãn đã về rồi!"

"Ông nội!"

Giống như một con thỏ nhỏ, nhảy lên chạy đến trước cầu thang, thân mật ôm cánh tay của ông, cười đến như gặp người hiếm lạ.

Cuối cùng Tinh Nhiên thở phào nhẹ nhõm, khóe mắt co giật sờ sờ cái cổ muốn rớt xuống.

Sức lực của nha đầu chết tiệt kia quá lớn.

Giọng nói của ông lão giống như tiếng chuông đồng lớn, tóc bạc hoa râm, lưng thẳng tắp chỉnh tề, đáy mắt màu xám đen hơi thu lại, quân phục phẳng phiu lộ ra vẻ trang nghiêm uy vũ.

Nhìn đứa cháu gái mà mình thương yêu nhất ở trước mặt, mặt Tinh Hàng Viễn lộ ra vẻ hiền lành ôn hòa, cười thương yêu xúc động vuốt mái tóc ngắn của cô.

"Vừa sáng sớm trở về liền ríu rít, có phải tiểu tử Vân Không kia quá nuông chiều con không."

"Nào có, anh ta mới không có thói quen nuông chiều con, không hành hạ con là tốt rồi."

Nhỏ giọng bất mãn không vừa lòng.

Chợt, ngửa đầu nhìn chằm chằm gương mặt của Tinh Hàng Viễn, "Nói thật đi ông nội, chuyện như vậy là do một tay ông bày kế!"

Tinh Hàng Viễn ngớ ngẩn, giả vờ nhìn xung quanh, nhìn một vòng xung quanh cuối cùng tầm mắt lại quay trở về trên mặt Noãn Noãn.

"Tiểu Noãn Noãn đang nói chuyện gì vậy?"

'Phốc—'

Choáng váng, Internet thật là mối họa lớn, nhìn xem ông nội tư lệnh của cô nàng dễ thương hiền lành bị dạy hư thành cái dạng gì rồi, đã học được cách giả bộ, còn tự nhiên không thiếu sót, không hổ là lão tướng quân có kinh nghiệm trên chiến trường, có năng lực.

Trong phòng ăn Tinh Nhiên và Thu Như thiếu chút nữa cười phun, gừng càng già càng cay, Tinh Nhiên giơ ngón tay cái ra về phía ông nội cách đó không xa, cho một cái 'khen'.

Ông nội Tinh, cũng không khách khí tiếp nhận, lặng lẽ chắp tay sau lưng cho anh ta dấu tay chém giết, Tinh Nhiên nhất thời liền uể oải.

Mặt chôn sâu ở trong bát cơm.

Biết Noãn Noãn trở về, tin tức lan truyền nhanh chóng, chỉ tại chiếc Hummer kia quá rêu rao bảng số xe đến mức chói mắt.

Ở trong quân đội và chính phủ có ai không biết Thái tử gia chuyên lái chiếc xe kia, toàn bộ Cổ Thành chỉ có một chiếc.

Có nhiều suy nghĩ nịnh bợ nhân cơ hội bám víu vào quan hệ này, vừa nghe được tin tức đã ào ào tiến đến mang nhiều lễ vật vừa dày vừa nặng, nhưng tất cả đều bị nhân viên bảo vệ ngăn ở cửa cản lại.

Trường hợp náo nhiệt này từ buổi sáng lan tràn đến lúc trăng treo đầu cành mới xong, ngoài cửa sắt lớn của nhà họ Tinh chất đầy vật phẩm lớn nhỏ, ba người nhân viên bảo vệ sắp xếp lại hai tiếng mới dọn dẹp xong đem ra ngoài.

Noãn Noãn và mẹ chuồn chạy từ cửa sau, hai mẹ con ngồi trong một chiếc xe đen bình thường xẹt qua sau lưng những người này.

Mười mấy phút sau, xe dừng tại một siêu thị lớn, dừng xe xong, hai người cùng nắm tay nhau đi vào trong thang máy.

"Giáo sư Thu, lão Tinh xuất ngoại giải quyết công việc lâu như vậy vẫn chưa về có tính là ông phản quốc không."

Kéo mũ thấp xuống che mặt, Noãn Noãn thuận tay lấy chai ô liu từ trên kệ đưa cho Thu Như phía sau.

Tay run hạ xuống, ánh mắt liếc đứa con gái, cười nói.

"Đi, đừng nói bừa, đêm nay ba của con sẽ trở về, có chuyện gì con cứ hỏi ông ấy, mẹ con thật sự không biết chuyện gì, chao ôi— gần đây cũng không biết tại sao thắt lưng vô cùng đau đớn…"

Làm bộ tay xoa nhẹ eo nhỏ của bà, xoa, vẫn không quên khoa trương giãy giụa vài cái.

Cô thật muốn thân tình nhắc nhở một chút diễn trò đau khổ nhiều lúc sẽ biến thành sự thật.

Đáng giận lại buồn d đ l q đ cười lui về sau hai bước đỡ cánh tay của giáo sư Thu.

"Đi thôi, chúng con tôn kính giáo sư Thu cảm ơn ngài vì tổ quốc bồi dưỡng ra một nhóm lớn nhân tài ưu tú, con đại diện cho nhân dân cả nước chính phủ quốc gia cảm ơn sự vất vả cần cù mà ngài bỏ ra, yên tâm tất cả nguyện vọng trong lòng ngài sẽ có ngày đều trở thành sự thật."

Ừ, này cũng không thua kém gì, Thu Như cười đến ưu nhã cao quý, vỗ vào tay trắng nõn của con gái.

"Noãn Noãn, hai mẹ con mình cùng thổ lộ tâm tình, nói thật với mẹ con có thích Chiến Vân Không không?"

Bà cần phải biết đáp án, hiện tại ở trụ sở quân đội mấy phu nhân kia ai cũng hâm mộ bà, con rể là Chiến Vân Không, trên mặt cha mẹ vợ cũng hết sức vẻ vang.

"Thích."

Noãn Noãn cũng không kiểu cách, tự nhiên thừa nhận.

Đến nỗi bắt đầu từ khi nào cô cũng không thể biết được.

Thật tốt quá, tảng đá trong lòng hoàn toàn buông xuống, chẳng qua bà sợ tư tưởng phản nghịch của nha đầu thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hơn ba giờ chiều, siêu thị không có người nhiều, Noãn Noãn ở quầy phục vụ hai tay đặt trong túi áo khoác, chờ mẹ xếp hàng tính tiền, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn TV trên tường phía đối diện đang phát tin tức, hấp dẫn sự chú ý của cô.

"Ngành công an đã thừa nhận Vương Đại Khả mang tội giết người liên hoàn đặc biệt lớn ở Cổ Thành, giam giữ bí mật dự tính tháng 12 sẽ thi hành xử bắn…"

Noãn Noãn nhíu chặt chân mày, không rõ đây là ý gì, theo thực tế Vương Đại Khả đã 'chết', tin tức này tại sao nói vào mùa đông sẽ xử bắn, rốt cuộc cục công an này muốn làm cái gì…

"Con gái, nghĩ đi đâu rồi, đi thôi."

Thu Như đẩy chiếc xe hàng đi tới bên cạnh Noãn Noãn nhưng cô không cảm nhận được, chỉ nhìn chằm chằm trên màn hình TV đến ngây người.

"Ôi—" Bị mẹ nắm tay kéo hồn quay trở về, vén tóc rơi bên tai đi theo sau lưng Thu Như.

Lúc này ở một góc u ám—

Một người đàn ông cầm điện thoại di động chụp được hình Noãn Noãn và Thu Như vừa nói vừa cười, nhấn ra một mã số, nội dung không có chữ viết trực tiếp gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62-4: Về nhà hôn! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Đường về nhà thuận lợi.

Lúc hai mẹ con về đến nhà, phát hiện có một chiếc xe thể thao siêu cấp dừng ở cửa lớn, lúc Noãn Noãn vừa nhìn thấy xe liền vui vẻ.

Tối nay có thể náo nhiệt rồi.

Mở cửa lớn ra, sau khi đậu xe ổn định xong, Noãn Noãn chậm rãi xuống xe, đứng ở cửa biệt thự hắng giọng một cái.

Miệng to hít vào, dồn hết khí.

Quát to một tiếng, "Phong Tây…"

Giọng nói lớn dọa Thu Như giật mình, cuống quít bịt miệng nhỏ của cô.

"Tiểu tổ tông ơi gọi nhỏ giọng một chút, nhớ con là lady, nhớ kỹ mình là thục nữ, OK!"

OK, gật gật đầu, hiểu mình là thục nữ, đẩy tay của mẹ già ra, hung ác hít làn không khí mới mẻ vào miệng.

"Khụ khụ, mẹ của con lần tới dịu dàng một chút được không."

Nhẹ một chút?

Giáo sư Thu hừ một tiếng vòng ra sau mở cóp xe khuân đồ ra ngoài.

"Không nhẹ thì con mới nhớ lâu, đối với con thì phải dùng bạo trị bạo."

"Dì Như, Noãn Noãn chúng ta đã ngoan hơn nhiều rồi, nếu như là lúc trước còn có thể yên tĩnh như vậy sao, đúng không Noãn Noãn."

"Phong Tây, cậu cút ngay cho tôi, thừa dịp loạn trả thù tôi sao, mau giúp một tay xách đồ vào, còn đứng đó le lưỡi nói chuyện, một lát tôi liền cầm dao chặt xuống."

Hừ, Noãn Noãn nói xong giơ bàn tay ra hiệu chém giết, liếc anh ta một cái xoay người vào nhà.

Sắc mặt Thu Như không tốt lắm, đứa nhỏ kia cái gì cũng tốt chỉ là cực kỳ ngang tàng, ai cũng không sợ, bà thật sợ tính tình bướng bỉnh của con gái giống như con trâu sau này sẽ khiến cô phiền toái.

"Tiểu Tây à, con đừng để bụng nha đầu điên kia, nó lại mắc bệnh đấy, một lát dì Như thay con đánh nó."

"Ha ha, bộ dạng của cô ấy con đã sớm quen rồi, dì Như đánh cô ấy thì miễn đi, con sợ con nhìn đau lòng."

Khóe miệng Phong Tây nhếch lên, cười đến anh tuấn, gió nhẹ thoáng qua mái tóc nâu rơi trên trán anh ta, không có ai trông thấy vết thương mờ nhạt dưới đáy mắt anh ta.

"Con cùng các anh của nó cứ quen như vậy đi, nhìn xem nha đầu kia đã thành đức hạnh gì rồi…"

"Em gái chính là muốn anh trai nuông chiều, dì Như đừng để ý quá."

Phong Tây cười nhạt nói.

Hôm nay ông nội Tinh vô cùng vui vẻ, cả ngày ở bộ đội, nhìn đã thấy phiền, vừa đúng hôm nay mấy đứa cháu đến thăm ông cùng ông đánh cờ thưởng thức trà, về sau loại thời điểm này đối với ông mà nói sẽ rất ít, rất ít rồi.

"Chiếu tướng—"

"Ôi, lại thua rồi, ông nội người nên nhường con ba bước, tối thiểu giúp con nếm được mùi vị thắng lợi."

"Phong Tử, cậu có biết xấu hổ hay không, chỉ bằng trình độ thối của cậu cho dù ông nội có nhường 100 bước thì cậu cũng thua, đứng lên, tôi tới bồi ông nội một bàn."

Đông Phương Nghiêm Hàn dùng mông đẩy Phong Trác ra, cuộn tay áo lên, có lòng tin mười phần uống một ngụm trà.

Con ngươi sâu thẳm hung ác của Phong Trác trợn mắt nhìn anh ta một cái, mũi xì khẽ, Đông Phương kia có chút tài năng gì anh và bất cứ người nào đều hiểu rõ, cứ chờ thua đến quần còn không còn anh ta liền không tự mãn nữa.

"An An, đi rót nước cho anh trai, anh muốn nước đá."

Chuông điện thoại reo, Phong Trác cầm ly thủy tinh trong tay đưa cho Thiên An An, xoay người đi sang bên kia nhận điện thoại.

An An chậm chạp bưng ly nước đi ngang qua cửa liền nghe thấy Noãn Noãn tức giận mắng Phong Tây, lúc này trên mặt mới lộ ra nụ cười.

"An An, tớ đoán cậu sẽ tới."

Chạy vào nhà, liếc ly thủy tinh trên tay cô ấy, lông mi cong lên, ôm chầm bờ vai của An An, dáng vẻ giống như nữ thổ phỉ đi vào phòng bếp.

Từ tầng cao nhất của tủ lạnh lấy ra chai nước suối ướp lạnh rót đầy vào ly nước, cầm lấy, nói với An An chờ cô một phút.

Nhấc chân đi ra ngoài.

Mới vừa cúp điện thoại, vừa quay đầu lại thiếu chút nữa bị một người con gái hù chết, "Nhóc con, sao đi tới mà không phát ra tiếng động gì."

"Phong tổng, nước đá của ngài đã xong, xin mời, dùng từ từ."

Lớn tiếng gây sự giậm chân, "Thế này đã được chưa?"

Sự lạnh lẽo xuyên vào tim gan phèo phổi của anh ta, không kiềm được hà hơi một cái, "Ừ, không tệ, lần tới duy trì trạng thái này, đứng nghiêm."

"Phong tổng, vì sao các người lại tới?"

Cô về nhà là thăm người thân, mấy người bọn họ đến đây xem náo nhiệt gì.

Khóe miệng Phong Trác cong lên d đ l q đ, bên trong nụ cười rất có thâm ý, ánh mắt quét nhìn cô một vòng, trong giọng nói trầm thấp phun ra một làn khí lạnh.

"Hai nguyên nhân, một là: đến thăm ông nội, hai là: thay chồng cậu đến thăm ông nội."

Nói ngoa, đều không có ý tứ gì sao, tốn lời nói, cô cười đến tà tứ.

Nửa giây sau ném lại một câu.

"Hừ hừ, tùy cậu, đại tiểu tiện."

Lướt qua người đàn ông bên cạnh.

Sững sờ, Phong Trác bị sặc mặt trắng không còn chút máu, trong lòng bị đâm một cái, sau một lúc lâu anh ta mới miễn cưỡng co giãn bộ mặt cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62-5: Về nhà hôn! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Gần năm giờ tối, toàn bộ biệt thự đều sáng rực, bên trong phòng ăn nhà họ Tinh.

Toàn thân Tinh Tử Bằng mệt mỏi xuất hiện trước mặt mọi người, đi theo phía sau là Tinh Nhiên vừa đón ông trở về từ sân bay.

Đặt hành lý xuống ông vọt lên lầu tắm qua loa, thay đồ mặc ở nhà khoan khoái nhẹ nhàng liền vội vã xuống lầu.

Ngồi phía bên tay trái Tinh Hàng Viễn, Tinh Tử Bằng xin lỗi cười.

"Ngại quá đã khiến các con đợi lâu, tới, chú Tinh tự phạt ba ly, bọn nhỏ các con cứ tùy ý."

Đứng dậy, cầm ly rượu lên, ông uống hết ba ly, một giọt cũng không còn.

Phong Tây dẫn đầu hô to.

"Được, chú Tinh vẫn như vậy chưa bao giờ già, thoải mái, mấy anh em con cũng không thể rớt lại phía sau, chúng ta cùng nâng ly với ông nội, chú Tinh, dì Như, anh hai Tinh…"

Noãn Noãn phấn khởi đã cầm ly ở trong tay chờ Phong Trác điểm danh tên cô, ngoài dự đoán.

Phong Tây bỏ qua cô, nói tiếp.

"Chúc cô gái Tinh Tiểu Noãn đáng yêu xinh đẹp thông minh nhất vũ trụ của chúng ta tân hôn hạnh phúc, cạn ly—."

"Cạn ly—."

Mọi người hoan hô đều nâng ly lên, bảy tám cái ly thủy tinh đụng vào nhau, âm thanh giòn tan dễ nghe.

Để lại Noãn Noãn sững sờ tại chỗ, dở khóc dở cười, nhưng cô xoay chuyển rất nhanh liền khôi phục vẻ bình tĩnh, không sai bây giờ cô đã kết hôn, mọi người thành tâm chúc cô tân hôn vui vẻ hạnh phúc, cô phải tiếp nhận không phải sao, vì đây là lời chúc phúc.

Đứng lên cô rất nghiêm túc nói.

"Cảm ơn, cảm ơn mọi người chúc phúc, con sẽ nỗ lực, ly này con sẽ uống hết, mọi người cứ tùy ý."

Ngửa đầu, uống hết sạch ly rượu đỏ trong tay, hào phóng nghiêm túc, Tinh Tử Bằng nhìn thấy rất vui mừng.

Nhưng mùi vị của rượu là gì?

Sao lại quá ngọt, chép miệng, nâng cái ly lên nhìn kỹ, nhất thời cô bùng nổ.

Cắn răng nghiến lợi cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông căm hận rống to.

"Cậu là tên khốn kiếp, ai cho cậu đổi rượu thành nước ép nho hả?"

"Thái tử gia nói rồi, không cho phép vị thành niên uống rượu, đây cũng là vì muốn tốt cho em, nếu để cho anh ấy biết hắn là em rất rõ ràng hậu quả ra sao…"

Trong lòng mọi người đều biết rõ hai chữ kia mà Phong Tây không nói rõ là gì.

Anh ta mỉm cười, anh ta nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng xinh đẹp của Noãn Noãn, ánh mắt thâm thúy như có ngọn lửa chuyển động, trái tim co rút đau đớn, đáy mắt ảm đạm thoáng qua vẻ bất cần đời ngày thường.

Lợi hại, lấy Chiến gia ra dọa cô, có cây đại thụ lớn phía sau.

Cô mỉm cười, cô nhịn.

"Không uống thì không uống."

Noãn Noãn tức giận gắp một cục thịt bò to vào trong miệng nhai, hai mắt giống như hai súng phun lửa nhìn chằm chằm Phong Tây, hận không được giờ phút này đốt anh ta thành tro bụi.

Một ông cụ với một đôi vợ chồng trung niên và bốn người đàn ông có phong cách khác thường ưu tú, ở bên kia cực kỳ náo nhiệt uống rượu nâng ly, nói chuyện tin tức.

Bên này, hai cô gái xinh đẹp quét sạch hai bình thủy tinh nước ép nho.

"An An, ngày mai tớ bắt đầu đi học, SU-PER liền giao cho cậu."

"Không thành vấn đề, dù sao gần đây tớ cũng không có chuyện gì, đang trong kỳ nghỉ phép."

Hôm nay Chiến Tả muốn gặp một khách hàng quan trọng nên không có tới, cô coi như cũng tránh được một kiếp nạn, bằng không thật không biết anh ta và Đông Phương Nghiêm Hàn gặp mặt lại sẽ đánh nhau thành cái dạng gì.

Noãn Noãn cau mày, công việc của Thiên An An điên cuồng một năm 365 ngày đi làm đều không đủ dùng, sao lại có chuyện nghỉ phép chứ, suy nghĩ chốc lát cô kiên định gật đầu, nhất định là do anh họ Chiến Tả huyên náo.

"Noãn Noãn, ngày mai sẽ phải đi học, sao lại không thấy Chiến đại nhân nhà cậu?"

Đừng nói, buổi sáng hôm nay cô thật còn thấy Chiến Vân Không ở dưới tập đoàn Đông Phương.

Miệng nhồi nhét toàn thịt, mơ hồ không rõ nói.

"Không biết, có thể bận việc."

Không đề cập tới người đàn ông này thì không sao, hiện tại nhắc tới ngược lại có chút bắt đầu nhớ nhung rồi, mặt đỏ đến mang tai.

Người con gái xinh đẹp, đôi mắt trong veo mênh mông.

Mắt cong lên cười, mũi cao khéo léo, đôi môi màu đỏ hồng, một nét đẹp thanh thuần chứa đựng vẻ mê hoặc giống như một tinh linh xuống phàm trần.

An An nhìn đến choáng váng, môi buông lỏng nhịn không được bật thốt lên.

"Noãn Noãn cậu chính là mầm gieo họa, thua thiệt có thủ trưởng Chiến trấn giữ cậu, đoán chừng chỉ có anh ta mới có thể thu phục được yêu tinh cậu, quá mị hoặc lòng người rồi."

Thật may mình là con gái.

"Ha ha, quá khen quá khen tiểu nữ tử ở đây cảm ơn cậu trước, tớ nghe nói trường đại học quốc lập Trung ương có khóa huấn luyện quân sự vô cùng nghiêm khắc, tớ có thể không tham gia huấn luyện quân sự trực tiếp nhảy qua không?"

Bây giờ mặc dù đã là tháng chín, nhưng cuối thu sẽ nắng gắt, đứng ở dưới mặt trời từ sáng đến tối suốt một tháng, cô sợ rằng cô sẽ bị cắt xén đi một lớp da.

Ngón trỏ khẽ đẩy nhẹ trán cô.

"Nghĩ gì thế, học sinh mới nhập học của trường đại học quốc lập Trung ương phải tuân thủ quy định nghiêm khắc thứ nhất chính là không cho phép xin nghỉ trốn học huấn luyện quân sự, ngoan, sớm dẹp bỏ ý tưởng này đi, yên tĩnh vượt qua đợt huấn luyện, ngày sau đại tiểu thư muốn làm gì cũng được."

Không nói, đáy lòng nói thầm, chắc chắn chạy không thoát, vậy thì có biện pháp gì để cho mình có thể sống tốt hơn một chút trong một tháng.

"Lần này huấn luyện viên là bộ đội nào?"

"Nghe nói là từ tổng tập đoàn quân đội chọn người bên trong, cụ thể một chút?"

Ngoắc ngoắc đầu ngón tay ý bảo cô tới gần, An An lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nói.

"Nghe nói hình như là anh hai của cậu dẫn đội, đừng quá tưởng thật nha tớ chỉ nghe nói thôi, cậu có thể dò xét anh hai cậu, trong lòng sẽ có được đáp án."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62-6: Về nhà hôn! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Đôi mắt Noãn Noãn trợn thật lớn, nước ép nho bị nghẹn ở trong thực quản, sặc đến khiến cô hoa mắt choáng váng, trước mắt toàn ánh sao rực rỡ, cố che miệng đè nén sự khó chịu ở trong ngực ho khan dồn dập, lưng cong lại giống như con tôm lớn, đứng thẳng lên.

"Ôi chao, thần linh của tôi ơi, quá kích động rồi."

An An vội vàng vỗ nhẹ phía sau lưng của cô cố gắng làm dịu thân thể không thoải mái của Noãn Noãn.

"Tớ kích động cái rắm, nếu như là anh hai của tớ mới chết chắc đấy."

Đỏ mặt tía tai hung dữ ngẩng mặt lên đứng dậy, đỡ lấy mép bàn, đưa tay nhận lấy ly nước đưa tới uống ực một hớp, mí mắt cũng không nâng lên thuận miệng nói một câu, "Cảm ơn."

"Anh sẽ tiết lộ tin tức cho em, như thế nào?"

Nghe giọng nói đã biết ai, Noãn Noãn tức giận nói, "Đừng có thừa nước đục thả câu, vui vẻ cái gì."

Thật là, không biết lão nương sốt ruột sao.

Phong Tây sờ lỗ mũi một cái, cười đến vô lại, "Anh có gì tốt đều nói trước cho em nghe."

"Không có chuyện gì tốt, dẹp đi."

Trực tiếp dứt khoát, cho Phong Tây một đường cùng phản kích, anh ta âm thầm dùng lực ngồi yên ở trên ghế mới không bị cơn gió lạnh lẽo quét đến.

Chân mày khẽ nhúc nhích, móc ra ba tấm vé từ trong túi quần tây đặt trước mặt hai người.

"Một tháng sau, rạp hát lớn quốc gia, buổi trình diễn vòng quanh thế giới đầu tiên của riêng anh, mời các em."

Có thể hát nhảy, biểu diễn đặc biết tốt, bộ dáng đẹp trai không thể diễn tả được, được trưởng bối trong làng giải trí yêu mến, có thể nói muốn gió có gió muốn mưa có mưa.

Từ trước tới nay, vé xem buổi biểu diễn của Phong Tây luôn ở trong trạng thái khó tìm, đã từng có những người lừa gạt nâng giá tiền vé khán đài bình thường cao gấp 50 lần so với vé VIP trước hai tiếng của buổi biểu diễn, bọn lừa gạt đó quá trục lợi rồi.

Tay nhanh chóng thu vé lại, nghiêm mặt lại, lần này xem như nở nụ cười với Phong Tây.

"Cái này tôi thích."

Cùng mình tinh lớn sóng đôi ngồi trên khán đài VIP quý, ăn bắp rang và uống coca, nghe Phong Tây hát, nhìn anh ta đẹp trai ở trên sân khấu, ca hát khiến người ta thét chói tai liên tiếp.

Cô rất thích thấy Phong Tây khi đó, bởi vì chỉ có khi đó Phong Tây mới vui vẻ vui sướng nhất, chân thật nhất.

Anh ta là người thuộc về sân khấu, toàn bộ thế giới đều vì anh ta mà reo hò mê muội điên cuồng.

Phong Tây hừ nhẹ một tiếng, nắm được chóp mũi vểnh lên của Noãn Noãn, mím môi cười nói, "Tham lam chết đi được."

"An An, gần đây có bận việc không thiết kế cho anh mấy bộ quần áo mặc biểu diễn, hiện tại rất cần gấp, được không?"

Trợn mắt, "Sao anh không nói sớm, thật may trong tay em có nhiều bản thiết kế lưu lại, ngày mai anh tới SU-PER tìm em."

Chắp tay trước ngực, anh ta nhắm mắt tỏ ý cảm ơn.

"Cảm ơn, không hổ danh là bậc thầy nhà thiết kế của anh, cảm ơn cảm ơn."

"Chao ôi, cảm ơn xong chưa còn nói chuyện chính sự, tôi còn đang chờ đấy."

Noãn Noãn gõ bàn nhắc nhở.

"Nhóm huấn luyện này được tuyển chọn từ bộ đội đặc chủng, quả thật là anh Nhiên dẫn đội, nhưng…"

"Nhưng gì?"

Giờ phút này lỗ tay của Noãn Noãn và An An chống đỡ đến muốn biến dạng, tỉ mỉ nghe, cẩn thận không để lọt ra ngoài.

"Tổng tư lệnh không phải là anh ấy, là do người khác, về phần là ai, xế chiều ngày mai không phải em sẽ biết đáp án sao."

Truyền đạt tin tức xong, hai tay Phong Tây xoa nhẹ lên đầu hai cô gái, đứng lên đẩy ghế ra trở lại bên kia, lại bắt đầu vòng mới PK rượu cùng với mọi người.

Đã nói xong chẳng khác gì là chưa nói, vô ích một hồi, mục đích chủ yếu chính là đưa hai tấm vé, kẻ lừa đảo, gạt cô.

Mặc kệ là người nào, càng nghĩ càng chán, 'binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn', cô luôn luôn chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Học sinh mới trình diện

Edit: Tịnh Hảo

Hôm sau, trường đại học quốc lập Trung ương.

"Noãn Noãn, một tháng huấn luyện quân sự này con phải nghe lời thầy giáo biết không."

“Dạ, con biết rồi.”

Thu Như dừng xe ở bãi đậu xe ngầm của trường học, rút chìa khóa xe ra, bà cũng không vội xuống xe mà mặt đối mặt nhìn đứa con gái của bà.

Bà quét mắt nhìn vẻ mặt ỉu xìu của Noãn Noãn, bà khẽ cau mày, “Thái độ trả lời không đủ chân thành.”

“Dạ, con đã nghe rõ rồi ạ.”

Một chút tinh thần Noãn Noãn cũng không có, hôm nay hai giờ sáng mới ngủ sáu giờ sáng đã rời giường, trong lòng cô cực kỳ khó chịu, trường học chính là một nơi biến thái, không phải chỉ là đến báo danh thôi sao làm gì lại làm sớm như vậy.

Thu Như vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tay đặt trên vai cô, giọng nói sắc bén.

“Có tinh thần một chút, một lát mẹ dẫn con đi làm thủ tục báo danh, buổi trưa mẹ dẫn con đi ăn ngon…”

Nói tới chỗ này, điện thoại của Thu Như đột nhiên vang lên.

“Ừ, chúng tôi đã đến nơi rồi, cậu có thể đợi ở đó rồi, ừ, một lát gặp.”

Cúp điện thoại, giáo sư Thu thúc giục.

“Con gái, chúng ta mau nhanh xuống xe, có người chờ đấy.”

“Dạ.”

Noãn Noãn híp mắt lầm bầm một tiếng, bước chân chầm chậm đến bên cạnh Thu Như, hoàn toàn vẫn là bộ dạng đó chưa rời khỏi trạng thái cũ.

Trường đại học quốc lập Trung ương là trường bậc cao đứng thứ ba của nước J, có rất nhiều hệ học sinh đều rất nổi tiếng trên thế giới, dienndannleequuyydoonn vì vậy phần trăm du học sinh trao đổi ở nơi này cũng cao hơn những trường khác rất nhiều.

Lúc này là tám giờ ba mươi phút sáng, là ngày tựu trường trình diện đầu tiên.

Liếc mắt một cái, người người nhốn nháo tấp nập, đông đúc không nhìn thấy rõ, còn có rất nhiều thành viên hội học sinh đội mũ biểu thị là sinh viên tình nguyện hướng dẫn chỉ đường cho học sinh mới.

Phần lớn đều là học sinh cùng đến với người nhà, một đứa nhỏ có hai người cha mẹ, quà tặng bao lớn bao nhỏ bày ra chồng chất.

Lại nhìn bạn học Noãn Noãn, trang bị nhẹ nhàng ra trận, trên người ngoài ba lô thì không còn cái khác.

Thu Như dẫn con gái đi tới dưới cọc quốc kỳ ở giữa quảng trường, cách đó không xa vừa đúng có một vóc dáng cao lớn của người con trai đang tiến gần về phía bọn họ bên này, đúng vào lúc bọn họ thấy người con trai phất tay chào hỏi bọn họ.

“Giáo sư Thu!”

Người con trai chạy chậm tới phía trước bọn họ.

“Ôi chao, Giang Ly, giới thiệu với cậu một chút đây là con gái của tôi Tinh Tiểu Noãn, Noãn Noãn, đây là học trưởng Giang Ly trên con hai khóa.”

Khóe miệng Thu Như nâng lên mỉm cười, đưa tay túm lấy ba lô của Noãn Noãn.

Giang Ly là một trong những học trò bà rất hài lòng, cho nên giao con gái cho cậu ta giáo sư Thu rất yên tâm.

“Hả? À, chào anh học trưởng, em là Tinh tiểu Noãn, anh có thể gọi em là Tiểu Noãn, sau này xin học trưởng chỉ giáo thêm.”

Noãn Noãn lễ phép bắt tay cùng Giang Ly, coi như hai người quen biết rồi.

Mãi cho đến trưa, Giang Ly đã đi cùng với Noãn Noãn làm xong tất cả thủ tục nhập học, dẫn cô làm quen trường học, vì cô giới thiệu một số trung tâm lớn cơ bản.

Noãn noãn miễn cưỡng cười thỉnh thoảng ừ a hai tiếng, nhưng hầu hết thời gian cô đều im lặng.

Tất cả thủ tục đều ổn thỏa, chỉ còn thiếu một chuyện, là học sinh mới gặp mặt.

Noãn Noãn học tại khoa nghệ thuật thiết kế, ở trường đại học quốc lập Trung ương mà nói đây là một ngành mới, học sinh đều là đủ loại ‘trời nam biển bắc’, trang phục kỳ dị son phấn dày cả lớp, là nơi tụ họp tập trung các loại hoa khôi tuyệt thế lớn nhất.

Hôm nay Noãn Noãn ăn mặc d đ l q đ rất tùy ý, trang phục cổ điển quần jeans màu xanh lam bó sát người phô bày ra cặp đùi đẹp thon dài rất hoàn mỹ, phía trên là áo thun màu trắng, bên ngoài là áo khoác len dệt hoa văn rộng thùng thình, nhỏ nhắn trong sáng tùy ý, cách ăn mặc hợp với lúc cô yên tĩnh,

gương mặt thanh tú thuần khiết nhất thời đưa tới không ít con mắt của người đi đường.

Đều là làm nghệ thuật, đối với người hay sự vật xinh đẹp ít nhiều cũng nhạy cảm sẽ nhìn lại thêm mấy lần.

Giang Ly và Noãn Noãn đi vào lớp một khoa nghệ thuật, cô chọn hàng cuối cùng ở gần cửa sau ngồi xuống, Giang Ly ngồi ở bên cạnh cô.

Lúc này, giáo viên chủ nhiệm nữ có dáng dấp rất lịch sự đi đến, sau khi nói một lời dạo đầu đơn giản, cả lớp 50 người bạn học bắt đầu tự giới thiệu cũng là bạn học cùng lớp làm bước quen biết đầu tiên.

Trong lúc các bạn học tự giới thiệu bản thân mình, ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm nữ luôn thỉnh thoảng lướt về phía Noãn Noãn và Giang Ly bên này, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chú khiến Noãn Noãn rất không thoải mái.

Nghiêng đầu cô hạ thấp giọng nói với Giang Ly, "Giáo viên chủ nghiệm đó không phải mắt lé chứ?"

Giang Ly sững sờ, đầu tiên không biết ý cô là gì.

"Mắt lé?"

"Anh không phát hiện cô ấy luôn nhìn về phía chúng ta bên này sao?" Noãn Noãn cứ có cảm giác ánh mắt của giáo viên chủ nhiệm không đơn thuần, sẽ không phải là do đại soái ca bên cạnh cô chứ…?

Trong lòng suy nghĩ, đầu không khỏi mất phương hướng ánh mắt vừa nhìn gương mặt tuấn tú sạch sẽ của Giang Ly.

Mắt to mày rậm, sống mũi cao, bên dưới hốc mắt lõm sâu là đôi con ngươi đen nhánh, đôi môi độ dày vừa phải, màu da mạch nha khỏe mạnh lộ rõ vẻ đàn ông chững chạc của cậu ta.

Cười rộ lên rực rỡ, đôi mắt quyến rũ người.

Đúng là một đại soái ca, nhưng bên cạnh cô đại thần siêu cấp đẹp trai quá nhiều, đối với trai đẹp thị giác của cô có chút mệt mỏi, dĩ nhiên trừ thủ trưởng Chiến nhà cô, ha ha, vậy mà xem mãi không chán đấy!

Giang Ly quét nhìn một cái về phía trước rồi thu hồi tầm mắt lại, phát hiện Noãn Noãn đang đánh giá cậu ta, trong con người trong suốt lộ vẻ tinh nghịch gian xảo.

Cảm thấy ngẩn ra, dùng cánh tay đẩy nhẹ cô.

"Tiểu Noãn, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta không sao đâu."

"Thôi đi, em đâu có hỏi anh cái gì, đừng khẩn trương."

Cười vỗ lên đầu vai cậu ta, đứng lên sải bước tới bục giảng phía trước…

Từ lúc cô lên bục giảng giới thiệu bản thân mình, phía dưới liền có tiếng bàn tán thưa thớt không ngừng nghỉ, cho đến khi xuống bục giảng các bạn học vẫn còn nho nhỏ nói thầm cái gì, rất nhiều tầm mắt không rõ ý vị quét qua người Noãn Noãn.

Bên trong những ánh mắt này không khỏi có ghen tị, hâm mộ, sùng bái, miệt thị, ngưỡng mộ, chán ghét, mặt không chút thay đổi… Tóm lại rất phức tạp.

Noãn Noãn cảm thấy chẳng sao cả, nếu cô dự định đi học cũng sẽ có thể nghĩ đến loại tình huống hôm nay.

Xem ra, vẫn nên là người con gái thông minh khiêm tốn, cố gắng ít khoe khoang.

Lúc này, cuối khúc hành lang có hai người con gái cao gầy ăn mặc thời thượng tay cầm túi xách xa xỉ nhìn chằm chằm một nam một nữ trước mặt rời đi, vẻ mặt coi thường khinh bỉ.

"Cô ta là Tinh tiểu Noãn? Tôi thấy chỉ là một tiểu nha đầu."

Khóe miệng Sophie nhếch lên, hai cánh tay vòng trước ngực, nói lỗ mãng.

'Tài sản của nhà người ta còn trâu bò hơn cậu, khinh bỉ cái gì!"

Nguyệt Chân dựa trên vách tường, móc bật lửa ra cầm trong tay vuốt vuốt, két— ngọn lửa bùng lên, đỏ rực chiếu vào đáy mắt của cô ta, tia độc ác chợt lóe lên.

Sophie liếc Nguyệt Chân một cái, nâng tay phải lên vuốt vuốt mái tóc dài màu vàng nâu, từ trong túi d i e n d a n l e q u y d o n xách LV móc ra một điếu thuốc liền tự nhiên bật lửa lên châm thuốc, hít một hơi.

"Tuy cậu cũng có tài sản, nhưng cậu đừng quên đây là Cổ Thành, cậu đều không vượt qua đại tiểu thư Nguyệt."

“Nếu tớ dám tới nơi này sẽ không sợ giẫm qua cả thế giới, trò hay vừa mới bắt đầu, cậu đừng quên Tinh Hạ.”

Đôi mắt xinh đẹp màu đồng của Sophie hơi co lại, cười đến quyến rũ, hai tay đặt ở trong túi quần ngồi dậy đi ra ngoài.

“Đi thôi, tôi mời cậu ăn một bữa ngon, tôi tính cảm ơn cậu đã giúp tôi đi tới thành phố làm cho tôi muốn buồn nôn này một lần nữa.”

Sophie dụi tắt thuốc, bỏ kẹo cao su vào trong miệng, mắt phượng híp lại tiến lên nắm bả vai của Nguyệt Chân.

“Anh em các cậu yên tâm, lần trở về này chúng ta sẽ bồi người Cổ Thành chơi một trận lớn…”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63-2: Học sinh mới trình diện (tt)

Edit: Tịnh Hảo

Một nhà hàng Tây cao cấp.

“Mẹ của con ơi, mẹ gọi nhiều như vậy làm sao con ăn hết, cho heo ăn sao!”

Nhìn chằm chằm một bàn đầy đống lớn đồ ăn như thịt bò bít tết, trái cây, salad, bánh mì khô, blabla, Noãn Noãn thật có lòng nhưng không đủ lực ăn.

“Sợ gì, cứ cố gắng ăn, còn thừa thì đưa cho anh hai con, quên anh con có biệt danh là ‘bậc thầy Tinh quét sạch bàn ăn’ sao, cũng do con đặt đấy.”

Vẻ mặt Thu Như vui mừng đem miếng bít tết vừa mới cắt để trước mặt Noãn Noãn, con gái đi học, là chuyện vui vẻ nhất của bà, ba năm rốt cuộc chờ được rồi.

Noãn Noãn nhổ, d đ l q đ đó là trước kia cô muốn nháo với anh hai như thế nào đều được, mà lúc này tình huống khác rồi, mẹ thân ái à, đây là mẹ đẩy con gái mình vào hố lửa.

Giữa ăn hay không ăn cứ đấu tranh một hồi, nhìn thịt bò bít tết thượng hạng trên bàn mà ngẩn người…

Ừng ực— dạ dày kêu lên, đói bụng vẫn là không chống chọi được với thời gian hành hạ, bất đắc dĩ nuốt một ngụm, vén tay áo lên, mở miệng to ra, ăn và ăn…

“Ôi, Noãn Noãn không vui?”

Tinh Nhiên vừa tới ngồi xuống liền phát hiện tiểu nha đầu rầu rĩ không vui.

“À? Không có, vui vẻ, em nhìn thấy anh hai em liền vui vẻ, ha ha!”

Đi tới cũng không phát ra tiếng động, không trách được đúng là danh hiệu ‘Thiên Ưng’.

“Em ha ha cái gì, yên tâm, sinh viên năm nhất các em không thuộc quyền quản lý của anh.”

Tinh Nhiên cầm nĩa ghim lên miếng thịt bò bít tết to trong đĩa của Noãn Noãn, lại đưa vào miệng thêm một cái bánh bao, uống một hớp lớn nước dưa hấu.

Anh ta đói bụng lắm, sáng sớm đi tổng quân khu họp vừa mới trở về, cũng không có thời gian uống một miếng nước, một lát còn phải trở về trường quốc lập Trung ương tham gia nghi thức bắt đầu huấn luyện quân sự.

“…? Vậy ai quản việc đó? Ai chịu trách nhiệm sinh viên năm nhất?”

Tinh Nhiên y hệt gió cuồng phong không đến mười phút đã ăn sạch tất cả thức ăn trên bàn, cầm lấy khăn ăn lau miệng, trên mặt chứa đựng nụ cười thần bí.

Anh ta không trả lời vấn đề này, mà đứng dậy kéo Noãn Noãn.

“Giáo sư Thu tụi con đi trước, một tháng sau gặp.”

Noãn Noãn hơi nhíu mày, còn đang suy nghĩ anh hai mới vừa nói là có ý gì, cả người liền bị Tinh Nhiên nhét vào trong xe Hummer quân dụng, một cước chân ga xông ra con đường lớn, nhanh chóng biến mất trong dòng xe cộ.

Quảng trường trung tâm trường quốc lập Trung ương.

Lúc này, trên bệ giảng lớn trừ hiệu trưởng và mấy lãnh đạo cấp cao của trường còn có 30 người sĩ quan đặc chủng.

30 người huấn luyện sĩ quan mặc đồng phục huấn luyện tác chiến, chân mang đôi ủng quân nhân tác chiến, đứng thẳng tắp giống như cây tùng, kính răm màu đen ở trên gương mặt cương nghị ngăm đen của bọn họ, không nhìn thấy rõ bộ dáng của bọn họ.

Sĩ quan dẫn đầu chính là anh hai của Noãn Noãn, là phó đội trưởng của lần huấn luyện quân sự này.

Dưới ánh nắng mặt trời, giọng nói hiệu trưởng vang vang có lực, dõng dạc mở đầu đại hội bằng lời thề khiến các bạn học sinh nghe xong nhiệt huyết sôi trào.

"… Phía dưới xin mời người phụ trách đợt huấn luyện quân sự lần này của trường quốc lập Trung ương chúng tôi, phó đội trưởng huấn luyện viên đồng chí Tinh Nhiên lên phát biểu mở đầu đại hội."

Thoáng chốc, dưới đài xôn xao lên.

Tại sao vậy?

Có hai nguyên nhân, một là: gương mặt tuấn tú của Tinh Nhiên đưa tới tiếng thét chói tay của nữ sinh và sự ghen tỵ của nam sinh.

Hai là: mọi người muốn biết tổng huấn luyện viên của bọn họ đi đâu rồi?"

Việc này Noãn Noãn muốn phát chán, lúc nào thì thời gian dài như đứng lại vẫn không nhúc nhích, hô hấp hơi nhanh.

"Các bạn học, từ giây phút này trở đi các bạn là binh lính của tôi, tôi xin mời các bạn thu lại tất cả sự hiếu kỳ, thu lại tính khí tiểu thư thiếu gia của các bạn, tôi đối xử bình đẳng như nhau, ở nơi này trong một tháng không cho phép lính của tôi bởi bất kỳ nguyên nhân gì mà xin nghỉ, trừ khi các bạn ngã xuống không đứng lên nổi nữa, các bạn cũng không cần xuất hiện diendanlequydonnn lần nữa trong sân huấn luyện, cuối cùng, lần báo cáo diễn tập toàn quân của một tháng sau tôi hy vọng toàn bộ thành viên đến đông đủ, tôi tuyên bố đợt huấn luyện quân sự chính thức bắt đầu."

Tiếng vỗ tay như nước thủy triều, kéo dài không ngừng, đưa mắt nhìn các huấn luyện viên sau khi rời đi, toàn trường 8700 sinh viên đại học năm nhất theo sự hướng dẫn của giáo viên trở lại lớp học của mình để nhận quân phục.

Ngôi sao nhảy lên đầu cành.

Ôm quân phục Noãn Noãn đứng ở cổng trường quốc lập Trung ương ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, lần thứ mười sáu nặng nề thở dài.

Bận rộn nguyên ngày hôm nay đã xong, kế tiếp trong một tháng cô phải trải qua ở chỗ này, nhưng giáo viên hướng dẫn không có nói tư liệu thông tin của cô cũng không nói thông tin phòng ngủ của cô, nói cách khác ký túc xá của trường học không có vị trí cho cô.

Thật lòng mà nói, lúc cô biết được tin tức này trong lòng cô có một chút vui vẻ.

Nhưng bây giờ cô có chút hối hận.

'Tích tích—'

Ánh đèn xe lập lòe, Tinh Nhiên lái xe tới đây bóp kèn hai cái.

"Đói bụng chưa?"

Đánh tay lái qua bên phải, xe quân dụng Hummer mở ra.

Cầm trong tay quân phục ném về phía ghế ngồi sau xe, miễn cưỡng tiến vào trong chiếc xe to lớn, thần kinh căng thẳng một ngày mới giảm được một chút.

Noãn Noãn giương mắt nhìn anh hai lái xe nhớ lại buổi chiều các nữ sinh thầm lén tranh luận, cô nhếch môi cười đến tà khí.

"Thủ trưởng Tinh, khi nào tìm cho em chị dâu nhỏ!"

"Em không phải đã có chị dâu rồi à."

Con ngươi đen liếc mắt Noãn Noãn bên cạnh, phỏng đoán bây giờ tâm tư của cô thật nhỏ mọn.

"Đó là vợ của Chiến Vân Tế, em nói chính là khi nào anh dẫn vợ về để ông nội vui vẻ kìa."

Ba anh em nhà họ Tinh, cô là người kết hôn sớm nhất ngoài ý muốn.

Ông nội tuổi lớn rồi, càng ngày càng dựa vào tình thân, hiện tại nguyện vọng lớn nhất của ông là ôm cháu.

Gánh nặng đĩ nhiên là rơi vào trên người của con trai trưởng nhà họ Tinh, nhưng hiện tại anh cả Tinh luôn ở nước ngoài bận rộn chuyện công ty làm chậm chạp chuyện tình cảm, làm sao mà có được đứa cháu đích tôn đây.

Tinh Nhiên quệt miệng, nhíu mày nói.

"Noãn Noãn, em không phải không biết người nào mới có đủ tư cách sinh con cho lão đại nhà chúng ta, còn về phần anh, anh vẫn còn nhỏ mà, chờ một chút đi."

Liếc xéo anh ta một cái, không muốn tiếp tục chủ đề không có kết quả này, cô chuyển chủ đề nói.

"Chúng ta đi đâu?"

Dáng vẻ lưu manh huýt sáo một cái, Tinh Nhiên cười cười, thở khẽ ra hai chữ.

"Ăn tiệc."

Hummer trên cao tốc, xuyên qua hai dãy phố lướt qua mấy cái phố nhỏ quẹo vào một con đường rốt cuộc tới một ngôi nhà bí mật, dừng lại trước cửa.

"Đến rồi."

Tinh Nhiên ra lệnh một tiếng, dẫn đầu đi xuống xe.

Đi vào sân nhỏ, Noãn Noãn sợ ngây người, bây giờ Cổ Thành còn có thể giữ được tứ hợp viện đúng là hiếm thấy, cảm giác thời kỳ cổ kính nồng đậm bỗng chốc hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của cô.

Một tòa viện bí mật trăm năm ở nơi đô thị hiện đại hóa quốc tế này, hai loại thời kỳ đối nghịch nhau, cổ điển kết hợp với hiện đại, duy mỹ mà thanh nhã.

Nhưng mà, người ở trong viện cũng quá xinh đẹp rồi, thấy từng người đàn ông trên người trần trụi cao lớn. Ở trần, cơ bắp mạnh mẽ như thép để lộ ra ngoài, bọn họ tới lui khập khiễng khiêng các loại bàn ghế, các loại đồ vật giá nướng.

Lấy điện thoại di động ra chụp được một tấm hình, đăng trên Microblogging: Cảnh đêm cổ kính đã xa may mà ngươi vẫn còn ở nơi này.

Gửi đi thành công.

Leng keng—

Tin truyền đi không tới một d i e n d a n l e q u y d o n phút liền có người trả lời tán thưởng, tất cả đều hỏi cảnh đẹp đây là chỗ nào?

Nhìn chằm chằm màn hình nhanh chóng trả lời tin nhắn, sau hồi lâu cô mới vừa lòng ngẩng đầu lên, ánh mắt di chuyển tầm mắt đột nhiên ổn định ở bên nơi nào đó không dời đi được.

Vẻ mặt của người đàn ông đối diện là đang chờ đợi người con gái xinh đẹp chạy đến ôm ấp, gương mặt tuấn tú dưới ánh đèn của sân nhỏ một phần ẩn giấu trong bóng tối một phần sáng ngời như ánh sao sáng trên bầu trời.

Ngũ quan điêu khắc rõ ràng khác thường.

Toàn thân quân trang phẳng phiu uy nghiêm, đáy mắt cuồng ngạo, khóe miệng hơi cong lên tà mị, cổ áo quân trang rộng mở.

Gợi cảm muốn chết người, rét lạnh tột cùng.

Noãn Noãn không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm anh càng nhìn càng thấy không thuận mắt, đồ thối tha không biết xấu hổ, biến mất hai ngày ngay cả điện thoại cũng không gọi, anh nghĩ là hai người đang chơi đùa sao.

"Nhóc con, thấy gia còn không mau tới đây thân mật trước, còn ở đó dây dưa cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63-3: Học sinh mới trình diện (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Đợi cô đã lâu, xác định cô ở đó bất động nhìn mình, hai ngày không gặp cô liền mất trí nhớ?

Nhanh chóng xoay người, chân phải vừa bước lên chưa tới 10 cm, đã cảm thấy trên cổ tay chợt bị siết lại, đau nhói, cơ thể xoay tròn 180 độ cô nhào vào trong ngực ấm áp quen thuộc.

"Buông ra."

Noãn Noãn lạnh lùng liếc anh một cái.

Tròng mắt đen Chiến Vân Không híp lại, cười nhẹ ra tiếng.

"Tiểu Noãn Noãn của chúng ta đang nháo tuồng nào đây?"

Bàn tay nắm chặt trên eo cô trói buộc.

Nháo?

Anh nghe không hiểu tiếng người à.

Người đàn ông không biết xấu hổ tay đang mò đi đâu đó.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, khóe mắt nâng lên.

"Thủ trưởng Chiến khá lắm biến mất hai ngày giờ lại an nhàn ung dung, nhìn rạng rỡ, chắc là oanh oanh yến yến phục vụ thoải mái cho anh phải không."

Thành thật mà nói, cô thật tò mò hai ngày nay thủ trưởng Chiến đi đâu.

"Quan tâm anh sao! Ghen à!"

Chiến Vân Không cười đến tà ác, đáy mắt sâu thẳm có sự hưng phấn không thể giải thích được, ngón tay thô ráp vuốt cằm nhỏ mềm mại của cô áp đầu liền hôn một cái.

Vừa hôn, lướt qua rồi ngừng lại, hương vị ngọt ngào, khiến anh say đắm ở chỗ sâu nhất trong trái tim.

"Đừng có lưu manh, cảnh cáo anh."

Giận dữ liếc anh một cái, khoác cánh tay của người đàn ông, "Đây là nơi nào thật xinh đẹp."

"Dinh thự này là tài sản của em."

Mấy ngày trước Chiến Vân Không đã chuyển nhượng tòa nhà cũ giá trị trên trăm triệu này sang tên của cô, anh biết cô nhất định sẽ vui mừng.

Đối với sự yêu thích của cô, anh nắm rõ trong lòng bàn tay.

Noãn Noãn kinh ngạc, quay đầu suy xét nhìn người đàn ông.

"Thủ trưởng có ý gì?"

Xa xỉ quá, căn nhà này không hề rẻ, bao nhiêu cán bộ cũng muốn có một căn để sau này sử dụng khi an dưỡng tuổi thọ, nhưng chỉ dừng lại ở phương diện suy nghĩ.

"Ý tứ chính là chỗ này là nhà của em, về sau đi học em cũng ở đây, Vân Cảnh quá xa rất bất tiện, còn có anh đã cho người lái chiếc Maserati vào trong gara rồi, nếu thích đổi xe gì cứ nói với ông xã, tất cả đều mua cho em."

Nét mặt ôn hòa của thủ trưởng Chiến cảm giác không thể tin được, anh không có ý tứ gì chỉ là đơn thuần muốn cưng chiều cô.

Muốn hỏi tại sao?

Anh đáp: Không rõ ràng lắm, không hiểu, không nghĩ ra, có thể là yêu…

Hả?

Hành động không bình thường, quá mức khác thường.

Trái tim cô vô cùng sợ hãi.

"Thủ trưởng, quỷ ám rồi hả?"

Cô nhỏ giọng nói.

"Thúi lắm."

Vẻ mặt thủ trưởng hờn giận không vui.

"…"

Cái gọi là ăn tiệc, chính là ba mươi mấy người đàn ông bí mật mang theo một tiểu muội thuần khiết ở trong sân ăn nguyên con dê nướng.

"Các anh em, nghĩ thử trong một tháng này muốn hành hạ những con chim non như thế nào, nhắc nhở một câu lần này phải chơi mới mẻ một chút."

Bàn tay Tinh Nhiên bẻ xuống một khối thịt chân sau lớn bỏ vào trong đĩa của Noãn Noãn, lại nhét một khối thịt khác vào trong miệng, bỏ tỏ vào trong miệng nhai, tướng ăn đừng nói tới, quá dã man, chính là người hoang dã của bộ lạc nguyên thủy.

"Đội phó Tinh, tôi nghe nói trong nhóm sinh viên đại học năm nhất này không ít người là công chúa thiếu gia của nhà lãnh đạo, chúng tôi sợ rằng tăng cường huấn luyện bọn họ không chịu nổi thôi."

Một chàng trai mới hai mươi tuổi thay mặt 28 người phát biểu ý nghĩ trong lòng của bọn họ.

Bọn họ không phải sợ đắc tội người nào, mà loại chuyện này bọn họ phải hỏi rõ ràng trước, đến lúc đó còn có chừng mực.

"Không cần suy nghĩ quá nhiều, con mẹ nó, trực tiếp luyện tập tôi không quen nhìn đám hoàng tử công chúa bọn họ ăn sung mặc sướng da mịn thịt mềm, luyện tập tới chết, yên tâm nếu có xảy ra chuyện…" Mắt nhanh chóng liếc người khác một cái, "Có tôi làm chủ."

Anh ta thật muốn nói, luyện tập chết mấy người Nhị Thế Tổ trâu bò bọn họ, nếu không bọn họ thật không hiểu cái gì là cuộc sống hạnh phúc đến không hề dễ dàng.

Thủ trưởng Chiến ngồi một bên vẫn luôn không có lên tiếng, chỉ là cầm nhìn điện thoại hình dáng rất kỳ quái phát ra tin nhắn, còn phải chăm sóc Noãn Noãn.

Noãn Noãn vẫn luôn buồn bực trong đầu vừa ăn, đuôi lông mày hơi nhíu không nói lời nào, lỗ tay dựng lên, nghiêm túc nghe.

Trong lòng có chút khó chịu, xem ra nhóm binh lính này muốn chỉnh bọn họ tới chết, có chút quá đáng rồi.

"1, 2, 3, 4,…"

Hai mươi chín người cộng thêm anh hai là ba mươi người, hả? Còn thiếu một người?

Vừa nghĩ tới, liền nghe được một giọng nói của người đan ông vang lên từ phía sau.

"Mẹ kiếp, đều đã ăn trước rồi hả, mau mau tránh ra cho tôi, đang đói bụng đây."

Người đàn ông bước nhanh đến tùy ý xoa nhẹ lên đỉnh đầu của Noãn Noãn, sau đó ngồi vào bên cạnh cô.

Từ lần trước sau khi từ biệt ở Yên Vũ Hoa Đình, Noãn Noãn liền không gặp lại anh ta, nhưng cô không hối hận khi nói ra lời nói kia, cô tin tưởng một quân nhân chuyên nghiệp siêu cấp không riêng gì thể lực mà đầu óc cũng rất tốt, tố chất tư tưởng nhất định sẽ vượt qua thử thách kia.

Cổ Thanh Dạ nhập tiệc, giương mắt cùng trao đổi ánh mắt trên không với Chiến Vân Không, cởi áo khoác trên người xuống, trên người chỉ còn áo ba lỗ màu đen, lộ ra cánh tay tráng kiện hoàn mỹ giúp Tinh Nhiên mở nắp chai rượu.

Noãn Noãn trợn mắt, sức mạnh thật lớn, bên cạnh mình đều là những người gì vậy.

Đặt điện thoại xuống, Chiến Vân Không đã nói chuyện xong, cầm ly rượu đứng lên, đôi mắt như chim ưng quét mắt về phía đối diện, vẻ mặt ngông cuồng như nhìn xuống thiên hạ, lạnh giọng mở miệng.

"Các đồng chí, tôi cầu chúc các cậu trong một tháng này chơi đùa thỏa thích."

Dứt lời, ngửa đầu uống một hơi hết sạch.

Ba mươi người trên chiến trường giết địch nhiều không kể hết sau một giây liền nâng ly cùng nhau hô to, "Cạn ly…"

Ánh trăng trút xuống, tiến vào khoảng sân của toà nhà cổ xưa, trăng sáng ngời ánh sao lấp lóe, chiếu lên trên gương mặt mỗi người bọn họ tạo nên ánh rực rỡ đẹp nhất.

Giờ khắc này Noãn Noãn cười thầm, có lẽ hiện tại cô mới hiểu rõ cái gì là người đẹp nhất, cái gì là lãnh thổ chân chính không thể xâm phạm của anh hùng.

Nhìn gương mặt đẹp trai của bọn họ mà trong lòng đầy tiếng cười, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

Sau này, Noãn Noãn sẽ vẽ lại một bức tranh về cảnh tượng ngày hôm nay, về sau bức tranh này sẽ trở thành toàn bộ nhớ nhung về Chiến Vân Không…

Đây đều là nói sau.

Qua ba lần uống rượu, tất cả mọi người uống có chút nhiều, Noãn Noãn mới vừa rồi từ trong miệng Cổ Thanh Dạ mới biết được anh ta cũng là một trong những huấn luyện viên, lại còn rất khéo phụ trách khoa nghệ thuật của bọn cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63-4: Học sinh mới trình diện (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Rạng sáng ngày thứ hai, trên bàn ăn đại lão gia ăn như hổ đói trong hai phút giải quyết hết chén cháo nhỏ cộng thêm một bánh bao lớn của mình.

Noãn Noãn nhìn thấy sửng sốt nuốt nước miếng.

Đây là muốn chạy đi đầu thai?

Bất đắc dĩ bị buộc phải thức sớm nên vẫn chưa thích ứng được, thủ trưởng Chiến liền đe dọa trừng mắt buộc cô ăn một chén cháo nhỏ và một cái banh bao nhân thịt.

Mười chiếc Land Rover quân dụng và một chiếc Hummer hùng dũng chạy trên đường cao tốc, ngồi ở trong xe của Tinh Nhiên Noãn Noãn che miệng miễn cưỡng đè xuống từng đợt buồn nôn, thò đầu ra cửa kính xe muốn cơn gió mát sẽ làm xoa dịu một chút.

Tay đưa ra, từng hạt mưa rơi vào lòng bàn tay cô, kêu lên một tiếng, "A— Trời mưa rồi."

"Đúng rồi, nha đầu, quên nói cho em biết, trời mưa vẫn huấn luyện quân sự bình thường."

Một câu nói của Tinh Nhiên đã dập tắt ý nghĩ may mắn còn sót lại của Noãn Noãn, nắm chặt lỗ mũi le lưỡi với Tinh Nhiên một cái.

11 chiếc xe quân đội nghênh ngang từ cửa chính trường quốc lập Trung ương lái vào, gió cuồn cuộn nổi lên, còn không cẩn thận thổi bay làn váy của một nữ sinh, khiến nữ sinh đó bị sợ hét to.

Noãn Noãn ở bên trong xe cười trộm còn lưu luyến quay đầu nhìn về phía sau, đến bãi đậu xe, Tinh Nhiên quay đầu Noãn Noãn lại.

"Được rồi đừng nhìn nữa, anh hai tiết lộ một chút tin tức cho em, Cổ Thanh Dạ là người phụ trách huấn luyện của lớp một các em, nhưng anh muốn trịnh trọng nhắc nhở tiểu thư Tinh không được phép nghịch ngợm gây sự, nửa giờ sau toàn trường tập họp, hiện tại em có thể xuống xe."

Lái Hummer đi, lưu lại cô đứng tại chỗ ngẩn người, cái quái gì vậy, nói những điều này cho cô biết có hữu dụng không, không phải cứ như thường lệ tham gia sao.

Bản thân mình đúng là trúng gió độc rồi, hối hận đã đồng ý đi học. Bứt tóc gõ lên đầu, thật là phiền toái…

Sân thể dục trường quốc lập Trung ương.

Trừ 8700 sinh viên đại học năm nhất, còn có hơn 2000 học sinh quốc phòng cũng tham gia huấn luyện ngắn hạn lần này.

Anh hai quả thật không có lừa cô, huấn luyện quân sự của lớp một thực sự là Cổ Thanh Dạ, các nữ sinh đều muốn điên rồi, mới vừa rồi trong miệng còn hùng hổ mắng chửi huấn luyện quân sự bọn họ, người vừa xuất hiện lập tức một giây đồng hồ sau liền cười khanh khách.

Bộ dạng dịu dàng đáng yêu làm người ta muốn nôn mửa.

Nhưng, Noãn Noãn giật mình, phía trước 200m chỗ huấn luyện viên nghỉ ngơi, cô giống như nhìn thấy một bóng dáng cao lớn rất quen thuộc.

Không phải đâu, sẽ không khéo như vậy chứ, khẩn trương an ủi mình trong lòng lẩm nhẩm không thể nào không thể nào, ông trời hãy phù hộ, không thể nào là anh ấy.

Nhưng có nhều lúc, bạn càng không muốn cái gì tới thì cái đó càng tới.

Chiến Vân Không mặc bộ quân phục tác chiến, trên mặt đeo một kính mát đen, cao lớn uy thế đứng trước mặt hơn một vạn học sinh thì tất cả mọi người đều cảm thấy khí lạnh xuyên qua sống lưng, lạnh cả người, lạnh thấu xương.

"Chào mọi người, tôi là tổng huấn luyện viên của đợt quân sự này, các bạn không cần biết tên tôi là gì, các bạn chỉ cần nhớ kỹ trong một tháng này tôi sẽ là cơn ác mộng của các bạn, có lẽ còn rất vinh hạnh trở thành người mà các hận nhất cả đời này là được rồi…"

Noãn Noãn không nhớ rõ Chiến Vân Không đã nói gì, cô chỉ có một ý nghĩ đó chính là lần này cô chết chắc.

Rất nhiều giáo viên chủ nhiệm nữ cũng không nhịn được than thở, lần huấn luyện quân sự này là chất lượng nhất từ lúc trường xây tới nay, trai đẹp đều tập họp trong bộ đội đặc chủng, điều này bọn họ chưa từng nghĩ tới.

Buổi sáng huấn luyện rất đơn giản, toàn bộ bốn tiếng không có làm gì khác ngoại trừ thế hành quân, nếu có người cử động, thời gian liền kéo dài thêm 10 phút cứ thế mà làm, người càng lắc lư thì thời gian càng kéo dài, cứ như vậy bọn họ bỏ lỡ thời gian ăn cơm trưa.

Tiếng ai oán vang lên không ngớt, có người nhỏ giọng mắng, có người giận nhưng không dám nói gì, Noãn Noãn cũng cực kỳ không thua kém, cô được giáo viên huấn luyện phê chuẩn có thể đi ăn cơm của binh lính đệ nhất.

"Tinh Tiểu Noãn."

"Có."

"Bước ra khỏi hàng, em có thể đi ăn cơm."

"…"

Noãn Noãn nghe được tin tức này thì nửa buồn nửa vui, cô thà bị đứng cùng với mọi người đến trời tối cũng không muốn làm kẻ địch chung của mọi người. Bị mọi người nói sau lưng khiến cô rất khó chịu.

Không có biện pháp, quân lệnh như núi, cô cảm giác sau lưng từng ánh mắt như súng laser bắn lên càn quét trên người cô, cả người run lên cô vội vàng bước nhanh lên.

Lúc một thân một mình cúi đầu đi trong sân thể dục, một tiếng "Chị dâu" đột nhiên xông vào trong tai cô.

Ngẩng đầu, Lâm Tử cười hì hì đứng trước mặt cô, trong lòng Noãn Noãn cả kinh, một bước dài tiến lên lôi kéo Lâm Tử đi qua một bên.

Cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, sau khi xác nhận không có ai mới nhỏ giọng nói.

"Muốn chết à, anh lớn tiếng như vậy làm gì, gọi Noãn Noãn nếu lần sau gọi tôi là chị dâu cẩn thận sẽ bị đánh."

"Hiểu, hiểu, chị… Ách, không phải, Noãn Noãn, thủ trưởng có lệnh kêu tôi nhanh chóng qua đón ngài."

"Đi qua làm chi?"

Cô tuyệt đối không thể cho các bạn học biết được mối quan hệ của hai người.

"Có đồ ăn ngon, tôi nhìn thấy một bữa tiệc lớn."

Lâm Tử vừa nói vừa có kỹ thuật lôi kéo Noãn Noãn đi về phía khu nghỉ ngơi của huấn luyện quân sự.

"Đồ ăn ngon!"

Ánh mắt sáng lên.

Lúc này, bên ngoài khu nghỉ ngơi của huấn luyện viên có mười mấy người đàn ông cùng hút thuốc, nhìn thấy Noãn Noãn tới đây liền rối rít chào hỏi cô, trải qua trận đùa vui ồn ào tối hôm qua. Tất cả mọi người đều rất quen thuộc, nguyên nhân chính là bọn họ rất hài lòng nàng dâu này của lão đại.

Mà ở trong lều trại Chiến Vân Không ngồi trên ghế, hai chân duỗi thẳng gác lên băng ghế dài, bộ dáng tà tứ phát giận.

Phất tay một cái, Lâm Tử lách người, chỉ còn lại đôi vợ chồng son cùng một chỗ.

Noãn Noãn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh, đặt mông tính ngồi xuống.

Mới nghĩ tới, đột nhiên cái ghế phía sau liền bị Chiến Vân Không làm di chuyển sang hướng khác, Noãn Noãn sợ đến kêu lên một tiếng, trong lòng rất hận.

Bà nó, đây là muốn cô ngã chết sao, ác ma đê tiện.

Nhếch miệng lên anh cười đến ngông cuồng, cánh tay dài, quấn lên eo nhỏ của cô kéo vào trong ngực mình, Noãn Noãn kinh sợ bị người đàn ông thuận nước đẩy thuyền đặt ngay trên đùi.

"Anh muốn em chết thì nói thẳng, không cần phải giở trò sau lưng, thủ, trưởng, Chiến!"

Noãn Noãn tức giận hung ác nhìn anh chằm chằm, kéo dài giọng nói. Tay bấu víu lên cổ áo anh để thân thể không trượt xuống.

Hai mắt Chiến Vân Không khép hờ đáy mắt lóe lên tia cười đùa giỡn, dùng tay nắm cằm của cô ép Noãn Noãn cùng đối mặt với anh.

Anh chọt cúi xuống ngậm cánh môi của cô gái, điên cuồng cắn.

Trong lúc nhất thời Noãn Noãn đỏ mặt đến mang tai, tê dại nhanh chóng lan truyền toàn thân, cô vừa tức giận vừa xấu hổ.

"Ô—"

Vung quả đấm nhỏ đánh vào sau lưng Chiến Vân Không, căn bản không có tác dụng gì.

Nụ hôn dài không hề có kỹ xảo cách thức tiêu chuẩn nào thật lâu đã kết thúc, đôi môi Noãn Noãn bị dã thú gặm sưng đỏ đến mập mờ, đau đến khiến cô nhếch miệng.

"Còn nửa tiếng nữa tập họp, bây giờ Tiểu Noãn Noãn có thể bắt đầu ăn cơm."

Chiến Vân Không nâng cổ tay liếc mắt một cái, giọng điệu thong thả.

"Chiến Vân Không anh có bị bệnh không, đem em trêu chọc thành cái gì muốn liền hôn em, một lát ra sân khấu còn phải nhìn tâm tình tốt hay không, em ngay cả quyền lợi lựa chọn cũng không có, anh chính là một cực phẩm biến thái."

Cô hoàn toàn nổi giận, tối hôm qua liến nén giận ở trong bụng không có nơi phát tán ra, buổi sáng nhìn thấy anh xuất hiện ở sân huấn luyện càng thêm tức giận.

Được rồi, cái hôn này đã trở thành kíp nổ, Noãn Noãn giống như con nhím nhỏ xù lông, lớn tiếng rống giận.

Bốn mắt nhìn nhau, Chiến Vân Không nhìn đôi mắt trong veo của cô không chớp mắt, đôi mắt không nhiễm bất kỳ hạt bụi trần nào, là đôi mắt đẹp nhất mà anh từng thấy trên đời này, giống như có thể tinh lọc được cuốn bay đi những thứ bẩn thỉu, tội ác.

"Con nhím nhỏ, tính khí càng lúc càng lớn mau qua ăn cơm đi, em còn 25 phút."

Giọng nói lạnh như băng, cắn lên chóp mũi mềm mại của cô, Noãn Noãn sợ đến co rụt cổ lại, mặt còn đỏ hơn so với lúc nãy.

Thì thầm trong miệng một câu: Không biết xấu hổ.

Đẩy người đàn ông ra đứng dậy về phía đối diện tương đối an toàn, đồ ăn ngon cũng không có tâm tình ăn, hiện tại trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ chính là lập tức rời khỏi hang sói này.

Cầm chén cơm trên bàn lên ăn qua loa vài miếng, đứng dậy bỏ chén và đũa xuống quay người bỏ chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Noãn Noãn biến mất, nụ cười dưới đáy mắt Chiến Vân Không dần dần nồng đậm, cầm điện thoại lên đè xuống một dãy số gọi đi…

Cả lớp một chỉ có hai người đã ăn cơm trưa, còn hơn 300 người còn lại đều đói bụng.

Miệng to hít vào, Noãn Noãn ngẩng đầu ưỡn ngực như một con thiên nga trắng kiêu ngạo dưới tầm mắt hung ác giận dữ của mọi người, hừ, không bỏ được dáng vẻ còn tưởng mình là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng.

Buổi chiều vẫn luyện tập tư thế hành quân như cũ, lúc này một chiếc xe thương vụ màu xám bạc dừng ở sân tập trường quốc lập Trung ương, có mấy người xuống xe chuyển đồ vật xuống xe sau đó nhanh chóng rời đi.

Các bạn học tò mò một thùng táo kia dùng để làm gì.

"Các đồng chí, xế chiều rồi, chắc hẳn cũng đói bụng lắm, tổng huấn luyện viên suy xét đến vấn đề này nên cố ý vào 20 phút trước mua rất nhiều quả táo mới đưa đến trường học. Như vậy buổi chiều chúng ta vẫn sẽ luyện tập tư thế hành quân như buổi sáng, quả táo này sẽ đặt ở trên đầu xem ai đứng ổn định nhất không có lắc lư, người đó có thể kết thúc ngày huấn luyện đầu tiên về ký túc xá nghỉ ngơi, còn có quả táo làm phần thưởng, ngược lại, nếu như tôi phát hiện ở trong một giờ bạn cử động, vậy thật ngại quá thời gian tăng gấp bội tiếp tục đứng thẳng đến khi tôi cho là đạt tiêu chuẩn mới thôi…"

Bên trong hàng ngũ xôn xao lên, bất mãn oán trách chiêu này của huấn luyện viên quá âm hiểm rồi, quả táo đặt ở trên đỉnh đầu chỉ cần động một chút quả táo sẽ có thể rớt xuống, đây không phải là nói giỡn sao.

Lúc này khung cảnh ở sân huấn luyện rất thú vị, hơn một vạn người quả táo đỏ đặt trên đỉnh đầu đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, có quả táo không ngừng rớt xuống.

Ở nơi xa cầm ống nhòm quan sát, Tinh Nhiên bội phục đến đầu rạp xuống đất với chiêu này.

Mở miệng hỏi, "Thủ trưởng Chiến, vì sao anh lại chọn quả táo?"

Tựa vào trên lan can hút thuốc, Chiến Vân Không ưu nhã như một con báo vừa mới thức tỉnh, cao quý kiêu ngạo.

Tròng mắt đen đông lạnh, thả ra một làn khói trắng, "Bởi vì vợ tôi thích ăn táo."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Viết một ngàn chữ lý do em thích anh!

Edit: Tịnh Hảo

Hai chân cứng ngắc, không thể đi bộ được, Noãn Noãn nhảy nhảy khó khăn di chuyển lên phía trước với tốc độ nhanh như rùa.

Nhìn từ xa giống như một con cương thi mới ra lò, vừa đúng lúc hiện tại trời tối đen dưới ánh trăng, có chút khủng bố.

Cô không biết mình đứng bao lâu đã ăn bao nhiêu quả táo.

Mặt trời xuống núi nhường chỗ cho ánh trăng, Cổ Thanh Dạ nói một câu giải tán, một giây sau tất cả mọi người nằm xuống ngồi trên đất.

Từng chiếc xe sang trọng lái vào sân huấn luyện rồi dừng lại ở trước mặt Noãn Noãn, rất nhiều lãnh đạo quốc gia nước J đều từ trường quốc lập Trung ương đi ra. Cho nên nơi này cũng được mệnh danh là trường đại học cho con cháu quan lại, thường có thể nhìn thấy rất nhiều xe lợi hại cũng không có gì lạ.

Lúc này, ong ong— điện thoại di động ở trong túi không ngại phiền toái chấn động.

Chân mày Noãn Noãn khẽ nhúc nhích, cũng không có ý tứ nghe điện thoại.

Cô thật sự là đi không được, ngồi xếp bằng ở trên mặt đất đau xót đánh đấm bắp đùi mệt đến mức cũng không thở nổi.

Một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen dừng ở sau lưng Noãn Noãn, Nguyệt Chân ngồi ở vị trí kế bên tài xế con mắt híp lại nhìn chằm chằm cô.

"Tiểu thư Nguyệt, cậu tính lúc nào thì lộ mặt hả?"

Sophie nằm ở ghế sau chợp mắt lười biếng yêu mị như lửa.

Yên lặng nhìn ngoài cửa sổ rất lâu, sau đó khóe môi nhếch lên, bưng ly cà phê lên uống một hớp nhỏ, mới nhẹ nhàng nâng môi nói.

"Tiểu Noãn Noãn chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt, lái xe."

Cảm giác sau lưng giống như có người nhìn chằm chằm cô rất không thoải mái còn mang theo thù hận, Noãn Noãn theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy gì cả.

Nửa giờ trôi qua, Noãn Noãn không nhúc nhích ngồi trên sân huấn luyện nhìn người đến người đi, điện thoại vẫn không ngừng vang.

"Tiểu Noãn? Sao em lại ngồi ở đây mà không trở về nghỉ ngơi?"

Toàn thân Giang Ly là bộ quần áo thể thao kinh ngạc đến gần cô, nhìn từ xa cậu ta thật đúng là nhìn không ra cô, nghĩ thầm đứa nhỏ này ngồi ở đây làm gì.

Từ trước tới giờ, thính lực và trí nhớ của Noãn Noãn rất tốt, mệt mỏi cô không mở mắt nói, "Đang nghỉ ngơi, xin học trưởng Giang đừng quấy rầy."

Giang Ly ngớ ngẩn, nha đầu kỳ quái, dừng một giây cậu ta ngồi xổm người xuống cùng với cô nhìn thẳng, "Anh nghe nói em không có xin ở ký túc xá, buổi tối có người đón trở về sao, có muốn anh tiễn em không?"

"Không làm phiền tiến sĩ Giang lo lắng!"

Không biết khi nào thì Chiến Vân Không đã đứng ở sau lưng Giang Ly, trong giọng nói lạnh lùng lộ ra vẻ không vui.

Người con gái của anh không tới phiên người đàn ông khác để ý tới, ngay cả nghĩ một chút cũng không được.

Giọng lạnh lùng của người đàn ông vang lên, sống lưng Giang Ly nhất thời cứng ngắc tóc gáy dựng lên, người đàn ông cự tuyệt rất lạnh.

Xoay người lại quay đầu cậu ta đưa tay ra với ý hữu nghị.

"Chào anh, thủ trưởng Chiến, nghe danh đã lâu."

Trên mặt Giang Ly khiêm tốn mỉm cười, rất thanh nhã.

Nhìn thẳng vào mắt, mấy giây… Tầm mắt Chiến Vân Không đột nhiên ổn định dừng ở nơi cổ tay cậu ta, con ngươi đen như chim ưng sắc bén chợt lóe rồi biến mất.

Quay đầu nhẹ nắm một chút, không liếc mắt tới cậu ta trực tiếp ôm Noãn Noãn trên đất lên Hummer, liền lái xe rời đi.

Nhìn một nhóm xe quân đội rời đi, Giang Ly hơi thu lại con ngươi, khóe môi nhếch lên cười không nhìn ra ý vị.

Lên xe liền ngủ thiếp đi, chờ đến khi cô mở mắt, bản thân mình nằm trên giường lớn mềm mại tỉnh lại.

Gió thu mát mẻ thổi nhẹ vào cửa sổ, máy điều hòa trong phòng còn mở ra máy sưởi, sự ấm áp của thoái mái khiến Noãn Noãn thật lâu mới bằng lòng từ trong chăn ngồi dậy.

Cùm cụp— khóa cửa mở ra.

Bên cạnh giường lớn bị hãm sâu, bàn tay thô ráp của người đàn ông xoa nhẹ gương mặt lớn cỡ bàn tay của cô, cưng chiều vuốt ve.

"Rời giường đi đồng chí Tiểu Noãn Noãn."

Nói xong liền nhấc chăn lên.

Toàn thân là bộ quần áo mỏng manh ở nhà lộ ra ở ngoài không khí, cơ thể nhỏ của Noãn Noãn run lên.

Vô cùng miễn cưỡng nằm rạp di chuyển, chậm rì rì nằm úp sấp lên sau lưng rộng lớn của người đàn ông quấn lên cổ anh, nhỏ giọng ăn vạ.

"Anh cõng em."

"Được."

Chiến gia tốt bụng hai tay cầm chân ngọc trắng noãn của cô, không do dự nhẹ nhàng đứng dậy đi xuống tầng trệt.

Đi xuống lầu Noãn Noãn mới nhìn rõ, thì ra cô lại trở về căn nhà cổ tối hôm qua.

Về sau cô mới biết, tất cả huấn luyện viên quân sự ở một phòng khác trong nhà cách vách bọn họ, tòa viện thứ hai thuộc về danh nghĩa của Noãn Noãn.

Lời nói từ trong miệng anh hai lúc đó đã khiến Noãn Noãn nhốn nháo nửa ngày.

Chiến Vân Không người đàn ông này có nhiều tiền đến mức nào, nhà cổ này vốn nên thuộc về văn hóa di sản lịch sử của quốc gia lại thuộc về tài sản riêng của anh, hiện tại lại trở thành của Tinh Tiểu Noãn cô.

Tòa nhà cổ là từ ông nội của ông nội Chiến Vân Không truyền lại. Gian phòng cô có được giá trị lên tới vài trăm triệu.

Noãn Noãn thích phong cách cổ xưa ở nơi này, thích phong cảnh mây xanh nước trong, hiện tại cô có chút càng ngày càng thích thủ trưởng Chiến rồi.

Trong lòng suy nghĩ ánh mắt rất không khách khí nhìn về phía bên cạnh.

Cảm thấy tầm mắt của Noãn Noãn, Chiến Vân Không không e dè làm mặt đại lão gia, hôn cái bẹp lên miệng nhỏ nhắn của cô, âm thanh vang lên tạo nên điệu nhạc vui.

"Ăn cơm, thế nào gần đây luôn ngây ngốc."

"Noãn Noãn, ngàn vạn lần đừng trách anh, anh cũng là thân bất do kỹ."

Cổ Thanh Dạ vội vàng lấy lòng tựa như thanh minh trước.

Noãn Noãn liếc xéo anh ta một cái.

"Huấn luyện viên Cổ, em thật đúng là cần cảm ơn sự chăm sóc của anh, ngày mai anh còn dám cho em nghỉ sớm em liền…"

Đưa hai ngón tay ra khoa tay múa chân về phía hai con mắt của Cổ Thanh Dạ.

Thần kinh Cổ Thanh Dạ phản xạ lại tựa như có cảm giác đau nhói, nhếch miệng cười ha ha ngây ngô.

Lúc này, trong một căn hộ cao cấp của Cổ Thành.

"Y Trạch, anh làm sao vậy… dáng vẻ không yên lòng?"

Người con gái mềm mại đổ mồ hôi đầm đìa nằm trong ngực của Y Trạch.

"Nguyệt Chân trở lại?"

Giang Y Trạch lạnh lùng mở miệng không có chút nhiệt độ nào.

Mới vừa kích tình nhộn nhạo trong nháy mắt bị dập tắt.

Tinh Hạ sững sờ, "Làm sao anh biết?"

Người đàn ông khinh thường nhẹ giọng giễu cợt, không trả lời vấn đề của cô ta.

"Quả nhiên em là người phụ nữ thù dai."

"Hừ, em còn cảm thấy cô ta về trễ đấy."

Tinh Hạ đứng dậy xuống giường. Thân thể kiều mị trần trụi nhìn không sót cái gì.

Tầm mắt Giang Y Trạch âm u nhìn theo bóng lưng của Tinh Hạ vào phòng tắm, tà khí cười cười xuống giường đi vào…

Trời đen như mực.

Người đàn ông lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, đứng lặng ở ô cửa sổ to lớn.

"Tinh Tiểu Noãn đã tiến vào trường quốc lập Trung ương bắt đầu học tập, vâng, Chiến Vân Không là tổng huấn luyện viên của đợt quân sự này, tôi hiểu rồi…"

Cúp điện thoại, môi người đàn ông nhấp nhẹ trên viền ly, sự hung ác khát máu hòa dưới ánh trăng tạo thành màu đỏ tươi đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64-2: Viết một ngàn chữ lý do em thích anh! (2)

Edit: Tịnh Hảo

Một tuần sau của đợt huấn luyện quân sự.

Trưa hôm nay, huấn luyện viên Cổ quá nhân từ, giải tán đội ngũ trước thời gian quy định.

Buổi trưa, Noãn Noãn vẫn như cũ lén lút đi dạo một vòng lớn sân thể dục sau đó thừa dịp không có người chú ý sẽ chạy vào khu nghỉ ngơi của huấn luyện viên.

"Thủ trưởng Chiến, anh có thể đừng nhìn em ăn cơm hay không, anh nhìn em, em ăn rất khó chịu, xoay gương mặt tuấn tú của anh sang chỗ khác."

Chiến Vân Không biến mất sáu ngày buổi trưa hôm nay vừa trở về, liền giống như chưa từng gặp Noãn Noãn, hết sức nhìn chằm chằm cô khiến cô nổi giận, trong lòng phát hoảng.

Màu hồng nhạt trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn như gốm sứ, xinh đẹp động lòng người.

Nhưng dù sao trong lòng cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra.

"Nhóc con, em qua đây."

Ngón tay của người đàn ông sạch sẽ ngoắc ngoắc cô.

“Làm gì, có chuyện gì cứ ngồi đó mà nói là được rồi.”

Cô mới không ngu ngốc đi qua đó, ngộ nhỡ thủ trưởng đại nhân lại biến thái cô sẽ chống đỡ không được.

Nửa phút trầm mặc, Chiến Vân Không đứng dậy, “Nếu bà xã Noãn Noãn không qua vậy thì anh qua.”

Ngồi đối diện với cô, người đàn ông tùy ý cầm con tôm lớn trong hộp cơm bóc vỏ ra đặt trong chén cô.

Động tác ưu nhã kiêu ngạo, chậc chậc, đẹp trai chết người.

“Anh… Hôm nay sao anh tốt với em vậy?”

Nghi ngờ nhìn anh, phòng bị nâng chén lên, di chuyển sang một vị trí, phải cách xa anh một chút, người đàn ông này nhìn rất không bình thường.

“Trước kia anh không tốt với em sao! Đưa cho lão tử nhanh lên đừng để anh nói lại lần thứ hai.”

Chiến gia đã sớm không nhẫn nại được, nhíu chặt đôi lông mày, lạnh lùng quát.

Thật con mẹ nó bá đạo, Noãn Noãn nhăn mũi một cái, hừ nhẹ một tiếng ngồi ở trong ngực người đàn ông.

Cô cười, cười đến ngây thơ ngốc nghếch động lòng người, ngọt ngào nói, “Thủ trưởng, xin phép một chút, mấy ngày nay đi chơi chim ở đâu?”

“Nhớ anh?”

Chiến gia ôm sát eo của cô, cọ chóp mũi của cô, trong tròng mắt đen lóe lên tia vui mừng.

“Ách—” được rồi cô nói thật, quả thật nhớ.

Hai má đỏ lên, lộ vẻ thẹn thùng. Người đàn ông nhìn hận không thể lập tức nhào đến hung hăng cắn một cái, nha đầu này quả thật là của hiếm.

Vừa định mở miệng, Noãn Noãn chọt nhíu mày, lại gần bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói. “Em đi vệ sinh trước buổi tối em trở về sẽ trả lời vấn đề này của thủ trưởng Chiến.”

Dứt lời, nhảy ra khỏi ngực của người đàn ông tung tăng chạy ra.

Nhìn cửa trống trải, đôi mắt đen sắc bén của Chiến Vân Không như chim ưng trong nháy mắt âm u, dòng nước ngầm cuồn cuộn mãnh liệt ở dưới đáy mắt.

Reng— Điện thoại reo lên, liếc mắt một cái liền trực tiếp nhận điện thoại.

“Vân Không, đã điều tra ra rồi, trong mười thi thể quả thật thiếu một cái.”

Giọng nói của Phong Trác ở đầu điện thoại bên kia có chút xao động.

Chiến Vân Không trầm ngâm một hồi lâu, mới chậm chạp nói, “Tôi biết rồi, nên dọn dẹp nội bộ Cực Quang một chút.”

Phong Trác hơi ngừng lại, “Ý của anh là— giết?”

Anh em vào sinh ra tử vài chục năm, Phong Trác hiểu rõ thủ đoạn của Chiến Vân Không đối với kẻ phản bội, giết là cách trừng phạt nhẹ nhất.

“Cho cậu một ngày phải giải quyết sạch sẽ, tối mai hơn bảy giờ gặp ở nhà cổ của Chiến gia.”

Không đợi Phong Trác trả lời quả quyết cúp điện thoại.

Bây giờ là thời kì cấp bách, anh không thể bảo đảm điện thoại của mình có bị nghe lén hay không.

Trong phòng vệ sinh.

Noãn Noãn ngồi trên bồn cầu, vuốt ve bụng đang đau, một tầng mồ hôi mỏng tràn ra trên trán.

Đau dạ dày là bệnh cũ, bình thường nhịn một chút sẽ hết, không nghĩ tới lần này đột nhiên lại dữ dội đến vậy, đau đớn chỉ có tăng không giảm, cô cắn chặt run rẩy đôi môi, đáy mắt có một mảnh ươn ướt.

Hai mươi phút đã qua, cô vẫn luôn ở bên trong từ phòng vệ sinh đi ra ngoài.

Bệnh như vậy gắng gượng cũng không giải quyết được vấn đề, sẽ phải lập tức tập hợp, Noãn Noãn miễn cưỡng đứng thẳng lên, muốn đi ra ngoài.

Hả? Tay Noãn Noãn cầm tay nắm cửa mở ra, nhưng đẩy không ra, có chuyện gì vậy?

"Cửa bị khóa lại?"

Không phải chứ, thử nhiều lần cửa vẫn khép lại chặt chẽ như cũ, Noãn Noãn có chút sốt ruột, muốn gọi điện thoại để cho người tới nhưng sờ túi lại phát hiện điện thoại rơi ở khu nghỉ ngơi của huấn luyện viên rồi.

Mẹ nó, thật đen đủi, dạ dày càng ngày càng đau, ôm bụng cô đứng không vững nữa rồi, thân thể vô lực dựa vào cánh cửa từ từ ngã xuống…

"Nghỉ, nghiêm, bắt đầu điểm số!"

Cổ Thanh Dạ đeo mắt kính màu đen, tròng mắt đen dưới mắt kính quét từ người đứng đầu hàng đến cuối hàng, lông mày cau lại.

"Có ai thấy Tinh Tiểu Noãn không?"

Liền điểm số năm lần, vẫn không thấy Noãn Noãn xuất hiện, gương mặt tuấn tú của Cổ Thanh Dạ trầm xuống, nha đầu này kể từ lúc huấn luyện bắt đầu chưa từng đi trễ, lúc tiếp xúc Cổ Thanh Dạ càng ngày càng phát hiện Noãn Noãn tuyệt đối kiêu ngạo và kiên cường, cô là người con gái luôn mang theo một sức lực kiên cường, không thể nào không nói tiếng nào liền bỏ chạy.

Lại đợi hơn mười phút vẫn chưa thấy người tới, có người trong hàng ngũ bắt đầu khe khẽ bàn luận, nhưng bọn họ đều biết rõ quan hệ của huấn luyện viên Cổ và Tinh Tiểu Noãn không tầm thường, đè nén giọng nói xuống thấp nhất.

Không thể đợi thêm nữa, Cổ Thanh Dạ mơ hồ có cảm giác xấu, nháy mắt với phụ tá huấn luyện sau lưng, liền xoay người lấy điện thoại ra bước nhanh về phía khu nghỉ ngơi của huấn luyện viên.

"Cái gì? Không thấy Noãn Noãn?"

Chiến Vân Không đang xem văn kiện thì tay dừng lại, đáy mắt trong nháy mắt lóe lên tia lo lắng.

Đúng là trong lòng nghĩ cái gì thì cái đó liền tới, chẳng lẽ bọn họ đã bắt đầu hành động.

"Em gọi điện thoại cho cô ấy, vẫn luôn không có người nghe, em lo lắng…"

"Điện thoại của nhóc con mơ hồ đó đã rớt ở chỗ này."

Trầm mặc một hồi lâu, Chiến Vân Không nhắm hai mắt suy nghĩ, trong đầu không ngừng thoáng qua hình ảnh đối thoại của hai người lúc nãy.

Đôi mắt đen mở ra, anh đứng dậy chạy ra ngoài, Cổ Thanh Dạ thấy thế vội vàng đi theo.

"Trong nhà thể dục này có bao nhiêu phòng vệ sinh?"

Cổ Thanh Dã gãi gãi tóc, "Đại khái hơn mười phòng."

Lão đại, sẽ không phải là có người đã…

"Sẽ không, bọn họ sẽ không nhanh như vậy, chúng ta chia nhau đi tìm, nhớ không được làm ầm lên."

"Hiểu." Cổ Thanh Dạ gật đầu động tác nhanh nhẹn nhanh chóng biến mất.

Nhà thể dục tổng cộng có năm tầng lầu, vừa đến lầu bốn Chiến Vân Không tìm lần nữa, lúc này anh đứng ở cửa toilet lầu năm, đáy mắt tối tăm sắc mặt giận dữ.

Tấm bảng màu vàng đang dọn dẹp xin đừng quấy rầy để trước cửa, mấy cánh cửa chỉ có cửa ở căn phòng này đóng chặt, huống chi một nhà vệ sinh công cộng căn bản không cần thiết đóng cửa làm việc.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, Chiến Vân Không tiến lên đập cửa, "Noãn Noãn… Noãn Noãn…"

Một giây, hai giây, ba giây, bên trong không có ai đáp lại, liên tục gọi mấy lần vẫn không có phản ứng, lần này người đàn ông muốn kích động rồi.

Bắp đùi thon dài có lực nâng một cước lên đạp rớt tay nắm cửa, trong nháy mắt cửa mở ra.

Khi nhìn thấy cô gái co rút thành một cục co quắp ngã trên mặt đất, trái tim Chiến Vân Không như bị đâm vào rất khó chịu, tiểu nha đầu mới vừa rồi còn rất tốt hiện tại đây là thế nào.

Ngồi xổm người xuống ôm chặt thân thể mềm nhũn của cô vào ngực, lau đi mồ hôi trên trán cô, bấm số điện thoại của Cổ Thanh Dạ, giọng khàn khàn phân phó mấy câu.

Đứng dậy đi xuống lầu, ôm Noãn Noãn vào chiếc xe Hummer màu đen, "Lái xe, báo cho Cố Lưu Niên mười phút sau phải tới nhà cổ."

Một cước đạp cần ga, xe như tên lửa bay ra ngoài cuồn cuộn nổi lên vô số bụi đất, học sinh đang huấn luyện ở nơi xa thấy một màn như vậy đều trợn mắt há mồm, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mười lăm phút sau.

"Lão đại, nha đầu này bị viêm dạ dày, lần này là cấp tính đột nhiên tái phát, hẳn là gần đây vô cùng mệt nhọc ăn uống không đều mà tạo thành, cá nhân tôi đề nghị để cho cô ấy dừng huấn luyện quân sự lại…"

Thu hồi ống nghe bệnh, Cố Lưu Niên chích vào cánh tay bên cạnh Chiến Vân Không, cau mày liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Noãn Noãn.

Mới vừa rồi vào lúc kiểm tra anh ta phát hiện nhịp tim của nha đầu này rất không bình thường.

Gương mặt tuấn tú của thủ trưởng Chiến lạnh lùng, ánh mắt rét lạnh quả thật là lạnh lẽo thấu xương.

Trầm ngâm mấy giây, anh mở miệng, "Cô ấy còn có vấn đề khác?"

Áp lực lớn, bờ vai Cố Lưu Niên hạ xuống, vẻ mặt nghiêm túc, "Nếu như tôi chẩn đoán không sai, cô ấy có dấu hiệu bị suy tim, bây giờ mặc dù cô ấy còn rất trẻ không có dấu hiệu rõ ràng, nhưng theo thời gian loại bệnh này sẽ càng nghiêm trọng."

"Bệnh này của Noãn Noãn là do di truyền?" Cổ Thanh Dạ suy tính mấy giây vẫn là mở miệng hỏi.

"Cái này còn cần phải làm thêm một bước chẩn đoán chính xác mới có thể khẳng định, nhưng phân tích từ nhà họ Tinh mà nói khả năng di truyền căn bản không lớn."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64-3: Viết một ngàn chữ lý do em thích anh! (3)

Edit: Tịnh Hảo

Cố Lưu Niên là người có bản lĩnh đã gặp qua chuyện gì thì sẽ không quên, hàng năm anh ta đều phụ trách công việc kiểm tra sức khỏe của lãnh đạo trung ương, trường hợp của nhà họ Tinh, trước kia cũng chưa từng xuất hiện loại bệnh này.

Trong chốc lát, bầu không khí ngưng lại.

Gương mặt Chiến Vân Không lạnh lẽo, lạnh lùng liếc anh ta.

Cả người Cố Lưu Niên không được tự nhiên, lạnh quá, một cơn gió lạnh thổi qua cái ót phía sau.

Anh ta cười gượng, "Tôi lập tức đi điều tra, hai ngày sau sẽ nhắn lại với lão đại." Mấy ngày nay cuộc sống của Noãn Noãn như thần tiên, Chiến Vân Không còn đặc biệt gọi Đường Đóa tới chăm sóc cô, người chị dâu Đường Đóa này cũng rất tận tâm, mỗi ngày đ đ l q đ ba bữa cơm đều do cô ấy làm.

Bởi vì chuyện té xỉu trong nhà vệ sinh, cô vừa mở mắt liền có thể được thủ trưởng Chiến thương xót ném vào bồn tắm lớn vô cùng xa hoa mát xa hơn hai giờ, cái này còn chưa tính xong.

Chiến gia còn một bụng lửa giận không có nơi phát tiết, người đàn ông đứng trước bồn tắm vén tay áo lên, trên bông tắm là hơn phân nửa chai sữa tắm tay bắt đầu rửa sạch Noãn Noãn, cả người bị anh lau đến thiếu chút nữa rớt lớp da, làm cho cô dở khóc dở cười.

Thủ trưởng hạ lệnh: Để cho cô ở nhà dưỡng bệnh không cho phép đi đâu.

Nếu như lén chạy mất một khi phát hiện sẽ xử theo quân pháp.

Chiều hôm đó, Noãn Noãn nhàm chán nằm sắp trên lan can làm bằng gỗ ở lầu hai của nhà cổ, cơn gió thu thổi qua làm rối loạn mái tóc ngắn của cô, mùi hoa quế lan tỏa ở trong sân nhỏ cổ kính.

Nhìn xuống dưới đã thấy Đường Đóa một thân váy dài trắng ngâm nga bài ca tay cầm bình nước đang ở trong sân tưới hoa.

"Chị dâu, hai ta ra ngoài tản bộ một chút thôi." Noãn Noãn hô to một tiếng về phía dưới lầu.

Đường Đóa cười nâng tay phải lên cản lại ánh mặt trời chói mắt ngửa đầu, vẫy tay nói. "Được rồi, mau xuống đây đi."

Thật ra buổi sáng Chiến Vân Không đã cho phép rồi, bằng không Đường Đóa chết cũng không dám tự tiện dẫn nha đầu ra khỏi cửa.

Cửa hàng Ginza (*).

(*) Ginza là một quận của khu Chūō, Tokyo, nằm về phía nam của Yaesu và Kyōbashi, phía tây của Tsukiji, phía đông của Yūrakuchō và Uchisaiwaichō và phía bắc của Shinbashi. Nó được biết đến như một khu vực sầm uất của Tokyo với nhiều cửa hàng bách hóa, cửa hàng thời trang, nhà hàng và quán cà phê.

Vừa xuống xe, Đường Đóa kéo Noãn Noãn đến cửa hàng ở tầng trên cùng.

Cô ấy là tổng giám đốc của tập đoàn STAR, mỗi quý thời trang quốc tế cô ấy đều có thân phận khách quý tới tham dự, mỗi quý đơn đặt hàng trang phục của công ty cô ấy đều nhất định phải tự mình chọn lựa mới có thể nhập kho.

"Đường tổng, mời qua bên này." Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi chờ ở trước cửa thang máy.

"Noãn Noãn, hôm nay chị dâu muốn em giúp một chuyện."

Ngay từ lúc trước khi chưa gặp Noãn Noãn, cô ấy đã sớm nghe nói thị trưởng Tinh có một cô con gái là thiên tài trong giới nghệ thuật, còn từng có ý nghĩ muốn mời cô làm cố vấn nghệ thuật.

Không ngờ, sẽ có ngày mọi người có duyên trở thành người một nhà, tài nguyên người tài giỏi như thế sao cô ấy lại không tận dụng cho phải đạo lý.

"Ha ha chỉ cần chị dâu mở miệng chuyện gì em cũng giúp."

Noãn Noãn đã nhìn ra, chị dâu nhất định kêu cô giúp đỡ chọn lựa một trang phục phối với trang sức mới nhất của quý này.

Quả nhiên, cô đã đoán trúng, hai người đi theo người đàn ông tới tầng cao nhất, bước vào căn phòng đối diện với thang máy, cửa bị người từ bên trong mở ra.

Noãn Noãn chấn động, cả phòng toàn là đồ xa xỉ quốc tế đều trưng bày ở nơi này, trong phòng khoảng hơn hai nghìn món cái gì cũng có.

Trên một trăm vật phẩm hơn ngàn loại kiểu dáng trang phục khiến mắt cô sáng lên

Đường Đóa phất tay, vài người hiểu ý lập tức rút lui đi ra ngoài.

"Noãn Noãn, hôm nay chị dâu muốn mời em làm cố vấn nghệ thuật cho tập đoàn STAR, yên tâm lượng công việc không lớn chỉ phụ trách phối trang phục, em xem được không?" Đường Đóa chân thành nhìn Noãn Noãn đang mê mang.

Cố vấn nghệ thuật, cô có năng lực hướng dẫn tạo hình cho nghệ sĩ bậc thiên vương thiên hậu sao. Lại nói mình chưa bao giờ nghiên cứu loại trang phục này, cô thật sự sợ đến lúc đó sẽ làm mất thể diện Đường tổng.

Hồi lâu cô cũng không trả lời, mày khẽ cau, tầm mắt nhìn xung quanh một vòng, thật là một khiêu chiến hoàn toàn mới.

"Noãn Noãn, tin tưởng chị chức vụ này em tuyệt đối có thể đảm nhiệm." Lần đầu tiên gặp mặt Đường Đóa đã cảm giác được cả người đứa nhỏ này tản ra một loại năng lực bẩm sinh. Cô có phong cách ăn mặc cá tính mạnh mẽ, khuôn cách trang phục cổ mát mẻ nghệ thuật.

"Ách, được rồi, em sẽ cố gắng, không cần ngồi phòng làm việc chứ?"

Nói thế nào cô cũng đã đồng ý với mẹ đồng ý với thủ trưởng Chiến đi học, không được trốn học, cô là người trọng lời hứa.

Đường Đóa thanh nhã cười, kéo tay nhỏ bé của cô, "Không cần, về sau em hãy lăn lộn theo chị, cô giáo Noãn Noãn chúng ta bắt đầu đi."

Nghệ sĩ ở tập đoàn STAR, trong giới thời thượng rất nổi tiếng, này cũng là công sức của Đường Đóa tự mình bồi dưỡng được tập thể ưu tú.

Sáu giờ chiều, Yên Vũ Hoa Đình.

Hai người một mỏi ngồi trên ghế, nhân viên phục vụ đứng ở một bên kiên nhẫn chờ phục vụ hai người.

Vì để khao ăn Noãn Noãn, Đường Đóa chọn một bàn lớn đầy món ăn, còn gọi Phong Tây đến đây.

Lúc Phong Tây vừa vào cửa nhất thời hấp dẫn tới ánh mắt của nhiều người, một thân tây trang màu đen, trên gương mặt là mắt kính đen, dưới chân là đôi giày Cavans bình thường cũng được anh ta tạo ra vẻ thời thượng.

"Ôi, hôm nay có lộc ăn như vậy, còn là Đường tổng biết yêu thương em, vừa đúng lúc tập diễn xong chưa có ăn cơm."

Phong Tây vừa nói xong móng vuốt lớn duỗi về hai má Noãn Noãn, chính là hung ác bóp.

Ngang ngược ngồi bên cạnh Đường Đóa.

“Phong Tây, có phải anh muốn chết không, không ăn thì cút ngay, động tay động chân lần nữa cẩn thận em la lên.”

Trêu cợt Noãn Noãn là một tật xấu dưỡng thành từ nhỏ của Phong Tây, dần hình thành thói quen, nếu không xoa bóp hai má cô thì trong lòng Phong Tây cảm thấy thiếu gì đó.

“Ha ha, chú ý đến hình tượng phu nhân Chiến, không cần thừa dịp lúc thủ trưởng Chiến không có ở đây liền càn rỡ, cẩn thận anh tố cáo.”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Tây cũng chỉ có lúc hướng về phía Noãn Noãn anh ta mới có thể lộ ra nụ cười cưng chìu, đây là công chúa nhỏ trong lòng anh ta, cô gái vẫn luôn ở trong lòng anh ta nay lại đã sớm không thuộc về anh ta.

Đường Đóa vẫn cười ưu nhã uống rượu đỏ, nhìn hai người anh một câu em một câu cãi nhau, trong mắt lóe lên tia vui mừng.

Cô ấy hiểu Phong Tây, cũng hiểu rõ sự lựa chọn của anh ta, mặc dù sự lựa chọn này sẽ rất khổ sở.

Nhưng đây cũng là một loại phương thức yêu thương Noãn Noãn không phải sao.

Qua nửa bữa tiệc, Noãn Noãn nói muốn đi toilet, Phong Tây nói vừa đúng lúc anh ta cũng muốn đi Noãn Noãn trợn mắt nhìn anh ta liếc một cái, Phong Tây cười mị hoặc câu vai cô.

Hiện tại, Noãn Noãn có chút ám ảnh với toilet công cộng rồi, không dám lưu lại quá lâu, sửa sang bản thân xong liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Trên hành lang có rất nhiều người, cô đứng trong góc khuất đợi Phong Tây.

Phong Tây rất nhanh cũng đi ra, anh ta kéo Noãn Noãn đi qua phía bên kia, nhỏ giọng, “Noãn Noãn, em nói thật với anh đi, mấy ngày trước có phải phát bệnh hay không?”

Noãn Noãn sững sờ, “Phát cái gì?”

“Lại còn giả bộ, hiện tại chỉ có anh và em, vậy anh nói lại lần nữa cho em hiểu một chút, tim của em có phải bắt đầu xuất hiện vấn đề rồi không?”

Chốc lát, ánh mắt Noãn Noãn ảm đạm, không muốn nhớ tới chuyện cũ đột nhiên lại quay trở về trong đầu, đôi mắt phấn hồng một mảnh.

“Phong Tây, em cảnh cáo anh đừng nhắc lại chuyện này, bằng không đừng trách em không nhận anh là bạn bè.”

Lạnh lùng giận dữ mắng anh ta.

Phong Tây đưa tay kéo Noãn Noãn đến bên cạnh anh ta, bàn tay to xoa đầu của cô, đôi mắt đen nhìn chằm chằm cặp mắt xinh đẹp đầy sương mù dày đặc.

Hít sâu một cái, Phong Tây gằm nhẹ trong giọng nói mang theo sự kiên định, “Anh mặc kệ sau này em có hận anh hay không, nên tới thì sẽ tới, anh nhất định sẽ không để cho em tiếp tục mặc kệ buông xuống mà chờ chết…”

Tầm mắt ngập nước hoàn toàn mơ hồ, Phong Tây đáng chết, sống chết của cô cần anh ta quản sao.

Noãn Noãn thở phì phò bỏ rơi Phong Tây đi lên phía trước, đưa tay lau giọt nước mắt sắp rơi xuống.

Mẹ kiếp, thật vất vả tự chữa miệng vết thương lại bị vạch trần máu chảy đầm đìa, tim thắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64-4: Viết một ngàn chữ lý do em thích anh! (4)

Edit: Tịnh Hảo

Đi xuống lầu, lúc mắt nhìn thấy chân phải sắp chạm đất, sau lưng bị người mạnh mẽ đẩy một cái, trọng tâm không ổn định thân thể Noãn Noãn đột nhiên nhào về phía trước, cô sợ kêu lên một tiếng, nghĩ thầm xong rồi xong rồi lúc này thật sự làm trò cười cho thiên hạ rồi.

Phong Tây cũng thấy một màn như vậy, trong lòng kinh hãi vội vàng tăng tốc chạy lên phía trước nhưng vẫn chậm một bước.

Trong phút chốc, vào lúc Noãn Noãn nhắm mắt xuôi tay cho là mình sẽ mất hết mặt mũi, một vòng ôm to lớn vững vàng tiếp được cô.

Không có ngã, bằng không hậu quả khó mà lường được.

Trong lòng thầm mắng, là tên khốn kiếp tinh trùng lên tới não nào đẩy cô.

Ngàn vạn lần đừng để cô bắt được, bằng không sẽ lột da anh ta uống máu của anh ta.

Hương thơm thuốc lá mát mẻ hòa vào mùi đàn ông đặc trưng, quen thuộc mà xa lạ khiến cô có chút thất thần.

"Tiểu thư, cô có sao không?" Giọng nói của người đàn ông nhẹ nhàng mang theo sự kiên quyết ưu nhã, toàn thân Noãn Noãn ngưng lại.

Cô choáng váng, đầu óc hỗn loạn một mảnh, nhưng giọng nói kia đối với cô mà nói lại quen thuộc nữa.

Phong Tây chạy tới trước mặt cũng choáng váng.

Là anh ấy sao, anh ấy còn sống, Noãn Noãn không dám ngẩng đầu, không dám nhìn lên, một giây kế tiếp, cô nhảy ra khỏi ngực của người đàn ông, ghé vào trên vai của Phong Tây.

Một loạt động tác này cô cũng chưa từng ngẩng đầu.

Phong Tây trợn to hai mắt ôm thân thể run rẩy của Noãn Noãn, bàn tay giữ chặt đầu của cô ở trong cổ, "Không có việc gì đâu!"

Lắc đầu, Noãn Noãn khẽ mấp máy môi, "Là anh ấy sao?"

Phong Tây không lên tiếng, bây giờ anh ta thực sự không biết nên nói cái gì, một người đã chết ba năm liền sống sờ sờ đứng trước mặt, ai có thể bình thường chứ, con mẹ nó.

Người đàn ông mỉm cười nhếch miệng, vẻ mặt lạnh nhạt xa lạ lạnh lẽo, "Nếu vị tiểu thư này không sao vậy thì tốt, lần sau đi nhớ cẩn thận."

Nói xong, xoay người đi đến cửa đại sảnh.

Mắt thấy người đàn ông sắp ra khỏi cửa, Noãn Noãn đột nhiên hô to một tiếng, "Thành Nham Thâm…"

Tay siết thành quả đấm, cô khẩn trương, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi, nếu như anh ấy không quay lại thì làm sao đây!

Người đàn ông dừng bước chân lại, chậm rãi nghiêng đầu cười nhạt nhìn Noãn Noãn khóe miệng nhếch lên như "bông liễu bay trong gió".

Nhưng không phải là nụ cười ấm áp hồi còn nhỏ, mà là nụ cười mang theo gai nhọn lạnh lẽo, trái tim Noãn Noãn vỡ ra. Một người nằm trên chiếc giường đen to lớn, giống như một con cá nhỏ giữa đại dương, cô để mặc mình bơi trong sóng lớn lạnh lẽo sâu thẳm.

Không biết cô về nhà cổ ngủ trong bao lâu, cô nhốt mình trong không gian trôi nổi kín mít, loại cảm giác vô tri vô giác này giống như ba năm trước.

Cô lại bị bệnh, sốt cao suốt hai ngày cũng không giảm, hôn mê bất tỉnh, Noãn Noãn có thể nghe được những âm thanh xung quanh nhưng không mở mắt ra được.

Rất muốn mở mắt, cô chán ghét bóng tối ghét cô độc, hiện tại cô muốn nhìn thấy Chiến Vân Không, muốn vùi trong vòng tay thâm trầm của anh, muốn nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh.

"Này, cũng hai ngày rồi, Noãn Noãn vẫn sốt cao không giảm, đều gấp chết người rồi."

Đường Đóa sợ, đứa nhỏ này cùng mình đi ra ngoài một vòng trở lại liền bắt đầu ngã bệnh, trong lòng cô ấy tràn đầy tự trách.

Phong Tây cũng không đi diễn tập mà ở lại nhà cổ, coi chừng Noãn Noãn, có một số việc anh ta rất muốn làm rõ.

Chiến Vân Không hai ngày hai đêm cũng không có chợp mắt, tự thân tự lực chăm sóc cô, từ trong miệng Phong Tây đã biết toàn bộ chuyện xảy ra đêm đó.

Đôi mắt đen sâu thẳm lẳng lặng nhìn gò má trắng bệch của cô, bàn tay siết chặt bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, lòng đang co thắt lại đau đớn.

Chẳng lẽ trong lòng cô, Thành Nham Thâm thật sự quan trọng như vậy…

Khép hờ hai mắt, tựa như đang nổi lên cái gì, quỷ dị, nguy hiểm, làm người ta nhìn không thấu.

Chợt, Chiến Vân Không đứng dậy, giọng nói lạnh lẽo, "Phong Tây cùng tôi đến phòng sách."

Bên trong phòng sách, bầu không khí hạ thấp xuống điểm đóng băng.

Đây là điếu thuốc thứ tư mà Chiến Vân Không hút, anh vẫn không có mở miệng gì, Phong Tây trong lúc chờ đợi cũng im lặng.

Một phòng tĩnh lặng, kim giờ của đồng hồ cổ treo trên tường kêu tí tách điểm đúng 7 giờ tối.

Khói mù lượn lờ, bao phủ gương mặt anh tuấn yêu mị của Chiến Vân Không, lộ vẻ thần bí mờ mịt.

"Em muốn biết ngày đó chôn cất Thành Nham Thâm có phải quan tài trống không không?"

Rốt cuộc Phong Tây phá vỡ sự đè nén, trong giọng nói khàn khàn mang theo một chút nặng nề.

Hít sâu ngụm khói cuối cùng, bóp tắt tàn thuốc, đôi mắt của người đàn ông âm u lạnh lẽo.

"Cậu xác định người đó chính là Thành Nham Thâm?"

Chiến Vân Không hỏi ngược một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm Phong Tây nhíu chặt lông mày.

"Em xác định, gương mặt đó giọng nói đó đều giống hệt của Thành Nham Thâm, anh ấy căn bản không có chết đúng không?"

Từ nhỏ đến lớn, tình cảm của anh ta và Thành Nham Thâm rất tốt, kỹ thuật đánh nhau và bắn súng đều do Thành Nham Thâm tự tay dạy dỗ, đối với anh ta mà nói Thành Nham Thâm chính là một người anh vừa là một người bạn tốt, như thế nào lại quên tất cả về anh ấy.

Chiến Vân Không trầm mặc, mặc dù lúc mới đầu nghe Phong Tây nói ở Yên Vũ Hoa Đình nhìn thấy Thành Nham Thâm biểu hiện của anh rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khiếp sợ đến giữa trưa mới bình tĩnh.

Anh vẫn tin chắc chỉ cần thi thể của anh ấy một ngày chưa tìm được, thì anh ấy có tỷ lệ sống sót một ngày, ba năm, anh lén phái vô số người đi tìm kiếm, tuy nhiên không có bất kỳ thu hoạch gì.

Như vậy người đàn ông hôm đó thực sự là anh ấy sao?

Đột nhiên xuất hiện đây rốt cuộc là trùng hợp hay có âm mưu khác.

"Nhưng cậu cũng nói ánh mắt của anh ấy nhìn hai người hoàn toàn xa lạ, bằng vào gương mặt vậy phán đoán của cậu có đúng hay không."

Phong Tây ngây ngẩn cả người.

Quả thực anh ta không đủ bình tĩnh phân tích nguồn gốc toàn bộ sự việc, không có suy tính đến nguyên nhân tại sao anh ấy xuất hiện, thật đúng là trùng hợp vào lúc Noãn Noãn bị đẩy ngã anh ấy vừa lúc ra tay cứu cô.

Chiến Vân Không khoanh tay dựa lên trước bàn gỗ trạm trổ hoa văn, gương mặt tuấn tú lãnh khốc.

"Tôi vẫn tin tưởng anh ấy chưa chết, nhưng hiện tại tôi cần cậu làm chính là quên chuyện này đi, đừng nhắc tới với bất kỳ ai."

Gần đây có quá nhiều chuyện anh cần xử lý, gần đây có một nhóm người ngoại quốc không rõ thân phận lẻn vào Cổ Thành, trong những người này có lính đánh thuê quốc tế, còn có người nực cười ẩn danh tố cáo anh với lãnh đạo trung ương cấp trên tự mình mở đường buôn lậu súng ống đạn dược, những chuyện này đã quá khiến anh bận rộn, không ngờ Thành Nham Thâm xuất hiện khiến anh trở tay không kịp.

Điều này làm cho anh không thể không bắt đầu suy nghĩ theo hướng ngược lại, trong này có phải có chút liên quan gì đó mà anh không chú ý tới.

Phong Tây im lặng suy nghĩ không nói, nhíu mày một cái, anh ta đang nghĩ có nên nói chuyện kia với Chiến Vân Không không.

Bên trong phòng sách, lúc này chỉ còn lại một mình Chiến Vân Không đứng trước cửa sổ, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao ngoài cửa sổ.

Dưới tròng mắt đen thâm thúy như ẩn chứa một cơn bão mưa rào sắp tới, lóe lên tia khát máu âm u bén nhọn.

Loảng xoảng— cửa bị một người dã man đá văng ra, phanh một tiếng cả nhà cổ cũng muốn lung lay.

"Chiến Vân Không, anh ở đây chơi đùa thâm trầm cái gì, không biết bản tiểu thư bị bệnh liệt giường sao, còn không mau tới đây tiếp đón."

Nằm ở trên giường hai ngày thật vất vả mới mở mắt, nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông lãnh khốc, trong lòng liền thoáng chút hoảng loạn.

Cơ thể Chiến Vân Không ngẩn ra, cô thức dậy làm gì, con lừa nhỏ này lì lợm không ngoan ngoãn nằm ở trên giường mà xuống giường càn rỡ cái gì.

"Lập tức trở về nằm cho lão tử!" Chợt quát một tiếng Noãn Noãn sợ đến co rụt cổ lại.

Thủ trưởng Chiến thật khốc, không phải điều đầu tiên cô muốn khi mở mắt chính là nhìn thấy gương mặt anh tuấn uy phong của anh sao, giờ được rồi, ăn shit rồi, tính khí thúi như vậy.

Đứng tại chỗ, nét mặt ngây thơ nhìn thủ trưởng Chiến, đôi mắt to linh hoạt gian tà chuyển động.

Đột nhiên, hai chân mềm nhũn, thân thể tự nhiên ngã về phía trước…

Trong nháy mắt, cơ thể kiên cường to lớn của người đàn ông nhanh như tia chớp đưa tay tiếp được thân thể mất trọng lượng của Noãn Noãn, sau đó đè cô ở trên bàn, lửa giận thiêu đốt con ngươi đen như mực của anh.

Lạnh lùng, tức giận, bất đắc dĩ tầm mắt nhìn chằm chằm gương mặt phấn nộn của cô, miệng nhỏ nhắn tron bóng tỏa ra hương thơm mê người.

Chiến Vân Không không chút suy nghĩ cúi đầu hôn lên.

Mấy ngày qua lo lắng giờ phút này hóa thành nhu tình.

Đáy mắt Noãn Noãn rõ ràng giảo hoạt cùng với vẻ đắc ý.

Cánh tay quấn lên cổ người đàn ông, quấn quanh.

Hấp dẫn nhau, quấn quít, truy đuổi, chơi đùa.

Chiến gia hôn một lúc lâu, không nỡ buông cô ra, bàn tay xoa nhẹ lên trán vẫn nóng như cũ của cô, lau sạch một tầng mồ hôi.

"Vật nhỏ, sao lại xuống giường đến đây, hả?"

Giọng nói của người đàn ông gợi cảm không chịu được, Noãn Noãn không biết phải làm sao cổ họng lập tức nghẹn ngào. Nước mắt giống như từng hạt trân châu lớn rơi xuống đất.

Người đàn ông ngừng lại, khóc? Đây không giống phong cách bình thường của nha đầu.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, ngón tay lau từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống của cô.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô khóc.

Đã bao nhiêu năm không khóc, hiện tại tuyến nước mắt của cô phát triển, chính là không cầm được nước mắt chảy xuống, làm cho tay Chiến Vân Không ướt nhẹp, còn có một mùi thơm mặn.

Sắc mặt càng ngày càng đen, phiền não, rộn lòng, lo lắng, nóng nảy, chung quy tụ họp lại một chút, anh nổi giận, quát lạnh "Đừng khóc."

Môi mỏng hôn lên đôi mắt đẹp sáng ngời của cô, người đàn ông ôm cô trước ngực, vỗ nhẹ sống lưng của cô.

"Phong Tây chắc đã nói với anh rồi, ở Yên Vũ Hoa Đình tụi em nhìn thấy Thành Nham Thâm."

Một Thành Nham Thâm xa lạ khiến Noãn Noãn cảm nhận được sự cự tuyệt lạnh lẽo tàn nhẫn.

"Anh muốn biết bây giờ cảm giác của em đối với anh ấy là gì?"

Giọng nói của Chiến gia chuyển lạnh, anh muốn xác định trái tim của Noãn Noãn, xác định ý kiến thật sự của cô. Anh muốn trái tim cô hoàn toàn nhất định thuộc về anh.

Ngẩng đầu lên, Noãn Noãn nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nâng khóe môi lên, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

"Em… thích...!"

"Em thích anh ấy?"

Quả nhiên, quả nhiên đúng như suy nghĩ trước kia của anh, nha đầu tràn đầy tình cảm với Thành Nham Thâm.

Lửa giận trong thời gian ngắn vọt lên đỉnh đầu, máu ở trong người dừng lưu động, đôi mắt lạnh lẽo khép hờ nhìn chằm chằm đôi mắt to của cô, một tay gắt gao kìm chặt cằm của cô.

Đau đến Noãn Noãn nhíu chặt mày, người này lại tức giận rồi, lời nói của cô còn chưa nói xong mà.

Trái tim run rẩy, chẳng lẽ là ghen, nhìn dáng vẻ âm trầm kia, thật quá khủng bố.

Nhìn thẳng vào mắt mấy giây, Noãn Noãn thua trận, miệng nâng lên một nụ cười duyên.

"Thủ trưởng phải bình tĩnh, em đây còn chưa nói xong câu nói đó."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt lông mi cong vút của người đàn ông, khiến lòng của Chiến gia cũng ngưa ngứa.

Nhìn chằm chằm cô, Noãn Noãn vừa muốn mở miệng, liền nghe diêm vương Chiến lạnh lùng quát, "Nói."

Được rồi, không phải là nói rõ sao, nói thì nói thôi, dù sao da mặt cô cũng dày, hừ hừ.

"Nghe cho kỹ, ừm— chúc mừng một người đàn ông…"

Đang nói chuyện, cô liếc gương mặt mưa to gió dữ gần trong gang tấc của người đàn ông. Nói tiếp, "Đáng dấp của anh ta khuynh quốc khuynh thành, tà ác bá đạo, phách lối, cường thế, anh ấy có rất nhiều tiền, ở Cổ Thành xưng là Thái tử gia, anh ấy họ Chiến, ở nhà là con trai thứ hai, người trong bộ đội quân khu đều gọi anh ấy là Chiến thần, em gọi anh ấy là Chiến gia."

Gia sửng sốt, rối loạn, tim như trống đập dồn dập, cổ họng khát khô, hầu kết lên xuống không ngừng, vài giây sau chỉ thấy môi xinh đẹp tà mị của người đàn ông vẽ ra một đường cong, anh cười hài lòng ngông cuồng.

Cứ như vậy liền hài lòng? Thủ trưởng đại nhân cũng quá dễ dụ đi, nhìn anh giống đứa bé đang cười rực rỡ, Noãn Noãn liếc anh một cái.

Chán nản than thở, nhìn bộ dạng hài lòng của anh, hận không được cắn lên cổ của anh, uống sạch máu của anh, nếm thử rốt cuộc người đàn ông ác ma này có vị gì.

"Nói coi như êm tai, nhưng… miệng thì nói như vậy còn biểu hiện không thấy gì hết, cho em một tuần lễ viết một ngàn chữ lý do yêu thích anh." Người đàn ông nhíu mày cố nén nụ cười bùng nổ, nghiêm túc không cho phản kháng.

Một ngàn chữ?

Không biết xấu hổ sao. Mắt trừng lên, cô mãnh liệt kháng nghị. Mẹ ơi, trên cuộc đời này viết văn là chuyện nhức đầu nhất của cô, ngẫm lại đều chán ghét.

"Gì, anh hãy đổi đi, viết không ra không viết được, thích làm."

"Có thể không viết, vậy anh coi như lời mới vừa nói đều là nói xạo."

Lạnh lùng liếc cô một cái, không nói một lời xoay người ngồi lên ghế, thuận tay cầm máy điều khiển mở TV LCD trên tường.

Nhìn hình ảnh trên TV, Noãn Noãn trợn tròn hai mắt, từ lúc bắt đầu tiến vào phòng sách này, lúc nãy cô vừa thổ lộ toàn bộ quá trình đều thu lại trên hình ảnh chất lượng cao, 1080P độ phân giải 1920*1080.

Quá nham hiểm, đã sớm chuẩn bị tốt đúng không, cái này nếu sau này tung ra ngoài, thì phải làm sao.

"Xóa!"

"Viết hay không viết?"

"Trước xóa rồi nói!"

"Trước viết rồi xóa!"

Mắt to trừng mắt nhỏ, Noãn Noãn đứng trợn mắt, "Em nói ngoài miệng một ngàn chữ được không?"

"Viết hay không viết?" Người đàn ông vẫn tranh luận cùng cô, đôi mắt lạnh lẽo càng âm trầm.

"Không viết có hậu quả gì?" Tay đáng thương, đôi tay thật đáng thương. Viết văn là điểm yếu của cô.

Khóe mắt nhếch lên, người đàn ông nói vô cùng nhẹ nhàng, "Trưa mai 12 giờ toàn thể sinh viên đại học năm nhất tiến hành huấn luyện đứng phơi nắng đến khi mặt trời lặn về hướng tây thì thôi."

Khí lạnh âm trầm đập vào mặt, Noãn Noãn hít vào một ngụm khí lạnh, quá độc ác, hơn 8000 người mỗi người phun một bãi nước bọt đều có thể khiến cô chết đuối dưới sông Trường Giang. Cô không thể làm kẻ địch của quần chúng.

Ôm hận, cô cắn răng nghiến lợi, "Xem như anh lợi hại, một ngàn chữ, em viết."

"Thật biết nghe lời, mới vừa rồi anh đột nhiên quyết định vào ngày kết thúc khóa huấn luyện quân sự sẽ chọn em làm học sinh tiêu biểu lên phát biểu ý kiến, viết một bài bản thảo phát biểu ý kiến năm ngàn chữ và thư tình một tuần sau cùng nộp."

Chuyển thân thể của cô qua, Chiến Vân Không nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Cô gái nhỏ, đây là chuyện tốt nên vui vẻ một chút, mau cười với Chiến gia một cái."

Cười shit, đồ ác ma phúc hắc, chặn bàn tay đang vuốt ve của Chiến Vân Không, tức giận ngồi xếp bằng trên bàn học xa hoa, cô muốn điên rồi, càng khiêm nhường càng lấn tới.

Hàng năm, buổi kết thúc khóa huấn luyện quân sự đều do học sinh có biểu hiện tốt trong huấn luyện quân sự đại diện lên phát biểu ý kiến, hơn nữa một

tuần lễ qua cô không có huấn luyện, dù thế nào cũng không tới lượt cô.

“Ồ, Tiểu Noãn Noãn của chúng ta cao cấp quá nha, ngồi trên bàn cổ mà ông nội chúng ta thích nhất.”

Noãn Noãn chán ghét nâng mí mắt, đầu cũng không quay lại, hầm hừ tức giận nhíu mày, “Ai cần anh lo.”

Cái gì mà bàn cổ, là Chiến gia ôm cô ngồi lên, không liên quan đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Trò chơi bắt đầu!

Edit: Tịnh Hảo

“Ồ, Tiểu Noãn Noãn của chúng ta cao cấp quá nha, ngồi trên bàn cổ mà ông nội chúng ta thích nhất.”

Noãn Noãn chán ghét nâng mí mắt, đầu cũng không quay lại, hầm hừ tức giận nhíu mày, “Ai cần anh lo.”

Cái gì mà bàn cổ, là Chiến gia ôm cô ngồi lên, không liên quan đến cô.

Tính tình nha đầu này lớn lên trông thấy, Chiến Tả nhếch môi một tay đặt ở trong túi quần tay trái cầm túi tài liệu liền đi đến.

“Cô nhỏ lạnh lùng, biết cái bàn mà em đặt mông ngồi lên có giá trị bao nhiêu tiền không?”

Cúi đầu, tầm mắt rơi vào trên bàn, xem chừng niên đại rất lâu rồi, bị Chiến Tả nói một câu khiến cô suy nghĩ, thuận mồm hỏi một tiếng, “Bao nhiêu tiền?”

Kéo một cái ghế qua ngồi xuống, anh ta vươn ngón tay thon dài ra trước mặt Noãn Noãn, “Số này.”

Con ngươi Noãn Noãn theo động tác của anh ta đảo thành một vòng lớn nuốt nước miếng, “50 triệu.”

“Bingo, thật thông minh, chỉ một chút thôi mà cô nàng liền hiểu rõ.”

Chuyện này và thông minh dường như không liên quan lắm, má ơi, bàn dưới mông này có giá trị 50 triệu, trái tim nhỏ bé của cô rất thấp thỏm.

Đè Noãn Noãn muốn từ trên bàn nhảy xuống lại, Chiến gia lạnh lùng liếc Chiến Tả một cái, “Tra được rồi hả?”

“Anh nói này Tiểu Không Không không phải oán trách anh chứ, em còn không dùng tới GE của Đông Phương Nghiêm Hàn, chuyên gia làm một mình anh mệt mỏi là có ý gì?”

Buổi tối hai ngày trước, anh ta đang ngủ say bị người vô tình nào đó bắt ngồi dậy nói là cho anh ta trong vòng nửa tiếng phải xuất hiện.

Anh ta ở biệt thự ngoại thành chạy tới trung tâm thành phố ít nhất cũng mất nửa tiếng, lần đó anh ta đặc biệt thoải mái khi lần đầu đua xe bão tố, Aston Martin giống như tách khỏi sứt hút của Trái Đất, trong dòng xe cộ bay như con thoi, toàn bộ bốn bánh xe trong tích tắc đều muốn báo hỏng.

“Nói.”

Lời ít mà ý nhiều, vẻ mặt Chiến gia u ám, nói nhảm nhiều như vậy.

Chiến gia trăm năm mới lộ bộ dáng núi băng lớn đông chết người ta giết người không đền mạng, toét miệng, Chiến Tả mở nút cổ áo sơ mi ra.

“Em xem cái này trước một chút.”

Nói xong cầm tài liệu trên bàn đưa cho Chiến gia.

Giương mắt lạnh lùng liếc anh ta một cái, từ trong túi tài liệu lấy ra một xấp hình, đáy mắt Chiến Vân Không tỏa ra một tia sắc bén lạnh rét.

Trong hình, người đàn ông giống Thành Nham Thâm như đúc và cục trưởng cục an ninh quốc gia Tiếu đi ra từ một căn phòng của Yên Vũ Hoa Đình, từ động tác kề vai sát cánh của hai người, hắn là người quen.

“Điều tra bối cảnh của Trương Tiếu chưa?”

Ban đầu vào lúc Trương Tiếu nhậm chức, ông nội còn hỏi anh có ý kiến gì với người này không, Chiến Vân Không thật sự chưa từng xem trọng Trương

Tiếu.

“Bối cảnh sạch sẽ còn sạch hơn cả tờ giấy trắng, cơ bản là đi làm rồi tan việc, không có sống về đêm, không có phụ nữ, con mẹ nó, tôi cũng hoài nghi anh ta có phải là gay không, mỗi lần nhìn đều gian tà khó chịu.”

Trước kia, lúc còn trong bộ đội đặc chủng Chiến Tả đã từng đánh thắng Trương Tiếu vài lần, lần đầu tiên gặp nhau, anh ta đã cảm thấy Trương Tiếu người này đáp lại khiêm tốn quá mức chán ghét.

Tò mò Noãn Noãn cũng ló đầu ra xem hình, hai gương mặt tuấn tú hai dáng vẻ, có một loại mỉm cười ăn ý.

“Trên người mỗi người trong bộ đội đặc chủng các anh không phải đều có hình xăm sao?”

Noãn Noãn vừa nói, hai người đàn ông này đều sững sờ.

Đây là quy định bất thành văn trong bộ đội đặc chủng, nhớ lúc đó chính là Chiến Tả kéo Chiến Vân Không đi xăm, nói là ngày nào đó nếu không cẩn thận chết trên chiến trường ít nhất còn lưu lại một ký hiệu gì đó để cho tổ chức có thể tìm được.

Cho nên từ đó về sau, xăm mình trở thành một loại đánh dấu độc nhất của bộ đội đặc chủng bọn họ.

“Anh nhớ hình xăm trên người Thành Nham Thâm là một con kỳ lân.”

Chiến Tả có chút hiểu ý của Noãn Noãn.

Cầm lấy tấm hình, mỗi tấm Noãn Noãn đều nhìn cẩn thận, trên mỗi tấm hình là một Thành Nham Thâm xa lạ, đôi mày thanh tú nhíu chặt, tuy anh ấy còn sống nhưng giống như đã chết.

Đúng lúc này.

“Bịch bịch bịch—” tấm thủy tinh chống đạn dày 21mm bị viên đạn đâm thủng, mục tiêu nhắm thẳng vào tấm hình trong tay Noãn Noãn.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, tấm hình trong nháy mắt biến thành tổ ong vò vẽ, Noãn Noãn sợ đến mức còn chưa hoàn hồn, cũng không thét chói tay lên, liền bị động tác nhanh nhẹn của Chiến Vân Không kéo qua ôm vào trong ngực, nhanh chóng lăn lộn trên mặt đất núp vào chân tường che khuất.

“Tôi chửi con mẹ nó chứ, người nào quá can đảm, dám ở trên đầu Thái Tuế nổ súng, lão tử xử con mẹ nó.”

Chiến Tả hùng hổ núp bên cạnh Noãn Noãn, còn thỉnh thoảng thò đầu ra ngoài cửa sổ quan sát tình hình của địch.

Tầm mắt dời xuống phía dưới, Chiến Tả hì hì— vui vẻ, “Cô bé Noãn Noãn bình tĩnh giỏi ghê.”

Vì sao nói như vậy.

Chỉ thấy trong tay cô nàng Noãn còn gắt gao nắm tấm hình bị bắn thành tổ ong vò vẽ không buông tay.

Gương mặt bình tĩnh, muốn hù dọa cũng không được.

“Cẩn thận, xung quanh có súng bắn tỉa.”

Đôi mắt Chiến gia lạnh cực điểm, một tay bảo vệ Noãn Noãn một tay lấy điện thoại ra gọi đi.

“Thanh Dịch, cậu lập tức đi bảo vệ Đường Đóa, nói cho các anh em ở yên đợi lệnh, không có mệnh lệnh của tôi không được phép nổ súng.”

Mười phút đã qua, trong và ngoài nhà yên tĩnh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhìn chằm chằm tấm thủy tinh bị đạn xuyên qua, Noãn Noãn suy nghĩ, chỉ có mấy tấm hình trong tay bị hủy ngoài ra không có thành viên nào bị thương, xem ra mục tiêu của đối phương là món đồ trong tay cô.

Lông mày nhíu lại, theo bản năng, cô siết chặt lòng bàn tay.

“!@#$%$@, đây không phải là đầu đạn xanh lam TB nghiên cứu mới nhất của tiến sĩ Lý sao, tên nào làm ra món hàng này, mấy ngày trước ông ta gọi điện thoại cho anh nói không sản xuất đưa ra thị trường.”

Nguy hiểm giải trừ, leo lên góc cửa sổ, Chiến Tả nhặt một viên đạn phát ra ánh lam còn dư lại hơi ấm lên cầm trong tay thưởng thức.

Mặc dù tiến sĩ Lý này yêu tiền như mạng, nhưng không phải là tiểu nhân, hay là đầu kia của ông ta có chút chuyện.

Đứng lên, mặt Chiến gia lạnh lùng vẫn nhìn ngoài cửa sổ đối diện, con ngươi đen sắc bén lạnh lẽo.

Người muốn giết anh trải rộng khắp thế giới, nhưng còn không có người dám trắng trợn ở trước mặt anh trực tiếp nổ súng, một giây kế tiếp, khóe miệng

người đàn ông nâng lên thành nửa hình cung hoàn mỹ.

Trò chơi bắt đầu.

Buổi sáng hôm sau, 7 giờ.

"Cô nàng Noãn, thật không cần chị lái xe đi vào sao?"

Một chiếc Land Rover khiêm tốn dừng ở trước cổng trường Quốc lập Trung ương.

"Ôi, không cần, em không muốn làm nhân vật điển hình bị người ta ở sau lưng chỉ trỏ, cứ như vậy đi, em đi đây, chị dâu buổi tối gặp, bye bye."

Vội vàng nhảy xuống xe cô bé Noãn liền chạy đi vào.

"Chao ôi— Nha đầu Noãn, sao không nói bye bye với anh."

Từ cửa sổ thò đầu ra, Chiến Tả kêu la, dù gì cũng là người ta lái xe đưa cô tới, đúng là vật nhỏ ăn cháo đá bát.

Hô—, Đường Đóa ngồi ở phía sau đưa tay níu cổ áo của người đàn ông, dùng sức kéo nửa thân thể ở bên ngoài của anh ta trở lại phía sau.

"Mau lái xe, nửa tiếng sau tôi có một cuộc họp hội đồng quản trị, nếu vì cậu muốn xem chân của cô bé mà đến muộn tôi lập tức cầm dao chém, cậu tin không hả?"

Uy hiếp rất tốt, Chiến Tả dừng lại nhìn Đường Đóa nhàn nhã đeo mắt kính dựa vào ghế xe chợp mắt.

Tiếng súng tối qua làm cô sợ đến cả đêm không ngủ được, quả nhiên rời khỏi vòng ôm của người đàn ông chết tiệt kia hằng đêm đều rơi vào trạng thái mất ngủ.

Hừ, cô còn không tin, rời khỏi anh ta cô sống vô cùng tốt.

Khóe mắt Chiến Tả nâng lên nhìn vào kính chiến hậu, người phụ nữ của Chiến gia ai cũng văn võ song toàn, xinh đẹp phóng khoáng trí tuệ.

Một Thái hậu nương nương đáng yêu, một người thông minh có thể làm dâu cả nhà họ Chiến, hiện tại lại thêm một cô em gái dã man can đảm.

Ba người phụ nữ sẽ thành một cái chợ, cuộc sống sau này không nghĩ cũng biết được, ha ha, chính là tình cảnh gà bay chó sủa…

Sau khi thuận lợi đưa Đường tổng tới, Land Rover lắc lư lộc cộc về nhà cổ.

Ngoài phố nhỏ, một chiếc xe màu trắng chạy băng băng khiến Chiến Tả chú ý, nhất thời gương mặt co rút, thật sự nghĩ cái gì tới cái đó liền tới.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65-2: Trò chơi bắt đầu! (2)

Bên trong phòng khách.

Thái hậu Chiến bận rộn từ trong ra ngoài, sai khiến tài xế chuyển đồ mà bà mới mua vào, đồ đạc quá nhiều chất đầy ở ngoài cửa, Chiến Tả vào cũng không được mà đi cũng không xong.

"Tiểu Chiến Tả!"

Mẹ ơi, lại nữa rồi, chỉ cần Thái hậu Chiến gọi anh ta là Tiểu Chiến Tả thì chính xác không có việc gì tốt.

Đưa lưng về phía phòng khách, anh ta hít sâu, nhắc nhở mình phải cười sáng lạn đến mức động lòng người.

"Dạ, Thái hậu đại nhân, gần đây không gặp lại nhớ con muốn chết rồi, con tới ôm yêu thương một cái."

Xoay người, Chiến Tả bày ra bộ dáng tươi cười đầy nhiệt tình, mở cánh tay thon dài ra nghênh đón, ôm lấy Mộ Thanh Nhi cũng không buông tay.

"Con nghé con, phát bệnh gì rồi, tránh ra."

Xuất ra một chiêu, Mộ Thanh Nhi nắm thành quyền, bịch một tiếng, đập lên xương sườn của Chiến Tả, sức lực nặng khiến cho tài xế lão Tạ cũng nghe

thấy, thay anh ta đau đến nhếch mép.

Buồn bực hừ hừ, ôm xương sườn ngồi trên đất nghiến răng chịu đựng xoa, "Thái hậu đại nhân, con đâu đắc tội với ngài sao lại xuất chiêu nhẫn tâm mạnh mẽ như vậy, con đây mới đưa con dâu lớn nhỏ của ngài đi làm đi học, trở về đến cả nước bọt cũng uống, cuối cùng lại có kết quả bị trọng thương, con không cam lòng, con oán hận."

"Đừng có ồn ào."

Mộ Thanh Nhi quát lạnh một tiếng: "Uống nước gì mà quái lạ không có mùi vị gì hết, đợi buổi tối dì nấu canh nhiều bổ dưỡng cho con, để khen thưởng công nhân gương mẫu của nhà chúng ta."

Đôi tay của Mộ Thanh Nhi được chăm sóc vô cùng tốt, nhéo gương mặt tuấn tú của Chiến Tả một cái.

"Tối nay dì không đi sao?"

Chiến Tả đứng lên nhận lấy một cái hộp màu hồng trong tay Mộ Thanh Nhi, trong lúc vô tình cúi đầu liếc một cái.

"Nguyên nhân là sinh lòng, tùy ý hành động…" áo mưa an toàn XXX.

Cái này nhìn quá vượt trội, cả kinh, tròng mắt của anh ta khẽ run rẩy, trên gò mà có hai đóa hồng hồng nở rộ, cổ họng khô hanh nuốt nước miếng, thiếu chút nữa buông tay muốn ném thứ màu hồng này ra.

Trán lấm tấm mồ hôi, một hộp áo mưa an toàn lớn như vậy, dùng đến năm sau cũng chưa hết, điều kiện là mỗi tối đều phải dùng, này đặc biệt tốn nhiều sức.

"Có đem cái này đi không Chiến tổng?"

Mộ Thanh Nhi cười như tên trộm, tiếp đó để mấy viên kẹo lớn nhỏ không đều vào trong hộp trên tay Chiến Tả.

Khóe miệng cứng ngắc nhếch lên, khoát tay lia lịa, "Ha ha, cái đó… dì liền miễn đi, quá bận không có thời gian làm công việc vận động, những thứ này đưa cho Vân Không Noãn Noãn dùng, người trẻ tuổi mà, sức lửa mạnh, công lực lớn."

"Ha ha, đùa thôi, dì chuẩn bị cho ba người các con mỗi người một phần, ông nội và dì không thể lúc nào cũng năn nỉ ôm cháu từ mấy đứa cháu, chỉ mong các con có thể vui vẻ hưởng thụ cuộc sống là tốt rồi."

Ôi, Thái hậu nói việc này ngắn gọn súc tích, bên ngoài thì không thúc giục ôm cháu, lại mua nhiều áo mưa làm quà tặng, thực ra trong lòng gấp như lửa đốt giống như trên mặt có thêm vài nếp nhăn, đặc biệt ảnh hưởng đến tâm tình của bà.

Mộ Thanh Nhi ngồi trên mặt đất lật tới lật lui, trong miệng còn lầm bầm, "Ủa, đi đâu rồi, rõ ràng mới vừa rồi để ở đây mà…"

Chiến Tả giống như một bức tượng điêu khắc đứng tại nơi đó, mắt nhìn cơ thể Mộ Thanh Nhi chuyển động. Không biết Thái hậu đại nhân tìm đồ vật gì, có tăng lực hơn vừa rồi không, anh ta mong chờ…

Một lúc sau, ba túi to màu đen, trắng, tím xếp ngay ngắn.

"Đóa Đóa trưởng thành quyến rũ mặc màu đen, Noãn Noãn trẻ tuổi dễ thương mặc màu trắng, còn người đó… tuyệt sắc lạnh lùng mặc màu tím!"

"Người đó là ai?"

Chiến Tả mê mang. Từ trước tới giờ giữ mình trong sạch, bên cạnh anh ta không hề có phụ nữ, dừng lại, không đúng, chẳng lẽ…

"Thôi đi, cố giả bộ, cũng không biết thằng nhóc nào không bằng cầm thú nhốt con gái nhà người ta ở trong biệt thự bảy ngày bảy đêm, ai biết con ở trong làm chuyện phạm pháp gì với người ta rồi…"

Thái hậu Chiến tùy ý nói một câu, Chiến Tả muốn phun máu, chuyện này mà dì ấy cũng biết sao.

Kinh ngạc nghi ngờ nhìn chằm chằm Mộ Thanh Nhi, khóe môi nâng lên đến gần bà thấp giọng, "Thái hậu nương nương, người xem người đó có thể làm cháu dâu được không?"

Nhìn vẻ mặt đắc chí của anh ta, Thái hậu Chiến tức giận liếc xéo anh ta một cái, "Nói nhảm, dì không hài lòng còn có thể mua quà tặng cho An An sao, đầu óc chứa đầy bã đậu, con đần chết đi được."

Chiến Tả ngẩn ra, chuyện gì cũng không gạt được Thái hậu nương nương, lúc nhỏ ba người anh em bọn họ liền bắt đầu điều tra ai là tai mắt của Mộ Thanh Nhi. Kết quả, vài chục năm trôi qua rồi, tai mắt vẫn bình an như cũ, bọn họ chính là ngày mưa dầm.

"Nhanh lên một chút, đặt những thứ này vào trong xe của con đi, buổi trưa dì tính rồi, con theo giúp dì ra ngoài bến cảng chọn hai con cá, buổi tối dì muốn thể hiện tài năng thật tốt cho hai đứa con dâu, à đúng rồi, An An có thể tới hay không?"

“Không tới được!” Hoàn toàn từ chối, hiện tại quan hệ của hai người hạ đến điểm đóng băng, hành hạ anh ta đến điên rồi.

Cầm ví da lên, Mộ Thanh Nhi kéo cánh tay Chiến Tả đi ra ngoài, “Chuyện đó, tâm tư của con dì đã sớm nhìn thấu được, nhưng mà, lạnh lùng cũng là một loại tính tình ngang ngược của trẻ con, mấu chốt của vấn đề này cuối cùng vẫn phải xem sự lựa chọn của An An, nếu không thì dì làm quân sư tình yêu cho con, chỉ ra điểm sai lầm cho con…”

Mùa thu, sau giữa trưa, ngàn dặm không có bóng mây, một mảnh xanh thẳm.

Cơm nước xong, Noãn Noãn ngồi dưới bóng cây, uống coca ướp lạnh mà Thạch Đầu mới đưa cho cô.

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi trải qua buổi tối kinh hồn hôm đó, sáng nay cô tỉnh dậy sảng khoái tinh thần, sáng sớm tự mặc xong quân phục nhảy nhót như chim đi xuống lầu.

Chiến gia mặc quân trang đang ngồi ở phòng khách xem tờ báo quân sự buổi sáng, hơi thở tàn khốc chết người rồi.

Một hình ảnh phút chốc xẹt qua ngay trước mặt, tròng mắt đen nhìn anh lạnh lùng ngoắc tay.

Choáng, Chiến gia lại chuyện gì đây, mình chủ động thức sớm chủ động muốn tham gia huấn luyện không có trong phạm vi sai lầm.

“Báo cáo, xin thủ trưởng chỉ thị!”

Lùi lại mấy bước, đứng nghiêm ngay ngắn, động tác gọn gàng, trong lòng Cổ Thanh Dạ thầm khen đẹp, anh ta là người dạy Noãn Noãn thật cho anh ta thêm thể diện.

Noãn Noãn liếc trộm gương mặt tuấn tú của mỹ nam. Tạm được, tâm tình nhìn qua coi như tươi đẹp.

“Muốn trở về trường học?”

Bệnh còn chưa hết hẳn liền bắt đầu mọc gai, làm sao lại có sức sống như vậy, là tất cả đứa bé mười tám tuổi nào cũng vậy? Cả ngày giống như ăn trúng thuốc lắc.

“Báo cáo thủ trưởng, phải.”

Cô chưa từng có khát vọng trở lại trường học như lúc này, cô muốn tự do.

Thời tiết tốt, vợ ngoan tự nhiên làm cho tâm tình của thủ trưởng tốt, người đàn ông yên lặng hồi lâu, không có trả lời rõ ràng.

Nhưng, trên đời không có cơm trưa miễn phí, phải trả giá bằng một nụ hôn lộn xộn đúng chuẩn chào buổi sáng, mang theo hơi ấm nóng hừng hực.

Cứ như vậy, giờ phút này cô tức giận vô cớ ngồi dưới cây đại thụ che mát.

Chống cằm, chân đá cục đá, mắt đẹp chẳng có mục đích nhìn sang sân huấn luyện.

Hả?

Một nhóm người phía trước đang làm gì vậy?

Chỉ thấy, phía trước cách cô không tới 100 mét, càng ngày càng nhiều người di chuyển về phía đó, có mấy người khoa tay múa chân, động tác giống như là… dáng vẻ đang đánh nhau.

Nhẹ nhíu mày, ánh lạnh chợt hiện ra, chí khí chính nghĩa nhất thời máu tuôn trên trán, mẹ nó, ban ngày ban mặt dám lộ quả đấm ra, không xứng đáng toàn thân mặc quân phục.

Tiểu Noãn, nổi giận, thoải mái sải bước chạy tới phía bên kia.

“Bạch Diệu, con mẹ nó, tôi nhịn cô lâu rồi, cô chết đi tiện nhân.”

Dứt lời, nữ sinh tóc dài giương tay lên, bốp, một bạt tay nặng nề rơi lên mặt Bạch Diệu.

‘A—’

Tất cả mọi người im lặng, lúc này không ai dám can thiệp vào, phải biết rằng chọc đại tiểu thư Tô ngày mai e là sẽ không thấy được ông mặt trời.

Trên mặt trắng nõn hiện năm ngón tay càng ngày càng thấy rõ, thật giống như một đóa hoa nhuộm màu đỏ thắm, nổi bật lên khiến Bạch Diệu càng thêm khổ sở động lòng người.

Một tát này xuống tay quá ác, đánh cho đầu cô ấy choáng váng hoa mắt, chân lảo đảo một cái, khóe miệng tràn ra màu đỏ thắm, nhưng cô ấy không có bất kỳ đáp trả gì, lạnh nhạt đứng lặng giữa đám người như một đóa hoa bách hợp cao ngạo.

Gái điếm thúi, giả bộ thanh cao cái gì, nhìn bộ dáng quyến rũ thanh cao của cô ấy. Tô Thanh càng nhìn càng tức, đôi tay càng ngứa ngáy, ánh mắt ác độc sắc bén nâng tay cao lên, cái tát thứ hai lại hạ xuống—.

Không ngờ, cổ tay lại bị người khác tóm chặt.

"Đại tiểu thư Tô, tôi nói không sai biệt lắm, nhiều người như vậy cũng không ngại mình xấu xí."

Bước chân Noãn Noãn tự nhiên giống như người trong giang hồ, cầm nửa lon coca, buông lỏng cổ tay Tô Thanh ra.

Hơi ngừng lại, sắc mặt Tô Thanh đen không cách nào hình dung được.

Tô Thanh, thiên kim của Tô Thị, cũng là bạn hồi mẫu giáo của Noãn Noãn, tiểu học, cấp hai, cấp ba rồi sau đó đến đại học.

Từ lúc học nhà trẻ đến giờ có lưu truyền một câu nói: Đã sinh ra Tô sao còn sinh ra Tinh.

Thật ra thì Tô Thanh là một thiết kế thiên tài, chỉ là cũng phải xem so với ai, so với người bình thường thì là thiên tài, nhưng so với Noãn Noãn cũng chỉ là một người bình thường.

Tinh Tiểu Noãn sinh ra chính là thiên địch của Tô Thanh, cho nên kẻ địch gặp nhau tất nhiên… hết sức đỏ mắt.

"Ôi, muốn làm việc nghĩa sao, cậu… vẫn nên về nhà uống nhiều sữa một chút rồi trở ra thôi."

Tô Thanh xì khẽ thờ ơ từ trên cao liếc nhìn Noãn Noãn, phải nói muốn so về độ đầy đặn thì Noãn Noãn bị lép vế.

Xung quanh, các bạn học nam nữ xem náo nhiệt có người nhịn không được, thổi phù một tiếng phun ra ngoài.

Lại dùng thân thể để đả kích sao, chiêu này khi còn bé chơi chán, nhưng mà Noãn Noãn thực sự không có ngực sao?

Trả lời: Thực sự không công bằng, đầy một nắm tay tiêu chuẩn quốc tế chứng thực ISO9002 hình giọt nước, lại còn đẹp.

Chỉ là so với đôi sữa bò này của Tô Thanh, thì thể tích Tô Thanh lớn hơn.

Nhíu mày, cười tà, quyến rũ đến cực điểm, "Hừ, ngực của tôi bằng phẳng nhưng tôi kiêu hãnh, tôi vì quốc gia tiết kiệm, Tô ngực to cậu mở miệng đầu tiên đã có thể trách tôi rồi."

Tô ngực to?

Toàn thể người vây xem cả người run rẩy, gương mặt rạn nứt thành một đường dài, Bạch Diệu một bên cắn chặt môi buộc mình không cười thành tiếng.

Tiểu Noãn rất có năng lực, Tô Thanh rất lúng túng, buồn bực chưa?

Mẹ nó, cực kỳ buồn bực lại còn rất ấm ức.

Từ trước đến nay, hai ngọn núi là sự kiêu ngạo của cô ta, cô ta cho là mình phá vỡ được bùa chú ngực to não nhỏ, kết quả thật không có chuyện như vậy.

Là cô ta suy nghĩ nhiều.

"Tinh Tiểu Noãn… Cậu tốt nhất cách xa một chút cho tôi, đây không phải chuyện của cậu, nếu không đi tôi liền đánh nhau với cậu."

Tô Thanh kiêu ngạo rất có lý, phía sau cô ta là bốn người đàn ông mặc quần áo thường ngày luôn đứng đó, dáng người khôi ngô cường tráng không thua gì huấn luyện viên Cổ Thanh Dạ của bọn họ.

Ngoài trợ giúp, đầu óc Noãn Noãn nhanh chóng hoạt động, bốn người cường tráng đánh cô gái yếu đuối thiệt thòi là cô, Tô Thanh đầu óc heo kia cũng có thể nghĩ ra.

Nhướng mày lên, trong giọng nói của Tiểu Noãn mang theo vài phần tức giận, "Tô ngực to, tôi cảnh cáo cậu đừng có ngu xuẩn."

To Thanh khinh thường cười lạnh một tiếng.

"Cậu xuất hiện tại nơi này mới là ngu xuẩn nhất, như thế nào lại chịu đánh cùng tiện nữ! Được, tôi giúp đỡ cậu."

Nói xong, lui về phía sau hai bước núp sau lưng bốn người đàn ông.

Mẹ nó, trận thế thật lớn, con ngươi đen láy nhìn địa thế xung quanh, thầm nghĩ không tốt lắm, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, sau lưng cô và Bạch Diệu là phòng tắm, cách khu nghỉ ngơi của huấn luyện viên quân sự rất xa.

Lại nhìn, trong đám người xem náo nhiệt này, đều là dạng người nhát gan vô dụng, càng không thể có anh hùng dám đứng ra trổ tài rồi.

Làm sao đây, chờ bị đánh? Tuyệt đối được, chạy? Biện pháp tốt, nhưng cô vừa cúi đầu liếc mắt một cái, ôi, cô muốn khóc, Bạch Diệu để chân trần đứng trên nền xi măng, ý nghĩ bỏ chạy trong nháy mắt đã bốc hơi khỏi xã hội loài người.

"Cậu là con gái của Bạch Khải Sơn? What's your name?"

Noãn Noãn lui về phía sau đứng bên cạnh Bạch Diệu, hiện trường im lặng.

Tim cũng lớn đấy, lửa cháy đến nơi còn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm.

Nhếch môi, cô ấy cười cực kỳ xinh đẹp, "Bạch Diệu."

Cô ấy biết Noãn Noãn nhưng Noãn Noãn không biết cô ấy, nghĩ một cô gái đáng yêu lại đặc biệt như cô lúc nào cũng dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác.

"Tên rất hay, cô bạn Bạch sao không mang giày vậy, cậu như vậy không thể trợ giúp chúng ta chạy trốn."

Noãn Noãn từng bước lui về phía sau, bốn người đàn ông liền từng bước tiến lên phía trước.

Từng bước ép sát, cô nàng Noãn không vui rồi.

"Mở to mắt nhìn kỹ cho tôi, tiểu tiện nhân kia rất mưu ma chước quỷ, đừng để cô ta chạy trốn."

Tô Thanh thấp giọng nhắc nhở bọn họ, cô ta vốn định hôm nay chỉnh đốn Bạch Diệu một chút, không nghĩ nửa đường lại xuất hiện Trình Giảo Kim— kẻ thù lớn của cô ta, vậy thì vừa đúng hôm nay một muỗng xào trừng trị toàn bộ.

Cô ta không sợ bối cảnh của Noãn Noãn, bởi vì bối cảnh của cô ta còn tốt hơn.

Bầu không khí ngưng lại, yên lặng, tay nhỏ bé của Noãn Noãn kéo chặt tay của Bạch Diệu, chỉ chỉ cọ xát về hướng bên trái phía sau.

"Tô ngực to, cô nàng Bạch nhà người ta và cậu có chuyện gì, nói nghe một chút đi."

Lảm nhảm có được hay không, phân tán lực chú ý, tìm đúng thời cơ bỏ chạy.

Sáng nay vừa ra đến trước cửa, Chiến gia dán sát bên tai cô nói một câu chọt làm gai óc cô, "Huấn luyện tàn khốc dưới ánh mặt trời."

Xong rồi, hôm nay coi như là trọng thương rồi, chết chắc, hơn 8000 đồng bào học sinh ngàn vạn lần đừng hận tôi.

Tôi dám làm việc nghĩa là một chuyện tốt.

"Bạch Diệu này là một con hồ ly hay quyến rũ đàn ông của tôi, móng heo của người này lúc nào cũng theo tôi tranh giành, hôm nay tôi phải thay trời trừ hại."

Lúc Tô Thanh đang nói chuyện giọng nói cũng run lên, có thể thấy cô ta thật hận đến tận xương tủy.

"Mẹ nó, bắt hai đại mỹ nữ làm yêu ma quỷ quái, lại còn thay trời trừ hại, trứng thối, đừng cho là tôi không dám đánh cậu, cậu liền không biết tôi văn võ song toàn."

Đang nói, khóe mắt Noãn Noãn trao đổi ánh mắt với Bạch Diệu, vẻ mặt mang theo nụ cười dễ thương, nhìn chăm chú bốn người đàn ông đen bóng khuôn mặt ửng đỏ, có đôi khi, mỹ nhân kế rất có tác dụng.

"Nhìn kìa, bên kia có một cô gái xinh đẹp không mặc quần."

Noãn Noãn đột nhiên hô to một tiếng, tay và đầu nhanh chóng xoay về phía bên phải.

Phản xạ có điều kiện, thật là mê người, theo động tác của Noãn Noãn mọi người đồng thời nhìn về phía bên phải.

"… Không mặc quần đâu?"

Cơ hội tốt, hiện tại không chạy thì đợi đến bao giờ.

Bước nhanh, tăng tốc, thừa dịp lỗ hổng của mọi người, lôi kéo Bạch Diệu tiến lên 100 mét chạy vội ra ngoài, chạy chạy chạy, chỉ cần chạy ra khỏi rừng cây, bọn họ sẽ được cứu.

"Nhường đường nhường đường, nhanh nhanh nhanh, đừng cản đường, sinh mạng quan trọng." Tiểu Noãn vừa chạy vừa kêu gào. Sơ tán đám người.

Nhưng mà, họ liều mạng chạy có người còn nhanh hơn bọn họ.

Không thấy người không mặc quần đâu thì không sao cả, nếu để cho hai con nhóc chạy mất thì một ngàn vạn liền đổ ra sông.

Muốn chạy, bốn người đàn ông phát hiện bị lừa gạt, lập tức quay đầu đuổi theo.

Bốn người chia làm hai nhóm, tập kích trước sau.

"Tiểu tiện nhân, cô còn dám phân thân." Tô Thanh lúc này cũng đuổi theo, người từ phía sau Noãn Noãn đánh bất ngờ, bất ngờ đẩy Noãn Noãn trở tay không kịp diennndannleequydonn.

Đôi tay đau xót, đất cát chà xát vào lòng bàn tay mềm mại của cô. Không tồi cánh tay chống được thân thể, đầu gối không chạm đất.

Tô Thanh ra tay rồi! Tiểu Noãn lửa nóng vọt lên thiêu cháy.

Bạch Diệu thấy thế lập tức nâng Noãn Noãn dậy, "Noãn Noãn không sao chứ?" Dưới tình thế cấp bách cô ấy chọt thốt lên.

Noãn Noãn ngẩn ra, cô nàng Bạch biết cô, xắn tay áo lên cô nhất định phải giúp cho trót.

"Tổ cha tiên sư nhà cậu, Tô ngực to."

Noãn Noãn nhảy dựng lên, như ngọn gió mạnh mẽ xoay người, bốp— chính là một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-3: Trò chơi bắt đầu! (3)

Eidt: Tịnh Hảo

Mắt Tô Thanh nổ đom đóm, ngây ngẩn cả người, từ nhỏ đến lớn hai người đều đánh nhau, trong trí nhớ của Tinh Tiểu Noãn đến nay chưa từng đánh lên mặt cô ta.

Con gái đánh nhau, bổ nhào đánh, Tô Thanh dùng mọi sở trường, giương manh múa vuốt thét chói tai. "Tinh Tiểu Noãn, mẹ nó, cậu là đồ sao chổi, chỉ cần cậu xuất hiện nhất định sẽ không có chuyện gì tốt, mười năm trước là như thế, bây giờ vẫn như vậy, cậu hại chúng tôi bị người ta bắt cóc sau đó còn hại chết chị Mộng, người đáng chết nhất chính là cậu, cậu đi chết đi…"

Nhào tới, Tô Thanh chọt nhảy dựng lên xô ngã Noãn Noãn một lần nữa.

Lại nhìn, cô nàng Noãn của chúng ta không hề phản kháng bị đụng ngã, trái tim đau đớn, như tê liệt chua chát đau khổ từ tứ chi xương cốt tràn ra.

Đôi mắt chọt âm u, tối tăm đến dọa người, từng hình ảnh mà cô đã cố cất giấu ở đáy lòng rất nhiều năm, cơn ác mộng lại một lần bị vén ra ngoài, cơn gió như ngừng lại, xung quanh im lặng, trên trăm con mắt cũng dừng lại trên người Noãn Noãn.

Tô Thanh cưỡi trên người Noãn Noãn, bốn mắt đối diện, một đường tia lửa mang theo tia chớp, ánh mắt khổ đại cừu thâm (*) lướt qua trên mặt xinh đẹp của Noãn Noãn, càng nhìn càng muốn bóp chết cô.

(*) Ý chỉ mối thù sâu nặng.

Nghĩ như vậy, cô ta liền làm như vậy, hai tay phút chốc nắm chặt cổ của cô nàng Noãn, ngón cái ấn trên cổ họng của cô.

"Đừng!"

Bạch Diệu sợ hãi chọt kêu lên một tiếng, lạnh lùng nói, "Tô Thanh, cậu mau buông cậu ấy ra."

Khóe môi nâng lên, mặt Tô Thanh âm hiểm cười quay đầu nhìn Bạch Diệu, sức lực trên tay dần dần gia tăng.

Hô hấp không lưu thông, khuôn mặt hồng hào, gân xanh trên trán nhô ra, đến cực hạn rồi.

Xì—

Một tiếng xì khẽ truyền ra từ miệng Noãn Noãn, "Tô ngực to, cậu muốn chết hay là không muốn sống đây."

Giọng nói mặc dù không lớn, nhưng lại để cho mỗi người nghe được sự khác thường rõ ràng.

Trong từ điển của cô nàng Noãn, ngoại trừ kiên cường chính là cứng cỏi, cô là cô nàng Noãn đánh không chết cũng không thể hủy hoại, muốn bóp chết Ngọc Hoàng đại đế cô cũng không làm được, huống chi hiện tại trên người cô có con bò sữa lớn này.

Tô Thanh dừng tay lại, không thể tin, đôi mắt nhìn chằm chằm Noãn Noãn, tại sao cô an tâm bình tĩnh như vậy, tại sao khóe môi cô giương nhẹ liền cười như thế nhưng làm cho người ta ấm lòng.

Một nụ cười trong veo thành công đánh nát tất cả sự cố gắng của Tô Thanh.

"Cậu ngậm miệng, cậu là kẻ giết người, tôi giết cậu…"

Điên rồi, Tô Thanh gào khóc chói tai, giơ tay chuẩn bị đánh lên mặt Noãn Noãn, Bạch Diệu tiến lên trước ngăn cản, lại bị hai người đàn ông bên cạnh kìm hãm lại, trên trán cô ấy toát ra một tầng mồ hôi mỏng, làm thế nào cô ấy cũng không ngờ đến chuyện lại thay đổi quá nhanh như vậy.

Mẹ kiếp, mới vừa rồi cô nhịn một lần, lần này còn muốn đánh, tất nhiên không cần nhịn nữa.

Một giây kế tiếp chân trái của cô nàng Noãn khẽ nâng cao hướng về bên phải dùng sức đè tới, thân thể đi theo động tác, xoay mình lên, cơ thể của hai người trong nháy mắt hoán đổi vị trí.

Bốp bốp— lại đánh hai cái tát lên mặt Tô Thanh, đau đến ngón tay Noãn Noãn cũng tê dại.

"Tô Thanh, tôi nói cho cậu biết, cho tới bây giờ tôi cũng không phải là kẻ địch của cậu, sáng suốt một chút, cậu không cần luôn níu chặt chuyện kia không buông, quá khứ đã trôi qua rồi, cậu còn phải sống thật tốt, cậu cứ tiếp tục cuộc sống hào quang tươi đẹp của cậu."

Không có nghẹn ngào, không có run rẩy, không có nước mắt ẩm ướt, cô nàng Noãn uy vũ gằn từng chữ từng câu nói vang vang có lực.

Đừng dồn ép bản cô nương, bằng không bản cô nương kiên cường, xảy ra chuyện gì cũng không ngăn cản được.

Hai cái bạt tay và một đoạn câu nói, Tô Thanh khiếp sợ rồi.

"Tôi mướn mấy người tới xem náo nhiệt sao, đánh chết kẻ tiện nhân cho tôi, đánh…"

Lời nói mới vừa rồi đều vô ích.

Noãn Noãn trợn mắt, bà nó con bò sữa lớn, ngực to não nhỏ, về điểm này chỉ số IQ ở trên cân không tới hai lạng.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cả người bay lên không trung, Noãn Noãn bị hai người đàn ông mỗi người một bên nâng lên, "Buông ra."

Hai chân đạp đạp, lại đá lại đạp, nhưng không có hiệu quả.

"Dám đánh tôi, bản tiểu thư trả lại gấp đôi!" Tô Thanh nhếch nhác đứng dậy, hai tay kéo lấy tóc Noãn Noãn, giơ tay…

"A…"

Âm thanh từ đâu mà ra, thuận mắt nhìn lại, mọi người đều khiếp sợ.

Nhìn, Tô Thanh bị trúng tên rồi?

Bây giờ là thế kỷ 21 xã hội hiện đại, từ đâu lại có mũi tên?

Vô ý nâng mắt lên, ánh mắt cô nàng Noãn sáng lên.

Bạch Diệu ngây ngẩn cả người.

Thật là người đàn ông cuồng dã, gương mặt anh tuấn.

"Đại hiệp, trên thế giới này còn có cao nhân, cảm tạ người cứu giúp!"

Noãn Noãn không sợ chết nhịn không được hưng phấn hô to, hoàn toàn quên mất bản thân mình còn lơ lửng giữa không trung theo gió bay bổng.

Lau mồ hôi, Cổ Thanh Dạ thở phào nhẹ nhõm, nhóc con kia đi đến đâu chỗ đó liền náo nhiệt.

Nên hay không nên báo cáo với Chiến gia anh ta còn đang đấu tranh tư tưởng.

Người cầm vũ khí công nghệ cao chỉ có thể thấy trong phim khoa học viễn tưởng, đến gần bọn họ.

Khí thế tăng cao, một đôi mắt đen nhánh không che giấu sự sắc sảo khát máu, bốn người đàn ông có chút e sợ rồi, liếc mắt nhìn nhau vô cùng ăn ý lựa chọn tự động buông tha, tự tay giao Noãn Noãn cho Cổ Thanh Dạ, như một làn khói bỏ trốn mất dạng.

Mày khẽ cau, xem xét cả người cô vẫn còn đang cười, Cổ Thanh Dạ thật muốn khen ngợi cô, rất tốt cô nàng rất giống đàn ông.

Hay là thôi đi, chuyện này nhất định phải báo cáo với lão đại, vì muốn có ngày tháng sống tốt một chút anh ta lựa chọn không thể phóng túng hành vi ác liệt của Noãn Noãn.

Tay bị mũi tên bắn trúng, Tô Thanh hôn mê trước con mắt kinh hãi, ngơ ngác lẩm bẩm một câu, "Cô ta trở về rồi…"

Liền bất tỉnh nhân sự.

Nhìn xe cứu thương rời đi, Noãn Noãn nhíu chặt mày, vẫn còn buồn bực lời mới vừa nói của Tô Thanh là có ý gì.

Thiên kim nhà Tô Thị và thiên kim thị trưởng đánh nhau trước mặt mọi người, chuyện này trong lúc nhất thời nhanh chóng truyền khắp tất cả các góc ở trường Quốc lập trung ương

"Không cần đi bệnh viện?"

Cổ Thanh Dạ bày tỏ nghi vấn, tầm mắt giống như một con sói ngoan độc rơi vào trên tay né tránh ở sau lưng của Noãn Noãn, liền kéo qua nhìn, tức giận tăng vọt.

Không nói hai lời, dắt Noãn Noãn lên Hummer Thạch Đầu lái xe, vừa muốn đóng cửa xe, hình như lại nhớ tới điều gì, xuống xe nhét Bạch Diệu đang đứng tại chỗ vào xe.

Bên trong bệnh viện.

Tô Thanh oa oa kêu loạn một trận, tay đau rát, hơn nữa là mất hết mặt mũi.

"Còn có mặt mũi khóc, đã nói với con bao nhiêu lần không nên đi trêu chọc con khỉ dã man Tinh Tiểu Noãn, con lại không nghe."

"Cha, tại sao cha lại bênh vực người ngoài, nhà họ Tô chúng ta lại sợ một nhà họ Tinh nho nhỏ sao!"

Sợ?

Tô Thủ Đông cười lạnh một tiếng, khi nào thì nhà họ Tô lại sợ nhà họ Tinh, nhưng lúc này không giống như xưa, đoàn kết sẽ có sức mạnh lớn.

Tin đồn, hai nhà Chiến Tinh kết thân, hiện tại Tinh Tiểu Noãn chính là bảo bối nhỏ của nhà họ Chiến, muốn động tới cô khó càng thêm khó.

"Cốc cốc cốc—"

"Vào đi."

Tô Thủ Đông không kiên nhẫn đáp lại một tiếng.

"Ồ, Tô tổng cũng ở đây sao!"

Nghe giọng nói, Tô Thủ Đông sững sờ, "Sao Mộ tổng lại tới đây?"

"Đến thăm bệnh!"

Mộ Thanh Nhi nói hời hợt, dieenndannlequyydonn ngón tay nâng lên, bịch một tiếng, Chiến Tả ở sau lưng liền đem một giỏ trái cây lớn rất nặng đặt trên tủ đầu giường, Tô Thanh bị sợ đến run rẩy.

Khóe mắt Tô Thủ Đông khẽ giật, ông và Mộ Thanh Nhi là đối thủ trên thương trường đã nhiều năm, người phụ nữ này rất giảo hoạt, hôm nay bà xuất hiện tại nơi này, đã nói rõ thân phận của Tinh Tiểu Noãn.

"Con dâu của nhà họ Chiến thật đúng là nữ hiệp nghĩa hiệp trên giang hồ, trước tiên tôi chúc mừng Mộ tổng thu được một nữ bảo bối này."

"Tô bụng bự, tôi và ông tranh đấu gay gắt mấy chục năm, hôm nay những lời này của ông tôi nghe thích nhất, cảm ơn."

Chiến Tả mím chặt môi, cố nhịn cười, Thái hậu nương nương thật có lực.

"Bà…"

Người phụ nữ đáng chết, miệng còn muốn lấy mạng người hơn cả hạc đỉnh hồng.(*)

(*) Loại độc dược kỳ bí, ghê rợn thường xuất hiện trong các phim cổ trang, tiểu thuyết kiếm hiệp.

Bước qua Tô Thủ Đông, Mộ Thanh Nhi ưu nhã bước chậm đi đến trước giường bệnh, nắm cằm của Tô Thanh, đôi mắt sắc bén như tia X quang chiếu rọi bắn quét trên mặt cô ta.

"Tiểu Thanh Thanh, hôm nay không phải dì tới xin lỗi, là muốn nhắc nhở cháu, không phải ai cũng đều có thể đánh được, cháu không thể đụng tới Bạch Diệu, càng không thể đụng tới người của Tiểu Noãn Noãn nhà dì, phải là một bé ngoan, nghe hiểu không?"

Đầu ngón tay lạnh như băng lướt nhẹ trên mặt như cương thi của Tô Thanh, cô ta máy móc 'Dạ' một tiếng.

"Ha ha, dì chỉ thích đứa bé ngoan, đây là quà ra mắt nho nhỏ tặng cho cháu…"

Bên trong phòng bệnh an tĩnh, Tô Thanh cầm tờ chi phiếu trong tay liếc một cái, cực kỳ hoảng sợ.

10000 vạn, quà ra mắt nhỏ, đây không phải là không đem nhà họ Tô bọn họ để vào mắt sao.

Thật là người phụ nữ phách lối, thật là nhà họ Chiến cuồng vọng.

Nhà cổ, trong phòng ăn.

Cúi đầu, lại cúi đầu, cô nàng Noãn giấu đầu ở trong chén, ngoan ngoãn kỳ lạ, tốt nhất là ai cũng đừng nhìn thấy.

Bên cạnh Chiến gia là vẻ mặt hòa khí, buổi chiều nổi giận lôi đình đánh mấy người đàn ông kia tơi tả, sợ chết khiếp.

"Con gái, ăn cái này đi, mẹ đặc biệt vì con mà làm đó, nếm thử đi."

Một khối cá trích kho tàu lớn được bỏ vào trong chén của Noãn Noãn, thần thái của Thái hậu nương nương hiền lành chân thành, đứa nhỏ này ai nhìn cũng thuận mắt, giống như hồi còn nhỏ rất đáng yêu.

"Cảm ơn mẹ!"

Nghe được tiếng gọi giòn ta, Mộ Thanh Nhi mở cờ trong bụng.

Gắp thức ăn cho cô chốc lát còn múc canh cho cô, bên trong chén đĩa xung quanh Noãn Noãn giống như một sườn núi nhỏ.

Hiện tại cô nàng Noãn là đối tượng trọng điểm mà mọi người chăm sóc.

Bom không hẹn giờ, không biết khi nào nổ tung.

Bạch Diệu ngồi bên cạnh Cổ Thanh Dạ, rất trầm mặc, bản thân cô ấy không muốn tới, nhưng chịu không nổi Mộ Thanh Nhi mạnh mẽ mời, cô ấy là cô gái lương thiện, không muốn làm mất mặt người lớn cho nên nhắm mắt đồng ý.

Một đứa con gái của tội phạm tham nhũng có tư cách gì cùng quan lại quyền quý xã hội thượng lưu chân chính ở trên một bàn ăn cơm, đây là chuyện từ trước đến nay cô ấy chưa từng nghĩ tới.

Ăn uống no đủ, Noãn Noãn, Bạch Diệu, Đường Đóa bị Thái hậu Chiến kéo đến sân trong, thưởng thức trà.

"Dì à, con xin cáo từ trước, hôm nay cho ngài không ít phiền toái, thật vô cùng xin lỗi."

Cúi người 90 độ, Bạch Diệu vô cùng chân thành nói lời cảm ơn.

"Gấp cái gì, Diệu Diệu đến ngồi bên cạnh dì đi."

Muốn hỏi tại sao Mộ Thanh Nhi sẽ giúp đỡ Bạch Diệu. Chuyện này có thể nói rất dài, đơn giản một chút là Mộ Thanh Nhi và cha của Bạch Diệu - Bạch Khải Sơn là bạn thân nhiều năm.

Bạch Khải Sơn bị người ta hãm hại bỏ tù, cô ấy bôn ba chạy từ trên xuống dưới đến gãy chân, mới bảo vệ được mạng của Bạch Khải Sơn.

Noãn Noãn và Đường Đóa rất kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, ồ, thì ra là người quen cũ.

"Diệu Diệu, đây là chìa khóa nhà mới, dì đã phái người chuyển đồ của con đến đó rồi, về sau con sẽ ở tại khu nhà Anh Hoa."

Mạnh mẽ vang dội, nói một không nói hai, hành động của Mộ Thanh Nhi khiến Bạch Diệu rất khó hiểu.

"Dì, con không hiểu!"

Cô ấy thật không hiểu, cô ấy và Mộ Thanh Nhi không quen không biết tại sao bà phải ra tay giúp mình.

Đôi mày thanh tú nâng lên, bà cười ha ha, "Dì và cha con là bạn tốt, con là con gái của ông ấy cũng chính là con gái của dì, dì phải cho con gái mình cuộc

sống tốt, con yên tâm ở là được không cần có bất kỳ gánh nặng trong lòng."

Bạch Diệu sửng sốt, "Dì chính là người thần bí giúp đỡ ba con!" Cô ấy là một cô gái có ân nhất định sẽ trả, lúc này đôi mắt Bạch Diệu hồng hồng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mộ Thanh Nhi vỗ vỗ sau lưng yếu ớt của Bạch Diệu, "Đứa nhỏ ngốc, cái này chúng ta gọi là duyên phận, nếu không phải hôm nay Noãn Noãn giúp con, dì thật đúng là cần một khoảng thời gian mới có thể tìm được con."

Lại dẫn ra chuyện này, vừa nhắc tới cô liền run bắn cả người.

Buổi chiều bị Cổ Thanh Dạ cưỡng chế đi bệnh viện, chỉ là lòng bàn tay bị rách một chút, cũng không có gì đáng ngại.

Vốn muốn thừa dịp Cổ Thanh Dạ không chú ý liền chạy trốn, lại đau buồn bị Chiến Tả bắt lại, lại giống như con chó nhỏ bị dắt tới trước mặt người xinh đẹp được xưng là mẹ chồng cô.

Vừa mới bắt đầu, nói thật cô rất mâu thuẫn, trên thế giới mối quan hệ khó xử nhất chính là mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Lần đầu tiên gặp mặt, bởi vì cùng đánh nhau với Tô Thanh, cô nàng Noãn biến bản thân mình bẩn thỉu, tóc đã bị đánh đến tơi tả, dính sát ở trên mặt, chỉ là hai con mắt vẫn trong suốt sáng ngời như cũ.

"Con gái, đi thêm nước vào bình trà cho chúng ta đi, nhanh đi."

Thái hậu Chiến tìm cớ nhìn như rất bình thường để Noãn Noãn rời đi.

"Dạ!"

Ôm lấy bình trà, Noãn Noãn chạy vào nhà bếp.

Nhìn bóng lưng Noãn Noãn biến mất, Mộ Thanh Nhi mới thu hồi tầm mắt, chống lại đôi mắt quyến rũ của Bạch Diệu.

"Diệu Diệu, dì muốn con giúp dì một việc."

"Dì cứ nói ạ, chỉ cần là Bạch Diệu con có thể làm được nhất định không từ chối."

"Ôi chao, thật ra cũng không có chuyện gì, con ở trong trường giúp đỡ dì trông chừng Noãn Noãn, con gái nhà dì quá nghịch, dì không yên tâm."

À, chuyện này, Bạch Diệu bừng tỉnh, cô ấy đồng ý, đã chứng kiến bản tính thật của Noãn Noãn thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Ấm lòng cười một tiếng, "Dì yên tâm, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Anh hùng biến thành gấu nhỏ!

Edit: Tịnh Hảo

Ngày hôm sau.

Vết thương lòng đã lành, quên mất tối hôm qua Chiến gia trói cô ở trên giường không chút lưu tình dạy dỗ đánh xuống cái mông cô.

Noãn Noãn tựa như chú chim nhỏ mới từ trong lồng ra, ngâm nga ca khúc chạy đường núi 18 vòng.

Chống lại tất cả ánh mắt khác thường, cô nàng Noãn đi nghĩa khí, tư thế oai hùng hiên ngang.

Người sợ nổi danh, ngựa sợ khỏe mạnh.

Ngày hôm qua, tên Tinh Tiểu Noãn thoáng một buổi chiều đã truyền khắp trường Quốc lập trung ương, vị trí NO.1 trên công cụ tìm kiếm thông tin Human Flesh. (*)

(*) Nguyên văn là: 人肉收索

"Tinh Tiểu Noãn."

"Có."

"Bước ra khỏi hàng, lập tức đến phòng hiệu trưởng."

"Vâng."

Đến đó làm gì. Mang theo vẻ mặt nghi ngờ, cô nàng Noãn xoay mông chạy về khu làm việc ở phía đông.

Đi qua bậc thang lầu ba, cô nàng Noãn chỉ lo cúi đầu gửi tin nhắn, cũng không thấy rõ người đang đi tới ở trước mặt.

Người kia gặp thoáng qua cô trong chốc lát, xoay người nâng tay nhanh chóng che kín miệng của cô.

Động tác xảy ra 0.001 giây, Noãn Noãn kinh hãi, mẹ nó, xui xẻo cũng đến cả nhà bà ngoại, ban ngày ban mặt lại bắt cóc, bị kìm hãm, nữ hiệp Noãn Noãn không có sức lực phát huy võ nghệ tuyệt thế của cô.

Đấm đá giãy giụa, người đàn ông đã kéo cô từ cửa sau trường học đến một chiếc xe màu đen đã sớm đậu ở đấy, cửa xe mở ra, mắt thấy sẽ bị nhét vào đây nhưng lại không sợ hãi.

Hình ảnh vụn vặt xâm chiếm tất cả hệ thống thần kinh của Noãn Noãn, đơn giản mà nói, não cô chập mạch rồi.

Bối rối, trong lòng phát bực rồi.

Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên từ sau lưng bọn họ, "Ồ, đây là cảnh phim hành động sao!"

Giọng nói của người đàn ông rất êm tai, trong giọng nói lại mang theo ba phần trêu chọc bảy phần lạnh rét.

Bầu trời xám xịt được một chút ánh sáng hy vọng chiếu vào, cô nàng Noãn sống lại rồi.

Con ngươi thắp sáng.

"Uhm uhm uhm…"

Phải bắt được cơ hội này, IQ trở về vị trí cũ, nhạy bén ngoan độc giải quyết.

Làm sao đây?

Đạp chân, chân của cô nàng Noãn như dao thái, băm người đàn ông oa— một tiếng, thân thể lắc lư, trọng tâm không ổn định.

Cơ hội tới, thừa dịp tứ chi bọn bắt cóc buông lỏng, thân thể nhỏ giãy giụa, liên tiếp giẫm lên chân người đàn ông…

"Ta chửi con mẹ nó tiểu tiện nhân…"

Đầu ngón chân đau đến muốn rớt ra anh ta theo bản năng đẩy ra ngoài, chỉ thấy Noãn Noãn giống như hoả tiễn nhỏ.

Phóng, cất cánh, bay tới phía trước.

Thật sự bay, cầu nguyện mặt không chạm đất, cô nàng còn muốn dựa vào khuôn mặt để sống, khép chặt mắt, không có thời điểm nào mà yên tĩnh…

"…"

Là mềm, chóp mũi cô là mùi thuốc lá lẫn với mùi nước hoa xa lạ của một người đàn ông có hơi thở cuồng dã.

Ngửi mùi dân dã trên người Chiến gia đã trở thành thói quen, đối với những vị khác hiện tại cô nàng Noãn bị dị ứng, nghẹt mũi.

"Em không có chuyện gì chứ!"

"Có chuyện!"

Noãn Noãn càu nhàu từ trong ngực của người đàn ông bò ra ngoài, sau đó đứng yên híp mắt lại nhìn người đàn ông từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy anh ta, tay trái xách thùng nước, tay phải cầm đồ lau nhà, bộ dáng có phong cách, người cao to lớn.

Yên lặng hai giây, đột nhiên năm sáu người đàn ông áo đen từ trong xe xông ra cũng dè chừng, người đàn ông bị giẫm miệng nhai kẹo cao su phun một ngụm nước bọt xuống mặt đất, khóe miệng mở ra.

"Các anh em, ông chủ của chúng ta nói rồi, ai có thể bắt được cô nàng này, tiền thưởng ngân phiếu 100 vạn, còn có minh tinh mềm mại."

Treo giải thưởng thật mê người, có tiền xài có phụ nữ để chơi, Noãn Noãn đã động lòng rồi.

“Đại ca, tay anh có vũ khí, tình hình tương đối chiếm ưu thế, anh chống đỡ trước, tôi đi tìm viện binh, nhất định phải chịu đựng đến lúc tôi trở về cứu anh.”

Muốn chạy?

Không phải, Noãn Noãn đặt chính nghĩ lên hàng đầu sao, nhưng cũng phải coi vào thời điểm nào.

Hai ngày liền đánh nhau, cô chịu được Chiến gia cũng không chịu nổi nha, khẳng định sẽ điên lên.

Đôi mắt người đàn ông cân nhắc nhìn chằm chằm một đám giống như Men in Balck, không rõ số lượng, liền quay đầu nhìn Noãn Noãn.

Bộ dạng cô nàng có vẻ là người đúng giờ, người giàu có điển hình, eo nhỏ, lông mi cong lên rất đẹp, môi đỏ thắm, trong suốt lại xinh đẹp.

“Giúp em thì có lợi ích gì?”

Ở đây đợi cô, con người có lòng tham không đáy thiên lý khó tha, đóng băng anh ta liếc anh ta một cái, cười tít mắt.

“Cái này có thể có, ngân phiếu, minh tinh, xe sang trọng gói quà lớn tất cả đều đưa, xử lý toàn bộ còn được thưởng, hãy dùng sự hung bạo của anh, thế nào đồng ý không?”

“Đồng ý!”

Người đàn ông cười đến xấu xa vô lại.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66-2: Anh hùng biến thành gấu nhỏ! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Nói thì chậm như xảy ra rất nhanh, bỗng chốc, bước một bước dài quăng thùng sắt trong tay lên đầu một người áo đen.

Keng… Lực lớn âm thanh lớn, tiếng kêu rên bên tai không dứt.

Có người điểm pháo, có người cũng không trấn định.

"!@#$%$@, lên cho tôi!"

Loạn rồi, bảy đánh một, âm thanh truyền đến cũng tốt, thật sự còn kích thích đẹp mắt hơn cả phim, binh binh bang bang…

Thùng sắt đánh cái muôi rồi, cây lau nhà lên (chỗ này mình không hiểu lắm), “Đánh chết đám chó này, còn tốt chứ…” Nhìn cô nàng Noãn một bên thoải mái, nhảy cẫng lên hoan hô, cổ vũ trầm trồ khen ngợi, đã sớm quên mất chuyện đi tìm viện binh đến ngoài ngàn dặm.

“…”

Lúc này—

Cửa sổ ở lầu hai.

“Hừ, xem ra kẻ thù của cô ấy vẫn không ít.”

“Vẫn là bộ dáng Tinh gây rối, cũng không nên xem thường cô ấy, nha đầu này càng lớn càng có lực vô hình ngưng tụ.”

Nguyệt Chân dựa trên cạnh cửa sổ ẩn núp trong bóng tối, nhíu mày mắt nhìn toàn bộ ở dưới lầu.

Sophie cầm quả táo trắng (1), vui vẻ chụp, “Ai, tớ rất thích người đàn ông mạnh mẽ đó, dáng dấp thật đặc biệt hăng hái, tớ đều đã nhìn thấy đường cơ bắp rồi.”

(1) Quả táo trắng chính là điện thoại iphone màu trắng.

Nguyệt Chân liếc xéo cô ấy một cái, "Đức hạnh, không biết tiểu thư Sophie đã trải qua bao nhiêu đường cơ bắp rồi, thân kinh bách chiến (2), lão luyện trên giường nhìn lão nhị của anh ta một cái liền biết lớn bao nhiêu số, chị em cảm thấy có hứng thú đối với chuyện này…"

(2) Thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú.

"Thoải mái…"

Nguyệt Chân sửng sốt, ý nghĩ phóng túng đều có thể, kích cỡ rất lớn chỉ nhìn liền biết mạnh mẽ, trinh tiết lập tức nát đầy đất.

"Biến, nghĩ gì đấy."

"Nghĩ cái suy nghĩ của cậu."

Môi cong lên, Nguyệt Chân tiện tay chụp mấy tấm ảnh kiệt tác, đè xuống phím gửi đi, màn hình nhắc nhở gửi đi thành công.

Trụ sở huấn luyện Bạo Phong.

Giờ phút này, Chiến Vân Không đang cùng Quan Lê Hiên bàn bạc sách lược tác chiến diễn tập quân sự. Điện thoại di động ở trên bàn đột nhiên chấn động ong ong.

Phiền toái, lông mày vừa nhướng lên, là một số điện thoại xa lạ, lại nhìn nội dung, mặt Chiến gia lập tức đen còn hơn đáy nồi, con ngươi tối tăm dâng lên trận cuồng phong rét lạnh.

"Phanh—"

Một quyền nện ở trên bàn, tách trà theo lực mạnh mẽ của Chiến gia vượt ra ngoài.

Chuyện gì vậy?

Lão đại, gần đây nóng tính đặc biệt kém thú vị, kích lửa rồi.

Quan Lê Hiên nghi ngờ, nhận lấy điện thoại Chiến gia đưa tới, vừa nhìn.

"Tôi chửi con mẹ nó chứ, lại là đám con cháu quyền quý trêu chọc quấy rối Noãn Noãn chúng ta, mẹ nó nhất định giết không tha."

"Cho tôi bắt sống lại, tôi tự mình giết chết bọn họ."

Giọng nói của người đàn ông lạnh lùng rét lạnh thấu xương.

Muốn chơi, anh theo đến cùng.

Anh hùng không chịu nổi đám sói, hai quả đấm khó khăn chống lại bốn cái chân (3), vũ khí ở nhà đúng là vẫn không chống được sản phẩm công nghệ cao.

(3) Ý chỉ mấy người đàn ông mặc áo đen kia là động vật bốn chân.

"Đừng nhúc nhích!"

Huyệt thái dương chợt lạnh, một súng lục giảm thanh màu đen đặt lên đầu Noãn Noãn.

Hoàn toàn yên tĩnh, lúc này chỉ có âm thanh tim đập và tiếng lá cây xào xạc.

"Mẹ nó, con nhóc cô không phải đi tìm cứu binh sao!"

Nháy mắt ngây ngô phóng tia điện, cô nàng Noãn cũng ngốc, ngây ngô cười ha ha, "Bởi vì đại ca anh đánh quá đặc sắc cho nên nhìn thấy tôi liền quên chuyện chính rồi, hiện tại làm sao đây!" Bởi vì tạo ra một câu lý do hợp thời, lập tức phù hợp.

Rất muốn ngửa mặt lên trời điên cuồng phun một ngụm máu, đều bị cô gái nhỏ này làm tức chết rồi, làm sao hả? "Rau trộn!" (4)

(4) 'Rau trộn' là thuật ngữ trả lời không chính thức dùng trong trường hợp hỏi đáp, bình thường dùng để trả lời câu hỏi "Làm sao đây?" Ý nghĩa của 'rau trộn' bày tỏ ý để ở một bên, không quan tâm, hoặc diễn tả không có biện pháp khả thi nào. (nguồn baidu)

Một tiếng quát giận rung thời, khẽ ném thùng sắt đã bị đánh rách trong tay, nghiêng người như con gió lốc đá ngã chân người đàn ông áo đen bên cạnh, đoạt lấy súng trong tay anh ta.

Nạp đạn lên nòng, mở chốt ra, ngón tay đặt trên cò súng, động tác lưu loát như nước chảy mây bay hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào.

Người ở lầu trên lầu dưới cả kinh trợn mắt há mồm.

Đừng hâm mộ anh, chẳng qua anh là một truyền thuyết.

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Thương lạnh lùng, lạnh rùng mình, "Đạn không có mắt, buông tiểu cô nương ra, nếu cần tôi có thể phối hợp đi với các người, mỹ nam có lợi nhất, không ngại suy xét cân nhắc, xin hỏi đại ca ông chủ các người là công hay là thụ!"

Hì hì— khẩu vị nặng.

Lông mày Noãn Noãn cau lại, nhìn người đàn ông có chút xinh đẹp, ánh mặt trời làm nổi bật gương mặt anh tuấn, nhưng trong mắt lộ ra một ánh sáng rét lạnh.

"Tên khốn kiếp! Bản lĩnh không tệ, có hứng thú gia nhập với chúng tôi hay không, vàng và mỹ nữ có rất nhiều, số lượng đàn ông cũng phong phú, chất lượng lại cao, người anh em không ngại suy nghĩ một chút."

Thọc gậy bánh xe? Rất có chiến thuật, tiền bạc sắc đẹp hấp dẫn, nhưng hiệu nghiệm không?

"Có thể suy tính!"

Lãnh Thương cười không bình thường khép hờ mắt, cầm súng nhắm ngay mi tâm của người đàn ông.

Cô nàng Noãn có chút dừng lại, có chút hối hận, mới vừa rồi trong điều kiện sẽ cho mỹ nam một xấp tiền, rốt cuộc đầu năm nay cánh rừng lớn chim gì cũng đều có.

Người không thể nhìn qua bề ngoài, bên trong đẹp mới quan trọng.

"Anh em, mau bỏ súng xuống, nhanh đến nơi này với anh."

Người đàn ông ngoắc ngoắc ngón tay với Lãnh Thương.

Nhưng vào lúc này, một màn đáng sợ xảy ra.

Ngón trỏ người đàn ông kéo dài ở giữa không trung đột nhiên chỉ còn nửa khúc, nhìn chằm chằm nửa lạp xưởng thối nát máu nóng chảy ra bên ngoài, hồi hộp trong lòng cô nàng Noãn hạ xuống.

Hồi lâu— một tiếng thê thảm kêu rên, phá vỡ bầu trời mùa thu.

"A… Tay của tôi… A…"

Là ai nổ súng?

Kỹ thuật tốt bắn chính xác, nhưng đạn tuyệt đối không phải từ Lãnh Thương đối diện bắn ra.

Điểm này, Noãn Noãn rất khẳng định, nghiêng đầu, nhíu chặt lông mày, nôn nóng tò mò nhìn xung quanh.

Hô— Thì ra là anh, phúc lớn mạng lớn, cô nàng Noãn cười rực rỡ như hoa.

Cổ Thanh Dạ nhanh chóng di chuyển giống như con báo săn chạy trong rừng, đôi mắt màu đỏ sậm giống như băng đá phát ra ánh sáng.

Bảy phút trước mới vừa nhận được điện thoại của Chiến gia, nghe giọng nói băng lạnh của Chiến gia nhìn nội dung tấm hình, mỹ nam Cổ vừa tức vừa suy sụp.

Không vội không thở hổn hển hơi thở vững vàng, một tầng mồ hôi trên trán, khạc một ngụm nước bọt, kéo Noãn Noãn qua bảo hộ ở sau lưng.

"Cô gái nhỏ, em liền không thể sống yên ổn hai ngày, thế nào đám chó con có thương tổn em không?"

Trước khi chưa quen biết cô nàng Noãn, Cổ Thanh Dạ không biết gì gọi là phiền toái, nhưng từ lúc cô xuất hiện trong cuộc sống của anh, hoàn toàn đã xảy ra biến đổi lớn nghiêng trời lệch đất. Ngày tháng vẫn trải qua như ngày thường, nhưng chất lượng thì rút ngắn lại, sáng nay rời giường anh phát hiện trên áo gối xuất hiện rớt vài sợi tóc, hiện tượng này trước kia tuyệt đối chưa từng xảy ra, anh rụng tóc rồi.

"Làm phiền anh, may mà có anh ấy…?"

Người nào?

Cổ Thanh Dạ không hiểu nhìn theo hướng chỉ của cô.

"Không thấy!"

Còn chưa hỏi tên tuổi ân nhân cứu mạng, còn chưa cho anh thù lao, đã không thấy tăm hơi.

Có ân mà không báo trong lòng cô sẽ khó chịu.

Một giờ chiều, phòng ngủ chính ở lầu hai nhà cổ.

Đứng thẳng ở góc tường, cô gái có dũng khí cảm thấy tai họa sắp xảy ra, chân run rẩy.

'Cùm cụp—' kinh hãi, cửa bị khóa lại.

Người đàn ông như từ địa ngục leo ra khỏi địa phủ, trong đôi mắt sâu thẳm chôn giấu khí lạnh bắc cực và gió lạnh gào thét, quét qua trên mặt Noãn Noãn.

"Tới đây."

Giọng nói khàn khàn âm u trầm thấp hấp dẫn nghe không ra cảm xúc gì.

"Này sẽ lạnh."

Lông mày dựng đứng lên tức giận, quát lên, "Nhanh qua đây."

Ôi, thật mạnh mẽ, cô vẫn còn một bụng tức giận ấm ức không có chỗ phát hỏa, giống như tất cả đều là lỗi của cô vậy, khó chịu, tuyệt đối bực bội.

Nhíu mày, hất cằm lên, kiêu ngạo ngang ngược bướng bỉnh cười nhạt, "Chiến gia, em muốn đứng chỗ nào là tự do của em, mắc mớ gì tới anh!"

To gan quá rồi, chống đối gia là không có kết quả tốt, cô nàng Noãn tự cầu nhiều phúc thôi.

Khuôn mặt tuấn tú tối sầm, lửa giận thiêu đốt dưới đáy mắt, cháy hừng hực, tức giận, buồn bực, nhìn chằm chằm mặt cô không buông tha biểu tình nhỏ nhặt nào của cô nàng, tiếp theo, khóe môi nâng lên, gia tà mị nở nụ cười, "Không đáng làm anh hùng!"

Sững sờ, lời này nghe sao có vị dưa chua ê ẩm châm chọc! Anh cười cực kỳ thấm vào người ta.

"Anh hùng biến thành gấu nhỏ không được sao?"

Ai mà không có giấc mơ làm anh hùng, nhưng bây giờ cô không muốn rồi có thể không.

Lỗ mũi hừ một tiếng, gia mím chặt môi, nhưng vẫn như khối băng lộ ra ý cười.

Đồ ranh con đáng đánh đòn.

Một tay đặt trong túi quần, cởi núi cổ áo quân trang, nện bước chân cương nghị đặc hữu của quân nhân từng bước tới gần Noãn Noãn, ngón tay nâng cằm cô lên, "Người bạn nhỏ, khi nào thì có thể ngoan ngoãn cho gia đây!"

Cái ót kề sát trên vách tường, đầu lông mày nhảy dựng, "Ách— khó nói quá."

"Hả?"

Rất rõ ràng Chiến gia không hài lòng với câu trả lời, giơ tay lên liếc đồng hồ kim cương một cái, "Còn có năm phút đồng hồ, huấn luyện tàn khốc chính thức bắt đầu."

"Không được."

Cô nàng Noãn thật nóng nảy, hô to một tiếng, "Anh muốn trừng phạt em thế nào đều được nhưng đừng giày vò bọn họ, tiếng xấu này em gánh vác không nổi, gia xin ngài thương xót, em sai lầm rồi còn không được sao, về sau ai muốn trói em em tuyệt đối không phản kháng ngoan ngoãn phối hợp, đừng tàn khốc, được không." Đôi mắt ngập nước mênh mông, chóp mũi phấn hồng có một tầng mồ hôi, trạng thái quyến rũ nịnh hót.

Cô nói gì, lần sau?

Còn phối hợp tốt? Đáng chết, cô có biết hay không khi gia nhìn thấy tấm hình đã luống cuống…

Một cỗ nóng ở trong cơ thể bỗng bốc lên.

Thô bạo gặm nuốt mang theo ý trừng phạt, đau đến trái tim Noãn Noãn co rút lại, khốn kiếp bất luận có phản kháng hay không cô chỉ có thể nhận tội, bị động tiếp nhận mưa to gió lớn của người đàn ông, hai chân đột nhiên bay lên không trung, bị chân dài của người đàn ông chống đứng lên bao quanh thắt lưng cường tráng của anh.

Mặt nóng rồi, biến đổi màu rồi, động tác này quá mập mờ.

Hôn một đường đi xuống, phát ra giọng nói khàn khàn, "Chiến gia, nên kiềm chế, chống đỡ lều trại đáng xấu hổ."

“Tiểu súc sinh, cắn chết en.”

Xốc xếch, môi sưng, đôi mắt ngập nước, mặt như hoa đào.

Đôi mắt tối sầm lại, Chiến gia phiền muộn, một tay cầm tiểu bạch thỏ trên người cô dùng sức hung hăng bóp, vê, cảm giác cầm trên tay trước nay chưa có thoải mái.

Làm gì vậy Chiến lưu manh, cô nàng nổi giận rồi, chân mày nhíu chặt, cắn răng nghiến lợi.

“Chiến Vân Không, con mẹ nó đây là anh nhào bột bánh bao hả, lấy móng vuốt ra cho lão nương.”

“Hoi nhỏ một chút, gia xoa bánh bao thật tốt sẽ lớn hơn một chút.”

“?”

Thật là người đàn ông cực phẩm biến thái quốc tế, cấp bậc không biết xấu hổ cũng đứng hàng đầu tiên rồi.

“Thức ăn bổ hữu hiệu hơn vật lý trị liệu!”

"Thúi lắm....."

"....."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-1: Đánh bất ngờ! (1)

Edit: Tịnh Hảo

Huấn luyện tàn khốc vẫn tiến hành đúng giờ, đây là hạng mục huấn luyện cơ bản trong huấn luyện quân sự, hai mươi mấy ngày trước da thịt của các cô nương có thể còn mịn, hiện tại vừa nhìn lần nữa, quả thật… một đám đen thui giống như củ khoai tây vừa mới nhổ lên khỏi từ trong đất.

Ngày mai là duyệt binh huấn luyện quân sự rồi, Noãn Noãn từ sau lần bắt cóc không thành công vẫn chưa từng xuất hiện.

Những ngày này cô đều đang làm chuyện gì?

Cả ba ngày, cô bị Chiến gia nhốt ở trong phòng sách nhà cổ, viết thư tình, viết bản thảo bài diễn thuyết.

Vì chuyện này Thái hậu Chiến lại cáu kỉnh, căn phòng đều bị xốc lên, cũng không đưa Noãn Noãn ra ngoài.

Lúc này— Phòng tổng thống tòa cao ốc quốc tế Đỉnh Xuyên.

“Cô chủ, người của chúng ta vẫn chưa tìm được.”

“Tiếp tục tìm cho tôi, tôi muốn sống phải thấy người chết phải thấy thi thể.”

“Hiểu.”

Người phụ nữ đưa đưa ly rượu đỏ, đứng gần cửa sổ, áo ngực tơ tằm màu đen váy dài buộc vòng quanh dáng người phong tình vạn chủng của cô, mái tóc ngắn đơn giản già dặn năm đó bây giờ đã sớm trở thành tóc xoăn rong biển rơi phân tán trước ngực.

Nhìn xuống ngựa xe như nước, và chốn thành thị không ngừng phồn hoa, khóe môi tinh xảo vẽ lên một nét cười lạnh.

“Này—!”

“Cô nhóc, sao vậy? Ra ngoài thư giãn một chút đi.”

“Không rảnh, tự anh thư giãn đi.”

Nói xong liền muốn cúp điện thoại, ba ngày kìm nén ở trong phòng, cô có ý nghĩ muốn nhảy lầu rồi.

Phong Tây ở đầu điện thoại bên kia, nhướng mày lên, cười nhẹ ra tiếng, "Sao nữa vậy, có phải bị giam kín ở trong lòng buồn bực không."

"Ài, em nói anh rốt cuộc đứng ở phe bên nào hả, vui sướng khi người khác gặp họa em tặng anh một chữ, cút…"

"Cô nhóc bớt giận, anh trai vĩnh viễn đứng về phía em." Một chiếc Ferrari 599XX như gió lốc dừng ở cổng nhà cổ.

"Thôi bỏ đi, con người nghĩ một đằng nói một nẻo, nói ra em đã thay anh thấy buồn nôn."

Nhìn chằm chằm màn hình máy tính chỉ có ba hàng chữ, cô buồn rầu khó mà thư giãn.

"Nhanh xuống lầu." Dựa trên cửa xe, Phong Tây gian xảo đeo mắt kính, giống như người lạm dụng chức quyền.

"Làm sao xuống, nhảy xuống hả."

Cô nàng không phải chưa từng chạy trốn, nhưng lần này trái tim Thượng Đế tàn nhẫn đóng lại một cánh cửa khép chặt một loạt cửa sổ, gay go muốn chết.

Khóe miệng cong lên, Phong Tây vui vẻ, "Bộ dáng sợ hãi, nghe anh chỉ huy, hiện tại mặc quần áo tử tế đứng dậy đi thẳng về phía cửa sổ đè tay nắm cửa, em sẽ nhận được sự vui mừng không tưởng tượng được."

Hả? Tim sống lại, mẹ nó để coi anh nói giả hay thật, cô nàng là người có tinh thần mạo hiểm không sợ chết, nhanh chóng cầm áo khoác trên sofa, hít thở sâu, tĩnh tâm định thần, kéo…

Hoan hô, cửa mở ra, cô tự do, "Phong Tây anh thật giỏi nha!"

Ferrari màu đỏ thâm trầm như cơn gió quẹo vào đường cao tốc, chạy thẳng đến khu vực Cổ Thành phồn hoa.

"Cho nhóc con, đây là tặng em!"

Cái gì vậy?

Nhận lấy túi lớn, vô ý liếc mắt một cái, một váy dài đường vân trang phục cổ MarcJacobs kiểu mới nhất, một đôi giày Nike ánh huỳnh quang màu vàng cam.

"Ý gì đây Phong Tây đẹp trai!"

Không có việc gì mà ân cần không phải gian trá cũng là trộm cắp. Nhưng đây là style trang phục và giày cô yêu thích.

"Hôm nay là sinh nhật của Trần Mặc, dẫn em đi tham gia náo nhiệt!"

"Không đi, dừng xe!"

Bỗng chốc bùng nổ, ném túi về chỗ ngồi phía sau, tức giận trợn trừng mắt nhìn gò má Phong Tây.

Bàn tay vuốt ve trên đỉnh đầu cô nàng Noãn, "Muốn đối mặt chúng ta phải đi, nhịn một chút, ngoan."

"Cút đi, anh không biết em ghét nhất chính là Trần không biết suy nghĩ, thấy cậu ta em liền muốn nôn, em nói anh không phải bị bệnh cườm nước đục tinh thể sao, nếu không thì em gái bỏ tiền cho anh chữa bệnh."

"Ha ha, thật ngại quá em gái, chúng ta đến rồi, xuống xe."

Quán rượu Liệt Diễm.

Ở nơi DJ hét to, trong đại sảnh lập tức bày ra vũ khúc phổ biến nhất, giữa sân nhảy một đám yêu nam yêu nữ kề sát người nóng bỏng nhảy, lắc đầu vẫy đuôi điên cuồng đong đưa.

Lôi kéo Noãn Noãn lên phòng thuê lầu hai, cửa vừa mở ra mùi thuốc lá rượu chè xông vào mũi khiến cô mặc kệ mặt mũi muốn bỏ đi rồi.

"Ôi, Phong nhị thiếu đến rồi, mau mau mau mời vào bên trong, vị này là?"

"Chị cậu, cút đi."

Phong Tây chưa cho người này sắc mặt tốt, nhấc chân ngang hông của anh liền một cước đá bay.

Trang phục không đổi, mặc quần áo tùy ý có vẻ không hợp với các nữ sinh khác trong phòng.

Mặc nhiều hơn.

Bên ngoài đỉnh núi tuyết được một túi sữa che đậy, chao đảo nhảy bật lên, mặt Tô Thanh khinh thường ghét bỏ nghiêm mặt, sao cô cũng đến đây, mẹ nó oan gia ngõ hẹp, đến nơi nào nơi đó cũng có cô.

Nhìn thấy Tô Thanh Noãn Noãn cũng sững sờ, mấy ngày không thấy, ngực của Tô ngực to lớn nhanh nè.

"Em thật hối hận khi nghe lời anh, hiện tại em thà ở nhà sáng tác văn, nói trước nếu Chiến gia biết em liền đổ thừa lên người anh."

Phong Tây ôm eo thon nhỏ của Noãn Noãn, kéo tới trong ngực mình, "Cô nhóc, em vui vẻ thì có đổ thừa anh Tây cũng thích."

"Anh ăn shit đi, ghê tởm."

Từ lúc cô nàng Noãn vừa vào phòng, ánh mắt Trần Mặc liền dán lên người cô, cô nàng có lực hấp dẫn từ trường khổng lồ hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của đàn ông.

"Trần thiếu, Happy birthday!"

Phong Tây lễ độ chúc, từ trong túi âu phục móc ra một chìa khóa ném vào trong tay anh ta. "Một chút lòng thành."

"A, Phong thiếu không cần khách khí, anh em chúng mình không cần thứ giả tạo bề ngoài, Tiểu Noãn Noãn đã lâu không gặp!" Trần Mặc híp mắt nhếch miệng chào hỏi Noãn Noãn. Bộ dáng vật nhỏ càng trưởng thành càng duyên dáng yêu kiều, da mịn như em bé nhìn tron láng.

Thật muốn đem hai con mắt của chó keo kiệt ra ngoài giẫm nát, quả đấm nhỏ bóp chặt kêu vang dội.

Nhàm chán cầm điện thoại di động hai chân bắt chéo trên sofa cúi đầu chơi trò chơi, Phong Tây ở bên người cô chơi oẳn tù tì uống rượu cùng với một đám người.

"Noãn Noãn, còn chưa chúc anh trai sinh nhật vui vẻ đấy."

Lúc này, Trần Mặc đến gần đưa một ly đế cao đến trước mặt cô.

Nhíu mày, chán ghét đến mí mắt cũng không nâng, lạnh nhạt nói, "Chó ngoan không chắn đường."

Ly rượu đỏ trong tay bị anh ta nắm xuất hiện một vết nứt, Trần Mặc cười lạnh, "Tiểu nha đầu chú ý giọng điệu nói chuyện."

Nhận lấy ly rượu, mũi hừ một tiếng, không chút để ý ngẩng đầu lên, khóe miệng ngoắc lại, cô nàng cười đến tà khí, "Không hài lòng? Có thể… Cút…"

'Ào—' Rượu đỏ tinh khiết và thơm nhất vọt ra ngoài không trung cuồn cuộn một giọt cũng không thừa tạt vào trên áo sơ mi trắng tinh của Trần Mặc.

Màu đỏ tươi trên nền trắng, hoa nở phú quý đại mẫu đơn, làm nghệ thuật chính là không giống người thường tiện tay tạt một cái chính là một đóa hoa.

Hiện trường nhất thời yên tĩnh, thầm kêu không ổn, động tác Phong Tây nhanh, nhảy người lên liền chắn trước người Noãn Noãn.

"Ta chửi con mẹ nó chứ, tiểu tiện nhân hôm nay cô soi mói đúng không, lão tử không tin không trị được cô."

Lau khuôn mặt đầy rượu đỏ, Trần thiếu tức giận mắng.

"Tiên sư nhà anh, mẹ nó đừng có ở nơi này lòi xương ngực ra giả bộ cao quý, trị thật tốt bộ phận nửa người dưới của anh một chút đi, tôi sợ anh phát hiện chậm sẽ để lại di chứng, khuyên anh sớm trị sớm thăng thiên."

Cô nàng Noãn đứng trên ghế sofa chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, ỷ có Phong Tây trong miệng muốn nói cái gì thì nói cái đó, Trần Mặc tức giận đến gương mặt tím đen, lửa giận đốt trụi mái tóc ngắn đen nhánh của anh ta.

"Tiện nhân, tôi muốn luân phiên cô. Chết…"

Phong Tây giống như một đầu N lớn, cố gắng trấn an Trần Mặc im lặng bằng cách miêu tả nắm đấm, vừa căng thẳng như dây cung bảo hộ Noãn Noãn cẩn thận, trán rịn ra mồ hôi.

"Noãn Noãn ngậm miệng lại cho anh."

Phong Tây quát lạnh, hy vọng tận lực thu nhỏ sự tình lại, không động thủ là kết quả tốt nhất.

"Hừ!"

Cười lạnh nhảy xuống đất kéo Phong Tây rời khỏi.

Gây chuyện rồi, còn muốn đi, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

Soạt— mười mấy người chặn cửa, nhìn chằm chằm hai người.

Từ đầu tới cuối Tô Thanh vẫn ngồi ở trong góc chờ xem tình huống đáng mong chờ, đáy mắt mờ tối con mắt sắc lạnh bắt đầu lay động.

Xem ra lựa chọn của chính mình là sáng suốt, cha nói đúng, nha đầu này chính là một tiểu tiện nhân con khỉ hoang trên núi không có giáo dục.

Cô ta muốn nhìn xem lần này đồ sao chổi làm sao thoát thân.

Trần Mặc ác độc có tiếng, bị tạt rượu lại bị mắng muốn Trần thiếu bỏ qua sao, vẻ mặt kia còn sạch sẽ hơn cả cái mông.

Tiến tới một bước kìm trụ cổ tay cô, lúc này đồng thời Phong Tây cũng bắt được cô, tạo thế chân vạc hai bên giằng co.

Phân tích từ các góc độ, tư thế của ba người có chút kỳ quặc, giống như tình tiết trong phim truyền hình tám giờ, hai người đàn ông tranh giành một người con gái, ai cũng không buông tay.

"Phong Tây, hôm nay tôi có thể thả cậu đi nhưng cô ta thì nhất định phải ở lại."

"À, Trần thiếu tôi nhớ cậu còn chưa có biết rõ thân phận của mình, tôi khuyên cậu thức thời thả tay ra, tôi cũng không dám bảo đảm một lát cậu có thiếu mất cánh tay gãy chân gì không."

Mí mắt trái giật chuyện tốt sắp đến, lời nói của lão nhị Phong có sức mạnh tràn đầy, tuyệt đối mang theo sự ngạo mạn và đôi mắt như dao cắt.

"Này hiếp tôi."

Trần thiếu nhíu mày, nhìn xung quanh một chút, thật đánh nhau, số người đến xem anh ta là bên thắng lớn.

"Trần thiếu không hiểu ý của tôi, thôi đi cũng lười giải thích với cậu, sớm buông tay cho mình một con đường sống."

Cô nàng nhìn tình hình, ồn ào, xong chưa, một đại lão gia già mồm như thế làm gì. Quyết định đánh nhanh thắng nhanh đi.

Đáy mắt xẹt qua tia giảo hoạt, d i e n d a n l e q u y d o n khóe miệng cong lên thành hình vòng cung, nói khẽ với Phong Tây, "Buông em ra."

Vẻ mặt rùng mình, sống lưng Phong Tây tăng khí lạnh, con bé muốn làm gì?

Tay nhỏ bé phản kháng, giở trò gãi gãi trong lòng bàn tay thô ráp của Trần Mặc, "Vậy Trần thiếu gia của các người cũng đừng buông tay, ngàn vạn lần đừng buông tay."

Cả người Trần Mặc dừng lại, lòng bàn tay ngứa ngáy trong lòng phát bực, cô nhóc đột nhiên thay đổi thái độ làm cho đầu óc anh ta nhất thời có chút loãng rồi.

Tay phải ở trong túi áo Phong Tây tìm kiếm… Ha ha tìm được rồi.

"Leng keng—" Có một thứ gì đó phát sáng ở trong tay cô nàng.

Tỏa ánh sáng.

"A…" Có người đột nhiên thét chói tai, Tô Thanh sợ tới mức co quắp biến thành một đống bùn nhão, đám đàn ông ở ngoài cửa sợ đến mực bắp chuối bị chuột rút.

Phong Tây cũng ngây người, mẹ nó cô thật tăng lực, cô từ đâu lấy ra thứ đồ chơi này vậy.

Hù dọa bọn họ rồi, hòa bình chục năm, các công tử tiểu thư này chưa từng thấy món đồ chơi này.

Trong nháy mắt, toàn bộ yên tĩnh lại, ai cũng không dám lỗ mãng.

"Con mẹ nó cô điên ư."

"NO, tôi bình thường lại khỏe mạnh, chỉ là gần đây tay phải cũng không biết động vào thứ gì lại run rẩy kịch liệt, Trần thiếu anh xem lại run lên…"

Trong tay cô nàng cầm cái gì?

Đáp: một trái lựu đạn, chính là chưa kéo cót.

Nhìn vũ khí trong tay cô cầm không vững, Trần thiếu bị dọa sợ đến muốn tè trong quần nhưng vẫn giả bộ mạnh mẽ, "Thiếu, thiếu mẹ nó cầm món đồ chơi hù dọa lão tử, đứng trước mặt chịu nhận lỗi với lão tử tôi liền xóa bỏ ân oán, bằng không tôi giết cô phanh thây."

"Cái này chơi tốt, cô nương còn chưa muốn chơi đùa phanh thây, nếu không xin mời Trần thiếu làm hiến thân đầu tiên biểu diễn một lượt cho mọi người xem."

Nói đến đây, đôi mắt cô nàng tối sầm lại, khuôn mặt cực kỳ lạnh lùng, há mồm cắn đứt vòng bảo hiểm trên lựu đạn cầm trong tay.

Theo bản năng buông tay bước chân liên tục lùi lại mãi cho đến khi gót chân chạm góc tường anh ta mới dừng lại.

"Ăn shit đi đồ bất lực."

Nhìn Trần Mặc trắng không còn chút máu bằng nửa con mắt, "Chúng ta đi."

Túm góc cây Phong Tây ra ngoài cửa, một đám người tự động tránh đường.

Cô nàng ngang ngược, trước khi ra khỏi cửa, lại chuyển trở về, "A, đúng rồi Trần thiếu, chúc anh sinh nhật vui vẻ!"

Nói xong, mỹ nhân mỉm cười, khép hờ con mắt, nhắm ngay ném đi, lựu đạn theo quỹ đạo dự tính liền bay ra ngoài.

"Mau nằm xuống…"

Cũng không biết người nào kêu to, đồng loạt toàn thể nằm xuống.

"…"

Chờ cả ngày, căn bản không có người nào có một chuyến xe buýt du lịch đến địa phủ.

Trần Mặc mở mắt nhìn chằm chằm quả lựu đạn trên mặt đất, "Mẹ nó, bị nha đầu chết tiệt đó chơi đùa rồi."

"Nhóc con đi chậm một chút."

Ra cửa Phong Tây nhàn nhã đi, giống như cùng Càn Long gia đi dạo vườn hoa Giang Nam.

"Rất không dễ dàng trốn được, không nhanh chuồn đi cô nương cũng không có quả lựu đạn thứ hai."

"Lấy món đồ chơi đó ở đâu?"

"Nhặt được trong phòng sách của Chiến gia."

"Tiểu tiện nhân, mẹ nó đứng lại cho lão tử."

Đuổi theo ra tới đây, bàn chân tăng tốc đang muốn chạy lại bị Phong nhị thiếu níu chặt cổ áo dắt trở về.

"Chạy cái gì, bình tĩnh đi đừng quên đây là địa bàn của ai!"

Cô nàng Noãn hơi ngừng lại, đúng rồi đây là địa bàn của chị dâu, cô còn sợ cái gì.

Trần Mặc đuổi tới, chọt đè đầu vai Noãn Noãn chống vào trên vách tường, gương mặt bỗng nhiên lạnh lẽo.

Trong lòng Phong Tây d đ l q đ cả kinh hoàn toàn nổi giận, "!@#$%$@, Trần Mặc con mẹ nó cậu xong chưa, so tài với cô gái nhỏ có ý tứ gì, cậu dám động vào một cọng tóc của cô ấy tôi bảo đảm cậu chết không toàn thây."

"Ha ha, tôi mong đợi, vẫn là câu nói kia tiểu tiện nhân nói cho tôi…"

Chỉ nghe lời của Trần Mặc còn chưa nói hết liền bị một âm thanh khác đột nhiên cản lại.

"Không ngờ trị an ở Liệt Diễm kém như vậy, thu dao lại, đừng dọa sợ tiểu cô nương."

Cảm giác quen thuộc vừa xa lạ lần nữa tập kích lỗ tai Noãn Noãn.

Tiếng kêu rên vang lên, dao găm rơi trên mặt đất, cổ tay Trần Mặc gãy xương, nhưng mà một giây liền giải quyết sạch sẽ gọn gàng.

Hành động như gió, không có ít nhất vài chục năm huấn luyện tuyệt đối không thể nào hoàn thành.

Phong Tây bình tĩnh nhìn tất cả chuyện này xảy ra, cũng không có biểu hiện rất kinh ngạc, anh chỉ dắt Noãn Noãn từ bên cạnh anh ôm vào.

"Đây chính là phương thức các người nói cám ơn?"

Người đàn ông bắt được cánh tay của cô nàng, toàn thân Noãn Noãn cứng đờ.

"Vậy anh muốn như thế nào?"

Nào có thể đoán được, ở nơi khúc quanh thang lầu, lại có một giọng nam xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67-2: Đánh bất ngờ! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Một thân Tây phục màu đen, áo sơ mi sọc cổ áo mở, khí phách cao lớn mạnh mẽ chảy theo hơi thở ngỗ ngược, điêu khắc ngũ quan anh tuấn lộ ra vẻ yêu tà, đáy mắt âm trầm nhiễm tầng sương lạnh đỏ sậm.

Sao anh cũng tới đây, cuộc náo nhiệt này, núp sau lưng Phong Tây, có thể tránh được lúc nào thì tránh.

"Ôi, đây không phải là thủ trưởng Chiến sao, trùng hợp như thế tới đón bà xã."

Trương Tiếu lập tức giảng hòa, mỉm cười.

Lúc ánh mắt dời xuống Trần Mặc ngã trên đất, khóe môi Chiến gia nâng lên, đến gần bọn họ cố ý giẫm nát cánh tay của Trần Mặc, tiếng xương nứt thanh thúy vang dội cả hành lang lầu hai. Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, Trần Mặc nhất thời muốn chết rồi.

"Cảm ơn Cố tiên sinh ra tay, bà xã nhỏ của Chiến mỗ có phần không hiểu chuyện xin tha thứ."

Cố tiên sinh?

Noãn Noãn nghi ngờ nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Thủ trưởng Chiến khách khí, Cố Trì cũng là một cái nhấc tay thôi, chẳng qua tôi rất bội phục sự dũng cảm gan dạ và trí khôn của phu nhân Chiến, dù sao người con gái dám ném loạn lựu đạn thật không có mấy người."

Mẹ nó, tố cáo đúng không, cổ cô nàng Noãn rụt lại đem mặt giấu sâu hơn.

Chết chắc chết chắc.

Tầm mắt trên không trung giao nhau, hồi lâu—

Chiến gia cười nhạt không nói, ôm mỹ nhân vào ngực, rời đi giống như một cơn gió.

Hummer một đường chạy như bay.

Xe còn chưa dừng hẳn, gia nào đó, tức giận trút vào đầu kéo cô nàng lên phòng sách lầu hai.

"Lấy lựu đạn ở đâu?"

Ôm cô ngồi trên bàn, hai cánh tay kìm chặt hai bên thân thể Noãn Noãn, trong con ngươi hàm chứa hắc ám khủng bố làm người ta sợ hãi, trên cao nhìn xuống nhìn chằm chằm Noãn Noãn.

"Ách— nhặt được."

"Nhặt ở đâu?"

Anh không nhớ nơi này có bỏ qua loại đồ vật này.

Nha đầu lục lòi tìm ra lựu đạn ở đâu.

"Phía dưới bàn đọc sách."

Đưa tay sợ sệt chỉ chỉ xuống phía dưới.

"Sao? Bản thảo viết xong chưa?"

Đổi đề tài là một chuyện tốt, cô nàng vui vẻ.

"Viết xong rồi." Thẳng thắn trả lời.

Con ngươi sắc bén khép hờ, nhìn bộ dạng vui mừng của cô nhóc, tâm tình gia dần dần sau cơn mưa trời lại sáng.

"Đầu óc bã đậu, sao em không ngu ngốc chết đi, nếu như đó là quả thật thì làm thế nào!"

Trên đường đến Liệt Diễm, trong điện thoại nghe cô nàng Noãn ném bom bùng nổ, gia thiếu chút nữa muốn hộc máu.

"Ha ha, không có chuyện gì lúc em nhặt được liền phát hiện, thực ra đó là một bật lửa mô phỏng theo lựu đạn, hù dọa con nghé Trần Tam ẻo lả một phen."

"Anh cho phép em cười sao?"

"Két…"

Gì chứ, quyền lợi cười của cô nàng cũng bị tước đoạt? "Không thể cười sao?"

Gây rối còn lý luận, lông mày Chiến gia nhíu chặt, "Da cứng rồi hả?"

Lạnh rét đến thấu xương, trái tim cũng đông lạnh đến nứt rồi, ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn roi da dính nước lạnh.

"Cảnh cáo anh không cho một giây biến thành dã thú, cô nương yếu ớt lắm." Thân thể lùi về phía sau, cô phòng bị nhìn chằm chằm.

Người đàn ông cười tà tỏa ra hơi thở dã man hấp dẫn, "Phục vụ gia sảng khoái, gia có thể suy xét khai ân tha cho em một cái mạng."

Trợn mắt, khuôn mặt ửng đỏ, "Không biết xấu hổ."

"Cô nương suy nghĩ nhiều rồi, nếu như em muốn… gia không ngại hiến thân…"

"Không muốn, cái gì em cũng không muốn."

Diêm Vương tà ác, cầm thú khó chịu, cô nàng muốn trả thù mười năm không muộn, trước tiên nhớ kỹ món nợ này.

Mất mác chợt lóe rồi biến mất dưới đáy mắt, Chiến Vân Không nhún vai, trán cụng trán Noãn Noãn, chóp mũi cưng chìu cọ mũi cô, giọng nói lại nhu hòa rất nhiều.

"Một tiếng sau, mẹ chúng ta lái xe tới đón em."

"Đi đâu? Đi làm gì?"

"Đến chỗ em sẽ biết, hiện tại xoa bả vai đấm bóp chân cho gia."

Ở phía sau lưng người đàn ông lè lưỡi một cái, miễn cưỡng đi tới phía sau anh bắt đầu công việc xoa bóp của cô nàng.

"Anh ta tên là Cố Trì."

Chiến gia trầm mặc chợt nói ra một câu.

"Ừ."

Cô nàng không có quá nhiều phản ứng chỉ nói 'ừ' ngoài dự đoán của Chiến Vân Không.

"Không muốn biết anh ta đang làm gì?"

Khẽ nhíu mày, "Uhm… Thoải mái… Bảo bối dùng sức chút nữa."

Âm thanh người đàn d đ l q đ ông rên rỉ vang vọng ở trong phòng nháy mắt nhen nhóm kíp nổ mập mờ.

Quan Lê Hiên và Vương Linh đứng ở trước cửa bước chân dừng lại không hẹn mà cùng dán lỗ tai lên trên cửa.

"Làm gì."

Nói thật Noãn Noãn không có hứng thú biết anh ta đang làm gì, chỉ là thuận theo vấn đề của Chiến gia mà hỏi một chút.

"Uhm… Nhóc con sâu một chút.. Uhm…"

Vương Linh nhanh nhẹn, bịt chặt im miệng, nháy mắt với Quan thiếu phía đối diện, ý nói là, bên trong đang bận chúng ta nên đi hay tiếp tục nghe…

"Thương nhân."

“Bán gì?”

“Bán báo.”

“… Ông chủ sạp bán báo?”

“Tổng giám đốc tập đoàn truyền thông Thiên Vũ.”

“Em nhớ trước kia là một ông già nắm quyền mà.”

“Khoảng thời gian trước chết rồi, một tập đoàn vốn nước ngoài thu mua Thiên Vũ rồi.”

Chân mày Noãn Noãn căng thẳng, mờ mờ ảo ảo trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không nói ra được chỗ nào không đúng.

Mà nguy hiểm cũng đang từ từ đến gần.

Bầu trời xanh biếc và đám mây trắng hòa vào nhau, ánh mặt trời xuyên thấu qua từ đám mây.

Đứng ở lễ đài nhìn xuống dưới, từng bộ quân phục màu xanh từng hàng tư thế quân đội thẳng tắp kiên cường, ba mươi ngày huấn luyện địa ngục, mỗi người đều thay da đổi thịt với diện mạo hoàn toàn mới cùng mọi người đợi kiểm duyệt.

Trong lòng nhảy thình thịch không ngừng, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Rất hồi hộp!”

Chiến gia ở một bên nhìn cô rất lâu, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo không biến hóa chút nào, toàn thân là bộ quân phục tác chiến ngụy trang ăn mặc vô cùng đẹp trai, hơi thở ngang ngược rắn rỏi tràn ngập trong không khí.

“Khẩn trương?”

Khịt khịt lỗ mũi, ừ một tiếng. Lại lắc đầu.

Cũng không phải là khẩn trương chỉ là có chút chán ốm, buổi tối ngày hôm qua suốt một đêm làm việc nhà nông xương sống mệt mỏi thắt lưng muốn gãy chỗ nào cũng đau, buổi sáng còn chưa ngủ đủ liền bị một tên con trai bắt ra khỏi chăn đánh răng rửa mặt đều do Chiến gia làm hộ, bị kẹp ở trong nách xuống lầu liền ăn một miếng bánh bao lại bị nhét vào Hummer, cuối cùng liền đứng ở nơi này.

Nhẹ thở, Chiến gia thuận tay kéo cô vào trong khủy tay, “Nhóc con, lên tinh thần một chút, em tuyệt đối có tư cách đứng ở chỗ này đại diện trên vạn học sinh diễn thuyết.

Khóe miệng kéo kéo, d i e n d a n l e q u y d o n cô nàng cười như kẻ trộm.

Khẽ hôn lên cánh môi lạnh lẽo của cô, gia càng muốn thêm…

Phòng làm việc chủ tịch tập đoàn Thiên Vũ.

Trên bàn làm việc màu đen sắp xếp một chồng tài liệu và một tấm hình.

Trên ảnh chụp là nụ cười như hoa bách hợp, khuôn mặt thanh tú đáng yêu như búp bê không phải cô nàng Noãn thì là người nào.

“Tài liệu chỉ có bao nhiêu?” Giọng nói người đàn ông lạnh lẽo mang theo sự bất mãn.

Mặt thư ký Tiếu cũng ngượng ngùng, “Ách— Cố tổng, tài liệu của Tinh Tiểu Noãn là hệ thống mã hóa trước mắt chỉ có thể tra ra được những thứ này.”

Mặt Cố Trì trầm xuống khoát tay áo về phía sau, lúc này phòng làm việc chỉ có một mình anh ta, xuyên thấu qua mây mù nhìn mảnh đất trước mặt này.

Mặc dù đây là lần đầu tiên anh ta tới Cổ Thành, nhưng có một vài đồ vật nhìn quen thuộc như vậy, giống như từng đoạn ngắn chồng lên nhau ở trong mơ.

Nhìn chằm chằm một đoạn video của một tên ẩn danh trong điện thoại, đáy mắt lộ cảm xúc phức tạp.

Phỏng đoán hồi lâu, anh ta xoay người nhấn xuống điện thoại nội bộ, “Đến chỗ tôi một chuyến.”

“Cậu xem cái này trước một chút.”

Tiếu cũng nhận lấy điện thoại, “…Đây là!”

“Đúng bảy giờ sáng mai thông báo trên Internet, cho báo giải trí A một trang đầu đặc biệt.”

“Chuyện này… Có thể đưa tới phiền phức không cần thiết không, dù sao Chiến Vân Không là đại nhân vật nước J, tôi sợ…”

Cố Trì cong môi, “Tôi chính là muốn đưa phiền toái tới, mới có hứng thú.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-3: Đánh bất ngờ! (Tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Năm nay, cuộc thảo luận của trường quốc lập Trung ương là do sinh viên đại học năm nhất đại diện làm người phát ngôn, quá khứ hằng năm đều là học sinh có thành tích cao nhất hoặc là biểu hiện tốt nhất trong huấn luyện quân sự làm đại diện.

Khi Noãn Noãn đứng trên lễ đài, toàn trường xuất hiện xôn xao không nhỏ.

“Sao cậu ấy lại là tân sinh viên tiêu biểu.”

“Cậu ấy có tư cách gì, huấn luyện quân sự căn bản không có lộ mặt, thật không biết xấu hổ.”

“Ai ai ai, tin đồn, nghe nói cậu ấy có gian tình với huấn luyện viên Cổ…”

Mọi người bạn một câu tôi một câu, bên này Giang Ly lấy thân phận giám sát không vui cau mày, quát nhẹ, “Ngậm miệng lại.”

Các nữ sinh sững sờ, giám sát Giang khi nào thì từng rống bọn họ, xem ra quan hệ giữa anh ta và Tinh Tiểu Noãn cũng không trong sáng.

Không phải danh hiệu Trạng Nguyên, một màn diễn thuyết vô cùng đặc sắc, một hồi thanh xuân và trí khôn va chạm nhau, hoàn toàn đánh nát trạng thái căm thù địch và bất mãn không vừa lòng của mọi người trước kia đối với cô.

Tiếng vỗ tay che mất tất cả, thật lâu quanh quẩn đỉnh đầu, rốt cuộc Noãn Noãn thở ra một ngụm khí đã dằn xuống đáy lòng.

Cuối cùng cũng kết thúc, nhìn những ánh mắt khác nhau dưới khán đài, cô áp lực như núi.

Vào thời điểm Tinh Nhiên nói ra chữ đại hội kết thúc, toàn thể bạn học ném mũ quân đội lên bầu trời, lớn tiếng hoan hô… Cuối cùng kết thúc một tháng gian khổ và vui vẻ.

Mọi người rối rít vội vàng chụp hình lưu niệm cùng huấn luyện viên, Cổ Thanh Dạ bị bao vây chặt chẽ, trong lòng hối tiếc, trên mặt còn phải mỉm cười.

Thôi, lớn lên đẹp trai đâu phải lỗi của anh ta, các cô nàng yêu anh đẹp trai trong lòng anh ta cực kỳ thấu hiểu. Nhịn.

Chống cằm trụ trên lan can khán đài, hai mắt cô nàng Noãn mất hồn, một bên lãnh đạo trường học và Chiến gia, anh hai bọn họ đang trò chuyện với nhau thật vui, gia lại không cho rời đi, nhìn Cổ Thanh Dạ bị mỹ nữ vây quanh ‘trong ba tầng ngoài ba tầng’, miệng cười cũng muốn rút gân, cô quá hâm mộ rồi.

“Hey, nhóc con!”

“Huấn luyện viên Cổ, cảm giác bị sắc đẹp vây quanh cơ thể và đầu óc có thoải mái không?”

Cổ Thanh Dạ nháy mắt căng thẳng, “Cô nàng lại muốn chỉnh đốn cái gì đây, anh cảnh cáo em hôm nay đàng hoàng một chút.”

Nhàm chán đầu ngón cuốn sợi tóc, “Yên tâm, tối hôm qua một đêm nhổ củ cải mệt mỏi muốn hộc máu, nhưng mà hôm nay nhìn thấy các anh màu xanh từ trong vạn hoa này cảm thấy tối hôm qua nhổ củ cải thật giá trị, anh trai, chúc anh hạnh phúc ha ha.”

“Có yêu cầu gì nói đi, dựa vào câu anh trai và củ cải của nhóc con, anh trai liều mình.”

Tối hôm qua cô nàng một thân nông thôn mang theo mùi củ cải giống như một con ma bay vào, mọi người thế mới biết cô bị Chiến gia lưu đày tới nông trường bộ đội đi làm việc nhà nông.

Vốn công việc này là bọn họ giúp các ông cụ đã bị cô nàng làm xong hết rồi.

“Tính mạng cô nương không cần, Cổ đẹp trai giúp em dẫn Diệu Diệu đến đây là được.”

“Em nói Bạch Diệu?” Cổ Thanh Dạ nhăn mày, “Hôm nay cô ấy không có tới, em không biết sao?”

Noãn Noãn hơi sững sờ, không có tới?

"Hôm qua, lúc cậu ấy gọi điện thoại cho em cũng không có nói với em, anh không biết?"

"Làm sao anh có thể biết, anh và cô ấy không quen thân." Cổ Thanh Dạ vội vàng phủ nhận.

"Thôi đi, đừng cho là em không biết ngày kia các người…"

"Khụ khụ khụ… Cô nàng em tốt nhất ở phía trên đứng đó đi, anh trai có việc bận, bye~"

Chột dạ rồi!

Đàn ông toàn làm bộ đức hạnh, trừng mắt Cổ nào đó dưới lầu, Noãn Noãn bấm điện thoại di động của Bạch Diệu.

"… Số điện thoại ngài gọi tạm thời không người nào nghe máy xin để lại lời nhắn trong hộp thư thoại…"

Không ai nhận, ý tứ gì đây?

Cô nàng có chút lo lắng, liên tục gọi hai mươi mấy cuộc gọi cũng không có kết quả.

Đuôi lông mày tụ lại, ánh mắt nhìn lướt qua một đám người, ừ, cơ hội tốt…

Lặng lẽ lách mình từ cửa thang lầu, di chuyển về phía bụi hoa Cổ Thanh Dạ.

Nào có thể đoán được.

"Pằng pằng pằng—" Súng tiểu liên liên tiếp đột nhiên vang lên, đạn bay tán loạn.

Noãn Noãn kinh hãi, sớm không nổ súng muộn không nổ súng cố tình vào lúc này nổ, bước chân dừng lại giữa không trung, xung quanh loạn thành một mảnh, mọi người thét lên chạy trốn tứ phía.

Đạn bắn hết sức đẹp, từ đường đạn đến đối phương dường như cũng không có ý muốn giết chết người, trò đùa dai?

Trò đùa kia cũng hơi quá đáng.

"Mau nằm xuống."

Chợt bị người đụng ngã, rống giận y hệt gầm thét chấn động cô nàng khẽ run rẩy, nhưng lòng lại yên ổn.

"Mẹ nó, em muốn hù chết lão tử sao!"

Chiến gia nổi giận, gắt gao đặt Noãn Noãn dưới thân, mới vừa rồi anh không chú ý người đã không thấy tăm hơi, phản ứng gia không tồi vội vàng đi theo xuống dưới, hai người trước sau cách một bước chân, liền đã xảy ra tập kích bất ngờ.

"Gia… Em nghẹ thở rồi."

Bàn tay siết bụng nhỏ của cô, hô hấp có chút khó khăn.

"Đè chết con heo ngốc em."

"…"

Chính mình cũng là người bị hại được không gia.

Tiếng súng vẫn còn tiếp tục, nhưng không có người bị thương, vỏ đạn đầy đất, từ trên trời giáng xuống đùng đùng.

"Lão đại, phát hiện mục tiêu, xung quanh có ít nhất mười tên súng bắn tỉa."

"Lập tức gọi cảnh sát nhờ trợ giúp, sơ tán học sinh ẩn núp thật tốt, nếu có thành viên bị thương lập tức báo với tôi…"

Mà lúc này, ở trên sân thượng tòa cao ốc nào đó phía đối diện xéo trường quốc lập Trung ương.

"Trạch thiếu, chúng ta cứ như vậy nổ súng vô ích, mẹ nó, cũng quá không có tí sức lực nào rồi, bắn hai mục tiêu sống cho các anh em luyện tay một chút."

"Không được."

Ống nhòm quân dụng che hơn nửa gương mặt tuấn tú của Giang Y Trạch, trong đáy mắt phủ âm hàn.

"Thứ tôi muốn chính là loại hiệu quả này, này chỉ là diễn trò, thông báo với truyền thông như thế nào rồi?"

"Cũng đã đến đông đủ, bây giờ cổng lớn trường quốc lập Trung ương bị vây tới nước chảy không lọt."

Giang Y Trạch nhếch môi, "Khởi động vệ tinh chụp hình, tôi muốn sự kiện lần này toàn bộ quá trình phát sóng trực tiếp."

Xung quanh trường quốc lập Trung ương trong vòng 500m đã sớm bị các đài truyền thông lớn phá hỏng, các nhân viên an ninh đang chống cự tới cùng, bởi vì bọn họ đang đợi cứu binh đến, trong lòng mỗi người đều rõ, một khi cánh cửa bị đụng ngã, hậu quả khó mà lường được.

Bảo hộ Noãn Noãn trở lại lễ đài một lần nữa, Chiến gia phái Lâm Tử hộ tống lãnh đạo trường học rút lui trước.

Đột nhiên, đối diện bọn họ là màn hình LCD phát sáng, trên màn ảnh trực tiếp lan truyền tất cả tình hình bên trong sân thể dục, hiện trường hỗn loạn không chịu nổi, tất cả ký giả truyền thông chần chừ ở ngoài trường, tất cả nhìn thấy đều muốn điên rồi.

"Nhanh nhanh nhanh, chụp đi, nhanh lên một chút, cướp được trang đầu tôi liền phát đạt…"

Máy chụp hình, ống kính tiêu cự dài, đèn flash, rắc rắc rắc rắc~

"Tôi chửi con mẹ nó chứ, mẹ nó là ai biến ra đây, lập tức thông báo cho Quan Lê Hiên tắt hết tất cả vệ tinh xung quanh cho lão tử."

Chiến gia phẫn nộ, nói thật giờ phút này Noãn Noãn cũng rất mơ hồ, tim gan phèo phổi run rẩy.

"Gia, chúng ta làm sao đây!"

Giọng nói cô nàng hơi nhỏ nhưng bình tĩnh, trường hợp này tuy nói gặp lần đầu, nhưng cũng không hoảng loạn, cô còn muốn nhân cơ hội này giải cứu mấy bạn học, tục ngữ nói không sai, loạn thế xuất hiện anh hùng!

"Lại không làm gấu con!"

"!"

Bị nhìn thấu, người gì đây.

"Cho gia an tĩnh đừng làm phiền."

Xoay cằm cô qua, Chiến gia từ trên cao nhìn xuống cô, gương mặt tối tăm nhìn không ra cảm xúc gì.

Hơn một vạn học sinh đã thuận lợi rút khỏi hai phần ba rồi, còn dư lại là một đám trẻ con đều là con cái của gia đình cán bộ, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng làm sao gặp được trường hợp đạn bay, tất cả đều sợ đến mức không dám nhúc nhích, khiến cho các huấn luyện viên khó xử, cưỡng ép không tốt lắm.

Hai người đi xuống lầu, Chiến Vân Không nhìn mười mấy bọn nhỏ sụt sịt lỗ mũi mặt co giật, sắc mặc u ám, "Sao còn chưa rút lui."

"Lão đại, đám tổ tông này tụi em khuyên thế nào cũng không di chuyển, một đám sợ đến mức tè quần rồi, các anh em cũng không dám đánh liền kéo dài gắng gượng như vậy."

Khi nói chuyện vẻ mặt huấn luyện viên trẻ đều đã buồn chết rồi, giết người cũng không nháy mắt nhưng các anh hùng kiên cường lại thua ở trong tay con cháu nhà quan rồi.

Nhắc tới quá kinh sợ.

Nhìn Chiến Vân Không xuất hiện, các đại gia giống như được thương lượng tập thể tất cả ngừng nghẹn ngào, nhìn trong tay huấn luyện viên Chiến dắt một cô gái, đáy mắt mọi người nhuộm một tầng ghen tị.

"Sao đạn không bắn chết đồ sao chổi cậu đi, đem đồ xui xẻo đến Thái Bình Dương đi!"

Tô Thanh vốn định biểu hiện tốt một chút, gắng gượng qua huấn luyện quân sự để cha nhìn cô ta với cặp mắt khác, không ngờ trong vòng nửa tháng lại gặp được cô.

Cô nàng hung ác trợn mắt nhìn cô ta một cái, trước mặt Chiến gia kiêu ngạo như vậy cách cái chết không xa rồi.

Sao chổi?

Một chữ Chiến gia cũng không bỏ qua nghe Tô Thanh nói rõ ràng, nghiêng đầu tầm mắt âm trầm nhìn chăm chú trên mặt Tô Thanh, ngay sau đó, người đàn ông di chuyển bước chân, lạnh lùng mở miệng, "Huấn luyện viên Cổ, dẫn tất cả mọi người nhanh chóng rời đi, trừ Tô tiểu thư."

Thần kinh Tô Thanh trì trệ, Noãn Noãn âm thầm kêu không ổn, biết Chiến gia tàn nhẫn, nói được làm được.

Mà lúc này là thời kỳ bất thường, Tô Thanh và một đám nhỏ kia, ở lâu một phút đối với cô mà nói đều tàn phá tinh thần cô, bóng ma thời thơ ấu còn chưa cất giữ tốt hiện tại lại tới.

"Thả Tô Thanh."

"Không được!"

"Vì sao?"

"Vũ nhục phu nhân thủ trưởng tội thêm một bậc, không lôi ra đập chết cô ta coi như gia nể mặt em."

Chiến Vân Không nói xong rất nghiêm túc, tầm mắt lạnh lùng nhìn thẳng cô, giọng nói chói tai rùng mình bứt rứt.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Tin nhắn giấu tên!

Edit: Tịnh Hảo

Trong lúc này sự kiện đấu súng bất ngờ kích thích ngàn tầng sóng, hiện trường trực tiếp năm phút đồng hồ ngắn ngủi có tỉ lệ người xem cao nhất phá kỷ luật hai mươi năm qua ở Cổ Thành.

Nhìn chằm chằm TV lần lượt phát lại, nghe đạn bắn pằng pằng pằng pằng, đầu óc Cố Trì chợt đau nhói, đáy mắt lo lắng.

Khó hiểu.

"Tổng giám đốc, anh tìm tôi."

"Hôm nay trường quốc lập Trung ương rất náo nhiệt, người của chúng ta lấy được đầy đủ tư liệu đầu tiên chưa?"

"Ách— còn chưa có, các tạp chí lớn phòng thủ cả buổi chiều cũng không thể chụp được nửa gương mặt của Chiến Vân Không, nghe nói đã lên trực thăng rời đi."

"Tôi nuôi một đám ăn hại à?" Giọng nói lạnh như băng, da đầu Tiếu cũng tê dại muốn nổ tung rồi.

"Xin tổng giám đốc yên tâm, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp…, còn có Trạch thiếu đã tới."

"Ừ… Cho anh ta vào đi."

Tiếu cung kính lùi mấy bước xoay người rời khỏi, mồ hôi trên trán phút chốc ngừng lại, ánh sáng trên mặt đá cẩm thạch trong như gương.

Vẻ mặt Cố Trì không chút thay đổi là lúc đáng sợ nhất, là điềm báo bão táp đến. Sấm sét cùng đến.

"Ôi hôm nay sao vẻ mặt thư ký Tiếu chúng ta như màu cái lu vậy?"

Giang Y Trạch hô to thảnh thơi dựa bên cửa ngậm cây kẹo que trong miệng, đột nhiên nhìn qua bộ dạng của đại ca nhà bên.

Trợ lý thư ký ở một bên hoa si đã bất động rồi.

Nặng nề thở ra một hơi, Tiếu cũng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, "Haizz, không có chuyện gì chỉ là không lấy được tin tức đầu tiên ở trường quốc lập Trung ương ngày hôm nay, Trạch thiếu mau vào đi, tổng giám đốc đang chờ người."

Đáy mắt sáng lên, khóe miệng nhếch lên, Giang Y Trạch vỗ vỗ đầu vai Tiếu, anh trai phiền muộn trước, lão đệ tránh trước rồi.

"Cố tổng, tại sao trở về cũng không thông báo trước một tiếng?"

Đẩy cửa vào, tùy tiện đặt mông vào ghế sofa bằng da.

Không có nâng mắt, Cố Trì cúi đầu thẩm duyệt tài liệu, "Có chuyện gì?"

“Thật có việc khác, không biết tin tức ở trường quốc lập Trung ương có thể gây hứng thú cho người không?”

Đôi mắt buồn bã, người đàn ông lạnh lùng nhíu mày, “Ồ! Là anh đạo diễn tuồng vui này!”

“Anh Trì người đừng quá thông minh, tôi có áp lực, đạo diễn không dễ làm.”

“Có ý tứ gì?”

Phản ứng của Cố Trì ngoài dự liệu của Giang Y Trạch, anh ta ngẩn ra.

Mũi xùy một tiếng, không cho là đúng, “Lần này coi như là diễn tập làm nóng người, lần sau tôi cũng không dám bảo đảm…”

“Cố tình gây sự, tất có toan tính, nói một chút rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi muốn Chiến gia biến mất.”

Sự ngoan độc nháy mắt chiếm đoạt trong mắt Giang Y Trạch, lạnh lẽo bao bọc toàn thân anh ta.

Thân thể dựa lên ghế, hai chân bắt chéo, ánh mắt lạnh lùng khép hờ nhìn chằm chằm người đàn ông chỉ có thể nói là nửa thành thục phía đối diện, bờ môi cong lên.

Hồi lâu—

“Trạch thiếu đạo diễn phim bom tấn Hollywood cho tôi thưởng thức một chút.”

“Được thôi!”

Giang Y Trạch cười tà lấy điện thoại di động bấm mấy cái, trên máy tính Cố Trì lập tức xuất hiện nhắc nhở có email.

Mở ra, đôi mắt nhuộm một tầng lạnh lẽo, giống như một lưỡi dao sắc nhọn băng đá lạnh lẽo.

Khép hờ hai mắt, cố nén đầu đau, nhìn chằm chằm một cái nhăn mày một ánh mắt của Tinh Tiểu Noãn trên màn hình, anh nhất thời lâm vào trầm tư.

Đoạn phim dài 15 phút ghi chép tất cả chuyện xảy ra ở sân thể dục trường quốc lập Trung ương lúc ấy, hiện trường hỗn độn, hai mươi mấy huấn luyện viên mạo hiểm không ngại nguy hiểm tính mạng nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ sơ tán học sinh… Hình ảnh cuối cùng dừng vào lúc Chiến Vân Không lên trực thăng rời đi trong một giây kia.

“Như thế nào anh Trì, đây là tôi tặng quà ra mắt cho truyền thông Thiên Vũ, đủ sức nặng không?”

Cố Trì trong lúc nhất thời không nói gì, trước đó trong tay anh đã có tin tức hiện tại lại có thêm cái này, anh đang suy nghĩ có nên phát hành đồng thời hay không.

“Anh và Tinh Tiểu Noãn từng có quan hệ.”

Giang Y Trạch sững sờ, ngoắc ngoắc môi, “Có ai mà không biết thiên kim nhà thị trưởng Tinh là một thiên tài ngang ngược, lại có mấy ai chưa từng bị Tinh Tiểu Noãn khi dễ, ngay cả tôi đều tính cả, chuyện chính chưa nói tới, chính là cô ta rất bướng bỉnh, mẹ nó, chỉ điểm này thôi cũng khiến tiểu gia có chút khó chịu.”

“Tôi thấy là cậu không ăn được nho thì nói nho còn xanh.”

Cố Trì cố tình trêu chọc, bên trong ánh mắt lơ đãng khiến người ta đoán không ra thâm ý.

“Ha, nói đùa thôi, đó không phải là loại thức ăn của bản thiếu gia, anh làm việc đi tôi còn có chút chuyện đi trước.”

Ho khan hai tiếng hơi đỏ mặt đứng dậy đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Trì.

Nhà cổ.

Xem tin tức phát lại trên TV, cô nàng ăn mì Ý say sưa ngon lành do Đường Đóa vừa mới làm, “Chị dâu, nước sốt này làm đúng tiêu chuẩn, ngon tuyệt.”

Đường Đóa lườm cô một cái, đầu óc nha đầu bị nước dâng rồi, sao trái tim lại lớn như vậy.

“Noãn Noãn, viên đạn kia bay qua đầu em sao không biết nằm xuống, chị thấy em là muốn bị bắn. Sau khi Thái hậu Chiến của chúng ta biết chuyện này thiếu chút nữa bùng nổ bộ đội đặc công rồi.”

“Khụ khụ.” Một sợi mì không nuốt xuống được mắc kẹt ở cổ họng cô nàng Noãn, thiếu điều nghẹn chết.

Chuyện như vậy và chú cảnh sát vũ trang thì có quan hệ gì, chẳng qua khi đó cảnh sát vũ trang đến hiện trường thì đã quá muộn, đến hay không đến đều

giống nhau.

"Bùng nổ sao?"

"Sắp thôi."

"Chị dâu đừng làm em sợ, em đây là đột nhiên can đảm."

"Ăn mì của em đi, Tinh can đảm." Ngón tay Đường Đóa chọc thẳng lên trán cô nàng.

"Ha ha, em hù dọa học vị tiến sĩ rồi, có chứng cứ có chân tướng."

"Em lắm mồm quá, nhìn một lát Chiến gia nhà em chỉnh đốn em như thế nào."

Nhếch môi cười một tiếng, cô nhóc cười đắc ý, "Gia không rảnh quản em, rất bận bịu."

"Ui, tiểu thư Tinh còn sống, chúc mừng chúc mừng."

Đột nhiên, một giọng nói cực kỳ chói tai vang lên giữa phòng khách, thân thể Noãn Noãn dừng lại, nghe có chút quen thuộc nhưng không nhớ nổi đã nghe ở nơi nào.

"Làm sao cô tìm được nơi này?" Đường Đóa thấy người tới, đứng dậy, sắc mặt liền trầm xuống.

Người con gái mỉm cười, vóc người xinh đẹp giống như một con rắn vặn vẹo cái eo thô như vòi nước đi vào.

"Thật không nghĩ đến Đường tổng là chị dâu của thiên kim thị trưởng, cũng khó trách Phong Tây vì nha đầu này cái gì cũng có thể không chú ý, thì ra là… người một nhà."

Nói xong, Trì Liễu không coi mình là người ngoài đặt mông ngồi vào ghế sofa.

Từ lần trước hai người đánh nhau ở Thái Dương Sơn, Trì Liễu nằm viện đã được công ty che giấu, người con gái xinh đẹp nào đó để cô ta tận tâm dưỡng thương.

Dù sao ở trong vòng lẩn quẩn thật giả hỗn loạn này tuổi đời cũng không ngắn, có một số việc không cần nói thẳng ra, cô ta hiểu có người đang cố ý chèn ép cô ta.

Mà người có thể có quyền sinh sát như vậy ngoài Đường Đóa ra thì không còn ai khác.

Cô nàng Noãn chợt nhớ lại, người phụ nữ quyến rũ này không phải lần trước lái xe cán cô còn bị Chiến gia bực bội thiếu chút nữa đụng vào lên trời rồi.

Người đến không có ý tốt, cẩn thận đề phòng.

"Đây không phải là nơi cô có tư cách tới, lập tức đi ra ngoài cho tôi."

Đường Đóa cường thế sắc bén gầm Trì Liễu. Những ngày qua dịu dàng hiền lành, hình tượng trên vẫn còn chấn động cô nàng Noãn một chút.

Chị dâu kiêu ngạo, uy vũ…

Mặc dù trong lòng Trì Liễu bị hù sợ, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bộ dáng tươi cười vốn có, cô ta đúng là vai nữ chính điện ảnh xuất sắc nhất đoạt giải huy chương, diễn trò gì cô ta cũng có thể.

"Hôm nay tôi đến là có hai chuyện, một là tới báo với Đường tổng, bản thân tôi đã hoàn toàn hồi phục có thể ra mắt rồi, hai là đến thăm tiểu thư Tinh."

"Thăm tôi?" Không hiểu trong lòng cô ta muốn làm cái gì.

Mũi cô nàng hừ nhẹ, "Mèo khóc chuột giả từ bi." (*)

(*) Tâm địa độc ác, giả bộ từ bi. Nước mắt cá sấu.

"Tiểu tiện nhân, đừng không biết tốt xấu." Trì Liễu lập tức căm hận trừng mắt nhìn Noãn Noãn, một bộ dạng cọp mẹ muốn ăn thịt người, và nữ thần Trì Liễu xinh đẹp thiện lương trên TV hoàn toàn là con của hai người mẹ sinh ra.

Diễn viên cũng thật đặc biệt đều là người tâm thần phân liệt sao, cô ta có bị bệnh không đột nhiên thay đổi như vậy.

Đường Đóa phiền muộn, trong lòng vẫn luôn nghĩ sao cô ta tìm được tới cửa, xem ra chính mình đã xem thường Trì Liễu.

Ở nội bộ công ty quản lý cao cấp, danh tiếng của Trì Liễu tốt xấu nửa này nửa nọ, bình thường cô ta không coi ai ra gì không tôn trọng trưởng bối, Đường tổng cũng đều mắt nhắm mắt mở không để ý, dù sao bây giờ Trì Liễu là một cây rụng tiền, thương nhân sao không màng đến lợi mà không theo

đuổi.

Nhưng sau một trận kia của cô ta và Noãn Noãn, Đường Đóa liền nổi lên ý áp chế cô ta.

Một là cho Noãn Noãn hả giận, hai là áp chế sự sắc bén của cô ta.

Nào có thể đóan được, cô ấy vừa định mở miệng, liền nghe tiếng bốp thanh thúy ở trên bàn trà, mí mắt phải nhảy dựng lên.

Gần đây tiện nhân này hầu như mỗi ngày lượn lờ bên tai mình, cô nàng lập tức không vui, mì cũng không ăn, con mắt xinh đẹp lóe lên một tia đỏ lửa giận, thiêu đốt đầu óc Noãn Noãn.

Họ Tinh mỉm cười, ngọt ngào vẫn như cũ, "Ra cửa uống thuốc chưa, tiểu thư ngu si?"

"Cô… Cô có bệnh." Trì Liễu nuốt nước bọt, hốt hoảng.

"Chị có thuốc không?"

Một câu nói khiến Trì Liễu không chút sức lực đi lên được, tròng mắt xoay động, nhanh chóng cầm cốc nước trên bàn trà hắt ra ngoài.

Kết quả có thể nghĩ là biết. Cô nàng Noãn trúng chiêu rồi.

Hoàn toàn yên tĩnh, ba người con gái ở hiện trường cộng thêm một người mới từ bên ngoài vào Cổ Thanh Dạ, tất cả đều sững sờ tại chỗ.

Cô nàng tức giận lau nước vung ở trên mặt.

Cô ta hắt nước phải không, lão nương dùng họa.

Tay không cầm dĩa mì Ý màu chanh còn thừa lại phân nửa quét lên hai ngọn núi cao vút trên nền áo đầm trắng tinh của Trì Liễu.

"Vẽ cho cô một bông hoa cúc lớn trước ngực…"

Soạt soạt vung lên hai cái, một phút đồng hồ sau.

Sắc vàng óng ánh, sinh động sống động, trăm hoa đua nở ở trước ngực Trì Liễu có hiệu quả 3D lập thể, còn mang theo từng sợi mì mùi cà chua thịt bò, mùi vô cùng thơm.

Giải quyết xong, rút khăn giấy vừa lau tay vừa nhìn Trì Liễu cười duyên.

"Giá thị trường ít nhất là 50 vạn, đây là tác phẩm nước sốt Italy đầu tay của cô nương vẽ, Thiên Hậu ngu si nhớ cất giữ cho kỹ, tương lai khẳng định tăng giá trị."

"A…" Người con gái mãnh liệt thét chói tai, bực tức giậm chân, "Con mẹ nó Tinh Tiểu Noãn cô là một người điên, tôi liều mạng với cô…"

Hổ ác nhào tới, cô nàng nhanh chóng tránh, linh hoạt từ phía bên phải Trì Liễu nhảy tới bên cạnh Đường Đóa, thấy Trì Liễu nằm trên mặt thảm như chó đớp shit hồi lâu cũng chưa có thể đứng dậy.

Từ chuyện tạt nước đến vẽ mì Ý, sự tình trước sau xảy ra chỉ trong chớp mắt, Đường Đóa hoàn hồn kéo Noãn Noãn ra phía sau mình, Cổ Thanh Dạ không chút thương hoa tiếc ngọc nắm cổ áo Trì Liễu vứt bỏ Trì Liễu ngoài cửa viện.

"Một giây biến mất cho tôi, cút." Mỹ nam Cổ quát lớn, vô cùng uy lực.

"Đợi chút, nói cho tôi biết làm sao cô tìm được nơi này?" Đường Đóa ngăn Cổ Thanh Dạ muốn hạ giày quân nhân xuống, một cước này nếu thật đi xuống, tuyệt đối có thể khiến cuộc sống của cô ta không thể tự lo liệu được, những năm cuối đời đều ngồi xe lăn.

"Đường tổng xúi giục người khác đánh nghệ sỹ công ty tàn nhẫn, nếu tin tức này truyền ra ngoài tôi nghĩ hiệu quả sẽ rất tốt."

Nhếch nhác nằm ở trên bậc thang, váy xé rách, quần lót viền đen như ẩn như hiện.

Bắp đùi trắng như tuyết bị nền gạch chà xát rách da, hoàn toàn từ ngọc nữ biến thành dục nữ, thì ra là phụ nữ cũng có thể đẹp khi nhếch nhác.

"Cô dám, cô dám báo tôi liền phế bỏ, cô không tin thì thử xem."

Người nhà Chiến gia sao có thể bị uy hiếp bởi một diễn viên phong trần nho nhỏ như cô ta, vẻ mặt mỹ nam Cổ rét lạnh.

Trì Liễu cảm thấy lạnh lẽo rùng mình từ ngón chân vọt đến đỉnh đầu, bề ngoài hoảng sợ nhưng vẫn chuyên nghiệp bình tĩnh tiến lên tới cùng.

"Đây là Cổ Thành thủ đô nước J, nếu anh dám làm loạn tôi liền kiện anh tan nhà nát cửa."

Khóe mắt nhếch lên, mỹ nam Cổ cười, "Có thể, tha hồ kiện nhưng thông báo trước với cô một tiếng, từ trước tới giờ anh trai giết người không phạm pháp." Người cười, nhưng giọng nói rét lạnh thấu xương.

Lần này Trì Liễu thật ngu ngốc, rốt cuộc Tinh Tiểu Noãn, Đường Đóa là người con gái có bối cảnh gì, người đàn ông trước mặt này là ai, thật bá đạo khí thế, ngông cuồng quả thật không khác gì thổ phỉ xã hội đen.

"Cô phái người theo dõi Noãn Noãn phải không?"

Không có thời gian cùng cô ta nói nhảm, đầu óc đau đến muốn run lên, Đường Đóa thật muốn một giây một cước đá bay cô ta.

Đồ không biết điều.

"Không phải không phải, tôi không có tìm người theo dõi cô ta, phải… phải…"

"Nói mau là ai?"

Đường Đóa nóng nảy cáu kỉnh sợ rằng chỉ có một người đàn ông từng mở mang kiến thức, lại còn cực kỳ hưởng thụ.

"Tôi… Tôi không biết, sáng nay nhận được một tin nhắn giấu tên nói cho tôi biết địa chỉ này, cũng không có câu dưới, Đường tổng tôi sai lầm rồi, tôi biết rõ sai lầm rồi… Hu hu…"

Người gây phiền cho người khác, ở đâu cũng khiến người ta nhìn không vừa mắt.

Chân mày Noãn Noãn nhíu chặt, hôm nay vốn đã gặp chuyện hỗn loạn, giờ lại tới một con chim gà gào thét, quá xui xẻo rồi.

Sợi mì bị lãng phí, còn chưa ăn no, cô đau lòng.

"Đừng khóc, cô đi nhanh lên, chúng tôi coi như cô chưa từng xuất hiện."

Người đại diện ở ngoài cửa thấy đối phương không kiên trì, chạy chậm tiến vào trong sân đỡ Trì Liễu dậy, cuống quít chịu tội với Đường tổng, tranh thủ bù đắp chút gì đó, chọc giận Đường tổng bị đá ra khỏi Star là chuyện nhỏ, bị làng giải trí chèn ép đã có thể phiền toái.

Trì Liễu cúp thấp đầu, đáy mắt thoáng qua chút nước mắt.

Hận không được lập tức biến thành bươm bướm bay đi.

Lên xe, người đại diện Đại Tề trực tiếp chửi mắng một trận.

"Tôi nói con mẹ nó cô có đầu óc không, đặt mông shit còn chưa lau sạch sẽ lại có thể va vào họng súng, ngại mình mạng lớn đúng không sống đủ rồi, cảnh cáo cô tự biết lượng sức mình, người nhà này cho cô một vạn lá gan cũng không chọc nổi."

Cởi váy xuống, chỉ còn quần áo lót, hai tay Trì Liễu mị hoặc thuần thục đặt trên đũng quần của Đại Tề, vuốt ve trên dưới, "Anh Tề, người ta bị khi dễ anh còn mắng chửi người ta, không có thương tiếc em chút nào, anh hư hỏng!"

Thân thể như có điện, nhiệt độ lên cao, đáy mắt dâm tà rõ ràng.

"Uhm… Tiểu dâm đãng, lão tử sớm muộn bị em đùa chết…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68-2: Tin nhắn giấu tên! (2)

Edit: Tịnh Hảo

Trước cửa sổ thủy tinh lầu hai phòng sách, Chiến gia vẫn luôn nhìn thấy tất cả, con mắt âm u khép hờ, cuồng phong gào thét.

"Đó không phải là tiểu Thiên Hậu Trì Liễu lần trước bị lão đại anh đụng đến biến dạng sao!" Quan Lê Hiên tham gia náo nhiệt nhìn ra ngoài.

"Cô ta không có chết!"

"… Không có chết, nhưng dường như đầu óc càng thêm suy thoái so với lúc trước, ngực lớn hơn trước kia rồi."

Chiến gia liếc mắt khinh bỉ nhìn Quan thiếu, "Cái bao trên mặt chính là bộ dáng như vậy."

"Lão đại hôm nay hiếm có được quan tâm em… em rất cảm động đấy." Giọng nói của Quan thiếu buồn nôn Chiến gia không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nói một câu, "Minh tao khởi đại bao." (*)

(*) Nguyên văn là: 明骚起大包

Hì hì— hộc máu, ông trời ơi mau mau đâm chết tôi đi. Tay Quan Lê Hiên che ngực, làm trạng thái nghiêng ngã chao đảo sắp chết.

"Chuyện ngày hôm nay là có người cố ý làm, mục đích rõ ràng là nhắm vào tôi, mặc dù Lê Hiên kịp thời đóng kín hệ thống vệ tinh nhân tạo, nhưng tôi lo lắng toàn bộ sự việc xảy ra có thể vẫn sẽ bị tung ra ngoài."

Chiến Vân Không yên lặng trên vẻ mặt anh tuấn không lộ ra vẻ gì, đầu ngón tay gõ nhẹ trên bàn cổ, ánh mắt quét qua trên người Quan Lê Hiên và Chiến Tả.

"Chờ xem, ngày mai tất cả báo chí TV truyền thông, đều sẽ là chuyện này, mặc dù con của rất nhiều lãnh đạo không bị thương nhưng trên tinh thần ít nhiều cũng sẽ có chút ảnh hưởng, nhất là Tô Thanh anh nghe nói là cháu gái của Phó Tổng Lý."

Mặt Chiến Tả đùa giỡn, khóe miệng ngậm điếu thuốc, nghiêng người dựa trên ghế sofa.

"Mẹ nó, cháu gái Phó Tổng Lý, em còn nghĩ là lai lịch lớn cỡ nào, không có tí sức lực nào."

Quan thiếu chưa từng để mấy lãnh đạo trung ương vào mắt, đều là người chôn ở đất vàng cổ, còn có thể phung phí vài ngày.

Ánh mắt của Chiến gia cứng lại, chợt nhớ lại những lời đó của Tô Thanh, từ thái độ của Tô Thanh đối với Noãn Noãn, hai người dường như đã sớm quen biết, hơn nữa Tô Thanh mang hận ý rõ ràng, trong này có thể hay không…

Vừa nghĩ đến vậy, Tinh Nhiên đẩy cửa đi đến.

"Biết Tô Thanh sao?"

Chiến gia vừa hỏi Tinh Nhiên vừa sững sờ, nửa giây mới phản ứng được, "Biết Noãn Noãn từ nhà trẻ đến thời trung học, cấp bậc kẻ địch."

Cấp bậc kẻ địch? Ba người nhìn chằm chằm Tinh Nhiên với vẻ mặt khó hiểu.

Cởi quân trang xuống khẽ ném lên ghế, mệt mỏi ngã vào trong ghế sofa, thân hình cao lớn nện trên người Chiến Tả, thiếu chút nữa là đập gãy anh ta.

"Tôi chửi con mẹ nó chứ, con mẹ nó anh muốn phá hủy tính phúc của anh em ư, đi đi, lăn sang bên kia đi."

"Sorry, Chiến tổng."

"Xin không cần nói tiếng Anh với tôi, OK?"

Hai người không có gì liền trêu đùa, Chiến gia thấy đã quen coi như không thấy gì, "Tô Thanh hận Noãn Noãn?"

Đây là một câu khẳng định, lấy năng lực quan sát vượt trội của Chiến Vân Không mà nhìn, đây là mức độ hận rất sâu.

Thân thể Tinh Nhiên cứng lại, nụ cười trên mặt ngưng lại, ánh mắt có chút chần chừ, một hồi lâu cũng không nói gì.

Anh ta không nói, Chiến Vân Không cũng không mở miệng, bởi vì anh đang đợi, vẻ mặt Tinh Nhiên trong nháy mắt tối tăm cũng đã nói rõ chuyện này có bí ẩn.

Mấy phút sau, Tinh Nhiên khẽ cười một tiếng, hít sâu một cái, mạnh mẽ để cho mình buông lỏng một chút.

"Các cậu còn nhớ rõ vụ án bắt cóc trước kia chứ?"

Vẻ mặt ba người còn lại cả kinh, mười năm trước, trường tiểu học chính phủ đầu tiên mười mấy đứa bé tuổi bình quân không tới mười tuổi bị một đám tổ chức không rõ lai lịch bắt cóc tống tiền, những đứa bé này toàn bộ đến từ gia đình kinh doanh giàu có, lúc ấy sự kiện này làm kinh hoàng cả nước.

Tinh Nhiên tiếp tục nói, "Lúc ấy, mười đứa bé bởi vì Noãn Noãn và Tô Thanh đánh nhau bị giáo viên phạt ở lại quét dọn làm vệ sinh cả lớp, không ngờ chuyện lần đó lại tạo cơ hội cho bọn cướp…"

Lòng Chiến Vân Không chợt run rẩy chấn động, tiểu nha đầu lại ở trong vụ bắt cóc mười năm trước, tim đau như bị tê liệt trải rộng khắp toàn thân, hô hấp có chút ngột ngạt hít thở không thông.

Hồi tưởng lại lúc ấy bộ đội đặc chủng bọn họ xông vào khoang thuyền cứu người, đập vào mặt là mùi thịt sống tanh hôi, hoàn cảnh thảm loạn không chịu nổi, còn có mười mấy bọn nhỏ nằm trên mặt đất thoi thóp, thật là vô cùng thê thảm không nỡ nhìn.

"!@#$%$@, tại sao lúc đó cậu không nói là có Noãn Noãn trong những đứa trẻ kia."

Chiến Tả đỏ mắt, trong giọng nói mang theo sự tức giận dâng lên, một người chết mười bốn người bị thương, đây là kết quả sau khi cứu viện.

Miễn cưỡng nâng bờ môi lên, "Thật ra thì vốn tôi không xuất hiện trong nhiệm vụ, nhưng cuối cùng thị trưởng Tinh vẫn thỏa hiệp, nếu như tôi nói với các cậu còn có thể cho tôi đi sao, nếu như tôi nói với các cậu các cậu sẽ đặt lực chú ý trên người Noãn Noãn nhiều hơn, như vậy đối với những đứa bé khác mà nói là không công bằng…"

Bên trong phòng tĩnh lặng, không khí yên tĩnh như ngừng lại.

Chiến gia cầm bao thuốc lá trên bàn sách rút ra châm thuốc, căm tức hít một hơi, làn sương trắng lan ra bao phủ góc nghiêng anh tuấn của anh giờ phút này càng lộ ra vẻ huyền bí âm u.

Hôm sau.

Quả không ngoài suy đoán của Chiến Tả, có thể nghĩ, tờ báo thời sự cả ngày đưa tin toàn bộ sự kiện đấu súng ngày hôm qua ở trường quốc lập Trung ương và video đánh nhau của Noãn Noãn với Tô Thanh phổ biến khắp nơi.

Trang đầu tờ báo, chữ đen nét đậm cộng thêm tựa đề: Thiên kim thị trưởng dã man bạo hành hết cô gái chiều chuộng nhà quyền thế.

Lầu làm việc Phủ Thị Chính.

Huyệt thái dương Tinh Tử Bằng đau như đinh thép, tay ôm trán nhắm mắt dưỡng thần.

"Cốc cốc cốc—"

"Vào đi."

"Thị trưởng, thủ trưởng Chiến đến." Trợ lý đứng ở bên cửa nhắc nhở.

Bỗng chốc mở mắt, ông ngồi thẳng người, trầm giọng nói, "Mời vào."

Chiến Vân Không nện bước chân cứng cỏi từng bước đi vào, vào chào kiểu quân lính.

"Ha ha, Vân Không chỉ có hai người chúng ta đừng khách khí, mau ngồi xuống đi." Nhìn người đàn ông ưu tú trước mắt, trong lòng Tinh Tử Bằng sung sướng, có người rể hiền này, ông kiêu ngạo.

"Cha, thời gian dài như vậy mới đến thăm cha là Vân Không bất hiếu, con còn chưa tới cửa chính thức cầu hôn, ngày khác nhất định bổ sung."

Chiến gia nho nhã lễ phép, cao quý ưu nhã, anh tuấn đến khiến người ta không dời mắt được.

Tinh Tử Bằng khoát khoát tay, "Miễn, ngày mai là mừng thọ 80 của ông cụ, ông nội nói muốn ba người gia chúng ta uống không say không về, cha chỉ có một yêu cầu là dẫn nha đầu Noãn Noãn kia đến cho cha."

"Cha yên tâm, nhất định." Chiến Vân Không và Tinh Tử Bằng nhìn nhau cười.

"Tin tức báo chí hôm nay, tất cả đều là chuyện đánh nhau của Noãn Noãn và Tô Thanh, tình hình tim của Noãn Noãn vẫn đang ổn định không." Con gái của ông đức hạnh gì người làm cha như ông rất rõ ràng. Hai ngày không đánh nhảy lên nhà lật ngói.

Khóe mắt cong thành hình vòng cung, giọng nói Chiến gia nhẹ nhàng, "Nha đầu này không gây gỗ đang ở nhà cổ uống cà phê ăn bánh ngọt xem TV." Tình hình hiện tại chính là thế này, buổi sáng lúc cô nàng thấy tin tức chỉ nói một câu, "Là ai chụp cô ta không đẹp tí nào."

Gật đầu một cái, "Tinh Nhiên chắc là đã nói với con vụ bắt cóc mười năm trước, bây giờ nghĩ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi, vụ án đến nay không có một ý kiến hợp lý, bọn cướp cầm 10 triệu liền bốc hơi khỏi nhân gian thế này trong lòng cha vẫn không cam lòng."

"Chuyện này cha làm rất tốt, nhân tại kỳ chức thân bất do kỷ (*), tối hôm qua con xem hồ sơ vụ án, phát hiện có rất nhiều nghi điểm, còn có lúc ấy người bị hại đều dùng tên giả, con hy vọng cha cho con danh sách hoàn chỉnh người bị bắt cóc, trước mắt con chỉ biết Tô Thanh, còn có rốt cuộc người chết kia là ai?"

(*) Người đang làm chức vụ nhiều khi phải làm hoặc không thể làm những chuyện mà không phải do lòng muốn hay bản thân của họ không thể tự kiềm chế được để duy trì kỷ luật, oai nghiêm, tiền bạc hay bí mật.

Đứa bé kia chết đi, là một câu đố có người cố ý đè xuống, phía chính phủ cũng suy xét đến những nhân tố khác cho nên cũng chưa cho Noãn Noãn và 14 đứa bé ra ngoài ánh sáng.

"Chuyện này cha cũng không biết, con chỉ có thể hỏi Noãn Noãn hoặc là Phong Tây rồi…"

Ba giờ chiều, nhà cổ.

Sau huấn luyện quân sự, có ba ngày nghỉ.

Mà ngày thứ nhất hoàn toàn thành nữ chính trên TV, cô nàng xem đến thị giác đều mệt mỏi, chán ghét, tắt TV cô làm tổ ở trên sofa ngủ thiếp đi.

Cô mệt mỏi, bảy giờ sáng tin tức vừa truyền ra, điện thoại đều sắp bị gọi đến nổ tung rồi.

Mẹ, cha, ông nội, hai anh trai, còn có mẹ chồng, chị dâu, blabla một đống người thăm hỏi cô.

Giấc ngủ này cô ngủ rất không yên ổn, rất nhiều gương mặt hiện lên ở trong đầu, mùi hôi thối này, người bịt mặt đáng sợ, còn có vết máu một bãi nhìn thấy mà hoảng, nòng súng đặt trên trái tim đứa bé gái, pằng một phát… Như đóa hoa mùa hè đỏ tươi chói lọi nở rộ trên ngực cô gái…

"Đừng, đừng, a…"

Noãn Noãn giật mình, đầu đổ mồ hôi lạnh, đột nhiên ngồi dậy, lại bị một người ôm vào trong ngực.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt quanh chóp mũi làm cho cô trong nháy mắt an tâm định thần.

"Thấy ác mộng?" Người đàn ông dịu dàng khẽ vuốt ve sống lưng của cô, bàn tay vuốt nhè nhẹ trên ót cô.

"À, chơi cờ với Chu Công bị thua tiền rồi." Noãn Noãn cũng không có nói ra sự thật.

"Đáng đời."

Mẹ nó, người này có biết nói chuyện hay không.

Ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn anh, "Tránh ra, cô nương đói bụng muốn đi kiếm đồ ăn."

"Chúng ta đi ra ngoài ăn." Gia khó có được tính tình dễ chịu.

Cô nàng lại sợ lùi về phía sau co rụt lại, "Không đi, em muốn bế quan tu hành." Cô ngu sao, hiện tại bản thân mình đang ở nơi đầu ngọn sóng, còn đi ra, đó mới là tự tìm chỗ chết đấy.

"Ừ, đã học thông minh rồi." Con mắt sắc bén quét qua màn hình máy tính trên bàn trà, chợt tối sầm lại.

"Em đây đói thì làm sao?"

"Gia cho em ăn."

"… Gia, em là dòng tộc hệ cỏ khẩu vị nhẹ."

"Chắc chắn chứ? Vậy một bàn chua cay hồi sáng…"

Lại nói một nửa, miệng liền bị tay nhỏ bé che kín, "Em ăn, gia đừng nói lung tung…"

Sáng nay cũng bởi vì cô ăn rất nhiều như vậy, bị Chiến Tả hoài nghi có phải hay không là có, lão ca anh ta vừa nói một câu không cần phụ trách kết quả, đầu tiên Đường Đóa thét chói tai bộ dạng hưng phấn giống như là mình có.

"Nhóc con, có phải là có rồi không!" Chiến gia kéo tay nhỏ bé của cô đặt trên đùi mình, bàn tay thô ráp còn xúc động xoa nhẹ lên bụng cô.

Có có có, có một nha đầu, "Gia, công lực anh quá thâm hậu đi, kéo một tay nhỏ bé cô nương liền có thể mang thai, vậy anh quả thật là nghịch thiên rồi."

Nếu gia thật có công lực này, có thể suy tính mở một công ty kéo tay mang thai, không được không được, hai mươi năm sau trên đường lớn không phải toàn là con của anh sao.

Liếc nhìn đôi mắt nhỏ lúc sáng lúc tối của cô, Chiến gia cũng biết cô vừa đoán mò đây, cười quỷ dị lấy điện thoại ra bấm.

"Phong Tây, anh hẹn em tới nhà cổ ăn cơm."

Phong Tây bên đầu điện thoại bên kia sững sờ, "Ôi, mặt trời chiếu trúng chỗ nào rồi, tâm tình Chiến gia rất tốt."

"Mặt trời tan làm rồi, mau tới đây đừng nói nhảm."

Bíu môi… Bíu môi… Bíu môi.

Cúp! Phong Tây ném điện thoại đi, một cước chân ga, Ferrari màu đỏ nổi lên cuồng phong điên cuồng gào thét.

Ai làm cơm tối, vấn đề này khi Đường Đóa bước vào phòng khách liền lập tức dễ dàng giải quyết.

Hôm nay nhà cổ rất loạn Chiến Tả không trở về, có mấy người sĩ quan một gạch ba sao và hai gạch vội vã ra vào phòng sách, còn có rất nhiều đàn ông màng giày Tây cầm một đống tài liệu chồng chất mang vào trong phòng sách.

Phong Tây và Noãn Noãn ở trên ghế sofa xem TV.

"Anh đang làm gì đấy?" Ăn khoai tây chiên trong miệng, Noãn Noãn nghiêng đầu nhìn máy vi tính Phong Tây ở một bên đang hoạt động.

"Ôi chao, bây giờ nhóc con còn hot hơn cả anh trai, sùng bái quá." Nhìn phía trên trang web tất cả đều hình cô nhóc Noãn Noãn, Phong Tây cảm thán, Thiên Vương Thiên Hậu trong làng giải trí đánh nhau, ly hôn, hút thuốc phiện, khiêu dâm, lái xe đụng người hiện tại đều không hot bằng nha đầu này.

"Sỉ nhục em đúng không, hiện rại còn chê em phiền toái đúng không, ai mượn anh phân tích, em có phải đắc tội người nào không, ghi lại đoạn video ngày hôm đó sau đó giấu tên truyền cho truyền thông, truyền thông Thiên Vũ thật là hèn hạ, tin tức cô nãi nãi bạo hành có thể kiếm được tiền đúng không!"

Còn là cặp trứng vàng, một ngày truyền bá luân phiên hai tin tức.

"Nhóc con, có phải là Tô Thanh tìm người làm không."

"Không phải là cậu ấy, Tô ngực to này thông minh, cho cậu ấy gắn Phong Hỏa Luân (*) cũng không đủ xoay."

(*) Phong Hỏa Luân: bánh xe của Na Tra.

Cô nàng độc miệng rồi, Phong Tây cười nhìn cô lắc đầu, bày tỏ ý không nói gì.

Phòng sách.

"Chiến tổng, có cần hiện tại ra lệnh loại bỏ tất cả tin tức của đài truyền hình không?"

Người nói chuyện là trợ lý tổng giám đốc của tập đoàn 'Tiếu Kình', Liên Ước, dáng dấp người này nhanh nhẹn có thể làm được việc, nghiệp vụ hằng ngày của tập đoàn đều do anh ta xử lý.

"Không cần, kệ đi." Chiến gia muốn bắt được người giật dây phía sau màn kia.

"Lão đại, các lão già tập đoàn quân sự chờ anh trở về làm báo cáo cho bọn họ đấy." Cổ Thanh Dạ dựa cạnh cửa sổ uống cà phê tự tay Đường Đóa pha.

"Để bọn họ chờ, không biết gia bận sao." Giọng nói lạnh đến cực hạn, Chiến Vân Không không nhịn được khẽ nhíu mày.

Có chuyện gì đặc biệt sao mà cần báo cáo, không phải chuyện hư hỏng kia, hiện tại anh có chút hiểu quan điểm của Quan Lê Hiên rồi, đều là người muốn cưỡi hạc du ngoạn, ở nhà thưởng thức trà nghỉ ngơi không tốt sao.

Cổ Thanh Dạ cong khóe môi, "Nhận được."

"Tối nay đi Cực Quang, an ủi một chút."

Đoạn thời gian trước Cổ Thanh Dạ muốn bắt mấy người ức hiếp Noãn Noãn ném vào phía dưới phòng giam trụ sở huấn luyện Cực Quang. Chiến Vân Không vẫn luôn không rảnh tự mình chiếu cố bọn họ.

Tối nay, gia muốn tự thân ra tay.

"Anh nói trước tiên chúng ta phải tìm được con trai của tư lệnh Vũ, sẽ có được bao nhiêu lợi ích?"

"Cô muốn tìm?"

"Ha ha, có mấy người biết tư lệnh Vũ có con trai chứ, chúng ta vẫn nhiều hơn một người." Nốt ruồi theo khóe môi mỹ nhân nâng lên, cực kỳ quyến rũ.

"Cô tính lúc nào thì ra tay?" Gương mặt tuấn tú sạch sẽ của người đàn ông không có bất kỳ biến hóa nào. Đồng hồ đeo tay kim cương nhờ ánh trăng mà lóe ánh sáng chói mắt.

"Anh và nhóc con kia chưa quen thuộc, ra tay sợ rằng khó khăn, hơn nữa tôi phát hiện ngày hôm qua anh không bình tĩnh."

Trái tim căng thẳng, người đàn ông nâng mắt, "Tôi nghĩ cô bị hoa mắt rồi."

"Ồ, chỉ mong là tôi hoa mắt, nhắc nhở anh đừng quên là ai làm hại anh từ nhỏ không có cha mẹ không như heo chó sống tạm bợ qua ngày."

Người đàn ông khinh thường nhếch môi, "Cũng như nhau thôi."

Ăn cơm tối xong, Noãn Noãn bị Đường Đóa dẫn lên lầu, Chiến gia muốn mời Phong Tây đến phía sau vườn hoa thưởng thức trà.

Phong Tây thấp thỏm, gia lại muốn chơi cái gì đây, biết hai mươi mấy năm rồi, vẫn chưa bao giờ được Chiến gia mời uống trà.

"Chuyện mười năm trước cậu còn nhớ rõ bao nhiêu?"

Phong Tây ngẩn ra, liền biết chuyện này không giấu diếm được, vốn là anh ta định nên nói, hôm nào không bằng hôm nay, hôm nay dứt khoát nói ra tất cả thôi.

"Đó là một cơn ác mộng, anh hai, anh có biết lúc em được cảnh sát phát hiện không khác gì một con cá chết, bảy ngày một giọt nước cũng chưa uống, cả người ngâm trong nước dơ khiến người ta muốn nôn mửa, em muốn như vậy cứ chết đi cho xong nhưng em lại không thể, Noãn Noãn thật vất vả mạo hiểm nguy hiểm tính mạng dùng kế để cho những người đó đem em từ trong xe bỏ lại…"

Chiến gia nghe đến đó, khẽ nhíu chân mày, lâm vào trạng thái trầm tư, "Cậu còn nhớ rõ dáng vẻ những người đó chứ?"

Thật ra trong lòng Chiến Vân Không hiểu, những lời này giống như hỏi vô ích, nhưng vẫn muốn thử một lần.

Lắc đầu cười khổ, Phong Tây nhíu mày, "Em muốn thấy rõ thì đối phương phải cho cơ hội mới được, từ đầu đến cuối trên mặt bọn họ đều là khăn trùm đầu chống khủng bố, nói tiếng Phổ Thông đúng chuẩn, có thể nhìn ra là bộ đội huấn luyện nghiêm chỉnh. Về sau ở bệnh viện em mới biết có một cô gái chết rồi, em cũng từng hỏi Noãn Noãn là ai, nhưng cô ấy nói có một số việc không nhớ rõ, em cũng không truy hỏi nữa, trong đám bọn trẻ bị bắt cóc, còn có Tô Thanh, còn có hai đứa con gái của Nguyệt Trường Cát đã rớt xuống thành chủ tịch tỉnh S…"

Nguyệt Trường Cát? Đôi mắt Chiến Vân Không âm u, năm đó ông ta vội vàng thuyên chuyển công tác, đột nhiên bỏ qua cơ hội thăng chức thật tốt, rời trung ương đi xa đến tỉnh S, bao nhiêu chuyện này đưa tới người ta rất nhiều suy đoán.

"Cậu không quen con gái của nhà họ Nguyệt?"

"Không quen, đứa bé nhà họ Nguyệt là sau này chuyển trường tới, vừa tới ba ngày đã bị trói lại, nói tới cũng đầy xui xẻo rồi."

Trà Thiết Quan Âm cao cấp, bốn phía mùi thơm lượn lờ quanh giữa hai người, một hồi lâu cũng không mở miệng.

Sau một lúc lâu.

"Cố Lưu Niên phát hiện tim Noãn Noãn có hiện tượng suy kiệt, nhưng nhà họ Tinh không có loại bệnh án này."

Trái tim Phong Tây rơi lộp bộp, tay cứng lại giữa không trung, một nỗi đau xé rách thần kinh của anh ta, "Em nghĩ hẳn là cây kim đó."

"Có ý gì?"

"Cũng bởi vì cô ấy luôn gây gỗ, có nhiều lần tụi em thiếu chút nữa bị người ta phát hiện, tên dẫn đầu trong đó không thể nhịn được nữa ở trước mặt tụi em chích cô ấy một mũi, em còn nhớ người đàn ông đó tàn ác nói, thuốc này mới nghiên cứu vẫn chưa có người thử qua, cũng không có thuốc giải, nó sẽ trưởng thành theo tuổi tác mà tim tăng nhanh trạng thái suy kiệt, sống tối đa chỉ là ba mươi tuổi…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 69: Ai bổ nhào vào ai!

Edit: Tịnh Hảo

Buổi sáng ngày thứ hai.

Tập đoàn Tiếu Kình.

Tin tức vẫn như cũ không suy yếu bớt, nhìn trên màn hình TV LCD, Chiến Vân Không nắm chặt tài liệu trong tay.

"Chiến tổng, đã xảy ra chuyện!"

Thư ký Liên Ước sốt ruột quên mất gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa bước nhanh đi vào.

Trên gương mặt trời yên biển lặng, một đôi mắt gợn sóng bão táp. Nhìn chằm chằm vẻ mặt nôn nóng của Liên Ước, ý bảo anh ta mở miệng.

Lau mồ hôi, Liên Ước nuốt nước miếng, "Năm phút trước chúng tôi ở phố Kim Sơn thi công lầu AB bị nổ rồi, trước mắt chưa biết số người chết, hiện trường đã được kiểm soát rồi."

“Nổ?” Một câu lạnh lẽo ngàn năm của Chiến gia, làm rét lạnh Liên Ước hiu quạnh giữa trời băng tuyết rơi.

20 phút sau.

Một chiếc Koenigsegg R màu xám bạc giống như một cơn gió lốc vào hiện trường công trường kiến trúc đang thi công.

Một chiếc xe thể thao cao xa nhất đột nhiên xuất hiện tại nơi bụi đất tung bay bừa bộn thật là có chút mở rộng tầm mắt người ta.

Nhìn cao ốc sụp xuống, xung quanh vẫn còn làn khói dày đặc chưa tan hết, nhân viên cấp cứu đang cứu giúp người bị thương, từ việc thống kê chưa hoàn toàn xong, số người chết khoảng 20 người, hơn một trăm người bị thương không cùng mức độ.

Quản lý giám sát xa xa đã thấy ông chủ lớn đến, liều mạng già không chú ý nhân viên cứu hộ ngăn cản, băng gạc trên đầu còn chưa cột chắc bay lên, vẻ mặt nước mắt cá sấu chạy đến Chiến gia.

“Tổng giám đốc, ngài đã tới rồi, mới vừa nãy… Hu hu… mới vừa nãy… Hù dọa… Hu Hu…”

Tình huống này làm người xem cảm thấy giống như một đứa trẻ tìm được mẹ của nó, cổ họng khàn khàn khóc đến Chiến gia phát cáu, mẹ nó muốn một phát súng bắn chết ông ta.

“Mẹ nó đừng có gào khóc.” Liên Ước luôn là người đàn ông nhã nhặn cũng nhịn không được, mẹ nó khóc tang sao.

“… Nấc.” Cổ họng quản lý giám sát lập tức run lên.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Gia không có thời gian tiêu hao cùng ông ta, gương mặt tuấn tú hiện ra sự tàn ác phẫn nộ. Đứng trên một đống hoang tàn, người đàn ông như thiên thần từ trên trời giáng xuống, ánh mắt híp lại lạnh lùng quan sát tất cả.

Nơi này là phố Kim Sơn đất xây dựng đắc đỏ nhất toàn bộ nước J, có trời mới biết, trận nổ này, chẳng khác nào nổ ngân quỹ nhà nước của nước J.

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, mới vừa rồi tất cả đều thật tốt, chỉ là trong nháy mắt một tiếng ầm vang lên cái gì cũng không có.”

Quản lý giám sát coi như mạng lớn, chuyện xảy ra lúc ấy ông ta không có trong cao ốc thi công, nhặt được một cái mạng.

“Gian thương vô lương tâm, trả lại con trai cho tôi, cái người này đồ cặn bã…”

Đột nhiên, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, tay cầm một cây gậy sắt thô to đập xuống bọn họ bên này.

Không đợi Chiến gia ra tay, ba người bảo vệ áo đen ở sau lưng lập tức chạy tới, một quyền đạp lên người đàn ông trung niên, người đàn ông mất trọng tâm, mông ngã ngồi trên mặt đất, vài người bám theo lập tức chế ngự người đàn ông trên mặt đất.

Ngoài việc động d đ l q đ thủ này càng làm thêm xao động, quản đốc của bọn họ và cảnh sát đánh nhau, trong lúc nhất thời tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

“Lập tức gọi Tinh Nhiên trợ giúp.” Một tiếng quát của Chiến Vân Không vang lên, mặt nặng nề.

Bên ngoài sớm đã bị ký giả truyền thông được thông báo trước bao vây chằng chịt, sự cố đột nhiên xảy ra, số thương vong nghiêm trọng một mực tăng cao, cho đến buổi chiều Chiến gia vẫn còn ở công trường chưa rời đi.

Điều tra lý do của cuộc nổ, khóe miệng Chiến gia tao nhã nâng lên thoáng nụ cười quỷ dị làm cho người ta sợ hãi.

“Liên Ước, thông báo cho mấy lão tổng nhà đầu tư, nói buổi tối gia mời uống rượu.”

“Này, nữ sĩ Bạch Diệu Diệu, xin hỏi ngài còn sống sao?”

Cô nàng Noãn tự biết làm thế nào để bình tĩnh hòa nhã đè ép lửa giận trong lòng.

Nhưng hạ xuống đã bị cô nàng bắt bớ rồi.

Bạch Diệu vẫn còn mê mang, bây giờ là bốn giờ chiều, mới vừa ngủ không tới hai tiếng.

“Cô nàng sao vậy…”

Giọng nói Bạch Diệu khàn khàn Noãn Noãn vừa nghe liền biết cô nhóc này vẫn còn ngủ.

“Mở cửa.”

“Mở cửa nhà ai?”

Tiểu thư Bạch vẫn còn trong giấc ngủ, "Cửa nhà cậu, chị hai à."

Yên lặng… Lại yên lặng.

Nếu không mở cửa cô nương sẽ nhấc chân đạp.

"Cùm cụp—" Cửa mở ra, bảo vệ mạng nhỏ, một ma nữ màu trắng tóc tai bù xù đứng nghiêm ở bên trong cửa.

"Chào cậu."

Mẹ nó, là Sadako (*). Cô nàng đúng là bóng ma trong phim The Ring.

(*) Nhân vật trong phim The Ring.

Vào nhà, Noãn Noãn kéo Bạch Sadako vào phòng vệ sinh. "Mười phút, nhanh sửa soạn mình gọn gàng."

Giọng nói ra lệnh đó, thật là di truyền từ gia nào đó, cực kỳ bá đạo.

Hummer màu đen, gào thét dừng ở cửa Liệt Diễm, cô nhóc anh tuấn vứt chìa khóa xe cho cậu em ở bãi đậu xe.

Tròng mắt người bên cạnh kinh sợ, cô nàng này nhiều nhất là bông hoa 18 tuổi, mẹ nó một chiếc xe khí phách, nghĩ như thế nào dừng ở một bên siêu xe nhỏ, quả thật không cách nào so sánh được, khối lượng và thể tích liền thua, nhìn lại bảng số xe, quá hung hãn rồi.

Lôi kéo Bạch Diệu, vượt qua sân nhảy lớn, lên phòng bao lầu ba, vừa muốn mở cửa, tay bị người kéo lại.

"Tớ đến chỗ này, có người biết không?"

Bạch Diệu hỏi cẩn thận, biết Noãn Noãn là một mảnh đất phát sinh rủi ro cao, đề phòng trước là một thói quen tốt.

"Có, chị dâu, Cổ Thanh Dạ, Quan Lê Hiên, Chiến Tả cũng biết."

Bạch Sadako trợn trắng mắt, phản ứng cô nàng còn có thể chậm một chút sao, "Tớ hỏi cậu Thái Tử gia biết không."

Cô nàng nháy nháy mắt, cười đến hèn hạ ti tiện, "Tiền trảm hậu tấu." (*)

(*) Làm trước rồi nói sau.

Thì ra, tối nay là cuộc gặp gỡ nhỏ của lớp nghệ thuật, đương nhiên không thể thiếu người nổi tiếng rồi, Tinh Tiểu Noãn.

Cô nàng cho rằng, gia không biết, thật ra thì tất cả hành tung của cô đều nằm trong lòng bàn tay Chiến gia.

Lúc bọn họ đến mọi người đã chơi đùa rồi, Noãn Noãn làm xong việc rồi mới đi, chị dâu nói xong chuyện đến phòng làm việc ở tầng cao nhất tìm cô, chị ấy mời ăn tiệc lớn.

"Ôi, người nổi tiếng của chúng ta đến, tới trễ có phải phạt ba ly hay không." Một bước còn chưa hạ xuống ổn định, liền có người nhìn thấy Noãn Noãn bọn họ.

Lớp trưởng cũng cầm ly rượu đi tới, "Đại Hồng Nhân (*), cả lớp đợi hai người đấy, uống đi."

(*) Người được yêu thích.

"Cảnh cáo cậu tôi không phải là người nổi tiếng cũng không phải là người tên đó, cô nương có thể uống ba ly rượu cũng không thành vấn đề, nhưng mà uống xong nhất định phải để chúng tôi đi, nếu mà không được tôi đây một ngụm cũng không đụng."

Lớp trưởng nhất thời dừng lại, đi? Thật vất vả mới mời cô tới được, cứ như vậy để cô đi anh ta có chút không cam lòng.

Đủ mãnh liệt, nhìn khuôn mặt non mềm như đậu hũ, cổ họng lớp trưởng khô ráo.

"Được, tớ đồng ý nhưng không có nghĩa đó là ý của tất cả bạn học, các bạn nói đúng không."

Noãn Noãn chán ghét trợn mắt nhìn anh ta, nếu không phải hôm nay chị dâu ở đây cô mới sẽ không tới nơi này.

Sự việc ném lựu đạn hôm trước dư lại hơi nóng còn chưa bốt, lúc mới vừa vào bảo vệ đều cực kỳ kính sợ cô, ai dám chọc vị cô gái này, mất hứng liền móc lựu đạn ra.

"Không uống."

Cô nàng nói kiên quyết.

Lớp trưởng vẫn cố chấp, ngọt ngào giơ ly rượu lên, biết bạn uống mới thôi.

Bạch Diệu không nhìn nổi, vừa liếc mắt liền biết lớp trưởng này đang có ý đùa giỡn, khuôn mặt giống như rối rắm, "Tôi uống."

"Ôi… Vậy cũng không được."

Ly rượu di chuyển Bạch Diệu bắt hụt.

Gì mà vẫn chưa xong, đôi lông mày nhíu lại, "Rượu tôi uống, nếu cậu nhất định không cho bọn tôi đi tôi liền phế cậu."

Thoải mái cầm ly rượu ngửa cổ lên uống một hơi cạn sạch, ba ly rượu xuống bụng lau khóe miệng một cái.

Đáy mắt người đàn ông hiện lên tia gian xảo ẩn giấu, trong lòng oán thầm: Trước tiên lão tử phế bỏ cô trước, Tiểu Dạng. (*)

(*) Có các ý nghĩa khác nhau: bày tỏ thái độ khinh thường, gọi biệt danh, bày tó ý dễ thương… (nguồn: baidu)

Lúc này bên trong căn phòng khác ở lầu ba.

"Chiến tổng, chuyện lớn như vậy sợ rằng ngày mai sẽ ầm ĩ càng thêm nghiêm trọng, gần đây truyền thông giống như đặc biệt yêu thích dính lên cậu, không biết trong chuyện này có ảnh hưởng đến chúng tôi hay không…"

Tổng giám đốc Trương bụng bự đầu hói muốn nói lại thôi, ánh mắt nhìn lướt qua hai tổng giám đốc bên cạnh.

Chiến gia tà từ ngoắc ngoắc môi, "Nếu như Trương tổng lo lắng sau này chịu ảnh hưởng, không sao ông có thể rút tiền, chút tiền nhỏ kia tập đoàn Tiếu Kình chúng tôi bồi thường nổi."

"Ách…"

Nhất thời tắt tiếng, Trương tổng không lên tiếng nữa, trong lòng rõ ràng lúc trước bất kể mặt dày sáp vào hạng mục lớn của Tiếu Kình, ai mà không biết Chiến gia, trong tay anh chưa bao giờ trải qua thâm hụt lỗ vốn, đi theo Chiến gia chỉ có lợi nhuận không có thua lỗ.

Cười gượng, rất không tự nhiên, "Chiến tổng nói đùa, chúng tôi hiểu năng lực của Chiến tổng, chính là lo lắng tin tức tiêu cực gần đây quá nhiều ảnh hưởng đến tâm tình của ngài."

"Trương tổng vẫn nên lo lắng cho lệnh công tử đi."

Chiến gia ném một câu nói, đứng dậy, "Ngại quá các vị đợi Chiến mỗ ra ngoài nhận điện thoại."

"Diệu Diệu, tớ muốn phóng thích một chút."

Noãn Noãn nói xong loạng choạng đầu choáng váng, vỗ vỗ hai má ửng đỏ. d i e n d a n l e q u y d o n

Bạch Diệu lúc này phản ứng nhanh, "Muốn đi toilet!"

Ôi chao, lúc này Bạch Sadako phản ứng nhanh, dựng thẳng một ngón cái lên, cô nhóc Noãn Noãn lắc lư từng bước đi vào.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Noãn Noãn chân mày Bạch Diệu nhíu lại.

Rượu gì mà tác dụng lại lớn như vậy, cô nàng mặt đỏ tựa như hai quả táo lớn chín mọng, cả người cực kỳ nóng.

Lề mề nửa ngày cô nàng Noãn mới từ toilet đi ra ngoài, ngẩng đầu phát hiện không thấy Bạch Diệu.

Đang nhìn xung quanh, chợt dưới xương sườn xuất hiện cơn gió, trong nháy mắt cả người bị đặt ngay trên vách tường.

Chơi đánh lén, trừng mắt người đàn ông trước mặt, giận đến mặt mũi cô muốn phun lửa, "Mẹ nó, cậu buông tôi ra."

"Nhóc con, anh trai thèm muốn em đã lâu rồi bây giờ anh trai mới có thịt ăn, có tiền còn có thể để em sảng khoái mỗi đêm…"

"Thoải mái mẹ cậu tên khốn kiếp, cậu con mẹ nó không buông tôi ra đừng trách tôi không khách khí."

Cực kỳ tức giận, cơ thể bị Trương Đông kiềm chế, luồng nhiệt càng khó chịu từng đợt tập kích tới đỉnh đầu, cô cưỡng chế đè sự rung động xa lạ trong lòng xuống.

Bị mắng chửi Trương Đông giận quá hóa cười, cười đến hoang dâm ghê tởm, "Có phải cảm thấy rất nóng hay không, nóng muốn cởi quần áo!"

"Tôi chửi con mẹ nó chứ 18 đời tổ tông nhà cậu."

Cô nàng nhấc chân đá lung tung, mặc kệ trinh tiết quan trọng, đá tới đâu tính tới đó, tốt nhất một cước đá gãy con chim của tên chó này.

Trương Đông hiển nhiên có biết chút võ, liên tiếp tránh thoát vài cước trí mạng đoạn tử tuyệt tôn, "Tiểu tiện nhân, lão tử không kịp đợi thưởng thức mùi vị vẻ đẹp của em rồi."

Móng chó sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khiêng cô lên liền đi xuống lầu.

Đáy mắt kinh hoảng, Noãn Noãn sử dụng toàn bộ sức mạnh, ông trời ơi có người đến cứu cô không, thân thể nóng ran càng giãy giụa càng mãnh liệt, miệng đắng lưỡi khô, hai mắt đỏ bừng, đây là mình sao.

"Chiến tổng, chúng tôi tin tưởng việc ngoài ý muốn lần này sẽ không ảnh hưởng đến hợp tác và sự phát triển của chúng ta sau này…"

"Đây chính là con trai tốt của Trương tổng?"

Chiến gia nguy hiểm nửa khép đôi mắt lạnh lùng, bắt quả tang nam nữ đối diện.

Hả?

Một giọng nói không thể quen thuộc hơn nữa nổ vang đầu óc Noãn Noãn, là Chiến gia nhất định là Chiến gia.

"Chiến Vân Không!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2: Ai bổ nhào vào ai! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Một tiếng này cô đã dùng hết sức lực, toàn thân mềm nhũn như kẹo cao su.

Khóe mắt gia nâng lên, dừng bước, thân hình cao lớn của anh giống như con báo săn toàn thân tỏa ra sự thù địch, "Thả người xuống."

Trương tổng hận không thể giấu mặt mình vào trong đũng quần, đồ ranh con, chơi ai không chơi lại cố ý chơi người của Chiến Vân Không.

Trương Đông như bị điểm huyệt vẫn không nhúc nhích, trơ mắt nhìn con vịt trong tay cứ thế bay đi.

Nhưng cũng may mắn, không gãy tay gãy chân, coi như anh ta gặp may rồi.

Nhà cổ.

"Vân Không, Noãn Noãn bị làm sao vậy?"

Đường Đóa cùng Bạch Diệu và Chiến Vân Không là bước trước sau vào nhà cổ, lại nói Bạch Diệu đi nơi nào?

Cô bị Đường Đóa gọi lên tầng cao giúp cô ấy khuân đồ, lại không nghĩ rằng hai người ở cửa ra vào nhìn thấy mặt Chiến gia âm trầm ôm Noãn Noãn lẩm bẩm vẻ mặt ửng đỏ không bình thường.

"Liên Ước, thu mua đất đai sở hữu của Trương Thị, trong một đêm làm cho bọn họ biến mất ở Cổ Thành."

Giọng nói rét lạnh thấu xương đóng băng cả không khí, gia xoay người bước nhanh lên phòng ngủ chính lầu hai.

Đáng chết, tiểu nha đầu rõ ràng không bình thường, nhiệt độ toàn thân nóng người, Chiến Vân Không hiểu, cô bị người ta bỏ thuốc rồi.

Bàn tay kẹp chặt cánh tay nhỏ của Noãn Noãn, phịch một tiếng liền ném cô vào trong bồn tắm, vòi hoa sen chảy ra nước lạnh bắn lên khiến toàn thân Noãn Noãn run cầm cập, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm ướt át lại càng xinh đẹp làm cho tinh thần Chiến gia lung lay.

Cô nàng không đàng hoàng, giống như con mèo lười nhỏ lớn mật cọ sát giạng chân trên người Chiến Vân Không, áo sơ mi trắng mỏng manh đã hoàn toàn ướt đẫm dán chặt vào thân thể xinh đẹp hấp dẫn của cô, khêu gợi mời gọi máu thú tính sôi trào của đàn ông.

Muốn chết, cô nàng chủ động trêu chọc hoàn toàn là hành động vô ý thức, ưm, vui vẻ nhỏ giọng, con chó nhỏ dường như từng ngụm từng ngụm trên khuôn mặt tuấn tú khuynh thành tà mị của Chiến gia, bẹp bẹp phát ra âm thanh tà mị ngấy người.

Gia sửng sốt, mãnh thú sổng chuồng, Tiểu Không Không vùng dậy rồi, gia cố nén phụt ra dục vọng nóng bỏng bàn tay cố định gương mặt nhỏ nhắn hồng phấn của Noãn Noãn, tròng mắt nhuộm đầy ham muốn nhìn cô, rét lạnh cuồng ngạo tựa như thường ngày, thấy cô, mắt sáng mơ màng, ướt đầm đìa, hương thơm của thân thể nhỏ nhắn tỏa ra, bộ ngực nhỏ vểnh cao dán sát vào thân thể cứng rắn của người đàn ông.

Đứa nhỏ, mảnh mai như cỏ, tựa như một đóa hoa bách hợp nở rộ, treo trên người đàn ông, da thịt trắng như sữa bò. Bốn mắt nhìn nhau, quấn quýt si mê hòa vào nhau.

Vọt lên đứng dậy, ôm lấy cô ngã lên giường lớn, nắm chặt tay nhỏ bé của cô, người ngón tay nắm chặt, vội vàng gặm nhấm miệng nhỏ nhắn của cô, chặn lại tất cả âm thanh của cô.

"Noãn Noãn."

Ánh trăng mắc cỡ ngôi sao đỏ bừng, một phòng kiều diễm rực rỡ…

Sáng sớm hôm sau.

Hai thân thể ôm chặt nhau.

Cô nàng càng thêm bá đạo cả người đều nằm trên người của Chiến gia, điển hình nữ trên nam dưới.

Cô nàng nằm mơ.

Trong mơ, cô làm chuyện kia với một mỹ nam tuyệt sắc thật xấu hổ…

"Cốc cốc cốc—"

Bỗng chốc, Chiến Vân Không mở đôi mắt lạnh lùng ra, mềm mại ở trong ngực, còn chưa có ôm đủ sờ đủ, mẹ nó người nào to gan vậy, dám quấy rầy gia hưởng thụ.

"Nói!" Quát lạnh.

Ngoài cửa huyệt thái dương của Liên Ước đột nhiên giật giật, "Tổng giám đốc, bệnh viện bên kia…"

Lời còn chưa nói hết, "Biết, cậu ở dưới lầu chờ tôi."

Theo bản năng cúi đầu nhìn về phía ngực, thấy hai con mắt đen bóng theo dõi anh, đáy mắt trong veo nhìn không thấy đáy.

"Em và anh… Ai bổ nhào vào ai?"

Ngón tay cô nàng chỉ đi chỉ lại ở giữa hai người.

"Em bổ nhào vào anh."

Mẹ nó, trả lời ngắn gọn, cô nhóc đột nhiên bò dậy từ trên người anh, "Anh không biết xấu hổ, cường bạo dân nữ."

Ách, nói ngược sao cô nhóc. Lại đổi trắng thay đen.

Người đàn ông gối lên hai cánh tay, lưu manh huýt sáo một cái, ánh mắt sói quét lên tiểu bạch thỏ không hề che đậy của Noãn Noãn, "Đầy một nắm tay kích cỡ vừa đúng thích hợp với gia."

Theo tầm mắt của anh, đột nhiên kéo cái mền qua gói kỹ lưỡng mình, "Nhìn lung tung coi chừng đau mắt hột, hừ." Hai đóa mây hồng thổi qua hai má, hồng đến cổ.

"Ngốc, nhìn gia cũng đã nhìn rồi làm cũng làm rồi, chỉ là…"

Chỉ là gì? Cảnh giác híp anh, vóc người thật tốt, tám khối cơ bụng căng đầy khiến cho người ta mơ mộng suy nghĩ đen tối, sau đó…

Gương mặt tuấn tú lại gần thổi khí nóng vào mặt Noãn Noãn, môi khêu gợi ma sát vành tai nhạy cảm của cô, "Gia ăn chưa đủ, chúng ta buổi tối tiếp tục!"

Đầu lưỡi tà ác lướt qua vành tai cô, lại hôn một cái lên trán cô, lúc này mới buông tha vén chăn lên xuống giường đi vào phòng tắm.

Ôi, mẹ của tôi ơi, cái gì Chiến gia cũng không mặc, cơ thể to lớn cường tráng liền bại lộ trước mặt cô, trần trụi làm cho người ta muốn phạm tội.

Đưa mắt nhìn bóng lưng người đàn ông biến mất, cô nàng ngây ngô còn chưa thu hồi ánh mắt sói lang.

Mẹ nó, làm mù mắt người ta mà không bồi thường.

Mắc cỡ nằm lại trên giường, cả người đau nhức giống như bị tháo rời, nhắm mắt lại chợt một vấn đề chạy vào đầu, cô bị mang về như thế nào, vì sao liền bị Chiến gia ăn sạch sành sanh, còn có tối hôm qua trong cơ thể có từng đợt nóng ran lại chuyện gì xảy ra.

Mẹ nó, gần đây không có một ngày được yên tĩnh, cũng không có đạp shit chó, sao cảm thấy không có gì thuận lợi.

Mùi bạc hà nhàn nhạt rõ ràng pha lẫn hơi thở cứng rắn đặc hữu của đàn ông, tụ lại trên đỉnh đầu cô, hai cánh tay gia chống đỡ hai bên thân thể cô, kiêu căng mắt nhìn xuống cô, tựa hồ đang nghĩ ngợi cái gì, lạnh lùng, nhìn không thấu.

"Lần tới nếu để cho anh phát hiện em tự mình đi Liệt Diễm, gia giam giữ em."

"Em đi đâu cũng không thoát năm ngón tay của anh sao?"

Trái tim Noãn Noãn đập kịch liệt, nhưng lại là một con vịt chết cũng mạnh miệng, muốn cô dùng mềm, còn khó khăn hơn so với lên trời.

"Còn mạnh miệng, lần tới còn dám uống rượu người khác đưa cho em gia liền khâu miệng của em lại."

Chiến Vân Không âm trầm cảnh cáo, đột nhiên đánh thức Noãn Noãn, rượu? Nóng ran. Khó trách, khó trách cô cảm thấy tối hôm qua cả người không được tự nhiên.

"Mẹ nó, em bị Trương Đông kia bỏ thuốc, có phải hay không."

Tức giận trợn mắt, giận đến cắn chặt môi dưới, bởi vì tức giận mặt đỏ như được trang điểm thoáng chốc xinh đẹp.

Trong lúc vô tình Chiến gia cắn yêu chóp mũi cô nàng có chút tật xấu này, hai chóp mũi chạm nhau, ma sát khiến lòng cô ngứa ngáy.

Lúc nào, một đại lão gia trở nên chán ngấy như thế này rồi, không vui quay đầu đi. Từ chối sắc đẹp quấy rầy.

"Ở nhà chơi, đừng làm chuyện quỷ cho gia." Dứt lời, người đàn ông đứng dậy sửa sang vạt áo tây trang xong, đi xuống lầu.

Cho tới trưa, vẫn lăn lộn ở trên giường, cái gì cũng không làm.

Trong lòng đã mắng tên Trương Đông từ đầu tới đuôi từ trong ra ngoài.

Đồ dùng của người có tiền đều tốt nhất, ngay cả cửa một tiếng vang cũng không có, làm cho Bạch Diệu thò người ra đến gần mình, thiếu chút nữa hù dọa chết cô.

"Noãn Noãn!"

"A…"

Noãn Noãn kinh hãi kêu một tiếng quay đầu nhìn sang, quấn chặt cơ thể chui đầu ra, "Bạch Sadako trời rất lạnh sao cậu không mang giày."

Bạch Diệu thẹn thùng cười cười, "Người nào đó trải thảm trong nhà cậu thật tốt, giẫm lên giống như giẫm lên thảm điện sưởi ấm, mau đứng dậy đừng làm ổ trong chăn, có người tới thăm cậu."

"Ai?" Quần áo bao ngoài thật tốt, một cước còn chưa yên ổn, chỉ thấy cô nàng giống như tiểu bạch hoa lung lay trong gió, chân mềm nhũn bịch một tiếng đã quỳ gối trên tấm thảm dày.

Mẹ nó, tối hôm qua cầm thú này điên rồi sao, liều mạng hành hạ cô, trách sao hiện tại đi đều đã tốn sức rồi.

Đỡ Noãn Noãn dậy, Bạch Diệu cười mập mờ, "Chậm một chút, chị đỡ em đi, đi từ từ là được rồi."

Gương mặt đỏ ửng, đuôi lông mày cau lại, cô bực tức, "Bạch nữ sĩ, tối hôm qua cậu đi đâu?"

Này vừa hỏi Bạch Diệu liền ngẩn ra, "Tối hôm qua tớ giúp chị dâu khuân đồ, ở cửa ra vào liền nhìn thấy anh hai mặt đen ôm cậu ra khỏi Liệt Diễm, ôi, cậu đoán đi tớ trông thấy ai?"

"?"

"Tô Thanh."

"Ồ!"

"Ồ gì hả, lúc ấy bên cạnh cậu ta còn có hai người, tớ nhìn thấy bọn họ lên một chiếc xe Benz."

Không đúng, bình thường Tô Thanh đều đi xe BMW màu trắng, hơn nữa cô ta chưa từng có bạn nữ giới.

Cô ta kết bạn với ai thì liên quan gì đến cô, không muốn lãng phí tế bào não.

Đi xuống lầu, mọi người đều lóe lên ánh mắt mập mờ, Đường Đóa ngay cả công ty cũng không đi, trực tiếp đem tài liệu về nhà, nhiệm vụ của cô ấy quan trọng nha, nhìn Noãn Noãn tại sao những việc lớn quốc tế luôn may mắn rơi trên đầu cô vậy.

"An An cậu làm sao vậy?" Ưu điểm của cô nàng Noãn nhiều, trong đó quan sát chính là hạng nhất, mặt Thiên An An tái xám rất không có tinh thần.

Lông mày nhíu lại, cười khẽ, "Tớ rất tốt, chỉ là tối hôm qua cậu…"

"Hừ… Nói nữa tớ sẽ bán cậu cho Chiến Tả làm người hầu nữ."

"Hừ, chỉ sợ đóng gói đưa lên giường nhà người ta hiện tại cũng sẽ cảm thấy chán ghét."

Buông tay nhỏ bé ra che miệng cô lại, nhanh chóng con mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Thiên An An quá mức lừa mình dối người, "Cô nàng Thiên, có tâm sự."

"Tớ có thể có chuyện gì, ngược lại gần đây số cậu còn đỏ hơn cả Phong Tây, tớ không thỉnh thoảng đến thăm cậu sợ cậu quên tớ, chị dâu, Diêu Diệu mau tới thử lễ phục xem."

"Lễ phục? Đang yên lành thử lễ phục làm gì." Đặt mông ngồi lên ghế sofa. Bắt đầu ăn khoai tây chiên trên bàn.

Cầm lấy ba gói đồ hộp quà xinh đẹp, để vào trong tay ba người, "Nhóc con cậu mất trí sao, hôm nay là sinh nhật ông nội Tinh lại có thể quên được, thật cần lấy roi da dính nước lạnh quất cậu nha."

Oh my god, sau lại quên chuyện này, lúc này cô nàng rất sốt ruột, vội vàng làm rơi khoai tây trên đất.

"Ôi, tớ còn chưa chuẩn bị quà, đại thọ tám mươi tuổi của ông nội, tặng cái gì được giờ."

Đều do sự việc hai ngày nay gây ra.

"Đầu óc bột nhão, yên tâm đi tớ đã chuẩn bị tốt cho cậu."

Ba người bị Thiên An An đẩy vào phòng thay quần áo lầu hai.

"Mẹ nó, nhóc Noãn, Chiến gia cũng quá cưng chiều cậu rồi, phòng quần áo này còn lớn hơn phòng bếp của nhà tớ."

Nhìn quần áo trang sức khắp phòng, không riêng Thiên An An than thở, ngay cả Đường Đóa đều đã hâm mộ rồi, tiểu tử đáng chết có thủ đoạn, ta nói có vài trang phục đặt trước nhưng không tới, thì ra là bị cậu giành trước, để lấy lòng bà xã.

Trừng mắt, Noãn Noãn kinh hãi rồi, hai ngày trước đâu có như vậy, chỉ là không tới hai phút, khuôn mặt nhỏ nhắn không kiềm được cười xinh đẹp rực rỡ.

Đúng bảy giờ tối.

Ba mỹ nhân từ chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen thân dài đi xuống, bốn phía kinh ngạc, mọi người than thở, chắc hẳn cũng chỉ có người con gái xinh đẹp phi phàm như vậy mới có thể khống chế được chiếc xe hào phóng sang trọng mạnh mẽ như vậy.

Váy dài Balenciaga màu trắng liền thân vô cùng đơn giản, bày ra sự xinh đẹp thanh thuần tinh tế của Noãn Noãn, trên mặt không thoa phấn lộ ra màu hồng nhạt tự nhiên, trải qua lột xác tối hôm qua, cô gái càng xinh đẹp động lòng người, đôi mắt lấp lánh như một con suối sâu thẳm, mị hoặc mê người.

Chiến gia tới trước bọn họ lúc này đang đứng ở ban công lầu hai, ngón tay kẹp điếu thuốc, nhìn một màn này.

Cô gái, lông mày cong lên, môi đỏ thắm, đôi mắt như sao sáng. Đẹp không dính khói bụi trần gian, thật giống như tinh linh lạc lối đi vào xã hội loài người.

Tâm ý tương thông, cô nàng ngẩng đầu nhìn lên, trong nháy mắt, nở nụ cười xinh đẹp.

"Mẹ nó, hôm nay cô ấy thật tăng lực, lão đại tiềm lực này anh đầu tư có giá trị." Quan Lê Hiên bị vẻ đẹp của cô nàng Noãn làm kinh hãi thị giác, ghé trên hàng rào bảo vệ, phát ra tiếng huýt sáo.

"Cái tiềm lực tăng giá trị kia của cậu rất khổng lồ, nắm thật chặt."

Người đàn ông xoay người, bước nhanh xuống lầu sốt ruột tìm kiếm tinh linh dễ thương nhà anh.

"Hiên tử, tính tình cô nàng bách biến nhà cậu quá mạnh mẽ." Hai mắt Cổ Thanh Dạ tỏa sáng hít một hơi thuốc.

Quan Lê Hiên, khẽ than thở, một tháng tập huấn cộng diễn tập quân sự, cô nàng Vương chiến đấu nổi tiếng thành người phụ nữ đứng Top 1 toàn quân khu muốn cưới nhất, một ngày hoa dại hoa tươi nhận muốn nhũn tay, cười mặt muốn bị rút.

"Người anh em, đừng nói với tôi cậu còn chưa bắt được cô nàng Vương."

Quan thiếu phong lưu phóng khoáng, thủ đoạn mạnh có ai không biết, còn có không có người phụ nữ nào anh ta không giải quyết được.

Vỗ vỗ bả vai Cổ Thanh Dạ, Quan thiếu bất đắc dĩ nói, "Cô nhóc Vương… Giải quyết khó khăn."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tiệc thọ —— Gió nổi mây phun!

Edit: Tịnh Hảo

Đa số các đại lão trong giới chính trị kinh doanh quân đội đều đã đến đông đủ, người đến chúc mừng đại thọ ông cụ Tinh 80 tuổi đạp phá ở trước cửa, bữa tiệc tư nhân, lực lượng lính gác nghiêm ngặt, thường phục bảo vệ xuyên qua trong đám người, đảm nhiệm chức đội trưởng an toàn lần này chính là nữ thần quân khu— Vương Linh.

"Ông nội sinh nhật vui vẻ!" Giọng nói cô nàng xinh đẹp ngọt ngào, váy bó cô cắt bước đúng tiêu chuẩn, phong cách thục nữ vô cùng đủ, cô gái hay chơi đùa cũng có thể ưu nhã cũng có thể khống chế được.

Chiến gia giống như hình với bóng xuất hiện từ phía sau lưng cô gái ôm eo nhỏ của cô, lại gần bên tai trầm giọng nói, "Hôm nay nhóc con thật xinh đẹp."

Bàn tay ở giữa eo và mông cô dao động, cách vật liệu mỏng manh là nóng da thịt của cô, đến mức văng lửa khắp nơi.

Thân thể trong nháy mắt cứng đờ, khóe miệng giật giật, "Nhận lời khen của gia."

Giật mình, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông mà nặng nề của người đàn ông. Cực kỳ dễ nghe, vẻ mặt không chịu thua kém lại đỏ rồi.

Nhìn đôi bích nhân, thân mật thì thầm với nhau, năm vị trưởng bối cũng hớn hở mà cười rồi.

Mọi người đều bàn luận xôn xao, phần lớn nguyên nhân là thấy Thái Tử Gia không tham gia bất kỳ hoạt động công khai nào của Cổ Thành, lần này Chiến Thần nước J không chỉ xuất hiện, bên cạnh còn có thêm một người con gái, thiên kim thị trưởng, tin đồn trước kia còn chưa nguôi.

Hai nhà Chiến Tinh hùng mạnh kết thân, tan nát trái tim thiếu nữ nước J.

Lâm Tử cầm lễ vật tới, Noãn Noãn nghiêng đầu vừa thấy, không khỏi sửng sốt, quá khéo rồi…

Noãn Noãn tặng ông nội một bức tranh sơn dầu tự cô sáng tác trong ba năm, Chiến Vân Không tặng một bức tranh cổ giá trị cao.

Có đôi khi, không khỏi cảm khái việc đời khó lường, vận mệnh trêu người, một chuyện ngoài ý muốn đã đưa hai người hoàn toàn khác nhau trên thế giới gắt gao buộc chung một chỗ.

Vui mừng nhất chính là ông nội Tinh, có quà tặng còn có lời chúc phúc của bọn nhỏ.

"Ông Chiến, thấy không, cháu gái cháu rể của tôi rất hiếu thuận, nhìn lại một chút ông tặng tôi cái gì đây." Ông nội Tinh đầu tóc bạc mặt đỏ trêu chọc ông nội Chiến bên cạnh.

Hai ông cụ từ lúc còn trẻ đã đấu võ mồm, ai cũng không nhường ai, ông nội Chiến khẽ cười, phản bác nói, "Ông gốc cây già này, gió lớn bên kia đã lật đổ nơi nào rồi, không thích thì trả lại cho tôi, tôi còn không muốn tặng đấy."

Nói xong đưa tay chiếm đoạt bộ cờ tướng phỉ thúy mà ông vừa mới tặng không đến mười phút, ông cụ nào đó không phân biệt tốt xấu, ông vừa đúng còn không nỡ tặng, vừa vặn lấy lại, giữ lại tự mình chơi.

"Ơ Ơ… Chú ý hình tượng ông Chiến, đừng cướp đoạt, đã gả cháu trai ra ngoài rồi, bao nhiêu tuổi rồi mà còn ồn ào."

"Thôi đi, tôi vĩnh viễn vẫn 20 tuổi, năm đó nếu không phải nhờ tôi ông có thể cùng Giai Tuệ…"

Mí mắt ông nội Tinh giật giật, vội vàng bịt miệng ông nội Chiến, nhanh chóng kéo ông đến phòng sách, cảm thấy đủ an toàn mới buông tay ra.

"Ông lôi chuyện cũ của người ta là có ý gì, tối hôm qua Giai Tuệ nói, tối nay sẽ đi thăm ông."

Phốc—

Nâng tách trà lên uống một hớp ông nội Chiến phun tung tóe, "Ông Tinh, ông đừng làm người ta sợ, Giai Tuệ nhà ông đã đi 15 năm rồi đến thăm tôi làm

gì, vậy tôi có cần kêu Tiểu Trân tối nay đến thăm ông không.”

“Ách… Miễn, tôi cho ông xem cái này trước.”

Bốp— Tinh Hàng Viễn ném một chồng tư liệu cho Chiến Thiên Kỳ.

“Đây là chuyện khi nào?” Bỗng chốc Chiến Thiên Kỳ nheo chặt hai mắt, giữa hai lông mày thoáng qua tia lạnh thấu xương.

“Chính là chuyện ngày hôm qua, như thế nào chụp góc độ cũng không tệ lắm phải không.” Tinh Hàng Viễn ngậm tẩu thuốc hút chậc chậc, tựa lên ghế vui thích thưởng thức bức tranh cổ cháu rể tặng mà ông vẫn luôn mơ ước.

“Chúng ta vẫn luôn mắt nhắm mắt mở, ông già này càng ngày càng quá đáng, tôi nghe nói Vương Linh chính là cháu ngoại của ông ta, chúng ta có lẽ có thể…”

Chiến Thiên Kỳ lại nói một nửa, ngẩng đầu nhìn Tinh Hàng Viễn, sự sắc bén trong đôi mắt hai người cùng lóe lên mũi nhọn giống nhau.

Noãn Noãn nhàm chán một thân một mình ngồi trên ghế mây trong sân nhìn trời.

Cô vẫn ghét những lễ nghi rườm rà và giả dối của xã hội thượng lưu, mỗi người nhìn thấy cô trừ cười vẫn cười, phiền chết rồi.

Diệu Diệu bị Cổ Thanh Dạ trói đi, chị dâu bị lão đại Chiến chèn ép bắt đi.

Nói là giải quyết vấn đề riêng, d đ l q đ để cho cô đừng có chạy lung tung, ở tại chỗ này chờ bọn họ.

Được rồi, cô nàng hiếm khi nghe lời, ngồi ở đây đợi.

Đột nhiên—

“Phu nhân Chiến thật có nhã hứng ngắm trăng, thật sự làm kinh sợ tôi rồi.” Quần áo Tô Thanh màu đỏ rực áo ngực váy ngắn bó sát người, cúp E miêu tả sinh động.

Noãn Noãn cau mày, thật nghe quá ồn ào, không quan tâm đến lời chế nhạo của cô ta, đưa mắt nhìn bộ ngực lớn muốn nổ tung của cô ta.

“Bây giờ đang thịnh hành bó ngực, giảm bớt sức nặng cơ thể tốt cho sức khỏe.”

Thật là quá lớn phát triển trái ngược với cơ thể mảnh mai của Tô Thanh, Noãn Noãn thật sợ cô ta lại lớn hơn nữa sẽ xệ xuống, đi đường đều phải nghiêng tới trước, sau đó ngã sấp xuống, hủy hoại hoa cỏ thì thật không tốt rồi.

“Trần thiếu, tôi thấy nha đầu này chính là thích ăn đòn, tôi canh chừng cho cậu, cậu muốn làm gì thì làm cậu cảm thấy như thế nào.”

Tô Thanh liếc nhìn Trần Mặc, lần trước ở Liệt Diễm Trương Đông không làm được việc, trong lòng vẫn luôn khó chịu không thoải mái.

Khi tới, nhìn thấy Trần Mặc nói chuyện cùng người khác giữa sảnh bữa tiệc, cô ta lập tức nghĩ ra một kế.

Còn mang người đến giúp đỡ, trong lòng thầm than, lại muốn chiến tranh, nhưng cô nàng thật không có chút hứng thú nào, quay đầu đã nhìn thấy ánh mắt của Trần Mặc không có ý tốt liếc cô từ trên xuống, nhìn cô cả người lạnh đến buồn nôn.

“Là cô tự mình qua hay là lão tử qua.” Khóe miệng Trần Mặc cười tà, nét mặt đắc chí như tiểu nhân.

“Cậu tàn tật rồi còn có thể nhân đạo sao? Trần thiếu?” Cánh tay trái bó thạch cao, nửa rơi ở trước ngực, cô nàng nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

“Cô tự đâm đầu vào chỗ chết.”

“Tôi thấy cậu muốn ăn đòn, mẹ nó nơi này là nhà tôi đầu óc toàn bã đậu, còn dám đi về phía trước một bước tôi phế đi hai chân của cậu.” Noãn Noãn lạnh lùng quát lớn, trên mặt tức giận lông mày dựng đứng.

Trần Mặc giống như nghe được chuyện cười, phối hợp cười khan hai tiếng, bước tới nhìn chằm chằm Noãn Noãn anh ta không tin chân phải bị phế.

“Hổ Tử.”

Cô nàng Noãn hét lớn một tiếng, chỉ nghe ‘cộc cộc’ hai tiếng súng vang, Trần Mặc trong nháy mắt từ 180cm thành 90cm, bất tỉnh tại chỗ.

“A… Tinh Tiểu Noãn cậu giết người, cậu dám giết người, người đâu mau tới… Cứu mạng… Giết người…”

Nhìn chằm chằm Tô Thanh động kinh giống như bị giật kinh phong gào thét, Noãn Noãn bĩu môi đầu ngón tay ngăn chặn lỗ tai.

Đúng lúc này—

Từ trong bụi cây, nhảy ra hai người, tay Hổ Tử cầm cây súng Automatic Rifle giảm thanh, toàn thân Vương Linh anh tuấn mặc tây phục, phong cách cai quản gào khóc nồng đậm.

"Câm miệng, không đập nát miệng cô coi như là nể mặt ông ngoại cô, lập tức cút."

Mặt Vương Linh ghét bỏ nhìn chằm chằm Tô Thanh, cái đồ quá đặc biệt, ngực lớn nhưng người ngu ngốc không có đầu óc.

"Đứng lại."

Cô ta còn chưa chạy ra một mét, Vương Linh chợt gọi cô ta lại.

"Hôm nay coi như chưa từng thấy Trần Mặc, nếu dám trở về nói bậy, tự gánh lấy hậu quả."

Nhìn bóng người té ngã trốn chạy, Noãn Noãn nhíu chân mày. Ánh mắt không rõ vụt sáng.

Nghe tiếng Cổ Thanh Dạ và Bạch Diệu chạy tới nhìn thấy tình hình hiện trường, sợ hết hồn, khi Bạch Diệu lướt qua Tô Thanh gọi điện thoại, trong lúc mơ hồ cô nghe được đầu điện thoại bên kia nói mấy chữ.

Trần Mặc được nhân viên cứu hộ khiêng đi, mặt Bộ trưởng Trần giống như trái khổ qua, không dám lên tiếng.

Lâm Tử nhanh chóng ẩn tránh bước xuyên qua khách khứa tìm được Tổng tư lệnh tập đoàn quân đội Chiến Vân Không đang cùng nói chuyện với Bộ trưởng Bộ quốc phòng, lại gần ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, trên mặt Chiến gia bình tĩnh hiện lên chút cảm xúc.

"Noãn Noãn như thế nào?" Hiện tại gia quan tâm nhất chính là cô vợ nhà mình, người chết người bị thương không có quan hệ với anh.

"Lần này biểu hiện của chị dâu rất tốt, không đánh." Lâm Tử thông minh, tránh nói vấn đề chính chủ yếu nói về Noãn Noãn.

Sự thật cũng thật sự như thế.

Cô nàng chính là động miệng, liền muốn hai chân của Trần Mặc.

Biết Noãn Noãn không có việc gì bên này anh cũng tạm thời không đi được, phân phó Lâm Tử vài câu, liền quay đầu đi tiếp tục trò chuyện cùng với mấy vị cấp cao.

Ánh mắt chợt liếc một dáng người xinh đẹp, vội vàng lướt qua.

Cô nàng Noãn không ngờ sau khi xảy ra sự cố không thấy Chiến gia, trong lòng ít nhiều có chút mất mác, thầm mắng mình có khuynh hướng thích ngược đãi.

"Noãn Noãn em có bị thương không." Cơ thể đột nhiên bị người phía sau níu lại, Phong Tây sốt ruột sức lực hơi lớn, cô gái bị túm lảo đảo.

"Em không sao, em thấy là anh có sao đấy!" Noãn Noãn đứng vững thân thể, quan sát xung quanh gương mặt tuấn tú của Phong Tây có chút đen.

"Anh ở bên ngoài cách nơi này thật xa thì nhìn thấy ngoài cửa hỗn loạn, nha đầu ghê thật ra lệnh một tiếng liền phế đi hai chân ngắn của Trần Mặc."

"Bà cô nhịn cậu ta đã lâu rồi, tự chuốc lấy phiền phức." Tóc ngắn đã dài che đi lỗ tai, cô gái trổ mã xinh đẹp tà mị, Phong Tây ngơ ngác nhìn chằm chằm cô không chớp mắt. Chẳng bao lâu sau, Tiểu Noãn Noãn đã trưởng thành một tuyệt sắc mỹ nhân.

"Sao anh mới đến." Thần kinh không ổn định, cô nàng căn bản sẽ không chú ý ánh mắt khác thường của Phong Tây đẹp trai, kéo anh ta đến sảnh bữa tiệc. "Nhìn đi cô nương tôi thật tốt, dẫn anh đi ăn ngon, hôm nay nhà bếp làm thịt bò không tệ…"

"Cẩn thận…"

Lại nói một nửa, thân thể đột nhiên bị người kéo vào trong ngực, ngay sau đó liền ngã trên mặt đất, chỉ nghe rầm— ầm— một tiếng vang thật lớn.

Đèn thủy tinh trang trí trên trần nhà không hiểu sao rơi xuống, rơi bể trên mặt đất, hiện trường lập tức lâm vào khoảng không gian đen kịt.

"A…" Có người thét chói tai, có người hốt hoảng tìm đường ra, ly rượu rơi trên mặt đất thủy tinh bể tan tành âm thanh đồ vật rơi trong lúc nhất thời bao phủ cả đại sảnh.

Mẹ nó, số quá lớn, cô gái kinh hồn chưa nuốt nước bọt xong, cô thích ăn cà rốt không có mắc bệnh quáng gà, nỗ lực nhìn trong tình trạng bóng tối, ngang hông một đôi bàn tay gắt gao đè cô không buông, người nọ đỡ cô đứng ngay ngắn vẫn không có ý tứ buông ra, điều này làm cô nàng có chút phiền rồi.

Vừa định mở miệng, đèn dự phòng ứng phó bỗng nhiên sáng, chói mắt Noãn Noãn nhắm hai mắt lại.

"Chiến mỗ đa tạ Cố tổng lại ra tay cứu giúp lần nữa."

Nghe tiếng, bỗng mở mắt ra, bất ngờ chống lại đôi mắt sâu thẳm.

Là anh ấy cứu mình, quá đúng dịp, dieenndannleequyydoonn anh ấy xuất hiện tại nơi này, chú Thành có thấy hay không, anh ấy có mang phóng viên trà trộn vào không, có phải lại muốn chụp gì đó ngày mai lại giật tít trang đầu không, giờ phút này cô nhóc Noãn không có một chút ý cảm ơn Cố Trì.

Cảm ơn cái rắm, chính anh ấy phụ trách quản lý tập đoàn Thiên Vũ tung tin tức của cô, dẫn đến hiện tại danh tiếng và hình tượng của cô bị hao tổn nghiêm trọng.

Vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đứng thẳng khóe miệng giật giật, "Cảm ơn Cố tổng, ngày mai tôi hẳn sẽ không lại trèo lên trang đầu chứ, đến lúc đó tôi chẳng sao cả chỉ sợ chiếm đóng trang báo quý báu của ngài lâu quá có chút ngượng ngùng."

Cố Trì và Chiến gia đồng thời sững sờ, cô nàng này sắc bén, tức giận cũng có thể đẹp khiến người ta không dời mắt được.

Nhìn xem, lối suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ mãi mãi không cùng trên một đường thẳng. Cô nàng bên này tức giận bất mãn, mỹ nam bên này lại còn thưởng thức vẻ đẹp của cô.

"Tôi nghĩ trong chuyện này có chút hiểu lầm, cô Tinh đúng là có chút hiểu lầm Cố mỗ rồi."

"Bản cô nương nắm chắc nguyên tắc không nói chuyện vớ vẩn, nói ra đều trải qua từng tầng loại bỏ và phân tích." Cô gái tươi đẹp nghiêm nghị đầu ngón tay chỉ vào đầu nhỏ thông minh của mình.

Ôm chặt tiểu nhân trong ngực biết rõ cô mất hứng, khóe miệng Chiến gia cong lên, không che giấu chút nào cưng chiều hôn một cái lên trán cô.

"Cố tổng chê cười, phu nhân bị giật mình tinh thần có chút mơ hồ xin hãy tha lỗi, hôm nào Chiến mỗ làm ông chủ, trước xin lỗi không tiếp được."

Gia ưu nhã kẹp chặt cô bé dưới nách, nhanh chóng rời khỏi sảnh bữa tiệc.

Trái tim chợt co lại, tay Cố Trì ôm ngực, vẻ chán ghét đó lại đau đớn xâm nhập đầu óc anh ấy một lần nữa.

Lúc này—

Trong bóng tối có một đôi mắt nhìn chằm chằm tất cả, ánh lạnh ở đáy mắt gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2: Tiệc thọ —— Gió nổi mây phun! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Quan Lê Hiên và Vương Linh chỉ huy sơ tán hiện trường khách mời, từng chiếc xe sang trọng dừng ở cửa phía sau vườn hoa, bảo vệ áo đen ngăn chặn người đi vào mặt nghiêm trang đứng chờ ở ngoài cửa.

Cảnh tượng tráng lệ, đêm nay gần như hai phần ba nhân vật nổi tiếng có uy tín ở Cổ Thành đều đã tụ họp ở nhà họ Tinh.

"Nhóc con, ngoan ngoãn ở chỗ này với Cổ Thanh Dạ chờ anh, anh đi gặp mấy ông cụ." Nhéo gương mặt của cô, liếc Cổ Thanh Dạ nói, "Nhiệm vụ của cậu chính là trông chừng cô ấy…"

Chiến gia lơ đãng giương mắt nhìn về phía phòng khách bên kia, trong nháy mắt dừng lại lời nói sắp nói, ánh mắt lạnh lùng khép hờ ánh sáng nguy hiểm như lưỡi dao hiện ra.

Người như cuồng phong chạy ra ngoài, Noãn Noãn kinh ngạc, nhìn bóng lưng Chiến gia càng ngày càng nhỏ đứng tại chỗ không hiểu nguyên nhân đầu óc cô nàng lờ mờ phát giác ra.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Cổ Thanh Dạ chìm trong âm u, khẩn trương liếc hai bóng dáng bên trong phòng khách chạy trốn, siết chặt súng trong tay.

"Cạch cạch cạch—"

Tiếng súng đột nhiên vang lên, có người ngã trên mặt đất máu đỏ lan dính trên cỏ xanh, Cổ Thanh Dạ bổ nhào vào Noãn Noãn.

"Diệu Diệu, trốn ở bên trong kia không được qua đây." Cổ Thanh Dạ quát lên mắt hổ nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhắn màu tím nhạt dưới cây đại thụ trước mặt.

Đạn làm bể cây hoa lan trong vườn hoa mà ông nội Tinh thích nhất, Noãn Noãn nhìn đau lòng, đó là loài bà nội tự tay trồng vậy mà cứ bị phá hủy đi.

Bầu trời đạn bay loạn, cũng không rõ là bên nào bắn ra.

Tiếng súng chiếm cả bầu trời ban đêm, trên nóc nhà Chiến gia đuổi theo sát không buông bước chân đột nhiên dừng lại, xoay người, hai mắt nhuộm một tầng phẫn nộ khát máu.

Giương đông kích tây, có ý gì?

Noãn Noãn!

Ngực đau, một lưỡi dao băng cứng rắn rạch vào trái tim của anh, sát khí dày đặc tăng vọt.

Không kịp nghĩ nhiều, anh xoay người liền muốn nhảy xuống nóc nhà cao hơn bốn mét này, lại nghe được giọng của một người con gái.

"Chiến Vân Không, anh cho rằng anh thần thông, anh cho rằng anh nhảy xuống cô vợ nhỏ của anh có thể sống, chỉ cần tôi ra lệnh một cái bảo đảm một giây sau đầu cô ta nổ tung, không tin anh hãy thử xem là anh nhanh hay là đạn của tôi nhanh."

Người đàn ông thu hồi bước chân, không xoay người cũng không lên tiếng.

Một hồi lâu yên lặng, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với cảnh rối loạn trong vườn hoa.

Nhìn bóng lưng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông không biết chán, ánh mắt bén nhọn của người con gái nhu hòa rất nhiều, khóe miệng xinh đẹp vẽ lên một tia cười.

"Ở trong tuồng vui này có phải cô xuất hiện quá sớm hay không?"

Chiến gia vẫn không quay đầu lại, lấy điếu thuốc ra châm lửa, ngửa đầu miệng phun khói trắng.

"Thanh Dạ, mang Noãn Noãn bọn họ rời đi trước."

Cúp điện thoại, gia cười tà xuyên thấu qua khói mù nghiêng mắt nhìn vẻ mặt xinh đẹp kinh ngạc của người con gái.

Ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, Cổ Thanh Dạ thính tai nghe tiếng máy bay trực thăng, hít thật sâu nhanh chóng đứng dậy kéo Noãn Noãn và Diệu Diệu.

"Anh không sợ tôi phái người hiện tại giết chết cô ta."

"Tôi chung đụng với cô mấy chục năm, nói cho ra oai yêu tôi đến mức có thể vì tôi mà chết, nhưng cô vẫn không hiểu tôi, gia lúc nào thì đã từng sợ, hối hận không?"

Người con gái sững sờ, hối hận? Hối hận vì yêu người đàn ông cự tuyệt lạnh lùng này, hay là hối hận sau khi chết đi sống lại vẫn yêu anh như cũ.

"Chiến Vân Không, từ khi anh dính vào nha đầu kia, cũng đã bại lộ nhược điểm của anh."

Nụ cười lạnh lẽo quyến rũ, người con gái thật sự rất đẹp vóc dáng thuần thục mảnh khảnh có lồi có lõm, ngũ quan xinh xắn phối hợp với gương mặt trái xoan, da trắng nõn, tối nay còn cố ý sơn môi đỏ mọng. Cách ăn mặc đúng chuẩn nữ đặc công.

Nhưng vẻ đẹp này đối với Chiến Vân Không mà nói giống như một đám mây bay qua bầu trời, chưa từng lưu lại một dấu vết trong lòng.

"Bảo người của cô dừng tay, cô hận tôi có thể bây giờ trực tiếp giết chết tôi là được, phía dưới có người vô tội không cần thiết liên lụy vào."

Gia lãnh khốc đến cực hạn hít sạch ngụm khói cuối cùng, vứt tàn thuốc xuống dưới chân đạp tắt.

"Anh đừng cho là tôi không dám giết anh, bây giờ đứng đầu trong danh sách săn giết của lính đánh thuê chính là anh, không cần tôi động thủ anh sớm muộn cũng sẽ chết."

Người con gái hận đến cắn răng nghiến lợi, đáy mắt trong suốt, cô còn chưa chuẩn bị tự tay giết chết anh xong, cô còn một tia hy vọng, hy vọng người đàn ông này có thể yêu cô, dù là trong một giây thôi cũng được.

"À, vậy sao, vậy thật là đáng tiếc, đừng nói tôi chưa cho cô cơ hội."

Vào lúc sắp rời đi, Chiến gia dừng chân. "Trở về nói với người muốn giết tôi phải có chút kinh nghiệm thực chiến, còn có đừng nghĩ cách vọng tưởng trên người Noãn Noãn, có ý đồ gì trực tiếp tới tìm tôi."

Trong nháy mắt, Chiến Vân Không khỏe mạnh như một con báo trong rừng, bay từ mái nhà trên vách tường biệt thự khác sau đó vững vàng rơi xuống đất.

Phủi bụi bặm trên áo khoác, nhận lấy một cây súng lục giảm thanh Hổ Tử đưa cho anh.

‘Cùm cụp—’ Nạp đạn lên nòng, giơ tay lên nhắm trúng.

‘Phốc phốc—’ Hai phát súng rơi lên hai tay súng bắn tỉa trên cây đối diện cách hơn 200m.

“Hai mươi phút dọn dẹp hiện trường sạch sẽ có đủ không.” Chiến gia giơ tay lên nhìn đồng đeo tay.

“Đủ.” Hổ Tử lớn tiếng trả lời.

Ngồi ở trong xe, Cố Trì nheo mắt lại, toàn bộ quá trình từ lúc Chiến Vân Không đuổi theo người con gái trên nóc nhà đến lúc mới vừa rồi người đàn ông nổ súng bắn chết hai tay súng bắn tỉa, anh ta thấy đầy đủ rõ ràng.

Điện thoại di động chợt rung.

“Alo, anh Tường.”

“Sao rồi Cố Trì, đến Cổ Thành đã quen chưa?”

“Cảm ơn anh Tường quan tâm, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng.”

“Ừ vậy thì tốt, sáng mai chín giờ đến cao ốc Đỉnh Xuyên giới thiệu một người bạn cho cậu…”

Núi Voi (*), trụ sở huấn luyện Cực Quang.

(*) Là ngọn núi nổi tiếng nhất trong "Tứ Thú Sơn" của Đài Bắc. Đây là ngọn núi được nhiều người đạt chân đến thăm quan bởi vì nó rất gần với trung tâm mua sắm sầm uất nhất cũng như tòa nhà Taipei 101.

‘Loảng xoảng—’ Tiếng cửa sắt nặng nề mở ra, người đàn ông đứng trước cửa ngược chiều ánh sáng, phía sau là Cổ Thanh Dạ và Quan Lê Hiên.

Thạch Đầu mang một cái ghế, Chiến Vân Không thuận tiện mà ngồi, hai chân thon dài bắt chéo nhau, kiêu căng nghiêm nghị nhìn năm người buộc trên cọc gỗ đối diện, khí thế sắc bén, khí phách không cho phép bất luận kẻ nào đối nghịch.

“Nghĩ xong chưa, trước tiên nói.” Chiến gia lạnh lùng mở miệng, khuôn mặt nhuộm một tầng khí lạnh.

“Hừ— Chúng tôi sẽ không bán đứng chủ nhân, muốn chém giết muốn róc thịt cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được, nhanh cho tôi một phát súng đi.”

Một trong những người đàn ông dẫn đầu, khóe mắt dính máu nửa mở to mắt, đã bị đánh lõm xuống trong hốc mắt, trạng thái càng thêm thảm không nỡ nhìn.

“Đúng là một anh hùng, chỉ tiếc cái này cũng không đại biểu bọn họ cũng không muốn nói, kiên nhẫn của gia có hạn không thích lề mề, muốn nói chuyện có thể trực tiếp mở miệng, không muốn nói cũng không sao, bình tĩnh đừng nóng gia sẽ phái người tiễn các ngươi đi nơi cực lạc.”

Thân thể cao lớn chậm rãi đứng lên, luồng khí lạnh tà vọng mạnh mẽ, bám vào sống lưng tất cả mọi người ở đây, gió vèo vèo thổi mạnh.

Bốn người còn lại bị cảm giác này áp bức xâm nhập răng trên răng dưới trực tiếp phát rung.

“Chúng tôi, chúng tôi là thủ hạ của anh Hải, chỉ là nhận được mệnh lệnh của anh Hải tới trường quốc lập Trung ương bắt cóc thiên kim thị trưởng, về phần tại sao bắt cóc cô ấy chúng tôi thật sự không biết.”

“Chỉ có những điều này?”

“Chỉ có những điều này.” Không dám nhìn thẳng ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Chiến gia.

Chóp mũi Chiến gia xì khẽ, “Sẽ cho mày một cơ hội.”

“…Thật sự chỉ những điều này, thật, a…”

Trong dự đoán, lời còn chưa nói hết, bịch một tiếng súng vang lên, gia âm trầm cầm một khẩu súng lục không biết lấy ra khi nào, một phát súng bắn đứt một cổ tay người đàn ông.

“Một cơ hội cuối cùng, nói lại.”

Chiến gia quát lên như sấm sét vang dội, họng súng nhắm ngay mi tâm của anh ta.

Người đàn ông trong nháy mắt bị sợ đến tiểu trong quần, “Tôi thật sự chỉ biết bấy nhiêu, van cầu anh đừng giết tôi… tôi còn có vợ con phải nuôi, van cầu anh.”

Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ đã sớm thành thói quen coi như không thấy gì với tính cách ngoan độc của Chiến gia, nhưng sống lưng vẫn không khỏi có luồng khí lạnh lướt qua.

"Mày không có đứa bé mày nói."

Chiến gia quay ngược họng súng lại, nhắm ngay một người trẻ tuổi nhất bên phải.

Choáng váng, quá mức đột nhiên, người thanh niên trong lúc nhất thời câm nín, ấp úng nửa ngày mới thả ra một cái rắm.

"Dạ, một người đàn ông tìm đến anh Hải, chúng tôi thật sự chỉ biết bấy nhiêu, gia van ngài bỏ qua cho chúng tôi."

Đàn ông? Khẽ nhíu mày, Chiến gia lui về một bước, gật đầu một cái.

"Thạch Đầu, hầu hạ tốt mấy vị khách quý, dẫn anh ta đi xuống làm ghép hình, Hiên Tử điều tra người tên Hải ngày mai tôi muốn nhìn thấy tài liệu."

Dứt lời, Chiến Vân Không vứt khẩu súng cho Cổ Thanh Dạ, ưu nhã xoay người rời đi.

Nhà cổ.

"Phu nhân Thu, mẹ yên tâm đi không có chuyện gì đâu con gái mẹ là mình sắt, đánh không chết nổ không nát được rồi được rồi tụi con đều rất tốt, dạ mọi người không có chuyện gì là tốt, dạ nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon."

Cô nàng bên đây mới vừa cúp điện thoại, ngay sau đó điện thoại của Thái Hậu Chiến lại gọi đến.

Cô nàng miệng ngọt, lừa gạt Thái Hậu Chiến vui vẻ.

"Con gái à, nếu là ai khi dễ con hãy nói với mẹ, mẹ ủng hộ con, con chỉ người nào chúng ta đánh người đó…"

"Ha ha ha— Mẹ người quá khoa trương rồi… Dạ, anh ấy còn chưa trở về…"

Chợt thấy cổ ngứa mùi hương đặc hữu của người đàn ông phả vào mặt, Chiến gia hôn lên cổ mềm mại của cô nàng Noãn, thân thể sắt thép trực tiếp áp đảo cô dưới thân, Noãn Noãn kinh hô một tiếng, vội vàng che điện thoại, tức giận trừng anh.

"Đừng làm rộn, em đang nói chuyện điện thoại với mẹ đấy."

Cô nàng hạ thấp giọng, một tay đẩy lồng ngực người đàn ông ra. Mượn cơ hội lau dầu mỡ trên người đàn ông.

Khóe môi cong lên, cực kỳ tà tính, "Các người tiếp tục tán gẫu, không cần phải để ý đến gia." Cúi đầu gương mặt tuấn tú chôn trong cổ của cô nàng Noãn, chóp mũi đôi môi quét nhẹ đụng chạm làm toàn thân Noãn Noãn tê dại run rẩy.

Khóc không ra nước mắt, mẹ nó, người đàn ông lộ ra tính trẻ con, bản chất liền từ gót chân thăng hoa đến đáy quần, làm cầm thú.

"Mẹ, con có chút chuyện… A…" Gia trêu ghẹo hút một ngụm bao lấy cằm cô nàng, đau đến khiến cô hận.

Mộ Thanh bên đầu điện thoại bên kia hơi sững sờ, sau đó đáy mắt sáng lên mở to, khanh khách cười ra tiếng, "Noãn à, mẹ sẽ không quấy rầy các con làm việc~"

"Alo, alo, mẹ…"

"Đô… đô… đô…"

"Gia đói khát khó nhịn có phải hay không, không thấy em đang bận sao."

"Phục vụ chồng là chuyện quan trọng nhất trong đời em, bé con phải nắm vững chúng ta bắt đầu đi thời gian eo hẹp nhiệm vụ gấp." Nói một không nói hai gia nhào tới lần nữa móng vuốt nhanh chóng xé rách áo T-shirt trắng của cô nàng.

Kéo tới kéo lui, túm lên túm xuống, năm phút đồng hồ trôi qua…

"!@#$%$@, về sau không cho phép mặc loại quần áo này."

Xé không ra phá không hư T-shirt hoàn toàn thuần chất cotton, gia nóng nảy rồi.

"Đau quá… Gia ngài nhẹ một chút, em sắp bị anh đè chết rồi."

Tay nhỏ bé vỗ bốp bốp lên Chiến Vân Không, bắp chân đạp kịch liệt.

"Tự mình cởi hay là gia giúp em cởi."

Mẹ nó, cường bạo còn không nói lý, không thể thoát khỏi miệng cọp ngồi dậy nói đạo lý với anh, nhưng cơ thể vừa mới ngồi lên, lại bị Chiến gia vô tình đè trở về trên giường.

Ép dục vọng trong đôi mắt rét lạnh âm trầm, "Xem ra em chọn cái thứ hai."

Xoẹt— tiếng rách thay tiếng trả lời, rốt cuộc T-shirt trắng vẫn không thể bảo vệ trận địa, vinh quang chết trong tay Chiến gia.

Cô nàng không có mặc áo lót, ngay từ lúc vào nhà hỏa nhãn kim tinh của gia đã sớm liếc qua là biết ngay, hai con thỏ tuyết trắng chói mắt, máu thú sôi trào, hạ thân cứng rắn căng chặt mập mờ chống đỡ trên bụng cô nàng Noãn.

Hô hấp nặng nề, bàn tay có chút run rẩy phủ trên vật vừa vặn mềm mại, cảm giác tê liệt điện giật đánh vào đầu óc Noãn Noãn trong nháy mắt trống không, ý thức bắt đầu tan rã.

Mắt, mờ mịt, môi, khẽ nhếch, hô hấp dồn dập, ưm tràn ra khóe môi.

Hôn toàn thân cô, da thịt trắng như sứ ửng hồng, xinh đẹp yêu kiều, xinh đẹp làm cho đàn ông muốn một giây kế tiếp liền nhào nặn cô vào trong xương máu mình.

Siêng năng có thể bổ sung vụng về, tối nay kỹ thuật gia cao hơn mấy cấp so với tối hôm qua, cô nàng Noãn lúc này, ý nghĩ muốn tìm miếng đậu hũ đâm chết bộc phát mãnh liệt, màn trình diễn của người đàn ông trêu ghẹo hạn chế người xem, lại hận mình vô lực phản kháng, hận trong thân thể mình không khỏi hưng phấn mong đợi, hận bàn tay người đàn ông chu du trên người mình đến mức lửa mạnh thiêu đốt kích động khắp nơi.

Đáy mắt, mềm mại đáng yêu, tầm mắt trong suốt mơ hồ, cắn chặt môi dưới không để tiếng rên rỉ mắc cỡ tràn ra, thân thể nhỏ bé run rẩy kịch liệt.

Giọt nước mắt trút xuống từ khóe mắt, mẹ nó ai nói lần thứ hai sẽ không đau, cô nàng Noãn muốn chạy trốn cái gì kia của Chiến gia, cây trụ gio cao không che đậy, thứ đồ chơi này tuyệt đối tỉ lệ thuận với chiều cao.

"Uhm…" Bị cô nàng kẹp chặt thật sự quá chặt, gia thiếu chút nữa thì không khống chế được mềm nhũn rồi.

"Ngoan, cái miệng nhỏ nhắn mau mở ra một chút." Cắn chặt răng, người đàn ông cúi người dụ dỗ nói.

"… Chiến Vân Không hoặc là bây giờ lăn xuống, hoặc là đánh nhanh thắng nhanh."

Cô nàng nổi giận, choáng nha yêu cầu anh còn rất nhiều, có biết hiện tại cô cũng khó chịu muốn chết không.

Đôi mắt đỏ ửng lạnh rét, mày gia khẽ cau, "Xem ra là anh ra không đủ sức, còn có tâm tình trừng mắt!"

Di chuyển thắt lưng, gia tăng tốc…

Pháo hoa nở rộ như bông hoa mùa hạ rực rỡ, người đàn ông cúi đầu hôn cánh hoa anh đào của cô nàng, không lưu loát cứng ngắc từ từ mềm mại, cánh tay vô ý thức ôm lưng rắn chắc của Chiến Vân Không, ngửa đầu ưm cào thành vết máu đỏ thắm ở sau lưng người đàn ông

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vị khách không ngờ tới!

Edit: Tịnh Hảo

Buổi sáng ngày hôm sau.

Hôm nay là ngày đi học đầu tiên, Noãn Noãn chống cằm, tiêu cự tan rã, mí mắt trên dưới đánh nhau.

Đều do người đàn ông tà ác cầm thú kia, cả đêm làm n lần, cô nàng còn có thể còn sống ngồi ở đây đúng là mạng lớn.

Thật muốn nguyền rủa anh thận mệt thận hư thận mất đi năng lực.

Buổi sáng là tiết lý luận nghệ thuật, được các bạn học gọi là môn học có chất lượng giấc ngủ cao nhất, buổi trưa hết giờ học, cảnh nội thất bên trong phòng học to như vậy xếp theo hình bậc thang thật đẹp.

Gần một trăm người có phân nửa đã gục ngã, Bạch Diệu Diệu đứng ở hàng cuối cùng, nhìn hồi lâu mới ngắm được mục tiêu nhân vật.

"Cô gái, lau nước miếng đi." d đ l q đ Bạch Diệu Diệu đưa khăn giấy cho cô, chỉa vào bả vai cô cười xấu xa nói, "Ôi, tối hôm qua giống như tớ nghe

tiếng gì kia của một người con gái nào đó… Còn dường như rất kích thích…"

"Ồ, sáng nay chẳng phải tinh thần của Cổ Thanh Dạ cũng vô cùng sảng khoái tự mãn sao, thừa nhận đi." Cô nàng Noãn chắp tay, tà ác nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Diệu ửng hồng. Khoác lên cánh tay của cô ấy, "Đi thôi, cô Bạch, lấp đầy bụng buổi tối tiếp tục chiến đấu."

"Đừng nói bừa, chúng tớ không quen."

"Được không quen, trên giường quen là được."

Muốn nói Cổ Thanh Dạ và Bạch Diệu đã bò vào cùng một chăn rồi, chuyện này còn phải nói đến mấy năm trước.

Tóm lại Cổ thiếu tin vào câu nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ (*), anh ta đợi được cô nàng Bạch.

(*) Nghĩa là có duyên (với nhau) thì một ngàn dặm, cũng có khả năng gặp nhau được.

Ra tới cửa trường học, hai cô gái đang bàn bạc bữa trưa ăn cái gì, không chú ý tới sau lưng một chiếc Santana đột nhiên lao ra, trực tiếp sẽ đụng vào bọn họ.

Thân thể hai người đột nhiên bay lên không trung, từ trên mặt đất bị ôm đến lên bậc cầu thang.

Cứu giúp kịp thời, mũi chân mới vừa chạm đất, chỉ thấy Santana sát bên người bọn họ rời đi.

Đôi mắt bỗng chốc khép hờ, bây giờ Noãn Noãn đối với chuyện này cực kỳ nhạy cảm, rõ ràng cảm thấy xe kia cố ý lái tới bên này, khốn kiếp, gần đây sao mà xui xẻo như vậy, suy nghĩ xem có nên thắp nén hương cúng bái thần linh đổi vận không.

"Buông tay." Tức giận không có nơi xả, quay đầu toàn bộ xả trên mặt ân nhân cứu mạng.

"Đây là thái độ đối với ân nhân?"

Cô nàng sững sờ, cười cong mắt, "Là anh! Thật là trùng hợp lần trước sao không chào mà đi rồi, anh còn muốn gói quà lớn không, không tìm được anh tôi nghĩ cần đăng lệnh truy nã gì đó không."

Bạch Diệu không hiểu, khi nào thì nhóc con kết giao với bạn mới. Bạch Diệu cũng là VIP hội liên hiệp thích nhìn bề ngoài cho Lãnh Thương 99 điểm.

Lạnh Thương khẽ cười, con ngươi âm trầm nhìn đuôi xe nhanh chóng biến mất, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Bạch Diệu, lông mày che giấu thần sắc khẽ động, vầng sáng quen thuộc chợt lóe lướt qua.

"Mỗi lần gặp tiểu mỹ nữ đều trong trường hợp kích thích, thật đúng là mảnh đất tỷ lệ phát sinh rủi ro cao."

Khóe miệng Bạch Diệu nâng lên, mọi người đều có cảm nhận giống nhau.

"Bớt nói nhảm đi, muốn gói quà lớn thì mời chúng tôi ăn trưa đi, các cô gái bị đói rồi."

"Noãn Noãn, như vậy không tốt đâu, Chiến gia biết thì tớ làm sao đây." Cô nàng Bạch run sợ, không phải chưa từng thấy Chiến gia nổi giận, cô nhóc không thể sống yên ổn hai ngày sao, hai ngày chẳng lẽ là hy vọng xa vời.

"Chút lòng thành, chúng ta đi thôi."

Lãnh Thương sảng khoái đồng ý, "Yên tâm, tôi không phải là người xấu."

Buổi chiều khiến tất cả mọi người học tiếng Anh muốn nôn mửa, khoa nghệ thuật và khoa Trung Văn cùng lên lớp chung, Bạch Diệu khuyên mãi mới khuyên được cô nhóc Noãn di chuyển lên lớp học.

Hai người ngồi ở hàng cuối cùng, buổi trưa ăn thịt dê nhúng quá no, cô nàng vẫn luôn ngồi không yên.

"Kiềm chế đi, không biết còn tưởng rằng Chiến gia ngược đãi đấy."

"Ôi, lần tới chúng ta đến quán kia ăn đi, dẫn theo mẹ và chị dâu."

Hai người đang nói chuyện, tiếng giày cao gót cộc cộc từ xa lại gần, người con gái cuốn theo một hương thơm đi lên bục giảng khiến toàn thể học sinh nam hít không khí ngã gục.

"Chào mọi người, tôi là giáo viên dạy tiếng Anh học kỳ này của các bạn, mọi người có thể gọi tôi là cô giáo Bạch đương nhiên gọi tôi là chị Bạch tôi cũng không ngại."

Toàn thể bạn học ồ lên cười to.

Lỗ tai khẽ động, giọng nói này giống như đã nghe qua ở đâu.

Ngẩng đầu, khép hờ mắt, mơ hồ không thấy rõ, lau, khi còn nhỏ nhìn không rõ ăn nhiều cà rốt một chút liền tốt.

"Đây là người phụ nữ ba Z."

"Ý gì?"

"Bạch Diệu cười, "Đây gọi là người phụ nữ ba Z chính là, tên gọi tắt của quyến rũ, thanh lịch và tri thức, theo tớ phân tích cô giáo Bạch không phải là dạng Z bình thường."

Ồ, hùa theo gật đầu cô nhóc Noãn đối với cô giáo Bạch trôi nổi này toàn diện cảm thấy hơi lạnh.

Cô giáo Bạch này quả thật xứng với người phụ nữ ba Z, ánh nắng buổi chiều tốt đẹp trên trăm người trong phòng học bậc thang vậy mà không có một học sinh ngủ, ngay cả cô nhóc đều cố gắng chờ đến khi tan lớp đã là một loại kỳ tích.

Giảng bài hài hước, phong cách thoải mái, dáng người xinh đẹp, giọng nói rất say lòng người.

"Quả Tiểu Quả (*), bạn học Bạch Diệu!"

(*) Quả trong quả cảm.

Nghe tiếng, cô nhóc Quả và Bạch Diệu dừng lại không hẹn mà nhìn về phía sau.

"Cô giáo Bạch có chuyện gì ạ?"

Bạch Nguyệt Oánh thanh lịch cười, mang túi da GUCCI màu đen style mới từ phía sau đi tới trước mặt, như đã quen từ lâu kéo cánh tay hai người.

"Cô mời các em uống cà phê."

Ơ ~ Hai cô nàng sửng sốt, tình huống gì đây.

Quán cà phê.

Bạch Nguyệt Oánh đi chọn cà phê, mày Noãn Noãn nhíu lại thành một đoạn dây thừng không hiểu mục đích của cô ta.

"Noãn Noãn, cậu có cảm thấy cô giáo Bạch dường như nhìn cậu bằng ánh mắt rất đặc biệt không?"

"Dừng, cậu nói như vậy rất dễ khiến tớ suy nghĩ lệch lạc đấy."

Từ trước đến nay người con gái xinh đẹp luôn vì dưỡng mắt người khác mà được sinh ra, huống chi là đại mỹ nữ ba Z phong cách khác xa này.

"Cô đã xem qua thành tích nhập học của các em, hai tiểu Trạng Nguyên, thành tích tiếng Anh lại càng tốt không phản đối, có hứng thú làm lớp trưởng lớp tiếng Anh của cô không."

Bạch Nguyệt Ánh giương nhẹ khóe môi, màu nâu trong con ngươi nhiễm một vầng sáng hung ác.

"Không có hứng thú."

Noãn Noãn mở miệng cự tuyệt, dieenndannleequyydonn đây là phản ứng đầu tiên của đại não làm ra, không quá lễ phép bật thốt lên cô cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Bạch Diệu thấy thế vội vàng giảng hòa, "Cô giáo Bạch em và Noãn Noãn đều là người thích tự do, cô nên mời người tài giỏi khác."

"Được, nhưng đáng tiếc cô cực kỳ thích hai người các em."

Lại trò chuyện một lát, ba người liền chia tay.

"Nhìn cái gì chứ, đi rồi."

Bạch Diệu lôi kéo khuôn mặt của Noãn Noãn nghiêm túc nhìn Bạch Nguyệt Oánh.

"Không có gì, chúng ta đi thôi, trước tiên đi đến phòng vẽ tranh."

Một chiếc Maserati như một con thiên nga trắng cao quý xuyên qua khu vực Cổ Thành xa hoa nhất, tim Diệu Diệu đều muốn bay ra khỏi cổ họng, nhóc con chết tiệt kia là lái xe hay là lái phi thuyền đây.

Cô nàng Noãn bình thường là dạng người dưới tình huống gì đều đuổi theo, người cuồng cơm không ăn một bữa liền cực kỳ đói.

“Diệu Diệu nhịn thêm một chút đi, lập tức đến buổi tối tớ mời cậu ăn bữa tiệc lớn.”

Bữa tiệc lớn! Còn ăn nữa!

Bữa trưa ăn một bụng thịt dê còn chưa tiêu hóa nữa, mới vừa rồi lại uống cà phê lại thêm người lái xe nào đó đem xe làm phi thuyền mà chạy khiến cô ấy muốn ói ra, đã đến cực hạn bịt chặt im miệng đè nén ham muốn buồn nôn.

“Tớ nhịn không được rồi.”

“Vậy thì nhịn lần nữa.”

Noãn Noãn quay đầu, phát hiện sắc mặc Bạch Diệu trắng bệch, nghĩ thầm, không phải cô nàng Bạch muốn— ói chứ.

Trong bụng căng thẳng, đạp xuống thắng xe lại, liền nghe—

‘Loảng xoảng— ầm’ Hai tiếng, ngay sau đó xe dao động một trận lớn.

Đột nhiên xảy ra hai lần va chạm thật lớn, Bạch Diệu thật sự muốn khóc, lảo đảo nhanh chóng đẩy cửa xuống xe vịn cây khô ven đường liền oa oa ói ra.

“Mẹ nó cô biết chạy xe hay không, xuống xe cho lão tử.”

Một người đàn ông hung hãn hùng hổ mở cánh cửa buồng lái ra, đưa tay phải bắt lấy Noãn Noãn.

Vịn cái trán đau, một bụng cô nàng Noãn ngập tràn giận dữ.

“Mẹ nó cảnh cáo ông đừng đụng vào tôi, không phải tôi đụng vào ông lão nương cũng là người bị hại đây.”

Bị tông vào đuôi xe không nói lại còn bi thương phía trước xe bị va chạm, cô cũng muốn mắng mẹ nó người nào ở phía sau cố tình đụng vào cô đây.

“Ôi, cô đụng vào người ta mà còn ngang ngược sao, nói đi muốn bồi thường như thế nào!”

Mẹ nó, gặp thổ phỉ rồi, bồi thường, bồi thường cái rắm.

Cô nhóc Noãn ngửa mặt, không sao cả khóe miệng nhếch lên, “Ngang ngược cái gì, khoe khoang ông không phải bị tôi đụng sao, ông xem xe của ông ngay cả một cái lỗ cũng không có tôi bồi thường ông cái gì?”

Chiếc xe sang trọng chống đạn đỉnh cao nhất thế giới, có thể chống cự được 15kg thuốc nổ, xem xét lại Maserati cũng không có chuyện gì, nhưng người đàn ông vạm vỡ chính là nhất quyết không buông tha.

“Nhóc con chết tiệt kia mồm mép rất lưu loát, cô không đụng vào tôi nhưng đụng vào tổng giám đốc trong xe của chúng tôi cô đụng vào xe chính là đụng vào tổng giám đốc chúng tôi rồi.”

Ôi chao, này là logic đặc biệt gì vậy, lại càn quấy quá.

Cô nàng xuất chiêu, nhéo vào eo nhỏ, “Gọi tổng giám đốc các người ra đây, ông một người lái xe nhỏ tránh sang một bên đi.”

“Noãn Noãn, chúng ta báo cảnh sát đi.”

Chân Bạch Diệu có chút nhũn ra kéo cô nàng Noãn, trước tiên vội vã túm chặt đứa nhỏ dễ kích động.

Người đàn ông vạm vỡ không nhường bước, Noãn Noãn cũng không chịu nhận sai, hai người mắt to trừng mắt nhỏ giằng co.

“Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của một người đàn ông đột nhiên đánh vỡ yên tĩnh, giọng nói mãnh liệt trầm mạnh làm cho người ta có một loại sức lực áp bức.

Thân hình người đàn ông cao lớn, mặc dù đã trung niên nhưng tuyệt đối là một người trung niên anh tuấn, tất cả sức quyến rũ trưởng thành của đàn ông đều thể hiện trên người đàn ông vô cùng sâu sắc.

Trưởng thành chững chạc, anh tuấn, khiêm tốn kín kẽ, đôi con ngươi như chim ưng phát sáng giống như có thể nhìn thấu tất cả.

Noãn Noãn quay đầu nhìn lại, chú hoa mỹ nam?

“Chú ơi chú bị thương sao?”

Giọng nói rất trong veo hấp dẫn người khác, người đàn ông thong thả từ xe bên kia đi tới, người đàn ông vạm vỡ cung kính gật đầu nhường đường.

Người đàn ông lơ đãng giương mắt, khi chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu thì ông sửng sốt.

"Anh nhỏ?"

Một tiếng nỉ non của người đàn ông, làm cho Noãn Noãn mơ hồ.

Dáng dấp của mình rõ ràng là thuộc về con gái nha.

"Ách— Chú ơi, cháu không phải là anh nhỏ mà là em gái nhỏ."

Sững sờ, Long Lân rất nhanh hồi phục lại tinh thần, khẽ hé miệng, "Hả, xin lỗi cô gái nhỏ, mới vừa rồi cháu hỏi chú cái gì?"

"Chú không bị thương chứ."

Lúc nói lời này, Noãn Noãn đưa mắt nhìn ông chú bên cạnh người đàn ông vạm vỡ.

Long Lân cười, giọng nói kia làm chấn động lòng người cảm giác chân thực như vậy, "Chú không sao, là cháu bị xe ở phía sau tông vào đuôi xe nên cẩn thận một chút, dù sao có đôi khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn cũng không ngoại lệ."

Trong lời nói của chú hoa mỹ nam có hàm ý.

Theo bản năng đuôi mắt Noãn Noãn liếc nhìn một vòng khu phố, phố Kim Sơn vẫn phồn hoa phồn thịnh như cũ, trên đường chính xe sang trọng lui tới đếm không xuể nâng cổ tay nhìn đồng hồ một chút.

"Cảm ơn chú nhắc nhở, nhưng cháu đề nghị tốt nhất chú nên đổi một tài xế, người này…" Cô nghiêng người nhìn rồi nhỏ giọng nói, "Người này có chút không có đầu óc."

Long Lân híp tròng mắt đen lại, ông dừng một chút sau đó phát ra tiếng cười sang sảng, "Ha ha ha… Thú vị, cô gái nhỏ cháu tên là gì?"

"Ôi, cô bé chúng ta lại gặp mặt nhau rất có duyên đấy."

"Các người quen nhau!"

Ánh mắt Long Lân nghi hoặc lưu chuyển ở giữa hai người.

Lãnh Thương nói xong người đã đi tới phía trước bọn họ, tay rất tự nhiên xoa nhẹ trên đầu Noãn Noãn.

Noãn Noãn cũng không tránh cũng không ghét, Lãnh Thương cho cô cảm giác giống như là anh trai, quen biết Noãn Noãn cũng biết, nhóc con này thật ra thì chọn người vì quen mắt, không thoải mái cô sẽ bài xích.

"Ân nhân cứu mạng, chú hoa mỹ nam các người cũng quen nhau."

Cô nàng hỏi lại một câu.

Hoa mỹ nam? Lãnh Thương trêu chọc liếc nhìn Long Lân, dựa nghiêng lên xe, "Cha nuôi cách xưng hô này dường như không tệ, cô nhóc này lại có người cố tình đụng vào em!"

"Làm sao anh biết."

Noãn Noãn không nghe rõ chữ lại kia.

Lãnh Thương kinh sợ nhún vai, "Đoán được, nếu không em muốn anh làm anh hộ vệ bảo vệ em lên đường bình an."

Nhếch môi, cô nàng cười đùa giỡn, "Anh nghỉ ngơi đi, cô nàng đây không thiếu hộ vệ, nếu tất cả mọi người đều không có việc gì vậy chúng cháu rời đi trước, chú hoa mỹ nam hẹn gặp lại."

Hình ảnh màu trắng biến mất, Long Lân khép hờ đôi mắt vẫn nhìn khói xe còn lưu lại trong không khí như có điều suy nghĩ.

"Cha muốn tất cả tài liệu của cô bé."

"Cha nói Tinh Tiểu Noãn sao."

Lãnh Thương cau mày, như có chút không hiểu, chẳng lẽ cha nuôi trở nên khẩu vị nặng, thích Lolita rồi!

Tinh Tiểu Noãn? Trong miệng Long Lân gọi ra tên của cô, khóe miệng hơi cong.

"Con gái của Tinh Tử Bằng?"

Lãnh Thương sững sờ, vứt bỏ tàn thuốc trong tay mở cửa xe Lincoln ở phía sau, "Cha, lần này cha trở lại vốn định ở khách sạn hay là về nhà ở."

Bầu trời mưa rơi tí tách, làm ướt nhòa thành phố mà ông đã mười tám năm chưa trở về, im lặng chốc lát…

"Về nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71-2: Vị khách không ngờ tới (tiếp)

Eidt: Tịnh Hảo

Tập đoàn Thiên Vũ.

Hai người đàn ông ưu tú giống nhau ngồi mặt đối mặt, vẻ mặt Cố Trì ngược chiều ánh sáng yên lặng.

Chiến Vân Không đột nhiên tới thăm hỏi, không có thông báo thông qua thư ký tiến thẳng vào phòng làm việc của Cố Trì vẫn kiêu ngạo liều lĩnh như trước.

Hành động không mời mà đến khiến cho Cố Trì ít nhiều có chút khó hiểu, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như không có gì.

"Hôn nay Chiến tổng tự mình đến, Cố mỗ thụ sủng nhược kinh không biết có gì có thể giúp đỡ được không?"

Chiến gia cũng không khách khí, hai chân bắt chéo nghiêng người dựa vào ghế đốt điếu thuốc, vẫn lạnh lẽo như thế lại mang theo chút cảm giác thân thiết quen thuộc.

"Tôi tới là đưa cho Cố tổng một tin tức độc nhất vô nhị."

Nhìn người đàn ông đối diện phun khói, giữa làn khói trắng Cố Trì nhìn trong mắt Chiến Vân Không mờ mịt với vẻ mặt không hiểu.

Nhíu mày cười nói, "Không biết Chiến tổng cho tin tức lớn gì Cố mỗ xin lắng tai nghe."

"Vụ phố Kim Sơn tòa AB nổ tung, Cố tổng cảm thấy thế nào."

Nói ra lời ấy, thân thể Cố Trì chấn động, đây là Chiến Vân Không diễn tuồng gì chủ động tung ra vụ nổ, toàn thân người đàn ông này kín đáo tràn đầy hơi thở bí mật, ánh mắt giống như đã từng quen biết nhau đã gặp qua ở nơi nào.

"Cố mỗ không biết ý tứ của Chiến tổng, theo tôi biết từ trước đến nay tập đoàn luôn không lộ ra ngoài ánh sáng bất cứ cơ hội tin tức nào, sự kiện tòa AB nổ tung lần này cảnh sát vẫn còn đang điều tra, giới truyền thông đều biết muốn lấy được tin tức độc nhất vô nhị này như so với lên trời, lại không nghĩ rằng hôm nay Chiến tổng tự mình tặng tin tức này cho tôi."

Cố Trì phân tích xem muốn lấy được tin nổ độc nhất vô nhị thật sự khó khăn, nhưng ai có thể biết rốt cuộc trong lòng Chiến tổng là đang tính toán cái gì.

Khóe miệng khẽ nâng, Chiến Vân Không cười, "Cố tổng rất hiểu rõ tập đoàn Bàng Bạc của chúng tôi, tin tức lần này tôi chỉ cho Thiên Vũ độc quyền. Mục đích của tôi…"

Chiến Vân Không phủi tàn thuốc rơi xuống, theo thói quen khẽ phủi trên tây trang màu xám liền không có bụi bặm, "Mục đích của tôi chỉ có một chính là muốn thiết lập một mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với Thiên Vũ, sau này tin tức của Bàng Bạc sẽ toàn quyền thụ lý cho Thiên Vũ, điều kiện chính là tôi không muốn phải nhìn thấy bất cứ tin tức gì có liên quan đến vợ của tôi, có thể làm được không!"

Giọng nói sắc bén bá đạo, xen lẫn khí thế rét lạnh, trong lòng Cố Trì không nhịn được run lên, đáy mắt vẻ mặt thay đổi khó lường, anh nên xem xét kỹ Chiến Vân Không này lần nữa, đẩy tập đoàn ra đứng mũi chịu sào chỉ để bảo vệ một người con gái, anh nên nói Chiến Vân Không quá ngu xuẩn hay là quá yêu đây.

"Có thể hợp tác cùng với tập đoàn Bàng Bạc là ước mơ của tất cả tập đoàn truyền thông, Cố mỗ có thể hợp tác với Chiến tổng thật sự quá may mắn, anh yên tâm tin tức của phu nhân Chiến đã giảm sút rồi."

"Vậy thì tốt."

Uống một hớp trà xanh, ý tứ Chiến gia cũng không muốn lập tức rời đi, trái lại mặt hiện nụ cười nhạt nhìn Cố Trì.

"Đã nhiều năm như vậy, khẩu vị vẫn không đổi, cho dù người đã đổi tên, cho dù có một số việc sớm đã quên nhưng thói quen vẫn sửa không được, anh nói có đúng không Cố tổng."

Nhíu lông mày, Cố Trì cảm thấy Chiến Vân Không trước mặt thật là làm cho người ta nhìn không thấu, giống như những câu nói kia, rồi lại làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Nồng đậm mà không nhạt, nhạt mà thơm ngát, thưởng thức trà giống như là cuộc sống thỉnh thoảng lúc thì yên bình lúc thì gợn sóng, tôi nghĩ cuộc sống của Chiến tổng hẳn là muôn màu muôn vẻ, công thành danh toại, vợ đẹp trong ngực, ngày nay thiên hạ này không có chuyện gì mà Chiến tổng không làm được."

Mũi Chiến gia xì khẽ.

"Tôi là người không phải là thần, trơ mắt nhìn anh em vào sinh ra tử của mình bị nổ chết nhưng không làm gì được, tôi hy vọng anh ấy đừng trách tôi, tôi hy vọng anh ấy biết rõ lựa chọn cuộc sống hiện nay của chính mình."

Đứng lên, Chiến Vân Không gài nút áo tây trang lại, "Ngày mai tôi sẽ phái trợ lý đến, hôm nay Chiến mỗ cáo từ trước."

Nhà cổ.

Tối nay nghênh đón một vị khách không tưởng tượng đến.

Sau khi đưa Bạch Diệu về nhà, Noãn Noãn tự mình lái xe về nhà cổ, khi xe tiến vào đầu hẻm nhỏ một chiếc Lamborghini màu xanh dương chặn lại đường của cô.

Xuống xe, cô vòng quanh Lamborghini dạo một vòng, kiểu dáng xa xỉ đặc biệt quả nhiên là xe tốt, vậy cũng không thể hoành hành dừng ở nơi này.

Đi bộ về nhà, người còn chưa vào nhà liền đứng ở trong sân kêu to, "Trong nhà có đàn ông không!"

Chỉ hô liền có người trả lời, hiện tại tiếng kêu gọi đặc biệt của cô nhóc Noãn vừa dứt, bên này liền vang lên đáp lại, "Quan Nhị Gia ở trong này, phu nhân có gì phân phó ạ!"

"Ngoài cửa có xe Lamborghini là của ai?"

Ánh mắt Quan Lê Hiên lập tức sáng, lại gần Noãn Noãn cười đến hèn hạ ti tiện, "Không nghĩ tới bộ dáng cô nàng họ Tinh đã lớn lên một chút, nhưng mà vị bên trong đó có chút quen mắt."

"Anh nói gì vậy?"

Cô nàng họ Tinh? Nhìn quen mắt? Cô nhóc Noãn nghi ngờ liếc anh ta một cái, "Nói cho rõ ràng đi."

Quan Lê Hiên nhíu mày kéo cô, "Đi vào chẳng phải sẽ biết sao, đi với anh."

Trong phòng khách đèn sáng trưng, người đàn ông kiêu ngạo ngồi ổn định ở trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, đôi mắt sâu thẳm tối đen như mực giống như ngôi sao đã tắt thâm thúy mê người trong vũ trụ, thấy người con gái đối diện vẻ mặt khẽ ửng hồng.

Người con gái này quả thật rất quen mắt, rồi lại rất xa lạ, Noãn Noãn nhất thời cũng không biết là nên chào hỏi hay là đuổi cô ta ra ngoài.

"Đã lâu không gặp rồi Noãn Noãn!"

Tóc dài đen óng theo động tác của người con gái mà bay lên, thật đúng là vô cùng đẹp, cô ta cười rất hữu nghị phát ra từ tấm lòng chân thành, nhưng bên trong có bao nhiêu tình cảm chỉ sợ cũng chỉ có bản thân cô ta rõ ràng nhất.

Chân mày Noãn Noãn khẽ động, trong lòng có dự cảm xấu bay lên, trong lòng nói sao cô ta sẽ xuất hiện ở chỗ này, cô ta từ đâu xuất hiện, mục đích cô ta tới đây là gì, động cơ không thuần khiết, có mục đích!

Da đầu cứng rắn, môi cứng ngắc nhếch lên, Noãn Noãn vẫn rất lễ phép, "Đã lâu không gặp, chị họ!"

Vẻ mặt Tinh Hạ kiêu ngạo, tất chân hấp dẫn bao quanh đôi chân hoàn mỹ thon dài, cô ta rất hài lòng thái độ của Tinh Tiểu Noãn đối với mình.

Trước còn tưởng rằng quả ớt nhỏ sẽ không có văn hóa bất kính với mình chứ.

Nhưng cô nàng chính là người đánh bất ngờ, bên này Tinh Hạ đang hả hê, lại nghe nửa câu sau của Noãn Noãn giận đến ngực phập phồng nút áo trước ngực rõ ràng có dấu vết muốn nổ tung.

"Lúc này không phải đang là thời hoàng kim của chị họ sao, hay là nói cuộc sống ở nước ngoài không tốt chạy về trong nước phát triển!"

Chiến gia nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giận dữ của Noãn Noãn, khóe miệng lơ đãng cong lên, ánh mắt giống như dao găm chuyển tới trên tay nắm chặt thành quyền của Tinh Hạ, cảm xúc người đàn ông không rõ mấp máy môi.

Rõ ràng là nói mình làm nghề nghiệp không chính đáng sao, ở trước mặt đại soái ca Tinh Hạ có chút mất mặt, hai gò má ửng hồng vừa định trả lời lại một

cách mỉa mai chỉ thấy người đàn ông từ trên ghế sofa đứng dậy mang theo luồn gió lạnh cực hạn.

"Thời gian không còn sớm, Hổ Tử dẫn biểu tiểu thư đến phòng trọ."

Chiến Vân Không kẹp cô nhóc Noãn còn đang tức giận không tiếp tục nói lời vô nghĩa trực tiếp đi đến lầu hai, cô nàng bắt đầu muốn giãy giụa nhưng toàn thân người đàn ông là bắp thịt tất cả phản kháng đều là uổng phí hơi sức.

"Tại sao chị ta ở nhà của chúng ta?"

Đây là câu nói đầu tiên vào tối nay của Noãn Noãn nói với Chiến gia, cô ngồi ở trên giường trừng mắt nhìn Chiến Vân Không, không nháy mắt ánh mắt lướt qua rất sắc bén ở trong mắt Chiến gia có chút xinh đẹp động lòng.

Một tay chống đỡ một bên thân thể cô, nâng cằm tinh xảo của cô lên, "Ngày đầu tiên đi học chơi vui không?"

Cố ý nói sang chuyện khác? Cô nàng xì khẽ một tiếng, "Đồng chí thủ trưởng, xin trả lời vấn đề của em trước được không?"

"Tiểu Noãn Noãn nhà anh không phải khéo hiểu lòng người nhất sao!"

Chạm khẽ lên môi phấn nộn của cô, một giây kế tiếp liền hôn cọ sát lẫn nhau dòng điện lạnh lẽo làm toàn thân Noãn Noãn giật mình, đầu lưỡi bá đạo xông vào khuấy đảo lục lọi trong miệng ngọt ngào của cô.

Đầu óc cô nhóc như chập mạch, một mảnh trắng sáng trong nháy mắt cau mày sợ hãi nghịch ngợm chọt lóe, thuận tay vòng trên cổ người đàn ông, xuống phía dưới đè hai người ngã trên giường lớn màu xanh đậm.

Mập mờ nằm sấp trên lồng ngực rộng lớn vững chắc của Chiến gia nghe tim đập mạnh, giống như tất cả hoang mang đều bị khí thế mạnh mẽ này của người đàn ông đuổi đi.

Ỷ vào, tham luyến giống như càng ngày càng không thể rời bỏ anh, Noãn Noãn tức giận đánh vào vị trí tim của người đàn ông thật sự mà nói sức lực dùng rất lớn.

Chiến gia rất hưởng thụ sự yên tĩnh lúc này, dịu dàng vuốt ve phía sau lưng mỏng manh của cô.

"Hôm nay Tinh Hạ là bị Cổ Thanh Dạ mang về."

Ngẩng đầu, chân mày cô nàng nhíu chặt, "Gia luôn luôn làm ra vẻ nghiêm túc mặc kệ sự đời, vì sao chứa chấp chị ta?"

Người đàn bà nhẫn tâm độc ác đó, người xưa nói rất hay, ba tuổi đã thấy tất cả, Noãn Noãn rất hiểu rõ Tinh Hạ.

"Bởi vì cô ta là người của nhà họ Tinh nên anh phải quản."

Noãn Noãn sửng sốt, quả nhiên Chiến thần đặc biệt lớn mạnh logic vặn vẹo cũng có lối suy nghĩ mạnh mẽ, "Lý do không thành lập." Cúi người dán lên tai người đàn ông cô nàng tìm đường chết thổi khí nóng, cánh môi trêu chọc ma sát người đàn ông, "Chị ta là người xấu."

Bụng dưới có một luồng nhiệt, đại não báo động vang lên hiện tại anh nhất định lập tức muốn giày vò trên người tiểu yêu tinh nếu không thì…

Nào có thể đoán được, Chiến gia tính nhầm, có người đánh đòn phủ đầu bò dậy hai tay thần tốc tức giận kìm chặt cổ của người đàn ông.

"Cho một lý do để Tinh Hạ ở lại, bằng không…" Cô nhóc nheo mắt, lóe ra tia nguy hiểm, cắn răng nói "Bằng không tối nay bản tiểu thư liền ăn anh."

Đuôi lông mày nhếch lên, cánh tay gối đầu, Chiến gia cầu còn không được cười tà, giọng nói hấp dẫn mê người, "Xin mời cô nàng Noãn hành hạ và giày xéo."

Nói xong eo ưỡn lên, gương mặt Noãn Noãn ửng hồng đều có thể nhỏ ra máu rồi, kiều diễm mê người.

Ma quỷ khó chịu này, tay lại tăng thêm vài phần, "Em không thích chị ta Chiến gia anh tự mình làm đi, hừm!"

"Đi đâu?" Chiến Vân Không nắm eo nhỏ của Noãn Noãn ngăn cản cô xuống giường.

Cười quyến rũ, quốc sắc thiên hương, "Hôm nay cơ thể cô nương khó chịu, gia tự động giải quyết đi nha, ngoan!"

Bàn tay xoa nhẹ lên bụng bằng phẳng của cô, dịu dàng nói, "Đau bụng à."

"Không đau."

Ngoan ngoãn nằm úp sấp trên lồng ngực người đàn ông một lần nữa, trái tim người đàn ông tê rần, ôm thân thể mềm mại trong ngực cố gắng kiềm chế, lúc thì như ác ma lúc thì như thiên sứ, trước nay Chiến gia tay trắng không có kế sách.

Cả đêm giày vò, Chiến Vân Không tắm nước lạnh ba lần, tố chất cơ thể quá mức cường hãn coi như một đêm ngủ không ngon thì lúc này gia vẫn như cũ

thần khí thoải mái chống đầu lên nhìn miệng Noãn Noãn đầy nước bọt khuôn mặt nhỏ nhắn, trong ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Điện thoại di động của Noãn Noãn chấn động ở trên giường, Chiến gia rất tự nhiên cầm lên nghe.

"Này, nhóc Noãn, cô giáo Bạch kêu chúng ta đến lớp sớm tới phòng làm việc một chuyến…"

Cô giáo Bạch? Tròng mắt của Chiến gia như mây đen bắt đầu lộ ra, khớp xương nắm chặt phát ra tiếng, chẳng lẽ là cô ta? Không ngờ động tác cô ta nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thời cơ ra tay thích hợp nhất!

Edit: Tịnh Hảo

"Người con gái này nhìn rất quen mắt, anh Thương, anh xem xem có phải là người kia mà chúng ta đã gặp vào ba ngày trước không!"

Lãnh Thương lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, không có phản ứng, ánh mắt ảm đạm như không nghe thấy.

Thật lâu cũng không có trả lời, Đại Lực luống cuống vò đầu.

"Đừng có kéo mấy sợi tóc nữa, vốn đã rất ít rồi."

Nằm ngửa trên ghế sofa bằng da vô cùng xa hoa, Lãnh Thương nhìn chằm chằm Bạch Diệu trong video clip ghi hình trên màn tinh thể lỏng như có điều suy nghĩ.

Tại sao người con gái xinh đẹp như vậy phải làm chuyện như vậy, thiếu tiền? Nhìn dáng dấp không giống, chẳng lẽ cô ấy là kẻ nghiện.

"Đại Lực, anh trai cho cậu làm một việc tốt."

"Tốt bao nhiêu?" Đại Lực lập tức lên tinh thần.

Lãnh Thương đứng lên, tay vỗ lên bả vai cứng rắn của Đại Lực, "Theo dõi mỹ nữ."

Ba ngày nay, cuộc sống đại học của Tinh Tiểu Noãn và Bạch Diệu trôi qua coi như thuận buồm xuôi gió, nhưng vừa nghĩ tới người con gái kia đến ở trong nhà cổ lòng Noãn Noãn liền khó chịu.

"Noãn Noãn, chị họ cậu ở trong nhà cổ không rõ mục đích."

Biến mất một thời gian buổi trưa hôm nay Thiên An An từ trên trời rơi xuống ở trường quốc lập Trung ương, toàn thân là áo da bó sát mạnh mẽ tàn khốc quần da màu đen trang điểm theo kiểu punk phối với một chiếc môtô việt dã màu đỏ, phong cảnh xe máy mỹ nhân nóng bỏng đẹp khiến cổng trường quốc lập Trung ương cực kỳ chặt chẽ nước chảy không lọt.

Hai con mắt Noãn Noãn nhìn thấy Thiên An An, "Cậu… Cậu không phải bỏ trốn cùng anh họ Chiến Tả sao?"

"Đi, đừng làm rộn, tớ và anh ta không có quan hệ gì cả, nói một chút vì sao Tinh Hạ đến ở nhà cậu."

"Làm sao cậu biết!"

Noãn Noãn hút ngụm nước chanh, dáng vẻ không có nhiều tinh thần.

Diệu Diệu đến rất hưng phấn, không ngờ mình có thể nhìn thấy Thiên An An, quả thật là người con gái tài ba xinh đẹp và thông minh.

An An cởi áo khoác xuống tùy ý để trên lưng ghế dựa, buộc tóc lại, mùi hương thơm ngát tỏa ra.

"Ngày đó Cổ Thanh Dạ cứu chị ta tớ vừa lúc ở đó, sao chị ta trở về nước tớ nhớ năm đó ông nội Tinh đã cảnh cáo chị ta."

"Cảnh cáo chị ta cái gì?"

Bạch Diệu tò mò hỏi một câu.

Thiên An An cau mày suy tư sau năm giây nói, "Tớ nhớ ông nội Tinh nói, nếu như chị ta dám trở lại liền đánh gãy chân của chị ta, đúng không Noãn

Noãn.”

Ngón tay ở trên thực đơn lướt rất nhanh ẩn hiện nhiều lần, gọi một bàn đồ ăn lớn, khép thực đơn lại, Noãn Noãn gật đầu một cái.

“Đúng đấy, cậu không nói thì tớ đã quên, nhưng mà tớ nghe nói ở nước Anh chị ta là người mẫu có chút danh tiếng, đột nhiên trở về có chút không thể tưởng tượng được.”

“Tớ nghe mỹ nam Cổ nói, ngày đó một đám người cầm dao đuổi chém chị ta, chị ta vô tình đụng vào trên xe anh ấy lúc đó Cổ Thanh Dạ mặc quân phục nên những người đàn không dám vướng vào bỏ chạy rồi.”

Đôi mắt Noãn Noãn u ám, Tinh Hạ yêu bản thân mình nhất, cô ta tuyệt đối sẽ không tìm cái chết va vào trên xe trừ khi là… cố tình!

Tập đoàn Bàng Bạc.

“Tổng giám đốc đây là thời khóa biểu học kỳ này của phu nhân.”

Chiến Vân Không đứng bên cửa sổ không nhúc nhích, khói thuốc lượn lờ trên ngón tay thấy không rõ vẻ mặt của người đàn ông. Phần lưng thẳng tắp kiên nghị tràn đầy sức lực vô hạn.

Một hồi lâu sau.

“Ba giờ buổi chiều ngày hôm nay tổ chức cuộc họp ký giả.”

Liên Ước ngẩn ra, đi theo bên cạnh Chiến gia sáu năm, vẫn là không quá thích ứng với vẻ âm trầm lạnh đến tận xương tủy của người đàn ông này, nhưng anh ta biết rõ mỗi quyết định của Chiến Vân Không đều đã tuyệt đối suy nghĩ kỹ càng.

“Dạ tôi lập tức sắp xếp, vậy bên người phát ngôn?”

“Chiến Tả đại diện toàn quyền tôi.”

Xoay người cầm thời khóa biểu trên bàn, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đâm trên một cái tên.

Quầy rượu tối.

Lòng Bạch Diệu không yên ngồi một chỗ trong góc tối, cầm coca trong tay đều bị cô phủ làm nóng rồi.

“Là tiểu thư Bạch sao?”

Đột nhiên một người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện đến gần bên người cô.

Thân thể Bạch Diệu rét lạnh, ánh mắt cảnh giác liền nhìn người đàn ông, “Anh là ai?”

“Tiểu thư nhà chúng tôi muốn gặp cô, xe đã chờ ở bên ngoài, đêm nay hàng trong tay cô chúng tôi muốn toàn bộ.”

Phía sau khí lạnh xâm nhập vào đáy lòng, chân đều đã tê rần, đối phương là người nào làm sao biết cô có hàng.

Nửa tiếng sau.

Xe dừng ở trước cửa biệt thự phong cách châu Âu ở vùng ngoại ô.

“Tiểu thư Bạch xin đi theo tôi.”

Lại nói, lá gan của Bạch Diệu thật đúng là lớn, không có bất kỳ liên lạc gì với người ta liền đi theo, đi dài trên hành lang tối tăm trong lòng bàn tay cô nàng Bạch có chút ướt.

Lên lầu ba, bảo vệ mở cửa.

“Tiểu thư Bạch, thật vui khi cô có thể đến.”

Chắc là nói người phụ nữ yêu mị ngồi trên ghế dựa và nữ sinh, phía sau là hàng loạt màn hình giám sát TV điều khiển bày ở mỗi chỗ khác nhau.

Cô nàng Bạch kinh hãi, rốt cuộc đám người này là làm FBI sao? Cả mặt tường đều là TV vậy theo dõi ở đâu?

Câu hỏi mắt xích liên tiếp lượn vòng trong đầu Bạch Diệu, người phụ nữ phía đối diện luôn giữ nụ cười thân thiện, ý đó là nói chị gái cho cô thời gian tiêu hóa.

“Tìm tôi có chuyện gì.”

Mặc dù lòng Bạch Diệu sợ nhưng ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, nói đùa, Diệu Diệu chúng ta cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn khắp chốn.

"Mời ngồi, tiểu thư Bạch uống coca hay là uống trà gừng!"

"Cô điều tra tôi?"

Người này hiểu rõ Bạch Diệu, cô nàng thích uống coca, nhưng rất ít người biết cô thật ra thích uống nhất là trà gừng.

"Biết người biết ta mới có thể đứng vững gót chân không phải sao, cho tiểu thư Bạch một ly trà gừng."

Nhìn chằm chằm ngũ quan cô gái xinh xắn, mày khẽ cau gương mặt này có chút quen mắt, đã gặp qua ở nơi nào… Ở nơi nào?

"Có chuyện cứ nói thẳng."

"Ha ha, tiểu thư Bạch quả nhiên có dũng có mưu, nhưng cô có nghĩ đến chuyện cô bán ma túy này một khi bị mọi người biết bọn họ sẽ nhìn cô như thế nào, một tay buôn bán ma túy!"

"Ừ, cô nói rất chính xác tôi là kẻ cặn bã buôn bán ma túy mà sống, câu trả lời của tôi có làm hài lòng tiểu thư Nguyệt không."

Cô gái sững sờ, cô nhận ra mình rồi, đuôi lông mày nhếch lên Nguyệt Thật cười rất đẹp lại khuynh nước khuynh thành như ánh trăng lúc này.

Khoát tay, bên trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Tiểu thư Bạch quả nhiên thông minh, bằng không cũng sẽ không ở một chỗ nhỏ trong tối có nhiều khách hàng cấp cao như vậy, chúng ta làm một cuộc giao dịch như thế nào!"

"Tôi không hiểu rõ ý của tiểu thư Nguyệt."

Bạch Diệu không khách khí uống trà gừng, nghĩ thầm, thật đúng là mùi vị cao cấp thật không tệ.

Nguyệt Thật cười một tiếng, "Ý tứ rất đơn giản, tôi muốn Tiểu Noãn phải chết."

Khí lạnh tỏa ra, quá độc ác, có thâm thù đại hận gì mà muốn đẩy Noãn Noãn vào chỗ chết.

Trong lúc đang suy nghĩ, một ly trà gừng thấy đáy, "Tiểu thư Nguyệt đầu óc ngài bị ướt sao, tôi có chết cũng sẽ không hại Noãn Noãn điểm này tôi xin ngài ghi nhớ, còn có trong quy luật làm ăn của tôi không tiếp đơn của con gái ngài nhớ kỹ xin tự mình giải quyết, xin cáo từ."

"Nếu như Bạch Khải Sơn biết con gái mình kiêu ngạo nhất là một ma túy, cô nói xem ông sẽ có cảm tưởng gì, có thể tự sát ở trong tù hay là… bị giết?"

Hai chữ cuối cùng Nguyệt Thật đặc biệt kéo dài, Bạch Diệu muốn tạt ly cà phê từ đầu đến chân khiến cô ta thảm thương.

"Này hiếp tôi?"

Môi nhếch lên, Nguyệt Thật lấy ra một phần tài liệu đẩy tới trước mặt cô, "Nói quá lời, uy hiếp chưa nói tới chỉ là muốn nhắc nhở cô mặc dù nhà họ Chiến cây lớn rễ sâu nhưng dù sao cô không phải là thành viên của nhà họ Chiến, Mộ Thanh Nhi có thể bảo vệ cha cô một lúc cũng không thể bảo vệ được cả đời, tôi Nguyệt Thật muốn một người chết rất dễ dàng."

Ngụ ý, cô nhất định phải đồng ý, cô biết giết chết Bạch Khải Sơn ở trong ngục quả thật dễ như trở bàn tay.

Bước chân dừng lại ở trước cửa, móng tay gắt gao bấu vào trong thịt, cha cô ở trong ngục một đêm đầu bạc cô có thể làm chỉ có nắm chặt thời gian dùng hết khả năng của mình tìm ra chứng cớ kháng án lần nữa dùng hy vọng còn lại đánh cược, nhưng bây giờ không hợp tác với người con gái điên khùng đáng chết này thì sẽ giải quyết bằng sức mạnh.

Lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, đau đớn thấm vào máu chảy ra như sông.

Bên trong phòng an tĩnh.

Một giây.....

Hai giây.....

Bỗng chốc quay đầu lại, cô nàng Bạch cười híp mắt trở lại ghế ngồi, "Khác biệt đấy, có chuyện gì chúng ta cứ bàn không nên lấy sinh mạng ra nói giỡn ngài nói đi, muốn tôi làm gì ngài cứ việc mở miệng tôi Bạch Diệu thề với sàn nhà tuyệt đối xông vào biển lửa đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ."

Rất dễ nhận thấy thủ đoạn ti tiện của Nguyệt Thật đã đạt được hiệu quả, môi cong lên, "Đây là khoản dự bị đưa cho cô sau khi chuyện thành công tôi sẽ thêm mười triệu."

Bởi vì một chút vấn đề xuất hiện ở buổi kiểm tra sân diễn, dẫn đến buổi biểu diễn kéo đến ngày hôm nay, trên sâu khấu Phong Tây vẫn sử dụng giọng hát

quyến rũ nam sắc đặc hữu của anh khiến toàn hiện trường mấy trăm ngàn người mê ca nhạc có một bữa tiệc thịnh soạn về thính giác và thị giác.

Anh từng nói, mê ca hát chính là tất cả của anh.

Bốn tiếng của buổi biểu diễn, yên ổn không ngừng, Phong Tây như nổi điên thỏa mãn yêu cầu của fan, Noãn Noãn trên đài khách quý mắt chợt mờ mịt, cũng không biết làm sao đêm nay Phong Tây trên sân khấu là chân thực nhất, vỗ tay trầm trồ khen ngợi tay đều muốn sưng lên.

Phía sau sân khấu.

Phòng nghỉ ngơi chất đầy hoa tươi và quà tặng ngay cả nơi trống cũng không có.

"Đại siêu sao, có thể dọn dẹp chiến lợi phẩm của ngài một chút không hay là không cho em tiến vào, em đi đấy."

Chen chúc ở trong một cánh đồng hoa, cô nàng Noãn thật là có phong cách hoa liên tử.

"Bảo bối em đã đến rồi, mau mau nhanh chóng dọn dẹp chuyển những thứ này đi đừng chèn ép hỏng cô nhóc nhà tôi."

Trưởng trợ lý dời hoa đi, Phong Tây giữ chặt Noãn Noãn không buông tay, "Chúng ta lâu rồi không gặp anh trai nhớ muốn chết, tới hôn một cái."

Dứt lời, Phong Tây cong môi lại sát Noãn Noãn làm bộ muốn hôn.

Phốc~

Người hôn chưa đến!

'Hắt xì—'

"Không chơi như vậy Noãn Noãn vô tình quá, anh dị ứng phấn hoa em cũng không phải không biết, đứa nhỏ đáng chết!"

"Cắt, đối phó với loài ác lang này tuyệt không nương tay, quan tâm anh bị dị ứng gì. Tránh ra xa em một chút."

Noãn Noãn ghét bỏ ngồi trên ghế hóa trang.

Choáng nha sản phẩm dưỡng da còn nhiều hơn cả phụ nữ, một người đàn ông có cần thiết chăm sóc bản thân tỉ mỉ vậy không, không biết còn cho rằng Phong Tây đẹp trai là tự nhiên đấy.

"Không cần hâm mộ, anh đã gói một món quà lớn gửi đến nhà cổ rồi."

Không e dè thay quần áo, lộ ra toàn thân bắp thịt cường tráng Noãn Noãn nhìn thấy tất cả cũng không có xấu hổ gì Phong Tây giống như người thân của cô.

"Dáng người của anh Phong và chồng của em… Chậc chậc… Kém quá xa, lừa gạt một nữ sinh nhỏ vẫn đủ có tác dụng."

Liếc cô một cái Phong Tây không vui, "Anh có thể so với Chiến thần thì chẳng phải anh cũng là Chiến thần sao, phóng mắt nhìn dáng người có một không hai của anh trong làng giải trí chúng ta đi."

"Dạ dạ, ngài là ai vậy, Phong Tây thiên thần trong lòng người hâm mộ nhạc và phim ảnh buổi tối mời ăn gì đây em đói muốn chết."

Khen ngợi anh chưa từng vượt qua hai câu có đôi khi Phong Tây không biết rõ mình nên làm gì với nhóc con này.

Có vẻ như có chút nguy hiểm đấy.

"Diệu Diệu đâu rồi, cô ấy không phải đi cùng với em sao thế nào không có thấy cô ấy."

"Cậu ấy bị tiêu chảy, làm việc trong nhà vệ sinh."

Hai người đang nói, Bạch Diệu yên lặng tựa trên cửa sắc mặt trắng bệch, nhìn qua cực kỳ yếu ớt.

"Diệu Diệu em không sao chứ, nếu không chúng ta đi bệnh viện vô nước biển có thể tốt một chút, nơi nào em không thoải mái."

Lắc đầu, cô ấy cười một tiếng với Phong Tây, có thể tới xem buổi biểu diễn của anh đã rất thỏa mãn bây giờ các thiếu nữ chẳng ai mà không thích Phong Tây đẹp trai cô ấy rất may mắn có thể biết Noãn Noãn cô gái như ánh nắng tươi sáng như vậy, rất may mắn có thể trở thành bạn của cô, rất may mắn không phải mình tự chiến đấu.

"Không phải là cầm thú Cổ kia hành hạ cậu đấy chứ."

Mặt Bạch Diệu ửng đỏ, ba đường vạch đen trong nháy mắt nhuộn đen trên trán.

“Đừng nói bậy, tụi tớ là người ngây thơ trong sạch, cậu cái người này hư hỏng nông cạn quá.”

Lúc này—

Điện thoại di động reo.

Liếc mặt nhìn số điện thoại hiện lên, chân mày không lộ ra dấu vết nhẹ chau lại, Bạch Diệu khom người đi tới hành lang nghe.....

“Nghe nói buổi tối là lễ chúc mừng cá nhân của Phong Tây, tôi cảm thấy là thời cơ ra tay thích hợp nhất.”

“Tôi sẽ nắm chắc có chừng mực, không cần cô nhắc nhở.”

“À~ Vậy thì tốt, chờ tin tốt của cô…”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cha của bảo bảo là ai!

Edit: Tịnh Hảo

Dọc theo đường đi, Noãn Noãn và Phong Tây đấu khẩu cũng không có phát hiện Bạch Diệu không yên lòng khác thường.

Rất ngoài dự đoán địa điểm ăn cơm ổn định ở nhà Phong Tây, kiến trúc hai tầng lầu màu trắng theo chủ nghĩa cực kỳ đơn giản, trước sân trồng đủ loại cây hoa anh đào, cả vườn hương thơm hoa anh đào đưa tới trận thét chói tai của mọi người.

Ai mà biết từng hàng cây hoa anh đào là mười năm trước Phong Tây tự tay gieo xuống trồng, anh gửi gắm rất nhiều hy vọng và tưởng niệm.

Bữa tiệc mỹ vị mọi người ăn no, tập thể nhỏ của Phong Tây toàn bộ thành viên đều đến đông đủ, mỗi người đều có lì xì lớn, xem độ dày kia chắc là mười vạn, Đường Đóa là người cuối cùng đến, vào phòng khách Đường tổng mệt mỏi đặt mông ngồi bên cạnh Noãn Noãn.

“Noãn Noãn rót ly nước cho chị dâu, khát nước muốn uống.”

Ngoan ngoãn như Noãn Noãn, dâng lên một ly trà Long Tĩnh, ân cần hỏi, “Chị dâu chị sao vậy, cuộc hội ký giả vẫn thuận lợi chứ!”

Lại nói tuần diễn thế giới trạm đầu tiên của Phong Tây tổng giám đốc STAR muốn đến nơi chúc mừng, nhưng nửa đường nhảy ra tin giật gân Trì Liễu có thai, Đường Đóa muốn giết cô ta.

“Tin tức là thật không.”

Bạch Diệu tò mò lại gần nói nhỏ.

Noãn Noãn cũng rất muốn biết, theo lý thuyết Trì Liễu ở trong làng giải trí số năm cũng không ngắn, hẳn là phải rõ chuyện nào nên làm chuyện nào là cấm kỵ, lệnh cấm còn chưa hủy bỏ xong lại xuất hiện thêm một thằng nhóc con, cô ta muốn nháo cái gì đây.

“Muốn biết sao!” Đường Đóa cố ý nhìn hai người lòng hứng thú giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, đảo mắt liếc Phong Tây một cái.

Noãn Noãn run lên, “Không phải là Phong Tây đẹp trai đấy.”

Lỗ tai Phong Tây vừa động, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía các cô bên kia, “Bản tôn có tai ngàn dặm (*), xin cô bé Noãn chú ý lời nói.”

(*) Ý nói tai thính.

Noãn Noãn le lưỡi với anh, “Thôi đi, tai ngàn dặm? Em thấy chính là tai heo.”

Đường Đóa vừa mệt vừa đói, mặc kệ là ăn gì chỉ cần có thể ăn đều nhét vào trong miệng, điều này làm cho hình tượng nữ thần thanh nhã cao quý trong lòng mọi người giảm bớt nhiều.

“Vấn đề này chúng ta lén lút thảo luận, ngày mai chị còn muốn mang Trì Liễu đi bệnh viện làm kiểm tra.”

Âm lượng nhỏ chỉ cho ba người có thể nghe.

Cô ta muốn sinh bảo bảo sao? Cô nàng Noãn có một chút tình cảm thương xót bay lên, trong lòng im lặng tán thưởng: Quá can đảm.

Hai giờ sáng.

Một đám người ăn uống tiệc tùng, đùa vui ồn ào rất náo nhiệt, tối nay Noãn Noãn cực kỳ cảm thấy hứng thú với chè đậu đỏ ướp lạnh ước chừng ăn bốn chén.

Nằm trên giường lớn ở phòng khách (*), cô nàng ngủ rất không an phận chỉ trách Phong Tây tự tay làm chè đậu đỏ ướp lạnh quá ngon khiến dạ dày nhỏ của cô căng ra thành một vại nước, chạy vào nhà vệ sinh từng chuyến.

(*) Là phòng dành cho khách ngủ qua đêm.

Cơn buồn ngủ bỗng chốc đánh úp tới, không tới một phút đồng hồ Noãn Noãn liền ngủ thiếp đi.

Ken két—

Cánh cửa bị người ta đẩy ra, sau đó khóa lại.

Từ trên cao nhìn xuống người con gái, ngồi xổm người xuống vẻ mặt Bạch Diệu rất nhẹ nhàng nâng tay lướt nhẹ trên gò má Noãn Noãn, trong ánh mắt dịu dàng êm dịu mang theo áy náy.

Đột nhiên bóng người phía trước cửa sổ chợt hiện, một người đàn ông từ ban công đi tới, "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Bạch Diệu đứng dậy, khóe miệng khẽ nâng lên hơi nóng phun trên mặt người đàn ông, cánh tay vòng trên cổ của anh ta, "Chúc anh đêm nay chơi vui cả thể xác lẫn tinh thần…"

'Rầm—'

"Anh ta đã chết?"

Cô nhóc Noãn khẩn trương nhìn người đàn ông nằm ngay đơ trên đất có chút sợ.

"Không chết được, đi mở cửa đem đồ dùng biểu diễn đã chuẩn bị vào, lúc này tớ muốn chơi thật vui cùng với anh ta một phen."

Hôm nay là thứ bảy, Noãn Noãn không dậy nổi đã thành thói quen cố định, vẻ mặt Chiến gia âm trầm ngồi bên cạnh cô cúi đầu nhìn tài liệu, vụ nổ đã hết hạn cho tới bây giờ cảnh sát cũng chưa cho một lời giải thích rõ ràng, tất cả người nhà của người bị hại tập đoàn Tiếu Kình đã trấn an ổn thỏa.

Một trăm triệu, là số tiền bồi thường mà Chiến Vân Không đưa ra cho 20 gia đình bị hại, đây cũng là khoản tiền bồi thường tai nạn xây dựng cao nhất từ trước tới nay ở Cổ Thành, ngày hôm qua cuộc họp chiêu đãi ký giả thông qua phương thức phát sóng trực tiếp hiện trường, tổng giám đốc tập đoàn Bàng Bạc Chiến Tả đại diện cho tập đoàn Tiếu Kình phát biểu dẫn tới rất nhiều suy đoán của giới kinh doanh.

"Này!"

Điện thoại di động rung, Chiến gia nhanh chóng bắt máy.

"Vân Không, trước đây không lâu cậu thả mấy người bắt cóc Noãn Noãn sáng nay được người ta phát hiện đã chết ở chân núi sương mù, trạng thái chết rất thảm."

"Vậy thì thế nào!"

Gia ngạo mạn nói một câu làm Nguyên Đông Nam ở đầu điện thoại bên kia á khẩu, bất đắc dĩ nói, "Đây là có người cố ý dẫn tới xã hội chú ý đến bộ đội đặc chủng, gây ra dư luận, tôi đang hết sức áp chế tin tức nhưng tránh không được có người phát động làm dấy lên tin tức giả mạo."

"Yên tâm, bất luận kẻ nào cũng không tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với chúng tôi."

Cúp điện thoại, trong lúc vô tình nhếch lên, phát hiện nhóc con đã tỉnh rồi đang nháy mắt nhìn anh, tay nhỏ bé làm chuyện xấu ở trên đùi Chiến gia níu chặt…

Lông chân!

Mặc cho cô nàng nghịch ngợm gây sự hành động, gia chính là cưng chiều cô.

"Lần tới cho dù rất trễ, cũng không cho phép ngủ lại nghe chưa."

"Yes sir!"

Ha ha, Noãn Noãn như con mèo nhỏ bò vào trong ngực Chiến gia tìm một vị trí thoải mái tốt thất làm ổ liền không di chuyển.

Cô nàng chơi xấu không bình thường khiến cho Chiến gia khoái chí, bàn tay khô ráo du ngoạn trên cánh tay trơn nhẵn như ngọc của cô, hai bắp đùi thon

dài mạnh mẽ bá đạo nhốt chặt thân thể của cô.

"Tối nay anh dẫn em tham dự một bữa tiệc."

"Của ai? Không đi được không?"

Noãn Noãn ghét lộ diện ở nơi công chúng, bản thân mình bại lộ quá nhiều ở trước màn ảnh là hành vi cực kỳ ngu ngốc.

"Thọ yến của Tô Thành em nhất định phải tham dự, bằng không ông nội Tô sẽ cho rằng em không lễ phép."

Con ngươi Chiến Vân Không màu đen sâu không thấy đáy, ánh mắt chiếu vào khiến nhiệt độ trên mặt Noãn Noãn nóng lên.

"Ách— tay của gia có thể nghiêm chỉnh chút được không."

Càng nói tay càn rỡ, nhéo một cái trên mông Noãn Noãn, môi dán lên của cô, hô hấp quấn quít, "Lần tới còn dám ăn chè đậu đỏ lạnh gia đánh nát mông của em tuyệt không nhẹ nhàng tha thứ."

Vì sao? Một ly thức uống thôi mà.

Cô nàng khó hiểu.

Vào buổi sáng ngày hôm qua, Chiến Vân Không nhận được một phần tài liệu mà Cố Niên gửi đến, phía trên ghi chép rõ ràng tình trạng cơ thể của Tinh Tiểu Noãn trong đó bao gồm một chuỗi dài danh sách ăn kiêng chú ý quan trọng trong đồ ăn, thật khéo trên bảng có tên chè đậu đỏ, đồ ăn tính lạnh là kiêng kỵ đầu tiên nhất.

Nơi ở nhà họ Tô.

Nhà họ Tô là dòng dõi quý tộc danh môn của Cổ Thành, ông cụ Tô - Tô Thành nhân vật cấp cao đứng đầu nhà nước trung ương cũng là ông nội của Tô Thanh ngực to.

Trai tài gái sắc, thật là bắt mắt, Chiến gia vẫn như cũ một thân tây trang màu đen kiêu ngạo, Noãn Noãn khoác cánh tay một bộ váy dài Dior màu trắng, khuôn cách tiên nữ trang điểm xinh đẹp bắt mắt người khác.

"Ông nội Tô, sinh nhật vui vẻ chúc ngài phúc như Đông Hải thọ tỉ Nam Sơn."

Cô nàng nói xong đưa tới một hộp gấm.

Cho dù cô và Tô Thanh có chút chuyện, nhưng Noãn Noãn vẫn tôn kính ông nội Tô.

"Ha ha, đứa nhỏ này quá khách khí, Vân Không tân hôn vợ chồng son các cháu ông nội Tô không ở trong nước không có tới chúc mừng, hôm nay ông nội bổ sung cho các cháu, một lát đến phòng sách ông đưa quà tặng."

Chiến gia cười một tiếng, tà khí bàn tay buộc chặt cô nhóc Noãn ngang hông.

"Vậy cảm ơn ông nội Tô trước."

Lúc bữa tiệc chính thức bắt đầu, ông nội Tô lên sân khấu đọc lời chào mừng ông cụ tóc bạc trắng, bước chân uy phong từng bước oanh liệt, đã từng nhuộm qua mưa máu gió tanh vì sao lại sinh ra một người ngực lớn không có đầu óc Tô Thanh.

Khi Tô Thanh xuất hiện, người con gái bên cạnh cô ta lập tức dẫn tới một mảnh xôn xao.

Thiên An An và Đông Phương Nghiêm Hàn cùng Noãn Noãn bọn họ đứng chung một chỗ, Noãn Noãn đưa lưng về phía Tô Thanh dĩ nhiên là không thấy được.

"Noãn Noãn đừng ăn, nhìn xem."

Khuỷu tay An An huých vào cô.

Hả? Nhìn cái gì? Noãn Noãn không nỡ bỏ lòng đỏ trứng bơ trong tay, miệng đầy bánh ngọt, xoay người nhìn lại.

Nhíu mày, Chiến gia thanh nhã cưng chiều vươn ngón tay lau đi vết bẩn bên khóe miệng, nhìn động tác giống như dịu dàng nhưng đương sự vô cùng cảm thấy có bao nhiêu đau, khí lực lớn khiến mặt cô sắp bị chà xát đến rách.

Liếc anh một cái, bị tức giận tiện tay ném lòng đỏ trứng bơ vào trong tay Chiến gia.

Gia không ngại, trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn vô cùng ngon, đồ ăn thừa của cô vợ làm anh yêu thích.

"Ôi, Chiến gia không được cho ăn anh bị đói thành như vậy sao thật xấu mặt."

Lúc gặp mặt nhau Noãn Noãn liền không có nói chuyện trước, buổi chiều Noãn Noãn giảng bài ở SUPER, một tiếng trước Chiến gia đón cô chở tới nơi này, ngay cả lễ phục đều là thay ở trong xe trước mắt Chiến gia, quá trình thay lễ phục có bao nhiêu vất vả bị con sói Chiến ăn không biết bao nhiêu đậu hũ cũng không bày tỏ có thể ăn cơm thì có quỷ rồi.

Đấu võ mồm, cô nàng có thực lực, nhất định phản kích lại, nhìu mày cười quỷ dị, "Tiểu thư Tô mấy ngày nay không thấy ngực biến đổi rồi, ngay cả cup F cũng không chứa nổi, ngày mai tớ tặng một bộ Victoria Secret đúng chuẩn Âu Mĩ kích thước có tăng lên số cũng đặc biệt thích hợp với cậu."

Cũng không trách Noãn Noãn thấy bộ ngực của Tô Thanh liền nói chuyện này, cổ chữ V sâu chạy đến rốn ngay cả ông nội Tô đều đã xấu hổ liếc nhìn đứa cháu nội.

"Cậu, cậu có dám đổi vị trí nói không."

Giận đến Tô Thanh quên mất cảm thấy xấu hổ, ngay trước mặt hai đại mỹ nam gầm thét.

Chặn lỗ tai lại, khuôn mặt Noãn Noãn nhăn lại, "Nhỏ giọng một chút Thanh Thanh, đừng dọa sở tiểu thư Trì."

Đêm nay cô là khách quý của buổi biểu diễn, muốn hỏi Trì Liễu bị lệnh cấm sao có thể xuất hiện tại nơi này phải nói đến công lao thuộc về sự cầu xin đeo bám dai dẳng của Tô Thanh, Tô Thành chỉ có cô cháu gái bảo bối duy nhất như thế không thương cô ta thì thương ai.

"Cảm thấy thân thể khá hơn chút nào chưa Trì Liễu, hiện tại cô không còn là một người nữa nên chú ý nhiều hơn."

Nghe tiếng liền nhận ra người, Noãn Noãn nghe thấy liền vui vẻ, lời này của chị dâu ngụ ý chính là thiên hậu thật sự trúng thưởng rồi.

Đôi mắt nhỏ nhìn xuống phía dưới, bụng nhỏ rất bằng phẳng dáng người không có thay đổi, có lẽ là bảo bảo còn quá nhỏ đấy, vậy cha của bảo bảo là ai?

"Đoán mò nữa hiện tại gia sẽ làm cho em sinh."

Nhóc con bình thường nếu lực chú ý có thể đặt nhiều trên người Chiến gia có thể ăn dấm chua cái bụng của Trì Liễu sao.

Gò má nóng lên, đỏ ửng từng mảnh, bộ dáng giống như em bé thẹn thùng ôn nhu ngọt ngào khiến Thiên An An muốn buồn nôn một phen, "Chán ghét đừng có nói bừa người ta còn nhỏ đấy!"

Mọi người nôn ọe—

Chiêu này làm Chiến gia rất hưởng thụ, tự nhiên hài lòng sự nhu thuận của cô yêu thương hôn lên môi anh đào thơm tho kia.

Ỷ vào nồng đậm yêu thương cưng chiều.

Bữa tiệc vẫn tiến hành như cũ, các lão luyện giới chính trị kinh doanh đều đã tới đây chúc mừng, chỉ là trường hợp không quá phô trương như thọ yến ông nội Tinh.

Có thể ở đây nhìn thấy Chiến Vân Không đúng là không dễ, Chiến gia bị vây kín, Noãn Noãn cứ thế bị gạt ra, cái gì vậy còn được hoan nghênh hơn cả con gái, có lầm hay không.

Noãn Noãn bị Tô Thành gọi vào phòng sách.

"Ông nội Tô lễ vật của ngài quá quý giá cháu không tiện nhận."

Một khu nhà cao cấp mới mở, vị trí gần trường quốc lập Trung ương, đi học quá thuận tiện, ngoài ra còn có một chiếc Mercedes-Benz nhỏ mới nhất, lễ vật quá quý giá có chút không dám nhận.

"Noãn Noãn, đây cũng là ông nội Tô tặng cho cháu quà tân hôn và quà trưởng thành, nhiệm vụ của cháu chính là nhận lấy còn có đồng ý với ông nội Tô một thỉnh cầu được không!"

Mắt ông cụ khẽ mở to, Noãn Noãn không thể cự tuyệt gật đầu đáp ứng.

"Đừng chấp nhặt với Thanh Thanh bây giờ nó ngang ngược đều do thói quen quản lý của chúng ta, nếu như Thanh Thanh có phân nửa hiểu chuyện của cháu thì tốt rồi ông nội xin lỗi hành vi ngang ngược của nó với con."

Noãn Noãn sửng sốt, cuộc sống bách chuyển thiên hồi không hề có kịch bản toàn bộ hiện thực trực tiếp, Tô Thành nói lời xin lỗi cô cảm thấy không sao cả, từ nhỏ cãi lộn với Tô Thanh đều đã thành thói quen rồi.

Nếu như nói lòng thành của Tô Thành đến cùng giá trị mấy cân mấy lượng Noãn Noãn chẳng muốn suy xét, thông minh như cô, hôm nay Tô Thành có thể nói lời này chắc chắn cũng vì nhìn thấy hiện tại cô là con dâu nhà họ Chiến.

Tốn tiền dán miệng mua bình yên.

Lão hồ ly Tô thật quá giảo hoạt.

Cây to đón gió, làm cho Noãn Noãn thể nghiệm sâu sắc cuộc sống chân chính của người ở trên đỉnh tháp kim tự tháp là gì.

Trong tay nắm chặt chuỗi chìa khóa giá trị ngàn vạn, lòng cô nàng lo lắng, vẫn là nên ném củ khoai lang nóng bỏng tay cho gia giải quyết.

Đi ra phòng sách, cô nàng nhất thời đứng ở cửa không động, nhìn lòng bàn tay ngẩn người.

"Sao thế tiểu thư Tinh bị dọa sợ à, ông nội cũng thật là căn bản không cần thiết xin lỗi nếu không nể mặt nhà họ Chiến thì nhà họ Tinh các người ở trong mắt nhà họ Tô… chả là cóc khô gì cả."

Không khí bỗng chốc hạ xuống đến cực điểm, Trì Liễu đứng ở một bên xem kịch vui, Tinh Tiểu Noãn bị chỉnh là điều cô ta muốn thấy nhất.

Chân mày xiết chặt, cô nàng có xu hướng nổi giận, "Tô Thanh cậu có yên hay không, ngừng nghỉ một chút có thể chết sao."

Thấy Noãn Noãn không nghênh chiến trong lòng Tô Thanh không có mùi vị, lâu năm chính mình dưỡng thành tật xấu cũng không biết không bị Noãn Noãn mắng chửi hai câu da liền khẩn trương.

"Tiện nhân."

Tô Thanh lầm bầm một câu.

"Tiện nhân đối với cậu, mau tránh ra."

Noãn Noãn không muốn nói nhảm với cô ta, muốn lướt qua Tô Thanh xuống lầu, nhưng ai biết Tô Thanh đi lên xoải bước trước mặt chặn ngang cầu thang.

Tô Thanh nóng nảy, vẻ mặt kỳ quái, "Cậu không thể đi."

Dừng bước, cau mày, mắt híp lại nhìn chằm chằm xem kỹ Tô Thanh nửa giây, con nhóc có bệnh gì không tìm mắng chửi chưa từng thấy tích cực như vậy.

"Còn có chuyện gì?"

"Ai, ai cho cậu đi trước chủ trước khách sau có hiểu hay không."

Tô Thanh lắp ba lắp bắp, hai cánh tay mở ra ngăn Noãn Noãn phía trước, nói lý do gượng gạo chính mình cũng không chịu được.

Ôi, phách lối nha, ở địa bàn nhà họ Tô cô cũng muốn khiêm nhường nhanh chóng rời khỏi hai người con gái đáng ghét này.

Hít thật sâu, cúi người tư thế đúng tiêu chuẩn xin mời, "Tiểu nhân sơ sót mời hai cô chủ đi trước."

Trì Liễu chầm chậm đi lên phía trước, rất kỳ quái, Tô Thanh đến thang lầu dừng lại, "Cậu đi trước đi."

Noãn Noãn ngẩn người, chuyện này không ít.

Ba người một hàng Noãn Noãn đi ở chính giữa, cô muốn lập tức tìm Chiến gia nhà mình không nghĩ tới Tô Thanh ở phía sau lưng mình như thế nào, nhưng lúc xảy ra không có thời gian phòng bị.

Đột nhiên.

Thân hình chợt đung đưa, có một cỗ lực ở phía sau lôi cô, Noãn Noãn dưới tình thế cấp bách không có vịn tay cầu thang, tay đẩy Trì Liễu ở phía sau lưng lên, chỉ nghe…

A—

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cơ hữu (*) tốt, bạn bè tốt!

Edit: Tịnh Hảo

(*) "Cơ hữu" là cách gọi bạn bè thân thiết trong nam giới. Cơ hữu có thể hiểu và dùng theo hai cách: Chiến hữu, huynh đệ chí cốt, bạn bè thân thiết, bạn tốt, bạn từ thuở bé, bạn trên mạng, đồng đội ở ngoài đời hoặc là đồng tính nam.

Còn kém hai bậc thang, thiếu chút nữa là có thể chạm đất an toàn.

Nhưng ai biết, Trì Liễu trong nháy mắt ngã ở trên mặt đất, tạo hình rất thô tục, bụng kề sát dưới mặt đất.

Một giây kế tiếp Chiến gia bay đến bên người Noãn Noãn ôm cô liền ngã vào trong lòng ngực mạnh mẽ cứng cỏi của người đàn ông.

Đường Đóa kêu lên một tiếng, vội vã chạy tới, đỡ Trì Liễu dậy, máu từ hạ thể chảy lan ra mép váy đỏ.

"A— Bảo bảo, bảo bảo của tôi—"

Tiếng thét chói tai vang vọng trên không ở đại sảnh.

Có người kêu to—

Chảy máu!

Đầu óc bối rối, bảo bảo nếu như không phải do bàn tay gián tiếp của mình tạo ra, nghĩ lại có vẻ không đúng.

Theo bản năng quay đầu lại, thấy sau lưng Tô Thanh đã sớm không thấy bóng dáng.

"Có bị thương không!"

Giọng Chiến Vân Không trầm thấp thật là dễ nghe, mà thuần túy và trầm mạnh, trong lúc vô hình sưởi ấm và cho Noãn Noãn sức mạnh.

Nhà có Chiến gia cô nàng không sợ, "Không có chuyện gì em bị chơi xấu."

Cô nhóc không tủi thân chỉ là rất ấm ức.

Xe cứu thương rất nhanh khiêng Trì Liễu đi, một trận sóng gió cũng không ảnh hưởng đến không khí của hiện trường.

Chỉ là một diễn viên nhỏ mà thôi, không lọt vào mắt của tầng lớp nổi tiếng.

"Em có nên đi thăm không."

"Không cần, không chết được, cô ta vốn không nên sinh đứa bé ra, coi như hôm nay cô ta không có ngã xuống vài ngài cũng sẽ bị mất."

Đường Đóa sớm biết số mạng đứa bé cho nên lựa chọn yên lặng là muốn nhìn lựa chọn của Trì Liễu.

"Cha của đứa bé là của cấp trên."

Lẩm bẩm tay chỉ chỉ lên phía trên.

Đường Đóa hiểu nở nụ cười, nhỏ giọng nói, "Thông minh."

Đang nói, trên đỉnh đầu một cơn gió lạnh thổi qua, "Về nhà."

Chiến gia một tay kéo Noãn Noãn, một tay kia nắm Đường Đóa đi ra nhanh khỏi biệt thự nhà họ Tô.

Ba ngày sau.

Bốp—

Tờ báo nặng nề đập ở trên bàn, vẻ mặt Nguyệt Thật như lá rau xanh. Tức giận đến cô ta trực tiếp giẫm đạp.

"Đáng chết, tôi thấy là cô ta chán sống."

Dựa lên cửa sổ Sophie phun khói trắng khóe miệng nhếch lên, "Tin tức cũng đã phát ra ngoài tôi thấy cậu nên trả lời cho tốt."

"Tôi lại để cho một con nhóc đùa giỡn, ảnh nude của Nguyệt Thật trèo lên trang đầu lão già nhất định sẽ giết chết tôi rồi."

Nguyệt Thật căm hận nhìn chằm chằm tờ báo chồng chất trên bàn rầu rĩ.

"Con nhóc Bạch Diệu kia tôi rất bội phục, dám khiêu chiến cùng đại tiểu thư Nguyệt quả thật có can đảm, có phải là sau lưng cô ta có người làm chỗ dựa không, tôi nghe nói cô ta và thủ hạ dưới tay Chiến Vân Không – Cổ Thanh Dạ có quan hệ mật thiết."

Nhíu lông mày, hai chân Nguyệt Thật bắt chéo, châm thuốc lá nữ sĩ, "Cổ Thanh Dạ? Ác ma giết người không nháy mắt đó?"

"Là giết địch không nháy mắt mới đúng, đừng đem đại anh hùng trong lòng tôi nói giống như một tội phạm giết người."

Sophie không vừa ý.

"Đừng nói với tôi cậu nhìn trúng anh ta đấy, cậu không có chuyện gì chứ."

"Ha ha, từ trước đến giờ bản tiểu thư thích tung lưới bắt toàn bộ trọng điểm, tôi không chỉ thích gương mặt tuấn tú của anh ta, có cơ hội nhất định nếm thử hương vị của anh ta một chút."

Mông ngồi ở bàn gỗ lim lớn, váy đen bó sát người làm lộ ra vẻ đẹp mê người của cơ thể, phong cách Sophie hấp dẫn phun máu toàn thân cao thấp đều đã đầy đủ quyến rũ người.

"Tiểu thư người tới."

Vệ sĩ gõ cửa đi vào, một người con gái đi theo phía sau.

Gật đầu, vệ sĩ thối lui.

Cô gái ném ra một bao thư tùy ý tiến vào trong ghế dựa, miệng ngậm điếu thuốc, "Tiểu thư Nguyệt sớm như vậy gọi tôi có chuyện gấp gì."

"Mua kỹ thuật của cô giúp tôi giết người."

Cầm hình lên, cô gái sững sờ, khói thuốc xuyên vào trong đôi mắt xoang mũi bị nghẹn có chút cay.

"Trước khi tôi nhận đơn có một tật xấu, ném tiền đi tôi cũng cần biết lý do giết người của cô."

Nheo mắt đánh giá cô, Nguyệt Thật vẫn không quá tin tưởng cô ta chính là sát thủ máu lạnh nổi tiếng trong giới hắc đạo kia.

"Lý do chính là tôi muốn cô ta chết, tiền kỳ trước tôi đã gửi tới trong tài khoản của cô rồi, còn kỳ sau lúc nào biết cô ta chết thì lúc đó tôi gửi khoản còn lại."

Suy tư mấy giây, người con gái đứng lên chần chừ ở trong phòng sách, đôi tay đặt sau lưng, bước chân đứng ở trước kệ sách liền bất động.

"Dung mạo chị của cô rất đẹp, nếu như cô ấy còn sống chắc hẳn nhất định là một tuyệt thế mỹ nhân."

Cạch—

Nguyệt Thật khiếp sợ nhìn cô gái, tay run rẩy làm đổ ly nước, Sophie vội vàng nắm chặt tay của cô ta, ánh mắt ý bảo cô ta nên bình tĩnh.

"Muốn che giấu bí mật, cơ bản nhất chính là phải vứt bỏ tất cả và vật bí mật có liên quan, nhất là loại đồ vật này."

Cầm bao thư lên, cô gái đeo mắt kính lên, "Tôi không bảo đảm khi nào cô ta sẽ chết, nhưng mà tôi sẽ làm cho cô ta sống không bằng chết."

Khoa nghệ thuật trường quốc lập Trung ương.

"Đây cũng là của Tinh Tiểu Noãn vẽ đấy, thật đặc biệt sao mang cảm giác bút pháp không phải thành thạo như bình thường, mau chụp lại trở về học hỏi thật kỹ một chút."

Loại chuyện này không phải một lần hai lần của bài tập tùy tay, thường bị không biết bao nhiêu bạn học phong làm thần thánh, Noãn Noãn không nói gì.

Đứng ở cửa cách đó không xa, cô nàng tựa vào trên vách tường cúi đầu chơi IPAD.

Bạch Diệu ngồi xếp bằng trên mặt đất cũng một bộ IPAD trong tay đang xem tin tức.

"Noãn Noãn, kỹ thuật chụp ảnh của chúng ta vẫn rất đỉnh đấy."

"Cậu còn nói sao, chụp xong tớ mới phát hiện là Tiếu Tuấn."

Đêm đó kế hoạch ngầm ban đầu xảy ra chuyện, kế hoạch ngầm ban đầu là trang đầu báo chí hôm nay sẽ đưa tin hẳn là ảnh nude của Noãn Noãn, lại thần kỳ biến thành tấm hình một ngôi sao nhỏ bản lĩnh trong làng giải trí Tiếu Tuấn và một người con gái tình cảm mãnh liệt trên giường.

Reng reng reng ——

Điện thoại reo, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi, cô nhóc thở ra.

“Alo.”

“Noãn Noãn, chuyện Tiếu Tuấn không phải là em làm đấy chứ.”

Sáng nay, Phong Tây thấy bài báo, con ngươi muốn rơi dưới đất, không phải là bởi vì mức độ tấm hình có bao nhiêu kinh người, mà là bức họa trong tấm hình kia là của nhà anh.

Không quá vui, bĩu môi, “Anh nói bừa cái gì, em có bệnh sao mà làm anh ta, dựa vào cái gì đã nói là em làm.”

Bình thường cô nhóc làm chuyện xấu không ít, nhưng gần đây cũng làm dân lành an phận thủ thường, nếu như Diệu Diệu không có nói cho cô biết, chuyện bị làm xấu kia thật sự chính là mình rồi.

“Thiệt thòi em thông minh một đời, tiểu ngu ngốc, em nhìn kỹ trên ảnh chụp có cái gì.”

Xem liền, mở trang đầu tin tức ra, phóng đại hình, cẩn thận xem xét.

Một giây…

Hai giây…

Ba giây…

Cô nhóc hít mạnh vào, tay trái lung lay Bạch Diệu ngồi trên mặt đất.

Thật ra thì Bạch Diệu cũng vào vài phút trước mới phát hiện, đang lo giải quyết như thế nào đấy.

“Nhìn thấy rồi, cậu nói làm sao bây giờ.”

Cau mày, Noãn Noãn cũng không biết, theo lý thuyết bọn họ sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này đâu.

“Yên tâm, anh sẽ giải quyết, em cứ yên tâm tiếp tục kiểm tra diễn biến gió lớn đi.”

Bên kia Phong Tây đau đầu, xem ra chuyện này thật sự là cô nhóc làm, nhưng mà nói đi cũng nói lại sao Tiếu Tuấn có thể bò vào nhà của anh mà lại còn vào phòng của Noãn Noãn.

Cúp điện thoại, Noãn Noãn cũng ngồi trên mặt đất, tay nắm tóc.

Liếc mắt, thấy bộ dáng cô ảo não, trong lòng Bạch Diệu đã nghĩ một biện pháp trả đũa tốt, lấy điện thoại di động ra gởi đi một dòng tin nhắn.

Tập đoàn STAR.

“Đường tổng, phóng viên đã lấp kín lầu một, người xem để cho Tiếu Tuấn đêm nay ở công ty tránh một chút hay là lại chờ một chút.”

“Vậy muốn đợi lúc nào cái gì.”

Mắt đẹp Đường Đóa hiện ra tức giận, âm trầm nhìn Tiếu Tuấn ngồi đối diện mình không nói một lời.

Tiếu Tuấn tên thật là Nguyệt Tiếu, là em họ của Nguyệt Thật, một cô nhi bị vứt bỏ, một chim tơ (*) trẻ tuổi từ tầng thấp xã hội từng bước bò lên trưởng thành làm một siêu sao đỉnh cao dốc lòng ca hát, hôm nay lại bị vùi sâu trong tấm hình khiêu dâm.

(*) Từ dùng phổ biến trên Internet Trung Quốc, ý chỉ người từ nông thôn tiến vào cuộc sống thành phố.

Nhìn chăm chú gò má tuấn tú của anh ta, Đường Đóa vừa bực vừa hận, vẫn luôn dùng hình ảnh ánh mặt trời bày tỏ con người của Tiếu Tuấn hôm nay rước lấy cho cô một phiền toái.

“Tiếu Tuấn, tôi hỏi cậu một câu, cậu có muốn lăn lộn trong làng giải trí hay không.”

Cúi mắt, Tiếu Tuấn không có trả lời ngay.

Thì ngược lại chống cằm lên nhìn chằm chằm Đường Đóa, từ chân mày phối hợp với cằm cực kỳ nghiêm túc, một hồi lâu sau.

“Đường tổng, nếu như tôi nói là bị hãm hại chị sẽ tin sao?”

“Không tin.”

Đường Đóa nói như đinh đóng cột.

Vẻ mặt Tiếu Tuấn bất đắc dĩ, “Vậy thì không có gì đáng nói.”

“Cậu nửa đêm canh ba xuất hiện trong nhà Phong Tây làm gì.”

“Không nhớ rõ.”

Ngày đó Tiếu Tuấn vừa mở mắt ra, làm cho anh ta sợ đến thiếu chút nữa muốn kêu lên, một người con gái xích lõa nằm bên cạnh anh ta, thấy rõ diện mạo của đối phương anh ta tức giận mắng chửi nhảy lên, mặc quần áo tử tế liền chạy ra từ cửa sổ.

“Cậu không nhớ rõ, tôi thấy cậu gần đây quá xuôi gió xuôi nước, quên mất cậu làm sao từ tầng thấp bò lên đã cảm thấy bị người ta giẫm đạp rồi.”

Lòng nghẹn lại, lông mày Tiếu Tuấn xiết chặt, cười du côn, “Đường tổng, tôi là người bị hại, ngài sẽ không phải muốn không quan tâm đến tôi đấy chứ.”

Ở trong vòng lẩn quẩn tính tình Tiếu Tuấn có tên gọi là phong lưu vô lại, nữ minh tinh nào mà không cùng anh ta làm chuyện xấu bị truyền ra ngoài vậy cũng không gọi là minh tinh, muốn mượn người anh ta, trong một trăm chuyện có nửa số làm náo động, nửa số còn lại là thật sự có một chút quan hệ với anh ta, lộ diện trên phố nắm tay hôn môi là chuyện nhỏ, mục tiêu cuối cùng là lừa gạt Tiếu Tuấn lên trên giường một đêm mất hồn mới là quy tắc.

Tập đoàn STAR dùng băng và lửa miêu tả Phong Tây và Tiêu Tuấn, nhưng quan hệ cá nhân của bọn họ vẫn rất tốt chẳng qua là bên ngoài đồn đãi hai người bất hòa nghiêm trọng.

Đường Đóa ý bảo thư ký đi ra ngoài, cả phòng làm việc hiện tại chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Nhiều năm như vậy phim hành động quả thật không có phí công chụp, cậu cũng rất biết kết hợp với thực tế tôi vẫn luôn nói với cậu là một nghệ sĩ thông minh đối với vật cần muốn ở trong lòng phải rõ ràng, mục tiêu rất chính xác, nhưng lần này cậu tự tay phá hủy mình.”

Cánh tay gục xuống bàn, mặt tuấn tú của Tiếu Tuấn để sát vào Đường Đóa, khóe miệng cong lên, “Tin tình cảm của tôi nhiều như vậy cũng không sợ nhiều thêm một tin, nếu không hiện tại liền mở cuộc họp phóng viên, nói…”

“Nói cái gì?”

Đường Đóa liếc gương mặt tuấn tú như thổ phỉ của anh ta, nghi ngờ nói.

“Thì nói tôi và Phong Tây là cơ hữu tốt, buổi tối chúc mừng cho anh ấy uống quá nhiều liền ngủ ở nhà anh ấy không phải xong rồi sao.”

“Thúi lắm, cậu còn muốn hủy diệt Phong Tây hay sao?”

Đường Đóa bùng nổ nói tục dọa Tiếu Tuấn nhảy dựng.

Thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người lời này hôm nay coi như anh ta thấy được.

“Phương án này không được sao, tôi cảm thấy có thể được.”

“Tiếu Tuấn, sao tôi nhìn thấy trong mắt cậu có một âm mưu quỷ dị.”

Bảy năm trước, Đường Đóa ở chỗ đổ rác vườn sau tập đoàn STAR gặp Tiếu Tuấn khắp người bẩn thỉu khi đó anh ta đang thoi thóp, Đường Đóa lương thiện lập tức bảo tài xế đưa Tiếu Tuấn đến bệnh viện.

Có thể nói Đường Đóa chính là ân nhân cứu mạng của anh ta.

Từ trước đến giờ Đường Đóa hiểu rõ anh ta đến tận xương tủy, Tiếu Tuấn thường gây họa cô chịu trách nhiệm làm việc chùi đít cho anh ta.

Khẽ cười một tiếng, Tiếu Tuấn ngồi thẳng thân thể, lại bị cô gái này nhìn thấu, biểu diễn kỹ xảo của anh ta đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh (*) che giấu vẻ mặt là chuyện vô cùng đơn giản rồi.

(*) Công phu rèn luyện tốt.

Anh ta đã sớm không phải là tiểu tử ngốc lỗ mãng lúc trước rồi, mỗi lần bị Đường Đóa vạch trần anh ta cũng có một động tác thói quen chính là sờ lỗ tai, mà bây giờ động tác này anh ta đã cai rồi.

Không có khác thường, Đường Đóa không thấy vốn hẳn nên có mờ ám, lần đầu tiên cô thật sự có chút nhìn không thấu Tiếu Tuấn rồi.

“Anh trai còn có việc sẽ không bồi chị chơi, về sớm một chút tắm rửa đi ngủ mệt mỏi quá tôi sẽ đau lòng.”

Bàn tay xoa nhẹ lên đỉnh đầu của Đường Đóa, xoay người liền muốn rời đi.

“Tiếu Tuấn có phải tôi quá nhân từ với cậu không.”

Dám sờ đầu cô, đây là quyền lợi của Chiến Vân Tế có được hay không.

Cơ thể ổn định, anh ta không có quay đầu lại đóng cửa nói một câu, "Từ trước đến giờ chị đều không nhân từ với tôi không phải sao!"

Nhìn cửa gỗ trạm khắc, Đường Đóa sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-2: Cơ hữu tốt, bạn bè tốt! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Nhà cổ, trong phòng sách.

Nắm chặt tờ báo trong tay, Chiến Vân Không lạnh lùng liếc qua cảnh đẹp nóng bỏng chiếm cả trang báo, liếc mắt một cái gia liền nhận ra bức tranh sơn dầu nghệ thuật trong tấm ảnh kia.

Thế giới chỉ có một bức tranh sơn dầu mà Phong Tây treo ở đầu giường, cảnh vật địa điểm rất nhanh đã bị nhận ra được.

Người ở chung một chỗ thời gian dài với Tinh Tiểu Noãn biết rất nhiều hành vi dã man thói quen nhỏ của cô, thật có chút chuyện thật sự không dễ dàng tha thứ, lấy chuyện này mà nói, bây giờ gia có ý nghĩ muốn bóp chết cô rồi.

"Lần này chơi đùa có chút lớn đấy, Diệu Diệu."

Một tiếng Diệu Diệu của Chiến gia gọi thật dễ nghe, kêu đến lòng Bạch Diệu có chút tê dại, mỹ nam đầy nhà, cô chống đỡ không nổi.

Chìm đắm thâm trầm ưu nhã, kèm theo rét lạnh khắc nghiệt.

"Ách— Chuyện này nói tới cũng không lớn, là thằng nhãi Tiểu Tuấn này bò vào trong phòng tụi em, tụi em ngoại trừ tự vệ còn có thể làm gì."

Không thể thừa nhận, không thể nói ra, bây giờ vẫn chưa phải là thời điểm nói ra sự thật.

"Chỉ đơn giản như vậy!"

Gia có thể tin nhưng vẫn nghi ngờ, gần đây anh luôn điều tra vụ án mười năm trước, bỏ quên cô nàng Noãn, một ngày không quản liền nhảy lên đầu lật ngói, không thu thập cô đã sắp bị cô chọc điên rồi.

"Có lẽ các anh nên điều tra Tiểu Tuấn này, tại sao hơn nửa đêm anh ta muốn bò vào nhà Phong Tây, không phải xem mình là anh hùng đấy chứ, hay là đóng phim không cần diễn xuất."

Đôi mắt lạnh giá giống như gió bắc gầm thét, như dao cắt mặt người khác, Bạch Diệu cảm thấy gương mặt có chút đau.

"Tiểu Tuấn tuy là siêu sao châu Á chạm đến Hollywood, em nhớ đầu năm nay anh ta còn tới bộ đội đặc chủng trải nghiệm cuộc sống, một người như ánh mặt trời nhìn không ra tiểu tử này còn có chút tình nghi."

Quan Lê Hiên dựa nghiêng ở cạnh cửa, nói thật anh ta đặc biệt thích xem Tiểu Tuấn đóng phim, trước kia anh ta còn từng yêu cầu Đường Đóa muốn mời Tiểu Tuấn hai người làm quen một chút, lại bị Đường đại tổng giám đốc vô tình cự tuyệt, lý do là: Không phải là người cùng đường ít chung đụng với nhau.

Đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh chiều tà màu cam chiếu trên người Chiến Vân Không, giống như một ông vua giáng xuống nhân gian, giữa hai lông mày nghiêm nghị hơi thở nghiêm nghị tỏa ra quyến rũ trái tim người khác không kháng cự được.

Lúc này, tin nhắn điện thoại di động nhắc nhở.

Nhìn nội dung trên màn hình, nhếch môi lên, tâm tình Chiến Vân Không xoay chuyển tốt hơn, "Tối nay gia mời ăn cơm, địa điểm cố định ở Yên Vũ Hoa Đình."

"Hoan hô, thật lâu cũng không ăn liên hoan rồi, gần đây bận việc đừng nói tới shit ăn cơm cũng không có thời gian, dạ dày của tôi đều đã không vui rồi."

Quan Lê Hiên thay đổi vẻ anh tuấn tàn khốc thường ngày, mọi người ghê tởm muốn phỉ nhổ anh ta.

"Vậy em đi đón Noãn Noãn cũng thuận tiện rước Đường tổng về, em đoán chừng hiện tại chị ấy đang đứng ở phòng làm việc tầng 77 nổi đóa đấy, phóng viên bao vây tập đoàn STAR nước chảy không lọt, chị ấy muốn thoát thân quá khó khăn!"

Sự quan tâm của Cổ Thanh Dạ giống như nước chảy đá mòn tiến vào trái tim bạn, không làm kinh sợ cũng không quá khoa trương, nhưng lại dịu dàng có thể giữ chân bạn mãi mãi cũng không thể quên được, hồi ức không hề bị mang đi.

Chiến gia gật đầu đồng ý, không phải không muốn đón Noãn Noãn mà hiện tại anh cần yên tĩnh một mình một lát để gỡ rối rất nhiều chuyện xảy ra gần đây, anh có loại dự cảm tất cả mọi chuyện đều không phải đơn giản hay là tình cờ xảy ra.

Rời khỏi phòng sách, Bạch Diệu có tâm sự nặng nề không nhìn đường dưới chân, chân mềm nhũn thiếu chút nữa từ trên cầu thang ngã xuống, thật may là Cổ Thanh Dạ ở sau lưng tay mắt nhanh nhẹn kịp thời bắt được cánh tay của cô, rõ ràng người đàn ông vừa rồi còn dịu dàng, lúc này vẻ mặt lại nổi giận đùng đùng.

"Tâm sự không nhẹ đấy, anh nghĩ chúng ta cần tâm sự một chút rồi."

Giọng nói của người đàn ông không có nhiệt độ có thể trong nháy mắt đóng băng xung quanh, cơ thể Bạch Diệu run lên, kiên cường chống lại áp bức, nghênh đón khuôn mặt tuấn tú hung dữ của anh.

Kinh hoảng đi qua, Bạch Diệu chợt vùng dậy thoát khỏi trói buộc của anh.

"Em với anh không có chuyện gì để nói, đã sớm nói anh là anh, em là em, chẳng lẽ anh Cổ không nhớ sao, hay là người hai mặt hả."

"Bạch Diệu Diệu, em tự đâm đầu vào chỗ chết."

"Sai, em tên là Bạch Diệu, ai tên là Bạch Diêu Diệu thì anh đi tìm người đó đi, hiện tại phiền Cổ thiếu buông tay."

Bàn tay mang lửa bóp cổ mảnh khảnh của cô, một tay đặt trên mông của cô nặng nề vỗ lên, "Gan lớn rồi sao, em không lên giường của anh, không rơi lệ, bổn thiếu sẽ giúp đỡ em thật tốt, đến khi làm em chết thì thôi."

Trong lòng cả kinh, tiết tháo (*) của người đàn ông đáng chết không có giới hạn, cũng không nhìn đây là nơi nào, nói bậy cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Diệu Diệu ngoan hơn.

(*) Khí tiết, sự trong sạch, chí khí,…

Tròng mắt xoay chuyển tính kế trong đầu, đối phó với người đàn ông tàn bạo như anh nhất định phải lấy nhu thắng cương nếu không sẽ rất thảm.

"Cổ thiếu, anh hù sợ em và tiểu hỏa bạn (*) của em đấy, chúng ta đừng ở chỗ này làm chuyện điên rồ được không, đổi chỗ em sẽ trò chuyện thẳng thắn với anh để được khoan hồng."

(*) Tiểu hỏa bạn(小伙伴): 1. Chỉ bạn cùng chơi đùa thời nhỏ, 2. Chỉ bộ phận sinh dục.

Nhíu mày, Cổ Thanh Dạ cười đến tà khí, "Không ở chỗ này vậy chúng ta thẳng thắn ở trên giường đi, không có sự lựa chọn thứ ba."

Mẹ nó, thanh niên ngây ngô ngày trước đâu rồi, giờ trở thành người không biết xấu hổ cợt nhả, xã hội đang phát triển lòng người cũng đang thay đổi, không thay đổi là gương mặt anh tuấn vẫn như cũ mà cô không quên được hay là năm tháng đẹp đẽ không thể xóa mất.

Hai người nói chuyện giống như chỉ có hai người ở đây, không chú ý đến người phía sau, chỉ thấy vẻ mặt của Quan Lê Hiên bỉ ổi giống như phát hiện được châu lục mới đứng ở góc phòng sách nhìn.

"Anh ở đây lén lút nhìn cái gì, khuôn mặt ghê tởm chết, mau lau nước miếng chảy sắp dìm anh chết đuối đi."

Vương Linh từ lầu ba đi xuống, nhìn thấy Quan Lê Hiên ló đầu miệng mở rộng trừng mắt nhìn coi hăng say, đàn ông nhìn phụ nữ là bẩm sinh, phụ nữ nhìn đàn ông là hứng thú, nhưng nhìn một nam một nữ mập mờ vậy thì gọi là cực kỳ biến thái rồi.

Nếu không phải cô chú trọng hình tượng, đã sớm một cước thì đá bay, nặng thì trực tiếp giẫm chết.

"Xuyt— Nhỏ tiếng một chút, mau tới đây nhìn xem, tiểu tử Thanh Dạ này, đem Tiểu Diệu Diệu lên giường lúc nào anh cũng không biết, có bản lĩnh giống như anh."

"Còn biết xấu hổ hay không, chú Quan mau đi đừng ở chỗ này quấy rầy."

Vương Linh không khách khí níu chặt vạt áo của Quan Lê Hiên đi xuống dưới lầu, lúc lướt qua bên người Bạch Diệu bọn họ thì Vương Linh nói một câu.

"Cổ thiếu, mặt trời còn chưa xuống núi đấy."

Nói xong mạnh mẽ lôi kéo Quan Lê Hiên đi xuống lầu.

"Ôi ôi, Linh Linh thân ái chậm một chút anh sắp bị em kéo sắp gãy rồi, chúng ta sắp đi đâu đây."

Nói thật lòng, hiện tại Quan Lê Hiên đặc biệt hưởng thụ cảm giác được Vương Linh cưỡng chế kéo tay, hai người cũng chỉ có chung đụng như vậy, lòng Vương Linh mới có thể buông sự đề phòng xuống với anh, lộ ra tính tình tự nhiên.

“Nói nhảm nhiều như vậy, thật hoài nghi kiếp trước anh có phải là phụ nữ biến thành không.”

Liếc xéo anh ta một cái, nữ bộ đội đặc chủng không phải chỉ có trên giấy, khoảng thời gian trước Vương Linh bị Chiến Vân Không phái đến hiệp trợ thế giới UN (lực lượng bảo an LHQ) ở Nam Phi và tham gia bộ đội chống chiến tranh khủng bố, suốt cả một tháng, người gầy hơn trước kia, lại còn đen hơn một chút, nhìn thấy mà trong lòng Quan Lên Hiên yên lặng đau lòng, một cô gái xinh đẹp mềm mại như vậy nuôi dưỡng ở trong nhà thật tốt, có cần phải tự mình chịu khổ gánh vác công việc của đàn ông không.

“Bảo bối, lúc trước anh là phụ nữ em là đàn ông, em đi đâu anh đi theo đó, chỉ là kiếp này anh là đàn ông, em là phụ nữ…”

“Vậy thì thế nào!”

Vương Linh không hiểu mong chờ anh trả lời như thế nào, trong lòng suy nghĩ, nhìn Quan Lê Hiên anh tuấn lần đầu mất hồn.

Hỏng bét, làm sao có thể mong đợi anh, điều này tuyệt đối không phải là tình hình tốt, tuyệt đối không thể, không hề nên có ý nghĩ không thể có này.

Phiền não nhét anh vào trong xe, tự mình ngồi vào buồng lái đạp chân ga Hummer anh dũng chạy ra khỏi hẻm nhỏ đắt tiền nhất thành phố Cổ Thành thẳng tắp chạy nhanh trên đường lớn.

“Cô gái, có phải em tới thời kỳ mãn kinh sớm hay không, nếu không thì anh cho em uống thuốc một chút thuốc, gần đây thuốc mà mẹ anh sử dụng rất tốt đấy...”

“Câm miệng, Quan Lê Hiên anh mới tới thời kỳ mãn kinh đấy, mẹ nó, anh đừng đem tôi trở thành người một nhà của anh, anh mơ tưởng quá đấy, kẻ điên.”

Hét lớn một tiếng, Quan Lê Hiên nghẹn nửa ngày cũng không có lên tiếng.

Nhưng Quan gia của chúng ta là ai, đó chính là đời sau của Quan Vũ - Quan Vân Trường (*), khí chất anh hùng mạnh mẽ, sẽ không bởi vì một câu nói của phụ nữ thì dọa sợ cho té đái.

(*) Quan Vũ, cũng được gọi là Quan Công, tự là Vân Trường, là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị.

Không tới vài giây liền khôi phục bản sắc vốn có của đàn ông, trịnh trọng nói, “Vợ bớt giận, chồng không nói là được rồi.”

“Anh…”

Lần đầu gặp, Vương Linh thật sự đành phải bất đắc dĩ không nói lời gì xem như không thấy gì hết.

Khuôn mặt xinh đẹp tức giận, hai hàng lông mày nhíu lại, mẹ nó, tại sao lại gặp phải một người lưu manh như vậy, cắn không chết nhai không nát, là cực phẩm đã tuyệt chủng, nếu không phải nhìn thấy anh đẹp mắt đem lại cảm giác thị giác cho phụ nữ, cô đã sớm bắn anh một phát súng rồi.

Cắn răng, lời nói từ trong kẽ răng nặn ra âm trầm nói, “Từ giờ trở đi, anh nói thêm một câu nữa, tôi nhất định bắn cho anh một phát súng mãi mãi tàn phế không ngẩng đầu được, không tin thì thử đi.”

Vèo—

Cúi đầu, bụng dưới đau nhói, một nòng súng màu đen trên đũng quần đặt trên chỗ hiểm của đàn ông, nhất thời Tiểu Hiên Hiên sợ đến mức run lên một cái.

Nuốt nước miếng, lúc này Quan Lên Hiên thật không dám động đậy rồi, cô gái này cũng quá mãnh liệt rồi, kinh nghiệm thực chiến trên giường của Quan thiếu luôn luôn không hề tao nhã khiến mặt đỏ xấu hổ, biểu hiện bề ngoài cũng không biết xấu hổ.

Trường quốc lập Trung ương, phòng vẽ tranh nghệ thuật.

“Tinh Tiểu Noãn, cậu sẽ không phải là thần đồng trong giới nghệ thuật chỉ luôn nghe nói mà không thấy người chứ, càng xem càng thấy bất luận là phong cách vẽ hay là vận dụng màu sắc của cậu đều tương tự.”

Mấy ngày gần đây bạn học nam đeo mắt kiếng này luôn thích tiến đến trước mặt Noãn Noãn thảo luận phong cách vẽ gì gì đó, thỉnh thoảng còn vô sỉ lấy mấy bản nháp phát họa tùy tay của Noãn Noãn.

Cũng không muốn vạch trần cậu ta, không phải là muốn cô vẽ sao, sau đó đem đến các phòng tranh lớn tuyên truyền, sau đó nữa đem đến triển lãm tranh cá nhân đi bán, tiền kiếm được đều là từ lòng dạ đen tối.

Không thích quan tâm đến cậu ta, cô nàng đáp lại câu có câu không, “Làm sao tớ có thể là thần đồng kia chứ, cậu nghĩ nhiều rồi.”

“Không phải sao, tớ thấy chính là vậy.”

Đẩy đẩy mắt kiếng, bạn học nam đưa tay lấy một tờ tùy bút trên giá của cô, sắp để vào trong cặp da.

Lại nữa rồi, ngửa đầu cảm thán một câu, bốp— cô nhóc Noãn đè bức tranh kia lại.

"Anh trai bốn mắt, hôm nay cậu đã lấy đi năm bức tranh rồi."

"Tớ… Nhưng mà…"

Ngón tay chạm vào cạnh giấy, trơ mắt nhìn Noãn Noãn lấy bức tranh về, chàng trai đeo mắt kính rất mất mác, không nói chuyện thẳng thắn giống như trước, yên lặng xoay người thu thập đồ đạc xong giống như quỷ không hồn, nói nhỏ không thể nghe thấy, "Tạm biệt."

"Cậu có phải thiếu tiền lắm không!"

Nhìn bóng lưng gầy nhom của cậu ta Noãn Noãn gọi cậu ta lại, câu này cô sớm rất muốn hỏi trước, có đôi khi gọn gàng dứt khoát còn chân thành thực tế hơn quanh co lòng vòng.

"Không có— không có."

Lòng tự ái thúc giục, cậu con trai đeo mắt kính khó khăn trả lời.

Bước chân tăng nhanh.

"Đứng lại."

Noãn Noãn tiến lên, kéo cậu ta trở lại, đặt danh thiếp ở trong tay cậu ta, "Gọi số điện thoại này, cô ấy sẽ giải quyết vấn đề của cậu."

Nhìn chằm chằm tên danh thiếp đến ngẩn người, cậu con trai đeo mắt kính giật mình.

Nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày trên tay mình sẽ cầm danh thiếp tổng giám đốc của SUPER, chuyện này có nghĩa cậu ta có cơ hội bước vào phố Kim Sơn đắt tiền nhất của Cổ Thành, tất cả người làm nghệ thuật đều hướng tới tòa nhà thủy tinh kia.

"Cậu thật sự là…"

Khóe môi nâng lên, "Có phải hay không trong lòng cậu sớm đã có kết luận rồi, tôi hy vọng đây là bí mật giữa tôi và cậu được không, còn nữa, đừng mượn gió bẻ măng (*) lấy giấy kí họa của tôi nữa, ở chỗ này dựa vào tài năng của cậu nhất định cậu sẽ đạt được mong muốn."

(*) Ví hành động cơ hội, lợi dụng tình thế để mưu lợi cho mình.

Ngón tay gõ nhẹ trên tấm danh thiếp, cô gái lương thiện cho cậu con trai đeo kính một công việc mà nhiều người muốn có, trợ giảng phòng vẽ tranh SUPER.

Trừ Noãn Noãn ra phòng vẽ tranh không có một bóng người, bây giờ là năm giờ rưỡi chiều, dọn dẹp vệ sinh phòng học xong cô nàng mệt mỏi đến mức ngồi ở trên ghế cũng không muốn nhúc nhích, nên đồng ý cậu bạn đeo mắt kính ở lại giúp cô quét dọn vệ sinh là được rồi, người mạnh khỏe không muốn làm, bản thân mình mãi mãi chịu vất vả.

Đang suy nghĩ, điện thoại di động chợt rung.

Trực tiếp nhận, uể oải lên tiếng, "Giúp tôi với, oa—"

Chiến gia sững sờ, vừa liếc nhìn điện thoại di động, còn tưởng gọi sai số đến hòn đảo nào nữa chứ, "Nói chuyện đàng hoàng."

Ôi chao, là điện thoại của gia nhà mình, nên cư xử nghiêm chỉnh.

"Ha ha, anh nhớ em rồi sao."

Xuyên qua sóng điện, cô nàng mừng rỡ ấm áp từ bàn tay truyền tới bên trong dòng máu của Chiến gia lao nhanh không ngừng, an ủi nỗi phiền muộn liên tục của anh.

Khóe môi khẽ cong, người đàn ông khôi ngô anh tuấn đẹp như được điêu khắc cười, "Nhớ rồi."

Khuôn mặt ửng đỏ như trái táo, hai chữ ngắn gọn nháy mắt làm cho cô gái vô hình trung xấu hổ.

"Hôm nay gia nói thẳng như vậy, nô tì đều đã xấu hổ rồi."

Lúc trước không có Chiến Vân Không, Noãn Noãn không biết gì là làm nũng đùa giỡn, kể từ sau khi đi theo Diêm Vương Chiến, công lực làm nũng bị phong ấn của cô gái nhỏ bị vỡ ra rồi phát tán, có đôi khi có thể làm thủ trưởng Chiến ngọt chết, mọi người buồn nôn.

Vừa tức vừa buồn cười, giọng điệu gia dịu dàng nói, "Vậy sao, trên đời này còn có chuyện vợ của anh biết xấu hổ à."

“Đúng vậy đấy, gia gọi điện thoại có gì căn dặn ạ.”

“Lời anh căn dặn em ngoãn ngoãn nghe sao!”

Con ngươi xinh đẹp xoay chuyển một vòng, nhếch môi gãi gãi tóc, sau đó cô gái rất nghiêm túc trả lời nói, “Nhất định nghe.”

Tiếng cười trầm thấp của người đàn ông làm rung động trái tim của Noãn Noãn thật lâu không thể tiêu tan đi, giống như là một phần trong cơ thể của cô, tồn tại hòa cùng nhịp đập và hơi thở.

“Mười phút sau Cổ Thanh Dạ sẽ đón em, nhưng hiện tại anh cần em làm một việc.”

Ánh mắt sáng lên, chỉ thích có chuyện làm, thái độ tích cực chủ động, nhiệt tình, “Chuyện gì?”

Đi vào tòa thí nghiệm sinh vật yên tĩnh, Noãn Noãn vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

Lưng đeo một cái túi, tay cầm một tờ chi phiếu, gia nói rồi, phải trong vòng mười phút tự tay mình đưa cho người ta.

Mẹ nó, không hổ là làm lính đặc chủng, ngay cả lộ trình từ tòa nghệ thuật đến tòa thí nghiệm Chiến gia đã tính toán thời gian rõ ràng, có kế hoạch hành động, vừa sáng sớm anh đã bỏ tờ chi phiếu vào trong cặp da của mình vào lúc nào cũng không biết.

Cửa khép hờ, Noãn Noãn đứng ở một bên vừa muốn giơ tay lên gõ cửa, chợt nghe tiếng động không bình thường ở bên trong.

Cẩn thận nghe—

Lại nghe—

Tiếng thở dốc nặng nề hòa vào tiếng rên rỉ bén nhọn, nhịp điệu dồn dập, giữa đau đớn khó nhịn xen lẫn sung sướng hưởng thụ.

Nghe thấy còn chưa đủ, quỷ thần xui khiến đầu ló vào.

Trên người trần truồng, phần dưới thân quần ở thắt lưng lỏng lẻo miễn cưỡng bám vào mông, cánh tay, lưng, eo và bắp thịt theo động tác mà gồ lên, căng đầy, mạnh mẽ, có lực, mạnh liệt.

Trước sau, trước sau, trước sau ——

Tiết tấu dồn dập, tấn công mạnh mẽ, người con gái bị đâm kêu lên càng lớn vừa phóng đãng, eo không ngừng lắc lư, phối hợp với tốc độ của người đàn ông.

Vừa kêu vừa dùng sức, dùng sức lại dùng sức, vừa lại kêu ‘A em sắp không được, thật là giỏi, thật thoải mái..... ’

Từng tiếng liên tiếp, hành lang quanh quẩn tiếng nhạc đồi trụy tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía của bọn họ.

Một loạt âm thanh dâm tà khó nghe.

Oh my god ——

Tai Noãn Noãn nóng và đỏ lên, che miệng, bên trong có người đang make love, đúng lúc cô nàng gặp phải phần cao trào.

Là ở bên ngoài chờ hay là gõ cửa nói một tiếng xin lỗi quấy rầy hai người một chút rồi tiếp tục, sau đó để chi phí xuống bỏ chạy.

Thật là vấn đề khó lựa chọn, cô muốn chờ, tò mò muốn nhìn rõ mặt của người đàn ông và người con gái, hiếm thấy được một cảnh nhỏ chưa được kiểm duyệt, coi như quan sát học tập một chút, hiểu kết cấu cơ thể người lần nữa cũng được.

Nhưng thời gian không đợi người, thật là mâu thuẫn, thu hồi ý vừa nghĩ cơ thể không tự giác lui về phía sau, không thấy rõ sau lưng, không có để ý, gót chân sau đá lên thùng rác bằng sắt, phát ra âm thanh.

“Ai, ai ở bên ngoài!”

Xoay người muốn trốn đi lỗ tai Noãn Noãn khẽ động, hả? Giọng nói rất quen thuộc.

Nháy mắt Noãn Noãn nghĩ thông suốt, chạy cái gì, nhiệm vụ của mình là đưa tiền, quan tâm anh ta là ai và ai làm gì chứ, cằm cao ngạo nâng lên. Lưng nhỏ thẳng tắp, “Quấy rầy một chút, học trưởng Giang Ly có ở đây không?”

Cô nhóc không biết từ trong túi nào lấy ra một mắt kính lớn đeo lên mặt, đứng ngay cửa, bên trong đừng nghĩ ra ngoài, người ở ngoài cũng đừng nghĩ đi vào, cả người tỏa ra khí thế nữ cướp phỉ.

“Noãn Noãn em tìm anh!”

Vì sao không mặc quần áo mà ra ngoài, mồ hôi giàn giụa trên da thịt mạch nha, thật là hấp dẫn.

Lại nhìn trộm một cái, hừ hừ, gợi cảm đi nữa cũng không gợi cảm bằng gia nhà cô.

Vội vàng nắm chặt khung cửa, đề phòng ngã sấp xuống, a, thì ra là âm thanh thở gấp nồng đậm mà anh ta phát ra, cũng là người đã hai mươi mấy tuổi có nhu cầu sinh lý rất bình thường, có vẻ như lựa chọn địa điểm rất thú vị.

Bình tĩnh, điều chỉnh hơi thở.

"Học trưởng, đây là chi phiếu mà chồng nhà em nhờ em chuyển giao cho anh, xin cầm lấy, thật xin lỗi đã quấy rầy, hai người cứ tiếp tục."

Giang Ly không mặc quần áo dáng người rất ngoài dự đoán, phía trước còn đáng xem hơn sau lưng, anh em còn chưa ẩn núp xong, cơ ngực phát triển cánh tay cường tráng, sao nhìn cũng không giống tiến sĩ nghiên cứu sinh sinh vật học, giống như đã trải qua cách thức huấn luyện địa ngục nhiều năm mới có thể luyện được toàn thân bắp thịt như lính đặc chủng.

Nhận lấy chi phiếu, Giang Ly nhìn cũng không nhìn con số trước mặt, nhìn chằm chằm vẻ mặt Noãn Noãn giống như Men in Balck anh ta cười nói, "Đi vào uống ly cà phê."

Vừa kéo, vội vàng khoát tay, "Không cần, em còn có việc phải đi trước."

Xoay người, chân trái còn chưa có bước ra, trên cánh tay phải liền bị kéo lại, "Rất gấp sao! Nếu không thì anh đưa em!"

"Không cần."

Lớn tiếng ngăn lại đề nghị quỷ dị kia của Giang Ly, hất bàn tay to kiềm chặt của anh ta.

Hôm nay anh ta rất khác thường, còn chưa quen thân với anh ta đến mức có thể đưa tiễn.

Nâng mắt, vừa vặn đụng mặt với nữ chính đi tới ở bên trong.

Con ngươi run lên, thầm kêu không may mau chóng cúi đầu di chuyển về phía bên phải, vừa đúng đứng ở sau Giang Ly, người phụ nữ sau lưng anh ta căn bản không nhìn thấy cô.

Đầu ngón tay thẳng còn có khe hở huống chi là loài người có hình dạng không theo quy tắc, cơ thể được che chắn, nhưng vẫn khiến nữ chính phát hiện ra một chút đầu mối.

Anh mắt nghi ngờ đảo quanh trên người cô nhóc Noãn Noãn, cách ăn mặc theo kiểu cổ điển rất phong cách, áo len nhìn quen mắt, giày nhìn quen mắt, cặp da vẫn thấy quen, loại sản phẩm cao cấp người bình thường rất khó tìm được, coi như tìm được mặc lên người cũng khó khống chế được, có ai có thể tạo ra cảm giác mạnh mẽ chất riêng này.

Phong cách mạnh mẽ tươi sáng, người này không phải là người đó thì còn có thể là ai nữa.

Nghĩ đến điều này, người phụ nữ bước nhanh đi tới, có oan gia nào có thể chướng mắt như vậy.

"Cô Tinh quá háo sắc đấy, vốn dĩ cô gái thanh thuần đều là giả vờ, rình coi mới là bản chất thật của cậu, đẹp mắt không!"

Không biết xấu hổ ở trong trường thiêng liêng làm chuyện này còn không biết ngượng kêu gào ầm ĩ, da mặt dày đều bị con gấu mù quáng này giành hết.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, cô nàng không cần thiết che giấu, cũng không phải là vợ cả tới bắt tiểu tam.

"Chỉ có thể nói, biểu diễn của cô Tô…"

Cô nàng làm chuyện xấu, cố ý khơi dậy sự tò mò của Tô Thanh, ánh mắt nhìn theo cô ta đang cố sức hít thở.

Nói thật, trong lòng Tô Thanh vẫn luôn rất để ý Tinh Tiểu Noãn đánh giá mình và cách nhìn về mình, bất luận là từ khuôn mặt, từ dáng người, từ quần áo, cách dùng đồ ăn, hiện tại càng thêm mong chờ lời bình kỹ thuật của chuyện này.

Chẳng lẽ cao trào còn chưa thối lui và để lại di chứng đần đồn.

Từ nhỏ đến lớn, Tô Thanh mãi mãi ngàn năm là người đứng thứ hai, không có biện pháp không cam lòng, có thể là thời gian sinh ra không tốt bằng Tinh Tiểu Noãn, bát tự không may mắn bằng Tinh Tiểu Noãn.

Hít vào, thở ra, Noãn Noãn nhếch môi cười xinh đẹp động lòng người, Giang Ly có một chốc thất thần.

"Biểu diễn rất ra vẻ, rất khoa trương, rất ồn ào, rất không có nghệ thuật, rất không có chút hứng thú nào, rất không có cảm giác mới mẻ, động tác không sáng tạo… Cuối cùng cho ra kết luận không bằng bộ phim tình cảm của Âu Mĩ, kém thua sự biến thái so với hòn đảo nhỏ, đặc điểm cá nhân không rõ nét rất khó khiến người xem trong sự kích tình nhớ kỹ mặt của cậu, lời bình luận đã hết tớ đi đây, bye bye!"

Một chuỗi dài cô nàng nói một lượt cứ thế không dừng, lời bình tỉ mỉ thích hợp, nói đúng trọng điểm có lý.

Một hồi gió mát thổi qua, Giang Ly nhắm mắt lại hít sâu, từ thân thể của cô nhóc Noãn bỏ chạy mang theo một mùi hương còn lưu lại trong không khí, khóe môi nâng lên, nụ cười nồng đậm.

Nhìn thấy tất cả ở trong đáy mắt, mặc dù Tô Thanh căm hận, nhưng trên mặt vẫn nhanh chóng khôi phục vẻ quyến rũ yêu kiều của một cô gái được nuông chiều.

Tay nhỏ bé di chuyển trên cơ ngực của Giang Ly, ngực kề sát anh ta kín kẽ, "Học trưởng, chúng ta tiếp tục!"

Nếu như Noãn Noãn nghe thấy cô ta ti tiện nhỏ giọng thế này, khẳng định sẽ giữa đường trở về mắng cô ta thêm 100 hiệp nữa.

Không có ôn nhu, kích tình đã hết, người đàn ông có thể lăn lộn trên giường với bất kì người phụ nữ nào mà mình không yêu thương đơn giản chỉ là phát tiết, Giang Ly cười lạnh, tầm mắt không dừng lại nửa giây trên mặt Tô Thanh, đẩy cô ta ra, đi vào phòng thí nghiệm.

"Về sau không nên xuất hiện trong tầm mắt của tôi, đồ dùng qua một lần Giang Ly tôi sẽ không dùng lại."

Áo, váy, ví, tất cả văng lung tung, trên mặt cô ta không thể tin được, cách thức đối đãi còn không bằng hộp đêm.

Ầm một tiếng, cửa chính đóng lại, Tô Thanh đứng ngoài cửa mặt như trái cà tím,, nhìn cuối hành lang trống trải, trong mắt khép hờ tràn đầy đau đớn và hận thù, Tinh Tiểu Noãn vừa phá hư chuyện tốt của cô ta, từ lần này đến lần khác, Tinh Tiểu Noãn tôi không đội trời chung với cậu, sớm muộn có một ngày tôi sẽ giẫm đạp trên thi thể của cậu chụp tấm hình trong lễ truy điệu, cậu là nguyên nhân mà tôi mất đi tất cả.

Một phút đồng hồ sau.

Mặc quần áo tử tế, hất tóc, Tô Thanh xoải bước dáng dấp rất nổi bật, khoa học chứng minh, yêu quá mức cũng sẽ tạo thành hiệu quả ngược lại hoàn toàn, ví dụ đi không khép chân lại được giống như dị tật.

Chỉ là cô ta rất thỏa mãn, không ngờ một tiến sĩ sinh vật học hào hoa phong nhã Giang Ly vậy mà mạnh mẽ còn hơn tất cả người đàn ông trước đây của cô ta, không, nói cho đúng thì tất cả cộng lại cũng không đỉnh bằng một người dũng mãnh như anh ta.

Nếu không phải nửa đường nhảy ra một đồ sao chổi, bọn họ thêm ba tiếng nữa cũng không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Không thô lỗ không hấp dẫn!

Edit: Tịnh Hảo

"Mau lái xe, mau lái!"

Chui vào phía sau xe, Noãn Noãn thúc giục giống như lửa cháy tới mông rồi.

Từ trong kính chiếu hậu nhìn vẻ mặt cô gái nhỏ như có chiến tranh sắp tới, Cổ Thanh Dạ buồn cười nói, "Làm sao vậy Noãn noãn, sẽ không phải lại gặp rắc rối chứ!"

Ở trong mắt mọi người, Noãn Noãn chính là chúa gây họa, đều đã quen rồi.

Trừng mắt liếc anh ta một cái, khóe miệng vểnh lên, "Không nói được không, dù sao không phải là chuyện vẻ vang gì."

"Ôi, Tiểu Noãn Noãn chúng ta có tiến bộ đấy, đã biết gây rắc rối không phải là hành vi vẻ vang, nhất định phải vỗ tay khích lệ."

Nói xong, hai tay của anh chàng đẹp trai Cổ thật sự rời khỏi tay lái vỗ 'bốp bốp bốp bốp'.

"Đại ca à đây không phải là xe đạp, mời anh nghiêm túc với hai mạng sống của chúng ta được không, cảm ơn."

"Nói, gây ra họa gì, anh trai giúp em lau rắm."

Gần đây không có nhiệm vụ chống khủng bố, bây giờ hầu hết thời gian của anh ta chính là huấn luyện binh lính bộ đội, còn phải thỉnh thoảng thay Noãn Noãn giải quyết tàn cuộc đủ loại xung đột.

Lắc đầu, không nói, dù thế nào Tô Thanh cũng là con gái danh môn của nhà họ Tô, thể diện rất quan trọng, cô không thể nhiều chuyện được.

"Không có chuyện gì."

Cô không muốn nói Cổ Thanh Dạ cũng không hỏi nữa, Noãn Noãn đối với anh ta còn thân hơn cả em gái, quan hệ máu mủ đó còn nồng đậm hơn tình thân, từ khi hai người lần đầu tiên gặp mặt nhau cũng đã tồn tại.

Rất kỳ quái cũng rất tự nhiên yêu thương lẫn nhau. Dựa lên cửa sổ tầng năm của phòng thí nghiệm, vừa lúc có thể nhìn thấy được cửa chính, Noãn Noãn vội vã chạy xuống lầu lên một chiếc Hummer quân dụng.

Chăm chú nhìn thật lâu, Hummer đã sớm biến mất trong tầm mắt của Giang Ly, lúc này mới mở tờ chi phiếu trong tay ra.

Nhớ tới, ba ngày trước cũng là ở chỗ này, khí thế kiêu ngạo lạnh lùng đó, là khí khái bức người mạnh mẽ nhất của người đàn ông mà trong 24 năm qua Giang Ly từng gặp.

"Nghe danh tiến sĩ sinh vật Giang Ly đã lâu, cho nên tôi muốn nhờ tiến sĩ Giang Ly giúp một chuyện."

Mỗi ranh giới đều hình thành một phạm vi cho mình, mỗi phạm vi đều có một nhân tài kiệt xuất, nhưng không nhất định phải biết nhân vật nổi tiếng trong một phạm vi khác.

Nhưng tiếng tăm của Chiến Vân Không không chỉ đại biểu cho một mình anh một nhà họ Chiến, mà là đại biểu cho cả nước J, có ai không muốn có chút quan hệ cùng Chiến gia, ai mà không muốn mượn Chiến gia làm mình lớn mạnh.

Có Chiến gia là chỗ dựa, an toàn.

Lúc ấy, vẻ mặt của Giang Ly có thể dùng khiếp sợ lạnh nhạt để hình dung, từng gặp Chiến gia một lần, là lần huấn luyện quân sự của tân sinh viên, Chiến gia đã lưu lại cảm giác không tốt lắm cho mình, không nghĩ tới lần này anh không mời mà tới.

"Thủ trưởng Chiến nói quá lời, có chuyện mời nói, tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng giúp anh…"

Con số mở đầu là năm số phía sau và bảy số lẻ, 50 triệu, là lương 25% mà Chiến gia trả cho Giang Ly, gia nói sau khi thành công sẽ đưa 75% còn lại.

200 triệu, mua một thuốc thí nghiệm có xác suất thất bại và nguy hiểm trên 90%.

Nắm chặt lòng bàn tay, đáy mắt run rẩy.

Chiến Vân Không, tôi phải nói là anh tìm đúng người hay là nói anh đã thất bại rồi.

Yên Vũ Hoa Đình.

Xuống xe, Noãn Noãn kéo Bạch Diệu, "Hai người các cậu bất thường."

Ánh mắt quét tới quét lui giữa Cổ Thanh Dạ ở phía trước và Bạch Diệu ở bên cạnh, từ lúc cô lên xe liền phát hiện hai người không có trao đổi.

Nhíu mày, lạnh nhạt đưa mắt nhìn cánh cửa xoay tròn, "Tất cả bình thường, tụi tớ vốn là hai người xa lạ."

Lại nữa rồi, xa lạ mà đã tới bước lăn lộn trên giường cũng rất khó hiểu rồi.

Bĩu môi một cái, không có hỏi gì nhiều nữa, hai người nắm tay đi vào, Cổ Thanh Dạ đã sớm vì các cô mà đẩy cửa xoay tròn ra.

"Sao giờ mới đến, mau mau mau qua bên này."

Hôm nay Quan Lên Hiên không giống như ngày thường, mặc một áo khoác Burberry quân đội màu xanh lá, quần màu đen chín phần bó sát người, một đôi giày England đế bánh mì, Noãn Noãn chỉ có thể nói Quan thiếu thật sự rất có phong cách.

Quay đầu vừa nhìn thấy Cổ Thanh Dạ, ôi chao, không chú ý tới cũng là một áo khoác giống vậy nhưng mà là màu đất cát, cũng là quần bó chín phần, một đôi giày England màu nâu da trâu.

"Hôm nay bọn họ có hoạt động tập thể sao, ăn mặc giống như sinh đôi."

Cánh tay ôm bả vai Noãn Noãn, mặt Vương Linh khinh bỉ liếc nhìn Quan Lê Hiên, "Nếu người đàn ông này trang điểm, còn có thể yểu điệu hơn cả phụ nữ."

Cô nhóc Noãn Noãn và Bạch Diệu không hẹn mà trong lòng cùng nghi ngờ, quay đầu nhìn Vương Linh.

Chuyện này vẫn nên nói từ lúc khẩu súng kia đặt trên đũng quần.

Cả đời Quan Lê Hiên chạy trong mưa bom lửa đạn, toàn thân đầy vết thương lớn nhỏ trải rộng, nhưng mà dưới thân tuyệt đối hoàn hảo hoàn mỹ, Vương

Linh chính là nhất thời tức giận không ngờ súng không cho mặt mũi vậy mà vào thời khắc mấu chốt giống như xe bị tuột dây xích cướp cò, viên đạn bay qua bên eo Quan đại thiếu.

Không có ống giảm thanh, tiếng súng 'pằng' vang dội truyền ra từ trong xe, tay rời khỏi tay lái, xe việt dã chạy băng băng ở trên lộ chính nhanh chóng lắc qua lắc lại đụng lên rào chắn trên đường.

Chấn động trong lòng hai giây, Quan Lê Hiên bị sợ đến toàn bộ tóc gáy dựng lên, nhưng nhiều năm huấn luyện và thực chiến nên đầu óc phản ứng nhạy bén làm cho anh ta ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, tay phải nắm chặt tay lái, tay trái theo bản năng ômVương Linh vào trong lòng bảo vệ.

Sau này, Quan đại thiếu hồi tưởng lại ngày đó, cư nhiên bản thân mình không quan tâm sống chết của nửa người dưới có khả năng bị tàn tật trước mà bảo vệ người con gái đối nghịch với anh ta, về sau nữa anh ta mới hiểu hành động kỳ quái đó gọi là đã sớm yêu say đắm khắc sâu vào trong lòng.

Sợ chuyện không đâu một hồi, giao thông tê liệt, có mấy chiếc xe đầu đối đầu đụng vào nhau, phía sau toàn bộ xe bị chặn lại thành một hàng dài.

Khi đội trưởng cảnh sát giao thông đến hiện trường, phát điên lên, mắng xối xả nhóm cảnh sát giao thông nhỏ.

"Đội trưởng, đây không phải là tai nạn giao thông đơn giản, tụi em nghe được tiếng súng, em nghi ngờ tiếng sóng vang lên từ bên trong chiếc xe việt dã kia, bây giờ anh có phải nên đi qua điều tra thêm một nam một nữ kia không, đem theo súng lậu là trọng tội."

"Thúi lắm, tôi bình thường dạy các cậu như thế nào, tinh mắt chút, tai thính chút, không nhìn thấy đây là xe gì hả."

Cảnh sát giao thông nhỏ không phục, cũng là bởi vì nhìn thấy biển số xe bức người nên cậu mới cản lại, "Anh không phải nói làm việc phải công tư phân minh, chỉ cần là phạm pháp bất cứ cấp cao cho dù lớn bao nhiêu đều bị giữ lại như nhau sao."

"Cậu câm miệng cho tôi."

Đội trưởng quát lên một tiếng, tên nhóc này khờ thật hay là giả bộ với anh ta, nếu để cho cậu nói xong thì tương lai phía trước và tiền bạc của mình nhất định vỡ tan trong tay cậu.

Vẻ mặt dữ tợn tức giận ngang ngược trong chớp mắt thay đổi thành hèn mọn khiêm tốn, cúi người chào 90 độ, "Ôi, không biết thủ trưởng Quan lái xe, nhóm người này dưới tay tôi đều là người mới không hiểu chuyện kính xin thủ trưởng tha thứ."

Thầm thở phào, bảo bối không bị thương, yên tâm rồi, vấn đề có giương lên được hay là bất lực còn phải chờ ngày sau tiến thêm một bước nghiệm chứng.

Tựa vào trước đầu xe, tròng mắt đen nhìn lên nhìn xuống đánh giá đội trưởng cảnh sát giao thông, bụng đen tối, nụ cười giả dối, đầu to bụng đen tối còn cãi lại nói cấp dưới gây họa, vừa nhìn là biết người ngu ngốc nịnh nọt Quan thiếu, tiểu đội trưởng không nói lý thân phận còn kém xa hơn mười vạn km so với đầu heo.

Xì khẽ một tiếng không nhìn thấy anh ta đưa tay bắt tay hữu nghị, hất cằm một cái, "Cậu ta tên là gì?"

Lau mồ hôi, tay xấu hổ lạnh lẽo dừng ở không trung, "Ách— Chính là người mới, kính xin Quan thiếu tha thứ."

"Tôi hỏi cậu ta tên gì, nói nhảm nhiều như vậy."

Vương Linh ở bên cạnh, nhíu mày, dáng vẻ đại thiếu gia lại lộ ra, nhưng mà quả thật có lực uy hiếp, bộ dáng cũng quả thật anh tuấn đẹp trai không gì sánh được.

Nếu mình là đàn ông nhất định sẽ ghen tị.

Khẽ run rẩy, đội trưởng đầu heo không thể không thành thật trả lời, "Cậu ta tên là Thiên Lí, là tay mơ vừa mới vào đội năm nay."

"Cậu, tới đây."

Ngón tay Quan thiếu chỉ lên người cảnh sát giao thông Thiên Lí phía đối diện, ngông cuồng đốt điếu thuốc, hút thuốc nhả khói ra trong lúc Thiên Lí không rõ nguyên do đi tới.

Liếc nhìn cậu, đội trưởng đầu heo hâm mộ ghen ghét va vào Thiên Lí, đè thấp giọng nói, "Nhanh cúi chào đi."

"Dừng lại, tôi ghét nhất chính là người nịnh bợ, chính thức thông báo cho đồng chí Thiên Lí một tiếng, bây giờ cậu chính thức bị xóa tên khỏi bộ phận giao thông."

Thiên Lí ngẩn ra, cậu vì nhân dân đấu tranh mà không sợ quyền thế, ít nhất đuổi cậu cũng phải có lý do chứ.

Khép gót chân lại, đứng nghiêm ngay ngắn tay phải đặt trước trán, không kiêu ngạo không tự ti. "Báo cáo thủ trưởng tôi cần có lý do, tôi cho rằng cấp trên và người dân cũng đều là người, không nên lách pháp luật mà đi đường tắc."

Nhếch môi cười, tàn thuốc rơi xuống từ trên đầu ngón tay. "Trở về phòng cảnh sát giao thông thu dọn một chút, sáng mai chín giờ đến núi sương mù báo

cáo.”

Không cho cậu cơ hội phản ứng, nhét Vương Linh vào tay lái phụ, chân nhấn ga, mạnh mẽ gào thét lướt qua cảnh nhốn nháo tiểu đội trưởng đầu heo và nhóm người cấp dưới của anh ta đứng tại chỗ.

Thiên Lí lại càng không hiểu mờ mịt. Năm trai xinh gái đẹp đứng ở trong đại sảnh Yên Vũ Hoa Đình xa hoa trang nhã, đưa tới vô số người dừng chân, người ra vào nơi này không phải là quan lớn thì là kinh doanh giàu có, quan nhị đại phú nhị đại (*) rất nhiều đếm không xuể.

(*) Con của các quan chức giàu có.

Sinh ra ở vị trí cao như Tinh tiểu Noãn và Quan Lê Hiên, ở trong mắt mọi người tất nhiên là nhìn quen mắt.

Đột nhiên.....

Noãn Noãn giống như con chim nhỏ bay tới cánh cửa chính bằng vàng.

“Gia!”

Ngọt ngào, tươi trẻ, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ nhanh chóng quét tới toàn thân Chiến Vân Không, mở rộng áo khoác màu đen cánh tay dài buộc chặt bao bọc kín đáo con thú nhỏ lao tới.

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, gia thở ra, bàn tay to đặt trên mông nhỏ tròn trịa của cô liền bế Noãn Noãn lên, cô nàng phối hợp hai cánh tay quấn lên cổ cứng rắn của người đàn ông.

Người ngửa mặt người cúi đầu, nhìn nhau cười, gia không sợ bị lộ ra nguy hiểm hôn lên môi hồng làm cho anh nhớ nhung suốt một ngày.

Môi và răng gắn bó vào nhau, đầu lưỡi dựa sát vào nhau, mùi thơm trong miệng tỏa ra bốn phía.

Hút, cắn xé, hút, với khả năng khống chế ngựa quen đường cũ của Chiến Vân Không, không còn không lưu loát nữa, trình độ kỹ thuật tiến bộ nhảy vọt.

“Mẹ nó, lão đại chúng ta quá dữ dội, thú tính mãnh liệt này làm say mê và thương tổn bao nhiêu muôn vàn trái tim nhỏ của phụ nữ.”

Quan Lê Hiên cũng muốn điên cuồng một phen, nhìn trộm thoáng nhìn Vương Linh phía đối diện, than thở, đáng tiếc em gái Linh không cùng đường với mình, muốn bắt lấy cô lên giường là một công trình lớn.

Cổ Thanh Dạ kéo Bạch Diệu, “Thấy không, học hỏi Noãn Noãn người ta nhiều hơn.”

“Cút đi, anh có bệnh phải uống thuốc, đồ lợn giống tinh trùng lên não.”

Bạch Diệu nổi giận càng làm cho Cổ đẹp trai muốn phun.

Nhíu mày, đáy mắt Cổ Thanh Dạ lộ ra ánh sáng nguy hiểm, “Anh không có bệnh, em còn chưa rõ sao, ừm, lần đó bảo bối em không phải đầu hàng kêu khóc sao.”

Người không biết xấu hổ có chút chiêu.

“Dạ dạ dạ, anh không có bệnh, anh tuyệt nhất, anh là tiên sinh uy mãnh.”

Tiên sinh uy mãnh?

Cổ đẹp trai nhất thời không vui, nhớ không lầm kia là bảng hiệu của dung dịch làm sạch nhà vệ sinh, nhóc con chết tiệt kia, nói mình là chải quét bồn cầu.

“Đổi đi.”

“Đổi cái gì?’

Bạch Diệu nghiêng đầu cười trộm, cũng không phát hiện giờ phút này mình rất xinh đẹp.

“Anh còn biết kia là dung dịch làm sạch nhà vệ sinh sao.”

“Vật nhỏ, hôm nay em đặc biết khiêu khích, buổi tối bổn thiếu giúp em chà lau thật tốt.”

Ngang hông đau nhói, Bạch Diệu mắng chửi một câu, “Cầm thú.”

“Chiến thiếu, toàn bộ phòng thuê đã làm sạch sẽ rồi, xin mời mấy vị theo tôi.”

Người quản lý dẫn đầu đoàn người lên lầu hai.

Đúng lúc này.

Một nhóm người khác đi vào trong đại sảnh.

Yên Vũ Hoa Đình đặc sắc nhất chính là, món ăn đều được làm cực ngon, món ăn hôm nay là do thư ký Liên Ước sáng sớm đặt, thanh thì có canh dễ tiêu, món khai vị, đầy đủ dinh dưỡng, sắc hương mùi đầy đủ.

Chiến gia nói gần đây thời tiết hanh khô, tất cả mọi người dễ dàng bốc hỏa, cho nên cố ý mời mọi người ăn bữa thanh đạm.

Món ăn mới vừa bưng lên, chỉ thấy cửa bị đẩy ra, Chiến Tả như đà điểu rất lâu chưa lộ mặt xuất hiện, vừa vào cửa liền la hét, cơn đói đến tận tim gan phèo phổi rồi, đặt mông ngồi bên cạnh Noãn Noãn.

"Nhớ anh không cô bé, người gì đâu nhìn muốn nhéo, gia muốn ăn thịt."

"Chuyện đã xong hết rồi."

Chiến Vân Không gắp thức ăn cho Noãn Noãn, động tác ưu nhã mê người.

"Xem như hoàn toàn chấm dứt, tất cả người thân anh đều tự mình phái xe đưa đi, ôi, mọi người có thấy TV tiếp sóng cuộc họp chiêu đãi phóng viên hay không, như thế nào, anh đây đại diện tổng giám đốc Bàng Bạc không tồi chứ."

Một đôi đũa đoạt lấy con tôm lớn được bóc vỏ trong dĩa của Noãn Noãn mà Chiến gia vừa mới gắp cho, một ngụm nuốt trọn.

Loại hành vi cướp thức ăn này, nếu là cô gái khác đã sớm kêu la, làm nũng, nổi cơn, gào khóc, Noãn Noãn chúng ta thì bình tĩnh, mắt nhìn thấy con tôm lớn của mình bị cướp đoạt, thì ngược lại đẩy toàn bộ dĩa tới trước Chiến Tả.

Chiến Tả kích động, vẫn là Noãn Noãn hiểu chuyện, biết điều cho anh ta ăn dĩa lớn nhất, nhưng không ngờ nghe được câu sau thiếu chút nữa không ngồi vững được.

"Con kia em đã đưa anh rồi..... Dĩa này anh lột vỏ đi."

Phốc ——

Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ không thể nhịn được bật cười, "Noãn Noãn, em quá tuyệt tình."

"Lời này nói như thế nào?"

Ăn con tôm tình yêu mà Chiến gia bóc vỏ cho cô, để cho anh ta bóc vỏ tôm cũng không quá đáng.

"Hai móng vuốt của anh ta chẳng phân biệt được vỏ."

Chiến gia trả lời một câu nghiêm chỉnh, Chiến Tả không vui.

Ăn tôm thì dễ lột vỏ mới khó, anh ta còn chưa tin, hôm nay không phải lột vỏ toàn dĩa này chứ.

"Hôm nay để anh xem các em ai dám động đến dĩa tôm này, anh bao toàn bộ vỏ, tôm lột vỏ các em ăn."

Chỉ vào ba vị em gái đang ngồi, vẻ mặt khó có được kiên định.

"Nhân viên phục vụ, cho bốn dĩa tôm luộc nữa."

Phúc hắc như cô, muốn chơi thì chơi tới cùng, cô nàng khơi lên tranh luận về tôm.

Sau này, hơn nhiều năm sau vào một ngày nào đó, Thiên An An kinh ngạc phát hiện, Chiến Tả bóc vỏ tôm đã đến mức lô hỏa thuần thanh (*), tay của người đàn ông chẳng phân biệt được vỏ kia đã luyện thành một cao thủ lột vỏ trong võ lâm.

(*) Lô hỏa thuần thanh: lửa trong lò đã chuyển thành một màu xanh thuần nhất, chỉ màu lửa vào thời khắc đạo sỹ luyện đan thành công, sau dùng để hình dung kỹ nghệ, học vấn, tu dưỡng đã đạt đến cảnh giới tinh túy hoàn mỹ, hoặc làm việc đã đạt đến địa giới thuần thục

Về sau nữa mới biết đêm nay Chiến Tả liều lĩnh bị Noãn Noãn hành hạ cho ra kết quả kỹ thuật này.

Dẫn đến sau này có khoảng thời gian rất dài, chỉ cần thấy cái gì có vỏ, tay Chiến Tả muốn rút gân.

Đột nhiên.

Điện thoại trong túi rung, Bạch Diệu di chuyển cơ thể, cúi đầu lấy ra xem, vẻ mặt mâu thuẫn.

Khom người, mượn cớ đi ra khỏi phòng, đi rất xa mới dừng bước, điện thoại trong tay luôn không ngừng rung.

“Alo!”

“Buổi tối ngày mốt tám giờ, quán rượu Ám, phòng bao 407, mang theo Tinh Tiểu Noãn, không được đến trễ đấy!”

“Cô muốn làm gì?”

“Đến rồi sẽ biết.”

‘Đô —— đô —— đô ——’

“Alo”

Mẹ nó, cúp máy cũng quá nhanh, Bạch Diệu ảo não tựa trên tường phòng vệ sinh phiền lòng dọc tóc.

Phải bảo vệ Noãn Noãn thật tốt còn để cho cha ở trong tù không có gì bất trắc, cô nhất định phải nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường.

Vỗ nước lạnh vào mặt, giọt nước chảy xuống cổ dài mềm mại, nhìn mình trong gương, vẫn xinh đẹp như cũ, da thịt trắng như tuyết, từ lúc nào mình đã không còn trang điểm, sẽ không đi tiêu xài rất nhiều tiền mặt, sẽ không còn theo đuổi cuộc sống xa hoa thối nát, một đêm cô từ đại tiểu thư ngây thơ bốc đồng trở thành con gái của một tội phạm tham nhũng.

Cuộc sống mệt mỏi, lại còn khó khăn.

Vòi nước đang không ngừng chảy xuống, nước mắt im lặng rơi xuống, trong suốt nóng bỏng hòa vào trong nước, từng thương tổn được giải bày ra.

Trên hành lang, tiếng giày cao gót ‘cộc cộc lộc cộc ——’ từ xa đến gần, hai giọng nữ vừa nói vừa cười truyền đến.

Nghe có người tới, vội vàng lau khô nước mắt, cúi đầu nhanh chóng xoay người rời đi, bả vai không cẩn thận đụng phải người con gái.

“Thật xin lỗi, ngại quá.”

Vội vàng xin lỗi, lách người.

“Bạch Diệu!”

Bước chân ngừng lại một chút, không thể nào, đụng phải người quen.

Khóe mắt người con gái nhíu lại, tay đặt trên bả vai của Bạch Diệu đột nhiên xoay thân thể lại.

“Ôi, thật đúng là cậu, con gái của tội phạm tham nhũng lại hồi sinh rồi, tới chỗ như thế ăn cơm hẳn không phải là có chỗ dựa vững chắc chứ.”

Người con gái mặc quần áo phong cách Hàn Quốc, đùi rất nhỏ thẳng tắp, tiếp tục nhìn lên trên, là phiên bản của Phù Dung tỷ.

“Buông tay, đừng làm ô uế tay phượng hoàng cao quý của cậu.”

Cô tưởng là người nào, thì ra là Tang Tiểu Bàn Nhi nhà nào đó vẫn luôn vui vẻ đi theo phía sau mình lúc còn nhỏ.

“Tiện nhân, phá sản đến làm ấm giường còn giả bộ thiên kiêm tiểu thư cái gì.”

“Đúng là, không biết xấu hổ.”

Một cô gái khác cùng đi với Tang Tiểu Bàn Nhi lên tiếng phụ họa.

“Lợi hại đấy, còn có người hầu theo mình, chúc mừng chúc mừng, kỹ thuật làm ấm giường của tôi rất tuyệt, bạn trai cậu có muốn thử làm một lần không, cho các cậu một giá hữu nghị, giảm 0.7.”

Tang Tiểu Bàn Nhi sửng sốt, múa mép khua môi, cô ta thật không phải là đối thủ của Bạch Diệu, ba năm chìm trong chảo nhuộm lớn, bản thân mình gặp mạnh phải mạnh lại, nếu không thì sẽ bị nó cắn nuốt.

“Thật không biết xấu hổ.”

Nói không lại liền động thủ, vừa dứt lời, tay liền giơ lên.

‘A—’

Tiếng kêu thảm thiết của người con gái vang vọng ở trên không trung.

“Tôi hy vọng cô cút xa một chút.”

Hai tay Noãn Noãn khoanh lại, tựa ở cửa ra vào, giọng nói giống y chang của người nào đó.

Tang Tiểu Bàn Nhi bụm mặt đau đến giậm chân, cúi đầu liếc một bên chân liền phát điên, "A— Cô muốn chết sao dám lấy giày đập tôi."

Có thể trách ai, Noãn Noãn cũng không ngờ sẽ gặp phải chuyện này, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể ném giày cứu người, bằng không còn có thể như thế nào nữa.

Người con gái đi cùng nhận ra Noãn Noãn, vội vàng kéo Tang Tiểu Bàn Nhi, "Người kia hình như là con dâu nhỏ mới vào cửa của nhà họ Chiến, Tinh Tiểu Noãn."

Ý của cô ta chúng ta nên tránh mau, người này bọn họ không thể trêu chọc vào.

"Tôi còn sợ cô ta hay sao?"

Tang Tiểu Bàn Nhi hưng phấn, giận đến nói chuyện không dùng tới não, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, cuối cùng ánh mắt dừng trên đôi giày Oxford màu đen.

Một giây sau, nhanh chóng nhặt giày kia lên, vọt vào nhà vệ sinh, sau khi ra ngoài hai tay trống trơn, cười nói, "Cô ngưu bức (*), không có giày tôi xem cô làm sao đi trở về."

(*) Rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhã)

Đều là cô gái nhà giàu có, con gái tội gì làm khó con gái, nhà họ Chiến rất thần bí, đó là góc nhìn nhận thức tìm hiểu của người bên ngoài, phụ nữ chiếm giữ vị trí cao nhất, Tang Tiểu Bàn Nhi cho là thiếu một chiếc giày Noãn Noãn sẽ bị mẹ chồng khinh bỉ trách mắng, có khả năng này à.

Hiểu rõ gật đầu một cái, Noãn Noãn thuận tay cởi bỏ đôi giày khác, "Mang một chiếc không có ý nghĩa, lại đây, lão nương cho cô."

'Bốp—'

Lần này đập lên trên chân cách gân một chút, một tiếng kêu sợ hãi phá vỡ bầu không khí.

Bị dọa sợ, người dì đang muốn đi vào quét dọn vệ sinh khẽ run rẩy cây lau nhà còn trên đất, bà còn tưởng rằng đang giết heo đấy.

"Lần sau nếu để cho tôi nhìn thấy cô, sẽ không phải là ném giày nữa, bảo bối."

Ưu nhã xoay người, phất ống tay áo, mang Bạch Diệu đi.

"Noãn Noãn, cậu cũng đừng quá xúc động, lòng bàn chân có lạnh hay không, tớ thấy hay là gọi điện thoại kêu Cổ Thanh Dạ đem một đôi giày qua đây cho cậu."

"Ôi, không cần, mát lắm."

Giữ tay cầm điện thoại kia của cô ấy lại, Noãn Noãn làm nũng nắm lấy Bạch Diệu, cười nói, "Diệu Diệu mới vừa rồi tớ có soái không, giống tiên nữ rắc hoa, ha ha."

Mỉm cười, Noãn Noãn che giấu cảm xúc lo âu, phụ họa theo.

"Tất nhiên, Noãn Noãn chúng ta nhất định uy vũ, vỗ tay liên tục trong vòng 15 phút."

"Cha thấy con điên rồi, đồ phản nghịch."

"Cha, cha tức giận lớn như vậy sao, làm sao con biết Tiểu Tuấn vô dụng như vậy."

Người đàn ông trung niên tức giận nhìn miệng Nguyệt Chân nói không ngừng, "Ai cho con đi tìm Nguyệt Tiểu, mấy năm nay cha xem như nó đã chết rồi, nó không phải là người của nhà họ Nguyệt, con muốn cha tức chết phải không."

Nguyệt Trường Cát tức giận sờ mũi, xoa lên trán đau nhức, "Lúc rời khỏi Cổ Thành cha đã cảnh cáo con, không nên quay lại, không ngờ con cư nhiên gạt cha từ nước Anh quay trở về, trong mắt con còn có người cha này không."

Càng nói càng giận, sau khi rống xong, liền ho khan thở hổn hển.

Thở dài, Nguyệt Chân đứng dậy đi đến bên người Nguyệt Trường Cát, đầu tựa vào đầu vai ông, khi còn nhỏ cô cưỡi trên cổ ông chơi trò cưỡi ngựa, trưởng thành rồi thời gian hai người ở chung một chỗ càng ngày càng ít.

Đôi tay nhỏ của Nguyệt Chân vuốt ve lồng ngực của cha, dịu dàng dụ dỗ nói, "Được rồi được rồi, con biết sai rồi được chưa."

"Hừ, cha thấy con đang lập kế hoạch lâu dài đấy!"

“Ôi, cha, yên tâm, con sẽ không rước lấy phiền toái cho cha, lại nói chuyện đều đã qua nhiều năm như vậy có ai còn nhớ đâu.”

Con mắt chim ưng của Nguyệt Trường Cát tối sầm lại, thở hơi ra thật dài, tay vuốt ve trên đầu của cô.

“Chân Chân, cha chỉ có một người con gái là con, hiện tại con là tất cả của cha, nếu như ngay cả con gặp chuyện không may, làm sao cha sống tiếp tục được, con không thể nhẫn tâm như vậy con có hiểu không?”

Loại đau đớn khi mất đi người mình yêu thương nhất, trải qua hai lần, ông cũng không thể chịu thêm lần thứ ba nữa, cũng không chịu đựng được.

“Cha, biệt thự cũ con đã mời người sửa chữa rồi, cũng không tệ lắm phải không!”

“Bây giờ con muốn ở đây lâu dài!”

Nguyệt Trường Cát nghiêm mặt, đẩy Nguyệt Chân ra, ngồi trở lại trên ghế giám đốc.

“Tại sao lại không chứ, cha, con không hiểu, chúng ta là người bị hại, kết quả tại sao chúng ta rời khỏi là vì cái gì.”

Trong lòng nghẽn lại, đôi mắt chốc lát hạ xuống đến cực điểm, hung ác nhíu lại, Nguyệt Trường Cát giận dữ mắng mỏ một tiếng, “Không có vì cái gì, con còn muốn tiếp tục ở Cổ Thành thì đàng hoàng một chút cho cha, cha không muốn lại thấy con có chuyện gì mờ ám, đừng trách cha không cảnh cáo con, nơi này không phải là tỉnh S, đừng để đến lúc đó bản thân mình chết lúc nào không biết.”

Đôi mày thanh tú nhíu chặt, Nguyệt Chân cắn chặt môi dưới, hít sâu một hơi, xì khẽ, “Cảm ơn đã nhắc nhở, ngủ ngon!”

Ghế giám đốc chuyển động, Nguyệt Trường Cát đối mặt với ánh trăng bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, thuốc lá lượn lờ bay lên thành từng đoàn sương trắng, không có hút thuốc chỉ là đốt, thói quen này đi theo ông gần như mười năm.

‘Cốc cốc cốc—’

“Đi vào.”

“Chào ông, đây là toàn bộ tài liệu của Tiếu Tuấn mấy năm gần đây, mời ông xem qua.”

“Chỉ có những thứ này?”

Thư ký đưa tài liệu ít đến chỉ có mấy tờ.

“Đúng, chỉ có những thứ này, chỉ có tin tức 6 năm qua, từ lúc cậu ta bước vào giới diễn viên nghệ sỹ đến nay toàn bộ tài liệu đều ở nơi này.”

Khoát khoát tay, “Tôi biết rồi, cậu nghỉ ngơi đi. À đúng rồi, đặt máy bay tối mai trở về tỉnh S.”

Thư ký gật đầu, “Vâng.”

Ở khách sạn cao cấp, tiêu chuẩn nhất, trên mặt đất nhất định phải trải thảm cao cấp, điểm này Yên Vũ Hoa Đình làm cực kỳ đúng, chân trần giẫm lên từng tấm thảm mềm mại, cực kỳ thoải mái.

“Noãn Noãn, đi vệ sinh sao người còn mà đôi giày lại mất rồi.”

Chiến Tả ở bên cạnh nhanh mồm nhanh miệng nói, liếc nhìn cô nàng có vấn đề, rõ ràng mới vừa rồi ra khỏi cửa giờ lùn thêm mấy cm đấy.

Bị ánh mắt xem thường của Noãn Noãn, “Ngậm miệng, lột vỏ tôm.”

“Anh trai không có lột hư đâu, bây giờ em chính là ‘Xích cước đại tiên’.”

“Giày em đâu?’

Một giây sau Chiến gia liền nâng chân trần của Noãn Noãn nắm trong tay, nhéo.

“Em bắt anh lột vỏ tôm, sao anh lại có thể quấy rầy em như thế chứ.”

Bên này trừng mắt với Chiến Tả, quay đầu qua bên này là vẻ mặt đáng yêu nhu thuận, “Ha ha, anh bớt giận, đột nhiên em cảm thấy mang giày rất không thoải mái liền ném đi, một lát về nhà còn nhờ cậy vào sự giúp đỡ của anh rồi.”

Cau mày, gương mặt tuấn tú áp sát, ngón trỏ thon dài lướt qua cằm mềm mại của cô, từ trán đến lông mi đến đôi mắt đến lỗ mũi rồi đến môi, ánh mắt Chiến Vân Không sâu xa tinh tế đánh giá gương mặt non mềm như được mài giũa từ ngọc của Noãn Noãn.

“Đứa nhóc đáng chết, có phải gần đây anh không có thời gian quản em nên em lại bắt đầu nhảy nhót lung tung rồi phải không, hả?”

Cổ co rụt lại, mắt mờ mịt run sợ vô tội lắc đầu, "Không có."

Không có?

Chiến Vân Không lạnh lùng nhìn đáy mắt cô sạch sẽ như một đáy hồ trong suốt, nhếch môi, cười gian ác, cúi đầu dán lên lỗ tai cô âm trầm nói, "Chúng ta gặp nhau ở trên giường."

Tối nay trái tim và cơ thể trốn không thoát hành hạ rồi, mặt đỏ bừng gò má nóng đều có thể đun bình nước sôi, xì xì xì— bốc hơi nóng.

Đứng xa nhìn, vẻ mặt Bạch Diệu nhàn nhạt, bộ dáng giống như có tâm sự, cảm xúc dâng trào, Vương Linh nắm tay của cô ấy.

"Diệu Diệu, đêm nay chị không có chỗ để ở em có thể giúp đỡ chị một đêm không."

Đầu tiên là sững sờ, dường như mình và Vương Linh không quá thân, thời gian tiếp xúc với nhau cũng ngắn, nhưng rất nhanh Bạch Diệu sảng khoái gật đầu, "Được ạ, hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh."

"Linh Linh, làm sao em nhẫn tâm rời khỏi anh."

Gương mặt anh tuấn của Quan Lê Hiên ửng đỏ, uống không ít, cợt nhã tiến sát lại, móng vuốt sói mập mờ khoát lên trên lưng của Vương Linh vuốt ve.

Kỳ lạ, Vương Linh cũng không có ngăn cản hành vi trơ trẽn của người nào đó, ngược lại tức giận trừng mắt nhìn Quan thiếu.

"Cút đi, tôi muốn cùng Diệu Diệu trao đổi tình cảm, anh phá rối cái gì."

"Ừm, đúng đúng đúng, Vương Linh, Diệu Diệu nhà tôi giao cho cô tôi yên tâm, cô bất luận thông minh hay là kỹ thuật đánh nhau đều là tiêu chuẩn đỉnh cao quốc tế."

Đưa tay, ngón cái thẳng đứng bày tỏ khen ngợi, trong lòng Cổ đẹp trai khâm phục cô.

Khẽ cười một tiếng, Vương Linh nhìn sang Cổ Thanh Dạ, "Ai là người nhà của cậu, xin mời chú ý cách dùng từ nhé đồng chí Cổ, Diệu Diệu chúng tôi là một cô gái xinh đẹp, cậu muốn thì nên dùng một chút tuyệt chiêu, nếu không tôi liền tìm một người tốt hơn, không tin cậu có thể thử xem."

Bạch Diệu đỏ mặt đến tai, nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Vương Linh, để cho cô đừng nói nữa, quái lạ không ngờ tới.

Nhìn Vương Linh lại nhìn Bạch Diệu, Cổ đẹp trai nhếch môi, thân hình uy vũ đứng thẳng, cầm lấy một ly không rót đầy ly rượu đỏ, tiếp theo lại cạn ly với Quan Lê Hiên, nhíu mày ánh mắt giao nhau ở trên không.

"Đinh—"

Hai ly chạm vào nhau phát ra tiếng thanh thúy dễ nghe, hai tay của hai người quấn quít, bốn mắt nhìn nhau, tình yêu kín đáo, một giây sau, hai người cùng nói một câu, "Chúc hai chúng ta hạnh phúc, cạn ly."

Sau đó ngửa đầu, hai người uống một hơi cạn sạch.

Chớp mắt to, Noãn Noãn ngồi trong ngực Chiến gia kinh ngạc, "Hai người các anh có gian tình!"

"Nói chính xác là có cơ tình (*)!"

(*) Tình yêu đồng tính

Chiến Tả bổ sung nói rõ.

Bạch Diệu và Vương Linh đều choáng váng, hai người đàn ông đang uống rượu giao bôi phải không.

Nhìn căn phòng, trừ Chiến Vân Không ra liền không có ai đứng đắn, gây náo cười cười.

Bên cạnh mình đều là phần tử lũ quỷ múa loạn gì đó, nên kéo ra ngoài đập chết.

Gân xanh của Chiến Vân Không nổi lên, đau đầu.

Không có giày, gia sẽ không để cho cô chân trần đi bộ, nằm trên lưng Chiến Vân Không ngay cả hô hấp đều là tươi mới, chiều cao của một người thật sự có thể quyết định chất lượng hô hấp.

Sau đó, ăn cơm xong, lại ở trong phòng náo loạn một chút, một nhóm bảy người liền đi ra khỏi phòng thuê, không ngờ rằng vừa lúc đụng mặt với người đi ra của phòng thuê phía xéo đối diện.

Vẻ mặt rét lạnh, tầm mắt hai người đàn ông không rõ dò xét đối phương trong không trung, trong lúc vô hình giống như ngửi thấy mùi thuốc nổ.

Một phút đồng hồ sau.

Cố Trì mở miệng trước, nhếch môi, "Trùng hợp vậy, thủ trưởng Chiến."

Cố ý đưa mắt nhìn Noãn Noãn ở trên lưng Chiến gia, cười ôn hòa.

Vừa nghe tiếng, Noãn Noãn nghi ngờ, ngẩng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt ôn nhu của anh ta, người đàn ông ăn mặc thoải mái, nhưng không ảnh hưởng đến khí chất trưởng thành chững chạc của anh ta, mà ngược lại làm tăng mấy phần cảm giác thân thiện như anh trai nhà bên cạnh.

Duyên phận ư, đều không nhớ đây là lần thứ mấy gặp anh ta, đây có phải gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ hay không.

Trương Tiếu đứng bên cạnh Cố Trì còn chưa nhận ra mấy người đàn ông, còn có…

Vẻ mặt Noãn Noãn cứng đờ, mắc gì cô lại trộn lẫn đám người này cùng một chỗ rồi.

"Ôi, đây là em gái Noãn Noãn bị gì vậy, giày lại bị mất, thủ trưởng Chiến thật cưng chiều em đấy!"

Tinh Hạ nói lời này sao mà nghe khó chịu như thế, có mùi chua, giống như cô nàng đoạt lấy đàn ông của cô ta.

Cho nên, tất nhiên là phản kích.

Thở sâu, nhưng lại suy nghĩ vẫn là bỏ qua đi, có người ở trước mặt để lại chút mặt mũi cho cô ta, không chấp nhặt với cô ta.

Không có lên tiếng, trực tiếp khinh bỉ.

Vẻ mặt hung hãn phách lối, Tinh Hạ cho rằng lần này cô ta thắng, nào đoán được người ta không muốn quan tâm đến cô ta mới đúng.

Gió Bắc Cực thổi lên, hiện trường xung quanh hạ xuống tới cực điểm, Chiến gia lạnh lùng liếc Tinh Hạ, "Ngày mai tiệc rượu của tập đoàn Thiên Vũ tôi sẽ đến đúng giờ."

Cố Trì sững sờ, sau đó liếc mắt, giọng nói âm trầm không nghe ra một chút khác thường, rất dễ nghe, "A, không nghĩ tới Chiến tổng sẽ đồng ý tham dự, tôi đây ở chỗ này cảm ơn trước."

"Khách sáo!"

Đối thoại máy móc xong, Chiến Vân Không không dừng lại thêm quá nhiều, cất bước liền đi xuống lầu.

Vương Linh đi cuối cùng, lúc lướt qua Trương Tiếu, cô dừng lại, "Đừng làm cho tôi điều tra ra được anh làm chuyện phi pháp, nếu không tôi sẽ đích thân bắt anh."

Chóp mũi khẽ hít vào, một cơn gió thổi qua, Trương Tiếu cười yếu ớt nhìn bóng lưng của Vương Linh, lắc đầu một cái.

"Cố tổng, tại sao anh gọi Chiến Vân Không là Chiến tổng?"

Sau khi lên xe, Tinh Hạ không hiểu hỏi Cố Trì, dọc theo đường đi cô ta đều đang suy nghĩ ý nghĩa của câu xưng hô này.

Anh không phải chỉ là một binh lính đáng ghét đơn giản như vậy sao!

Ánh trăng ở giữa trời chiếu sáng, đèn rực rỡ làm cho Cổ Thành vừa sầm uất vừa cổ kính.

Trong xe tối mịt, một tay Cố Trì chống cằm, nhìn cảnh vật nhanh chóng thụt lùi lại, tựa như đang suy nghĩ điều gì.

Ngũ quan tuấn tú như điêu khắc, lông mi thon dài Tinh Hạ thấy đều có chút xấu hổ, cô ta còn phải quét mascara mới cong lên, ngọn đèn sáng ngoài đường phố chiếu lên trên mặt anh ta, lúc sáng lúc tối.

Người đàn ông rất thâm trầm, rất hấp dẫn mê người.

Một hồi lâu.

Vào lúc Tinh Hạ cho rằng anh ta sẽ không trả lời, đột nhiên Cố Trì mở miệng nói chuyện.

"Cô hiểu rõ Tinh Tiểu Noãn bao nhiêu."

Mặt mày cau lại, "Hiểu rất rõ."

"Rõ bao nhiêu!"

"Chẳng lẽ Cố tổng động lòng với cô ấy?"

Tinh Hạ chua xót mạnh mẽ lại dâng lên, cô ta không chấp nhận người nào có cảm giác với Tinh Tiểu Noãn, mặc kệ là tình thân, tình bạn hay là tình yêu, ở nhà họ Tinh cho dù cô ta hy vọng ông nội nói một câu quan tâm đều là xa xỉ.

Lông mày Cố Trì cau lại, động lòng? Dường như còn chưa có, nhưng tò mò vẫn có, hơn nữa loại cảm giác tò mò càng ngày càng nặng, mấy ngày trước, anh ta cư nhiên nằm mơ thấy nhóc con, rất buồn cười phải không, ngay cả chính anh ta còn cảm thấy lạ lùng, anh ta không quan tâm đến con gái, ở tam giác vàng anh ta là huấn luyện viên lính đánh thuê máu lạnh vô tình, ở nơi này anh ta là tổng giám đốc một tập đoàn, vừa lạnh lùng vừa ôn nhu, rốt cuộc cái nào mới thật sự là anh ta.

"Âm hiểm, xảo trá, khóc lóc om sòm, làm vẻ, thích nhất là mập mờ cùng các loại đàn ông."

Tinh Hạ nói không lựa lời, tính nói thêm nửa câu sau nhưng bị người đàn ông ngắt lời.

"Cô nói những điều này đều là chính cô sao, cô Tinh Hạ."

Cúi thấp đầu, Tinh Hạ đỏ mặt không có gì để nói, cũng may trong xe tối.

Bên trong xe, hoàn toàn yên tĩnh, tay trái vuốt vuốt tay phải của mình, con ngươi gian xảo đảo quanh trong hốc mắt.

Chợt, ngẩng đầu, cô ta nhìn Cố Trì.

"Thật ra Tinh Tiểu Noãn có một vị hôn phu khác."

"Ai?"

Không chút suy nghĩ, Cố Trì bật thốt lên mà hỏi.

Tinh Hạ híp mắt, nói không động lòng là lừa gạt ai hả, khẽ cười một tiếng, giống như trong lúc lơ đãng từ từ nói ra.

"Ôi, nói đến thật đáng tiếc, người đàn ông đó chết rồi, cũng là làm lính nghe nói là trong lúc thi hành nhiệm vụ nào đó không may giẫm lên bom bị nổ chết, tôi nhớ anh ấy tên là…"

Nghiêng đầu liếc nhìn Cố Trì, lông mày người đàn ông nhíu lại giống như là đang mong đợi cái gì.

"Tôi nhớ hình như anh ấy tên là Thành Nham Thâm…"

Thời gian bay như con thoi, đảo mắt hôm nay lại là một ngày thời tiết trong xanh.

Ngày hôm qua Bạch Diệu gọi điện nói buổi tối muốn dẫn cô đi chơi, vừa lúc đêm nay Chiến gia không ở nhà, giảm được bị một ma quỷ áp bức thân thể nhỏ một ngày một đêm.

Vừa nghĩ tới liền đỏ mặt, tim đập rộn lên 1000 mạch, tối hôm qua Chiến gia cũng không biết chịu kích thích gì hay là uống nhầm máu gà, trên giường chiến đấu đến mặt trời hiện ra phía chân trời mới vẫn chưa thỏa mãn buông eo nhỏ của cô ra.

Buổi sáng cô nàng đứng dậy không nổi, vẫn là được Chiến Vân Không dỡ dậy.

"Còn cần tăng cường huấn luyện, sức khỏe không chịu nổi một kích này tương lai làm sao sinh đứa nhỏ cho anh."

Một câu nói, lạnh rét đông lạnh Noãn Noãn vội vàng kéo chăn che kín mình không khe hở.

Hai mắt cô nàng trợn trắng, cơ thể có mạnh hơn nữa gặp phải người đàn ông ác ma phi nhân loại này hành hạ đến sáng có thể sống sót thì tướng số đều đã rất có phúc rồi.

"Anh làm gì?"

"Em."

"…"

Cô nhóc khóc không ra nước mắt, "Gia, anh có thể chú ý lời nói tốt đẹp một chút được không, bạo quân thô lỗ."

"Không thô lỗ không quyến rũ, đi tắm."

Một tay ôm lấy, vừa thu lại, vung, khiêng lên trên bả vai cất bước tới phòng tắm.

Vòi hoa sen, nước nóng chảy giội lên trên người trải rộng vết thương của Chiến gia, rất khủng bố rất hung dữ làm người ta thương tiếc, nam sắc hấp dẫn, trần trụi cám dỗ, không tự chủ được tay nhỏ của Noãn Noãn xoa nhẹ trên bắp thịt cứng rắn của anh.

Đầu ngón tay sờ nhẹ, di chuyển trên vết sẹo mức độ không giống nhau.

Cảm giác tê dại kỳ dị khiến Chiến gia vừa mới bình phục lại dâng trào kích tình, có dấu hiệu rục rịch.

"Đau không."

"Không đau."

Giọng nói khàn khàn gợi cảm, dùng lực buộc chặt cơ thể nhỏ của cô dính sát vào anh, da thịt đụng chạm lẫn nhau, cô nàng tron bóng bị gia đè vào trong ngực, vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu, cứng rắn, giống như một cây súng kim loại nặng nào đó thẳng tắp đâm vào bụng bằng phẳng mềm mại của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng giống như trái cà chua, muốn đẩy ra để có thể cử động, toàn thân người đàn ông đầy bắp thịt như được đúc thành từ cốt thép, cô nàng bị thiệt.

Ngón tay thô ráp kẹp chặt cằm của cô, ánh mắt rét lạnh như đao trói chặt khuôn mặt lớn cỡ bàn tay của cô.

Một giây.....

Hai giây.....

Ba giây.....

Bàn tay giữ chặt gáy của cô, điên cuồng mãnh liệt ngậm chặt cánh môi đào hồng nhạt của cô, cắn xé, quấn quít, lưỡi đánh thẳng một mạch xâm nhập vào trong miệng Noãn Noãn, thô lỗ cuốn sạch lưỡi thơm tho của cô.

Mẹ nó, hôn môi cũng bá đạo như vậy, muốn thành màu đỏ tím sao.

"Ưmh —— umh ——."

Còn chưa quá quen thân mật như vậy, giãy giụa luôn là phải có, nhưng vùng vẫy liền cùng nhau ôm đi rồi.

Cùng tiến hành đồng bộ, tay kia của gia cũng không nhàn rỗi, thừa dịp cô nàng sắp ý loạn tình mê, bàn tay dò chỗ sâu bắp đùi của cô, thâm nhập lần nữa.

Ưm rên rỉ, nặng nề gào thét, giống như đến từ tiếng trời.....

Bên trong phòng tắm, kiều diễm không ngừng, lửa nóng không ngừng, giờ khắc này Chiến Vân Không biết rõ, ai mới là người cướp lấy sinh mạng của anh, ai mới là người mà cả đời anh không muốn xa rời. Xuống lầu, lòng bàn chân luôn run lên, Chiến gia cao lớn bước từng bước, cô nàng chưa từng ổn định, nắm chặt tay vịn, từ từ đi xuống.

"Cô chủ nhỏ, ăn cơm ạ."

Lính cần vụ Tiểu Đông buộc tạp dề, tay bưng đĩa gà xé cay đặt ở trên bàn ăn, huấn luyện nghiêm chỉnh, lỗ tai phản ứng nhạy bén, nghe được nơi cầu thang có động tĩnh, cũng không hoạt bát giống như trước, cảm giác nghe vào có chút nặng nề.

Nhếch miệng, cười đến rất khó coi, Noãn Noãn đều đã có ý cầm dao giết anh rồi.

Sớm muộn cũng có một ngày, cô có dự cảm sẽ bị ma quỷ muốn ở trên giường đến chết.

"Cô chủ nhỏ, cô không có chuyện gì chứ, có muốn tôi giúp cô xuống lầu không."

"....."

囧.

"Ách —— không cần không cần đâu, cảm ơn."

Chọt ——

Cả người hai chân cách mặt đất, thân thể bị ôm ngang.

"Anh ôm em đi."

Mặt người dạ thú, chính là nói loại người như Chiến Vân Không, mặc quần áo vào là một người, cởi quần áo đó chính là một con thú.

Cái ôm này, Noãn Noãn thật mất hứng, có người giày vò như thế giống anh sao, phòng tắm, sàn nhà, bàn đọc sách, cuối cùng kết thúc ở trên giường.

Nhếch môi, cười mỉm, mị hoặc, tinh thần gia được ăn sảng khoái, thân thể thẳng đứng nhịp chân vững vàng, chỉ chớp mắt liền ôm cục thịt trong lòng anh

ngồi trong phòng ăn.

"Ăn nhiều một chút, em quá gầy."

Anh còn ghét bỏ, cô nàng còn chưa chê anh cái gì đó quá lớn đấy, ừm, được rồi, người xưa nói đàn ông càng lớn phụ nữ càng tính phúc, tha thứ cho ý nghĩ phóng túng nho nhỏ của cô.

Một muỗng thịt chưng tẩm bột gạo ăn với cơm, nhìn rất muốn ăn, đồ ăn ở trước mặt tất cả thù hận Noãn Noãn đều xem như là thoáng qua.

Le lưỡi, nghịch ngợm đá lông nheo với Chiến gia, đặc biệt phi chủ lưu. (*)

(*) Chỗ này từ gốc là: Phi chủ lưu – 非 主流 (non-mainstream) vốn là khái niệm trừu tượng, chỉ những gì mà một bộ phận thiểu số người đi theo, ngược lại với 主流, theo nghĩa hẹp và phổ biến trong giới trẻ bây giờ thì khái niệm này để chỉ một hiện tượng chủ yếu lan truyền qua mạng của giới trẻ.

"Cảm ơn gia ban thưởng."

Trộn lên, cho vào một ít giấm, một miệng lớn, ừm, SO GOOD, "Gia, Tiểu Đông là đầu bếp binh lính đạt huy chương vàng đấy, sẽ không phải là chuyên nấu ăn cho đại thủ trưởng quân khu bị anh đem đến đây chứ."

"Chính là một trưởng ban nấu ăn thông thường."

Chiến Vân Không không động đũa vẫn nhìn Noãn Noãn ăn, khuôn mặt dịu dàng, xem ra tinh thần nhìn ăn uống còn có lợi ích thực tế xa hơn cả gạo và bột mì.

Lúc này, lại có một người đi xuống từ trên lầu.

"Mọi người, chào buổi sáng."

Quần ngắn, áo ba lỗ, cô ta cho là ở bờ cát Hawai phơi nắng sao.

Trong thời gian này, Tinh Hạ hoàn toàn xem mình là bà chủ ở nơi này, sai bảo thành viên lính cận vệ của thủ trưởng Chiến dễ như trở bàn tay, Tiểu Đông lại càng giống như đầu bếp riêng của cô ta, muốn ăn gì, Tiểu Đông phải nhanh chóng nâng mông đi làm, một câu oán hận cũng không có.

"Chào buổi sáng, chị họ."

Đang uống nước, Tinh Hạ thiếu chút nữa sặc chết, ngắm nhìn cô, nghĩ thầm tiểu ác ma lại trúng gió gì, trong trí nhớ chưa từng nói chuyện đàng hoàng với cô chứ đừng nói đến chào hỏi.

"Gần đây chị họ bận gì thế, đi sớm về trễ, em cảm thấy chị nên tiếp tục sự nghiệp người mẫu của anh, dù sao nhà họ Tinh của chúng ta không có ai lăn lộn trong giới thời thượng hỗn loạn."

Sandwich, nước ép trái cây, rất nhiều trái cây, bữa ăn sáng kiểu phương Tây rất đúng chuẩn, Tiểu Đông làm rất chăm chỉ.

Ở nước Anh nhiều năm, trong ẩm thực Tinh Hạ đã sớm tiếp nhận ăn cũng đã thành thói quen.

Cười lạnh, cầm một mảnh bánh mì để nước sốt hoa quả lên, "Chị nên cảm ơn em còn thừa nhận chị là người của nhà họ Tinh hay là chị nên cảm ơn em đã khích lệ chị hả."

"Tùy chị đại tiểu tiện, thích nghĩ sao thì nghĩ, em ăn no rồi chị dùng từ từ."

Mẹ nó, liền biết con nhóc chết tiệt kia sẽ không cải tà quy chính.

Trên xe, gia ngồi ở ghế sau cúi đầu liếc nhìn tờ báo, tin tức cao ốc AB ở phố Kim Sơn phát nổ vẫn như cũ chiếm trang báo lớn nhất, phần lớn đều là đưa tin tích cực.

Tiêu đề là, 'Hai thân phận tổng giám đốc lộ ra ánh sáng, đại Boss phía sau tập đoàn Tiếu Kình nổi lên mặt nước', Chiến Tả ngay mặt đầu nổi bật in to trên trang đầu.

Khá ăn ảnh.

Dời tầm mắt xuống, chợt mắt đen căng thẳng, tờ báo bên phải tiếp theo là tin tức nhỏ hấp dẫn sự chú ý của anh, nhà xác bệnh viện quân khu phát hiện ra một thi thể con gái tử vong đã lâu, thân phận lúc đó không rõ.

"Gia, đây là tài liệu anh muốn."

Hiển nhiên là một chim nhỏ vừa mới ra khỏi lồng, búng cặp tài liệu ném xuống khẽ xoay người rời đi.

"Tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tay buôn ma túy xinh đẹp?

Edit: Tịnh Hảo

Cất tờ báo xong, gương mặt gia không vui, đôi mắt lạnh lùng nghiêm túc như dao găm chọc thẳng vào sau lưng cô nàng.

"Chuyện gì."

Lùi lại quay trở về, nằm úp sấp ở trên cửa kính xe, chớp đôi mắt như trân châu lớn.

Con ngươi đen thâm thúy, bàn tay to vuốt ve cổ trắng của cô, kéo cô về phía trước, áp sát môi mỏng ngăn chặn miệng nhỏ của cô, cọ sát lẫn nhau, gặm cắn môi trên xong, cắn môi dưới, chính là nếm không đủ sự mềm mại của cô, mùi hương thoang thoảng, làm anh say mê vẻ mềm mại đó, "Có phải anh chưa cầu hôn với em phải không, bảo bối, hả? Anh đóng đấu trước."

Sau lưng cứng đờ, hai má ửng đỏ rồi.

Hôn môi có ý nghĩa là đóng dấu.

Cầu hôn? Đúng đấy, ngủ đều đã ngủ rồi, tất cả hành động tốt xấu cũng đều đã làm, thật đúng là chưa nghĩ tới việc cầu hôn.

Quyến rũ như mèo nhỏ khẽ cười, "Ờ, em không quan tâm đến chuyện cầu hôn, nhưng mà anh muốn cầu hôn như thế nào?"

Rời khỏi môi của cô, liếc nhìn cô, giống như làm ảo thuật chẳng biết khi nào biến ra một nhẫn kim lớn ở trong tay.

Không đợi Noãn Noãn thấy rõ, Chiến Vân Không không chậm trễ đã nắm tay nhỏ bé của cô cầm ngón áp út lên liền đeo vào.

Lớn nhỏ vừa vặn, vô số kim cương lớn vô giá lóng lánh, ánh sáng óng ánh chiếu vào đáy mắt Noãn Noãn, sáng rực khiến cô trong lúc nhất thời mắt mở không lên.

"Vẫn là có chút nhỏ, mang cái này trước hôm nào sẽ mua cho em một cái lớn hơn."

Gia nhìn chằm chằm kim cương nói ra một câu nhưng không nói câu gì liên quan đến cầu hôn.

Còn mua cái lớn hơn, cả ngày chuyện gì cô nàng cũng không cần làm chỉ coi chừng kim cương là được, vóc dáng như lão đại vậy, đến đâu đều không phải là tiêu điểm của nhóm ăn trộm nhỏ.

Nếu không thì đi ra cửa mang bao tay che nó lại.

Noãn Noãn sững sờ nhìn chiếc nhẫn kim cương 10 Carat lớn đến ngây người, lại nhìn người đàn ông anh tuấn tính toán kim cương lớn hay nhỏ, lông mi nhẹ chau lại.

Hì hì ——

Cô cười.

Nụ cười này mang theo đau lòng cảm động và vui mừng, mũi chua xót khó chịu, đáy mắt càng mơ hồ, chợt xoay người hít thật sâu khẽ thở ra, Noãn Noãn điều chỉnh tốc độ hô hấp, lau sạch giọt nước mắt trong suốt.

Xoay người lại, trên mặt cô mang theo nụ cười không tim không phổi.

"Đã nhận nhẫn, anh đi nhanh lên đi, em còn là vị thành niên nên cầu hôn gì đó hoãn vô thời hạn."

Lại không biết, câu hoãn vô kỳ hạn vô ý này, chờ đợi ròng rã bốn năm.

Tập đoàn STAR

"Tổng giám đốc, có chuyện không hay rồi, mau mau xem ti vi."

Đường Đóa vừa mới ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra giọng nói.

Bình thường thư ký chững chạc, đoan trang, lúc này hấp tấp xông vào, cầm điều khiển ti vi lên nhấn một cái.

Trên màn hình tinh thể lỏng, gương mặt quen thuộc đến sắp nát tiến thẳng vào trong mắt của Đường Đóa, cái này cũng chưa tính là gì, vừa nghe lời kế tiếp của anh ta, giám đốc Đường chưa từng tức giận như thế cầm ly trà trên bàn ném lên màn hình TV.

"..... Đêm đó đúng là Tiểu Tuấn ở nhà tôi, cũng vì chúc mừng cho tôi nên uống quá nhiều, đối với tin tức chúng tôi bất hòa đồn đãi ở bên ngoài, tôi không cần giải thích điều gì, còn có không cần nhìn khuôn mặt anh ta mà tùy ý tưởng tượng suy đoán, bây giờ cao thủ PS đầy ra, anh nghe hiểu lời của tôi chứ…"

'Loảng xoảng— bốp—'

Một màn hình TV LCD 100 inch cứ như vậy mà hy sinh.

"Đáng chết, đây là muốn tạo phản sao, buồn cười, hừm——, trong mắt của bọn họ còn có tổng giám đốc là tôi đây không."

Huyệt thái dương nhảy thình thịch, thân thể trước sau run rẩy, 'ầm' một tay đặt ở trên bàn chống đỡ cơ thể.

"Tổng giám đốc ——."

Thư ký lo lắng tiến lên dìu, bên cạnh Đường Đóa năm năm rồi, cho tới bây giờ chưa từng thấy cô tức giận nhiều như vậy.

"Cô đi, gọi Phong Tây và toàn thể mọi người đến đây, trong vòng mười phút không xuất hiện ở chỗ này thì toàn bộ đóng gói cút đi đừng ở lại nữa."

Nổi giận gầm lên một tiếng, thư ký lập tức chạy ra ngoài chấp hành mệnh lệnh, người không dễ dàng tức giận khi nổi giận lên thì như núi lửa bùng nổ.

Tám phút sau.

Cửa lớn của phòng làm việc tổng giám đốc bị đẩy ra, thì ra tóc màu nâu sẫm đã được nhuộm trở về màu đen như ban đầu, áo khoác màu đen đơn giản, cổ áo sơ mi mở rộng, người đàn ông đeo mắt kính màu trà che hơn nửa gương mặt, cao 1m85 tay dài đặt mông ngồi trên ghế sofa, hai chân rắn chắc thể hiện ưu thế đặc biệt của anh ta.

"Đường tổng, em vội vàng đến thỉnh an ngài."

"Cút!"

Đã không còn dịu dàng như ngày xưa, bây giờ Đường Đóa càng giống như sư tử cái bị đoạt lấy đứa bé, trong mắt và khắp người tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, hừng hực thiêu cháy.

Phong Tây ngẩn ra, lần đầu tiên, Đường Đóa mắng anh ta.

"Tức giận thật à?"

Phong Tây cười hì hì kéo ghế ngồi đối diện Đường Đóa.

"Tôi kêu cậu cút, không nghe rõ sao!"

Dứt lời, nhịp chân xuống đất.

Xoay ghế quay, đưa lưng về phía anh ta, không muốn nhìn thấy tên nhóc làm cho cô muốn đánh chết, bây giờ có quá nhiều người trông ngóng chuyện cười của anh ta, nhìn scandal tình ái của anh ta như thế này, sau cùng tự thân bại danh liệt mà kết thúc.

"Chị, quay qua đây nhìn em đi."

"Hừ, tôi không phải là chị cậu cũng không có tư cách làm bà chủ của cậu, vừa đúng hợp đồng giữa cậu và STAR đến cuối tuần sau là hết hạn, thừa dịp trong khoảng thời gian này cậu nên đến nơi khác tìm cách thăng chức đi, đền thờ nhỏ này không chứa được vị đại Phật như người."

Lộp bộp, trong lòng Phong Tây run lên, cô không phải đùa chứ, muốn đuổi đi.

Vội vàng chạy vòng qua bàn làm việc rộng rãi ngồi xổm bên chân Đường Đóa, quay cái ghế về phía mình.

"Em đã suy nghĩ rất kỹ, chị."

"Kỹ bao nhiêu, phân tích cho tôi nghe."

Bình thường trừ ca hát, vũ đạo, đóng phim, chính là sống phóng túng, cô công nhận chỉ số thông minh của anh ta cao, chưa từng tự mình gây phiền toái cho cô.

Yên lặng nửa phút, Phong Tây hít một hơi thật sâu, vẻ thâm trầm thoáng qua, đứng trước cửa sổ trong suốt như nước, ngắm nhìn từng đóa mây trắng luôn biến đổi ở nơi xa.

"Khi còn bé, em có nằm mơ, chính là đứng ở trên sân khấu ca hát cho người của toàn thế giới nghe, sau đó chờ cô gái mà em yêu thương lớn lên sẽ cầu hôn cô, cùng cô từ từ về già ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, sau này trưởng thành, thực hiện được ước mơ người trên toàn thế giới đều nghe được tiếng hát của em, xem được phim em đóng, nhưng cô gái mà em yêu cũng đã thành vợ của người khác, em từng nghĩ sẽ đi cướp đoạt tình yêu, nhưng em lại sợ cuối cùng sẽ mất đi tất cả, ngay cả tư cách ở bên cô ấy cũng sẽ không có."

Nghe đến đó, con ngươi khẽ run, trong lòng Đường Đóa chấn động mạnh mẽ, cô thật không ngờ, tình yêu của Phong Tây đối với Noãn Noãn sâu đậm như biển sâu.

Phong Tây quay đầu lại nhìn chằm chằm vẻ mặt phức tạp của Đường Đóa, cười nhạt nói, "Cho nên em chỉ có thể đứng ra chịu trận thay đổi sự việc, dẫn dắt tầm mắt của phóng viên, nhóm người chó chết kia mới không tra ra được cô ấy."

"Cho nên cậu biến mình trở thành nhân vật chính của chuyện này, lăng xê tin tức cậu và Tiểu Tuấn bất hòa, vậy cậu có nghĩ tới truyền thông sẽ miêu tả sinh động người trên giường của Tiểu Tuấn như thế nào không, nếu như tin tức ngày mai đăng tin đồn hai người đồng tính luyến ái là sự thật, hơn nữa....."

"Hơn nữa còn là cùng Tiểu Tuấn, chuyện đó hợp ý em, cơ hữu tốt, bạn tốt, tin đồn bất hòa tự sụp đổ."

Phong Tây cướp lời nói kế tiếp của Đường Đóa, dáng vẻ bất cần đời, ngồi trên bàn làm việc bằng gỗ, nháy mắt liếc mắt đưa tình nhìn cô.

Nếu như tình yêu khắc sâu, mang theo sự bảo vệ thầm lặng ở sau lưng cô ấy làm bọt biển kiên cường.

Đường Đóa mất hồn lẳng lặng nhìn anh ta, cực kỳ lâu cũng không có mở miệng nói một câu.

Cô cho rằng mình rất hiểu Phong Tây, từ tiệc sinh nhật mười năm trước bắt đầu, một người đàn ông trầm mặc ít nói đưa tới toàn bộ chú ý của cô, khi đó toàn thân anh ta đều mang theo gai phòng bị, ánh mắt sắc bén căn bản không nhìn ra được sự ngây thơ và vui vẻ mà một đứa trẻ mười tuổi nên có.

Vì vậy cô đi tới dắt tay của anh ta vào phòng huấn luyện STAR, mở ra một cánh cửa của thế giới khác cho anh ta.

Thiên phú của anh ta làm cô kinh ngạc, cố gắng của anh ta, tất cả thành tựu của anh ta ngày hôm nay khiến cô kiêu ngạo, thì ra là vẻ trầm tĩnh chưa từng được anh ta cởi bỏ mà là được vẻ ngoài vui vẻ che đậy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76-2: Tay buôn ma túy xinh đẹp? (Tiếp)

Cuối tháng mười, thời tiết chuyển lạnh, tại phòng làm việc của tổng giám đốc hơn 300 mét vuông này, lần đầu tiên cảm nhận được Đường Đóa sưởi ấm sự lạnh lẽo trên người anh ta, nó là thứ không nhìn thấy được, không màu, không vị, nó là thứ cần dùng mắt, trái tim mà cảm nhận.

Ngửa đầu, hít thật sâu, đã sớm không còn tức giận, "Lá gan không nhỏ, giả truyền thánh chỉ, nghĩ như thế nào mà một người chống được tất cả."

"Ha ha, dù sao chuyện chính là như thế, chị dâu, chị xem rồi giải quyết đi, tụi em chỉ là tuyên bố chuyện này trước thôi, muốn đánh muốn mắng em đều đồng ý, còn chuyện đổi ông chủ này em có chết cũng không đáp ứng."

Nói xong, ngồi xổm người xuống, mở ngăn kéo bàn làm việc của Đường Đóa giả vờ đang tìm hợp đồng.

"Giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất của năm nay tôi đoán là cậu."

Một đôi giày Cavans màu trắng tinh đá vào chân Phong Tây, Đường Đóa liếc anh ta một cái.

Nhà cổ, sáu giờ tối.

Trong phòng khách, đồ ăn vặt bày ra đầy bàn và ghế sofa, thức uống, trái cây, Noãn Noãn đã bị chôn vùi trong đống đồ ăn này.

Tiểu Đông ở phòng bếp nấu canh, mùi thơm nồng đậm lan tỏa cả căn phòng.

"Canh gà hầm hạt tiêu, thơm quá, cho tớ hai chén."

Người chưa tới thì tiếng tới trước, toàn thân Bạch Diệu là bộ đồ thể thao màu đen, tóc dài buộc lên thành đuôi ngựa, vô cùng khỏe mạnh.

“Sao cậu ăn mặc như vậy, giống như Ninja vậy.”

Buổi chiều cho đến bây giờ, miệng nhỏ nhắn của cô gái chưa từng dừng lại, ăn xong rồi cứ tiếp tục ăn, miệng đầy khoai tây chiên, nói chuyện cũng phun ra vài mảnh vụn rồi.

“Sao cậu ăn nhiều như vậy, không phải là?”

Bạch Diệu khom lưng nhặt bịch snack tôm ở trên đất lên, mở ra đút vào trong miệng mình, chịu khó dọn dẹp để có một vị trí ngồi xuống.

“Không phải, coi như cậu có chưa chắc tớ cũng sẽ có, stop!”

“Đi, đừng có nháo, tớ cùng ai sinh hả, tớ vẫn là con nít đấy!”

‘Phốc—’

Cô gái phun một ngụm nước chanh ra.

“Được rồi, tớ thấy cậu uống quá nhiều, không có nghe thấy.”

Quay đầu, Noãn Noãn hướng về phòng bếp kêu lên, “Sư phụ kim bài đầu bếp, múc ba chén canh gà, cám ơn.”

“Vì sao ba chén?”

Bạch Diệu kỳ quái hỏi, nơi này rõ ràng chỉ có hai người bọn họ.

“Không phải vừa rồi cậu nói cho cậu hai chén sao, sau đó tớ một chén nữa thì vừa đúng ba chén.”

Lúc cô ấy đến lỗ tai vẫn còn thính, nhìn cô ấy chằm chằm, cầm lấy chai nước suối trên bàn uống “ừng ực”.

Lúc này.

“Ôi, thơm quá, Tiểu Đông lại nấu món ngon gì đấy.”

Giọng nói rất quyến rũ, rất mềm mại.

Ngoài cửa, lỗ mũi chó của Tinh Hạ ngửi thấy liền vào nhà chạy thẳng tới phòng bếp bay đi.

Hai người cũng không quay đầu lại, khuỷu tay của Bạch Diệu đụng vào cánh tay của Noãn Noãn, “Cô ta định ở đây tới chừng nào.”

Từ trong nội tâm Bạch Diệu ghét người phụ nữ trang điểm lộng lẫy này, chỉ cần nhìn liền khiến bạn nhìn thấu loại phụ nữ nông cạn này.

Gần đây, cả ngày lẫn đêm Noãn Noãn không nghe thấy giọng nói của Tinh Hạ, buổi sáng phải gọi, ban ngày phải gọi, buổi tối cũng phải gọi.

Cô gái có mắt rõ tâm sáng, sớm phát hiện ánh mắt Tiểu Đông nhìn Tinh Hạ có cái gì không đúng.

Đều là các ông huyết khí sôi trào, gặp loại hồ ly Tinh Hạ này chuyển thế thành yêu nữ thì có mấy người có thể không động lòng chứ, lắc lư từ sáng sớm đến tối, không vừa gặp đã yêu thì cũng lâu ngày sinh tình thôi.

“Không biết, có thể đời này không đi cũng không chừng, kệ chị ta đi, dù sao chị ta là chị họ của tớ, con gái của bác cả tớ.”

“Noãn Noãn, có lúc quá mức thiện lương không phải là một chuyện tốt, nhắc nhở cậu... cậu phải cẩn thận với người chị họ này.”

Đêm đó ở nhà họ Nguyệt, lúc rời đi Bạch Diệu nhìn thấy chiếc Lamborghini cùng cô ấy lướt qua nhau lái vào, tốc độ xe rất chậm, xuyên qua cửa sổ xe, cô ấy nhìn thấy rõ mặt của người phụ nữ lái xe.

“Cẩn thận tôi cái gì? Chẳng lẽ tôi sẽ ăn Noãn Noãn hay sao?”

Tinh Hạ vặn vẹo eo thon thả, đi tới, trên tai phải cô ta là bông tai kim cương chói mắt, nghiêng người dựa vào trên sofa phía sau Noãn Noãn, khoanh tay trước ngực.

Nghe được rồi, vậy thì tốt, có mấy lời nói ngay mặt có hiệu quả tốt hơn.

Bạch Diệu, không xấu hổ, cũng không phải là nói xấu cô ta ở sau lưng.

“Cẩn thận kế hoạch nhỏ và mưu kế của cô, tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì mà vào nhà cổ ở, nhưng mọi thứ có nhân chắc chắn có quả, cô không bị chém chết trên đường đúng là vô cùng may mắn trong bất hạnh.”

Nụ cười cứng ở trên mặt, Tinh Hạ kinh ngạc nhìn chằm chằm Bạch Diệu, cô ấy làm sao biết được chuyện kia, bị chém là sự thật, không chết chính cô ta

cũng cảm kích trời xanh cho cô ta cơ hội sống sót lần nữa.

"Cô có ý gì?"

Giọng nói sắc bén, chói tai.

Kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn ngang ngược, khẩn trương nắm chặt thành đấm cố gắng để cho mình giữ vững hô hấp thăng bằng.

Liền vuốt tay, Bạch Diệu nhún vai, "Không có ý gì, chính là nhắc nhở cô, để thông minh một chút đừng tưởng rằng có vài người mãi mãi là bạn tốt của cô, đừng bị người ta sau khi lợi dụng thì vứt bỏ như rác rưởi, không đáng giá một đồng."

Nói cho hết lời, tay để dưới cổ quét qua, làm dấu tay chém giết.

"Cô…"

"Canh tới đây, ba vị gái xinh, cẩn thận nóng."

Tiểu Đông xuất hiện rất là thích hợp, thật ra thì anh ta cầm khay đứng ở phòng bếp đã lâu, vẫn không tìm được cơ hội chen vào, biết chị dâu nhỏ và cô chị họ bất hòa, bây giờ lại có thêm người con gái của thủ trưởng Cổ, cục diện rất hỗn loạn, chiến tranh hết sức căng thẳng.

Haizz——

Noãn Noãn mở miệng thở dài, hai người bọn họ xem ra rất hăng hái, nhìn vẻ mặt Diệu Diệu cực kỳ nghiêm túc thật sự không giống như đang nói đùa, nhưng suy nghĩ lại những lời nói của Diệu Diệu nói cho cùng thì có ý gì.

Một nồi lớn canh gà hầm hạt tiêu, bị ba cô gái xử lý hết toàn bộ, trong đó Noãn Noãn uống một chén, còn dư lại bị Bạch Diệu và Tinh Hạ so tài uống sạch hết.

"Diệu Diệu, cậu có muốn ói không."

Noãn Noãn vừa lái xe vừa lo lắng cho Bạch Diệu, không chỉ là uống canh mà là uống một nồi canh bổ lớn.

Ợ một cái, toàn xe đều mùi hạt tiêu, "Không muốn ói, uống vô cùng đến nơi." (*)

(*) Ý nói là đồ ăn đã xuống dưới bụng rồi, không ói ra được.

"Tớ nói này, cậu và chị ta đọ sức làm gì, tớ có một câu hỏi, làm sao cậu biết chị ta."

Đánh tay lái sang trái, quẹo vào đường cao tốc.

Lấy thỏi son môi ra, Diệu Diệu chuyển kính chiếu hậu sang phía mình, cong miệng lên bắt đầu thoa son.

"Làm người mẫu châu Á ở nước Anh, người phát ngôn đầu tiên của hãng áo lót, ba năm ngắn ngủi đưa hàng ngũ supermodel lên vị trí thứ ba trong bảng supermodel hùng bá quốc tế hai năm liền, đột nhiên trở về nước phát triển, làm sao truyền thông sẽ bỏ qua cơ hội tốt lấy tin tức như vậy, báo chí hằng ngày, đương nhiên tớ ít nhiều biết một chút chứ sao."

"Không đúng, cậu biết rõ tớ hỏi không phải cái này, không được giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo."

Cô còn không biết thân phận supermodel của Tinh Hạ, ngày hôm qua còn thảo luận với Chiến gia có cần dẫn Tinh Hạ đến cho Đường Đóa không.

"Ha ha, vậy cậu có thừa nhận cô ta rất gian xảo rất nịnh bợ tâm cơ rất nặng không."

"Thừa nhận."

Noãn Noãn gật đầu nói phải, hỏi một trăm lần cô cũng không suy tính trả lời Yes trước.

Đưa tay xoa xoa hai má mềm mại của cô, "Cho nên nói nha, làm sao cậu lại ôm ấp ý tốt cho thứ người như thế vào ở nhà cậu chứ, cậu thông minh như vậy sao không nghĩ tới những điều này chứ."

Xe dừng ở cửa quán bar Ám, hai người xuống xe, em trai ở bãi đậu xe vội vàng chạy tới tiến lên chào hỏi.

"Ôi, chị Diệu Diệu đến rồi, Hi, cô gái đẹp, nhìn chị rất lạ mắt, lần đầu đến à."

Tóc của người con trai nhuộm đầy màu sắc, ăn mặc kiểu punk, khắp nơi đều là khoen mũi, lưỡi khâu, vòng tai, nhìn qua giống như con gà trống lớn bảy màu rất khủng bố, Noãn Noãn chúng ta ở giới nghệ thuật chưa từng nhìn thấy bề ngoài kỳ quái như thế, nhưng cũng xem như chưa thấy gì.

"Cút đi."

Bạch Diệu là khách quen của nơi này, ra vào không gặp trở ngại, và có quan hệ rất tốt với rất nhiều phục vụ ở nơi này.

Kéo Noãn Noãn đi thẳng vào, đi tới trước quầy bar, Bạch Diệu gọi một ly nước trái cây cho Noãn Noãn.

"Tớ muốn uống rượu."

Ghét bỏ đẩy nước trái cây qua một bên.

Chép miệng, ánh mắt tán thưởng nhìn Noãn Noãn, "Cô nhóc tìm shit sao."

"Tớ tìm rượu, trai đẹp, cho tôi một ly Tequila."

"Không được cho cô ấy."

Bạch Diệu để ly nước trái cây vào trong tay cô, sau đó kéo cô đi lên lầu.

"Nhóc con to gan quá rồi đấy, Chiến gia nhà cậu mà biết, tớ bảo đảm mông của cậu sẽ nở hoa, đến lúc đó đừng kêu tớ cứu cậu đấy."

"Chị có gan, sẽ không gọi ai gánh vác giúp mình, hừ."

Noãn Noãn ngoài miệng cứng rắn, nhưng lên lầu bốn cô có chút hối hận, mới vừa rồi còn vỗ ngực bảo đảm không ra vào quán bar ở trong điện thoại, chỉ là đi ra ngoài tản bộ một chút.

Đứng ở cửa phòng bao 407.

Bạch Diệu nắm tay Noãn Noãn, "Cô gái nhỏ, một lát đi vào không cần nói gì, xem tớ làm việc, còn có chính là…"

"Ngàn vạn lần không được kích động, yên tâm."

Noãn Noãn tiếp thu lời nói của cô ấy.

"OK!"

Giơ tay lên, gõ cửa.

Cửa mở ra, Noãn Noãn đứng ở sau lưng cô ấy, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Nhíu chặt mày, đầu óc trong thoáng chốc trống không, ký ức u ám như thủy triều ùa vào đầu, đột nhiên, cô rất muốn khóc, đáy mắt có gì đó đang nhanh chóng ngưng tụ lại, giống như là thật.

"Đã lâu không gặp, Tinh Tiểu Noãn."

Nắm chặt tay của Bạch Diệu, Noãn Noãn khống chế cơ thể mềm nhũn, mạnh mẽ kéo miệng ra một cái coi như là mỉm cười.

"Đã lâu không gặp, chị Nguyệt Chân."

Thật sự là đã lâu không gặp, chắc là hơn mười năm rồi.

Mãi cho đến khi ngồi lên ghế sofa, Noãn Noãn vẫn hoảng hốt, Bạch Diệu, vẫn luôn không dám buông tay, tối nay mặc kệ bọn họ xảy ra chuyện gì cũng phải cùng chung một chỗ.

"Chị nhớ trước đây lúc còn nhỏ em thích uống nước dưa hấu nhất, thật nhiều năm đã qua, khẩu vị vẫn không thay đổi đấy!"

Tối nay Nguyệt Chân mặc váy liền thân màu đen vải chiffon, cổ tròn, nửa tay áo, kiểu dáng làn váy đến mắt cá chân nhìn rất bình thường nhưng trong mắt Noãn Noãn lại quen thuộc như thế, nhưng lại không nhớ đã gặp qua ở nơi nào, dùng sức nghĩ vẫn nghĩ không ra.

Đầu muốn bùng nổ.

Nguyệt Chân lớn hơn Noãn Noãn ba tuổi, lớn hơn Bạch Diệu một tuổi, từ tỉnh S chuyển trường đến trường quốc lập Trung ương, tính ra cô ta cũng là một thiên tài, cùng từ tiểu học nhảy lên trung học, một năm sau thì tốt nghiệp đại học, nguyện vọng đến trường quốc lập Trung ương chính là học kiến trúc lên tiến sĩ.

Ngồi bên cạnh Noãn Noãn, Nguyệt Chân giống như người chị cả nhà bên thân thiện vuốt tóc của Noãn Noãn, "Vốn là muốn gặp em sớm một chút nhưng mà vừa mới chuyển đến còn có quá nhiều việc chưa xử lý xong, cho nên vẫn kéo dài tới hôm nay mới gọi Diệu Diệu hẹn em ra ngoài, nghe nói em kết hôn, cho nên chị chuẩn bị một phần quà tặng nho nhỏ cho em."

Đặt một hộp xinh đẹp trước mặt cô, Noãn Noãn nhìn cô ta, trong lòng chỉ có một giọng nói kêu không được nhận, không được nhận.

“Em…”

Chưa từng thấy, lần đầu tiên Bạch Diệu thấy Noãn Noãn nói chuyện không trôi chảy, nỗi đau đớn không nói lên được vây xung quanh cô, nhìn cô vào giờ phút này rất cô độc.

Cô không nhận, Nguyệt Chân vẫn đang cầm.

Qua hồi lâu.

Người nào đó trong góc.

“Sao vậy, Tinh Tiểu Noãn không sợ trời không sợ đất ngay cả một cái hộp cũng không dám nhận, chẳng lẽ là trong lòng hổ thẹn.”

Trong phòng Ám, Noãn Noãn sớm bị Nguyệt Chân đột nhiên xuất hiện cướp đi phần lớn sự chú ý, nào có thời gian nhìn về nơi khác.

Giọng nói quen thuộc vang lên, cau mày, sao cô ta cũng ở nơi này, đột nhiên, nhớ lại câu nói kia mà cô ta nói trước khi lên xe cứu thương lúc ở huấn luyện quân sự ngày đó bọn họ đánh nhau.

Hít vào thở ra, điều chỉnh mình, khóe miệng mở ra, không khách khí nhận lấy quà tặng, “Cảm ơn chị Nguyệt Chân.”

“Ừ, đúng rồi đấy, chị em tốt đừng khách khí với chị, mở ra xem một chút, xem có thích hay không.”

Hất cằm lên, Nguyệt Chân dịu dàng nói, nhưng một giây kế tiếp quay đầu vẻ mặt âm u trừng mắt nhìn Tô Thanh.

Vốn là không muốn mở, nhưng người ta đã nói như vậy, không mở thì có vẻ như kiêu căng, vậy thì không đúng rồi.

Trao đổi ánh mắt với Bạch Diệu, nhắm mắt mở hộp ra.

Một đồng hồ đeo tay cổ, mặt đồng hồ hình tròn, dây bên ngoài thô ráp màu trắng bạc, có dấu vết loang lổ lờ mờ, vừa nhìn liền biết là đồng hồ đeo tay của nam.

Bạch Diệu không hiểu, là Nguyệt Chân cầm nhầm hay là còn có ý đồ khác, nên đưa đồng hồ đeo tay của nữ mới đúng chứ.

Hô hấp căng thẳng, chân mày nhíu lại, tặng đồng hồ, tặng đồng hồ… Đó không phải là tặng đồng hồ (cuối cùng)! (*)

(*) Từ đồng hồ (钟) và cuối cùng (终), cùng đọc là Zhōng.

Noãn Noãn bên cạnh cảm thấy hoảng hốt, thiếu chút nữa tay run ném hộp này xuống đất.

Tại sao đồng hồ này lại xuất hiện ở nơi này, làm sao cô ta tìm được, rốt cuộc Nguyệt Chân muốn làm gì đây!

Một chuỗi câu hỏi tiến vào trong đầu cô, huyệt thái dương đau như kim đâm, chân mày càng nhíu chặt, sự sợ hãi của rất nhiều năm trước lại quấy nhiễu lần nữa, sự lạnh lẽo khiến tay chân cô lạnh cóng.

Mắt đẹp chuyển động, vào lúc bề ngoài Nguyệt Chân thiện lương cố che giấu, nụ cười âm hiểm xẹt qua gương mặt.

“Còn nhớ rõ khi còn bé, em thích sưu tầm đồng hồ đeo tay cổ nhất, đồng hồ này là chị tìm thật lâu mới tìm được, sao hả, có thích không.”

Lúc này, giọng nói chanh chua của Tô Thanh ngồi phía đối diện vang lên.

“Sao chổi, hiểu chút lễ phép được không, chị Nguyệt Chân rất vất vả mới trở lại được, sao cậu ngay cả một chút bày tỏ cũng không có, dù sao vẫn nên kính một ly rượu đơn giản nhất chứ.”

Tối nay, phản ứng hành động của Noãn Noãn cũng rất kỳ lạ, hoàn toàn không hoạt bát như lúc trước, từ lúc nhìn thấy Nguyệt Chân giống như là biến thành người khác vậy.

Cô như vậy làm cho Bạch Diệu rất lo lắng, cứ có cảm giác rất nhanh sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Đại não đang nhanh chóng suy nghĩ, mười năm trước và bây giờ, tập hợp tất cả mọi chuyện xảy ra và chuyện liên quan đến Nguyệt Chân.

Một phút đồng hồ sau.

Chốc lát, Noãn Noãn nhanh chóng khôi phục vẻ sáng rỡ ngày trước, bưng ly rượu lên đứng dậy đối mặt với Nguyệt Chân.

“Chị Nguyệt Chân, gần đây ở nơi này của em không quá phát triển, chị đừng chê trách, em mời chị ly này, cảm ơn quà tặng của chị, em rất thích, cũng cảm ơn chị có thể trở về, cạn.”

Cô nàng lấy cớ nghe gạt người, chỉ vào đầu nhỏ có IQ cao của mình có vấn đề, khuôn mặt Tô Thanh khinh thường, con nhóc chết tiệt kia lại lấy cớ làm

cho người ta không nói được lời nào.

Không mượn cơ hội oán hận Noãn Noãn cũng không phải là tác phong của Tô Thanh.

"Có bệnh thì phải trị, uống nhiều thuốc bổ não, nhà họ Tô có hợp tác với mấy nhà thuốc lớn, có cần tôi đưa cậu không, uống xong không cần cảm ơn tôi, uống đến đầu óc hỏng thì trách người cậu quá suy yếu."

Xì khẽ, cô nàng cười rất rạng rỡ, thanh thuần xinh đẹp, xinh đẹp làm cho người ta muốn yêu thương.

"Uống cái nhà cậu, coi như tôi uống đến hư não thì IQ cũng cao hơn cậu."

Rắc rắc ——

Là âm thanh tan nát cõi lòng của Tô Thanh.

"Tô Thanh, đừng không biết lớn nhỏ, Noãn Noãn là em gái của em sao không biết nhường nhịn em ấy một chút chứ, phí công đọc sách rồi."

Một tiếng quát lớn, Nguyệt Chân hoàn toàn làm Tô Thanh nghẹn đến á khẩu không trả lời được, tức giận cắn răng nghiến lợi, âm thầm nguyền rủa Tinh Tiểu Noãn tốt nhất bây giờ đi chết đi.

Khoác vào cánh tay của Noãn Noãn, "Noãn Noãn tới đây, chị giới thiệu một người cho em."

Vừa nói vừa đi về phía cửa sổ, cả phòng thuê, có một cửa sổ thủy tinh lớn, đối diện cửa chính, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy tất cả tình hình bên ngoài quầy rượu Ám.

Lúc này, chỗ tối nơi cửa sổ, một người đang ngồi, nói đúng ra là một người đàn ông tuấn tú.

'Rắc ——'

Âm thanh thanh thúy phát ra từ bật lửa, màu đỏ lập lòe, khói trắng bay lên, người đàn ông đứng lên, cúi người nhìn thẳng Noãn Noãn, đột nhiên thổi điếu thuốc về phía gương mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô.

"Vẽ tranh rất không tệ, không nghĩ tới vẫn là cô gái nhỏ xinh đẹp."

Sắc lang này nói cái gì vậy, rõ ràng chính là người đàn ông đêm đó, anh ta còn giả vờ lần đầu gặp mặt cái gì hả.

Người khiếp sợ còn có cô gái Bạch cách đó không xa, Nguyệt Chân lại diễn tuồng gì đây, lòng dạ của người phụ nữ này quá sâu, nhìn không thấy.

Lui về phía sau một bước, sau lưng Noãn Noãn thẳng tắp, "Anh à xin tự trọng, tôi không quen anh."

Giả bộ thôi, cô vẫn chưa quen anh đấy.

"Ha ha, Noãn Noãn, đây là Tiểu Tuấn, không phải em quen cậu ta sao?"

Nguyệt Chân nhướng lông mày, trong lòng buồn bực.

Từ người già 80 tuổi đến đứa trẻ 3 tuổi không có ai không biết Tiểu Tuấn, siêu sao bản lĩnh, biểu diễn cực kỳ hay.

Đôi mắt xoay chuyển, Noãn Noãn cười tà ác.

"A, không trách được nhìn quen mắt, anh đừng thấy lạ, thị lực và trí nhớ của em càng kém, bình thường nhìn qua liền quên."

"Không sao, làm nghệ thuật thì mấy chuyện này bình thường mà, anh hiểu."

Ngồi dậy, Tiểu Tuấn lại xoay người đi tới bên cạnh Bạch Diệu.

Hai tay không báo trước đặt lên đầu cô gái Bạch, ấn về phía mình, tiếp cận bên tai cô, giọng nam mê người dễ nghe làm cho lòng người ta nhộn nhạo.

"Chụp hình không tệ, cô rất thông minh, tôi rất thích."

Hơi thở cực nóng mang theo mùi khói thuốc sặc người, toàn bộ phun lên nửa mặt của Bạch Diệu.

"Khụ khụ ——"

Khí quản của cô gái Bạch không tốt, một dòng khói dày đặc khiến cô ấy sặc đến ho khan liên tục.

Nước mắt nước mũi chảy ào ào.

Vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, Bạch Diệu lắc mình lui về phía sau, "Anh là ngôi sao lớn, tôi là người dân bình thường không quen anh, nên đừng dựa sát vào người gần quá."

Không quen anh ta toàn thân đều bẩn, quá khó coi đấy.

Ánh mắt mê hồn như tia X quang của Tiếu Tuấn quan sát trên người Bạch Diệu, từ đầu đến chân, đêm đó hai cô gái cũng giày vò mình không ít, bị lột sạch không nói, còn bị bày ra các loại tạo hình mức độ kinh người để chụp ảnh. Vô cùng nhục nhã, Tiếu Tuấn anh ta cũng sẽ không quên.

Nhưng mà nói đi cũng nói lại, cô gái, kỹ thuật chụp ảnh tương đối khá.

Giữ chặt mắt cá chân của cô ấy, nhanh chóng hướng về phía mình, sau đó nhào lên, Bạch Diệu cả kinh không thể trốn đi đâu được, một giây sau đã bị người đàn ông đè trên ghế sofa.

"Anh làm gì vậy."

Noãn Noãn hô to một tiếng, cô nàng xắn tay áo lộ cánh tay ra, liền muốn chạy tới, một con gấu nhỏ đến cứu người đẹp.

Không ngờ, lại bị Nguyệt Chân kéo lại.

"Đừng lo lắng, Tiếu Tuấn không có ác ý, chỉ là trêu chọc em ấy thôi."

Còn muốn đi qua nhưng không thể, Nguyệt Chân quyết tâm không để cho cô đi qua, liếc mắt về phía sau ra hiệu, Tô Thanh hiểu ý.

Vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài gọi phục vụ cho một chục chai bia, một chai Laffey cao cấp.

Bị kẹp ở giữa, Tô Thanh, Nguyệt Chân, hai bên trái phải bồi uống rượu, Noãn Noãn không uống, cô vẫn còn nhớ, phu nhân Chiến có N điều không thể, thứ nhất chính là không thể uống rượu.

Duy trì khuyên mãi nhưng không uống rượu, Tô Thanh nóng nảy.

"Có phải cậu chuẩn bị muốn có đứa bé không, kiêng rượu không uống, mẹ nó, đừng giả bộ ngọc nữ gì, hôm nay tôi không có ý định thả cậu về, cậu nhất định phải uống rượu, phải uống."

Giọng nói có chút run rẩy, Tô Thanh thật sự kích động, nếu như sự việc kia không có xảy ra, có lẽ bọn họ sẽ là bạn tốt thanh mai trúc mã.

Nếu như không có nếu như, nếu như ngày nào đó cô không nghịch ngợm chọc ghẹo Tô Thanh, hai người cũng sẽ không đánh nhau, mọi người cũng sẽ không liên lụy bị phạt…

Nghĩ tới những chuyện này, Noãn Noãn cầm cả chai bia lên uống ừng ực, rất nhanh một chai không thấy đáy.

'Ấm——'

Chai rượu ngã trên bàn thủy tinh, cô ì ạch đứng lên, "Uống cũng uống rồi, cậu nên hài lòng, xin lỗi chúng tôi còn có việc."

Ba người đứng ở trước cửa thủy tinh nhìn xuống dưới, đột nhiên, lầu dưới hỗn loạn, một nhóm cảnh sát mặc đồng phục vọt vào, mục tiêu đặc biệt trực tiếp ngăn chặn đường đi của Tinh Tiểu Noãn bọn họ.

Chuyện gì vậy, hai cảnh sát cao lớn uy mãnh ngăn chặn trước mặt bọn họ, Noãn Noãn đi bên trái bọn họ đi bên trái, Noãn Noãn đi bên phải bọn họ đi bên phải, đây là cố ý.

"Chú cảnh sát, các chú có ý gì, con đường lớn phía trước, chú nhường một bước tôi lùi một bước không phải đều đi qua sao, chúng tôi đi bên trái, các chú đi bên phải, được chứ."

Cô nhóc còn ngây ngô thương lượng với người ta, không ngờ rằng, một người trong số cảnh sát đó giữ chặt đầu vai của Noãn Noãn.

"Đừng nói nhảm, chúng tôi nghi ngờ trên người các cô có giấu lượng ma túy lớn, xin hai vị phối hợp đi theo chúng tôi một chuyến."

Cái gì?

Ma túy?

Noãn Noãn có chút không có hiểu, bản thân mình là công dân tốt tuân theo pháp luật, tại sao có thể có ma túy bên người chứ.

Lầm thôi.

Mà lúc này Bạch Diệu, sắc mặt tái nhợt dọa người, lòng bàn tay nắm chặt tràn ra đầy mồ hôi, đuôi lông mày nhảy dựng, tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ là mình không cẩn thận bị phát hiện rồi, hay là..... Trong lúc nghi ngờ đột nhiên cô ấy ngẩng đầu, đôi mắt đen khép hờ nhanh chóng quét nhìn ở trên lầu, chính xác không có lầm.

Thì ra là như vậy.

"Chị Nguyệt chị xem, không phải cậu ta sẽ cho là chúng ta hại bọn họ chứ."

Tô Thanh theo bản năng tránh về phía sau, sợ rằng bị người phía dưới nhìn thấy mình.

Khinh miệt mở mắt, môi hồng của Nguyệt Chân bĩu một cái, hừ hừ, "Tôi xem lúc này cô ta làm thế nào để vựt dậy, tin tức con dâu nhà họ Chiến buôn lậu ma túy trà trộn vào hộp đêm rất có thể đưa tới sự chú ý của đại chúng, xã hội, nhà họ Chiến bọn họ không phải khiêm tốn thần bí sao, tôi càng muốn kéo bọn họ lên trên đầu ngọn sóng."

Đôi tay đặt ở trong túi quần, mắt Tiếu Tuấn lạnh lẽo nhìn tất cả, không có chút biểu tình giống như người ngoài đứng xem không quan tâm đến.

Bây giờ.

Lầu dưới hỗn loạn tưng bừng, tất cả mọi người chỉ chỉ chõ chõ, thì thầm với nhau, toàn bộ tiêu điểm tập hợp trên người bọn họ.

Có người nhỏ giọng bàn luận.

"!@#$%$@, tay buôn ma túy xinh đẹp như vậy, cho dù lão tử hút chết cũng cam tâm tình nguyện."

"Nhìn không ra đấy, xã hội này người đẹp nắm quyền, muốn kiếm nhiều tiền thì phải can đảm, tất nhiên sắc, dũng phải chuẩn bị đầy đủ hết, hai cô gái này đều có đủ, buôn lậu ma túy sao, có chút đáng tiếc…"

"Mẹ nó, nói ai là tay buôn ma túy hả, ngậm miệng lại hết cho tôi, còn mở miệng nữa tôi xé nát nó."

Cô nàng uy vũ, lạnh lùng, quả thật đè ép tiếng nghị luận quanh mình xuống.

Mày khẽ cau, giọng nói của cô nàng rét lạnh, con mắt sắc bén, "Đồng chí, bắt người phải nói chứng cớ."

"Ôi, cô gái nhỏ rất lợi hại đấy, cô buôn lậu ma túy còn nói lý luận đúng không, muốn chứng cớ thì được thôi."

Nói xong ngón tay chỉ vào ba lô màu lam sau lưng cô, nói, "Chứng cớ ở trong ba lô, còn cần tôi tự mình lục ra giúp cô để cho mọi người xem sao, biết điều thì ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, bằng không nán lại một phút, nhưng mà mất mặt chính là các cô."

Mà cùng lúc đó.

Quầy rượu trên thang gác bên cạnh hành lang, người con gái ẩn mình trong bóng tối đang rúc vào trong ngực người đàn ông xem kịch vui, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa không khác gì ma quỷ còn hung dữ khủng bố.

"Vui vẻ sao, bảo bối."

"Ừm, anh biết lúc nào thì em sẽ vui vẻ nhất không?"

Nhếch môi, xoay người, người con gái xoay thân thể lại, hôn lên môi người đàn ông, tai phải trong bóng tối lóe sáng, giống như một ngôi sao sáng chói trên bầu trời.

Đầu lưỡi quấn quít, quay cuồng ở trong miệng phát ra âm thanh ư ư, giọng nói người đàn ông khàn khàn đè nén lửa dục đốt người.

"Khi nào?"

"Ha ha, đó chính là lúc cô ta chết!"

Giọng nói êm tai như chuông đồng nhưng mà lời nói ra lại ác độc như thế, nham hiểm.

Con mắt buồn bã, người đàn ông nâng mông khêu gợi của người con gái, đi đến cửa ở phía sau.

Đây là lần đầu tiên trong đời Noãn Noãn ngồi xe cảnh sát, cảm giác thật không tệ, thanh giả tự thanh, khi trong túi đeo lưng rơi ra hai bao phấn K, trong nháy mắt Noãn Noãn hiểu tất cả.

Bọn họ bị hãm hại rồi.

"Chú cảnh sát, có thể tắt chuông báo được hay không, đêm hôm khuya khoắt nghe rất kỳ quái, khiếp sợ, không biết còn tưởng rằng chúng tôi giết người đấy."

Đầu tựa vào trên vai Bạch Diệu, Noãn Noãn vô cùng quang minh chính đại thẳng thắn vô tư.

"Còn yêu cầu không ít." Cảnh sát xì khẽ, "Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, nói một chút ai là người chắp nối cho các cô, còn có

nguồn cung cấp của các cô ở nơi nào, cô gái nhỏ, tôi khuyên các cô phối hợp với cảnh sát một chút, bằng không một lát vào cục cảnh sát thì chúng tôi sẽ không vui vẻ hòa nhã nói chuyện với các cô rồi."

"Tôi nói đó là bán phấn lên men của mẹ tôi, các chú tin sao?"

Cô nàng thình lình nói ra một câu.

Phốc ——

Tài xế lái xe không bình tĩnh rồi, nhóc con rất biết nói nhảm.

Mặt chú cảnh sát ngồi ở tay lái phụ trầm xuống, nhìn chằm chằm Noãn Noãn, mặt đen như đáy nồi, "Tôi thấy các cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

"Tôi muốn gọi điện thoại."

Chưa thấy quan tài, cô nên khóc cũng đã khóc rồi, không thể kìm nén được, sẽ nén đến hỏng chết.

"Bây giờ cô không có quyền lợi này."

Bĩu môi, "Ồ, vậy cũng tốt, chú giúp tôi gọi cũng được, số của Nguyên Đông Nam chắc các chú đều có, tôi sẽ không lặp lại, chú nói với anh ấy 15 phút sau tôi đến, để anh ấy chuẩn bị tiếp giá, không được sơ suất."

Có tài nguyên người mà không lợi dụng vậy không phải ngu sao, thật đúng là không phải Noãn Noãn khoe khoang cái gì, vào lúc bị trêu chọc hãm hại không giải thích được, tự bảo vệ mình là điều tất nhiên.

Tay run, hai người đàn ông nhìn tới nhìn lui, ai cũng không dám nói cái gì, người đứng sau cô gái đủ cứng rắn đấy, có cục trưởng chúng ta chiếu cố, buôn lậu ma túy cũng dễ dàng thôi.

Mười lăm phút sau.

Một bóng người ở cửa chính cục công an Cổ Thành rộng lớn lo lắng đi tới đi lui nhìn quanh, Nguyên Đông Nam nhận được điện thoại còn tưởng rằng Noãn Noãn nói giỡn với anh ta đấy.

Cô nhóc điên cuồng, ma túy cũng dám đụng, nhưng nói cô buôn lậu ma túy thì Nguyên Đông Nam sẽ đứng ra nói trước.

"Nói nhảm, mẹ nó, vậy chính là Tinh Tiểu Noãn cầm heroin bỗng lòi ra hàng A."

Lúc này.

Bốn chiếc xe cảnh sát dừng ở trước mặt anh ta, Nguyên Đông Nam xoải bước chạy lên, mở cửa xe tìm Noãn Noãn.

"Chuyện gì xảy ra."

Kéo Noãn Noãn và Bạch Diệu ra, gương mặt Nguyên Đông Nam xanh mét, nhận lấy hai bao phấn K mà cấp dưới đưa tới, dùng ngón út dính một cái đưa lên chóp mũi ngửi, nhất thời trong lòng cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cô là tội phạm giết người?

Edit: Tịnh Hảo

Đèn đầu tròn lớn chiếu vào trên mặt hai cô gái, vừa nóng vừa chói mắt, theo bản năng Noãn Noãn đưa tay che lại ánh sáng còn sáng hơn cả ánh mặt trời.

Nhắm mắt lại, giống như ngân hà trong vũ trụ, rực rỡ như vậy.

Nguyên Đông Nam có ý gì, nhốt bọn họ ở chỗ này, ngay cả ly nước cũng không cho uống.

Dọc theo đường đi, Bạch Diệu vẫn không lên tiếng, giống như linh hồn rời khỏi không có ở trong cơ thể cô ấy, mới đầu Noãn Noãn cho là cô ấy bị hù sợ, dù sao một cô gái xuất thân trong trắng như tờ giấy lại vô duyên vô cớ bị bắt vào cục cảnh sát, chuyện này truyền ra ngoài sẽ không dễ nghe.

“Diệu Diệu, đừng sợ, có tớ ở đây, tất cả mọi việc đều thuận lợi.”

Nhíu lông mày, cô Bạch ngước mắt nhìn Noãn Noãn vỗ ngực bảo đảm với cô ấy, phút chốc trái tim không thể đập được, trong cơ thể cô gái ngốc luôn luôn tràn đầy năng lượng chính nghĩa tốt đẹp vô hạn, nhưng cô không biết, cô ấy là kẻ buôn ma túy, không khác gì một kẻ sát nhân, nhưng cô ấy không còn cách nào, cô ấy nhất định phải thông qua con đường này mới có thể tiếp xúc với những kẻ ngụy quân tử trong xã hội thượng lưu này, cô ấy muốn thay cha kháng án.

Thật xin lỗi, Noãn Noãn, tớ xin lỗi đã lợi dụng cậu, thật xin lỗi!

Không biết là ánh sáng chiếu thẳng ảnh hưởng hay là cái gì, Noãn Noãn bất ngờ thấy đáy mắt Bạch Diệu mờ mịt.

“Cậu lo lắng cho mình nhiều một chút đi, đoán chừng lần này Chiến gia nhà cậu tuyệt đối có thể lóc một miếng da của cậu, tin không.”

Bạch Diệu cố ý hù dọa cô, cố gắng xoa dịu bầu không khí thương cảm.

Cả người giật mình, hơi lạnh xuyên thẳng vào tim.

“Đừng nói nữa, toàn thân tớ lạnh quá, da toàn thân đều bị thương.”

Ôm lấy bả vai, xoa xoa hai bên cánh tay.

Đột nhiên.

Cửa mở ra, một người đàn ông xa lạ từ bên ngoài đi vào, không phải là mấy người trước đó bắt bọn họ sao, lông mày Noãn Noãn nhảy dựng, cùng là đồng phục cảnh sát nghiêm trang nhưng lúc nào cũng cảm thấy có một sát khí đánh tới sau lưng, gắt gao quấn lấy bọn họ.

Mà cùng lúc đó.

Chiến gia ở bữa tiệc rượu tại Thiên Vũ, giờ phút bày nắm chặt điện thoại, đáy mắt lạnh rét, nhóc con muốn bị đánh, không dưới một lần coi lời nói của anh không là gì cả, đáng chết.

Người nào gan to như vậy, vu oan giá họa cho vợ của Chiến Vân Không anh, tìm cái chết.

“Thạch Đầu, chuẩn bị xe, chúng ta đi.”

Phòng làm việc trưởng cục công an.

“Anh điên rồi sao, giam Noãn Noãn và Diệu Diệu lại, anh biết rõ bọn họ vô tội mà.”

Người con gái giận dữ ngút trời gầm thét với Nguyên Đông Nam, chấn động khiến cục trưởng Nguyên vẫn luôn bịt lỗ tai né tránh, đợi Vương Linh phát tiết xong, anh ta cười gượng dùng ngón tay khẽ gõ lên bả vai của cô ấy.

“Thủ trưởng Nguyên, bình tĩnh đi đừng nóng, cô suy nghĩ một chút đi, bây giờ tôi không giam bọn họ lại, không chừng Noãn Noãn lại làm ra chuyện động trời gì rồi, tôi cũng vì suy nghĩ cho Noãn Noãn thôi.”

‘Chậc —— Xì——’

Lạnh lùng phỉ nhổ, Vương Linh âm trầm liếc bàn tay quấy rối kia đặt ở trên vai cô ấy.

“Sờ ở đâu đó!”

Nguyên Đông Nam sững sờ, vội vàng thu tay lại.

“An toàn sao?”

“Tuyệt đối an toàn, yên tâm, đây đều là người của tôi, địa bàn của tôi, tuyệt đối có thể tin.”

Nguyên Đông Nam đặt mông ngồi ở góc bàn, đốt một điếu thuốc hút mạnh một miệng to, “Chỉ là, tại sao cô xuất hiện ở nơi này, đừng nói là cô biết trước nha, nhưng mà tôi tin tưởng chủ nghĩa vô thần của khoa học.”

“Chẳng lẽ anh không phát hiện gần đây Cổ Thành thay đổi sao, thiệt thòi rồi, anh vẫn là người chấp hành pháp luật của thành phố này, tính mạng dân chúng giao cho anh bảo vệ, tôi thật sự nghi ngờ…”

Đôi mắt xinh đẹp quét qua Nguyên Đông Nam một vòng, Nguyên Đông Nam dường như phản xạ có điều kiện đứng thẳng người.

“Nghi ngờ gì!”

“Hừ, tự mình suy nghĩ đi.”

Bàn tay chìa ra, "Lấy ra."

"Lấy cái gì?"

Cục trưởng Nguyên không hiểu hỏi.

"Sao lại đần như vậy chứ, chìa khóa, chìa khóa của phòng giam Noãn Noãn bọn họ."

"Hả? Ồ! Có có có, cho cô, cô đi trước đi, tôi đi gọi điện thoại."

Trong thang máy.

Ngón tay Vương Linh vuốt ve một góc điện thoại di động, vào lúc nửa giờ trước, cô ấy nhận được một tin nhắn giấu tên, nội dung đại khái là Tinh Tiểu Noãn và Bạch Diệu gặp nguy hiểm, nhanh chóng đến Ám.

Là ai gửi đây? Đối phương là địch hay là bạn.

Đinh ——

Trong khi đang suy nghĩ, thang máy dừng ở lầu năm, cất bước đi ra ngoài quẹo qua bên phải, hành lang rất dài, bóng đèn lúc sáng lúc tối, mặt Vương Linh lạnh lùng, hằng năm kinh phí quốc gia cấp cho cục kỳ đầy đủ, không đến nỗi một cục công an to như vậy ngay cả bóng đèn cũng bị hỏng.

Tối nay để cho tiện, cô ấy cố ý mang một đôi giày thể thao, đi bộ nhẹ nhàng, không có một chút tiếng vang.

Cũng vào lúc này một tiếng kêu sợ hãi phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, Vương Linh cả kinh, thầm nói không ổn, nhấc chân bước nhanh về gian phòng tận cùng bên trong.

Trong phòng thẩm vấn.

Người đàn ông cầm dao sắc nhọn phát ra ánh sáng, xuyên qua đèn bàn càng biểu hiện ra ánh sáng rùng mình, mặt hai người đàn ông này tràn đầy hung ác dữ tợn, trên mũi dao sáng chói đang nhỏ từng giọt máu.

Vậy là máu của ai?

"Các người không phải là người của cục công an, đừng tới đây, nói đi các người muốn làm gì?"

Noãn Noãn vươn hai tay ra bảo vệ Bạch Diệu yếu đuối, giờ phút này trên mặt cô ấy cũng không có một chút máu, tay trái đè lại miệng vết thương bên tay phải đang chảy máu ra ngoài.

Một người đàn ông trong đó cầm dao nhọn trong tay, d đ l ọ đ miệng đầy răng vàng, hai tay chống trên bàn, khóe môi cong lên âm độc nói, "Nhận tiền của người ta thay người ta trừ tai họa, hôm nay chúng tôi nhất định phải có được mạng của các cô, đừng vọng tưởng giãy giụa vẫn là giữ lại chút sức lực ngoan ngoãn đi tới, anh trai bảo đảm một chút cũng không đau."

"Đi tiên sư nhà mày, bọn họ cho mày bao nhiêu tiền, tôi ra giá gấp bốn lần, giết đối phương."

Sát thủ?

Mẹ kiếp, trong lòng Noãn Noãn than thở, năm nay thật đúng là một năm chấn động lòng người, chuyện gì cũng bị cô bắt kịp.

Hai người đàn ông này không ngờ, cô gái nhỏ ra tay xa hoa như vậy, giá tiền gấp bốn đó là bao nhiêu?

20 triệu!

Phát tài rồi, hầu kết chuyển động, người đàn ông dẫn đầu động lòng, quay đầu nhìn đồng bọn phía sau lưng, nắm lấy thời cơ trong lúc hai người quay đầu trao đổi chốc lát, Noãn Noãn chờ đúng thời cơ cầm đèn bàn lên dùng sức đánh người đàn ông.

"Đập chết mày con chó sát thủ, đi chết đi, đập đập đập đập chết mày....."

Bóng đèn 'ầm ầm' nổ, chất liệu đèn bằng sắt đập lên đầu người đàn ông, tiếng kêu rên như giết heo từ trong phòng truyền ra.

"A ——."

Chạy tới cửa, tay Vương Linh gấp đến mức chìa khóa trong tay run lên, làm sao cũng không đút lọt vào trong ổ khóa.

"!@#$%$@, mẹ nó, thứ đồ hư gì hả."

Tính tình cô ấy nóng nảy, bùng nổ ném chìa khóa, tay phải sờ phía sau eo một giây sau liền móc một khẩu súng M1911 ra, nhắm ngay tay nắm cửa,

‘pằng pằng’ hai phát, lập tức trên cửa xuất hiện một lỗ lớn bốc khói.

Xô cửa, xoay người vọt vào bên trong phòng, động tác nhanh nhẹn mạnh khỏe như con chim yến, mắt phải híp lại, ngắm trúng, bắn ra hai phát ‘pằng pằng’ trực tiếp bể đầu.

Cứu binh từ trên trời giáng xuống, Noãn Noãn và Bạch Diệu sợ ngây người, hai người cùng nhau vỗ tay ngạc nhiên nói: rất soái đấy.

Trong tay còn cầm đèn bàn nát bép, máu trên người vẫn còn đang tí tách chảy xuống, tình trạng rất chật vật rất đẫm máu, lúc Bạch Diêu ở sau lưng nhìn thấy Vương Linh xuất hiện cuối cùng tinh thần buông lỏng, rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa ngã xuống đất ngất đi.

Vương Linh thấy vậy sợ hết hồn.

Chạy như bay đến bên cạnh Noãn Noãn, “Hai người các em không sao chứ.”

Ngồi xổm người xuống, đỡ Bạch Diêu dậy, tay đặt trên động mạch của cô ấy, cảm thấy nhịp đập đã suy yếu, bắt đầu lo lắng, nghiêng đầu rống to về phía trên hành lang, “Mau tới cứu người, Nguyên Đông Nam tiên sư nhà anh, mau tới cứu người…”

Bên trong bệnh viện.

Người Bạch Diệu vì mất máu quá nhiều dẫn đến vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, ngoài phòng bệnh tất cả mọi người đều trầm mặt không nói lời nào, không khí rất nặng nề đè nén, cách thủy tinh, trán Noãn Noãn đè ở trên cửa sổ, không nhúc nhích nhìn cô gái Bạch nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Đứng sau lưng cô, đôi mắt lạnh lùng của Chiến Vân Không khẩn trương nhìn thân thể nhỏ bé còn đang khẽ run của cô, anh đau lòng, vươn tay muốn ôm cô vào ngực, nhưng tay lại dừng giữa không trung không tiếp tục di chuyển.

Vương Linh ở bên cạnh tiến lên, nắm lấy Noãn Noãn, “Cô gái nhỏ, không nên đau lòng, không phải bác sĩ cũng nói Diệu Diệu sẽ không có chuyện gì sao, chẳng qua em ấy mệt đến mức ngủ thiếp đi thôi, nhìn em đi, đều đã thành hồ lô máu đứng lỳ ở đây rất dọa người, mau về nhà với Chiến gia đi, nhé!”

Vương Linh nói xong, thật lâu, cũng không nghe cô trả lời.

Mấy phút sau.

Nghiêng đầu, nhìn về phía Vương Linh nở ra nụ cười coi như là đáp lại mọi người, vừa định há mồm nói gì đó, ánh mắt chợt co rụt lại, lông mày cau lại, sắc mặt liền nổi giận.

Quay đầu, lạnh lùng nói với Nguyên Đông Nam, “Hai bao phấn K kia đâu?”

Mọi người đều rất sững sờ, cô gái nhỏ còn muốn món đồ kia làm gì.

“Ách ——”

Nguyên Đông Nam giấu đầu hở đuôi, tay phải giấu cặp tài liệu trong tay về phía sau, đang nhắc nhở Noãn Noãn, phấn K ở đây, ở đây.

Chiến Vân Không muốn đưa tay ngăn cô lại, không ngờ động tác cô nàng quá nhanh, đoạt lấy túi của Nguyên Đông Nam liền chạy về phía trước, vừa chạy vừa lục lọi, cuối cùng lấy ra một bịch còn giữ lại một bao ở đáy túi tài liệu.

Xuyên qua hành lang, thẳng tắp chạy về phía trước, Noãn Noãn giống như điên xông lên phía trước, một đám người sau lưng đuổi theo cô đang chạy, cô nàng này uống máu gà rồi, Cổ Thanh Dạ cảm thấy không ổn, hô to, “Noãn Noãn, em đứng lại đi.”

“Đứng.....”

Chữ kia còn chưa nói ra, mọi người hít sâu một hơi, con ngươi kinh sợ.

“Ken két ——’

Là tiếng thắng lại của đôi giày hàng tốt, ma sát với mặt đất tạo thành tiếng vang.

“Ầm—.”

Một bao phấn K có khối lượng 1 kg nặng nề rơi vào trên đầu một cô gái, tay mạnh mẽ đập xuống, một tiếng ‘Phù—’ trầm đục, bao lớn vỡ ra, phấn màu trắng tung bay trong không khí, nhất thời, sương mù khói trắng che mắt mọi người.

Một giây.....

Hai giây.....

“A ——”

Thét chói tai, tiếng kêu kịch liệt xuyên vào màng nhĩ của mọi người đến phát đau.

"Tinh Tiểu Noãn, con mẹ nó, cô tìm cái chết."

"Mẹ nó, tôi tìm cô."

Hai cô gái xinh đẹp đang bùng bùng lửa cháy, trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn nhau.

Cắn chặt môi dưới, đầu óc choáng váng đến đau, người con gái mặc ren tức giận đến sắp bùng nổ, lấy khăn giấy vệ sĩ đưa tới, nhìn Noãn Noãn vừa lau vừa quát.

"Đời này tôi không giết cô, tôi không phải họ Nguyệt."

Hoàn toàn trở mặt rồi, tình hình đối chọi bị khơi dậy do chuyện đột nhiên xảy ra ở trong kế hoạch ngày hôm nay.

Cười lạnh, liếc nhìn toàn thân đầy phấn trắng của Nguyệt Chân, "Cô giỏi thì bây giờ giết tôi đi, tới đây, không phải cô cũng đã nhịn mười năm sao, cô trăm phương ngàn kế trở lại nơi này một lần nữa, không phải là muốn tìm tôi báo thù ư, tới đây, tự mình ra tay đi, tới đây đi!"

Càng nói cô gái nhỏ càng kích động, cuối cùng là khàn giọng gào thét, cô thở hổn hển bộ ngực lên xuống kịch liệt, nhưng nụ cười vẫn còn ở trên mặt, giữa vẻ rất đẹp rất lạnh mang theo vẻ kiên cường vững chắc không cúi đầu.

Nguyệt Chân sững sờ, thì ra là cô đều biết, vốn còn tưởng rằng kế hoạch của mình rất hoàn mỹ, tại sao ở trước mặt cô ta lại có vẻ yếu ớt không chịu nổi.

"Cô có ý gì?"

"Tôi muốn hỏi cô có ý gì mới đúng, cô cho rằng chúng tôi là kẻ ngu sao, cô cho rằng cô rất thông minh sao, chơi trò vu oan giá họa, kiểu cổ điển này đã rất lạc hậu rồi đấy cô Nguyệt."

Quan Lê Hiên muốn kéo Noãn Noãn trở về, không ngờ lại bị tay của Chiến Vân Không khẽ ngăn lại.

"Tùy cô ấy."

Một câu tùy cô ấy, thể hiện đầy đủ anh vô cùng cưng chiều cô, tùy cô ấy chơi đùa như thế nào, cho dù gặp chuyện không may còn có Chiến gia ở đằng sau, Chiến Vân Không yêu thương cô, không muốn thấy cô chịu một chút uất ức nào, dù sao cũng không làm chết người, cho dù làm chết người cũng không có chuyện gì.

"Nhưng mà, đó là con gái của chủ tịch tỉnh S, cãi nhau như vậy không tốt lắm đâu."

Tin tức này, cũng là tin tức mà Quan Lê Hiên vừa mới biết được, gần đây bọn họ một mực điều tra vụ án bắt cóc mười năm trước, tất cả người bị hại bao gồm người thân, bọn họ căn bản cũng điều tra rất rõ ràng, dĩ nhiên bao gồm nhà họ Nguyệt ở trong đó.

Xì khẽ, Chiến Vân Không khinh thường nâng mày kiếm lên, "Tôi sẽ sợ một Nguyệt Trường Cát nho nhỏ sao."

Bên này mọi người án binh bất động làm tốt trợ giúp chiến đấu, tình hình chiến đấu bên kia vẫn như cũ.

Nguyệt Chân bây giờ vô cùng khó coi, vẻ mặt trắng bệch giống như ma nữ thoa bột mì lên, dường như cô nàng rất dữ dội thoa lên, phấn trắng nhỏ có giá trị hơn một vạn đồng bỗng chốc rơi đầy trời, Nguyệt Chân rất rõ độ tinh khiết của bao phấn cao bao nhiêu, ngàn vạn lần không thể hít vào trong mũi, bằng không sẽ gián tiếp hít vào thuốc phiện, không có gì khác với hít thuốc phiện.

"Mẹ nó, ít ngậm máu phun người đi, chính cô buôn lậu ma túy bị bắt ngược lại cắn tôi, Tinh Tiểu Noãn, nhiều năm như vậy cô thật là càng ngày càng không biết xấu hổ, làm sao Thái Tử Gia sẽ cưới cô một tiểu tiện nhân bỉ ổi như vậy."

"Ha ha ha ha ——"

Ngửa mặt lên trời, Noãn Noãn cười thoải mái, nụ cười này khiến mọi người thất thần.

Đứa bé điên rồi phải không, lúc thì gào thét lúc thì cười, cảm xúc thất thường quá nhanh rồi.

"Cô cười cái gì!"

Nguyệt Chân lui về phía sau, kinh sợ rồi, nhóc con cười quá thấm vào lòng người, luôn hành động bất ngờ làm cho người ta kinh sợ như vậy.

"Ai cần cô lo."

Noãn Noãn từng bước tới gần cô ta, giữa hai người chỉ cách nhau một nắm tay.

Ghé đầu, lại gần sát cô ta, "Cô biết không, đêm nay lúc tôi gặp lại cô, tôi thật sự vô cùng vui vẻ, nhưng bây giờ tôi muốn nói cho cô biết, sau này đừng

xuất hiện trước mặt tôi nữa bởi vì cô là kẻ xấu, rất xấu rất xấu, người con gái xấu."

Đáy mắt dừng lại, Nguyệt Chân cân nhắc, ý nghĩ ác độc quấy phá, đột nhiên hai tay của cô ta bấm lên cổ mảnh khảnh nhỏ của Noãn Noãn, rất dùng sức, dùng hơi sức toàn thân.

"Tôi là kẻ xấu, vậy cô là cái gì, cô chính là tội phạm giết người, kẻ giết người, mãi mãi mang số con rệp, nếu không phải vì cô, chúng tôi sẽ không bị cô giáo phạt, nếu không phải vì cô, chúng tôi cũng sẽ không bị người ta bắt lại, nếu không phải vì cứu cô, chị của tôi sẽ không phải chết, đều là do cô tự cho mình là đúng, trí thông minh của cô hại mọi người chúng tôi, hừ, mười năm nay cô không gặp ác mộng sao, mỗi buổi tối cô đều ngủ rất ngon sao, cô không cảm thấy áy náy sao…"

Cảm xúc của Nguyệt Chân rất không ổn định, giọng nói cũng đã thay đổi, vẻ sắc nhọn trực tiếp xuyên vào lòng người, kích động, nói ra rất nhiều tin tức của năm đó, rốt cuộc hiểu rõ, đám người Cổ Thanh Dạ kinh hãi, thì ra người chết kia là chị gái của Nguyệt Chân, nhưng vì cái gì mà nói Noãn Noãn hại chết chứ, rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì?

Dưới tình huống bình thường, người bình thường sẽ tự mình biện hộ gì đó, nhưng nhìn lại cô nàng Noãn.

Chính là lông mày giật giật, một giây sau, tự nhiên xoay người, để lại một câu.

"Không biết cô đang nói cái gì, chuyện lần này coi như xong, cảnh cáo cô cách tôi xa một chút, phát hiện cô đụng vào người bên cạnh tôi nữa, đừng trách tôi nổi điên."

"Mẹ nó, tôi đánh chết cô… Buông tôi ra, các người mau buông tôi ra có nghe hay không."

Quăng túi sách LV số lượng hạn chế muốn đập, eo lại bị vệ sĩ từ phía sau ôm lấy.

"Cô chủ đừng làm rộn, là điện thoại của ông chủ."

Cứ như vậy, xem như điện thoại của Nguyệt Trường Cát hóa giải một cuộc nguy cơ, Noãn Noãn đi thẳng về phía trước, không quan tâm đến bất cứ ai trở lại nhà cổ tắm rửa, khi lên giường chui vào chăn cũng không nói một câu.

Khuya một chút, đèn phòng sách mới tắt, Chiến Vân Không trở lại phòng ngủ, yên lặng đứng bên giường, đôi mắt rũ xuống nhìn đầu nhỏ của Noãn Noãn lộ ra, dưới cái chăn rộng lớn cơ thể nhỏ run rẩy, cô không dám nhắm mắt lại, Nguyệt Chân nói không sai, mỗi đêm bọn họ ngủ rất không yên ổn, mỗi lần mưa to gió lớn vào ban đêm là lúc cô sợ hãi nhất, nhưng những chuyện này trừ mình ra thì không ai biết.

Vén chăn lên, thân hình cao lớn chiếm cả một phần ba giường, cánh tay cứng cáp duỗi về phía cơ thể nhỏ mềm mại nghiêng qua một bên của cô nàng ôm vào trong ngực, không nghịch ngợm giống như bình thường, không phải là Noãn Noãn giãy giữa chơi đùa mặc cho Chiến gia làm gì thì làm.

Cằm cương nghị vuốt ve trên tóc bù xù của cô, "Tốt hơn một chút không, bảo bối."

Một làn hơi nóng phun ra từ miệng, vừa đúng phun trên hai khối cơ ngực mạnh mẽ, thân hình chấn động, máu toàn thân dũng mãnh lao tới nơi nào đó, giữa đôi mắt đen có cơn sóng ngầm bắt đầu cuộn trào, bây giờ anh đối với cô gái nhỏ một chút kháng cự cũng không có, dán sát lên thì sẽ mạnh mẽ, thân thể của mình không tự làm chủ được chỉ có đi theo con tim.

Cái này gọi là, thân tùy tâm động.

Cong người lại, cô nàng tìm một tư thế cho là thoải mái nhất, một bắp đùi khoác lên hông của Chiến gia, cũng không biết là có cố ý đè Tiểu Không vừa đúng rục rịch không, khẽ rên lên một tiếng.

"Ưm—"

Rên lên một tiếng.

Buộc chặt cánh tay, gia nhịn rất khó khăn, bây giờ anh chỉ có thể cho cô cảm giác an toàn và là một bến tàu để cập bến, chuyện khác chỉ có thể đợi sau khi trời sáng thì hãy nói.

Cổ Thành, nước J đúng là xứng với tên bất dạ thành (*), nửa đêm mà đèn vẫn sáng như cũ, người trên đường phố không ngừng, đá cục đá trên đường, hai tay đặt trong túi, Vương Linh đang suy tư.

(*) Thành phố không có ban đêm.

Trực giác của phụ nữ đang nói cho cô biết, đang có một thế lực đen tối ép tới gần, gần đây sẽ càng ngày càng không yên ổn, tối nay có lẽ chính là vận động cho nóng người thôi.

"Đang suy nghĩ cái gì mà đến mất hồn như vậy."

Trán nóng lên, giương mắt, mặt đỏ lên, một cột điện màu xám tro gần trong gang tấc, nếu không phải tay của Quan Lê Hiên thay cô chặn lại thì khẳng định mình sẽ bị đụng ngã lăn trên đất nói không chừng.

“Không có gì, cám ơn!”

Có chút xấu hổ.

Khóe mắt nhíu lại, buổi tối cô nàng Vương dịu dàng hơn so với ban ngày, giọng điệu cũng không còn ngang ngược, hoàn toàn trở thành hình ảnh con gái thành phố, trái tim của Quan Lê Hiên lập tức như được sống lại.

Lừa gạt đến trên giường, chắc phong cảnh bên này càng đẹp.

“Ít suy nghĩ đi, tên biến thái.”

Mẹ nó, này còn chưa làm gì cô chỉ là suy nghĩ tới giai đoạn sơ cấp, đã bị cô nàng bóp chết, Quan Lê Hiên rất thất vọng.

Móc túi, lấy điếu thuốc ra, tay trái tay phải lục lọi vẫn không tìm được bật lửa, rõ ràng nhớ có mang theo trên người, đi đâu rồi.

‘Rắc ——’

Trước mắt, một ngọn lửa bùng lên, “Này, dùng cái này đi.”

“Ha ha, vẫn là bà xã thương anh.”

Nói xong đưa đầu lại gần, chậc chậc miệng hung hăng hít hai cái, màu đỏ lóe lên, khói xanh bốc lên.

Trong lúc vô tình Quan Lê Hiên liếc một cái, nụ cười yếu ớt trên mặt, lông mày nhíu chặt, nhìn chằm chằm bật lửa màu đồng có hoa văn hình rồng, ánh mắt che giấu một tia nguy hiểm không bắt kịp được.

Thấy dáng vẻ chuyên tâm nghiêm túc của Quan Lê Hiên, Vương Linh không chịu nổi, vẫn là biến thái một chút thì dễ dàng chung đụng hơn, tay quơ quơ ở trước mặt anh.

“Anh trai à, nhìn gì đấy, anh không đi nhưng tôi phải đi đấy.”

Đều đã mấy giờ rồi, ngủ trễ ảnh hưởng đến chất lượng da của phụ nữ, bình thường Vương Linh rất chú trọng bảo dưỡng da dùng mặt nạ gì gì đó, các loại sữa dưỡng da trắng đẹp, ra đường mà mua những thứ này, thì một lần mua chính là một đống lớn.

Có một lần, Noãn Noãn ở trong nhà cô khát nước muốn mở tủ lạnh tìm nước uống, không mở ra thì không biết, mở ra đã giật mình.

Trong tủ lạnh cái gì cũng đều không có, trừ mặt nạ vẫn là mặt nạ.

Phía nam Cổ Thành, có một mảnh đất dài 1000 héc-ta, không thuộc về chính phủ, không thuộc về bất kỳ tập đoàn nào, muốn thu mua, căn bản là không thể, bởi vì nơi này là lãnh thổ tư nhân, không có ai biết chủ nhân thật sự của nơi này là ai.

Trung tâm mảnh đất mênh mông là tòa biệt thự cổ kính kiến trúc kiểu châu Âu đứng sừng sững, trong bóng tối nhìn qua, giống như con chim ưng kiêu ngạo nguy nga đứng thẳng ngắm nhìn nơi xa.

Trong pháo đài cổ, phòng sách lầu ba.

“Cha, lần này trở về cha tính ở lại bao lâu?”

Người đàn ông tuấn tú, toàn thân là áo ngủ Đôrêmon rất kawaii (*) khiến người ta muốn rớt con mắt, tóc còn ướt tí tách nhỏ nước, hầu kết khêu gợi của anh biến mất vào trong cổ áo, bắp thịt màu lúa mì khỏe mạnh.

(*) “Kawaii” là từ cửa miệng của các thiếu nữ Nhật Bản ngày nay, cụm từ này đã xuất hiện trong văn hóa Nhật Bản từ lâu đời dưới dạng một từ cổ – với “ka” (khả) và waii (ái) – ghép lại thành “khả ái”, nghĩa là đáng yêu, đáng mến.

“Còn chưa xác định, có thể không đi cũng không chừng.”

Tay Long Lân kẹp điếu xì gà Cuba cao cấp, ưu nhã trầm ổn hít sâu một cái, mặc dù đã là người trung niên, nhưng trên mặt ông không có lưu lại dấu vết gì của năm tháng, vẫn anh tuấn lỗi lạc như cũ, một đôi mắt bi thương lộ ra ánh sáng nhạt khinh người.

Lãnh Thương cười một tiếng, “Ồ, đó là chuyện tốt đấy, dù sao đây cũng là quê hương của cha.”

Long Lân giương mắt, mặt hiền lành.

“Con bằng lòng theo một lão già như cha sống ở chỗ này, không giống phong cách của con đấy!”

Vò đầu, Lãnh Thương cười hì hì, không đứng đắn.

“Con không đi theo cha thì ai có tư cách đi theo cha, trừ việc con tìm em gái mất tích nhiều năm, nếu có người thay con thì con cũng được tự do rồi.”

Con mắt tối sầm lại, vẻ mặt Long Lân có chút lạnh nhạt cô độc, giọng điệu chậm chạp nói: "Có gì tiến triển sao?"

"Vẫn đang điều tra, năm đó chỗ bệnh viện kia đã sớm phá bỏ và dời đi chỗ khác, nếu như không có ngoài ý muốn thì toàn bộ tài liệu hẳn là bị tiêu hủy tất cả, nhưng mà vẫn bị con tra ra một chút."

Mày rậm nhíu lại, sắc mặt nặng nề của Long Lân dịu đi, ánh mắt liền sáng lên, "Hả? Nói nghe một chút?"

Cười đắc ý, Lãnh Thương kéo một cái ghế ngồi đối diện Long Lân, "Ngày hôm qua, lúc con đi loanh quanh bệnh viện ở địa chỉ cũ, trong lúc vô tình đụng phải một vị y tá làm ở nơi trước kia, vốn con cũng không có ôm hy vọng gì lớn, không ngờ rằng lúc cô ấy nhìn thấy được tấm hình trong tay con, cô ấy nói đã từng gặp người trong hình, lúc ấy con rất kích động."

"Cô gái kia nói gì?"

"Cô ấy nói người trong hình là cô gái xinh đẹp nhất mà đời này cô ấy từng gặp, mặc dù đã qua mười tám năm nhưng sẽ không quên, nhớ năm đó bà chuyển dạ chính là một đêm mưa dông, sinh ròng rã 23 tiếng mới sinh ra đứa bé, sau đó bà suy yếu hỏi một câu rất khó hiểu, bảo là muốn đi đường Đông Bình phải đi xe gì."

Nghe thế, Long Lân không hiểu cau mày tự lẩm bẩm, "Đường Đông Bình?"

"Cha, bây giờ còn có đường Đông Bình sao, đường Đông Bình đó là ở chỗ nào?"

Đứng lên, Long Lân đứng phía trước cửa sổ, khẽ thở dài, "Đường Đông Bình là nơi ở của chính khách Cổ Thành, phần lớn quan lớn đều ở đó, nhưng mà bây giờ chắc là bị phá bỏ rồi."

Tỏ vẻ hiểu rõ gật đầu, Lãnh Thương còn chưa hiểu rõ lắm, năm đó tại sao bà muốn hỏi vị trí của đường Đông Bình.

"Sau đó, ngày thứ ba mẹ nuôi liền ôm đứa bé biến mất."

"Tra cho cha, năm đó những quan lớn là ai ở trên đường Đông Bình, cha muốn biết rõ toàn bộ tin tức."

Mười tám năm trước, người phụ nữ của ông mang thai chín tháng bụng bự, mới sáng sớm đã biến mất trước mặt ông, tức giận, đau lòng, áy náy, tất cả tâm tình rất phức tạp mãnh liệt kéo tới không có gì sánh bằng nỗi đau mất đi bà.

Tiểu Ca, rốt cuộc em ở đâu, anh biết sai rồi, anh nguyện ý dùng mạng của anh để đổi em về, em ở đâu?

Đi xuống lầu, Lãnh Thương mặc áo khoác vào, đứng ở trong vườn hoa hút thuốc lá.

Ban đêm, sao phủ kín bầu trời, nháy mắt lóe lên vẻ đẹp của bọn nó, ngửa đầu nhìn, Lãnh Thương nói thầm trong lòng, lão tử là chòm sao Cự Giải gì đấy.

"Anh Thương, anh đoán thử xem chòm sao em là gì?"

Giọng nói của Đại Lực ngây ngô truyền từ phía sau, trong tay bưng một ly cafe đen vừa mới pha.

"Ha, tôi thấy cậu là..... làm thịt heo." (*)

(*) Từ 'thuộc chòm sao' và từ 'làm' trong tiếng Trung đồng âm với nhau.

Ánh mắt câu hồn nghiêng mắt liếc trên người Đại Lực, thật sự giống Stallone (*) sống lại, bắp thịt căng đến dọa người.

(*) Sylvester Stallone tên thật là Sylvester Gardenzio Stallone, sinh ngày 6 tháng 7 năm 1946 tại New York. Ông vừa là diễn viên, người viết kịch bản, đạo diễn, nhà sản xuất phim. Ông từng đoạt và đề cử 24 giải thưởng, 25 đề cử trong đó có 2 giải Oscar.

"Anh Thương, em nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, thịt gà thịt vịt gì, là anh đoán thử rốt cuộc chòm sao em là gì?"

Uống cafe, hai chân khoác lên trên bàn đung đưa, "Lấy thông minh tài trí của cậu, cậu sẽ không phải chòm sao xử nữ chứ…"

"All Right! Em chính là chòm sao Xử nữ, tâm tư cẩn thận, sạch sẽ, có....."

'Hì hì ——'

"Được được được, mau ngừng lại đi, cậu nói mấy thứ gì đó không có sát với thực tế của cậu gì hết, mau ngậm miệng lại, đừng làm tôi buồn nôn, gần đây dạ dày của anh trai không tốt, đừng để lúc đó phun lên người cậu thì cậu đừng trách tôi."

Đại Lực cúi đầu, miễn cưỡng đặt mông ngồi bên cạnh Lãnh Thương, "Anh Thương, anh biết sẽ làm bẩn em."

"Ừ, tôi phát hiện bản thân cậu từ lúc bị cô nàng Noãn phun lên người thì tính tình thay đổi, đừng có khẩn trương chi chít như đàn bà."

"Ngày hôm qua em đi theo Bạch Diệu một ngày, cũng sắp mệt chết đi được, nhưng mà em phát hiện ra một bí mật nhỏ, anh Thương, anh tuyệt đối cảm thấy hứng thú!"

Nhíu mày khóe môi nâng lên, "Nói nghe một chút, nếu tin tức làm anh trai hài lòng thì sẽ tự mình xuống bếp nấu mì cho cậu ăn."

Xoa xoa tay, Đại Lực có ăn liền vui mừng, kéo ghế lại gần, "Em phát hiện cô nhóc kia ở đâu rồi!"

"Nói mau ở đâu?"

"Nấu mì trước."

"Mẹ nó, cậu đã dám uy hiếp tôi sao, nói mau!"

Lãnh Thương nâng quả đấm lên nện trên ngực Đại Lực.

"Anh nấu mì trước đi!"

Trợn mắt, Lãnh Thương nhảy dựng lên, tay phải dùng sức kẹp chặt cằm của Đại Lực quay về phía sau, "Nói hay không, không nói thì ép chết cậu."

"Khụ khụ khụ —— ở, ở Vân Cẩm, đường, khụ khụ, mau buông tay."

Lập tức buông tay, bàn tay phù phù vỗ vào đầu tròn của Đại Lực, "Lúc này mới ngoan."

Đau lòng vuốt ve cổ, Đại Lực lè lưỡi, "Anh Thương, chỗ ở của nhóc con kia nghe nói rất lợi hại đấy, giá đất trên trời."

Lãnh Thương cũng không ngờ, xuất thân của cô nàng thật sự không nhìn ra đấy, thâm tàng bất lộ, nhưng mà nơi đó vẫn luôn là địa bàn của nhà họ Chiến, chẳng lẽ cô ấy là người của nhà họ Chiến?

"Anh Thương, không phải anh vừa ý người ta sao, nhưng mà tôi nghe nói con gái của nhà thị trưởng được người con thứ hai của nhà họ Chiến cưới rồi, anh đã tới chậm một bước."

"Cô ấy là vợ của Chiến Vân Không?"

"Đúng rồi, anh chưa xem tin tức vào khoảng thời gian trước sao, sự kiện trường quốc lập Trung ương bị tập kích, hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực lao ra rừng mưa đạn, rất tuyệt vời."

Rất an tĩnh, Lãnh Thương không nói gì, rất thâm trầm đang suy tư, không nói tới thì còn tốt, vừa nhắc tới thì một cái nhăn mày một nụ cười của cô nhóc kia phóng ra như từng đoạn phim.

Đại Lực còn nói tiếp, bọn họ ở trong Ám bị cảnh sát bắt lại với tội danh buôn lậu ma túy…

Tập đoàn STAR

"Tổng giám đốc, đều chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào."

"Ừ, biết rồi."

Đường đóa không ngẩng đầu, chuyên chú nhìn một xấp hình trên bàn.

Kể từ sau khi Phong Tây ở trước mặt mọi người thừa nhận Tiểu Tuấn ngủ lại nhà mình, nhất thời kích thích ngàn tầng sóng, tất cả tin tức có liên quan đến hai người bị người ta moi ra lần nữa đưa tin, từ lúc mới ra mắt cho đến bây giờ phần lớn đều là tin tức tiêu cực.

Nhất là Tiểu Tuấn, mặt non mềm, bạch phú mỹ (*), lão phú bà, cao phú soái, Phong Tây, đời sống tình cảm nam hay nữ, già hay trẻ đều muôn màu muôn vẻ.

(*) Người dẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp

Nhức đầu, mẹ nó, thật nhức đầu.

Phiền chết rồi, phát điên, bứt tóc, chuyện tốt không có mà chuyện xấu thì một đống.

'Đinh ——'

Điện thoại nội bộ vang lên, vang lên thật lâu, Đường Đóa mới nhận.

"Alo, cô chủ, cô Tinh tới."

Cau mày, lại mất hứng, gần đây đại tổng giám đốc Đường Đóa nóng tính dễ dàng bốc cháy.

“Không phải tôi đã từng dặn dò rồi sao, chỉ cần là Tinh Tiểu Noãn đến thì không cần thông báo, là nghe không hiểu hay là không nhớ, không muốn làm nữa thì mau cuốn gói cút đi.”

Thư kỷ ở ngoài cửa, mặt đen lại, run rẩy cầm điện thoại, “Dạ hiểu rồi ạ.”

Để điện thoại xuống, thư ký cúi người chào 90 độ, vô cùng cung kính, “Cô Tinh, mời vào trong.”

Thư ký vừa muốn đứng dậy mở cửa cho Noãn Noãn, tổng giám đốc đột nhiên từ bên trong mở ra, dọa thư ký giật mình, may nhờ phản ứng nhanh lui về sau mấy bước, bằng không xương mũi nhất định sẽ bị đập gãy.

“Noãn Noãn, cùng chị dâu đi đến một nơi, đi.”

Lên xe, Noãn Noãn đưa tay chạm lên lông mày nhăn lại của Đường Đóa, vuốt lên, “Chị dâu, nên bình tĩnh lại.”

Phong Tây điên khùng mở cuộc họp phóng viên online, sáng nay Noãn Noãn mới biết được chuyện này, lúc ấy phản ứng đầu tiên chính là Phong Tay điên thật rồi, tại sao anh ấy ôm chuyện này vào trên đầu mình, anh ấy có biết đang tự hủy tương lai hay không.

Trước kia thì có tin truyền ra anh ấy theo khuynh hướng nam nam, bây giờ truyền ra còn nghiêm trọng hơn, hai Thiên Vương ở cùng một chỗ, đánh nát bao nhiêu trái tim nhỏ bé của nhóm người fan girl.

Đường Đóa cười nhạt, dưới chân đạp cần ga, Porsche màu đen từ từ bay xa, chớp mắt một cái liền không thấy.

“Dẫn em đến một nơi.”

Nhướng mày, Noãn Noãn bĩu môi một cái, “Đi đâu?”

Không nói cho cô biết, “Đến rồi thì em sẽ biết.”

Porsche quẹo vào đường Bàn Sơn, từng cây ngô đồng chói lọi nhanh chóng lui về phía sau.

Lần trước tới đã là rất lâu rồi, “Chúng ta phải về nhà sao!”

“Xem xong rồi hãy về nhà.”

Xem gì?

Cô nhóc Noãn không hiểu.

Mười phút sau.

Xe dừng ở trước một vườn hoa có phong cảnh vô cùng đẹp.

Xuống xe, bị cảnh vật cuối thu hấp dẫn toàn bộ ánh mắt, oa, thật là đẹp, cả vườn màu vàng óng ánh có một cái đài để nghỉ ngơi, lá phong màu vàng theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, kiến trúc kiểu cung đình Trung Quốc kết hợp với kiểu châu Âu đơn giản rất đặc sắc, thiết kế vừa mới mẻ độc đáo vừa vô cùng nổi bật.

Vườn hoa rất nhỏ nhưng người bên trong lại không ít, khiêng máy móc ra ra vào vào, nhìn thấy Đường Đóa đều dừng bước gật đầu chào hỏi.

“Đường tổng, sao tới đây mà không nói, để tôi có thời gian trang điểm thật đẹp, ghét!”

Người nói chuyện này, giọng nói là con gái? Con trai? Tầm mắt từ mũi chân bắt đầu quét lên trên, ánh mắt dừng ở… Hạ bộ, có vẻ như bằng phẳng, tiếp tục đi lên nữa… Ngực bằng phẳng, có hầu kết, da rất trắng, dáng người cực kỳ nhỏ, là người chuyển đổi giới tính!

Trước tới giờ Noãn Noãn cũng không nịnh bợ, cũng không phản đối gay, theo cô thấy, mỗi người đều bình đẳng, lựa chọn giới tính của mình là tự do của mỗi cá nhân.

“Này Lực, cậu không cần trang điểm cũng vô cùng hoàn mỹ ở trong lòng tôi rồi.”

Đường Đóa không keo kiệt khen ngợi, nghe cũng rất giống như phát ra từ nội tâm.

Tên và phong cách của bản thân mình tương phản quá lớn, khoảng cách còn rất lớn rất lớn đấy.

“Ôi, đây là cô gái nhỏ xinh đẹp nhà ai, dieenndannlequydonn dáng vẻ thật là xinh đẹp, Đường tổng, sẽ không phải là vũ khí bí mật kiểu mới gì đó của chị chứ.”

Đôi mắt hồ ly của Uy Lực đánh giá Noãn Noãn, cô nhóc là trời sinh sắc đẹp, một khối ngọc tốt còn chưa có ai mài giũa.

“Nói là vũ khí bí mật thật là có chút chính xác, sao hả, đều chuẩn bị xong hết chưa.”

“Yên tâm đi, Đường xinh đẹp, tất cả đã sẵn sàng, còn có năm phút đồng hồ thì sẽ chuẩn bị quay phim.”

Mặc dù là đang nói chuyện, nhưng ánh mắt của Uy Lực, người chuyển đổi giới tính không hề rời khỏi người của cô nhóc Noãn.

Nói như thế nào đây, rất sắc sảo.

Nói tới chỗ này, bên kia có người hô một tiếng, “Đạo diễn, toàn bộ OK rồi!”

“Tôi qua đó làm việc trước, các cô cũng theo tôi đến hiện trường quay phim xem đi.”

Đạo diễn?

Không thể xem bề ngoài của người khác, anh Uy Lực đổi giới giới tính, dẫn đường ở phía trước, Noãn Noãn nắm tay chị dâu.

“Hôm nay chúng ta xem quay phim tình yêu sao?”

Kéo cánh tay của cô, Đường Đóa cười nói, “Nói đúng một nửa.”

Thì ra là hôm nay đến xem quay quảng cáo, quảng cáo đồ dùng đứng đầu quốc tế.

Đi theo đạo diễn, người phục vụ đưa hai cái ghế đặt bên cạnh đạo diễn, nhân viên công tác đứng sau lưng bọn họ.

Mang theo tai nghe, đeo mắt kính, đạo diễn Uy Lực bán bam bán nữ kia hô một câu, “Action.”

Toàn hiện trường nín thở yên lặng, một giây sau, nữ thần khởi đầu long trọng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sợi dây chuyền!

Edit: Tịnh Hảo

Lam Hi, siêu sao quốc tế, nhiều danh hiệu ảnh hậu quốc tế, đại thần trong đại thần quảng cáo, trời sinh người phụ nữ này có một loại ấm áp làm cho người ta không thể nào quên được, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo như gốm sứ trắng, không có bị thời gian làm phai màu có khi càng thêm trưởng thành và tao nhã an tĩnh cao quý.

Siêu sao chính là rất tài giỏi, từng ánh mắt từng động tác đều chuẩn xác đúng chỗ, một bộ phim năm phút đồng hồ không tới một buổi sáng liền thuận lợi quay xong, trong thời gian này, đạo diễn nhìn áp phích, vẫn là trong thời gian nghỉ ngơi.

“Chị dâu, Lam Hi có phải còn rất trẻ tuổi không.”

Nghiêng đầu, Noãn Noãn trong lòng tính toán, nhiều thì 30 tuổi, ít thì 20 tuổi.

“Ha ha, Lam Hi 41 tuổi rồi, có phải nhìn không ra không.”

Phải nói Vương Linh dựa vào mặt nạ làm trắng đẹp, còn Lam Hi này thật sự rất có năng lực chăm sóc da, cô tin tưởng thức ăn bổ thắng tất cả các vị thuốc và bảo dưỡng vật lý bên ngoài.

Vào lúc đạo diễn hô tiếng kết thúc, toàn bộ buổi quay phim kết thúc thuận lợi, trợ lý nhanh chóng chạy lên trước khoác áo khoác ngoài cho Lam Hi, gần đây bệnh cũ của bà lại tái phát.

“Đóa Đóa tới rồi.”

“Dì Lam, nữ thần chính là nữ thần không ai bằng, lợi hại.”

Đường Đóa bội phục đưa ngón tay cái ra bày tỏ tán thưởng.

“Đứa nhỏ này, miệng nhỏ nhắn ngọt như vậy, hôm nào dì kêu Thanh Nhi cho cháu một bao lớn, cháu dâu hiểu chuyện có năng lực, đó là vận khí tốt của mẹ cháu.”

Đang nói, ánh mắt của Lam Hi rơi vào Noãn Noãn bên cạnh Đường Đóa, "Cô gái xinh đẹp này là?"

"À, quên giới thiệu, đây là em gái của cháu, vợ của lão nhị Chiến, là tiểu bảo bối của nhà họ Chiến tụi cháu."

Khóe môi nâng lên, Lam Hi ôn hòa mỉm cười nhìn Noãn Noãn, trong lòng êm dịu như vậy không giải thích được, một đôi tay mang theo mùi thơm xoa gương mặt của cô, "Dáng vẻ thật xinh đẹp, giống như trẻ nhỏ, ôi, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt, ngay cả Vân Không cũng đã cưới vợ rồi, chúng ta thật sự là già rồi!" d đ l q đ

Khẽ thở dài, trong lời nói của Lam Hi dường như có chút sầu não.

"Dì Lam, dì và mẹ cháu nhìn giống như hai cô gái hơn hai mươi, không có già đâu, đúng không Noãn Noãn!"

"Dạ, đúng như vậy, cũng trẻ tuổi giống như tụi cháu, rất xinh đẹp ạ."

Tinh Tiểu Noãn lên tiếng phụ họa, thường ở trong TV xem Lam Hi, không ngờ bà ở ngoài đời nhìn còn đẹp hơn.

"Ha ha, nhóc con, cháu thật biết nói chuyện."

Lam Hi yêu thích khôn xiết, che miệng mỉm cười.

"Dì Lam, bảy giờ tối nay mẹ mời ăn cơm ở "Quỳ Hoa Các", nói là muốn cho dì một kinh hỷ đấy."

Đường Đóa lại gần bên tai Lam Hi, thần bí nói.

Ngồi trong xe chuyên dùng cho minh tinh, ánh mắt của Lam Hi vẫn luôn di chuyển theo Noãn Noãn, vào lúc nãy, bà nhìn thấy cô gái nhỏ, chốc lát toàn thân có một loại cảm giác rất kỳ quái đang sôi trào.

"Chị dâu, em nghe nói Lam Hi không ký hợp đồng cho công ty kinh doanh này, là người tự do."

"Ừ, dì Lam Hi thích tự do, nhưng tất cả hợp đồng quảng cáo của dì ấy toàn bộ đều đại diện cho STAR, dì ấy là bạn tốt của mẹ chúng ta."

Tay lướt trên IPAD, đầu ngón tay lướt qua từng tấm hình của Lam Hi, "Dáng vẻ của dì ấy khá quen mắt!"

Thình lình nói một câu, Đường Đóa xoay đầu lại nhìn cô, "Giống ai?"

Dừng lại mấy giây sau.

Noãn Noãn cười một tiếng, "Nữ thần dĩ nhiên giống như thần thôi!"

Sau một tiếng.

Porsche dừng ở cửa bệnh viện.

Cửa thang máy đóng lại trong nháy mắt, đột nhiên có người kêu, "Phiền quá đợi một lát."

Nhíu mày, Noãn Noãn đè xuống nút mở cửa.

"Cám ơn cám ơn."

Một người đàn ông đưa tay nghiêng người chui vào, cửa mở ra lần nữa, sau lưng anh ta là người đàn ông trung niên nghiêm nghị uy lực đi theo.

Noãn Noãn sững sờ, hiển nhiên đối phương cũng nhận ra cô.

"Chú xinh đẹp!"

"Tinh Tiểu Noãn!"

Hai người cùng lúc nói.

"Ha, thật là có duyên gặp lại, mau ôm anh trai nào!"

Trong góc tối thang máy, sắc mặt Đường Đóa âm u mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu, Noãn Noãn quen biết những người này, dáng vẻ lưu manh của người đàn ông trẻ tuổi, người đàn ông lớn tuổi đúng là xứng đáng với danh hiệu chú xinh đẹp.

"Ôm em gái anh, mau tránh ra."

Ghét bỏ chán ghét, né sang bên cạnh, nhảy đến bên cạnh Long Lân, rất tự nhiên trò chuyện.

“Chú đến thăm bệnh hay là đến khám bệnh ạ.”

“Chú tới đi dạo một vòng.”

Chân mày chau lại nở nụ cười, tốt bụng nhìn cô, dáng vẻ rất nghịch ngợm của cô gái nhỏ làm cho người ta rất yêu thích, nếu như con gái của mình cũng như cô…

Nghĩ tới đây, tim của Long Lân dừng lại, ‘Đinh ——’ đến tầng ba mươi mốt.

“Cô gái nhỏ, một lát anh trai tới tìm em nhé, chúng ta đi trước.”

Thang máy tiếp tục đi lên, Đường Đóa kéo cô, “Hai người kia là ai thế, nhất là chú xinh đẹp kia là ai.”

Lo lắng cô nhóc nhỏ chọn lầm bạn tốt, đụng phải người xấu gì, chị dâu như mẹ, sự lo lắng của Đường Đóa là rất cần thiết.

“Xem như là ân nhân cứu mạng đi, nhưng chú kia em cũng không biết là ai, dù sao nhìn ra không phải người xấu là được.”

“Người xấu cũng không phải là nhìn ra được, cô gái nhỏ, chị thấy em vẫn nên đề phòng cho tốt, em suy nghĩ một chút, gần đây em vẫn không yên ổn, ngày nào đó nên dẫn em đi vái thần…”

Đường Đóa ở phía sau Noãn Noãn vẫn đang dong dài, cô ngoài mặt phối hợp gật đầu nói phải.

Quẹo vào, hai người liền tới cửa phòng bệnh của Bạch Diệu.

Cửa mở ra.

Ngạc nhiên, người đi ra ngoài lại là Tiểu Tuấn.

Đường Đóa càng thêm sững sờ, nhíu mắt lại, giơ tay lên níu lấy cổ áo của Tiểu Tuấn lôi đến cửa sau trong hành lang.

“Sao anh ta lại tới?”

Noãn Noãn vào phòng liền gấp gáp hỏi.

Thật ra thì nằm viện cũng rất hạnh phúc, Bạch Diệu nhàn nhã ném cho Noãn Noãn một quả táo, Noãn Noãn cầm trong tay vẫn có chút buồn nôn, đều là tại ngày đó huấn luyện quân sự quả tảo trên đỉnh đầu, bây giờ nhìn đến táo liền muốn nôn, di chứng để lại thật hại người.

“Không cần, tớ vẫn nên ăn quýt đi!”

“Còn chưa trở lại bình thường sao, thủ trưởng nhà cậu hại người không ít, bây giờ trái cây của căn tin ở trường Quốc lập trung ương đều đã đổi thành trái khác, sợ rằng ngày quả táo xuất hiện còn rất lâu đấy.”

Cơ thể trượt xuống, chui vào trong chăn, sắc mặt hồng hào, rất khỏe mạnh, Bạch Diệu khôi phục rất tốt.

“Trả lời câu hỏi, Tiểu Tuấn tới làm gì?”

Đặt mông ngồi ở mép giường bên người Diệu Diệu đang nằm chơi xấu.

Ôm eo thon của cô nhóc Noãn, Bạch Diệu thần bí nói, “Cậu đoán thử xem?”

Ghét nhất chính là đoán, chuyện gì phải đoán không phải chuyện tốt thì chính là chuyện xấu.

“Tớ đoán anh ta không phải tới uy hiếp thì chính là tới thổ lộ rồi!”

Mặt tối sầm, nhóc con đoán rất chính xác, “Ách —— thật đúng là tới thổ lộ.”

“Mẹ nó, tôi đã nói, Tiểu Tuấn người kia không phải đặc biệt đùa giỡn sao, ngày đó ở trong Ám ấn cậu ở trên ghế sofa tớ có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta nhìn cậu không đúng lắm, cậu có thừa nhận không.”

Miệng nhỏ nhắn không ngừng nói liên tục, Bạch Diệu trong lòng ngửa mặt lên trời mắt trợn trắng, sao lại để cho cô đoán chứ.

Mà lúc này.

Bên trong thang gác an toàn.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Đường Đóa tức giận lôi đình đi đi lại lại trước mặt Tiểu Tuấn.

Tựa vào trên tường, Tiếu Tuấn vô tội nhìn bà chủ xinh đẹp, "Tôi đến thăm bệnh không có ý gì khác, Đóa Đóa, chị có chút chuyện nhỏ xé ra to đấy."

"Cậu câm miệng cho tôi."

Xoay người, Đường Đóa níu lấy cổ áo của Tiếu Tuấn xách tới trước mặt mình, "Cảnh cáo không cho cậu lôi kéo làm quen tôi, không được kêu nhũ danh của tôi, nhớ tôi là bà chủ của cậu, gần đây cái gì cậu cũng đừng làm, ở nhà một khoảng thời gian nghỉ ngơi thật tốt, chờ đợi thông báo mở tài khoản."

Vẻ mặt của Tiếu Tuấn trong nháy mắt cứng đờ, đây là muốn đóng băng anh ta, trước kia làm việc muốn chết xin bà chủ Đường cho mình kỳ nghỉ phép thì không cho, bây giờ cô lại chủ động cho anh ta tự do.

"Đóa Đóa, chị nói lời này cũng đừng hối hận đấy."

Bỗng chốc đầu ngón tay chỉ vào ấn đường của người đàn ông, giọng nói âm u cho thấy bây giờ cô vô cùng ẩn nhẫn tức giận, "Đời này chuyện tôi hối hận nhất chính là ngày đó cứu cậu."

Ánh mặt trời giữa trưa rất lớn treo trên đỉnh đầu.

Đứng ở cửa chính bệnh viện, Tiếu Tuấn đeo kính râm lên trên mặt.

"Cậu chủ, ông chủ nhà tôi mời."

Người đàn ông vệ sĩ cúi người chào 90 độ cung kính, làm động tác tay xin mời, một chiếc Rolls-Royce màu đen dừng trước mặt, khóe môi Tiếu Tuân khẽ nâng lên, không lên tiếng, trực tiếp lên xe.

Sân bay.

Một chiếc máy bay tư nhân dừng ở sân bay quốc tế Cổ Thành, cánh quạt vù vù làm nổi lên từng trận gió xung quanh, từng cơn thổi qua gương mặt anh tuấn của Tiếu Tuấn, nụ cười chế giễu sáng ngời hiện ra trên gương mặt lạnh lẽo của anh ta.

Rốt cuộc ông già ấy hành động rồi, anh ta chờ đợi ngày nay đã lâu.

Từ Cổ Thành đến tỉnh S chỉ cần một tiếng.

Sau một tiếng.

Một khu biệt thự ở tỉnh S.

"Ông chủ, người đã đến."

"Ừ, biết rồi!"

Đặt tờ báo xuống, Nguyệt Trường Cát lấy mắt kính xuống, nhìn người từ ngoài cửa nhàn nhã xoải bước đi vào.

Che giấu cảm xúc âm trầm, Nguyệt Trường Cát mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn như rất thân thiết rất hiền lành nhưng trong mắt Tiếu Tuấn vừa xa lạ vừa châm chọc như vậy.

"Tháng Tiếu tới đây, mau qua mau qua, nhiều năm không gặp đã trưởng thành thành một người đàn ông chín chắn, bác cả tìm cháu nhiều năm như vậy từng một lần cho rằng… Ha ha, nhưng mà bây giờ cháu là niềm kiêu hãnh của nhà họ Nguyệt, siêu sao quốc tế, bác nghĩ cha mẹ cháu ở dưới chín suối cũng có thể an nghỉ rồi."

Hai chân bắt chéo, nhìn nước mắt cá sấu giả tạo xẹt qua gương mặt xanh đen của ông, cánh môi lạnh lùng nâng lên xẹt qua dấu vết hận ý.

"Mấy năm nay bác cả trôi qua thật thuận buồm xuôi gió, nếu như không phải sự việc kia, chắc hẳn bây giờ đã sớm tiến vào cấp cao trung ương rồi."

Mặt Nguyệt Trường Cát rét lạnh, tròng mắt đen hẹp dài híp lại mang theo sự lạnh lẽo, "Ha ha, bác cả của cháu đã chán ghét đấm đá với nhau, tuổi lớn rồi, cũng không nên liều mạng, nhìn thấy con cháu các cháu sống rất tốt bác liền yên tâm."

Yên tâm?

Vẻ mặt ông già nham hiểm lấy lý do rắm chó, nếu như nói trên thế giới này ông không tham lam thì những người tham lam kia cũng phải đi chết.

Tùy ý cầm bút máy trên bàn lên, dường như vô ý nhìn sang, hừ, một bút máy nho nhỏ đều là trên mấy vạn đồng, rốt cuộc ông già này tham những bao nhiêu, hại chết bao nhiêu dân chúng vô tội, hắn là một con số rất lớn.

"Bác cả còn nhớ rõ trước khi chết ba mẹ cháu đã nói gì không."

Hai mươi năm trước, vào một buổi tối dông mưa và bão tố, một tai nạn xe cộ thình lình xảy ra, trong một đêm anh ta tan nhà nát cửa, một nhà ba người

hạnh phúc, lại trong nháy mắt tan thành mây khói, từ đó anh ta thành trẻ mồ côi lang thang.

Nguyệt Trường Cát phái người truy sát anh ta ròng rã năm năm, cuộc sống năm năm chạy trốn khiến anh ta phải ngủ trong cống thoát nước hôi thối, từng bò trên cỏ hoang ở bãi tha ma, trốn tránh ở nhà xác ngủ chung với người chết, Tiểu Tuấn rất cảm ơn Nguyệt Trường Cát cho anh ta cuộc sống năm năm như địa ngục, để cho anh ta nhanh chóng trưởng thành trở nên kiên cường, năm năm này mỗi một ngày anh ta đều tự nói với chính mình, sớm muộn gì có một ngày anh ta sẽ quang vinh chói lọi đứng trước mặt Nguyệt Trường Cát, tự tay giết ông trả thù cho cha mẹ chết thảm.

Giữa lông mày Nguyệt Trường Cát lộ vẻ hung tợn chợt lóe rồi biến mất, vẻ mặt không rõ lắm, giọng nói có một chút ngọt ngào, "Cả đời này, cháu chính là điều hổ thẹn nhất của bác, Nguyệt Tiếu, tha thứ cho bác cả, không tìm cháu vào lúc cháu cần người thân nhất."

Hít thật sâu, Nguyệt Trường Cát là một diễn viên giỏi, nhiều năm xâm nhiễm trong giới quan chức mà không có chút kỹ thuật diễn thì không thể nào nhấc đầu lên nổi.

Ông tiếp tục nói, "Bác nhớ ba cháu trước khi rời khỏi thế giới muốn bác chăm sóc cháu thật tốt, bác vẫn không thể nào làm được, thoáng cái đã hai mươi mấy năm, cháu đã trở thành minh tinh điện ảnh quốc tế rồi."

"Trước khi chết, ba mẹ cháu có thể gặp mặt cháu một lần, trước kia ngẫm lại vẫn còn rất tiếc nuối nhưng bây giờ cháu đã không sao rồi, bác cả, bác biết tại sao không?"

Rướn cổ lên, hai tay Tiếu Tuấn đặt ở trước bàn, trong đôi mắt màu đen lẫn quá nhiều hàm ý không rõ.

"Cái gì?"

Theo câu hỏi của anh ta, chân mày Nguyệt Trường Cát cau lại.

Nhếch môi, Tiếu Tuấn hừ lạnh một tiếng, "Bởi vì trên đời này, cuối cùng con người cũng sẽ chết, chết sớm sẽ khá hạnh phúc, bây giờ mặc dù cháu là một diễn viên, nhưng dù sao cũng đã lãng phí tuổi thanh xuân, bác cả, bác nên biết vòng tròn này của tụi cháu rất loạn, nam diễn viên cũng có quy tắc ngầm, càng ngày càng khó lăn lộn."

Miệng chạm khẽ trà xuân Long Tĩnh thượng hạng, Nguyệt Trường Cát tựa lưng vào ghế sau, đôi mắt đen như mực nhìn người cháu trai anh tuấn, ở trên người anh ta, ông nhìn thấy được bóng dáng của em trai, phóng túng không chịu bị trói buộc nhưng lại giỏi giang hơn người, không mưu cầu danh lợi nhưng tay cầm quyền cao.

"Cháu muốn đổi nghề?"

"Đến giờ thì có ý nghĩ này, bác cả, cháu phát hiện gần đây cảm thấy rất hứng thú với đầu tư, bác là chủ tịch tỉnh lỵ của nước J, chắc hẳn bí quyết rất là nhiều, có cơ hội hy vọng chúng ta có thể hợp tác, cháu theo bác cả cũng kiếm được tiền bên ngoài, cả ngày không cần tham gia những buổi báo cáo, những buổi gặp mặt fan điện ảnh gì gì đó, phiền đến chết rồi."

Nguyệt Trường Cát thêm một ly trà cho Tiếu Tuấn.

"Ha ha, cháu giống như ba cháu hồi còn trẻ, lúc nào cũng nghĩ tới chuyện không làm việc đàng hoàng, tuyệt đối không thành vấn đề, bác cả sẽ dẫn dắt cháu trên con đường làm quan, so với làm minh tinh thì sẽ rất dài, tối nay bác cả tự mình xuống bếp, hai chúng ta uống xong hai ly."

Khuôn mặt yêu nghiệt tuấn tú cười như ánh mặt trời, đáy mắt đầy vẻ trong suốt, ai mà không biết diễn chứ, vậy thì sẽ vứt bỏ cấp bậc ảnh đế.

"Được đấy, cháu làm người trợ thủ cho bác cả, ừ, trà này thật đúng là xịn."

Bảy giờ tối, Quỳ Hoa Các.

Lầu bốn, phòng bao, nguyên nhân hôm nay Mộ Thanh Nhi xếp đặt buổi tiệc, vì hôm nay là sinh nhật của Lam Hi.

Sinh nhật của mình mình cũng không nhớ rõ, khó có được người bạn thân như bà còn nhớ rõ, Lam Hi thật lòng cảm động cực kỳ.

"Nào, mọi người nâng ly, hôm nay là ngày sinh nhật 41 tuổi của nữ thần Lam Hi, người bạn thân nhất nhất nhất của mẹ, mẹ đã quen cô ấy 15 năm rồi, mẹ thấy cô ấy từ một người giúp việc nho nhỏ không có tiếng tăm từng bước từng bước đi lên vị trí không thể nào lay chuyển được như ngày hôm nay, mẹ thật cảm thấy kiêu ngạo và tự hào vì cô ấy."

Nói đến chỗ này, trong hốc mắt Mộ Thanh Nhi mờ mịt như sương mù, lóng lánh nhanh chóng tập trung ở khóe mắt, giọng nói nghẹn ngào, hàm chứa vị trí của người bạn thân yêu này.

Hít mũi một cái, bà tiếp tục nói, "Lam Hi thân ái, em mãi mãi là em gái của chị, em mãi mãi là người thân của nhà họ Chiến, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Không biết vì sao, Noãn Noãn cảm thấy giữa những câu chữ của Mộ Thanh Nhi luôn lộ ra sự cảm kích thương cảm.

Tất cả mọi người đang nâng ly rượu lên, hô to một tiếng, "Sinh nhật vui vẻ, dì Lam."

Chóp mũi ê ẩm, Lam Hi vẫn không thể nào nhịn được, vẻ mờ mịt chuyển thành nước mắt lướt qua bên má.

Che miệng, hít một hơi thật sâu, "Cám ơn, cám ơn Thanh Nhi, cám ơn bọn nhỏ, cám ơn."

Nói rất nhiều lời cám ơn cũng không đủ biểu đạt sự vui vẻ cảm kích của bà bây giờ, đã bao nhiêu năm, bà đều không dám trải qua ngày sinh nhật của mình, bà của mười lăm năm trước đã chết rồi, sẽ không trở lại quá khứ lần nữa, sẽ không nhớ nhung ngày xưa nữa.

Một người cô độc đã lâu cũng càng ngày càng an tĩnh, không thích náo nhiệt, thỉnh thoảng sau khi làm việc sẽ cùng mấy chị em tốt tụ họp trò chuyện, cuộc sống bây giờ chỉ vậy thôi.

"Dì lam, dì cũng không biết lúc còn đi học các bạn học đều vô cùng hâm mộ mấy người chúng cháu."

Chiến Tả ngồi ở bàn tròn bên phải, rót một ly rượu vào bụng bắt đầu ba hoa.

"Hả? Tại sao hâm mộ mấy người các cháu?"

Lam Hi thật tò mò, lông mày cong lên cười nói.

"Lão đại Chiến, anh nói đi, tại sao nhỉ?"

Nâng đầu lên, Chiến Tả đâm chọc người bên cạnh vội vàng rót nước cho cô dâu của Chiến Vân Tế.

Một tháng không thấy, anh ấy vừa đen vừa gầy nhưng cũng càng thêm khôi ngô dã tính.

Mặt Đường Đóa đỏ lên, trong lòng thầm mắng mình không tự trọng, người còn chưa chết nhìn anh ấy nhiều như vậy để làm gì, dứt khoát lườm người bên cạnh.

"Dì Lam, dì còn nhớ không, có một lần dì thay mẹ cháu đến đón tụi cháu tan học, lúc ấy tan học, cửa xe của dì mở ra, vừa đúng phụ huynh và học sinh bên cạnh lập tức nhận ra dì, ngày hôm sau dì biết tụi cháu về nhà đều cầm cái gì không?"

"Chao ôi, cái này để em nói." Chiến Tả cướp lời.

"Dì cũng đoán không được, là một đống hoa tươi, giỏ trái cây còn có cuốn sổ để ký tên."

Không ngờ còn có loại chuyện này, Lam Hi khẽ cười nhìn Mộ Thanh Nhi, "Thật sự?"

Gật đầu một cái, Mộ Thanh Nhi cưng chiều nói, "Đám tiểu tử thúi này, chị còn tưởng rằng là mua quà hiếu kính chị đấy chứ, lúc đó chị rất vui vẻ, nhưng sau này Thanh Dạ đứng trên ghế sofa kêu hô có dì Lam thật là hạnh phúc, chị mới biết được thì ra đều là fan của em tặng."

"Ha ha, mẹ nuôi, con không trả cho mẹ mà tự mình chọn một quả đào mật lớn nhất tặng cho mẹ đấy."

Mộ Thanh Nhi liếc Cổ Thanh Dạ miệng đầy móng heo phía đối diện, "Bỏ đi, còn nói nữa, thì để dành lại một quả cho mẹ!"

Dụ dỗ! Mọi người cười lớn.

Nữ chủ nhân của nhà họ Chiến, ở trên thương trường là Bá Vương, ở nhà là nữ hoàng, nghiêm túc, khôi hài, mọi thứ đều tài năng, lên phòng khách xuống phòng bếp được.

"Vậy tụi con xử lý trái cây và sổ ghi chép ký tên như thế nào?"

Đường Đóa vẫn rất muốn biết mấy tên con trai hư hỏng phá phách này xử lý trái cây và sổ ghi chép như thế nào?

"Con đoán là bọn họ ăn trái cây, sau đó bắt chước chữ ký của dì Lam ký tên, vấn đề cũng được giải quyết xong, không sai chứ."

Một giây, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Tinh Tiểu Noãn, cô gái thần thông đấy, làm sao cô biết lúc đó bọn họ đúng là làm như vậy, giả chữ ký là chính là Chiến gia anh làm.

"Nhìn đi, nhìn đi, Tiểu Noãn nhà chúng ta rất thông minh, chuyện hư hỏng lúc đó của mấy người tiểu tử các con, con dâu nhỏ của mẹ liếc mắt, liền giải thích được, chứng tỏ thủ đoạn của các con quá thấp."

Mộ Thanh Nhi khi dễ mấy người anh tuấn bọn họ ở đây, từ nhỏ đến lớn mấy người bọn họ cũng gây chuyện không ít cho bà, hôm nay chủ nhiệm lớp tìm ngày mai hiệu trưởng tìm, hôm sau sẽ đánh con trai cưng của lão đại hắc bang nhà người ta, đây đều là chuyện thường ngày.

"Nếu không tại sao nói Thái hậu Chiến uy vũ chứ, có thể làm con dâu của mẹ không phải chỉ thông minh mà con xinh đẹp, đúng không bà chủ Đường, bà chủ Tinh!"

Chiến Tả nhíu mày, rất khẽ nhíu, đứng dậy tự tay bóc vỏ tôm cho mỗi người phụ nữ đặt trong đĩa.

"Đây đều là Tiểu Tả bóc ra hay sao?"

Mắt đẹp trừng lên, Lam Hi không thể tin nhìn vật màu đỏ dọa người trên đĩa, từ bé đứa nhỏ này trừ bắn súng ra thì không phân biệt được vỏ.

Kiêu ngạo ngửa cổ lên, "Vâng ạ."

Lúc này, cửa chợt mở ra.

Chỉ thấy, Chiến gia và Quan Lê Hiên ở phía sau vội vã đi vào.

"Dì Lam, sinh nhật vui vẻ, thật xin lỗi, tụi con bởi vì xử lý chút chuyện nên đã tới trễ."

Nói xong, Quan Lê Hiên đi tới, đưa cho Lam Hi một hộp gấm.

"Dì Lam, đây là một chút lòng thành của mọi người tụi con."

Sững sờ rồi, Lam Hi do dự có muốn nhận hay không, mỗi một đứa nhỏ nơi này, đều có thể là nhân tài, thân phận tài phú mọi thứ đều có, bọn họ xuất sắc làm người ta ghen tị lại tự hào.

"Dì Lam à, dì mau nhận đi, con đoán trong này nhất định là một đồ tốt, dì nên mở ra xem trước mặt mọi người."

Noãn Noãn ngồi bên cạnh Mộ Thanh Nhi, vươn đầu nhỏ ra nhắc nhở Lam Hi, một loại cảm giác rất kỳ diệu, một loại thân thiết làm người ta thoải mái đã có loại ảo giác, giống như bọn họ rất sớm rất sớm đã từng gặp nhau.

Cảm xúc nhẹ nhàng nắm trong tay, cái hộp không lớn gọn gàng, trên nắp hộp là chữ cái Forever Y màu đỏ đậm, bà sửng sốt, tay có chút run rẩy, lòng đầy mong đợi mở hộp ra, tiếp theo bà che miệng lại nước mắt ở dưới đáy mắt rơi xuống, bà không ngờ còn có thể gặp lại sợi dây chuyền này.

Một sợi dây chuyền bạc đơn giản bình thường, chỗ đặc biệt nhất ở chỗ hoa tai của nó là chữ tiếng Anh – tên Lam Hi, bà chưa từng dùng tên này trước mặt mọi người, chỉ có một người mới hiểu được sợi dây chuyền này có ý nghĩa bao nhiêu quan trọng đối với bà.

"Cám ơn, cám ơn con Vân Không, cám ơn các con, dì còn tưởng rằng sẽ không tìm được sợi dây chuyền này rồi đấy, cám ơn."

Lam Hi thật rất cám ơn những đứa bé này, tối nay bọn họ mang đến kinh ngạc và vui vẻ cho bà, Mộ Thanh Nhi cầm tay của bà.

"Tối nay, em phải ăn hết cho chị, xem em đi, gầy yếu đến sắp thành gậy trúc rồi đấy, ăn, ăn xong mới có hơi sức cùng hát với tụi chị, em cho rằng chỉ mời em tới vì bữa cơm thôi sao."

"Thím nhỏ, con thấy là thím ghen tị vóc người mảnh khảnh hơn thím của dì Lam, không có chuyện gì đâu, tụi con không ngại."

"Chậc, Chiến Tả, thím nói này, chắc da con lại căng ra rồi phải không, đừng gấp, về nhà thím nhỏ phục vụ con thật tốt."

Mộ Thanh Nhi cắn răng nghiến lợi đưa tới mọi người một trận cười lớn.

Trong bữa tiệc, không khí tương đối hài hòa, thật lâu cũng không có náo nhiệt như thế, Lam Hi lộ ra vẻ thoải mái thản nhiên đã lâu không thấy.

Mọi người ầm ĩ đến rất khuya, vào lúc Thái Hậu Chiến kêu giải tán, mỗi người tự về nhà mình.

Lam Hi từ chối Chiến Vân Không đưa về, mà là gọi điện cho trợ lý lái xe qua đây.

"Chị Lam, chúng ta trực tiếp về nhà hay là…"

"Đi Thái Dương Sơn."

Lam Hi mệt mỏi nhưng nụ cười nhạt vẫn treo trên mặt, ở chung một chỗ với người trẻ tuổi cảm giác bản thân mình cũng trẻ đi vài tuổi, tay mở sợi dây chuyền đã mất nhưng tìm lại được nằm yên lặng trong lòng bàn tay ra, còn nhớ rõ, mười lăm năm trước bà đã sớm là đại minh tinh nổi khắp toàn cầu, có một ngày trong nhà bị bọn cướp đột nhập vào cướp đi tất cả bao gồm hộp sắt đã khóa lại kia.

Lúc ấy sợi dây chuyền ở trong cái hộp kia, bà đang tuyên truyền phim ở nước ngoài xa xôi căn bản không thể trực tiếp trở về giải quyết.

Cho nên sau sự việc kia bà liền dọn nhà, vứt bỏ tất cả mọi thứ nhưng bà lại thương tiếc, chỉ riêng sợi dây chuyền này, sợi dây chuyền mang theo hồi ức còn sót lại về người kia đã bị đánh mất khiến tim bà đau đớn.

Tại sao thời gian qua đi tám năm sao nó lại trở về bên cạnh mình, Lam Hi suy nghĩ một chút, có lẽ là nỗi ám ảnh kia của bà, có lẽ, ai biết được.

'Leng keng ——'

Gió cuối trời thu xuyên qua từng lá cây phát ra từng tiếc xào xạc, Lam Hi nắm thật chặt chai Laffey 82 năm trong tay, nhấn chuông cửa tòa biệt thự.

"Đã trễ thế này, tôi còn tưởng rằng chị ngủ rồi đấy."

Cửa mở ra, một người phụ nữ có số tuổi xấp xỉ Lam Hi đứng bên cạnh cửa.

"Như thế nào, kỹ thuật điều tra địa chỉ của tôi càng ngày càng cao chứ."

Vào phòng,dieendannlequydonnn để rượu đỏ xuống, Lam Hi vội vàng kéo áo khoác ngoài màu đen vào, ôm lấy gối ôm sưởi ấm trên sofa ấm áp.

"Sinh nhật vui vẻ, đại thọ tinh, chị chậm một chút nữa thì đã có thể quá giờ rồi, nhanh đi rửa tay, tôi nấu cho chị mì mừng thọ trong nồi rồi."

"Cám ơn chị, đồng chí Đại Băng Ngưng, vô cùng cảm tạ!"

Tối nay, Lam Hi muốn cảm ơn rất nhiều người, đứng trong phòng rửa tay, nhìn mình trong kính, đó là một gương mặt xa lạ đi theo mình mười tám năm, ngũ quan xinh đẹp hoàn mỹ lờ mờ còn có thể nhìn thấy mình trong quá khứ.

Vẫn luôn có một tật xấu, bà không dám soi gương trong thời gian dài, bởi vì bà sợ nhìn lâu sẽ sợ, loại tâm lý sợ hãi đó sẽ gợi lên những chuyện cũ đau đớn làm bà sợ hãi.

Sau khi rửa mặt thì đi vào phòng ăn, Đại Băng Ngưng đã múc một chén mì đặt trước mặt bà, "Ăn nhân lúc còn nóng."

"Ừ, ngon lắm, chao ôi, hôm nay không đi thật là tiếc nuối, bây giờ tôi bắt đầu hâm mộ Mộ Thanh Nhi, mấy đứa trẻ kia thật sự là bảo vật mà ông trời ban cho chị ấy."

Ăn mì mà Đại Băng Ngưng tự cán, trong lòng thỏa mãn, có người bạn thân này bà rất hạnh phúc.

"Chị cũng biết, hôm nay tôi có ca phẫu thuật, nói xem cảm nghĩ chơi đùa đêm nay như thế nào."

Rót ly nước cho Lam Hi, bác sĩ Đại ngồi đối diện bà.

"Ừ, mở chai rượu đỏ tôi đem ra, hai chị em chúng ta uống một ly."

"Ăn mì uống rượu đỏ?"

Đại Băng Ngưng rất nghi ngờ cách ăn này có thể đau bụng hay không.

"Thời đại bây giờ là thời đại cần phải đổi mới, ăn cũng cần phải thăm dò."

Lại ăn một ngụm mì lớn, hài lòng gật đầu, nếu cho thêm mùi ớt một chút thì càng ngon.

"Tôi không đi, Thanh Nhi không nể tình tôi chứ."

Hai ly trong suốt cổ cao, nhẹ nhàng va chạm, tiếng thanh thúy lượn lờ trong không trung.

Khẽ nhấp một miếng, hương thơm tinh khiết lan tỏa ra trong miệng khô khốc, chai rượu đỏ mấy vạn đồng chính là ngon hơn so với chai mười mấy đồng, tiền thật là một thứ tốt.

Nói thật Lam Hi không rõ rốt cuộc mình đã kiếm được bao nhiêu tiền, quay phim mấy chục năm, đóng phim quảng cáo, làm công ích, tham dự hoạt động thương mại, mỗi ngày đều có một khoản tiền kếch xù nhập vào, sau đó qua một đoạn thời gian bà sẽ lấy mục đích làm công ích quyên ra ngoài.

"Chị ấy không có vậy đâu, chẳng qua hôm nay tôi phát hiện nhà họ Chiến có thêm một thành viên mới."

Đại Băng Ngưng nhíu mày, "Chị nói là vợ của Vân Không sao?"

"Chị cũng biết Vân Không kết hôn sao?"

"Ừ, khoảng thời gian trước chị ra nước ngoài quay phim đương nhiên không biết, chỉ là Thanh Nhi nói nên khiêm tốn trước không cần khoa trương, dung mạo cô gái nhỏ rất xinh đẹp đấy."

Bà hiểu tại sao Mộ Thanh Nhi nói muốn khiêm tốn, dù sao địa vị của nhà họ Chiến rất đặc biệt, thân phận của Chiến Vân Không cũng rất nhạy cảm, đứa nhỏ này quá ưu tú trở thành mục tiêu giết hại hàng đầu của phần tử khủng bố toàn thế giới.

Nhớ tới Noãn Noãn, trên mặt Lam Hi hiện ra cảm xúc chấn động rất ít thấy.

"Tôi rất thích nhóc con kia, vô cùng thông minh tinh quái, dáng dấp khiến người ta yêu thích, mỗi lần tôi nhìn thấy con bé luôn có cảm giác rất thân thiết."

Lam Hi nói rất vui vẻ, lại không phát hiện sắc mặt của Đại Băng Ngưng ngày càng âm trầm, có nên nói cho bà biết hay không, trong lòng rất mâu thuẫn, nếu như nói có lẽ sẽ đánh vỡ sự nghiệp không dễ dàng tạo dựng như bây giờ, còn có trái tim đã từng bị tổn thương kia, nhưng mà không nói, chân tướng sự thật vẫn còn được che giấu bao lâu nữa chứ, coi như Đại Băng Ngưng không nói thì rất nhanh bà cũng sẽ biết rõ chân tướng mọi việc.

“Tôi thấy chị hay là ở chỗ này nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy trở về nước Pháp, nơi đó thích hợp với người phụ nữ không tranh sự đời như chị, nhanh đi hưởng thụ cuộc sống ngày nghỉ của chị.”

“Tôi trở về, gần đây muốn quay một bộ phim trong nước, có thể dựa vào người tài ba Đại như chị ở chỗ này ăn tết đấy, nhắc tới, đã rất lâu tôi chưa ăn tết ở nơi này, đã sắp quên mùi vị rồi.”

Một nồi mì, bị Lam Hi như gió cuốn ăn sạch sẽ toàn bộ.

Hai người phụ nữ trắng như tuyết đứng ở cửa phòng khách kéo dài ra tới ngoài hành lang, chân giẫm lên trên thảm lông dê, ly rượu đỏ trong tay vang lên âm thanh sắc bén dưới ánh trăng.

“Hôm nay tôi nhìn thấy cậu ấy, thằng nhóc kia vẫn đẹp trai như vậy càng ngày càng trưởng thành, yên tâm đi, thấy cậu ấy sống rất tốt.”

Tựa vào trên cây cột ở hành lang, Đại Băng Ngưng ngửa đầu, đôi mắt không tiêu cự nhìn bầu trời mênh mông đầy sao, ngoắc môi.

“Tôi không mong nó có thể tha thứ cho tôi, nhưng tôi vẫn hy vọng nó có thể rời khỏi bộ đội đặc chủng, mỗi khi vừa nghe nói nó lại ra khỏi nước thi hành nhiệm vụ, tôi liền sẽ rất sợ nó sẽ bị thương, có thể một đi không trở lại hay không…”

“Đừng có đoán mò, sẽ không đâu, bọn nhỏ đều rất tốt, cậu ấy cũng nhất định sẽ tha thứ cho chị, tin tưởng tôi.”

Đứa bé, con cũng sẽ tha thứ cho dì không, Lam Hi than nhẹ một tiếng đi lên trước khoác lên cánh tay Đại Băng Ngưng.

Màn đêm tối đen như mực.

Lúc này bên trong nhà sách nhà cổ, một bóng đen mảnh khảnh đang di động.

Chân mày nhíu chặt, trán đầy đặn thấm ướt mồ hôi.

Không có trên giá sách, không có trong ngăn kéo, đáng chết, tài liệu ở chỗ nào?

Rón ra rón rén đi tới bên bàn học, bóng dáng nhìn chằm chằm laptop đột nhiên lóe sáng.

Ngón tay gõ nhẹ trên bàn phím, thật bất ngờ, máy vi tính không có mật mã bảo vệ như dự đoán, ba mươi giây trực tiếp tiến vào trang chủ, lúc đôi mắt nhìn thấy màn hình thì ghen tị sắp phun ra lửa, mẹ nó, đạo hạnh của nhóc con rất thâm sâu, cư nhiên quyến rũ để cho người đàn ông xinh đẹp lạnh như băng yêu cô sâu đến như vậy, ngay cả thiết kế của bối cảnh mặt bàn đều là tấm hình lớn của cô, nhìn kỹ, bóng dáng ghen tị càng sâu hơn.

Cong cong mắt cười, mũi xinh xắn, môi anh đào hồng nhạt, da trắng như gốm sứ, hiển nhiên là một cô gái xinh đẹp, ánh mắt của nhóc con không quay về máy ảnh cười rực rỡ như ánh mặt trời, cách chụp hình tự nhiên, rất rõ ràng tấm hình này chụp lén!

Nhìn lâu bản thân mình cũng bị cô nàng xinh đẹp hút vào rồi.

Không xong, thiếu chút nữa đã quên trách nhiệm nặng nề.

Lắc lắc đầu, nhanh chóng click vào một người tên ONE trong cặp hồ sơ trên bàn.

Mà lúc này, trong phòng sách phía đối diện.

“Lão đại, chiêu dẫn sói vào nhà này của anh nếu như bị Noãn Noãn biết, anh tin nhóc con kia sẽ phát điên đá anh ra ngoài trước không.”

Cổ Thanh Dạ đùa giỡn đứng phía sau Chiến Vân Không, nhìn chằm chằm từng cử động của bóng đen trong máy theo dõi bên trong phòng sách.

“Rất có thể.”

Chiến gia tà mị nhếch môi mỏng bạc tình lên, đáy mắt khát máu tỏa ra.

“Khi nào thì chúng ta ra tay?”

“Đang chờ đợi, bây giờ còn chưa phải lúc.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lần đầu tiên hẹn hò!

Bệnh viện quân đội Cổ Thành.

Tám giờ sáng.

Chiến Vân Không kéo Noãn Noãn đến nơi hai người đính ước lần nữa,thoáng một cái đã ba tháng trôi qua, từ tháng chín cuối thu trong lành xẹt qua đến tháng mười một.

"Anh à, em không có bị bệnh không cần phải tới nơi này."

Nơi này là bóng ma trong lòng cô gái, chỗ này gần như không để lại một chút ấn tượng tốt cho cô.

Tiếng cười trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu, bao lấy toàn thân Noãn Noãn, bàn tay to xoa nhẹ lên tóc đã dài của cô.

"Một lát em sẽ biết."

Tay ôm chặt trên vai cô, dẫn Noãn Noãn vào thang máy.

Rất thần bí?

Bỗng chốc, Noãn Noãn xoay người, ánh mắt dò xét nhìn người đàn ông, áo khoác màu đen làm nổi bật vẻ anh tuấn cứng rắn của anh, cổ áo dựng đứng lên càng lộ ra vẻ thần bí giống như 007, sức quyến rũ khí vũ hiên ngang của người đàn ông chín canh tỏa ra cả thang máy nhỏ hẹp, cho dù Chiến gia mệt mỏi thế nào cũng mãi mãi làm cho người ta cảm giác là có sức sống, khỏe mạnh. Ngửa mặt lên trời thở dài, Thượng Đế thật bất công, cái gì tốt nhất đều ban cho người đàn ông này.

"Anh—"

Cô nàng đột nhiên kéo dài từ anh, sau đó nhào vào trong ngực Chiến Vân Không, đầu cọ xát.

Chiến Vân Không vững vàng tiếp được cô, lông mày nhíu lại, nhóc con chết tiệt kia lại muốn đùa giỡn cái gì?

"Có chuyện gì thì nói, không có thì đàng hoàng cho anh."

Ngang hông chặt chẽ, hai chân cách mặt đất, chỉ chớp mắt trời đất quay cuồng, sau lưng chống đỡ ở trong góc thang máy.

Đầu gối bên phải của Chiến Vân Không ngang tàng tách hai đùi của Noãn Noãn ra, thư thế xấu hổ làm Noãn Noãn thật muốn mắng anh là tên sắc lang vô sỉ.

"Không biết xấu hổ!"

Nói nhỏ một câu, không vui cố ý quay đầu sang một bên không nhìn anh.

"Anh chỉ không biết xấu hổ đối với em."

Đôi mắt đen của Chiến Vân Không mang theo vẻ cưng chiều nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng của cô, nhìn hoài không chán.

Cái này không gọi là thổ lộ đâu.

Xì khẽ một tiếng, cô gái liếc anh một cái, "Anh cũng chỉ không xấu hổ với em sao, anh còn muốn đi tìm ai không biết xấu hổ hả, hừ, cẩn thận em đánh anh đến sinh hoạt bình thường cũng không thể tự lo liệu được, nửa người dưới không đứng nổi."

Ngụ ý của cô nàng là: Nếu anh dám bậy bạ ở bên ngoài, phản bội cô gái, sẽ phục vụ bằng quả đấm.

"Ha ha, Noãn Noãn nhà chúng ta càng ngày càng không dịu dàng, nhưng mà anh thích em mạnh mẽ ở trên giường hơn, yên tâm, cả đời này anh chỉ ăn một mình em đã thỏa mãn rồi."

Hơi nóng làm nóng lỗ tai của cô, mặt xấu hổ đến tận cổ, giọng nói quyến rũ chết người của người đàn ông như âm thanh của thần tiên trên chín tầng mây, làm cho người ta mê muội, hạnh phúc ngọt ngào nồng đậm giống như mật hoa vừa mới hái xuống, tràn đầy trong lòng.

Tay lớn nắm tay nhỏ, đứng trước phòng bệnh cao cấp, Noãn Noãn ngây ngẩn cả người, cô không hiểu đây là muốn tới thăm ai, thủ trưởng đại nhân cũng không nói, chỉ đẩy cô về phía trước, để lại một câu nói liền đi ra cùng với Quan Lê Hiên, Cổ Thanh Dạ nhẹ nhàng rời khỏi.

Đẩy cửa ra, đi vào, lúc này, máy tạo độ ẩm phun ra che khuất dáng vẻ người nằm trên giường, trong lòng nghi ngờ, là ai nằm ở trong này.

Đi vào, Noãn Noãn kinh sợ, sao lại là Đông Phương chi Dao.

Sắc mặt yếu đuối trắng bệch, đôi môi khô nứt nẻ, ống tiêm của bình truyền nước biển xuyên vào trong mạch máu yếu ớt của cô ấy, cô ấy nhắm hai mắt lẳng lặng nằm ở trong này, không có một chút sức sống.

Noãn Noãn đau lòng, lông mày nhíu lại, tại sao có thể như vậy, lúc cô ấy đi vẫn chạy nhảy rất khỏe, tại sao hai tháng ngắn ngủi Dao Dao lại nằm ở chỗ này.

Còn có một vấn đề càng quan trọng hơn, cô ấy trở về vào lúc nào, tại sao mình không có chút tin tức nào.

Cùng lúc đó, bên trong phòng chứa xác phí dưới tầng ba của bệnh viện quân đội.

Sáu người đàn ông vây quanh bên cạnh một thi thể, toàn bộ đều nhíu chặt mày, độ thối rữa của thi thể rất cao, nửa khuôn mặt bên phải đã không biết bị con chuột hay là loài động vật nhỏ nào gặm cắn, chỉ còn lại xương dính một chút thịt.

"Là một phụ nữ."

Quan Lê Hiên đột nhiên nói một câu rất không có ý nghĩa, mọi người đều trừng anh ta, nói nhảm, chỉ cần không phải là người mù đều có thể nhìn ra tóc dài phất phới, bộ phận nào đó nở ra, thắt lưng hẹp, mông to chính là phụ nữ.

"Từ mức độ thối rữa của tử thi có thể thấy người con gái xinh đẹp này đã tử vong còn chưa đến 2 tháng đến nửa năm, hơn nữa hung thủ rất tàn nhẫn chặt bỏ tất cả mười ngón tay của cô ta, điều này chứng tỏ điều gì?"

Cố Lưu Niên dẫn ra một câu hỏi vứt cho mọi người.

Nhất thời, ai cũng không nói gì, thi thể người con gái được chú canh giữ phát hiện trong lúc làm vệ sinh dọn dẹp tủ ướp lạnh vào mấy ngày trước, lúc ấy làm cho ông hoảng sợ, theo lý thuyết thi thể trong tủ ướp lạnh nào ông cũng đều biết, hơn nữa không có khả năng thối nát hết.

Sau khi báo cảnh sát, Nguyên Đông Nam và Lâm Tử đi tới hiện trường, tin tức phong tỏa rất nghiêm ngặt, người chú canh giữ kia cũng nhận được một khoản tiền kếch xù bịt miệng.

"Đối phương có mục đích, cắt đứt ngón tay đồng nghĩa với việc cắt đứt mấu chốt phá án của chúng ta."

Ánh mặt Chiến gia lạnh rét, nói ra một câu đánh thức mọi người.

"Chỉ tay!"

Đôi mắt hẹp dài của Cổ Thanh Dạ nhất thời sáng lên.

"Không có chỉ tay, chúng ta có thể tra mẫu máu."

Cố Lưu Niên nhìn Quan Lê Hiên lắc đầu một cái, nói, "Tôi đã kiểm tra máu, hồng cầu trong cơ thể của cô ta bị một loại chất độc không biết tên lây nhiễm toàn bộ, căn căn bản không tra ra bối cảnh và thân phận của cô ta."

"Vậy trong này cũng không phải là hiện trường gây án đầu tiên."

Hồi lâu, Nguyên Đông Nam mới từ ngoài cửa đi vào, thời gian làm cảnh sát cũng không ngắn, nhưng chứng kiến loại tình huống này vẫn buồn nôn muốn ói.

"Đương nhiên, không phải sao."

Tháo găng tay xuống, Cố Lưu Niên rút một khăn giấy ướt khử độc từ trong ba lô ra lau tay.

"Đông Nam, tôi đưa Lâm Tử và Thạch Đầu hỗ trợ cậu điều tra vụ án này, còn có tôi hy vọng cậu lập tức dọn dẹp nội bộ nhân viên trong Cục công an, tôi không muốn nhìn thấy chuyện không đáng xảy ra nữa."

Cơn lạnh rét như ở Bắc Cực cuồn cuộn nổi lên xuyên vào tim, khuôn mặt tuấn tú không chút thay đổi của Chiến Vân Không ở phòng đông lạnh lướt qua Nguyên Đông Nam.

Bên trong phòng bệnh, Noãn Noãn ngơ ngác nhìn Đông Phương Chi Dao ngủ đến mất hồn.

Thiên An An vừa mới tới, chỉ là nán lại năm phút đồng hồ rồi rời đi, Noãn Noãn mới biết Dao Dao mang thai, tất cả mọi người đều không biết cha của đứa bé là ai.

Người trên giường có rung động nhỏ, Noãn Noãn vội vàng tiến lên nhẹ giọng nói, "Dao Dao, cậu tỉnh rồi, muốn uống chút nước không?"

Mới vừa mở mắt ra, vẫn còn chưa thích ứng với ánh sáng mặt trời, Đông Phương Chi Dao nghiêng đầu, yếu ớt cười một cái nói, "Sao Noãn Noãn đến đây?"

"Tớ không đến thì cậu còn muốn giấu giếm đến lúc nào?"

Mặt lạnh xuống, Noãn Noãn tức giận.

Khẽ nâng nụ cười gượng suy yếu, nhưng lại mang theo bao nhiêu cảm xúc chắc hẳn chỉ một mình Đông Phương Chi Dao hiểu rõ nhất.

"Tớ không phải muốn đợi tớ khỏe lại, lấy tinh thần và trạng thái tốt nhất để gặp cậu sao."

"Vậy sao, Đông Phương Chi Dao, cậu có biết lúc cậu nói dối thì gương mặt sẽ đỏ lên, cậu có thể giả bộ sao."

Cô gái nhỏ Noãn Noãn rất không khách khí khiến Đông Phương Chi Dao á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy, mình cũng không phải là người nói dối.

"Ha ha, vẫn bị cậu nhìn thấu, Noãn Noãn, cậu qua đây đi."

Cố sức ngồi dậy, Dao Dao vẫy vẫy tay với Noãn Noãn ở phía xa.

Không đành lòng nhìn dáng vẻ không ngồi dậy nổi của cô ấy, thở dài đi lên trước giúp cô ấy nâng giường lên cao.

"Cha của đứa bé là ai?"

Đi thẳng vào vấn đề, Noãn Noãn lạnh lùng hỏi, chưa kết hôn mà có con là hiện tượng phổ biến rất thường gặp ở xã hội hiện đại này, nhưng đối với đại gia tộc họ Đông Phương mà nói chính là sỉ nhục.

Nhắm mắt lại, Đông Phương Chi Dao khẽ cười lần nữa, mở mắt ra, "Anh ấy vẫn còn sống."

"Ai?"

Nhíu mày, Noãn Noãn không hiểu.

Đột nhiên, cô đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm nghị hỏi, "Rốt cuộc cậu ở Pháp đã xảy ra chuyện gì?"

"Cậu tin vào duyên phận trên thế giới này không, rất kỳ diệu, lúc cậu càng muốn quên thì cậu càng đau khổ nhất nhớ tới, đột nhiên sau đó có một ngày có thể ông trời cảm động sự chân thành của cậu, anh ấy thật sự xuất hiện ở trước mặt cậu."

Nói xong, đôi mắt Dao Dao tràn đầy nước mắt, giống như vòi nước được mở ra không ngừng tuôn ngoài hết.

Chuyện nên tới thì sẽ tới, thật ra thì đã không cần phải hỏi nữa, nếu ước muốn nhiều năm qua thật sự trở thành sự thật, điều đó cũng coi như là hạnh phúc, nhưng bây giờ anh ấy đã sớm không phải là anh ấy lúc ban đầu nữa.

Còn có thể tiếp tục sao?

"Cậu ở nước Pháp nhìn thấy ai rồi hả?"

"Thành Nham Thâm."

Thật bình tĩnh, đáp án nằm trong dự đoán của Noãn Noãn.

"Cho nên, cha của đứa bé là anh ấy."

Đôi mắt Noãn Noãn híp lại lộ tia tức giận, sau khi Thành Nham Thâm từ chết mà sống lại liền trở nên lưu manh, ăn xong rồi còn không muốn phụ trách, đừng mơ tưởng, nắm tay nhỏ bóp lại phát ra tiếng.

Ngoài cửa.

'Rầm—'

Vách tường trắng hiện ra một đường nhỏ, con thịnh nộ trên gương mặt tuấn tú của Đông Phương Nghiêm Hàn tràn ngập lửa giận giết người.

"Lại là anh ta, Thành Nham Thâm chết tiệt kia, hay là hiện tại tôi nên gọi anh ta là Cố Trì!"

Vừa rồi ở ngoài cửa, trong lúc vô tình mấy người nghe được cuộc nói chuyện của Noãn Noãn và Đông Phương Chi Dao, một tuần trước học viện múa ba lê hoàng gia ở nước Pháp gọi điện thông báo với Đông Phương Nghiêm Hàn, nói là em gái của anh ta đã nhiều ngày chưa tới học, phía nhà trường lo lắng xảy ra chuyện gì nên gọi điện thông báo cho người giám hộ.

Chạy tới nước Pháp, Đông Phương Nghiêm Hàn dùng rất nhiều mạng lưới tình báo mới biết được Dao Dao nhập viện, càng khiếp sợ chính là bác sĩ nói cho anh ta biết cô ấy lại mang thai.

"Đông Phương, cậu bình tĩnh một chút, chuyện đã xảy ra, chúng ta phải nghĩ biện pháp giải quyết, cậu như vậy sẽ dọa sợ Dao Dao."

Quan Lê Hiên đi tới vài bước, vỗ vỗ bờ vai của anh ta cố gắng an ủi anh ta một chút, người hiểu rõ Đông Phương đều biết cậu chủ của tập đoàn Đông

Phương là một thùng thuốc súng, tức giận có thể chọc thủng Trái Đất.

Đôi mắt u ám, sự phẫn nộ quay cuồng thiêu đốt ở trong ngực, "Tại sao nhiều người hỏi như vậy em ấy cũng không nói cha của đứa bé là ai, hôm nay cuối cùng cũng mở miệng, tôi không ngờ tới là đồ tạp chủng kia làm, con mẹ nó, tại sao tôi có thể bình tĩnh, con bé đáng chết còn muốn sinh đứa bé ra, tôi nên ép buộc con bé phá thai ở nước Pháp."

Hơi thở hổn hển, người đi tới đi lui trên hành lang chần chừ, y tá bị dọa sợ cũng không dám đi qua, vẫn nên đi đường vòng lên lầu xuyên qua hành lang xuống phòng bệnh khách ở tầng này để kiểm tra phòng.

Khó có được một đám người đẹp trai giàu có xuất hiện, bọn bọ cũng muốn thưởng thức một chút, nhưng không khí ngột ngạt bên kia làm cho người ta bước nhanh, áp suất thấp đang phát ra tín hiệu nguy hiểm, không nên tới, bằng không xông vào khu cấm người— sẽ chết.

Chọt, cửa mở ra.

Noãn Noãn từ bên trong đi ra,cô nghe được âm thanh một quyền vừa rồi kia, thật tức giận, thật sự rất tức giận, từng chuyện xấu nối tiếp chuyện xấu mà đến, ngay cả một dấu hiệu cũng không có, nhưng bây giờ chuyện cô muốn làm nhất chính là đến tập đoàn Thiên Vũ đánh tơi bời người đàn ông xấu phụ tình kia một trận, ăn xong không lau miệng còn muốn chiếm tiện nghi.

"Sao hả, sao hả, Dao Dao không có ưu buồn nữa chứ."

Mọi người vây cô hỏi lung tung không ngừng.

Một đôi mắt đẹp tìm kiếm bóng dáng của Chiến Vân Không, bây giờ rất cần anh, Noãn Noãn cần cái ôm mang theo độ ấm của anh.

Đỡ trán, trước mắt mơ hồ, hai chân mềm nhũn, thân thể ngã xuống…

Đột nhiên, cơ thể nghiêng tới trước, liền ngã vào trong ngực rộng lớn lại quen thuộc, giống như đứa nhỏ đi lạc trải qua trăm nghìn cay đắng rốt cuộc tìm được mẹ, Noãn Noãn nằm trong ngực Chiến gia, ai cũng không để ý, đầu óc rối nùi bởi vì chuyện này vượt qua phạm vi có thể giải quyết của cô, trong lòng luôn suy nghĩ đến lời của Dao Dao vừa mới nói, cho dù chết cô ấy cũng phải sinh đứa bé ra, ai cũng không ngăn cản được, cô ấy nhất định sinh đứa nhỏ này.

Sinh con, không phải là chuyện của một người cô ấy, chuyện này liên quan đến rất nhiều phương diện, chỉ nói đến tập đoàn Đông Phương thôi, tiểu thư của nhà họ Đông Phương chưa kết hôn mà có con, lý do này đủ để các trưởng bối của dòng họ tịch thu tất cả tài sản đứng tên của cô ấy và cổ phần tập đoàn, trong gia tộc có bao nhiêu người mong chờ nắm nhược điểm của anh em bọn họ đá tổng giám đốc Đông Phương Nghiêm Hàn xuống.

"Để cho Dao Dao bồi dưỡng thân thể trước rồi hãy nói tiếp, tôi sẽ sắp xếp người thay phiên chăm sóc cô ấy 24h ở nơi này, Đông Phương, cậu về nhà nghỉ ngơi thật tốt trước đi, Cố Trì bên kia không vội."

Nói xong, Chiến gia ôm Noãn Noãn rời đi trước.

Vừa lên xe, Noãn Noãn liền ăn vạ gối đầu lên chân dài khỏe khoắn co giãn vô cùng tốt của Chiến Vân Không ở chỗ ngồi phía sau.

Bàn tay to đỡ trán của cô, đầu ngón tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của cô gái nhỏ, da thịt trơn mịn như nước đến con muỗi đậu lên trên cũng trượt xuống, bình thường cũng không thấy cô giống như những người con gái khác chăm chút yêu thương làn da của mình như thế, chính là sáng sớm tối muộn sau khi rửa mặt thì thoa chất lỏng làm trắng đẹp và các loại dung dịch tinh hoa gì đó mà gia không hề biết.

Phòng trang điểm trong nhà vệ sinh trừ sữa rửa mặt, dụng cụ đánh răng thì một chai dưỡng da cũng không có, mình không có trách nhiệm rồi, nhóc con này hoàn toàn là ông trời nuôi dưỡng cô.

Nghĩ tới đây anh chọt có quyết định.

"Hôm nay không đi học, anh dẫn em đi hẹn hò, Hổ Tử, đi đại lộ Sâm Lâm."

Hẹn hò? Trong lòng lộp bộp, trái tim nhỏ lại bắt đầu đập loạn kịch liệt, đi đại lộ Sâm Lâm hẹn hò nhưng sẽ bị người ta nhìn thấy thật không tốt, còn có thể bị đám người đáng ghét chụp ảnh, ngày hôm sau đăng lên trang đầu gì gì đó, lại nổi giận rồi.

"Hổ Tử có đeo mắt kính sao?"

Noãn Noãn hô một tiếng, để đề phòng chuyện không may xảy ra, bây giờ bản thân mình cũng sắp không khác gì minh tinh, ba ngày bốn bữa lên báo, nhưng mà tranh của cô nhờ hiệu ứng nổi tiếng mà bán được nhiều hơn trước kia, bây giờ cũng đã bán hết rồi.

"Có ạ, tiểu phu nhân muốn hình vuông màu đen hay là màu trà hay là hình tròn."

Hổ Tử hết lòng giới thiệu kiểu dáng khác nhau và màu sắc khác nhau, còn có công dụng càng tốt càng chống tia cực tím gì đó.

"Ách —— tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, tôi đeo gì cũng xinh đẹp, đúng không Chiến gia."

Ngửa đầu cười xinh đẹp nhìn Chiến Vân Không anh tuấn, còn vươn đầu ngón tay chạm vào râu của anh.

Thô ráp, đâm vào tay rất ngứa.

"Thích không."

Chiến gia thong thả mở miệng, bàn tay tà ác vuốt vuốt hai con tiểu bạch thỏ của cô, vê, bóp, buông ra, mọi thứ đều thông thạo,

Chơi thật là thích.

"Tay cầm đi."

Vẻ mặt cô gái nhỏ xanh mét, tên đẹp trai lưu manh cũng cần phải phân biệt địa điểm chứ, còn một người cao lớn đang sống ngồi phía trước đấy, vậy mà anh xem như không có việc gì xảy ra ra tay trước mặt mọi người.

Lông mày của Chiến gia nâng lên, đôi môi mỏng bạc tình nâng lên thành một đường cong, "Gây chuyện nữa anh sẽ lột em giải quyết tại chỗ."

Cổ nhỏ nhắn co rụt lại, thức thời không lên tiếng nữa.

Cô là một con cừu nhỏ làm sao có thể địch được một con hổ chứ, trong lòng bực bội, tại sao mình không phải là đàn ông, than thở ảo não.

Đại lộ Sâm Lâm.

Trung tâm mua sắm quốc tế sầm uất nhất Cổ Thanh, nơi này là nơi tụ họp vật phẩm xa xỉ, trung tâm bắt nguồn trào lưu.

Xuống xe, Chiến Vân Không dặn dò Hổ Tử tự do giải tán.

Hai người đeo mắt kính trên mặt, nhất là mắt kính kia của Noãn Noãn đeo trên mặt của cô đều sắp hơn cả mặt nạ rồi.

Có phải Men in Black không!

"Hôm nay tâm trạng của anh rất tốt sao."

Vừa đi Noãn Noãn cũng không quên đùa giỡn vẻ mặt núi băng trăm năm không đổi của Chiến Vân Không.

Cười một cái, cười cười càng thêm thân thiết, nói thật, có thể thả lỏng tản bộ đi trên đường toàn người di chuyển, Noãn Noãn đã cảm thấy Chiến Vân Không tiến bộ rất lớn rồi, nhân vật sống trên đỉnh Kim Tự Tháp như anh, thường ngày trừ đánh trận bắn súng bảo vệ Tổ quốc ra, nếu không thì ở trong phòng làm việc xem tài liệu nghiên cứu chiến lược nên tiếp xúc với xã hội cũng rất ít.

Không phải đều nói xã hội là tầng lớp lớn nhất của loài người sai,ở chỗ này bạn mới có thể thật sự cảm nhận được cái gì gọi là vui buồn giận dỗi, mới có thể cảm nhận được ý nghĩa thật sự của cuộc sống.

Người đàn ông đẹp trai lui tới đặc biệt gây chú ý, hơn nữa khuôn mặt và khí chất đều ở trên người Chiến gia, có người chỉ trỏ nhìn qua hai người phía bên này, thật ra còn có một nguyên nhân là do Noãn Noãn, hiệu quả thị giác giữa trai xinh và gái đẹp là ngang nhau.

"Anh à, có phải chúng ta không khiêm tốn không."

Cảm giác sau lưng có từng đợt ánh mắt hướng tới, cô nàng lo lắng nắm chặt bàn tay người đàn ông của cô.

"Sợ cái gì, trời sập xuống còn có anh chống đỡ, muốn mua gì thì nói với anh, hôm nay dẫn em đến để mua đồ."

Một câu "Trời sập xuống còn có anh chống đỡ" nhẹ nhàng của người đàn ông làm ấm lòng cô nàng, cho đến sau này nhiều năm sau hai người gặp nhau lần nữa, câu nói đó vẫn như cũ cho dù thời gian thay đổi liên tục, gió thổi mây bay.

Cười hì hì, cái đầu nhỏ dựa vào đầu vai Chiến gia, "Lần đầu tiên chúng ta hẹn hò cũng có chút kỷ niệm chứ."

"Kỷ niệm? Kỷ niệm như thế nào?"

Chiến Vân Không kiên cường bất khuất rắn rỏi nào hiểu được kỷ niệm là gì chứ, mục đích của anh chính là nàng dâu vui vẻ hài lòng, anh cứ để mặc Noãn Noãn lôi kéo, đi qua các khu xa xỉ cao cấp, sờ vật này, thử vật kia, khuôn mặt người phục vụ cười gượng, mệt mỏi thắt lưng muốn gãy hướng dẫn mua hàng, kết quả hạt thóc cũng không thu được.

Cô nàng trời sinh là móc treo quần áo, mặc cái gì đều đẹp, thử cái gì đều đẹp, nhưng anh không hiểu tại sao cô không mua.

Không nhịn được muốn hỏi, trên mặt xẹt qua vẻ im lặng, tay phải dùng sức kéo Noãn Noãn trở về gần mình, chóp mũi đối chóp mũi, hô hấp quấn quít cùng một chỗ, giọng nói của người đàn ông khàn khàn quyến rũ.

"Sao không mua, là không thích hay là như thế nào, nếu không chúng ta đổi cửa hàng khác."

Chưa bao lâu, Chiến Thần lạnh lùng kiêu ngạo, trong đầu chỉ có chiến tranh chết chóc, bây giờ trong lòng cũng biết yêu, cũng sẽ suy nghĩ tại sao rồi, lời nói của anh sẽ không phải là thánh chỉ, mỉm cười, trái tim Noãn Noãn dập dờn như từng đợt sóng gợn, ngàn tầng sóng lớn vỗ vào chỗ sâu nhất.

Ai nói anh là cỗ máy giết người, bạo quân máu lạnh giết người không chớp mắt, nhìn xem, bây giờ anh không biết rất quan tâm đến cảm nhận ý nghĩ của mình đấy.

Hai cánh tay vòng lên cổ người đàn ông, kéo xuống dưới, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đẹp quyến rũ người khác của cô nhóc nhíu lại, giọng nói nhẹ nhàng đánh tan tầng băng Chiến Vân Không.

"Xem ra anh vẫn chưa hiểu rõ em đấy."

Hiểu rõ? Mặt anh tối sầm ảo não.

"Giữa ngực của em có một nốt ruồi, trên mông có vết bớt màu hồng nhạt, còn nữa bắp đùi của em…"

Sững sờ, mặt đỏ lên, kinh sợ trừng anh, tay che miệng người đàn ông vẫn muốn tiếp tục nói hết.

Muốn chết, cô nói chính là hiểu rõ cách mặc thường ngày, người đàn ông không có một chút thuần khiết là động vật chỉ biết dùng nửa thân dưới, tinh trùng lên não.

"Im lặng, biết rõ em không phải nói cái này, biến thái chết đi được, từ giờ trở đi không cho nói chuyện, nhìn hành động chỉ thị của em."

Ngón trỏ chỉ vào chóp mũi của Chiến Vân Không, hung tợn giận dữ mắng mỏ.

Xoay người, bàn tay nhỏ của cô nàng kéo Chiến gia tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường không nói chuyện, Chiến Vân Không mặc cho cô gái nhỏ dẫn đường ở phía trước, gần như là đi qua mỗi cửa hàng, các chị gái xinh đẹp hướng dẫn mua hàng đều đi ra ngắm nhìn nghênh đón một người đàn ông đẹp trai nhất từ ngày khai trương đến nay đi mua sắm ở cửa hàng quốc tế.

Cao lớn, anh tuấn, vóc người to lớn, da trắng nõn sạch sẽ, mái tóc dày cộp lóe ra hào quang tôn quý, dưới mắt kính thật to là gương mặt anh tuấn khuynh thành tuyệt thế.

Cô gái nhỏ thật làm cho người ta hâm mộ ganh tị, dẫn một vị soái ca tuyệt thế ra ngoài, cẩn thận bị cướp.

Lại đi thật lâu, đôi mắt đen càng ngày càng âm u, đột nhiên, Chiến Vân Không hiểu ý đồ thật sự của nhóc con chết tiệt kia, dẫn anh trên đường diễu hành cho dân chúng xem đấy.

Nghi thức duyệt binh vào ngày lễ Quốc khánh cũng chưa tới, hôm nay cô dẫn anh đi rất nhiều, người đàn ông này, không bao giờ mệt mỏi trên sự nghiệp mà mình mãi mãi yêu quý, nhớ năm đó ở vùng biên giới Russia rừng rậm nguyên sơ giao chiến với quân phản động, anh cũng chưa nói đường đi nhiều, giờ thì tốt rồi, ngược lại là anh kêu dừng trước.

Chân dừng lại, miệng Chiến Vân Không nhếch lên, đứa nhỏ nháo tính tình cáu kỉnh không đi nữa rồi.

"Sao vậy."

Trong lòng cười thầm, nhìn một chút đi, còn nói vợ vui vẻ thì anh sẽ yên tâm, tất cả đều là đồ bỏ đi.

Biểu tình biết rõ còn hỏi của nhóc con ở trong mắt Chiến gia chính là tìm đường chết, nâng mắt, trong lúc vô tình phát hiện đối diện có một tiệm ăn nhanh.

"Em đói bụng."

Thì ra là đói bụng, nâng tay xem thời gian trên màn hình di động nhắc nhở, thật đúng là đến thời gian ăn cơm trưa rồi.

Quen sống trong nhung lụa rồi, trừ đi ra ngoài huấn luyện dã ngoại tác chiến ra, đồ ăn của Chiến gia chúng ta đều là tinh hoa giữa tinh hoa, đồ ăn không phải là dinh dưỡng thì hương sắc mùi vị có đủ toàn bộ.

Nhìn lại hiện tại, cô nàng cho anh ăn cái gì, giữa hai miếng bánh mì là một miếng thịt gà và rau diếp, một tầng salad nước sốt màu trắng— hamburger, một suất lớn dành cho cả nhà, một chai coca lớn, đây chính là thức ăn buổi trưa mà Noãn Noãn cho Chiến Vân Không ăn.

Đây là khẩu vị yêu thích nhất của cô nàng, mở miệng to cắn ăn, khuôn mặt vui vẻ, một tay là hamburger một tay là chân gà, ăn cùng lúc hai cái, ngước mắt phát hiện gương mặt tuấn tú đen sẫm phía đối diện, anh không ăn miếng nào.

"Tại sao anh không ăn?"

Đôi mắt sắc nhọn như chim ưng tức giận đến khép lại, sau đó mở ra, lạnh lẽo bắn ra khắp nơi, "Đây là cho người ăn sao?"

Miệng cứng đờ, khuôn mặt nhỏ liền suy sụp, anh có ý gì, cô đang ăn đấy, nói cô không phải là người sao, một người đàn ông lập dị, nhóc con không tin, không tốn hơi cãi vả, hôm nay không phải bản cô nương không cho anh ăn.

Xì khẽ, con ngươi kiêu ngạo, "Hừ, anh là người thì anh đừng ăn, em không phải là người nên em ăn, chờ anh chết đói thì biết tại sao gọi là đồ ăn cho người."

"Heo ngốc nhỏ!"

Người đàn ông nhìn thấy miệng cô dính đầy dầu mỡ, không nhịn được vươn tay lấy một tờ khăn giấy muốn lau cho cô.

Nào biết, đầu trốn tránh, Noãn Noãn tránh được người đàn ông tốt bụng, tiếp tục mở miệng ăn vô cùng ngon.

"Tới đây."

Con người Chiến gia căng chặt, giọng nói lành lạnh.

"Anh có ăn hay không?"

Lên giọng với anh, Noãn Noãn nâng cao cổ, trợn mắt nhìn lại.

Giằng co không xong, đưa tới ánh mắt của rất nhiều người.

Hồi lâu.

"Mở ra cho anh."

Nói thật lòng, Noãn Noãn không trông mong người đàn ông có thể thỏa hiệp, bị câu mở ra này của anh thì sửng sốt.

Một giây sau.

Cô nàng hài lòng hầu hạ giúp anh cẩn thận mở lớp giấy bên ngoài hamburger, hai tay đưa tới trước mặt thủ trưởng Chiến.

"Mời anh dùng chậm."

"Người hầu nhỏ."

Chiến Vân Không nhìn nụ cười xán lạn của cô, lông mày nhíu chặt, há mồm to, không thấy nửa miếng hamburger.

Oa oa, thật là giỏi, vỗ tay vỗ tay, "Cái này đúng rồi nha, thỉnh thoảng ăn một bữa fast food cũng không phải không vui vẻ, cùng lắm thì ăn xong đi ngoài hết (*), anh nếm thử chân gà đi, bánh tart còn có salad hoa quả dễ tiêu."

(*) Ý của Noãn Noãn là đi vệ sinh.

Noãn Noãn nhiệt tình tiếp đãi đẩy toàn bộ đồ ăn đến trước mặt Chiến gia, lại không biết anh ăn đồ bỏ đi rất gian khổ bị một câu "đi ra ngoài hết" làm cho sặc.

'Khụ khụ khụ ——'

"Ăn cơm cấm nói!"

Nhỏ giọng quát lớn, ho khan vài tiếng, anh nhắm mắt uống một hớp coca đi xuống bên trong cổ họng, cau mày, đồ uống gì còn khó nuốt hơn thuốc Bắc.

"Gọi điện thoại cho Hổ Tử, gọi cậu ta tới đây giải quyết toàn bộ đồ thừa lại, không cho phép em ăn."

Lời nói lạnh lùng, Chiến gia không thể nhịn được nữa vứt bỏ hamburger trong tay, tay trái nắm quai hàm của Noãn Noãn, tay phải cầm khăn giấy hung ác lau miệng cho cô, cô gái nhỏ đau rát, lông mày nhíu lại, lau, sắp lau đến da rớt ra.

"Nhẹ một chút, ui~"

"Để xem em có nhớ lâu hay không, nếu để cho anh phát hiện trong miệng em có mùi shit gà thì anh ném em vào trong chuồng gà ngủ."

Khuôn mặt đầy hắc tuyến, mặt cô nàng ngây ngốc không chút thay đổi, khóe miệng co giật.

Cái gì mà chủ nghĩa bá quyền (*) Phát xít, Noãn Noãn đã cảm nhận được, còn có người đàn ông này tâm tình bất định phúc hắc tà ác.

(*) Dùng sức mạnh để thao túng hoặc dùng quyền lực để khống chế người khác.

Không tới ba phút, Hổ Tử cấp tốc chạy tới KFC.

"Hổ giấy, tất cả những thứ này đều là cơm trưa của cậu, mau ngồi xuống ăn đi."

Vẫy tay, Noãn Noãn ý bảo anh ta ngồi xuống, nhưng Hổ Tử có chút khó xử, ngồi cùng bàn ăn cơm với thủ trưởng, đó là vượt cấp, bị coi là bất kính, anh ta không thể cũng không dám.

"Ngồi, ăn hết đồ ăn."

Chiến gia mở miệng ra lệnh anh ta ngồi xuống, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh Noãn Noãn.

"Vâng."

Hổ Tử chưa đánh giặc cùng với thủ trưởng Chiến đương nhiên cũng không trải qua hoạn nạn, ăn uống khổ cực với thủ trưởng, ở trong mắt Chiến Vân Không không có phân biệt cấp bậc, chiến sĩ dưới tay anh chính là anh em của anh, người nhà của anh, ngồi cùng bàn ăn cơm cũng là chuyện bình thường, trước kia Quan Lê Hiên và mấy tên nhóc kia người nào cũng có bộ dáng giống như anh ta bây giờ.

Hổ Tử cũng đói bụng, ăn như hổ đói, nhìn thấy lông mày của Chiến gia vẫn luôn nhíu chặt, hai miếng bánh mì kẹp một miếng thịt gà, thứ đồ hư này có gì tốt như vậy, đồ bỏ đi ăn vào không có một chút dinh dưỡng.

"Có cần cho cậu một phần nữa không."

Cô gái quan tâm hỏi, khiêu khích nhìn phía đối diện, hừ, anh không thích ăn nhưng có người thích ăn, bạo quân.

Lắc đầu một cái, Hổ Tử ngây ngô cười một tiếng.

"Ăn ngon không, Hổ Tử."

Chiến gia lạnh giọng hỏi.

"Báo cáo thủ trưởng, ăn ngon."

Hổ Tử đến từ nông thôn, trời sanh chất phác thành thật trung hậu, hễ hỏi thì thành thật trả lời.

Trầm tư một giây.

"Ừ, nói nhà bếp trong bộ đội toàn bộ gà đều đem đi rán, ngày mai mọi người có một bữa tiệc gà rán."

Sau lưng miệng há thành chữ O, mẹ nó.

"Vâng."

Lúc này, điện thoại của Chiến Vận Không đột nhiên vang lên.

"Chuyện gì?"

"..... Ừ, biết."

Điện thoại là Nguyên Đông Nam gọi tới, nói là bọn họ phát hiện chút dấu vết, để anh tới xem một chút.

Mà đang muốn đứng dậy, điện thoại vang lên lần nữa, là Phong Trác gọi tới.

"Vân Không, tám giờ tối đến Cực Quang, tôi chuẩn bị cho anh một bữa tiệc lớn…"

Hổ Tử ở phía trước mở đường, một tay Chiến gia ôm sát Noãn Noãn cúi đầu gửi tin nhắn, ba người muốn xuyên qua đại sảnh lầu một đến bãi đỗ xe lấy xe.

Nghiêng đầu, anh vừa đúng nhìn thấy bên cạnh là bán mỹ phẩm, nhíu mày, lôi kéo người con gái nào đó vẫn đang cúi đầu gửi tin nhắn đi tới trước quầy.

"Đóng gói tất cả mỹ phẩm ở nơi này của các người cho tôi."

Ngẩng đầu nhìn anh, thu hồi điện thoại di động, cười híp mắt nói với người hướng dẫn mua ở phía quầy, "Không cần làm phiền, cảm ơn."

"Tại sao?"

Chiến gia nhíu lông mày, hôm nay chính là dẫn cô tới mua đồ, kết quả tay không trở về cái gì cũng không cần, ở chung một chỗ lâu như vậy, Chiến Vân Không thật đúng là không phát hiện nhóc con này còn có đức tính tốt đẹp cần cù tiết kiệm chăm lo việc nhà.

"Phong Tây cho em một đống lớn mỹ phẩm dưỡng da mà anh ấy làm phát ngôn đấy."

Sau đó, nhón chân lên nhỏ giọng nói bên lỗ tai anh, "So với bất kỳ hãng nào đều tốt hơn."

“Ngày hôm qua em và Diệu Diệu ở phòng khách chia đồ chính là những thứ đó.”

Huyệt thái dương của Chiến Vân Không nhảy thình thịch, tối hôm qua, dáng vẻ thủ trưởng Chiến chúng ta uy phong ngang ngược chân dài vừa vào cửa liền giẫm lên một cái hộp suýt nữa ngã sấp xuống, Hổ Tử sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh bay đến kéo áo anh lại, tay vịn chặt tay ghế sofa bên cạnh ổn định cơ thể, cả khuôn mặt đen như mực, phẫn nộ trừng mắt nhìn chai lọ đầy đất, nhìn về phía đối diện, không rảnh quan tâm đến vợ của anh, anh đè ép cơn tức giận xuống, khẽ hừ một tiếng, tức giận đá văng cái chai liền đi lên lầu.

“Ha ha, tối hôm qua anh không có xốc hông sao!”

Thật ra thì cô nàng ngay từ lúc nghe được tiếng xe đã biết là ai trở về.

“Muốn biết?” Hơi thở tà mị quét qua bên tai, môi mỏng của người đàn ông để sát vào như là thấp giọng nỉ non.

“Ha, cơ thể anh sắt thép bất bại làm sao có thể bị hư chứ, anh là thần, anh chính là lão tử Thiên Vương, đi nhanh đi.”

Trốn ra sau, khuôn mặt nhỏ cười đến mặt sắp co quắp, nịnh bợ dối trá ôm lấy cánh tay của người đàn ông bước nhanh đuổi theo Hổ Tử cách bọn họ càng ngày càng xa.

Khóe miệng khẽ nâng lên, Chiến Vân Không cười khó hiểu, tay trái vòng qua vai cô nàng buộc chặt vào bên cạnh mình, thân mật hôn lên đỉnh đầu của cô.

Liếc mắt, lúc cô nàng còn muốn nói gì đó, ánh mắt đột nhiên dừng lại, chân dừng bước, một giây trước còn dịu dàng như em gái nhà bên, một giây sau thì trở nên giống như một con sư tử nhỏ gần như bùng nổ.

Tránh khỏi tay của người đàn ông, từng bước đi tới phía trước cánh cửa xoay tròn.

Bên cạnh cửa xoay, một người đàn ông nhìn rất quen thuộc đang trò chuyện gì đó, người đàn ông anh tuấn chững chạc, người con gái quyến rũ đoan trang, không thấy rõ khuôn mặt của người con gái, Noãn Noãn lập tức đi đến phía người đàn ông bên kia.

“Chào anh, tổng giám đốc Cố.”

Một câu chào hỏi này của Noãn Noãn mang theo sự châm chọc chua ngoa thành công dời đi tầm mắt của Cố Trì.

Quay đầu, Cố Trì ngẩn người, đáy lòng rất vui mừng hình như rất có duyên với cô gái nhỏ, lúc nào cũng sẽ không hẹn mà gặp.

“Xem ra duyên số giữa tôi và cô Tinh không ngắn.”

Hừ nhẹ một tiếng, mặt Noãn Noãn lộ vẻ khinh thường, tiến lên một bước, con ngươi sắc bén đánh giá người đàn ông nhìn như vô hại trước mặt, “Cố tổng biết bây giờ tôi đang nghĩ gì không?”

“Đang nghĩ gì?”

Trên người nhóc con này có một cảm giác rất thân thiết hấp dẫn anh ta, loại cảm giác này rất kỳ diệu, không phải là tình yêu nam nữ, ngược lại là thân tình quen thuộc.

Nhanh như tia chớp giơ quả đấm lên, nhóc con trợn mắt trừng, “Bây giờ tôi rất muốn đánh anh.”

Nói xong hung hăng đánh, ‘Bốp—’ một tiếng, Cố Trì đau đến lùi về sau mấy bước,dưới sự giúp đỡ của thư ký ở phía sau mới đứng vững, cơ thể va chạm vào tấm thủy tinh.

Đột nhiên, một vệ sĩ áo đen không biết từ đâu ra, một người trong đó dẫn đầu xông lên muốn lôi Noãn Noãn đi, lại bị tay Cố Trì bày tỏ ngăn lại.

“Khụ —— Nhóc con, tôi không có đắc tội với em.”

Mở miệng trách móc, khóe môi bầm tím.

“Có phải anh tới nước Pháp rồi không?”

Hai tay đặt ở trong túi, cô nàng ngạo nghễ bĩu môi một cái, tình thế không thể khinh thường được, ngay cả Chiến gia anh cũng không nói gì tăng cường người bảo vệ ở phía sau.

Cô đâu biết rằng, lực lượng vũ trang anh phái tới sau lưng bọn họ gấp ba Cố Trì chỉ có hơn chứ không kém.

“Đi rồi.”

Nửa tháng trước anh ta nhận được nhiệm vụ đi nước Pháp, sau đó ở lại mấy ngày, chuyện này không liên quan đến chuyện anh ta bị đánh chứ.

“Đi rồi là được rồi, đánh là vì anh, loại súc sinh ăn xong không chịu trách nhiệm, một quyền này là tôi cảnh cáo anh, lần sau đừng để tôi đụng phải, sẽ hoàn trả gấp mười.”

“Gia, anh không qua giúp sao? Em sợ tiểu phu nhân thua thiệt.”

Hồ Tử lo lắng thủ sẵn tay, chính là biết tính tình Noãn Noãn dễ nổi giận, đối phương có chuyện gì là xuất hiện nhiều người như vậy, rất có thể chiến tranh bùng phát, đập bể cửa hàng là chuyện rất có thể.

Tròng mắt đen sắc bén như chim ưng, lạnh lẻo lóe lên, khoát tay, “Không cần.”

Từ lúc rời khỏi phòng bệnh, Chiến Vân Không cũng biết cô gái nhỏ nhất định sẽ tìm cơ hội tranh luận với Cố Trì một phen, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải, còn rất thẳng thắn đánh vào người Cố Trì.

Chiến gia cười thầm, đây mới là người phụ nữ của anh, gan dạ và thông minh không sợ trời không sợ đất, bạn bè đầy triển vọng có nghĩa khí giúp bạn không tiếc cả mạng sống, quan trọng hơn là anh thích cô ngang tàng, nhiệt tình, gian xảo mà không ngu xuẩn.

Cố Trì bị đánh là chuyện phải làm, đáng đời, khi anh ta ở trên giường không làm các biện pháp đề phòng tốt, những người có liên quan không biết làm sao lại đến nông nỗi này.

“Noãn Noãn, có chừng có mực.”

Một tiếng cưng chìu trách mắng, lạnh lẽo âm trầm kéo tới khiến cho vệ sĩ vân xung quanh chủ động nhường ra một con đường.

Kịch hay xem đủ rồi, Chiến gia ưu nhã đi tới, kéo cô bé vẫn còn tức giận, nắm lấy bờ vai ôm vào trong lòng, nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Cố Trì, trong lòng nói cô nàng xuống tay thật đúng là không lưu tình, dù sao Cố Trì cũng ra tay cứu cô nhiều lần.

“Cố tổng, thật ngại quá, là tôi dạy bảo không tốt, tính tình cô nàng này chắc anh rất rõ là gì, còn anh nữa, nên tự kiểm điểm một phen, ở nước Pháp tới cùng đã làm chuyện xấu gì mới khiến vợ tôi nổi giận đùng đùng như vậy, xin phép đi trước.”

Vô cùng cưng chiều, khán giả xem náo nhiệt cũng thổn thức với sự yêu thương có chút phóng túng của Chiến gia, chẳng những không ngăn lại hành động tùy tiện ra tay đánh người xấu này mà còn có vẻ mặt anh ta đáng bị đánh.

Không nói chuyện, rốt cuộc người đàn ông làm chuyện xấu gì mà để cho cô gái nhỏ xinh đẹp bạo lực, cũng không biết được.

Cố Trì hoang mang nhìn bóng lưng hai người rời đi, chân mày nhíu chặt lại, làm chuyện xấu ở nước Pháp? Đột nhiên, đáy mắt anh ta sáng lên, nâng bước chân ra ngoài cửa.

“Nửa tiếng sau, đem tất cả tài liệu của người có liên quan đến Tinh Tiểu Noãn đến cho tôi.”

Người vệ sĩ lên xe lấy hòm thuốc ra chuẩn bị rửa sạch miệng vết thương của Cố Trì, lại bị anh ta buồn bực khoát tay chặn lại.

Tay phải xoa đầu đau, nhắm mắt tựa vào ghế dựa xe, thở dài một tiếng, đầu óc hiện lại hình ảnh một tuần ở nước Pháp.

Đột nhiên, khóe môi cong lên, trong lòng hình như có chút sáng tỏ, chính là cô gái kia vào đêm mưa ở Provence?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chú cũng dị ứng cà chua!

Edit: Tịnh Hảo

Không có ai nhìn thấy người con gái ở cùng với Cố Trì kia biến mất vào lúc nào, Cố Trì trở về nhà mới nhớ tới vẻ ngoài của người mà anh ta đã quên mất.

Cơ thể ngã vào trên ghế sofa, ngửa đầu nhìn trần nhà trắng, không tới năm phút đồng hồ liền ngủ thiếp đi, bên tay còn cầm tài liệu Tiểu vừa mới đưa tới, ảnh chụp ba người con gái rơi xuống đôi dép bên chân.

Hai ngày sau.

Sáng nay vừa mới nhận được điện thoại của mẹ, nói là buổi trưa muốn mời cô và Diệu Diệu ăn cơm, giáo sư Thu đi nước ngoài giải quyết công việc một tháng tối hôm qua vừa mới trở về, việc này không phải vừa đúng nửa tháng sau chính là lễ Giáng Sinh sao, bà và nhà trường ở nước Anh bên kia bàn giao xong trước thời hạn trở về.

Cuối tháng mười một ở Cổ Thành đã rất lạnh rồi, cơn gió lạnh cuốn bay lá rụng còn sót lại trên mặt đất, không khí khô hanh phả vào trên mặt có chút đau.

"Diệu Diệu, tại sao môn tiếng Anh chiếm hai phần ba chương trình học một học kỳ vậy, tớ có thể không đi học không, nghe đều phát chán rồi, trừ cô giáo xinh đẹp giảng bài có chút hài hước thì cũng không còn gì nữa."

Rút cánh tay ra, bên trong đầu nhỏ của cô đều là điều đen tối, Diệu Diệu kí đầu cô một cái.

"Hết hy vọng sớm đi, ngoan ngoãn đi học, cô giáo Bạch yêu thích cậu bao nhiêu đấy, cậu không đi học không phải phụ lòng cô ấy sao."

Phải nói yêu thích cô còn không bằng nói là thích đặt câu hỏi cho cô, vốn tiếng Anh chính là một môn học làm người ta vô cùng thích ngủ, hơn nữa nhiều người dễ dàng có thể sản sinh ra carbon dioxide dư thừa đặc biệt muốn ngủ.

"Tớ thấy cô ấy chính là thích giày vò tớ, trước kia trong giờ tiếng Anh nào tớ cũng ngủ."

Bạch Diệu kinh ngạc, thật là con cưng của trời, ngay cả ngủ cũng có thể đạt được thành tích ngủ cao như vậy, thật hâm mộ đấy.

Bây giờ chính là giờ tan lớp, hành lang có rất nhiều người, người người chen nhau không có khe hở, hai người song song cùng nhau đi xuống vừa nói vừa cười, còn bàn tán vấn đề buổi trưa giáo sư Thu mời ăn cái gì.

Đột nhiên, Bạch Diệu kinh sợ, chỉ thấy cơ thể Noãn Noãn nhanh chóng nghiêng tới trước, bọn họ đứng ở giữa cầu thang cách tay vịn một đoạn, đưa tay bắt lấy nhưng tốc độ cô bổ nhào lên trước quá nhanh, đầu ngón tay chỉ chạm được một góc áo của cô.

Mà trong lòng Noãn Noãn lúc này hoảng sợ, đã từng ngã xuống cầu thang nhiều lần nhưng không có sợ hãi như vậy, cô nàng tự nói thầm dù sao trước mặt nhiều người như vậy, cùng lắm thì nắm lấy cái lưng của ai đó.

Nhưng mà không như cô nghĩ, chớp mắt phía trước rộng mở, cô nàng thầm mắng đám bạn học không thân thiện này, nhưng vào lúc này một bóng người xuất hiện rất đúng thời điểm.

"Lần tới muốn anh trai ôm ấp yêu thương có thể chọn một địa điểm tốt hơn không, nhưng mà anh trai cũng rất thích cách thức kích thích này."

Tiếng trêu chọc quen thuộc, mùi vị nam tính quen thuộc hòa lẫn hương thơm thuốc lá nhàn nhạt.

Hô —— thở phào nhẹ nhõm, lần nữa được cứu giúp, cô nàng cảm tạ cảm tạ tất cả những người tốt bụng đã từng giúp cô.

Đột nhiên, cô nàng nhảy ra từ trong ngực Lãnh Thương, xoay người, một đôi mắt sắc bén liếc nhìn đám người ở phía sau, nhiều người đụng chạm một chút chen lấn một chút nhất định không thể tránh khỏi nhưng mới vừa rồi Noãn Noãn cảm giác được có người cố tình.

Học sinh càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không có một người dám lên tiếng thúc giục, phần lớn mọi người đều biết Noãn Noãn, trừ việc nổi tiếng của cô và Tô Thanh đánh nhau trong lúc huấn luyện quân sự ra, còn có thành tích nhập học của cô cao nhất ở trường Quốc lập trung ương từ trước đến nay, phá bỏ tất cả thành tích của tiền bối, một cô gái nhỏ nhảy lớp lại còn là cô gái giỏi tự nhiên, tất cả cô đều có đủ, không phải chỉ cố gắng và chăm chỉ đơn giản như vậy, mà còn phải thông minh.

Có rất nhiều nam sinh cũng không theo kịp tài năng tự nhiên này.

Im ắng yên tĩnh, mấy giây sau.

'Hì hì ——'

Cô gái nhỏ không khỏi cười, nụ cười tinh linh động lòng người, nửa người dưới của rất nhiều bạn học nam ở đây cũng run lên.

"Xin lỗi các bạn, từ trước đến giờ tôi đi đứng không đàng hoàng, không cẩn thận giẫm lên gót chân của mình khiến đường đi của mọi người bị kẹt, tôi nói xin lỗi một tiếng, nhưng chúng ta cũng là sinh viên nên có chút ý thức tự giác, lúc đi không xếp hàng có phải có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian không."

Lãnh Thương ở bên cạnh cười tà tứ, không để lại dấu vết mà đánh giá cô nàng một lần, thông minh quỷ quái tinh linh, anh ta khẳng định cô nhất định biết mình bị người ta cố ý đẩy xuống.

Năng lực giải quyết sự cố rất mạnh, có năng lực hiểu rõ vượt trội, phong độ giống như một vị tướng, giống một người mà nhất thời nghĩ không ra là ai.

Tất cả mọi người đều là học trò giỏi các nơi cả nước, bị người vừa nói là cô gái nhỏ nhảy lớp đương nhiên tỉnh ngộ lập tức nâng cao lên rất nhiều level, đứng xếp hàng có trật tự ngay ngắn đi xuống lầu, hiện trường rất hài hòa, hiệu trưởng từ lầu một đi qua và tất cả lãnh đạo nhà trường đều rất sững sờ, bệnh cũ bao nhiêu năm lúc tan học đã chữa khỏi rồi.

"Cám ơn anh, thiên sứ!"

Noãn Noãn vỗ vỗ bả vai của Lãnh Thương.

Thiên sứ? Khóe miệng cứng ngắc, biệt danh tốt đấy.

"Bảo bối, anh trai không chịu nổi biệt danh này của em."

Bạch Diệu bị hù sắp chết, nắm chặt Noãn Noãn không buông tay, khuôn mặt cảm kích, "Thật cám ơn anh, thiên sứ, anh đúng là người tốt từ trên trời giáng xuống, cám ơn!"

Mặt căng lên lần nữa, Lãnh Thương bất đắc dĩ với cách dùng từ của hai cô gái, một đôi mắt đẹp đào hoa nâng lên nhìn sau lưng hai người, vẻ mặt cứng lại, chân mày khẽ nhíu rồi không biến sắc thu lại.

Tà khí cười cười, "Cô giáo Bạch, thật là trùng hợp đấy, cô mới tan lớp à?"

Bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, hai cô gái cũng không hẹn mà cùng quay đầu lại, "Cô giáo Bạch."

"Ừ, rất trùng hợp, cô vừa mới đi qua nghe bạn học nói có người ở dưới lầu thiếu chút nữa gặp chuyện không may, Noãn Noãn không có sao chứ, có bị thương không?"

Mặt Bạch Nguyệt Oánh ân cần, có lẽ là do người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê nên Lãnh Thương không có cảm tình tốt gì với giáo viên xinh đẹp nhất trường Quốc lập trung ương này, lúc nào cũng có ý giả tạo xen lẫn ở trong tất cả lời nói của cô ta, hơn nữa sao cô ta khẳng định người gặp chuyện không may là Noãn Noãn.

"Không có chuyện gì, em vẫn còn sống ha ha."

Noãn Noãn cười ha ha một cách tự nhiên, Bạch Diệu thầm véo tay cô.

"Ờ, không có gì thì tốt rồi, cô rất đau lòng cho thiên tài tiếng Anh đấy."

Bạch Nguyệt Oánh thật sự rất đẹp, đẹp đến có thể cùng tranh phát ánh sáng với ánh trăng…

"Cô nhóc, anh đi trước, nhớ rõ gói quà lớn của anh trai còn chưa tặng đấy, anh sẽ tùy lúc mà đòi em."

Mắt trái gợi cảm của Lãnh Thương nháy mắt đá lông nheo, toàn thân Noãn Noãn và Bạch Diệu run lên.

Lướt qua Bạch Nguyệt Oánh, hai người khẽ gật đầu xem như là chào hỏi.

"Đúng lúc là buổi trưa, cô mời các em ăn."

"Ách, không cần đâu cô, tụi em còn có việc đi trước, bye bye."

Cửa sau trường Quốc lập trung ương, một chiếc xe màu trắng chạy băng băng rời khỏi trường nhanh chóng hòa vào dòng xe chạy.

"Lão đại, chín giờ tối nay David Thần tới Cổ Thành, anh ta nói không cần phải đi đón."

Trong khoang điều khiển, vệ sĩ của Bạch Nguyệt Oánh kiêm tài xế - Đại Sơn báo cáo tin tức vừa mới lấy được.

"Hừ, không muốn đón vừa đúng bây giờ tôi còn chưa muốn gặp mặt anh ta, phái mấy anh em đi theo anh ta, có biến động nhỏ gì thì lập tức báo cáo với tôi."

Đại Sơn gật đầu, "Hiểu ạ."

Đầu gối lên trên ghế sau, Bạch Nguyệt Oánh xoa nắn ấn đường, "Đại Sơn, cậu nói xem một người có thể có bao nhiêu lần may mắn?"

Liếc kính chiếu hậu một cái, Đại Sơn có chút khó khăn với vấn đề này, "Ách..... Vận khí tốt sẽ không luôn có, dùng hết rồi thì bắt đầu xui xẻo."

"Ừ, có lý."

Dáng vẻ lịch sự tao nhã quyến rũ lười biếng như một con mèo vừa mới thức, Đại Sơn nhìn thấy, cổ họng căng thẳng vội vàng đổi dời tầm mắt.

"Phái thêm người xâm nhập vào trường Quốc lập trung ương tìm cơ hội ra tay, có thể gây tổn thương thì tổn thương một lần đã chết là điều mà tôi càng muốn thấy."

"À đúng rồi, lão đại, tôi nghe nói em gái Đông Phương Nghiêm Hàn mang thai."

Đây là tin tức phong tỏa nghiêm ngặt cũng là thuộc hạ của Đại Sơn vô tình lấy được.

Lông mày đen giương lên, chợt hứng thú, "Mang thai!"

Từ trước tới giờ, tiểu công chúa của nhà họ Đông Phương khéo léo nghe lời, cũng sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa này, chuyện càng ngày càng thú

vị.

Nụ cười vụt tắt, nhớ lại chuyện hai ngày trước đột nhiên hiểu ra, hóa ra là như vậy.

"Đại Sơn, chuẩn bị phần quà lớn dành cho phụ nữ có thai, tôi muốn đi thăm tiểu công chúa nhà họ Đông Phương, đã lâu không gặp có chút nhớ nhung rồi đấy."

"Alo, giáo sư Thu, bây giờ mẹ đang ở đâu vậy, tụi con chờ mẹ nửa tiếng rồi… A, như vậy sao, được, dạ, tiếp tục chờ, mẹ yên tâm đi!"

Cúp điện thoại, Noãn Noãn khoát tay kêu phục vụ đưa thực đơn qua đây.

"Diệu Diệu, chúng ta gọi món trước, cậu muốn ăn gì, giáo sư Thu còn khoảng hai mươi phút nữa mới có thể tới."

Cúi đầu nhìn thực đơn, hôm nay cô cố ý ở nhà hàng Tây ăn bữa cơm Tây, ông chủ của quán ăn này là một người giàu có, một người giàu có có đầu óc buôn bán, hai người quen biết ở triển lãm tranh vào ba năm trước.

"Nhóc con, sao anh đẹp trai kia cứ nhìn về phía chúng ta vậy, sẽ không phải là cậu không cẩn thận dụ dỗ chứ, coi chừng cây roi da trong tay của Chiến gia nhà cậu đấy."

Bạch Diệu xấu xa nhếch miệng cười, cầm ly nước ép chanh lên uống.

"Đó là người mà tớ dụ dỗ vào ba năm trước, mà sao tớ cảm thấy người ta hứng thú với cậu hơn đấy."

Khép thực đơn lại, dặn dò phục vụ vài câu, Noãn Noãn nâng mắt mập mờ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Bạch Diệu.

"Hì hì ——"

Phun một hớp nước chanh ra ngoài, rồi sau đó ho kịch liệt, kìm nén đến mặt càng đỏ hơn, vốn là sau khi bị thương nên đầu óc có chút thiếu máu, "Đừng ồn ào, gần đây chị phiền lắm."

"Nói đi, có phải Cổ đẹp trai cầu hôn cậu rồi không."

Càng nói càng không đáng tin cậy, Bạch Diệu hung tợn lườm cô một cái, dưới bàn đá chân cô một cái, "Cầu hôn cái rắm, tớ phiền muốn chết, trước kia cũng không phát hiện thì ra anh ấy là người có đầu óc kém."

"Sốt ruột sao, nếu không tớ thúc giục Cổ đẹp trai để cho anh ấy mau hành động, nắm chặt thời cơ tốt không nên bỏ qua cô gái tốt như vậy."

Noãn Noãn hoàn toàn nghe theo phẩm chất tốt truyền thống vâng lời Chiến gia phúc hắc, Diệu Diệu tức giận uống nước ép trái cây không để ý đến cô, vừa quay đầu bỗng chốc quay đầu trở lại, người đàn ông kia vẫn còn nhìn ở bên này, anh ta không mệt sao.

Đôi mắt đen của Noãn Noãn dừng lại, rồi sau đó tràn đầy nụ cười, đưa tay vẫy vẫy bên kia.

Bạch Diệu theo động tác của Noãn Noãn vừa nhìn bên cạnh, lập tức quay đầu trở lại, nhóc con chết tiệt kia kêu anh ta tới làm gì!

"Đợi người sao?"

Người đàn ông đi tới, rất tự nhiên kéo ghế ra ngồi xuống.

"Ừm, giới thiệu một chút, đây là bạn tốt của em, Bạch Diệu, Diệu Diệu, đây là ông chủ lớn phía sau quán ăn này, Sâm Lâm."

Noãn Noãn giới thiệu hai người lẫn nhau một chút, Diệu Diệu tò mò ngẩng đầu lên, Sâm Lâm?

"Đại lộ Sâm Lâm sẽ không phải là tên của anh chứ?"

Mỉm cười, Sâm Lâm khẽ gật đầu, tay phải ngăn trở nửa miệng nhỏ giọng nói, "Không sai!"

Mặt phong lưu, môi đào hoa, dưới lông mày đen hẹp dài là đôi mắt sáng chói rạng rỡ mang theo vẻ thâm thúy.

Mẹ nó, là loại đẹp trai giống như Cổ Thanh Dạ.

"Trên người Diệu Diệu bị thương?"

Ánh mắt của Sâm Lâm quét qua trên vai Bạch Diệu, giọng nói mang theo sự quan tâm.

Trong lòng giật mình, người này tự làm thân sao, gọi nhũ danh của cô ấy vô cùng thân thiết, làm sao anh ta thấy được trên người mình có vết thương chứ?

"Nhãn lực của Sâm Lâm rất tốt, không hổ là ông chủ."

Noãn Noãn đáp trả lời, mới vừa rồi vào cửa cô liền phát hiện ánh mắt của Sâm Lâm không bình thường, mặc dù anh ta cũng rất đẹp trai nhưng dù sao Cổ Thanh Dạ là người tới trước.

"Ôi, hôm nay Sâm Lâm cũng ở đây, ngồi xuống cùng chúng tôi ăn cơm đi."

Đang nói, Thu Như dẫn một người đàn ông xuất hiện ở bên cạnh bàn.

Lập tức đứng dậy, Sâm Lâm lễ phép khom người chào, "Dì Thu, mọi người mau ngồi đi, hôm nay cháu tới đi dạo thuận tiện dẫn người bạn đến ăn cơm, cháu đi trước không quấy rầy, mọi người dùng cơm từ từ ạ."

"Noãn Noãn, Diệu Diệu, giới thiệu cho các con một chút, đây là Hội đồng quản trị của trường học - tiên sinh Long Lân, Long tiên sinh, đây là con gái của tôi…"

"Chú xinh đẹp… Noãn Noãn…"

Hai người đồng thời lên tiếng, Thu Như sửng sốt nhìn Long Lân rồi nhìn Noãn Noãn, "Các người quen nhau sao?"

Trong lúc ăn cơm, Noãn Noãn bọn họ mới hiểu được, thì ra chú xinh đẹp là đại cổ đông lớn nhất của trường Quốc lập trung ương, hôm nay vừa mới mở cuộc họp đại cổ đông, Long Lân có thể lấy được 49 phần trăm cổ phần của trường Quốc lập trung ương còn trực tiếp bằng với thị trưởng Tinh Tử Bằng tham gia vào, hôm nay trường học trăm năm chính thức trở thành tập đoàn có cổ phần bị khống chế.

"Noãn Noãn không thích ăn ớt xanh?"

Long Lân lấy ớt xanh ra để ở trong dĩa, vừa lúc nhìn thấy động tác giống nhau của Noãn Noãn.

Hít hít lỗ mũi, gật đầu một cái, "Không chịu nổi vị này, chú cũng không ăn sao?"

"Ha ha, không chịu nổi vị này."

Học giọng điệu của cô, con ngươi đen của Long Lân cong thành trăng lưỡi liềm.

"Nhà chúng tôi, trừ nhóc con này thì ai cũng đặc biệt thích ăn ớt anh, tật xấu của con nói không sai chứ cô Tinh!"

Thu Như cắt thịt bò bít tết xong để trong dĩa của Noãn Noãn, lại cũng làm như vậy giúp Bạch Diệu, "Diệu Diệu, bả vai con còn bị thương, dì cắt giúp con nhé, con ăn món khác trước đi."

Mẹ bị sinh khó, sau khi sinh cô ấy xong thì qua đời, từ nhỏ đã sống cùng với cha rất độc lập tự mình vươn lên, ba năm trước cha không may bị hãm hại vào tù, cô ấy đi vào xã hội thượng lưu mua đi bán lại túi xách xa xỉ, rất nhiều thiên kim công tử nhà giàu quan chức đều là khách hàng của cô ấy, bây giờ cô ấy cũng là người buôn ma túy mà mọi người hận đến tận xương tủy.

Rất cảm động, trước giờ cô ấy cũng chưa cho rằng bản thân mình cần tình thương của mẹ, có cha là đủ rồi, có thể do chưa thấy mẹ, có thể kiên cường đã lâu nên bản thân mình đã sớm thành thói quen, nhìn dáng vẻ tươi cười hiền lành của Thu Như giúp cô ấy cắt bít tết, nước mắt không kiềm chế được trào ra ngoài.

"Đứa nhỏ ngốc khóc cái gì, sau này con chính là con gái của dì, cha con ở kia yên tâm đi, dì Thanh Nhi cũng đã chuẩn bị tốt rồi, trước lễ Giáng Sinh chúng ta sẽ dẫn con tới gặp ông ấy."

Giáo sư Thu cắt bò bít tết thông thạo tự nhiên, lúc còn nhỏ thì em gái cắt cho anh trai, sau khi lập gia đình thì cắt cho chồng và bọn nhỏ, cuộc sống thật ra rất đơn giản, đơn giản đến mức chỉ cần sống với người yêu là đã hạnh phúc rồi.

"Cám ơn dì Thu, cám ơn Noãn Noãn, cám ơn."

Nghẹn ngào ở cổ họng, tất cả lời cảm kích thiên ngôn vạn ngữ ở trong lòng chỉ hoá thành hai chữ - cám ơn, đây là lần đầu tiên Noãn Noãn thấy cô gái mạnh mẽ Bạch khóc trong hai tháng qua.

Rút khăn giấy lau nước mắt của cô ấy, Noãn Noãn trêu chọc, "Bạch xinh đẹp khóc đến trong lòng tớ đau đớn kịch liệt, ngoan, đừng khóc nữa."

Mà ở một cái bàn không xa, Sâm Lâm thấy hết tất cả, nụ cười của cô, cử chỉ của cô, nước mắt của cô vẫn giống như nhiều năm trước, khắc sâu vào trong tim anh ta, chưa từng thay đổi.

"Nhìn gì vậy, người anh em."

Tầm mắt của người bạn tốt bên cạnh nhìn theo Sâm Lâm về phía đối diện, "Mẹ nó, tôi đã nói nhìn em gái xinh đẹp nào chứ, nhưng mà ở Cổ Thành cũng có người con gái lọt vào mắt đẹp của anh, đúng là không dễ đấy."

"Ai vậy, tôi phải nhìn xem thử, thưởng thức một chút, mắt của tôi cũng được dưỡng một chút."

Khương Tống phía đối diện cũng quay đầu lại tham gia náo nhiệt.

“Cút xéo hết đi, nhìn cái gì hả, không phải nói đói bụng sao, mau chóng ăn cơm đi.”

Chuỗi lắc tay đầy cổ tay cùng với vòng kim loại nặng phát ra tiếng sột soạt, Khương Tống khép hờ mắt bắt được tay ngăn cản của Sâm Lâm, từ khe hở tay nhìn thấy người con gái đẹp trong miệng Văn Triết nói có dáng vẻ như thế nào.

Lập tức, cơ thể kích động đứng bật lên liền muốn qua bên kia, Văn Triết ngăn lại hành động kỳ quái của anh ta, “Anh vừa mới về nước liền kích động muốn đi đâu hả?”

“Anh thật sự không thấy rõ đó là ai?”

Khương Tống chụp lấy cánh tay ngăn ở trên vai, suy nghĩ một chút lại ngồi về tại chỗ.

Quá đột ngột đi có thể hù dọa cô hay không.

Suy đi nghĩ lại hay là yên ổn ăn cơm xong trước, sau đó cho cô một kinh ngạc, như vậy có vẻ được hơn, vì vậy Khương Tống ăn thịt bò bít tết Hàn cao cấp nhất nhập khẩu từ Hàn Quốc.

Mắt Văn Triết cận thị, còn là người đặc biệt ghét đeo mắt kính, hôm nay cũng không mang kính nên hình dáng mơ hồ trong đôi mắt đen, ra sức nhìn ngó, rốt cuộc mở to hai mắt, vui mừng nhỏ giọng hô một tiếng, “Là nhóc con.”

Khương Tống vừa ăn vừa đưa tay kéo Văn Triết kích động xuống, “Tôi nói này, đại họa sĩ Văn có thể bình tĩnh một chút được hay không, phải giống như lúc cậu yên tĩnh vẽ tranh, nhẹ nhàng như cảnh sơn thủy.”

Cau mày, Sâm Lâm nhìn hai người, “Các cậu quen bọn họ?”

“Sai, chính xác mà nói là— cô ấy.”

Sau bữa cơm, Long Lân lại có thêm nhận biết mới về Tinh Tiểu Noãn, ví dụ như mới vừa nói không ăn ớt xanh, còn có hai điều hai người cũng giống nhau như đúc— chính là không ăn cà chua và tỏi.

“Cháu dị ứng cà chua, chú à, còn chú không thích mùi đó sao?”

“Ha ha, chú muốn nói hai người chúng ta quá giống nhau đấy, chú cũng dị ứng cà chua.”

Tay phải cầm dao của Thu Như dừng lại, khẽ nhíu mày, bộ mặt cười ngưng lại liếc nhìn Long Lân, chuyện này cũng quá trùng hợp đấy, buổi sáng lúc mở cuộc họp cổ đông, gương mặt của Long Lân lạnh đến không có chút biểu cảm, bây giờ ngược lại trò chuyện thật vui vẻ với Noãn Noãn, người này là nhân cách phân liệt hay là cái gì?

Ăn cơm xong, Lãnh Thương lái xe đi đón Long Lân, trước khi đi vẫn không quên cố ý ghé vào bên tai cô nói nhỏ gì đó, thân mật mập mờ khiến cho Noãn Noãn từng bước lui về, không cẩn thận sau lưng đụng vào tay cầm của xe, đau đến cô nàng lập tức nổi giận.

“Đứng dậy, cách xa tôi một chút, nói hồi lâu một chữ tôi cũng không nghe rõ, anh nói xằng nói bậy gì đó, mau lái xe rời khỏi, hẹn gặp lại.”

Lãnh Thương cũng không giận, trầm thấp cười vuốt đầu tròn của cô, “Ngày mai gặp.”

Mẹ nó, thè lưỡi về phía xe, còn hằng ngày gặp, có tật xấu.

Xoay người, nhìn thấy Sâm Lâm và hai người đàn ông trẻ tuổi cũng đi ra khỏi phòng ăn, muốn tiến lên chào hỏi, chỉ thấy hai người bên cạnh Sâm Lâm đeo mắt kính lúc nhìn thấy cô rõ ràng lộ vẻ sửng sốt nhanh chóng chui vào trong xe, dáng vẻ giống như rất sợ.

“Ngày khác đến nhà anh chơi mang theo Diệu Diệu của em, anh vừa mới mua một căn biệt thự nhỏ vừa đúng coi như dời đến chỗ ở tốt.”

Tập đoàn của Sâm Thị - một nửa là người thừa kế, còn một nửa là bộ đội đặc chủng nửa đường xuất ngũ.

“Được, em sẽ chuẩn bị một món quà lớn.”

Nói xong, Noãn Noãn đến gần xe của Sâm Lâm xuyên qua mặt thủy tinh màu đen nhìn vào trong, một mảnh tối đen như mực có thể lờ mờ nhìn thấy hai bóng dáng lắc lư ở trong xe.

Chọt, giơ tay lên vỗ xuống thủy tinh, Khương Tống bị sợ đến khẽ run rẩy, “Không phải cô ấy phát hiện chúng ta rồi chứ.”

“Còn nói anh không sợ hãi, nếu lão đại của chúng ta nhận ra chúng ta thì đã sớm mở cửa lên xe, mau buông tay, cánh tay sắp bị anh nắm muốn gãy rồi.”

Tay của Văn Triết đẩy tay của Khương Tống, đưa mắt ra hiệu với Sâm Lâm.

Hiểu ý, Sâm Lâm đưa tờ danh thiếp cho Noãn Noãn, “Đây là số mới ở trong nước của anh, có rãnh thì liên lạc với anh trước.”

Vào lúc cửa xe nhanh chóng sắp đóng lại, Sâm Lâm lại nhô đầu ra, "À đúng rồi, chúc em tân hôn hạnh phúc."

Tay vẫy vẫy, Noãn Noãn cứng ngắc nhếch miệng, có phải chuyện kết hôn của mình có quá nhiều người biết không.

Buổi chiều, Thu Thư trực tiếp dẫn Noãn Noãn bọn họ trở về nhà cổ, sau đó rời khỏi.

Lên lầu, hai người nằm ở trên giường, ăn no cũng không muốn nhúc nhích, nhìn chằm chằm đèn treo thủy tinh phong cách cổ, Noãn Noãn mới phát hiện ra đây là đèn treo mới đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn giãn ra, lòng nói buổi tối nhất định khen thưởng người nào đó một chút.

Đâm chọc Diệu Diệu bên cạnh sắp ngủ, "Cô Bạch, nói một chút xem sao cậu và Cổ đẹp trai quen nhau, thân nhau rồi đến yêu nhau vậy."

Vẫn không có cơ hội hỏi, nhớ đến ánh mắt của Sâm Lâm và lời nói càng làm cho cô tò mò.

Bạch Diệu nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng nói, "Tụi tớ quen biết nhau mười lăm năm rồi."

"Oa oa, các cậu nhỏ như vậy đã yêu nhau, thật sự là hâm mộ quá đi!"

Noãn Noãn nằm sấp ngồi dậy, gương mặt có 38 dạng, "Sau đó thì sao, tiếp tục."

"Sau đó, lần đầu tiên tớ gặp anh ấy là ở cô nhi viện, nhớ ngày đó anh ấy giống như nổi điên lật ngược bàn cơm còn hắt canh cải trắng vào người dì ở cô nhi viện, lúc đó tớ chỉ cảm thấy anh ấy chính là một tên con trai ngang tàng không có giáo dục, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, người không tử tế, nhưng cha tớ rất yêu thích vẻ khác thường của anh ấy, vào buổi tối hôm đó cha tớ dẫn anh ấy về nhà, nói là thu làm con nuôi làm vệ sĩ cho tớ."

Khó hiểu, lông mày nhíu lại, "Không đúng rồi, ông nội phát hiện anh ấy ở dưới chân núi sương mù làm sao sẽ được chú Bạch nhận nuôi!"

"Bốn năm sau anh ấy đột nhiên biến mất, cho đến mấy tháng trước tớ mới gặp lại anh ấy, cho dù tớ đã nói không thích anh ấy, khẳng định cậu sẽ không đi, dù sao tớ chính là không thích anh ấy không thương anh ấy…"

Bạch Diệu càng nói giọng nói càng nhỏ, cuối cùng biến thành thì thầm bên miệng.

Nhìn chằm chằm cô ấy hồi lâu, Noãn Noãn cười nhẹ, đắp kín mền cho cô ấy rồi rời khỏi phòng ngủ.

Đi tới cửa phòng sách, nhìn thấy cửa khép hờ, hả? Là Chiến Vân Không trở về rồi sao?

Nghĩ tới đẩy cửa liền đi vào.

"Chị ở đây làm cái gì?"

Giọng nói của Noãn Noãn lớn đến mức hù dọa Tinh Hạ lén lút, cơ thể không đứng vững lảo đảo, mắt thấy sắp ngã xuống, vội vã lung tung bắt được giá sách, xoay người tức giận trừng mắt nhìn cô, "Cô muốn hù chết tôi sao, kêu lớn tiếng như vậy."

Ngửa đầu, đôi mắt đẹp sắc bén của Noãn Noãn nhìn cô ta, "Chị ở trong phòng sách của chồng tôi làm gì hả?"

"Lão đại, bây giờ chúng ta có nên đi vào hay không?"

Ngoài cửa, Chiến Vân Không, Quan Lê Hiên và một người đàn ông khác đứng ở bên ngoài nhìn thấy tất cả.

Ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như dao, "Noãn Noãn sẽ xử lý tốt."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Vệ sĩ mới tới!

Edit: Tịnh Hảo

Đứng trên ghế dựa cao, Tinh Hạ lạnh lùng cong môi lên, "Tôi ở đây thì chính là khách ở đây, cô có nên khách khí với tôi một chút không, tiểu phu nhân Chiến!"

Trong lòng sợ hãi đập loạn, bề ngoài bình tĩnh tự nhiên, một tay khoát lên giá sách, tay phải chống nạnh vẫn không quên bày ra kiểu tạo hình kinh điển duyên dáng— đau thắt lưng.

Vai thẳng, hai tay của Noãn Noãn đáng yêu mở ra, đôi mắt tròn long lanh nước, "Chị họ, cái váy của chị mặc còn ngắn hơn quần lót, đứng trên ghế dựa

cao như vậy, chị nói đi, chị để cho tôi suy nghĩ như thế nào, nói chị là con rùa vừa mới về nước tràn trề sức sống là bản tính của chị hay là máy điều hòa nhà tôi không thể làm thỏa mãn tâm tư khô nóng của chị, chạy đến phòng sách tìm mát mẻ, bây giờ đã sắp là mùa đông, chị làm như vậy chỉ hạ nhục chính mình thôi, được được được, hôm nay chị ăn mặc rất xinh đẹp, chị xinh đẹp nhất."

Mặt đỏ lên, nhất thời Tinh Hạ không phản bác được một câu.

Tài liệu trộm được đêm hôm đó căn bản vô dụng, hôm nay Tinh Hạ thừa dịp ban ngày nhà cổ không có ai, muốn tìm xem ở phòng sách một chút nhưng vẫn bị đụng phải đồ sao chổi này, cắn răng, ngoan độc, tia lửa trong hai mắt văng khắp nơi.

Khoát khoát tay, Noãn Noãn giả bộ không nhìn thấy, tốt bụng đưa ra một cái tay nhỏ, "Chị họ, mau xuống đây đi, đứng cao như vậy cẩn thận bị phong thấp, viêm khớp xương xốc hông, chị lại trách tôi, mau xuống đây đi, nếu không đợi Chiến gia trở lại chị sẽ lạnh hơn đấy."

"Hì hì ——"

Gương mặt tuấn tú của Quan Lê Hiên vỡ ra thành một đường lớn, tay vỗ vỗ bả vai của Chiến gia, "Cô nhóc quá nói hươu nói vượn, lão đại, cuộc sống của anh thật đặc sắc đấy, cưới một kẻ dở hơi."

Chiến gia không quan tâm đến anh ta, khóe miệng cứng ngắc nhếch lên, anh còn yêu miệng nhỏ nhắn có thể gây tai họa của cô nhóc.

Tinh Hạ nhướng cổ lên, "Tôi… Tôi đến tìm sách đọc, ai cần cô lo tôi."

"Thôi đi, chị thôi đi, sống phóng túng thì chị làm được, đọc sách thì chị trực tiếp đi ngủ, giả bộ trí thức cái gì, mau xuống đây, ồ, đừng nói là điện thoại của gia."

Noãn Noãn cắn nhằn làm ra dấu tay im lặng, giả bộ nhận điện thoại, "Alo, ông xã, dạ, được, còn năm phút đồng hồ thì đến nhà sao, dạ được, yêu anh!"

Giọng nói ngọt ngào, lỗ tai người nghe cũng thay đổi, đôi mắt thâm sâu của Chiến gia sáng chói mang theo sự yêu thích.

Cô tự tìm đường chết sao, thật đúng là có thể bịa chuyện, lúc nào thì nhóc con nói với anh những lời tâm tình ngọt như vậy, lại yêu cô nữa rồi!

Con tim dừng lại, yêu! Từ lúc nào thì anh yêu cô càng ngày càng khắc sâu, cưng chiều đã thành một thói quen.

Tinh Hạ cũng sợ, mặc ít như vậy đứng trước mặt Chiến Vân Không, trong lòng cô ta còn chưa dám như vậy, xuống lầu thì có thể sống.

"Nhanh lên một chút, nhìn cái gì, nhanh đỡ tôi xuống đi, nhanh lên một chút."

"Chao ôi, tới đây, đưa tay cho tôi, chị họ, chị chậm một chút thôi."

Âm thầm liếc xéo cô một cái, cắn răng, gương mặt của cô nàng như ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Tinh Hạ lộn nhào chạy ra khỏi phòng sách, giận đến vừa chạy vừa giậm chân, lần này lại để cho Tinh Tiểu Noãn giúp cô ta, mất thể diện quá.

Đôi tay đặt ở sau lưng, Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn chằm chằm giá sách bằng gỗ cây đàn hương cổ trầm tư suy nghĩ, cô ta không thể nào đến tìm sách đơn giản như vậy, nơi này đều là sách kinh tế, chiến tranh, lịch sử, căn bản không thích hợp với người mẫu gợi cảm thời trang như cô ta, rốt cuộc cô ta tới tìm cái gì!

"Em cũng tới tìm sách đọc sao!"

Một giọng nói trầm mạnh của đàn ông truyền đến từ đỉnh đầu, chân mày cô nàng cau lại, thì ra là anh đều biết.

Noãn Noãn xoay người cười ha ha, "Đọc sách còn không có lợi ích bằng tới nhìn anh, anh đẹp mắt, em nhìn anh."

"Đáng đánh đòn!"

Chiến Vân Không hừ lạnh một tiếng dựa vào ghế gần đấy.

Bả vai của Quan Lê Hiên run run cúi đầu cười, lắc đầu một cái.

"Không cho cười."

Quả đấm nhỏ dã man đập xuống ngực của Quan thiếu, nhẹ như lông vũ lướt qua, không có bất kỳ cảm giác nào.

"Bạn học Noãn Noãn, xét thấy công lực nghịch ngợm phá phách của em trong những ngày thường quá lớn, anh phái cho em một vệ sĩ, Thiên Lý."

"Chào cô, phu nhân."

Noãn Noãn chầm chậm xoay người cực kỳ không muốn, sau này vệ sĩ đi theo phía sau còn có tự do gì nữa chứ, cái gì công lực của cô rất thâm hậu, quá lớn chứ, toàn bộ đều là lấy cớ.

Thiên Lý lễ phép khom lưng vô cùng đúng kiểu lúc hành lễ ra mắt.

"Nâng đầu lên."

Cô gái nhỏ ngồi trên bàn sách có giá trị xa xỉ, khoanh hai tay lại, giọng nói lạnh lùng mang theo sự tức giận rõ ràng.

Trán Thiên Lý ẩm ướt một tầng, nghe nói phu nhân thủ trưởng khó hầu hạ thật sự không hề sai.

Noãn Noãn dừng lại, thật là một đôi mắt màu tím đẹp, sống mũi cao mắt sâu, đôi môi đỏ hồng, là một anh đẹp trai điển hình, cảm giác nhìn quen mắt thế nào đấy.

"Dáng vẻ rất đẹp trai, được, sau này cùng theo tôi làm loạn, gia, nô tì xin cáo lui trước."

Không đồng ý cũng không phản đối, phản ứng của Noãn Noãn khiến ba người đàn ông ngẩn ra, số lần nhóc con nghe lời như vậy gần như không có, không biết trong lòng có tính toán hay không cũng không thể biết được.

Thiên Lý thật không ngờ tới một ngày kia, cậu từ một cảnh sát giao thông nho nhỏ có thể trở thành bộ đội đặc chủng làm cấp dưới của Chiến Vân Không, càng không nghĩ tới có thể đi theo bên người Chiến Vân Không làm việc, có người chúc mừng cậu thăng chức, có người đố kỵ cậu giẫm phải vận shit chó, cậu đã định bụng sẽ bị đuổi khỏi, lúc nhìn thấy Quan Lê Hiên lần nữa, cậu thật sự đoán bừa rồi.

Sau buổi cơm tối, Noãn Noãn nói muốn đi thăm Đông Phương Chi Dao, Chiến gia đồng ý, hai chiếc Hummer lái đến ngã tư thì tách ra, Thiên Lý lái xe chở Noãn Noãn đi tới bệnh viện quân đội.

Bạch Diệu vẫn còn ngủ trong phòng khách (phòng giành cho khách) ở nhà cổ tới trời đất tối mù, vì cô ấy phát sốt nên Cố Lưu Niên bị gọi tới ở lại chăm sóc cô ấy.

Bệnh viện quân đội.

Quầy y tá trực ban, Giang Niệm Tình từ xa đã nhìn thấy Noãn Noãn đi cùng với một người đàn ông lạ mặt, trên tay mang theo một giỏ trái cây vô cùng lớn, ánh mắt khẽ thu lại, lạnh lùng nâng khóe môi, "Đã trễ thế này mà Noãn Noãn đến thăm bệnh sao?"

"Hi! Chị Giang, tối nay chị trực ban à?"

"Đúng vậy đấy, tối nay rất bận, nghe nói có một thiên kim của tập đoàn nào đấy ở chỗ này mỗi ngày cáu kỉnh, khiến cho bác sĩ, y tá sứt đầu mẻ trán, những người có tiền thật là hết thuốc chữa, nhìn chị đi, lại còn lắm mồm với em, em mau đi đi, chị phải đi kiểm tra phòng rồi."

Không biết là cố ý hay là quá bực tức, Noãn Noãn có chút không vui vì dáng vẻ chanh chua của Giang Niệm Tình lúc này khiến người ta chán ghét, không có vẻ thiện lương mà cô ấy vốn có.

"Tiểu phu… Noãn Noãn, tôi cảm thấy cô nên cách xa người y tá đó một chút."

"Tại sao? Có phải anh phát hiện có chỗ nào không đúng phải không?"

Noãn Noãn gãi gãi hai má, quay đầu nhìn cặp mắt màu tím mê người của Thiên Lý, lại không ngờ phát hiện biến thành màu đen.

Tên nhóc này hoán đổi hình dạng khi nào, nghĩ đi nghĩ lại trong lòng đột nhiên lộp bộp, tính cách của hai người đàn ông có đôi mắt tím hoàn toàn khác nhau, khi Cổ Thanh Dạ nhìn thấy cậu cũng khiếp sợ.

Thiên Lý đứng sau lưng Noãn Noãn xoa cánh tay, "Trực giác!"

"Con gái chúng tôi có giác quan thứ sáu, đàn ông các ông là gì? Quác quan thứ bảy? Tôi vẫn tin tưởng trực giác của mình hơn."

Mẹ nó, bực bội, lần đầu tiên bị người khác nghi ngờ trực giác có xác suất chính xác cao hơn 90% của mình.

"Dù sao tôi cũng khẳng định là đúng!"

Thiên Lý tính trẻ con trả lời một câu, lướt qua bên người cô đẩy cửa ra, vừa mới bước vào thì không di chuyển nữa.

Noãn Noãn cũng không để ý đến tính tình đùa giỡn của cậu, xoay người thì đụng phải cậu, "Đi vào đi, đừng ngăn ở cửa."

Thiên Lý cau mày, đè thấp giọng nói, "Trong phòng có người."

Có người?

"Có người thì sợ gì, không có chuyện gì đâu, tôi đều quen hết mà."

Noãn Noãn nghiêng người chui qua Thiên Lý cao lớn bên cạnh đi vào, sửng sốt.

“Tôi nói có người mà.”

Thiên Lý đắc ý, lông mày dày đậm giương lên, năm nay cậu 22 tuổi, trong cảnh sát là nhân tài xuất chúng nhất, ngày thường chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, tính tình rất lạnh lùng, đầu óc rất thông minh, Quan Lê Hiên nhìn trúng điểm này của cậu mới trực tiếp thăng cấp cho cậu, vốn Chiến Vân Không muốn sắp xếp Vương Linh làm vệ sĩ cho cô, nhưng ngày hôm qua, khi lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Lý thì anh lập tức quyết định cậu là người tốt nhất để làm vệ sĩ bên cạnh Noãn Noãn.

Nhíu lông mày, mặt cô nàng trầm xuống, trong giọng nói lạnh lùng hàm chứa giọng điệu rất không hoan nghênh.

“Đại tiểu thư Tô, đã trễ thế này còn không mau về nhà, cẩn thận nửa đường có cướp, cả người cả của đề bị mất thì không đáng đâu.”

Thiên Lý đi theo sau Noãn Noãn cố ý đặt giỏ trái cây lớn như phân nửa bồn tắm ở bên chân Tô Thanh, cứ như vậy nếu Tô Thanh muốn đứng dậy cô ta nhất định phải sửa váy siêu siêu ngắn ôm mông mới có thể đi qua, nếu nhấc lên thì nhất định sẽ lộ ra quần lót, lộ ra cũng sẽ bị người đàn ông duy nhất trong phòng này nhìn thấy, muốn chỉnh cô ta đây mà.

“Tinh Tiểu Noãn, bây giờ cao cấp quá đi ra ngoài cũng dắt theo chó, còn là đồ lông tạp, nếu Chiến gia không có tiền mua cho cậu loại thuần chủng, thì nói cho chị gái một tiếng, tôi mua giúp cậu.”

Nụ cười âm hiểm bỉ ổi khiến Noãn noãn nổi da gà, một cô gái tốt làm sao càng học càng hư hỏng vậy.

“Con mẹ nó, ngậm miệng lại, đừng tưởng rằng ông nội cô là Phó tổng lý thì có thể hoành hành, lão tử không nuông chiều cô, quan tâm cô là Tô Thanh hay là bất kỳ Thanh nào, còn nói nữa tôi đánh cả người cô thành ngũ nhẫn thanh (*).”

(*) Dáng vẻ bị đánh tơi tả.

Che mặt cười trộm, trong lòng rất dễ chịu, chửi rất hay, tiếng vỗ tay khích lệ.

Khóe mắt giật giật, Tô Thanh tức giận đến khóe miệng co quắp, móng tay nhọn đâm vào trong thịt muốn nhấc chân đi qua chỉ nghe “xoạt” một tiếng, quên là mình mặc chiếc váy ngắn, dùng sức nên váy bên đùi phải đã bị rách ra đến bắp đùi.

Mất thể diện, vội vàng khom người cầm ví che lại, tiếc rằng không che được.

“Quần chữ T màu đen, ha, tiểu thư Tô mặc rất gợi cảm, Thiên Lý, có phải váy của cô ta bị hư rồi không?”

“Thật đúng là kéo căng tới hỏng rồi, Noãn Noãn, cô nói chúng ta có cần bồi thường váy ngắn cho tiểu thư Tô không, còn có một xấp quần chữ T nữa, động tác mạnh như vậy nội y không bị kéo căng đến hư thì cũng có khe hở rồi.”

Thiên Lý không kiêng dè nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Tô Thanh, xấu xa huýt sáo, nhấc chân đá giỏ trái cây, lần này giỏ trái cây ở trên mũi chân của Tô Thanh làm cho cô ta không đứng vững ngã lên trên ghế.

“Noãn Noãn, đừng náo loạn nữa.”

Thật sự là không nhìn nổi, Đông Phương Chi Dao ôn nhu ngăn cản, Tô Thanh chanh chua nhưng cũng là một cô gái, một cước kia của Thiên Lý quá lố rồi.

Vẻ mặt vui vẻ thu lại, ho khan vài tiếng vỗ vào sống lưng của Thiên Lý, “Có chừng có mực.”

Nhận được tín hiệu, Thiên Lý phối hợp xoay người ra dấu tay OK.

Nói đi cũng nói lại, Thiên Lý và Noãn Noãn quen biết không tới 24 tiếng, là người phối hợp ăn ý nhất, chẳng lẽ hứng thú hợp nhau xuất hiện khi đoàn kết lẫn nhau.

Hai tay của Thiên Lý giơ ra, vốn Noãn Noãn không hiểu nhưng sau đó phản ứng kịp, chân mày nhíu lại, “bốp” một tiếng, đụng tay cùng cậu hoan nghênh.

Cứ như vậy, không tới năm tiếng Noãn Noãn đã có anh em tốt, là một vệ sĩ giúp cô hả giận dọn dẹp hỗn loạn, sau này hai người chủ tớ trở thành bè phái hung hăng gây rắc rối.

Đối với chuyện này, Chiến Vân Không vô cùng hối hận.

Giúp Tô Thanh mang giỏ trái cây đi, Thiên Lý vẫn không quên trêu đùa nói, “Đùi không nhỏ.”

“Tinh Tiểu Noãn, cậu và con chó lông tạp này đều đợi tôi đi, có ngày các người sẽ khóc đấy, hừ!”

Tô Thanh vừa nhảy vừa che hai mảnh váy rách thật là ít ỏi rời khỏi phòng bệnh.

Để lại một mảnh bực dọc ở trong không khí, có xua tan thế nào cũng không hề tiêu tan.

Đôi bàn tay trắng thuần lột quả cam đưa cho Đông Phương Chi Dao, "Dao Dao, cậu muốn sinh con trai hay là con gái? Làm siêu âm chưa, bây giờ có thể nhìn ra là nam hay là nữ không? Chờ đứa bé sinh ra thì tớ chính là mẹ nuôi của nó, tớ tặng chút lễ ra mắt gì tốt nhỉ?"

Mấy vấn đề liên tục, Đông Phương Chi Dao bị hỏi đến đỏ mặt, trực tiếp lấy mền cố gắng che đậy gương mặt sắp cháy đỏ.

"Tôi cảm thấy tặng một bức tranh cô tự tay vẽ còn có ý nghĩa hơn."

Thiên Lý dựa trên khung cửa, đề xuất ra một ý kiến rất thực thi.

Sống lưng thẳng lên, cô gái nhỏ cảm thấy Thiên Lý nói thế rất có lý, đúng, sẽ tặng tranh, bây giờ ở trong giới nghệ thuật giá tranh của cô thấp nhất là sáu con số trở lên, còn có ý nghĩa kỷ niệm hơn trực tiếp đưa tiền.

"Noãn Noãn, cậu ủng hộ tớ sinh con ra đúng không, cậu ủng hộ tớ phải không?"

Không có ai đồng ý quyết định nhục nhã của cô ấy, sinh đứa bé ra tương đương mất đi tất cả, còn thể bị đuổi ra khỏi gia tộc Đông Phương.

Cầm cánh tay nhỏ của cô ấy an ủi, giống như khích lệ vỗ vỗ, "Tớ mãi mãi đều ủng hộ quyết định của cậu, cậu yên tâm, đám lão già nhà Đông Phương này tớ sẽ thay cậu giải quyết, bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của cậu chính là bồi dưỡng thân thể thật tốt, dưỡng cái bụng cho thật to, sinh ra một thai long phượng, không nên suy nghĩ lung tung."

"Làm sao cậu giải quyết?"

Muốn thuyết phục mấy lão già kia của gia tộc Đông Phương bọn họ giống như đàn gảy tai trâu, ngay cả Đông Phương Nghiêm Hàn cũng không có biện pháp.

"Yên tâm, bổn vương tự có diệu kế, chờ tin tốt của tớ đi!"

Trong lòng đã có dự tính vỗ bộ ngực nhỏ, tròng mắt xoay tròn chuyển động, giải quyết mấy lão già kia không đơn giản nhưng cần một khoảng thời gian chuẩn bị một chút đồ.

Đang lúc ấy thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Đầu lông mày của Thiên Lý khẽ nâng lên, lắc mình đến bên trái cửa.

"Mời vào." Đông Phương Chi Dao khẽ lên tiếng.

"Không có quấy rầy các người chứ."

Một mái tóc dài như làn sóng xanh rũ xuống trước ngực, quần áo thể thao thoải mái màu đen làm nổi bật lên dáng người yểu điệu và đường cong thon dài của cô ta, mùi nước hoa thương hiệu quốc tế bay vào chóp mũi của Noãn Noãn, quay đầu, quả nhiên đúng như mình nghĩ.

"Chị Nguyệt Oánh."

Đông Phương Chi Dao nhìn thấy người tới, giọng nói cởi mở đi rất nhiều.

Kỳ quái, người bên cạnh mình giống như có quan hệ liên quan với nhau, sau đó lượn quanh, lượn quanh, lượn quanh thành vòng.

"Đừng ngồi dậy nữa, bây giờ em cũng không còn là một người đấy."

Buông hộp quà trong tay xuống, Bạch Nguyệt Oánh khẩn trương đi hai bước, nghiêng đầu, mắt cong lên, "Noãn Noãn!"

Giọng nói rất kinh ngạc, vô tình nhìn thấy Thiên Lý ở phía sau lông mày căng thẳng, lúc vào cửa vẻ nham hiểm rõ ràng không tránh khỏi ánh mắt màu tím giống như máy trinh sát của Thiên Lý.

Trực giác thứ bảy nói cho cậu biết người phụ nữ này cũng cần phải đề phòng, hơn nữa còn phải vô cùng đề phòng loại hết sức nguy hiểm kia.

Lấy ghế ra, không biết tại sao có cảm giác rất khó chịu khi ở cùng với Bạch Nguyệt Oánh, có sự kiềm chế và âm u không rõ.

"Khuya lắm rồi, tớ đi trước rồi trở lại thăm cậu, bye bye."

Vẫy tay, chào tạm biệt hai người không ngừng rồi nhanh chóng rời đi, nhanh giống như cơn gió to thổi qua đêm thu.

"Cảm thấy cô và cô giáo Bạch kia có chút kỳ lạ."

Thiên Lý túm Noãn Noãn bước chân càng lúc càng nhanh lại, không ngăn cô nhóc lại chắc cô sẽ bay luôn lên trời, Tết Trung Thu sớm qua rồi, cậu cũng không muốn nhìn thấy Hằng Nga huyền ảo trốn chạy.

“Hứ.” Vẻ mặt của Noãn Noãn đau khổ, đáy mắt tất cả đều là sự tức giận ẩn nhẫn, giọng nói u ám chợt cao chợt thấp, cắn răng, “Đừng túm tôi, mau buông ra, nhu cầu của bổn vương cấp bách, mau buông ra.”

Sững sờ, giây kế tiếp Thiên Lý buông tay, con người có ba cái gấp không thể kìm nén, nâng mắt đang muốn nói chuyện, đột nhiên bắt lấy cánh tay của cô quay người lại về phía bên cạnh, vốn là gấp đến cả người yếu ớt không nói nên lời, lại bị cậu bắt lấy không dịu dàng như vậy cô nhóc cảm thấy sắp tè ra quần rồi, may mà trong mười mét đằng trước chính là toilet, gì cũng không nói xuýt xuýt quan trọng hơn.

“Anh thật hư đấy, a… Chúng ta đừng ở chỗ này, sẽ bị thấy đấy.”

Giọng nói của người con gái xinh đẹp quyến rũ khiến toàn thân tê dại, đôi mắt chứa đầy nhục cảm vô hạn.

“Ừm… Bảo bối, lão tử đợi không kịp rồi, lão tử muốn làm em…”

“Ghét, đi phòng làm việc của anh.....”

Người đàn ông hơi mập đầu hói một tay mang theo người con gái, một tay làm gì đó trên người con gái, Thiên Lý ở sau lưng bọn họ không nhìn thấy rõ, nhưng thân phận của người đàn ông kia và nốt ruồi của cô gái xinh đẹp vẫn làm cho người ta nhớ rõ, cậu hiểu rõ nhếch môi cười quỷ dị, thì ra là một gái kỹ nữ dối trá.

Y tá trong bệnh viện đều có ý đồ với bác sĩ, nhưng Giang Niệm Tình quyến rũ viện trưởng thì mục đích không hề thuần khiết rồi, chỉ là quyến rũ tình yêu nam nữ đơn thuần chỉ sợ ngay cả kẻ ngu cũng sẽ không tin, Thiên Lý phát hiện mình từ một vệ sĩ rất có khả năng sẽ trở thành một Sherlock Holmes thế hệ mới của nước J

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngón tay trong tủ lạnh!

Edit: Tịnh Hảo

Bầu trời đen đầy sao bao phủ xuống giống như một vật dễ cháy đang thắp sáng.

Gió thổi qua thật to trên sân thượng tầng cao nhất, thổi trúng đốm đỏ trên thuốc lá làm nó đang vụt sáng rồi chợt tắt.

“Tôi phát hiện gần đây chị vô cùng thích cái đồ heo mập đầu hói đó, ông ta rất thỏa mãn chị? Khẩu vị trở nên đầy dầu mỡ như vậy?”

Trên mặt anh tuấn lộ ra vẻ châm chọc, mặt kính kim cương sáng long lanh trên chiếc đồng hồ kim cương thể hiện rõ nụ cười lạnh ngày càng âm trầm.

“Đừng nói chuyện mang ý châm chọc như vậy được không em trai thân yêu của chị, lúc đó chẳng phải em cùng thiên kim Tô ở phòng thí nghiệm chơi rất thoải mái sao!”

Áo khoác dài màu đen buộc chặt thân thể cao gầy mảnh mai của người con gái, chỗ đầu gối lờ mờ có thể nhìn thấy dưới áo khoác lộ ra góc áo màu trắng, nốt ruồi dưới khóe môi theo nụ cười mà giương nhẹ.

“Thoải mái hay không? Chẳng lẽ chị thay tôi cảm nhận, tình yêu nam nữ là nhu cầu sinh lý bình thường, tôi không thích chị ở sau lưng điều tra chuyện của tôi, chúng ta giống như trước đây mỗi người một ngả.”

Hít mạnh khói thuốc, ngửa đầu, làn khói màu trắng dâng lên hòa lẫn vào mây trên bầu trời, sau đó dần dần bay đi không thấy gì nữa.

“Còn có thuốc lá sao, cho chị một điếu.”

Ngón trỏ đưa ra ngoắc ngoắc, người con gái xoay người dựa trên lan can, cùng dựa trên hàng rào ngược hướng với người đàn ông, giống như hiện tại, ý tưởng của hai người càng ngày càng khác xa mà bước đi.

“Con gái vẫn không nên hút thuốc lá, ảnh hưởng đến da.”

“Chị nói này, bây giờ cậu giống như đàn bà vậy, gần đây luôn đối nghịch với chị.”

Nhận lấy điếu thuốc ngậm vào trong miệng, “Châm thuốc cho chị.”

Không vui nhìn người đàn ông quát lớn.

“Tôi cảm thấy cuộc sống bây giờ của tôi rất tốt, Cổ Thành rất tốt, người ở nơi này rất tốt…”

“Hừ, sống trong phòng thí nghiệm cùng cháu gái Phó Tổng Lý hô mưa gọi gió cũng rất tốt, chị thấy cuộc sống của cậu quá an nhàn nên quên mất trách nhiệm của bản thân mình, đừng luôn sống ở trong trường học, đi ra ngoài hoạt động một chút, xương cốt không rèn luyện chắc cũng cứng ngắc rồi, thắt lưng linh hoạt cũng vô dụng.” d đ l q đ

Ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc lại, cánh môi hồng hồng khẽ cong lên phun ra một vòng khói hình bầu dục, đáy mắt toàn là vẻ tà ác.

“Chuyện báo thù đời này chị cứ yên tâm, chị sẽ không giết người nữa, loại người lừa gạt chuyện đứa bé ngay cả chị cũng sẽ không tin, lúc nhỏ tôi đây không hiểu cái gì là thù hận, chỉ là theo chân chị lưu lạc, sau đó trưởng thành, vào lần đầu tiên tôi giết người, tôi phát hiện thì ra giết người có thể mang đến cho tôi một cảm giác hưng phấn sảng khoái chưa bao giờ có, tôi tưởng giá trị của tôi chính là lúc còn sống sẽ báo thù cho cha mẹ, nhưng mà bây giờ tôi cảm thấy tất cả đều buồn cười ngu xuẩn như vậy, thù hận mười mấy chục năm đè ép trong lòng chị không thấy mệt sao?”

“Cậu có ý gì?”

Lông mày của người con gái nhíu chặt lại, bộp một tiếng, tức giận làm rơi phân nửa tàn thuốc xuống, một tay chuẩn xác bấm lên cổ họng của anh ta.

Yên lặng..... Yên lặng.....

Một phút đồng hồ sau.

Người đàn ông khẽ cười, “Nhìn xem, bây giờ chị hỡ tí là muốn mạng của người ta, sau này còn có người đàn ông nào can đảm muốn chị không, học dịu dàng một chút đi, chị gái của tôi.”

Nói xong, hai bàn tay to vỗ nhè nhẹ lên gò má của người con gái.

“Chị chuẩn bị ra tay trước lễ Giáng Sinh, hai ngày này cậu chuẩn bị cho thật tốt trở về giúp chị, chị muốn cho nhà họ Tinh một đại lễ đêm Noel.”

Người đàn ông sững sờ, “Thời gian sớm hơn dự tính rất nhiều, tôi cảm thấy vẫn giữ nguyên kế hoạch thì tốt hơn.”

Đôi mắt đẹp u ám, ánh mắt dò xét quét qua trên mặt người đàn ông, người con gái cười lạnh, “Đừng cho là chị không biết chút ít tâm tư kia của cậu, khuyên cậu sớm hết hy vọng đi, chị nhất định phải tự tay giết chết cô ta, cậu nên ngoan ngoãn phối hợp với chị, đừng phản bác chị, được chứ.”

“Chị sửa lại thời gian thì tôi sẽ phối hợp với chị.”

Người đàn ông chỉnh sửa cổ áo khoác một chút, tròng mắt đen hiện ra một ánh sáng lạnh như màu xanh trắng dưới ánh trăng.

“Quá đáng rồi đấy, kế hoạch chị đã định từ trước đến giờ không có ai có thể sửa đổi, cậu cũng không ngoại lệ.”

Hung hăng níu chặt cổ áo vừa mới chỉnh sửa của người đàn ông, một đôi mắt hung dữ, làm cho người ta nhìn không rét mà run.

“Tối nay David Thần đã đến, không nhanh sửa soạn một chút chuẩn bị chào đón, chị sẽ không phải là tẩu hỏa nhập ma rồi chứ.”

Nghe được tên của David Thần, tay người con gái giãn ra, sau đó không tới hai giây lại gắt gao níu lấy anh ta, “Mẹ nó, đừng có chuyển đề tài, cảnh cáo cậu cô ta là người tôi đã định, tôi muốn làm cho nhà họ Tinh tan nhà nát cửa, cậu đừng cố gắng ngăn cản tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí với cậu.”

Vẻ mặt ngoan độc nhíu lại, người đàn ông coi thường khẽ cười nói, “Vậy muốn giết thì giết tôi, giết tôi thì tôi sẽ không trở thành chướng ngại của chị, nếu không chị sẽ hối hận.”

Tay của người con gái thu lại, cơn gió mạnh cuồn cuộn nổi lên lướt qua từ bên người cô ta, ngọn gió mạnh kia làm trái tim của người con gái đau đớn co rút, mười ngón tay trắng như tuyết nắm chặt thành nắm đấm, từng khe hở giữa ngón tay đều tản ra sát khí hừng hực.

Trụ sở huấn luyện Cực Quang, phòng ướp lạnh.

Trên bàn thi thể, một thi thể thối rữa bị chặt đứt tận gốc mười ngón tay, năm người đàn ông cao lớn anh tuấn khí chất phi phàm không giống nhau, đồng thời đang đợi một người tới.

“Tìm được mười ngón tay kia ở đâu?”

Chiến Vân Không buồn bực, lâu như vậy người cũng đã thối rữa hơn phân nửa còn có thể tìm được đầu ngón tay không trọn vẹn thật là một kỳ tích.

Trên miệng Quan Lê Hiên ngậm cây tăm, buổi tối ăn thịt dê có chút dính vào kẽ răng, lưu manh nhấc tay lên, “Là ngẫu nhiên, là ngẫu nhiên. Vẫn là ngẫu nhiên thôi, tìm được bên trong tủ lạnh nhỏ của quầy y tá.”

“Nôn ——”

Mọi người đồng thời nôn mửa, tìm được ở trong tủ lạnh, người nào đặc biệt biến thái như vậy, tủ lạnh kia còn có thể dùng được không, hễ là người bình thường thì sẽ không chịu nổi.

“Làm sao cậu gửi tin được, không phải tôi kêu cậu mang thi thể mau chóng rời khỏi sao!”

Mày kiếm nhíu lại, Chiến gia âm trầm lạnh giọng cực kỳ giống với không khí quỷ dị lúc bây giờ.

Từng trận gió lạnh, vèo vèo lạnh thấu xương thẳng đến lòng bàn chân.

Gãi gãi mái tóc dày, Quan Lê Hiên cười gượng ha ha hai tiếng, “Em khát nước, trên đường đi ngang qua quầy y tá muốn lấy chai nước uống, ai biết bọn họ đang bận kêu tự em đi lấy trong tủ lạnh, nên em mở tủ lạnh sau đó lục lọi lục lọi thì tìm được ngón tay bên trong hộp cơm.”

Đang nói, cửa đột nhiên mở ra.

“Các vị thật xin lỗi, đợi lâu.”

Đặt túi xách xuống, Cố Lưu Niên rửa tay ở bồn nước, đeo mắt kính lên, cầm sandwich mà trợ lý đã chuẩn bị xong cho anh ta trên kệ thi thể, miệng to cắn ăn hì hục hì hục, Phong Trác ở bên cạnh nhìn thấy buồn nôn muốn ói ra.

“Mẹ nó, thằng nhóc cậu có thể bình thường một chút không, Diệu Diệu nhà tôi sao rồi, có hạ sốt không.”

Trong lòng vẫn lo lắng tình hình sức khỏe của Bạch Diệu còn có vết thương trên người, nhóc con đấy từ lần trước hai người cãi nhau xong sau đó không thấy cô lộ ra khuôn mặt tươi cười với mình, dáng vẻ đáng yêu nhiệt tình khi còn nhỏ đã đi đâu mất rồi.

“Tôi quá đói, Diệu Diệu nhà cậu nói mê nói sảng đến nửa đêm, cũng làm tôi sợ muốn chết, còn bị các cậu liên tục gọi điện thúc giục trở về, tôi không chịu nổi rồi.”

“Được được được, Tiểu Niên Niên giỏi nhất, mau nhìn xem đầu ngón tay có còn manh mối hay không, thủ trưởng đang chờ đấy.”

‘Ực’

Nuốt một hớp, anh ta không thể làm thủ trưởng chậm trễ, sờ soạng lung tung, miệng đeo khẩu trang y tế dùng một lần xong, bọc tay lại, dùng tay cầm một ngón tay lên xem xét kỹ càng.

Bởi vì thời gian ướp lạnh quá lâu, lại bị Quan Lên Hiên sau khi tìm được không có kịp thời làm các biện pháp giữ ấm tốt, tuyết sau khi tan xuất hiện hiện tượng phồng lên, sau khi căng vỡ ra ngón tay giống như từng sợi cà rốt, muốn tra dấu vân tay cực kỳ khó khăn.

“Sao rồi, có thể điều tra được gì không?”

Chiến gia đứng dậy, lấy điếu thuốc còn chưa châm lửa từ trong tay của Quan Lê Hiên, anh dựa ở trước bàn, sức lực mạnh mẽ lờ mờ ẩn giấu trong lúc lơ đãng đã biểu lộ khí phách ra.

Cau mày, để kính phóng đại xuống, Cố Lưu Niên lấy bao tay xuống nghiêm túc nói, “Thủ trưởng, cho tôi thời gian một tuần, tôi sẽ đem ngón tay sứt mẻ ghép lại với da, cố gắng tìm ra câu trả lời, nhưng mà tôi muốn hỏi thủ trưởng một câu hỏi.”

Mắt dừng lại, môi mỏng của Chiến Vân Không khẽ mở, “Nói.”

“Tại sao thủ trưởng nhất định điều tra ra thân phận của thi thể này, mỗi ngày có hơn trăm nghìn người chết đi, chuyện này có gì đặc biệt sao?”

“Bệnh viện quân đội từ 87 năm trước đến bây giờ chưa từng xảy ra vụ án giết người, sự xuất hiện của thi thể này đã phá vỡ lịch sử, cho nên tôi rất tò mò người chết là ai, còn có tại sao cô ta chết, tôi có linh cảm người con gái này chết không đơn giản, Lưu Niên, nhiệm vụ của cậu rất quan trọng, trước cứ như vậy đi, tôi chờ tin tức của cậu.”

Trong gạt tàn thuốc có nửa đoạn đầu mẩu thuốc lá bay ra thành một làn khói trắng, Chiến gia theo thói quen phủi phủi bụi trên áo khoác, hai tay đặt trong túi áo, đứng dậy dẫn mọi người rời đi.

“Vân Không, người của bữa tiệc tối hôm đó đều chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta đi qua đó đi.”

Phong Trác dẫn đầu dẫn mọi người đi tới một tòa Viễn Sơn.

Đi lên bậc thang trên núi, thỉnh thoảng có đá vụn rơi xuống vực sâu đen kịt không thấy đáy dưới vách núi, mười phút sau, một nhóm năm người đi đến đỉnh núi.

Trên nền đất trống không mênh mông, một đống củi lửa đang cháy nóng đỏ phát ra âm thanh nổ lốp bốp vang dội, tàn lửa đỏ xinh đẹp bay loạn trên không trung, Chiến Vân Không khép hờ hai mắt lạnh lùng nhìn thấy một người bị buộc trên cây lớn phía trước không tới mười mét.

“Cậu để cho chúng tôi nhìn cái gì?”

Ngồi trên ghế dựa, hai chân bắt chéo, cổ mệt nhọc dễ chịu, buổi sáng hôm nay mới vừa ở sân huấn luyện so tài với Thiên Lý, cũng rất hài lòng đối với khả năng đánh lộn của Thiên Lý.

Phong Tây tà mị mím môi không nói, khoát khoát tay về phía sau.

Nhìn thấy, sau lưng có mấy lính đặc chủng trang bị nặng như ra trận mang một thùng sắt lớn đặt bên cạnh đại thúc, lại ở xung quanh rừng cây ôm lấy đống củi khô tự động dọn dẹp.

"Các anh em, cậu đây là muốn mời chúng tôi ăn thịt nướng sao, để tôi xem trước coi có thịt trắng không?"

Cuối cùng, Quan Lê Hiên phun tâm xỉa răng ra, ngông nghênh chắp tay sau lưng đi tới.

Trên người trần trụi, khắp người vết thương do roi, sâu đến thấy được xương, bắp thịt cường tráng đen thui co rúm lại theo động tác ngón tay đâm vào lồng ngực của Quan Lê Hiên.

"Anh em à, không đơn giản nhỉ, có thể giết người của Cực Quang, xâm nhập vào căn cứ của chúng tôi, có dũng có mưu, làm thịt nướng thật là đáng tiếc."

Than thở lắc đầu, Quan đại thiếu đi trở về bên cạnh của Chiến Vân Không, nhếch miệng thấp giọng nói, "Chính xác là một đóa anh đào."

"Tốc độ lớn mạnh của cô ta làm tôi có chút khiếp sợ."

Trong tay của Đông Phương Nghiêm Hàn vuốt vuốt điện thoại, chân mày nhíu lại.

Cúi đầu, từ đầu gia không ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm tin nhắn trên màn hình điện thoại di động, sự lạnh lẽo thông qua làn sóng điện lan vào trong lòng bàn tay của Noãn Noãn, trong nháy mắt cô nàng kích động muốn ném điện thoại.

"Gia, đêm nay em không trở về nhà, anh tự ôm gối của mình ngủ đi nhé, đừng quá nhớ tới em, ngủ ngon."

Chuyện thông báo không trở về nhà thành công gợi cho Chiến Vân Không có ý tưởng quất cái mông của cô, nhóc con gan lớn dám buổi tối không về ngủ, không trở về nhà ngủ thì cô muốn ở nhà của ai ngủ hả.

Vọt, thân thể cao lớn đứng dậy, nhấc chân đi xuống núi, cũng không để lại một câu nói, chỉ đem đi một mảnh lạnh lẽo, Cổ Thanh Dạ cùng đi theo phía sau, anh ta là cận vệ của Chiến Vân Không, anh đi đâu anh ta cũng không hỏi bất kỳ câu hỏi nào, vẻ mặt âm trầm, gương mặt lộ vẻ không vui rất rõ, có thể làm cho vẻ mặt của anh như vậy, dùng ngón chân suy nghĩ một chút cũng sẽ biết là ai.

"Anh không chất vấn, cũng không muốn biết tại sao tôi trà trộn vào nơi này sao, là ai phái tôi tới sao?"

Phía sau, đột nhiên truyền tới một giọng nói trầm mạnh của đàn ông, giọng nói vừa dầy vừa nặng từ rốn phát ra rất mạnh mẽ.

Dừng bước chân lại, lạnh lùng, lưng đối diện với người đàn ông bị trói, giọng nói lạnh lẽo như tới từ địa ngục: "Anh là ai, tại sao anh trà trộn vào, kết quả đều sẽ là đêm nay anh phải chết."

Lên xe, Chiến Vân Không lấy điện thoại di động ra.

"Alo, cậu giữ người lại trước, ngày mai mang tới núi sương mù của tôi, cứ như vậy đi."

Quăng điện thoại sang một bên, muốn mở miệng phân phó, cửa xe đột nhiên mở ra, Đông Phương Nghiêm Hàn chui vào hét lớn một tiếng, "Mau lái xe đến bệnh viện quân đội, nhanh lên một chút."

Nhíu lông mày, Chiến Vân Không ở trong nhanh chóng đổi chỗ, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Than nhẹ một tiếng, cơ thể của Đông Phương Nghiêm Hàn tựa vào phía sau, vẻ mặt mệt mỏi, giọng nói lộ ra sự bất đắc dĩ, "Bệnh viện vừa mới gọi điện, nói Dao Dao té từ trên giường xuống, có khả năng sinh non."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Xin hỏi chú cảnh sát có chuyện gì không?

Edit: Tịnh Hảo

Hôm sau.

Một luồng ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ sạch sẽ không có một hạt bụi chiếu vào trong nhà, ánh nắng chiếu lên sàn nhà đến chói mắt.

Bốn tiếng trước, rốt cuộc tình hình của Đông Phương Chi Dao ổn định lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang theo vẻ lo lắng.

"Buông tay ra."

Thấp giọng giận dữ mắng, vỗ vào bàn tay to ngang hông của người nào đó, đầu tựa vào trên đầu vai nhỏ của cô nàng Noãn, bờ môi tinh xảo cong lên lộ vẻ hài lòng, ôm eo của con nhóc thật chặt.

Chóp mũi cưng chiều cọ xát vành tai mượt mà nhạy cảm của cô, làm cho cả người Noãn Noãn giật thót mình, con bà nó, bị anh dựa vào toàn thân muốn gãy, sức mạnh ngang hông làm cô sắp hít thở không thông.

"Cử động nữa anh sẽ trước mặt mọi người....."

"Trước mặt mọi người làm gì, anh phản nghịch với trời phải không, anh xem, anh còn dám trừng mắt, nếu không đem đôi mắt đang mở to đóng lại nghỉ ngơi thật tốt thì em cảnh cáo anh, em ở đây hung hăng, em… Uhm… Uhm…"

"Em liền làm gì?"

Sáng sớm tinh mơ, mắt vừa mới mở liền nhìn thấy cánh môi hồng nhạt như đào, Chiến gia nuốt một ngụm nước bọt, đầu rất chính xác chặn lại cái miệng lảm nhảm của cô.

Đôi môi bị cắn nên đau, như một loài dã thú hung mãnh nhào tới, trong lúc môi cùng môi xé rách, nụ hôn còn mang theo sự cưng chiều trừng phạt, tối hôm qua nhóc con gửi tin nhắn nói không trở về nhà, tức giận xông lên não, hai người kết hôn lâu như vậy, anh vẫn chưa bao giờ một lần phòng không gối chiếc, nhóc con chết tiệt kia dám bỏ anh một mình ngủ lại trong bệnh viện, nhóc con hài hước chống chọi lại sự ngang ngược của anh, vậy mà anh lại rất thích nghe, chỉ sợ trên đời này cô là người con gái duy nhất dám hô to gọi nhỏ với Chiến gia, gần đây không có thời gian quan tâm đến cô, da cô liền muốn đánh có phải hay không.

"Ăn điểm tâm nè!"

Mông của Quan Lê Hiên đẩy cửa phòng bệnh ra, vội vàng đem hộp cơm chiếm hết tay bày ra gọn gàng ngăn nắp, xoa xoa tay, xoay người nhìn hai người đỏ mặt nổi giận, đôi mắt chớp chớp.

"Bạn học Noãn Noãn, có phải em bị sốt không, có cần gọi bác sĩ tới đây khám cho em không."

"Không cần, em rất khỏe mạnh, không giống người khác, sáng sớm liền rối loạn."

Mạnh mẽ đẩy cánh tay của Chiến Vân Không ra, đến gần bên giường cẩn thận kiểm tra tình trạng của Dao Dao, sau đó xoay người mở bữa ăn mà Quan đại thiếu mua tới, có bánh bao hấp, món thịt hầm, bánh nhân thịt bò nóng, bánh sủi cảo, cháo, nhìn không ra Quan đại thiếu gia cao cao tại thượng còn có mặt chu đáo như vậy, "Tại sao không có hoành thánh."

"Noãn Noãn, anh trai đây phải nói cho em kiến thức nhỏ thông dụng về nam nữ, người đàn ông mới tỉnh lại là lúc yếu ớt nhất cần phải làm vận động nhất, em hiểu không?"

Miệng to nhai bánh bao hấp, Quan Lê Hiên vừa nói vừa phun vụn thịt, Noãn Noãn chán ghét che mặt chân lùi về sau, dưới chân khẽ ngăn cơ thể lại ngã xuống, lòng nói thôi xong rồi không phải tự chủ động sao.

Gia thích nhất chính là cô nàng nhảy vào ôm ấp, vững vàng tiếp được cơ thể nhỏ té xuống của cô, "Quan Lê Hiên, đi mua hoành thánh."

"Khụ khụ —— khụ ——."

Gia lạnh lùng phân phó chính là muốn khi dễ người khác, Quan thiếu giậm chân mặt đen xuống, túm Noãn Noãn ngồi dậy, "Đi mua thôi, anh trai phải lôi kéo thêm người bạn chứ, hai chúng ta cùng đi."

"Ôi chao, lời anh vừa mới nói, em nghe không hiểu sao."

Trong thang máy, Quan Lê Hiên cầm điện thoại di động lên mạng tìm kiếm sách quý liên quan đến chuyện tình dục giữa nam và nữ cho Noãn Noãn xem, Noãn Noãn quay đầu tránh thật xa, đẩy anh ta ra.

"Em không xem, cẩn thận em đánh anh đấy, mau đi đi."

"Đừng, xem một chút, xem một cái thôi."

Phiền quá, còn tưởng cô là tiểu bạch sao, chuyện hư hỏng này ai mà không hiểu chứ, hai tay kiềm chặt cổ của anh ta, hung ác cắn nhằn nhìn chằm chằm Quan thiếu, "Xem cái em gái anh."

"Ha ha, cô gái nhỏ, anh trai không có muội muội, anh trai có tiểu đệ đệ."

Quan Lê Hiên phát huy vô sỉ mọi lúc mọi nơi, tính đùa giỡn là bản lĩnh của anh ta, vỗ vỗ đầu của Noãn Noãn bày tỏ an ủi.

Cúi đầu, cô im lặng, loại người đó bên cạnh Chiến Vân Không mặt lạnh lại còn có thể không biết xấu hổ, ba hoa, giữ vững phong cách đặc biệt của mình đúng là không dễ đấy.

"Còn đang suy nghĩ chuyện tối ngày hôm qua?"

Ngồi ở trong xe, Quan Lê Hiên nhận được điện thoại của Vương Linh điện thoại nói là bọn họ lái xe đến tiệm hoành thánh của Thành Đông rước cô ấy, Cổ Thành chỉ có một tiệm mì hoành thánh ở Thành Đông là ăn ngon nhất, sở dĩ Quan thiếu không muốn đi vì quá xa, chạy đi rồi chạy về ít nhất cũng phải mất tới một tiếng.

"Em cảm thấy Dao Dao nói ngoài ý muốn khẳng định không phải là ngoài ý muốn, cậu ấy quan tâm bảo bảo như vậy làm sao có thể không cẩn thận bị trượt nước trên mặt đất, lúc em và Thiên Lý rời khỏi, cô giáo Bạch có tới đây, a, còn có Tô Thanh."

"Cô giáo Bạch?"

Giọng điệu nghi ngờ giương mắt chăm chú nhìn cô gái nhỏ miễn cưỡng dựa vào trên cửa kính xe trầm ngâm suy nghĩ.

"Đúng vậy, là cô giáo tiếng Anh của tụi em, là nữ thần xinh đẹp còn hài hước trong mắt nam sinh."

"Sau này cách xa cô ta một chút, tốt nhất là không cần học tiết tiếng Anh."

"Tại sao?"

Không học tiết tiếng Anh cô vui vẻ nhất rồi, có thể tự dưng tìm được lý do không học rồi.

"Trực giác."

Mẹ nó, lại là trực giác, nhướng mày, Noãn Noãn không thích phản ứng của anh ta, nhắm mắt lại chợp mắt.

Trên hành lang bệnh viện, trên nền gạch sáng bóng, xung quanh một đôi giày da đen hạng sang đầy tàn thuốc xám trắng, mùi ni cô tin khắp người xen lẫn phiền muộn, dựa vào bệ cửa sổ, quầng thâm lờ mờ nổi bật.

"Uống ly cà phê cho có tinh thần."

Đôi mắt đen đục ngầu, Đông Phương Nghiêm Hàn nhận lấy cốc giấy, khàn khàn nói ra một tiếng, "Cảm ơn."

Chiến Vân Không hơi cong môi một cái, bàn tay to vỗ vỗ lên đầu vai căng đầy của anh ta, "Nếu Dao Dao muốn sinh, cậu làm anh trai nên ủng hộ mới đúng, dù sao cha của đứa nhỏ vẫn luôn là người đàn ông trong lòng em ấy, xem như là giải mộng đi (*)."

(*) Giải rõ sự lành dữ trong giấc mộng.

"Tình yêu hữu duyên vô phận thì không thể lâu dài, càng không có được sự ủng hộ của người nhà, con đường này làm sao em ấy đi được một mình, tôi có thể ủng hộ cho em ấy cũng chỉ có vật chất và tinh thần, mà tôi cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, trong gia tộc đã có người âm thầm bắt đầu rục rịch, không bao lâu nữa chỉ sợ cổ phiếu của tập đoàn Đông Phương sẽ không ổn định."

Phun ra ngụm khí, tàn thuốc giữa ngón tay có chút run run, tròng mắt Chiến gia híp lại, âm u nói, "Đám lão già nhà Đông Phương này giao cho tôi là được rồi, cậu để ý đến sức khỏe của Dao Dao nhiều một chút, còn có chuyện tối hôm qua nhất định phải điều tra."

Uống sạch cà phê, tinh thần của Đông Phương Nghiêm Hàn hình như khôi phục một chút, ngón tay vuốt râu trên cằm, "Ha ha, có người ngày hôm qua nói giống y chang như vậy với Dao Dao, ngay cả giọng điệu cũng giống, vợ chồng các cậu đúng là một đôi làm cho người ta hâm mộ."

Đúng lúc này, Thiên Lý đi vào, trong tay cầm cuốn tập.

"Lão đại, đây là sổ ghi chép thăm bệnh ngày hôm qua, tối hôm qua có một trang ghi chép bị người ta giở trò xé rách rồi."

Xé rách rồi sao? Lông mày Chiến Vân Không nhíu lại, vươn tay, "Đưa qua tôi xem một chút."

Dấu vết xé rách rõ ràng, mỗi một trang ghi chép ngày hôm qua cũng không thấy, ngón tay thon dài phủi thẳng mặt giấy của trang trước, đột nhiên dừng lại, đôi mắt âm u ở vị trí nào đấy sờ sờ, "Thiên Lý, tìm cây bút chì qua đây."

"Vâng!"

Xoay người lại nhanh chóng chạy về phía quầy trực của y tá mượn bút chì rồi quay trở về.

'Soạt soạt soạt ——'

Bút chì vẽ đen hết cả trên giấy trống, trên giấy từ từ nổi lên vết lõm màu trắng, càng ngày càng lộ rõ…

Ba người đàn ông hết sức chăm chú nhìn chằm chằm sự thay đổi trên giấy.

Đột nhiên.

"Hi! Các anh làm gì vậy?"

Một tiếng này, ba người đàn ông bị sợ toàn thân đồng thời run lên, "bộp" bút chì trong tay của Chiến gia theo tiếng nói mà đứt.

Thiên Lý ôm trái tim nhỏ ngồi trên mặt đất, chỉ vào Noãn Noãn hồi lâu cũng không nói ra lời.

Le lưỡi, lại gần bên cạnh Chiến gia dò xét, tò mò cười híp mắt nhìn cuốn tập trong tay của Chiến Vân Không, ba đấng mày râu tiến đến cùng nhau nhìn cái gì chứ?

"Ô, Bạch Nguyệt Oánh!"

Mặt mày lạnh lùng, vẻ mặt rét lạnh, "Ăn hoành thánh nhân rau hẹ?"

Ôi, tay nhỏ bé che ở trước ngửi một cái, mùi rất nặng sao, trước khi trở về còn ăn sạch tất cả kẹo cao su trong xe của Quan Lê Hiên, anh còn có thể ngửi được mùi, lỗ mũi chó sao.

Tiện tay xé toang trang đó, bỏ vào trong túi áo khoác, nắm tay của Noãn Noãn đi xuống lầu.

Trở lại nhà cổ, Chiến gia dắt Noãn Noãn lên lầu vào phòng sách, Tinh Hạ mới vừa rời giường ngáp còn gương mặt đầy ghèn bị hai người bắt quả tang, "Chào buổi sáng, hai vị."

"Chào buổi sáng, chị họ có muốn mượn sách hay không…"

Lời còn chưa nói hết liền bị Chiến gia chợt lôi kéo vào bên trong phòng.

"Nói, làm sao em biết được tên tiếng Anh đó?"

Chiến gia theo thói quen ôm cô nhóc đến trên bàn, tính chiếm hữu nhốt chặt cơ thể của cô kéo gần lại một chút, lưỡi biếng, trán chạm trán của cô như một con báo săn tản bộ.

Trốn ra sau, ánh mắt của Noãn Noãn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nói lắp cũng rất lanh lợi, "Đó là tên tiếng Anh của cô giáo tiếng Anh tụi em, có cần nói lại tên tiếng Trung cho anh không?"

"Không cần."

Tà mị khóe môi giơ lên, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn gian xảo của cô, "Sau này, em và Bạch Diệu không cần lên lớp tiếng Anh nữa, anh sẽ nói với trường học bên kia một tiếng."

Noãn Noãn sững sờ, trái tim nhỏ vui mừng đều muốn nhảy ra ngoài rồi, nhưng vẫn giả vờ vẻ mặt rất nghiêm túc, khẽ nhíu mày, sờ sờ chóp mũi.

"Đề nghị này của anh rất tốt, nhưng chỉ là em sợ phụ lòng hy vọng của cô giáo Bạch đối với em."

"Chó má hy vọng, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày tám giờ tối trong phòng sách, anh đích thân dạy em."

Thân thể cao lớn đứng thẳng, Chiến Vân Không đi vòng qua sau bàn ngồi xuống ghế dựa, liếc mắt một cái, cơ thể nhỏ của cô nàng rung động nhè nhẹ, cũng biết lần này trong lòng cô nhóc cũng đã nở hoa rồi, thấy cô vui mừng, trong lòng anh cũng vui mừng rất nhiều.

"Báo cáo, thủ trưởng, thư ký Liên Ước đã tới."

"Gọi cậu ấy đi vào."

Đầu anh tựa vào ghế ngồi, ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt anh tuấn của anh giống như Quỷ Phủ thần công, thật sự là quá xinh đẹp, Noãn Noãn như hổ muốn đến bổ nhào hung hăng cắn một ngụm, đây là người đàn ông của cô, là người chồng chỉ thuộc về một mình cô.

"Chị gái xinh đẹp, em đi trước, còn phải đi thăm Diệu Diệu một chút đấy."

Liên Ước vừa vào cửa nghe được phu nhân tổng giám đốc gọi tổng giám đốc anh minh thần võ của bọn họ là chị gái xinh đẹp, đầu lưỡi thiếu chút nữa cắn đứt mất tiêu rồi.

"Tổng giám đốc, anh nghe nói chuyện Cầu Đại (*) bị người ta mua chưa?"

(*) Trường Quốc lập trung ương

"Là tập đoàn Long thị thu mua."

Liên Ước khát nước đến nóng nảy cởi áo khoác màu đen ngàn năm không thay đổi ra, để cặp tài liệu xuống, đi đến một bên rót cho mình ly nước.

"Vâng, là tập đoàn Long thị thu mua."

Ngày hôm qua nghe Đông Phương Nghiêm Hàn nói chuyện này có lẽ là mấy ông già ở trong làm cầu nối, mục đích là vì có thể để cho Long Thị cắm rễ ở Cổ Thành mang đến cơ hội và tiền bạc càng nhiều càng lớn cho Cổ Thành.

"Đúng, chính là Long thị, độc vương siêu cấp lớn lập nghiệp ở Tam Giác Vàng."

"Cậu điều tra ông ta rất kỹ."

Cười ha ha, Liên Ước lau miệng, "Cũng chỉ là tra được bên ngoài một chút, ngoài ra tra không ra, ông ta rất thần bí, bên cạnh 24 giờ đều có vệ sĩ bảo vệ, ông ta còn có một đứa con trai, tổng giám đốc, anh xem cái này một chút."

"Là cậu ta!"

"Tổng giám đốc, anh biết cậu ta?"

Trong hình, người đàn ông anh tuấn tác phong nhanh nhẹn, khóe miệng nhếch nhẹ lộ ra sự kiêu ngạo cương quyết, đôi mắt sắc bén kia giống như đôi mắt trong đầu.

"Thì ra cậu ta chính là lính đánh thuê, còn gian xảo hơn cả hồ ly trong miệng mọi người, Lãnh Thương, người ta gọi là Lãnh thiếu ở Tam Giác Vàng."

"Theo tôi được biết bây giờ cậu ta dạy học ở Cầu Đại."

Đáy mắt ngưng lại, đầu ngón tay của Chiến Vân Không nhẹ nhàng linh hoạt gõ lên mặt bàn, cười như không cười, "Cậu ta biết dạy học sao."

"Ách —— vẫn thuộc lớp nghiên cứu sinh lý hóa của Cầu Đại, ở trường học đặc biệt được các nữ sinh hoan nghênh."

Bát quái một chút, Liên Ước châm chọc, ngày hôm qua đi ngang qua trên đường Cầu Đại, thiếu chút nữa bị Lãnh thiếu đụng chết.

"Buổi sáng chín giờ ngày mai mở cuộc họp, việc đầu tư của tòa cao ốc AB tôi muốn cải tổ lại lần nữa, còn có hẹn tổng giám đốc Long thị cho tôi, nói tôi muốn đích thân mời tiệc."

Liên Ước nhíu mày, việc đầu tư cải tổ lần nữa, vậy thì có nghĩa là phân chia lại còn sẽ có người có thể bị đá ra, tổng giám đốc nhìn không vừa mắt đối phương đầu tư hay là lại vì tiểu phu nhân?

"Dạ, tổng giám đốc, vậy cuộc họp đồng sự ngày mai có họp không ạ."

"Họp, nhưng mà muốn đổi thành buổi chiều, còn có sau này sau sáu giờ không được sắp xếp cho tôi bất kỳ tiệc giã xao nào."

Rất ít, gần như là không tham dự bất kỳ tiệc xã giao nào, nên Chiến gia có nói hay không nói cũng đều giống nhau, lần đó không phải tổng giám đốc của tập đoàn nào đó chờ anh, chờ đến mặt muốn giật giật, nhìn thấy Chiến gia liền cúi đầu chào 180 độ còn phải khuôn mặt tươi cười chào đón.

Hầu kết chuyển động, Liên Ước giựt giựt khóe miệng, gật đầu, "Được, tôi sẽ nói với trợ lý thư ký."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83-2: Xin hỏi chú cảnh sát có chuyện gì không? (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

"Diệu Diệu, tối hôm qua nghỉ ngơi tốt không, nhìn qua cậu là cô gái mạnh mẽ thật ra lại là một em gái yếu đuối, tớ vừa rời khỏi là cậu phát sốt bị bệnh, chao ôi, cậu rất muốn ở bên cạnh tớ phải không."

Giả bộ than thở, lắc đầu, đỡ Bạch Diệu dậy tựa vào đầu giường ngồi thẳng người, dựa theo lời căn dặn của Cố Lưu Niên đặc biệt chú ý cô ấy uống thuốc.

Khóe miệng trắng bệch cong cong cười một tiếng, nhéo cánh tay múp míp của Noãn Noãn, sức lực yếu không có một chút hơi sức, ngược lại làm cho cả người cô nàng ngưa ngứa cười khanh khách không ngừng.

"Cậu nói đi, tại sao da cậu lại như vậy, đã là phụ nữ lập gia đình rồi phải học được "lấy chồng làm trời", chăm sóc Chiến gia nhà cậu thật tốt, bây giờ tốt

nhất cậu phải làm vậy, đừng suốt ngày mù quáng điên cuồng làm càn, nếu không thì bất kỳ người con gái nào cũng sẽ lợi dụng thời cơ, biết không."

Hôm nay, tiểu thư Bạch rất không bình thường đấy, cũng chỉ là bị cảm lạnh nho nhỏ, không phải là đầu óc bị cháy hỏng rồi chứ.

"Cậu nói gì vậy Diệu Diệu, có phải cậu có chỗ nào khó chịu không, tớ đi gọi Cố Lưu Niên tới đây khám cho cậu?"

Tay nhỏ bé sờ trên trán đầy mồ hôi của Bạch Diệu, đã hạ sốt rồi.

"Tớ nói nghiêm túc với cậu đấy, cậu có thể cũng nghiêm túc nói chuyện với tớ không, nhất là Tinh Hạ kia, còn có người bên cạnh cô ta cậu nhất định phải lưu ý nhiều hơn, Cố Lưu Niên nói Chiến gia cho cậu một vệ sĩ mới đẹp trai đến đây, thế nào, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của cậu không?"

Có lối suy nghĩ linh hoạt đấy, đang nói lại nhảy tới chuyện vệ sĩ rồi, nhưng mà phải nói Thiên Lý cũng coi như là trai đẹp, tướng mạo bản lĩnh còn có người thông minh, còn có hai người phối hợp rất ăn ý, ô, quả thật là vô cùng tốt đẹp.

Làm ra dấu tay cây kéo ở trước mặt Bạch Diệu.

"Hai? Anh ta rất hai?" (*)

(*) Ý nói người ngu ngốc.

Dấu tay hình kéo biến thành ngón trỏ lắc lư sang trái phải, "NO, NO, NO."

"Là vô cùng hài lòng."

"Hiếm có trai đẹp lọt vào mắt cậu."

Bạch Diệu vén chăn lên, xuống giường đi vào toilet, "Tớ muốn đi rửa mặt trang điểm một chút, đại hội toàn khoa buổi tối nhất định phải tham dự, khoa nghệ thuật các cậu không có sao?"

Mở cửa sổ thông gió, Noãn Noãn ở trên ban công âm thanh nghe được lúc có lúc không, nhưng lời của Bạch Diệu vẫn nghe rõ, "Họp cái gì, tớ cũng không có thời gian nghe bọn họ phun nước bọt, tương đương với việc lãng phí sinh mệnh của tớ, cậu cũng đừng đi là được rồi, tớ dẫn cậu đến phòng làm việc chơi."

Trong nhà vệ sinh, tay rửa mặt dừng lại, Bạch Diệu cảm thấy lời đề nghị này rất tốt, thay vì đi trường học ngồi cùng một chỗ với một đám bạn học không quen còn không bằng đi tới văn phòng của Noãn Noãn nán lại sau đó khuya về nhà ngủ, gần đây buôn bán cũng tạm thời buông lỏng một chút, mấy ngày gần đây Nguyệt Chân không có tìm cô ấy, cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, cô ấy phải càng cẩn thận hơn nữa.

"Nghĩ xong chưa, đi với tớ không?" Noãn Noãn đang ở bên cạnh bồn rửa tay nhìn mình trong gương giống như béo lên, mặt cũng tròn, "Ôi, dường như tớ nên giảm cân, chóp mũi cũng nhọn lên rồi."

Bạch Diệu nhún nhún vai, cười không đứng đắn, "Có phải có rồi hay không, ừm! Có thì sinh ra, tớ muốn làm mẹ nuôi của đứa nhỏ, ôi chao, nếu là con gái thì tớ sẽ lấy lòng mua thật nhiều váy đẹp, nếu là con trai thì tớ sẽ mua thật nhiều súng đồ chơi xe tăng cho con trai, ha ha, nghĩ đã thấy vui rồi."

Mặt đen lại, khóe mắt Noãn Noãn giật giật như rút gân, "Cậu đấy, có chứng vọng tưởng sao, yên tâm đi, tớ tuyệt đối sẽ không sinh trước mặt cậu, cho nên nếu cậu sinh con gái thì tớ mua cho con bé thật nhiều váy xinh đẹp, nếu là con trai thì tớ mua cho thằng nhóc thật nhiều súng đồ chơi và xe tăng đồ chơi."

"Dám học theo tớ sao, cẩn thận cái đầu nhỏ thông minh của cậu thành cọng bún đấy."

Nói xong, đưa tay chọc chọc vào trán của cô.

Đứng trước nhà xe, cô nàng do dự, là lái xe màu đen hay là xe màu trắng, tay trái nâng tay phải xoa cằm suy nghĩ sâu xa, sau đó Bạch Diệu đến trước đuôi xe Hummer vỗ lên, "Là chiếc này đi đừng suy nghĩ nữa, thời gian này còn sớm, mau lên xe."

Tay vỗ vỗ cái mông của Noãn Noãn, Bạch Diệu mở cửa tay lái phụ, kéo cửa kính xe xuống, nhất thời một trận gió lạnh thổi vào bên trong.

"Anh yêu, giúp em ném cái chìa khóa nhỏ màu đen kia xuống đi, anh yêu—."

Tay làm thành hình cái loa, giọng nói to kêu quát đến Cổ Thành cũng rung chấn, các người đàn ông trong phòng sách cũng sửng sốt.

Trừ Chiến gia, khóe miệng của tất cả mọi người đều rút lại, không thể cười không thể cười, muốn nhịn xuống, nhưng Cổ Thanh Dạ vẫn không thể nào nhịn được, cười 'hì hì'.

"Cô nhóc thật sự là càng ngày càng thích lão đại của chúng ta, anh yêu! Ha ha....."

Nhìn lại nam chính, vốn là Chiến gia sẽ tức giận phá vỡ bầu trời, nhưng lại nhếch miệng cười, nụ cười mang theo sự hài lòng và lòng sảng khoái, mép môi đẹp kiêu ngạo cong lên, khóe mắt nâng lên như muốn tới trán, cả khuôn mặt tuấn tú đều đã nâng lên, nụ cười tà mị hiếm thấy trên thế gian, mọi người nghĩ thầm tính toán, sau này có nên thêm chữ 'anh yêu' ở phía trước chữ thủ trưởng bọn họ không, có vẻ càng thân mật một chút đấy.

Cô gái nhỏ to gan không chút nào kiêng kỵ ở trước mặt mọi người, người đàn ông không mừng rỡ như điên được gọi là có bệnh kia, tâm của Chiến gia thì nóng nhưng mặt vẫn lạnh, uy nghiêm nhìn Thiên Lý ở xéo phía đối diện, "Đưa xuống cho phu nhân đi, cậu đi theo sau lưng bọn họ, nhớ nhất định không được gây chuyện, giám sát bọn họ chặt chẽ."

Một đường vòng cung, đường cong rất đẹp, một chuỗi chìa khóa 'leng keng' rơi vào giữa bàn tay.

Thiên Lý nắm chặt chìa khóa, gật đầu hiểu.

"Đinh đinh đinh—"

Cửa sổ xe hạ xuống, hai cửa kính tối đen như mực đối diện, người đàn ông sững sờ, mẹ nó, bị phát hiện rồi, cô nhóc này có khả năng phản trinh sát? Thiên Lý bị đả kích lần nữa, từ lúc bắt đầu vào trường cảnh sát đến giờ, lần diễn tập trinh sát nào không phải cậu đều đứng nhất sao, đây là lần đầu tiên bị người ta bắt được, lại là cô gái chưa thành niên, rắc— con tim vỡ ra rồi.

"Phu nhân, trùng hợp thế!"

"Đúng vậy, thật trùng hợp đấy, xuống xe thôi."

Noãn Noãn nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Thiên Lý kinh ngạc giả vờ ngẫu nhiên gặp được, giả bộ, hết sức giả bộ! Diệu Diệu nửa chừng nói muốn uống sữa bò nóng, đúng lúc Noãn Noãn nhớ tới cô ấy còn bị bệnh, thời tiết từ từ chuyển lạnh, mua bịch sữa bò nóng cầm trong tay sẽ luôn thoải mái một chút.

Trên đường đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, Noãn Noãn tức giận xuống xe, lúc tính tiền có người bỗng nhiên hô bên ngoài có tai nạn xe, tất cả mọi người nhìn ra ngoài, Noãn Noãn lo lắng cho sự an toàn của Diệu Diệu liền chạy ra ngoài. Đứng trên vỉa hè, một chiếc Land Rover màu trắng hết sức quen thuộc dừng ở phía sau bọn họ khoảng cách chỉ có một con đường, tầm mắt dời xuống, cô nàng nhếch môi mở cửa lên xe.

Sớm biết là xe mình đã bại lộ, Thiên Lý tuyệt đối sẽ lựa chọn phương tiện giao thông nghèo nhất— xe điện.

"Phiền toái, giúp tôi dắt Bạch Vân dạo chơi, tôi còn có chuyện đi trước, sau khi các người đi dạo xong trực tiếp đi vào từ cửa chính lên lầu tìm tôi là được, cảm ơn nhiều."

Mở mắt kính ra, Noãn Noãn lại nghĩ tới cái gì đó, "Gần đây Bạch Vân khó chịu, nhất định phải đi dạo đến khi nó ị rồi mới trở về."

Khóe miệng Thiên Lý co giật, đầu óc của nhóc con này quá linh hoạt, ngay cả tên của con chó cũng quá quê mùa, Bạch Vân, sao không gọi là Hắc Thổ (*).

(*) Đất đen

Khụ khụ, cô nàng cảm thấy, tên quê mùa thì dễ nuôi, không gọi Cẩu Thặng Tử, Củ Khoai Tây là đã rất nghệ thuật rồi, hơn nữa một con chó Samoyed thiên sứ màu trắng thuần chủng cười tủm tỉm gọi là Bạch Vân thì làm sao, thích kêu thì kêu, cô nàng thích.

Mẹ nó, cậu tới bảo vệ người lại bị bắt dắt chó đi dạo, rầu rĩ ừ một tiếng, dắt lấy xích chó, cúi đầu nhìn Bạch Vân, Bạch Vân thần giao cách cảm cũng nâng đầu lên nhìn cậu, còn làm nũng dựa vào bên chân của Thiên Lý cọ cọ.

"Ồ, cô nàng Bạch Vân rất thích anh, tôi nói chọn anh nhất định không sai mà, vậy thì chúc các người chơi vui vẻ, trước khi về Thái Dương Sơn nhớ ăn cơm."

Lên lầu, liền nhìn thấy Bạch Diệu nằm trên bệ cửa sổ bờ vai run rẩy nói, "Cậu đúng là kẻ bịp bợm, Bạch Vân khó chịu, tớ thấy cậu khó chịu mới đúng đấy, mặt của Thiên Lý cũng tái xanh rồi, đây cũng chính là cậu, cậu có thể đi ăn hiếp binh dưới tay thủ trưởng Chiến mà người ta không cách nào cáu kỉnh được, cậu còn trâu bò hơn cả chồng cậu."

"Cảm ơn đã khen ngợi, mau qua đây ngồi xuống, đừng để cảm lạnh nữa, tớ không chống đỡ được cặp mắt màu tím của Cổ đẹp trai nhà cậu, quá hấp dẫn người ta rồi."

Noãn Noãn chớp mắt, nói đến sắc mặt vui mừng, đột nhiên cô nghĩ tới một vấn đề, "Này, cậu nói xem, cái gì lai với cái gì thì sinh ra đứa con sẽ là đôi mắt màu tím?"

Trên bàn trà, đồ ăn đồ uống cần thiết đều có, đều là trước khi đi Thiên An An chuẩn bị tốt, cô ấy lại biến mất lâu như vậy, cũng không có liên lạc với bất kỳ ai, hôm nay nhìn thấy Chiến Tả cũng là vẻ mặt cười không nổi.

Đang ăn tôm, Diệu Diệu không biết nhún nhún vai, "Vấn đề này cậu tự hỏi Cổ Thanh Dạ đi, lúc tớ nhìn thấy đôi mắt màu tím của anh ấy thì làm tớ giật cả mình, lại còn ngây thơ tưởng rằng là người tiên hiệp xuyên không đấy…" Khẽ cười, "Anh ấy cũng là người đàn ông cặn bã."

"Ha ha, người xưa nói, hận sâu đậm thì yêu cũng sâu đậm, khỏi phải nói, biểu hiện của cậu cắn răng nghiến lợi đối với anh ấy, tớ đều hiểu."

Nhóc con xấu xa vỗ vào cánh tay của Diệu Diệu, vứt cho cô ấy vẻ mặt rất hiểu rõ.

Bạch Diệu đỏ mặt, cúi đầu gặm quả táo, nhìn cô ấy có thể ăn có thể uống, tình trạng tốt hơn nhiều, có lúc thỉnh thoảng trêu chọc cô ấy có thể giảm bớt cơ

thể khó chịu.

Gần đây, phòng vẽ tranh lại thêm rất nhiều học sinh, Noãn Noãn vốn định sau khi tiễn một đám học sinh trước tết vài ngày, văn phòng tạm thời ngừng kinh doanh để chăm sóc cho Chiến gia thật tốt, trong lòng buồn rầu đám học sinh mới tới này nên làm gì bây giờ, thì nghe phía sau có người do dự kêu tên của cô.

"Tinh Tiểu Noãn?"

Mím môi xì khẽ, vẻ mặt Noãn Noãn nghiêm túc xoay người, giọng nói lạnh lùng, "Anh mắt kiếng, không dạy học cho học sinh thật tốt kêu tớ làm gì?"

"Thật sự là cậu, tớ đã nói là cậu, tớ đã nói nhất định là cậu, chuyện kia, chuyện kia…"

Đè cánh tay đang hoa chân múa tay của cậu ta, Noãn Noãn kéo cậu ta qua một bên, "Dạ dạ dạ, là tớ, cậu nói nhỏ một chút được không, sao hả, đã quen chỗ này chưa, có khó khăn gì thì nói với tớ, có hài lòng với tiền lương không?"

Nhắc tới tiền lương, hai đôi mắt của cậu đeo mắt kính sáng loáng, cậu ta rất hài lòng với tiền lương, hôm đó cầm danh thiếp ngồi trên lầu văn phòng, lúc mặt đối mặt với Thiên An An, cậu ta vẫn còn hoảng hốt, Thiên An An trực tiếp nói ra tiền lương là ba vạn khiến cậu ta sợ hãi, An An còn nói đây chỉ là tiền lương khởi điểm, sau này còn có tiền thưởng và trích phần trăm.

"Hài, hài lòng, ha ha, cảm ơn cậu… Cô chủ."

Cậu trai đeo kính gãi gãi đầu cười khúc khích.

Gật đầu một cái, "Hài lòng thì tốt rồi, đáp lại chuyện này chính là cậu phải làm được, tớ tính sau khi đưa đám học sinh này đi thì ăn tết, nơi này tạm thời đóng cửa."

Cậu con trai đeo kính sững sờ, mới vừa rồi còn cười đến rực rỡ vào lúc này thì héo úa rồi, cậu ta đã nói số mình không có tốt như vậy đâu, mới vừa có một công việc ổn định thì nơi này muốn ngừng kinh doanh rồi, cúi đầu không lên tiếng.

"Ha ha, đừng sợ, chỉ là tớ tạm thời không đích thân dạy thôi, nhưng cậu nhất định phải tiếp tục ở lại nơi này, tớ còn có rất nhiều việc cho cậu, tiền lương có thể nhiều hơn so với bây giờ, nếu như không có chuyện gì thì năm mới muốn mời cậu đến nhà tớ chơi."

Nghe được tin tức này, cậu con trai đeo kính sống lại rồi, tinh thần hăng hái gấp trăm lần, "Vậy tớ đi lên lớp trước, cô chủ."

"Này, trở lại!"

"Còn có việc gì sao, cô chủ?"

"Sau này không được gọi tớ là cô chủ, vẫn nên gọi tên của tớ là được rồi, anh trai mắt kiếng."

Gian phòng đối ngoại này là của Thiên An An, cũng là phòng tài chính của cô ấy, mà Dao Dao không có ở đây, trước khi xuất ngoại, nơi này là phòng kế toán kiêm tổng quản lý, thời gian qua việc đời thật sự quá nhanh, khó lường, Noãn Noãn tựa vào trước khung cửa lầu hai nhìn bọn nhỏ dưới lầu, nhớ đến thời gian bọn họ vui vẻ trước đây, bây giờ, cô cũng đã lấy chồng, Dao Dao cũng mang thai, An An lại bị kẹt giữa hai người đàn ông, có lúc cuộc sống chính là một bàn cờ, không đặt xuống hết thì bạn mãi mãi không biết kết quả là gì, nửa đường sẽ có chuyện xấu gì.

Đang suy nghĩ, cửa bỗng nhiên hỗn loạn, một nhóm người lớn ùa vào, "Quản lý của các người là ai, gọi ra cho tôi."

Noãn Noãn nhíu mày, bước nhanh đi xuống lầu, một đám người mặc đồng phục ngăn ở cửa, thân hình cao lớn của người đàn ông chặn lại tất cả tầm mắt của Noãn Noãn, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống, giống như cô là kẻ xấu tội ác tày trời.

Noãn Noãn rất không thoải mái với ánh mắt dò xét tìm tòi của người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc lạnh lùng nói, "Là tôi đây, xin hỏi chú cảnh sát có chuyện gì không?"

Tròng mắt híp lại, người đàn ông hung thần dữ tợn khẽ cong khóe miệng.

"Vậy thì tốt, lục soát thật kỹ từng ngõ ngách cho tôi, không thể bỏ qua bất kỳ chỗ nào."

Muốn lục soát nơi này? Thật là to gan, nhíu mày, cất bước đưa tay chắn trước mặt cảnh sát, "Tại sao các người lục soát nơi này, tôi muốn lý do."

"Hừ, lý do! Có người tố cáo cô tàng trữ ma túy số lượng lớn, tình nghi buôn bán ma túy, lý do này có đủ hay không, tiểu phu nhân Chiến!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Một bức ảnh trắng đen!

Eidt: Tịnh Hảo

"Các người đứng lại cho tôi!"

Noãn Noãn tức giận quát lạnh một tiếng, mọi người kinh hãi, lần trước ở trong quầy rượu Ám, cảnh sát tóm lấy Noãn Noãn và Bạch Diệu với tội danh buôn bán ma túy, bây giờ lại như vậy nữa, lại là ma túy, toàn thân cô gái nhỏ tỏa ra vẻ rét lạnh âm u khiến người ta sợ hãi, lan tỏa ở trong không khí.

"Tiểu phu nhân, tôi khuyên cô thông minh một chút, phối hợp tốt với công việc của chúng tôi, nếu làm ồn ào lớn người hổ thẹn chính là cô, còn có vứt luôn tất cả mặt mũi của nhà họ Chiến."

Người đàn ông này rất lạ mặt, càng ngông cuồng hơn so với mấy người đàn ông lần trước, biết rất rõ thân phận của cô, còn không để Noãn Noãn vào mắt, thể hiện không sợ nhà họ Chiến, một đám người sau lưng anh ta càng giống như là ác nhân đến từ địa ngục, nóng lòng đợi không kịp muốn lục soát nơi này.

"Nếu như các người lục soát không ra thì sao!"

Lại gần một bước, Noãn Noãn ngẩng đầu lên, con ngươi đen khép hờ phát ra ánh sáng, bọn học sinh lần đầu nhìn thấy một đen một trắng đối lập mãnh liệt như vậy.

Cô giáo Tinh bá đạo, thật là uy vũ.

"Không thể nào."

Giọng nói chắc chắn chỉ có hơn Noãn Noãn chứ không kém, anh ta nhất định là có mục đích.

Bước một bước, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp lẳng lặng nhìn chằm chằm chú cảnh sát chắc chắn thành công 100%.

Yên lặng rồi yên lặng…

Hai người cứ giằng co như vậy, ai cũng không dám lên tiếng, hành động.

Trong khi đang suy nghĩ nửa phút, một giây kế tiếp Noãn Noãn nghiêng người làm ra dấu tay xin mời, "Lục soát đi, nhắc nhở các người không được lục lọi làm hỏng những đồ trong này, các người bồi thường không nổi đâu!"

"Lục soát cho tôi!"

Người đàn ông ra lệnh, nhấc chân đi vào bên trong thì bị Noãn Noãn chặn đường đi lại, "Trừ anh ra, bọn họ có thể tùy tiện lục soát."

Chân mày cau lại, người đàn ông khom người nhìn thẳng cô, "Được, vậy tôi nói chuyện phiếm với tiểu phu nhân."

"Cảm ơn, không dám làm phiền, anh mắt kiếng, nhìn chú cảnh sát thật kỹ, không cho anh ta bước vào dù chỉ 1cm."

Xoay người nhanh chóng lên lầu, vào văn phòng làm việc, trong lòng hoảng sợ, tay khẽ run móc điện thoại di động từ trong túi xách ra, tỉnh táo một chút không thể rối loạn tinh thần, nâng mắt, không thấy Diệu Diệu, mẹ nó, cầm điện thoại di động vừa muốn chạy ra cửa, cổ tay căng thẳng.

"Noãn Noãn đừng kêu, là tớ vội vàng xuống lầu, giúp học sinh rời khỏi, tớ cảm thấy người đến không có ý tốt, cậu không thể hoảng sợ biết không, tớ lập tức liên lạc với Cố Thanh Dạ, cậu mau xuống lầu đi."

Gật đầu, đi xuống lầu, anh trai mắt kính canh phòng nghiêm ngặt cố thủ mặt trận lườm người đàn ông mặc đồng phục tức giận lại không biết làm thế nào.

Noãn Noãn không nói lời nào tựa vào cửa sổ sát đất, trong lòng lo lắng mong đợi Thiên Lý trở lại, Bạch Vân không có khó chịu, shit cũng bài tiết một tiếng rồi cũng nên trở về thôi.

"Thủ lĩnh, tìm được!"

Một nhân viên cảnh sát trẻ tuổi vội vã chạy vào từ cửa sau, trong tay giơ lên một túi lớn màu đen, nhìn thể tích số lượng rất to lớn.

"Tiểu phu nhân Chiến, cô không qua đây xem sao, tôi rất hiểu đứa trẻ thượng lưu xã hội các cô rất thích chơi đùa hơn nữa còn chơi rất lớn, nhưng bao lớn như vậy cô không chỉ lấy ra chơi đùa chứ, hay là nhà họ Chiến đưa tiền tiêu vặt cho cô không đủ làm hài lòng, cô dứt khoát đi đường vòng lối tắt."

Cầm lấy bao chứa bột màu trắng lắc lư trước mặt Noãn Noãn, sắc mặt hả hê, đôi mắt tối đen chợt lóe lên sự thù hận rồi biến mất.

Nhìn bao bạch phiến giây lát lại nhìn người đàn ông, yên lặng hồi lâu, lâu đến người đàn ông cho rằng cô nhóc sợ choáng váng sẽ không nói chuyện, lâu đến anh ta muốn móc còng tay ra.

Đáy mắt cô nàng sáng lên, đứng thẳng cầm bao bạch phiến trong tay lắc lắc, bờ môi cong lên vẽ ra đường cong đẹp nhất, xinh đẹp như ánh mặt trời rạng rỡ vào mùa hè, làm lòng người tê dại.

Người đàn ông sững sờ, tin đồn vợ nhỏ của Chiến gia xảo quyệt giống như hồ ly, tâm địa gian xảo quỷ quái cũng đặc biệt có kỹ thuật chỉnh người, hôm nay nhìn thấy từng cái quả thật danh bất hư truyền, trong lòng dựng lên sự phòng bị.

"Đây chính là lý do mà anh đã dự tính trước, hay là các anh sớm biết nơi này của tôi có đồ vật này, tại sao không tới sớm không tới trễ, lại cứ vào lúc tôi tới thì các anh xuất hiện, tôi rất nghi ngờ các anh có mục đích, có phải hay không đại đội trưởng phòng chống ma túy."

"Cô điều tra tôi?"

Vẻ lạnh lùng dâng lên từ đáy mắt của người đàn ông, vươn tay hung hăng kìm chặt cổ tay của Noãn Noãn, sự lạnh lẽo truyền vào toàn thân của cô nàng, đáy lòng thầm mắng, tốt nhất là làm tức chết anh.

"Lấy tay ra cho tôi."

"Gâu gâu gâu—'

Cửa mở ra, Bạch Vân xông vào nhe răng hung ác trừng mắt người đàn ông mặc đồng phục, trong cổ họng phát ra âm thanh gầm nhẹ.

Rốt cuộc, một người một chó trở về, haizz— trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đưa đám nhìn Thiên Lý vừa mới trở về, 'ê ê ê' hồi lâu, vươn tay bắt lấy cậu.

"Khụ khụ khụ ——"

Lên tiếng trả lời, người đàn ông nhìn về phía cửa, "Thì ra là tiểu phu nhân đang đợi cứu binh, đáng tiếc, cũng không thể nào cứu cô được, Tinh Tiểu Noãn, tự mình tàng trữ lượng ma túy lớn, bây giờ tôi phải bắt cô."

"Đại đội trưởng Lý, có phải quá đáng rồi không, tiểu phu nhân chúng tôi anh cũng dám bắt, tôi biết quan mới nhậm chức ba tầng lửa (*), nhưng trận lửa đầu tiên này có phải anh đốt sai rồi không?"

(*) Ý nói là người mới nhậm chức thường hay ra đòn phủ đầu, lấy lòng người, gây dựng tiếng tăm.

Gân xanh trên tay Thiên Lý nổi lên, chính xác giữ chặt động mạch của Lý Tường, cánh tay kia kéo Noãn Noãn bảo vệ ở sau lưng.

"Nhân chứng vật chứng tập hợp lại trong trận lửa này, tôi danh chánh ngôn thuận ngay thẳng!"

Nhân chứng? Thiên Lý và Noãn Noãn đồng thời chau mày, "Ở đâu ra nhân chứng?"

"Đi với tôi một chuyến các người sẽ rõ, đến lúc đó tiểu phu nhân có trong sạch hay không, tự nhiên có thể lộ ra chân tướng."

Người cấp dưới lấy bao bạch phiến kia, thận trọng bỏ vào trong túi vật chứng, một người khác ghé vào bên tai anh ta nhỏ giọng nói mấy câu.

Người đàn ông nghiêng đầu liếc Noãn Noãn, môi lạnh cong lên.

"Đi thôi, tiểu phu nhân, còn có rất nhiều người đang chờ chúng ta đấy."

Thiên Lý còn muốn ngăn lại bị Noãn Noãn cản lại, "Thiên Lý, chúng ta phải đi gặp người làm nhân chứng kia, tôi rất muốn gặp."

"Bạch Diệu Diệu, em đứng lại đó cho anh."

Một tiếng gầm lên truyền đến từ phía sau, Cổ Thanh Dạ tiến lên bắt lấy cánh tay của cô ấy, khóa lại.

"Thả tôi xuống."

Trọn lên giận dữ nhìn người đàn ông thúi không nên xuất hiện này trước mặt.

Đạp chân ga, xe bắn đi như cung tên, vẻ mặt Cổ Thanh Dạ ung dung an nhàn, "Ngoan, ngồi yên, đến nơi anh sẽ thả em xuống."

Hummer lao nhanh trên đường, Bạch Diệu càng nhìn càng có cái gì không đúng, đây không là đường tới cục công an sao, "Anh muốn dẫn tôi đi đâu?"

Cổ Thanh Dạ không trả lời nắm tay nhỏ bé trắng noãn của Diệu Diệu, khẽ mổ một ngụm, nắm trong lòng bàn tay vuốt vuốt.

Bạch Diệu không ngăn cản hành động của anh, tùy ý anh càn rỡ, lòng đang khô héo có một chút tươi mát, nhưng tươi mát đi qua thì có thể hạnh phúc bao nhiêu đây.

Cục công an, phòng thẩm vấn cấp cao tầng 47.

Mẹ nó, cảm giác 'tiến cung' lần thứ hai phức tạp không nói nên lời, Noãn Noãn sau khi đi vào không hề nói một câu, nhắm mắt lại, hai tay khoanh trước ngực, ngồi thẳng tắp, từng đoạn ngắn phức tạp trong đầu ghép lại, chân mày càng nhíu chặt, nói đến đại cục trưởng Nguyên nên xuất hiện cũng không xuất hiện, Thiên Lý vẫn đứng bên ngoài phòng thẩm vấn canh chừng.

Đi vào nơi này đã hai tiếng rồi, cậu còn chưa nhận được một cuộc điện thoại của Chiến Vân Không, nhưng cậu tin tưởng Chiến gia không sẽ không tiếc giá nào bảo vệ Noãn Noãn không có chuyện gì.

Ngoài hành lang, một hàng giày da phát ra tiếng lẹp xẹp trên nền gạch đá cẩm thạch sáng bóng, người đàn ông chờ lâu vứt bỏ tàn thuốc lá giẫm lên dập tắt, liền vào phòng thẩm vấn.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-2: Một bức ảnh trắng đen! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

"Vân Không, sao anh không để tôi ra mặt giải quyết chuyện này hả, anh xem, cô gái nhỏ đã tiều tụy thành dáng vẻ gì rồi, tôi cũng đau lòng."

Đại đội trưởng phòng chống ma túy mới điều nhiệm là do cấp trên trực tiếp bổ nhiệm, anh ta không thuộc cục công an, nói trắng ra là do lãnh đạo ở phía trên.

Chuyện như vậy cục công an không quản lý được, thả hay không thả người còn phải do đại đội trưởng Lý quyết định.

Mấy người đứng ở trong phòng tối, xuyên qua tấm thủy tinh đơn độc của phòng thẩm vấn, Chiến Vân Không âm trầm nhìn cô gái nhỏ bên trong, khóe miệng nâng lên ẩn giấu sự đau lòng, mỗi lần hít thở con tim đều đang run rẩy.

"Nhân tài ở đâu cũng đều tỏa sáng, tôi tin tưởng Noãn Noãn sẽ không làm tôi thất vọng."

"Sao tôi cảm thấy những chuyện liên tiếp có chút kỳ lạ đấy, còn có mấy người không nên trở về lại đều trở về, một đám từng người thay đổi thân phận, lai lịch không thể khinh thường."

Quan Lê Hiên lần mò trên người Nguyên Đông Nam, móc điếu thuốc ra châm cho mình, "Lý Tường không làm lính đặc chủng thật là uổng phí, lão đại, anh nói anh ta không phải có bệnh sao, không làm thầy giáo quân đội lại chạy về làm đội trưởng phòng chống ma túy nho nhỏ, em không tin nổi."

"Từ bây giờ trông chừng Lý Tường thật tốt cho tôi, tôi muốn trong vòng ba ngày biết người mà anh ta tiếp xúc, còn có nói cho mỗi bến tàu, sân bay ra vào lớn, chỉ cần La Hải xuất hiện thì lập tức báo cáo."

Mắt Chiến Vân Không phát ra ánh sáng, rốt cuộc ông già ông vẫn không nhịn được, chờ ông vài chục năm cuối cùng vẫn phải bị tôi đợi đến ngày hôm nay, lần này tôi sẽ cho ông nếm mùi sống không bằng chết là gì.

"Chú à, tôi đã nói 180 lần với chú là thứ bột giặt kia không phải là của tôi, còn có nhân chứng chú nói đâu rồi, còn có tôi khát rồi, rót ly nước đem vào cho tôi, có hiểu thương hoa tiếc ngọc không."

Lý Tường vẫn không nhúc nhích nhìn cô nàng Noãn tự biểu diễn, nỗi hận kia anh ta ghét nhất chính là bị người ta nói già, mình cùng tuổi với người chồng của cô, nhóc con chết tiệt kia hỏi gì cũng không biết còn gọi anh ta là chú, Chiến Vân Không, anh là người lạnh lùng tàn khốc như vậy sao lại tìm một kẻ dở hơi làm vợ như thế, thông minh lanh trí, không trang điểm, môi hồng, ngọt ngào đáng yêu, Lý Tường chưa từng nhìn nhiều phụ nữ, liếc mắt một cái, giờ phút này trong lòng sinh ra một nhánh cây dây leo gãi vào lòng anh ta làm ngứa ngáy.

Noãn Noãn nâng mắt thì ánh mắt đột nhiên dừng lại trên tấm thủy tinh đơn quang, tiêu điểm chính xác đối diện anh ở phía ngoài, nháy mắt, lòng bình tĩnh giống như biển rộng không sóng, từng bọt nước đều giống như đôi bàn tay to vuốt ve trái tim của cô.

"Tôi rất già sao?"

Sau khi Lý Tường lạnh lùng hỏi xong, chính mình cũng sửng sốt một chút, chửi mình giận dỗi với một con nhóc làm gì.

Con ngươi xoay một vòng ở trên trần nhà, sau đó lại vòng trở lại, "Ách —— Muốn tôi nói thật?"

"Nói!"

"Già!"

Noãn Noãn miệng lưỡi nhanh, nói thật.

"Đáng chết chỗ nào già hả!"

Lý Tường tức sùi bọt mép hai mắt phượng trừng lên, lông mày nâng lên đến đỉnh đầu rồi, đến cả bầu trời luôn rồi.

"Anh chỗ nào cũng già hơn ông xã tôi, chú à, chú sống cuộc đời sáu mươi mấy năm rồi, chồng của tôi là 8x đấy."

Miệng nhỏ nhắn kiêu ngạo nhếch lên, mày liễu xinh đẹp nhíu lại, cố ý chọc giận người đàn ông nắm thành quả đấm, Noãn Noãn sợ xương cốt mình sẽ thành bột nhão, cơ thể hơi dựa vào phía sau.

Lại là Chiến Vân Không, chỗ nào mình cũng kém hơn Chiến Vân Không, bàn về thực lực tướng mạo, mọi thứ anh ta đều không thua, chỉ riêng bối cảnh gia đình của anh ta, mặc dù cũng là xuất thân từ con trai nhà giàu nhưng lại không bằng dây mơ rễ má lẫn lộn của nhà họ Chiến.

Ngón tay siết chặt, sắc mặt bình thường, gương mặt của Noãn Noãn khẽ động đậy, xem ra là có hiệu quả, tiếp tục tiến lên, tốt nhất có thể moi ra người nhân chứng.

Tức giận cắn răng, khớp xương trắng bệch, "Lão tử cũng là 8x."

"A, nhìn không ra, chú và chồng tôi là chiến thần, là mãnh tướng, là tướng lĩnh không ai có thể địch nổi, nhưng mà anh chính là một đội trưởng phòng chống ma túy nho nhỏ, sao so được với anh ấy", lén nhìn đáy mắt của Lý Tường bốc lên lửa giận, nói tiếp, "Đúng là tre già măng mọc, anh phải tiếp nhận sự thật."

'Ầm——'

Một quyền nện ở trên mặt bàn, cảnh sát nhỏ vừa mới đưa nước cho Noãn Noãn, nước trong ly bao nhiêu đều bắn vào trên mặt và trên mu bàn tay của cô gái nhỏ.

Nóng giận như vậy, công suất của quạt gió lớn một chút, không chừng núi lửa sẽ phun trào ra, phun lên toàn thân cô.

"Cô tự đâm đầu vào chỗ chết, cô lại dám can đảm không chút kiêng kỵ tán dương tên súc sinh kia trước mặt tôi, ở căn mật thất này, tôi giết chết cô giống như giết chết một con kiến, vô cùng dễ dàng, thức thời một chút, ngậm miệng lại cho tôi."

Lời cảnh cáo âm trầm cũng không hù được cô nàng Noãn, ngược lại Lý Tường nói một từ 'súc sinh' chọc giận Noãn Noãn.

Cơ thể vọt dậy, mở bàn tay nắm cằm cô của Lý Tường ra, tức giận nói, "Anh mới đúng là súc sinh, đừng tưởng rằng anh làm ở trong phòng mật thất, ngay cả nhân chứng vật chứng cũng không có, lục lọi lung tung đồ của tôi, ngoan ngoãn quay trở về chính là tôi sợ anh, hứ, chồng tôi chính là chiến thần, chính là thần, ngay cả gót chân của vũ trụ anh cũng không bằng, tôi không ngậm miệng, tôi muốn nói đấy, tôi làm anh tức chết, ai kêu anh bắt người lung tung, vu cáo bột giặt của tôi là bạch phiến, nói tôi là tay buôn ma túy, anh là người biến thái không biết xấu hổ, anh là 8x hết thời già yếu chỉ sau lão yêu quái…"

Bên trong tập trung diễn trò, Noãn Noãn càng nói càng kích động, cuối cùng còn nhảy lên cái bàn, giống như một người đàn bà chanh chua nhỏ mắng Lý Tường đến sững sờ, tin đồn còn nói, thiên kim thị trưởng Tinh là một trái ớt nhỏ mạnh mẽ, không để ai vào trong mắt, gần như rất ít thiên kim tiểu thư thiếu gia chưa từng chịu sự ức hiếp của cô.

"Mẹ nó, nhóc con thật mạnh mẽ, mắng chửi quá hay, đáng khen."

Quan Lê Hiên vỗ tay ủng hộ, anh đã sớm muốn mắng cẩu vật không có lương tâm này rồi, trước kia ở bộ đội đặc chủng, anh không quen nhìn hành vi và sắc mặt ích kỷ của Lý Tường, bây giờ đổi nghề, vẫn là bộ dáng này, anh ta lấy cái gì mà so với lão đại của bọn họ.

"Đều đã xử lý xong chưa?"

Thời gian hút một điếu thuốc xong cũng không sai biệt lắm, tay Chiến gia phủi phủi tàn tro thuốc lá.

"Tất cả giải quyết xong."

Phong Trác từ bên ngoài đi vào truyền đạt với anh bằng ánh mắt.

Lúc này điện thoại vang lên tiếng nhắc nhở, nhìn dấu tay cây kéo trong màn hình, Chiến gia nâng môi lên.

"Cục trưởng Nguyên, ba phút sau xin anh tự mình đón Noãn Noãn ra, tôi ở cửa lớn chờ các người."

Trong phòng thẩm vấn.

Noãn Noãn dứt khoát đứng ở trên bàn, ôm đầu gối trừng mắt nhìn vẻ mặt mây đen của Lý Tường, cách vài lần liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay giống như anh ta đang chờ cái gì.

Chỉ thấy Lý Tường đột nhiên đứng lên, cơ thể Noãn Noãn bổ nhào lên bắt lấy tay áo của anh ta.

"Anh đi đâu?"

"Buông tay."

"Anh đi rồi tôi sẽ sợ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, xấu hổ cúi đầu.

Cô nàng bắt lấy, tay của Lý Tường run lên, như bị điện kích một cái.

Ba phút trôi qua rất nhanh, cửa bị mở ra, vẻ mặt du côn ngoài cửa hình như là Nguyên Đông Nam, gian xảo ngậm điếu thuốc lá, tai phải còn móc một điếu, Noãn Noãn nhìn anh ta giống như làm nghề dân công lắp đặt thiết bị.

Điều này cũng không thể trách ánh mắt của cô gái nhỏ, gần đây cục trưởng cục công an tự mình ẩn giấu trong hiện trường thi công tòa nhà AB, có thể sạch sẽ chỉnh tề đến đâu chứ.

"Noãn Noãn, em đói đến chóng mặt sao, muốn ăn heo thì bây giờ anh trai dẫn em đi, mau buông tay của đội trưởng Lý ra, người ta rất bận rộn đấy."

"Ây da, đội trưởng Lý, vậy thì không quấy rầy, tôi nên trở về ăn cơm, anh cũng tan làm sớm một chút đi."

Nhảy xuống cái bàn như cơn gió, nhưng chân còn lơ lửng giữa không trung, Lý Tường nhanh hơn cô một bước, ôm eo của cô, lại gần bên tai của Noãn Noãn, "Tôi nói cô có thể đi được chưa?"

Toàn thân cứng đờ, sự rét lạnh trên cơ thể người đàn ông cách quần áo theo lỗ chân lông chui vào trong máu của cô, nháy mắt, Noãn Noãn hít thở không thông.

"Buông tôi ra, buông ra, Nguyên Đông Nam, em muốn rời khỏi nơi này, người biến thái này, cục trưởng Nguyên, em không muốn ở trong chỗ này, em là công dân tốt bụng, em là người trong sạch, em là người tốt, hu hu— buông tôi ra chú Lý, buông tôi ra đi…"

Mặt Nguyên Đông Nam tối đen lại, thật sự là nghe không nổi nữa, lời nói của cô nàng không đầu không đuôi, lúc gào thét cũng rất làm cho người ta sợ hãi.

Ho khan một tiếng, Nguyên Đông Nam biến sắc nói, "Đội trưởng Lý, buông Noãn Noãn ra, về vật chứng và nhân chứng của anh, cấp trên đã kiểm tra qua rồi, bạch phiến quả thật là bột giặt, nhân chứng là tên côn đồ vì tiền, tất cả những thứ này đều không thành lập, tổng kết chính là, anh bắt sai người."

Mày nhíu lại, Lý Tường không buông tay, ngược lại càng thêm kiềm chặt hơn, Noãn Noãn chỉ cảm thấy xương sườn sắp trẹo, ruột sắp lòi ra, móng tay bấm vào trong thịt mu bàn tay của Lý Tường, hai chân ở phía sau đạp phạch phạch như con cá chết.

"Chiến Vân Không vì một người con gái làm như vậy rất ngu xuẩn!"

Trong lòng đã rõ ràng, anh ta bị nhóc con này đùa giỡn, bị tất cả mọi người đùa giỡn.

"Tinh Tiểu Noãn, ngồi dậy ăn cơm cho anh."

Dọc theo đường đi, nhóc con cũng không ngẩng đầu nhìn anh, điều này làm cho Chiến gia cao cao tại thượng càng thêm cực kỳ khó chịu.

Che kín đầu lăn qua lăn lại ở trong chăn, không ló ra nhìn anh, từ chối nói chuyện với nhau.

Bên giường lún xuống, Chiến Vân Không xoa xoa khuôn mặt thanh tú lạnh băng, hít một hơi thật sâu, nóng nảy nắm lấy một góc chăn dùng sức kéo ra, nhưng kéo không ra.

"Chúng ta nói chuyện đàng hoàng, em ra ngoài!"

"Không nói!"

Tiếng vọng ù ù trong chăn, cô nhóc Noãn lúc này phẫn nộ, bị giam suốt bốn tiếng không thấy bóng dáng người đàn ông của cô, còn muốn kéo dài thời gian cô cùng một chỗ với tên đội trưởng biến thái, cho dù mọi người tranh giành cướp đoạt từng giây giúp cô, sao không thể phái người đáng tin cậy vào cùng với cô, trừ một người ra, trừ một cái bàn ra, trừ một cái ghế ra, là một người biến thái không còn gì khác.

"Noãn Noãn của anh, anh nhận lỗi với em, xin lỗi, anh xin thề, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, nhất định sẽ không, em ra có được hay không."

Nhường nhịn hết mức, gia cũng sắp vỗ tay cho mình, ừ, không tệ, làm rất tuyệt, đối với cô dâu trừ thương chính là yêu, không còn gì khác.

"Giữ lời nói?"

Noãn Noãn đột nhiên ngồi dậy vừa đúng đụng phải Chiến Vân Không, đầu để sát vào nhau, "Đừng kích động, anh nói được làm được."

Kêu rên xoa xoa cằm đau, một tay vén tóc tơ rơi xuống, "Ngồi đàng hoàng, anh kể chuyện cũ cho em nghe, muốn nghe không?"

"Nghe."

"Ăn cơm trước đi."

"Được."

Ngồi ở trên giường ăn từng là một trong những việc cấm Noãn Noãn của Chiến Vân Không, mà bây giờ nhìn hình ảnh cô dâu của mình ăn như hổ đói, không nhã nhặn ở trong mắt người đàn ông lại đẹp như vậy, đây chính là trong mắt người tình là Tây Thi.

"Cha, cha đã xem tài liệu qua rồi!"

Một chén Bích Loa Xuân (một loại trà xanh) hảo hạng hương thơm bay nhẹ nhàng cả phòng sách, toàn thân Long Lân phẳng phiu đứng lặng ở trước cửa sổ nhìn bóng đêm mờ mịt, đôi mắt màu đen hòa vào ngoài cửa sổ, tầm mắt mất đi tiêu điểm ở phương xa.

Xoay người cầm danh sách ở trên mặt bàn, ánh mắt khẽ nhìn, "Con cảm thấy ai có khả năng có quan hệ với Thu Ca?"

"Chuyện này không nói được, con còn phải cần một khoảng thời gian điều tra và ngầm hỏi từ từ."

Lãnh Thương rót cho mình một cốc trà lớn uống cạn hết, người trẻ tuổi phần lớn thích uống bia rượu, dáng vẻ này giống như một ông già thích uống trà.

Chân mày bỗng nhíu lại, "Tại sao của con là cốc trà, của cha là chén trà, không công bằng lắm đấy!"

'Phốc ——'

Mím môi, có một chút nước đọng lại, Lãnh Thương sửng sốt, ly lớn nhỏ cũng muốn tranh luận, ông nói đùa hay là chọc anh đây, "Con vì không muốn để cha đi tiểu đêm nên con mới đổi thành ly nhỏ, cha còn nhớ lần trước mê rượu sau khi uống nhiều kết quả như thế nào không, nửa đêm mắc tiểu thiếu chút nữa ngã sấp xuống từ trên lầu, còn có, còn có lần kia…"

"Ôi, được được được, dừng lại."

Long Lân lắc lắc tay, mím môi, "Nhóc con, bây giờ càng lúc càng giống một mụ già rồi, ngày mai con phải đi xem mắt, cũng phải có một cô gái quản con thật tốt, đừng suốt ngày đi theo ông già như cha dính cùng một chỗ, con không phiền nhưng cha cũng đã phiền rồi."

"Ha ha, cha nói lời này làm tổn thương đến trái tim của con trai đấy, con còn định theo cha cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, dạo bước trong nắng chiều hoàng hôn đấy.

Ấm trà tử sa (*) tinh xảo, Lãnh Thương cầm khay trà nhếch môi cười, "Nghỉ ngơi sớm một chút, trước lễ Giáng Sinh, con sẽ cho cha một đáp án."

(*) Một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

Lúc cửa khép lại, Lãnh Thương chui đầu vào, "Câu nói cuối cùng đêm nay, con không đi xem mắt, con muốn ở chung với cha mãi mãi."

"Cha cho con một bàn tay lớn."

Long Lân vung tay lên, Lãnh Thương chán ghét ném một nụ hôn gió sau đó bịch một tiếng, đóng chặt cửa phòng sách.

Đầu ngón tay khẽ vuốt một tấm hình trắng đen, người con gái rất đẹp, rất dịu dàng, trong ngực ôm một đứa con nít dễ thương, một đôi mắt to màu đen trong suốt như sương mù nơi suối thiêng liêng trên thiên đường, trên cổ còn mang một sợi dây chuyền có chữ cái giống như trên cổ người con gái.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tại sao là anh?

Edit: Tịnh Hảo

Cơn gió cuối thu thổi vào tháng mười hai mùa đông rét lạnh.

Còn một tuần nữa là đến lễ Giáng sinh.

Lần trước bởi vì Lý Tường khinh thường sơ suất, bị Noãn Noãn làm tức giận đến bỏ đi vật chứng và nhân chứng, ở nhà không bước ra khỏi cửa một tuần, nhưng không giống như lời đồn bên ngoài nói đại đội trưởng phòng chống ma túy mới nhậm chức bị một cô bé nhỏ đùa giỡn đến bị bệnh mà trong lúc này anh ta bí mật gặp mặt một nhân vật thần bí.

"Lần này là cậu khinh địch rồi, muốn bắt cô ấy lần thứ ba chỉ khó càng thêm khó, nhưng mà bắt được cô ấy chúng ta cũng sẽ có biện pháp đối với Chiến Vân Không."

"Thật xin lỗi, là sơ sót của tôi."

Lý Tường cung kính cúi chào người đàn ông trung niên, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, người đàn ông hơi có chút phát tướng sững sờ, "Ha ha, Tường Tử, cậu không cần tự trách mình, tôi hiểu sự thù hận đối với người đã phá hủy người nhà cậu thì đau đớn ra sao, nhưng mà cậu yên tâm, ngày Chiến Vân Không chết sắp tới rồi."

La Hải tiến vào trong ghế dựa, lấy gối đệm nâng một chân lên đặt trên bàn trà.

"Tôi đã giúp ông hẹn bác sĩ, thời gian tôi sẽ sớm sắp xếp trước khi tết Dương Lịch sẽ làm phẫu thuật, năm nay chúng ta ở lại Cổ Thành ăn tết đi, chuyện này không phải là hy vọng rất nhiều năm của ông sao!"

"Cậu sắp xếp là được, trong khoảng thời gian này tôi muốn nghỉ ngơi, chuyện tổ chức cậu phụ trách giải quyết, tất cả hành động để đến năm sau bắt đầu tiến hành, mùa xuân tháng ba hoa nở là lúc đánh giặc tốt nhất."

Kể từ sau khi bức hình giường chiếu nổi lên phong ba, trôi qua cũng đã một khoảng thời gian, trong lúc tuần diễn của Phong Tây càng hừng hực khí thế tiến hành, Tiêu Tuấn lại biến mất trong tầm nhìn của đại chúng, ngay cả bây giờ Đường Đóa cũng không tìm thấy người của anh ta.

Ở một quán rượu tỉnh S.

"Tới đây tới đây, chủ tịch tỉnh Nguyệt, chúc mừng ông sắp đi rồi, bữa cơm tối nay xem như chúng tôi vì ông bạn già mà làm những thứ này, tới đây, chúng ta cạn ly."

"Ha ha, cảm ơn cảm ơn, anh em tốt của tôi, tôi có thể trở lại Cổ Thành lần thứ hai thật sự cũng không ngờ tới, vốn định ở chỗ này an dưỡng tuổi già, suy nghĩ đến chuyện rời khỏi các ông chiến đấu nhiều năm, tôi cũng rất không nỡ, tới đây, ly rượu này tôi mời các ông."

"Cạn ly, cạn…"

Nguyệt Trường Cát uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó lại kính hai ly nữa, trong bữa tiệc mọi người đa số nói chuyện đều hùa theo nịnh bợ, đơn giản chính là để Nguyệt Trường Cát đừng quên bọn họ, sau này còn chiếu cố nhiều chuyện khác…

Tiêu Tuấn chỉ uống nước trà, không chen vào một câu nói, chỉ lẳng lặng nhìn tất cả ở đây.

Trải qua mấy ngày nay, anh ta vẫn sống bên cạnh Nguyệt Trường Cát, từ từ lấy sự tin tưởng của ông, nhưng lòng nghi ngờ của ông già kia vô cùng lớn, muốn xâm nhập hoàn toàn vào nội bộ còn cần một ít thời gian và thủ đoạn.

Nhà cổ.

Mặt trời giữa trưa chói chang cao cao trên trên đỉnh đầu, một cô gái mặc áo bông màu đen trên đỉnh đầu là nón cói, ngồi chồm hổm ở trên lối đi trong sân, không biết đang làm cái gì.

Vương Linh vừa mới vào cửa, vốn muốn trực tiếp lên lầu chạy thẳng tới phòng sách, cũng dừng bước lại ở ngoài cửa.

"Noãn Noãn, em làm gì vậy?"

Ngón tay nhỏ trắng chạm nhẹ vào sau lưng người con gái mặc áo đen, chỉ thấy cô gái áo đen dừng động tác bỗng nhiên quay đầu lại, dọa Vương Linh nhảy dựng.

Đầu đội nón cói, mặt mang mắt kính rất lớn, khẩu trang màu đen, không nhìn thấy một chút xíu khuôn mặt của Noãn Noãn, "Chị Linh, chị tới rồi."

Giọng nói rầu rĩ ép xuống thật thấp, Vương Linh nhìn xung quanh rồi nhìn đến thân thể phía trước, "Em làm gì vậy, toàn thân là trang phục này còn thì thầm, em muốn hù chết chị à."

Lấy khẩu trang và mắt kính xuống, Noãn Noãn cười ha ha, nhỏ giọng nói: "Em đang chôn đồ đấy, lễ Giáng sinh sắp đến rồi, em chuẩn bị cho Chiến gia một kinh hỉ, chị nhất định phải giữ bí mật giúp em nhé!"

"À, thì ra là chuẩn bị cho ông xã, vậy tụi chị có thể được nhận quà hay không, tiểu phu nhân?"

Bả vai khẽ húc Noãn Noãn, mắt to xinh đẹp của Vương Linh nghiêng mắt nhìn cô nhóc áo đen.

“Đương nhiên là có, em đều đã chuẩn bị xong rồi, mọi người chờ nhận quà đi, đảm bảo mọi người hài lòng.”

Sự kiện ‘bột giặt’ kia không ảnh hưởng đến hoạt động của phòng làm việc, tin tức Noãn Noãn bị bắt cũng không truyền ra bên ngoài, có lẽ ai hành động trong này cũng chỉ có bản thân người đó rõ nhất.

Cất chậu hoa vào vị trí ban đầu, tay vỗ vỗ trên đất khô, khuôn mặt nhỏ nhắn hài lòng khẽ cười hì hì, thính tai nghe được âm thanh có xe ở ngoài cửa lớn.

“Noãn Noãn, mau thay quần áo đi, đi mua đồ với mẹ.”

Mộ Thanh Nhi vừa mới xuống xe liền nhìn ra người con gái mặc áo đen ở trong sân là ai, làm sao bà không nhận ra con dâu của mình chứ.

Sống lưng cả kinh, ảo não cúi đầu than thở, cô cải trang liền thất bại như vậy sao.

Tắm rửa nhanh chóng, đổi một bộ quần áo, cầm túi xách lên bay xuống lầu chui vào trong xe, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Đông đang bưng nước canh.

Lầu ba, có một đôi mắt phía sau rèm cửa sổ, áo ngủ hai dây sợi tơ tằm màu tím làm nổi bật lên làn da của Tinh Hạ càng thêm xinh đẹp, mái tóc thẳng dài tùy ý rơi loạn ở trước ngực, chân trần đứng trên tấm thảm dày, một đôi đùi đẹp vô cùng hấp dẫn, thấy Tiểu Đông ở ngoài cửa đỏ mắt tía tai nuốt nước miếng, quên đặt canh trong tay xuống.

“Noãn Noãn vội vàng như vậy là đi đâu vậy?”

Vươn cổ mảnh khảnh, chóp mũi khẽ ngửi ở cạnh chén, cười quyến rũ, lúm đồng tiền nhàn nhạt hiện ra, “Ôi thơm quá, cảm ơn Tiểu Đông.”

“Ách— không có gì biểu tiểu thư, tôi còn có việc phải đi trước.”

“Đợi chút.”

Tinh Hạ gọi Tiểu Đông đã đi ra ngoài, “Biểu tiểu thư có gì phân phó?”

Lòng bàn tay đầy mồ hôi giống như mới tắm ra, trong lòng Tiểu Đông hận, Quan thiếu phái cậu đến đây sống làm gì, bây giờ cậu thà ở nông trường bộ đội cho heo ăn.

“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tiểu phu nhân nhà cậu đi đâu?”

“Đi theo phu nhân đi mua đồ.”

Đi ra ngoài? Khóe mắt Tinh Hạ sáng lên, một bắp chân thon dài tao nhã đặt trên bệ cửa sổ, uống từng muỗng canh dưỡng sắc đẹp.

Những năm trước, e rằng Mộ Thanh Nhi quá bận rộn, gần đây Đường Đóa lại có một đống chuyện lớn đè lên người, thừa dịp hôm nay rảnh rỗi mang cô con dâu nhỏ đi mua đồ cần dùng cho năm mới trước, hằng năm vào cuối năm, nhà họ Chiến đều náo nhiệt lạ thường, nhưng thiếu một mình Chiến Vân Không, mà năm nay lại không giống vậy, đã cưới vợ rồi còn sợ anh không trở về nhà sao?

“Con gái, lễ Giáng Sinh muốn quà gì cứ nói với mẹ, mẹ tặng cho con.”

Khoác vào cánh tay của mẹ chồng, đầu nhỏ thân mật tựa vào trên vai Mộ Thanh Nhi, “Quà của con chính là hy vọng mong ước của con được thực hiện.”

“Nguyện vọng gì?”

“Nguyện vọng chính là hy vọng người con yêu và mọi người yêu con đều có thể hạnh phúc vui vẻ mãi mãi, ha ha rất bình thường ạ, nhưng con cảm thấy những điều này mới chân thật.”

Mộ Thanh Nhi sững sờ, nhóc con không cần quần áo cao cấp, túi xách hàng hiệu cũng không phải là vàng bạc châu báu mà là có một mong muốn, một mong ước bình thường nhưng lại thấm đẫm tình cảm chân thực, bà rất vui khi Chiến Vân Không cưới được cô gái nhìn như có vẻ ngang ngược nhưng lại thông minh và có trái tim nóng làm vợ.

“Thật ngoan, nhưng mà hôm nay mẹ nhất định phải tặng cho con một món quà giống như vậy, đi, hôm nay chúng ta phải tàn sát phố mua sắm đến đỏ máu, có được hay không?”

“Được ạ!”

Hai mẹ con mang một túi tiền lớn và bao thẻ vàng lớn, khí thế ngập trời vào thang máy VIP.

Đúng lúc này, một bóng đen vội vàng lặn mất ở cầu thang, còn cải trang thích hợp hơn cả Noãn Noãn.

Bệnh viện quân đội.

“Mang thai bao lâu rồi?”

"Có hơn ba tháng!"

Đông Phương Chi Dao xoa xoa, giọng nói mang theo vẻ ngượng ngùng, trong lòng cô gái nhỏ bay loạn, không nghĩ tới anh sẽ đến thăm mình, bây giờ cũng không nhìn ra anh có chút ý nghĩ muốn bỏ đứa bé.

"Em rất muốn sinh đứa bé ra?"

Cố Trì đưa lưng về phía Dao Dao, che lại ánh mặt trời lớn, nhưng vẫn có chút tia xuyên qua bả vai anh và khe hở rèm cửa sổ, chiếu vào bên trong phòng, rọi vào trong lòng bàn tay cô, tay nâng lên muốn buộc lấy ánh sáng nhạt ấm ấm, nở nụ cười, duyên phận ở thế gian này rất kỳ diệu có lẽ giống như nơi mà ánh mặt trời đã lâu không chiếu tới, nó sống lén lút, kiên cường đợi đến ngày nào đó nghênh đón ánh mặt trời.

"Ừ, anh không cần lo lắng cho em cái gì, em biết đêm hôm đó ở trong lòng anh, em chẳng qua là kẻ thế thân của cô ấy, nhưng mà anh yên tâm, em rất tự mình biết mình, em sẽ không vọng tưởng anh sẽ hứa hẹn gì với em, chuyện đứa bé cũng là chuyện của một mình em, sẽ không làm anh khó xử, hôm nay anh có thể đến thăm em, em đã rất vui rồi, nhưng mà sau này chúng ta không nên gặp lại nữa."

"Nói xong rồi sao?"

Cố Trì xoay người đi tới, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn còn chưa khôi phục tốt lắm, vẫn có chút tái nhợt trên giường bệnh kia, dứt khoát ngồi ở cạnh giường giúp cô nâng góc chăn, thở dài, môi mỏng cong lên.

"Dưỡng cơ thể tốt một chút thì dời đến chỗ của anh ở, anh sẽ không để cho người phụ nữ của anh xảy ra chuyện ngã giường nguy hiểm lần nữa."

Khiếp sợ, thật sự rất khiếp sợ, Đông Phương Chi Dao ngơ ngác nhìn người đàn ông bởi vì cười mà ánh mắt cong lên nhìn đẹp mắt như thế làm cho cô cảm thấy ấm lòng, mặc kệ câu nói kia của anh có phải xuất phát từ thật lòng hay không, Dao Dao cũng cảm thấy tất cả mọi chuyện đều đáng giá rồi, mặc kệ là ở nước Pháp vì cứu anh mà thiếu chút nữa gặp phải cường bạo, còn vì tìm bác sĩ cho anh mà quỳ cả đêm vào lúc mưa to gió lớn, tất cả đều đáng giá, nguyện vọng của cô không cao, chỉ cần có thể nán lại một giây ở bên cạnh anh đối với cô đều là hạnh phúc xa xỉ.

"Gần đây anh có chút bận, anh trai của em anh sẽ tự mình đi nói, em không cần lo lắng, ở chỗ của anh, anh cũng tiện chăm sóc em và bảo bảo, trong khoảng thời gian này anh sẽ thường đến thăm em, không cho em nói cái gì em rất ồn, chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào, kết tinh của anh và em đều đã ở chỗ này đây, chẳng lẽ em còn muốn làm người mẹ đơn thân ôm quả bóng chạy sao?"

Bàn tay xoa bụng bằng phẳng còn chưa lộ rõ của Đông Phương Chi Dao, ấm áp từ lòng bàn tay lan tỏa, vô hình trung nóng lên khắc sâu vào trong cơ thể và máu của cô.

"Anh, anh không cần bởi vì em mang thai bảo bảo liền đối xử tốt với em như vậy, tự em có thể mang bảo bảo…"

Che lại đôi môi vẫn còn muốn nói tiếp của cô, sự ôn nhu mềm mại trên bờ môi ngọt ngào khẽ tỏa ra, xúc cảm ấm áp làm khơi dậy khát vọng đã ngủ say rất lâu của Cố Trì, muốn càng hôn sâu hơn nữa nhưng đầu óc tỉnh táo lại, bây giờ điều cô cần nhất chính là dưỡng bệnh, cảm xúc không được quá kích động, cánh môi xa nhau, người đàn ông khẽ ngẩng đầu hôn lên trên trán trơn bóng đầy đặn của cô.

Tròng mắt mờ mịt một mảnh, mê hoặc tụ lại càng muốn nhịn lại càng muốn quên, gương mặt ửng hồng, "Có phải anh thấy em đáng thương không, em không cần sự thương cảm của anh."

"Không phải đáng thương mà là đáng giận!"

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, gần đây vì bị phản ứng của mang thai giày vò nên gầy đi trông thấy của Đông Phương Chi Dao, Cố Trì cố ý làm nghiêm mặt lên, chuyện anh được làm cha này vừa vui mừng vừa bị dọa sợ, nếu không phải nhờ một đấm kia của Noãn Noãn anh còn không biết tin mình sắp làm cha.

Dao Dao sững sờ, cúi đầu cắn chặt đôi môi, vuốt ve tay của anh, nắm chặt chăn, quả nhiên vẫn là mình tự suy nghĩ nhiều, làm sao anh có thể thích mình chứ, có lẽ ở trong lòng anh mãi mãi không có một vị trí cho mình, bỏ đi, còn cầu mong gì nữa chứ, bây giờ anh ở trước mặt mình cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Cố Trì nhìn vẻ mặt mất mát của cô, cúi đầu cười, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy liền rời khỏi.

"Anh Cố, lời nói có bao nhiêu phần thật lòng, tôi còn phải tự mình kiểm chứng."

Cố Trì ra cửa nâng mắt chợt ngẩn ra, tình huống ở ngoài cửa là gì đây, vẻ mặt xem xét kỹ càng của một nam một nữ, ánh mắt đảo quanh ở trên người mình.

"Tôi ở trong lòng phu nhân Chiến chính là giả tạo như thế sao."

Cố Trì nghiêng người, vai kề vai với Noãn Noãn đứng ở trên hành lang cầu thang bộ, đôi tay đặt trong túi áo khoác, anh muốn cảm ơn Noãn Noãn đã nói cho anh biết chuyện này, bằng không nhà họ Đông Phương tuyệt đối sẽ không cho phép Dao Dao sinh đứa bé không có danh phận này.

"Hừ, trước kia không phải nhưng bây giờ phải, tôi rất ngạc nhiên, anh thật sự mất trí nhớ hay là giả bộ." Con ngươi quay một vòng đến sát vào, "Hay là anh thực hiện nhiệm vụ bí mật gì đó không thể tiết lộ?"

"Cô gái nhỏ, tò mò hại chết người, tôi có thể xin em giúp một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

Hóa thân thành chính nghĩa, chỉ cần không phải đốt nhà giết người cướp bóc phạm pháp, Noãn Noãn nhất định sẽ không từ chối, suy nghĩ một chút có thể là chuyện của Dao Dao, "Nói đi nhất định làm được."

Tay Cố Trì nắm thành quyền, khẽ ho nhẹ, "Tôi mong em giúp tôi chăm sóc tốt cho Dao Dao, khoảng thời gian sau này tôi sẽ rất bận, còn phải ra nước ngoài, ở Cổ Thành rộng lớn này, tôi chỉ tin tưởng một mình em."

Lưng quay lại bước tới, vòng quanh người đàn ông quan sát một vòng từ dưới lên trên, "Anh tuyệt đối có vấn đề, chỉ là coi như anh không nói tôi cũng sẽ chăm sóc Dao Dao, anh hãy yên tâm, chỉ cần anh thật lòng với Dao Dao thì tốt hơn."

"Phải nói tiểu phu nhân Chiến đơn thuần vẫn thông minh nhất có thể nhìn thấu tất cả của người kia, năm mới chúng ta gặp."

Nói xong, bàn tay to của Cố Trì vuốt vuốt mái tóc của Noãn Noãn, tay dời xuống dưới nhéo nhéo lỗ tai của cô nhóc, sau đó thì rời đi.

Thiên Lý nhíu lông mày, nhìn Noãn Noãn không nhúc nhích, nghi ngờ đi tới, hai bàn tay vẫy vẫy trước mặt cô, "Wey wey wey, người đi xa rồi đấy, đừng nhìn nữa, mau hồi hồn."

"Ừm, đi thôi."

Tay còn chưa vỗ vào sau lưng của cô, sau lưng liền bị một giọng nói bất ngờ làm cho toàn thân sợ đến mức muốn tê dại.

"Noãn Noãn!"

Đi chưa được mấy bước chợt nghe phía sau có người gọi, Thiên Lý rất nhanh nắm chặt cổ tay của cô nàng, nhỏ giọng nói, "Đừng quay đầu."

"Tại sao?"

Tay lại nắm thật chặt, Thiên Lý nghiêng đầu nhìn về phía sau cô, "Tại sao cái gì."

"Hừm, tôi phải quay đầu lại, chị Niệm Tình gọi tôi đấy, không trả lời thì không lễ phép."

"Tôi nói không được thì không được, đi nhanh lên."

Thiên Lý kéo Noãn Noãn không nghe lời đi về phía trước, trời sinh cô gái nhỏ thích phản kháng, càng không cho làm gì thì cô càng cùng Thiên Lý cậy mạnh, buổi tối ở bệnh viện người lui tới tương đối nhiều, nhìn hai đứa trẻ trẻ trung xinh xắn không bình thường ở chung với nhau, người xung quanh cũng nhịn không được nhìn vài lần.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85-2: Tại sao là anh? (tiếp)

"Hai người các em làm sao vậy?"

Giang Niệm Tình từ phía sau đi tới, trong ngực ôm một đống thuốc và bệnh án lớn, còn có mấy chai thuốc không cẩn thận rơi trên mặt đất.

Ánh mắt của Thiên Lý lơ đãng lướt nhanh trong ngực của Giang Niệm Tình, sau đó khom người giúp cô ta nhặt chai thuốc lên.

"Cảm ơn cậu, trai đẹp, Noãn Noãn, người này là?"

Giang Niệm Tình nghịch ngợm nhướng mày, ánh nắng chiếu vào nốt ruồi mỹ nhân xinh đẹp làm cả người cô nổi bật và quyến rũ.

"Đây là anh trai em, ha ha, tụi em cầm giúp chị nha, chị ôm nhiều thuốc đến quầy y tá như vậy nhất định sẽ rớt xuống nữa."

Thiên Lý ở phía sau nhéo Noãn Noãn một cái cảnh cáo cô không được xen vào chuyện của người khác, Noãn Noãn quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cậu, cười tít mắt cắn môi, giọng nói phát ra từ trong bụng, "Tôi nói rồi, anh nhất định phải cầm giúp chị ấy, đừng biểu hiện dáng vẻ không thích chị ấy rõ ràng như thế."

Quay đầu trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rực rỡ lấy đồ trong ngực của Giang Niệm Tình đưa cho Thiên Lý, kéo cô ta, hai người đi tới quầy y tá, để lại

Thiên Lý đẩy mây đen ở phía sau, đột nhiên ánh mắt sáng lên, suy nghĩ lời nói của Noãn Noãn vừa mới nói với cậu, giống như có thêm nhận thức mới về cô gái nhỏ.

Đông Phương Chi Dao để cho người giúp việc tan việc sớm, cơm tối vốn là Noãn Noãn đưa tới nhưng cô nhóc không nghe lời lại cứ khăng khăng kêu Thiên Lý giúp cầm đồ, Dao Dao vẫn yên lặng sau nụ hôn với Cố Trì vào buổi nắng chiều, thật giống như là đang nằm mơ giữa ban ngày, không nghĩ tới anh sẽ nói mình là người phụ nữ của anh, cô không phải một mình chiến đấu, hóa ra ở sau lưng cô còn có anh, vậy tất cả sẽ không khó khăn nữa.

Có thể là do mang thai, trong nụ cười của Đông Phương Chi Dao ngày càng ôn hòa và chờ mong bảo bảo, tay xoa nhẹ vào bụng nhỏ, thì thầm, bảo bảo, hôm nay cha đến thăm chúng ta rồi, cha rất yêu con, bảo bảo phải khỏe mạnh lớn lên, còn có sáu tháng nữa chúng ta sẽ được gặp nhau.

'Ầm' tiếng cửa bị người ta một cước đá văng ra, hai người đàn ông này vô cùng to lớn cất bước đi tới, một người trong đó còn vác một gậy bóng chày, dọa cô y tá nhỏ kiểm tra giường bệnh, tay run run, cây bút thuận theo quỹ đạo rớt xuống bên chân của người đàn ông.

"Anh… anh, các anh đang làm gì, lập tức đi ra ngoài."

Lực nói cơ hồ rất yêu, cô y tá nhỏ run rẩy ngăn trước mặt của Đông Phương Chi Dao tựa như tư thế gà mẹ bảo vệ gà con, cơ thể nhỏ nhắn đơn độc run rẩy, nếu như miệng thổi một hơi cũng có thể thổi bay cô ấy đi, người đàn ông vác gậy bóng chày cười nhạo một tiếng, một chân đi qua bên sofa ngồi xuống cái ghế vừa lúc chắn ngang cửa chặt chẽ, tóc của người đàn ông nhiều màu sắc như con gà ngũ sắc, cầm quả táo ở trên bàn lên bắt đầu ăn, bốn con mắt xấu xa gian ác nhìn chằm chằm Đông Phương Chi Dao yên lặng.

Khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Cô y tá nhỏ dứt khoát ngồi ở trên giường, cô ấy thề phải bảo vệ Đông Phương Chi Dao, không vì điều gì cả, ngày hôm qua cô còn giúp đỡ mình, cho mình một khoản tiền lớn nên mẹ mới có tiền phẫu thuật, mới có thể giữ được tính mạng, đối với cô ấy mà nói Dao Dao chính là ân nhân cứu mạng của nhà bọn họ, vốn muốn làm trâu làm ngựa báo đáp ơn cứu mạng của cô, bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, cho dù chết cũng đáng.

Đông Phương Chi Dao nhàn nhạt chỉnh sửa áo len khoác trên người, chân mày khẽ động, tình huống bây giờ rất đặc biệt, không phải chỉ có một người, trong lòng lo lắng sao Noãn Noãn còn chưa tới, bọn họ là ai, muốn làm gì, chẳng lẽ là người ở trong gia tộc phái tộc, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Đúng lúc này, tên gà ngũ sắc nói chuyện, "Sao cô chủ nhà họ Đông Phương một chút lễ phép cũng không có, tôi đến đây cũng không biết dâng trà rót nước, bưng trái cây."

Vừa dứt lời, ném quả táo ăn hơn phân nửa ở trong tay vào cửa sổ đang đóng chặt, cơ thể gầy nhom cũng chỉ khẽ ném vào tấm thủy tinh đã vỡ tan tành rớt xuống đất.

Có mấy miếng miểng thủy tinh vụn bắn vào mu bàn tay trắng như gốm sứ của Dao Dao, cắt vào làn da mỏng, máu tươi tràn ra.

'A—'

Cô y tá nhỏ thét chói tai, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ Dao Dao, sau đó sợ hãi la lên, hy vọng có thể đưa tới sự chú ý của người bên ngoài.

"Ôi chao, tôi tới đây, cô ném tôi đánh, tôi còn chưa đánh bóng chày trong phòng bệnh cao cấp đấy, chọn một quả táo lớn một chút, chúng ta mau phối hợp đi."

Đánh bóng chày? Dao Dao cả kinh theo bản năng tay trong chăn bảo vệ cái bụng trước, tay phải lén lục lọi điện thoại ở bên gối, cố gắng để cho mình nhìn qua rất bình tĩnh, rất bình thản, "Các anh muốn tiền hay là cái gì, nói ra nghe một chút, chúng ta làm giao dịch đi, như thế nào hả?"

Tiền là vạn năng, không có tiền là tuyệt đối không thể, trước kia còn từng cười nói anh hai là gian thương thấy lợi là ham, bây giờ xem ra tiền là một thứ tốt có thể mua được mạng sống.

Người đàn ông cầm gậy bóng chày đứng lên bước tới vung gậy lên khép hờ mắt, "Đại ca, anh nói chúng ta cần bao nhiêu tiền?"

"Anh thấy với sức mạnh của tập đoàn Đông Phương mà nói đưa ra mấy chục triệu gì đó chắc là không thành vấn đề nhỉ, cô nói đúng không cô Đông Phương?"

'Rầm—'

Một mảnh thủy tinh lại hy sinh, cách Dao Dao chỉ có một mét, may nhờ cô y tá nhỏ kịp thời ôm lấy đầu của cô, nếu không có thể sẽ nguy hiểm đến hủy dung rồi.

Động tĩnh lớn như vậy nhưng không có một người phát hiện, sự kỳ lạ làm cho trong lòng của Dao Dao càng ngày càng lạnh lẽo, cứ như vậy lần đập xuống kế tiếp nhất định là bảo bảo trong bụng mình, không được, cô không thể khoanh tay chờ chết, Noãn Noãn nhất định sẽ quay về, bây giờ, cô chỉ có thể kéo dài thời gian, nghĩ đến đây Đông Phương Chi Dao bình tĩnh một chút.

Ngẩng đầu, đôi mắt căng thẳng, giọng nói không dịu dàng như trước, thái độ lạnh lùng quả thật làm cho hai người, nhất là người đàn ông chuẩn bị đánh phát bóng thứ ba sửng sốt.

"Ồ, cô Đông Phương không dịu dàng giống như trong truyền thuyết, chúng tôi sẽ tức giận đấy, có thể tức giận làm bị thương đến bảo bảo cũng không chừng, ừm."

Con gà ngũ sắc khoa tay múa chân với đồng bọn ở sau lưng, gậy bóng chày giơ lên cao nhắm thẳng vào đầu của Đông Phương Chi Dao, cô y tá nhỏ bị sợ đến ôm chặt lấy cô nắm chặt mắt.

Thời gian dừng lại, gậy bóng chày lại chậm chạp không hạ xuống.

"Bây giờ muốn chết tôi sẽ giúp anh hoàn thành nguyện vọng."

Giọng nữ lạnh lùng đột nhiên truyền đến, người đàn ông bóng chày không dám manh động cũng không chịu đặt gậy bóng chày xuống, du côn cười nói, "Có bản lĩnh nổ súng sao, lão tử chết thì các người ai cũng đừng nghĩ chạy ra khỏi cánh cửa này."

Huyệt thái dương đau nhói, một khẩu súng cách âm đặt trên đỉnh đầu anh ta, "Mày đánh nát cửa sổ nơi này, tao sẽ đập nát đầu mày, mày xem như vậy có được tính là có qua có lại không, hiểu lễ phép không."

Hơi thở âm u của Thiên Lý theo nòng súng xuyên vào toàn thân của người đàn ông bóng chày, sợ hãi là chuyện đương nhiên nhưng mà người đàn ông cũng quen với việc va chạm trong xã hội, không đến mức sợ đến tè ra quần.

"Người anh em có lời gì thì nói, cất súng lại đi, chúng tôi chỉ đùa với cô Đông Phương một chút thôi, nói giỡn thôi, đừng coi là thật."

"Đùa cái gì hả, nói, ai phái các người tới, nói thật thì tôi thả anh đi, nếu nói không biết thì tôi phế bỏ cái chân thứ ba của anh."

Noãn Noãn níu chặt vạt áo của gà ngũ sắc, ghìm chặt anh ta, trán của người đàn ông lồi ra gân xanh, khuôn mặt bị nghẹn đến đỏ bừng.

Ảo não mình không nghe lời của Thiên Lý, xả toàn bộ tức giận lên người của hai người đàn ông.

"Noãn Noãn, bỏ đi, mau để bọn họ rời khỏi đi."

Đông Phương Chi Dao đỡ bụng nằm lại trên giường đưa lưng về phía bọn họ, trong lòng còn khiếp sợ nhưng mà không muốn yếu đuối làm cho người khác vì mình mà lo lắng, bây giờ cô làm mẹ rồi, phải thay đổi, càng thêm kiên cường.

"Tiểu Mỹ, mau dọn dẹp nơi này một chút đi, đừng nói chuyện này với ai cả, nhất định không thể tiết lộ nửa chữ, nhớ kỹ chưa."

Noãn Noãn suy nghĩ một hồi lâu nháy mắt ra hiệu với Thiên Lý, Tiểu Mỹ hiểu gật đầu một cái.

Thay mới toàn bộ đồ bên trong phòng bệnh, Noãn Noãn cẩn thận đỡ Đông Phương Chi Dao tản bộ ở vườn hoa của bệnh viện quân khu, sự kiện mới vừa rồi trong lòng Đông Phương Chi Dao ít nhiều vẫn còn để lại bóng ma, "Noãn Noãn, cậu có thể giúp tớ một việc không?"

"Được, chỉ cần không phải cậu mang theo quả bóng chạy, chuyện gì tớ cũng đồng ý với cậu."

Cẩn thận trải một tấm thảm lên trên ghế cho cô ấy, còn mình đứng bên cạnh Dao Dao cẩn thận quan sát xung quanh bốn phía.

Mặt đỏ lên Dao Dao vỗ vào cô, sao lại nói chuyện giống y đúc người đàn ông kia thế, "Đừng làm rộn, tớ nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu đấy, giúp tớ rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt."

Không do dự Noãn Noãn lập tức đồng ý, "Ngày mai tớ sẽ đón cậu xuất viện, tối nay tớ sẽ ở trong chỗ này cả đêm, không cần lo lắng."

Gọi điện thoại xin phép Chiến gia, đã chuẩn bị tốt việc đấu khẩu 300 hiệp nhưng lại bị một câu "Không thành vấn đề" của Chiến Vân Không chặn lại."

Thoải mái đồng ý như vậy, không phải là không nghe rõ chứ, còn muốn nói nữa nhưng đối phương lại vội vã cúp máy, một câu nói vô nghĩa cũng không có.

Nhìn chằm chằm ảnh chụp của người đàn ông trên màn hình, Noãn Noãn hung dữ ngón tay đâm vào gương mặt tuấn tú của anh, sau này cần phải quay lại làm tật xấu này trước anh một bước, dám cúp điện thoại của em, hừ.

Buồn bực trở lại phòng bệnh, ánh mắt đột nhiên liếc nhìn túi xách bằng da bò ở trên bàn, vỗ đầu một cái, thiếu chút nữa quên chuyện này rồi.

"Tôi đi đưa, cô ở chỗ này đi."

Thiên Lý đoạt lấy đồ trong tay cô, không quan tâm Noãn Noãn có phản đối hay không, liền muốn đi đưa thay cô, không biết đi đưa đồ gì đó cho Giang Niệm Tình, chỉ sợ cô ta sẽ giở trò, nhìn người phụ nữ đó liền biết không phải là món đồ ăn đơn giản.

"Không cần anh đi, tôi đưa đồ xong lập tức trở lại, anh ở nơi này bảo vệ Dao Dao thật tốt cho tôi."

"Cô… cô…"

Thiên Lý trố mắt không nói nên lời bị nghẹn, đầu gối của Noãn Noãn đặt ở giữa chân cậu, chỉ cần cậu di chuyển một bước sẽ đánh lên, nếu đánh lên sẽ

có cảm giác— đau! Hơn nữa, nhìn vẻ mặt nhóc con tức giận thì biết cô nhất định sẽ ra tay, bàn về chuyện tức giận thì Noãn Noãn có thể đứng trước hạng 3.

Hummer dừng lại ở trước nhà trọ cao cấp, bảo vệ nhìn thấy một chiếc xe quân đội lập tức chạy tới chào kiểu nghi thức trong quân đội, tò mò ghé đầu muốn nhìn xem là vị thủ trưởng nào thì thấy một cô gái nhỏ xuống xe, ngây ngẩn cả người, nói thầm bây giờ nữ binh còn nhỏ đã biết làm đại thủ trưởng, than thở bông hoa nhỏ của Tổ Quốc rực rỡ trong xã hội hắc ám.

Thang máy dừng ở tầng ba mươi mốt, Noãn Noãn đối chiếu địa chỉ mấy lần, sau khi xác nhận không sai, nhấn cuông cửa.

Đợi một phút.

Cửa điện tử cao cấp mở ra, Noãn Noãn ngẩng đầu, nửa người trên của người đàn ông để trần dựa vào cửa, một đôi mắt lim dim ngái ngủ, vẻ mặt nhuộm một chút mập mờ sau khi trải qua kích tình, đáy mắt chợt chấn động, hai người cùng lúc nói, "Tại sao là anh/em?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 86: Gặp người quen

Edit: Tịnh Hảo

Che mắt nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, cô nàng Noãn nắm lỗ mũi đề phòng máu chảy thành sông, giọng nói kiên quyết, "Học trưởng, anh mặc quần áo xong trước đi, giữa mùa đông không sợ gió thổi lạnh sao."

"Sao em tìm được nơi này?"

Giang Ly không cảm thấy lạnh mà lòng đang trầm xuống, người con gái đáng chết, quả nhiên chị vẫn muốn khăng khăng làm theo ý mình, nắm tay thành quyền ở sau lưng, vẻ mặt âm u đáng sợ, Noãn Noãn chưa từng gặp Giang Ly như thế, lúc này giống như một dã thú ham muốn khát máu, có thể thấy rõ tia máu đỏ ở trong mắt.

Mẹ nó, hôm nay không phải đêm trăng tròn mà anh ta muốn biến thân rồi, trong đầu cô nàng toàn đoán mò suy nghĩ lung tung là do di chứng để lại sau khi xem khoa học viễn tưởng, đỉnh đạc nhìn chằm chằm Giang Ly bởi vì tức giận mà cơ ngực lớn, không tệ đấy, không kém những binh lính trong bộ đội đặc chủng.

"Tinh Tiểu Noãn, lại là cậu, tôi buồn bực sao cậu âm hồn lúc nào cũng không tiêu tán chứ!"

"Thúi lắm, bản cô nương sống rất tốt, cái gì mà âm hồn dương hồn chứ, cậu ngậm miệng lại cho tôi, trở lại mặc quần áo xong, nếu không tôi chụp hình đăng lên mạng đấy, nói thiên kim nhà họ Tô phóng khoáng ngực to quyến rũ trai đẹp lương thiện."

"A ——cậu kẻ điên này, kẻ điên kẻ điên!"

Tô Thanh tức giận giậm chân chạy vào trong nhà la làng một trận.

Hừ nhẹ một tiếng, Noãn Noãn lười phải nhìn mặt mày biến sắc vì bị ức hiếp của cô ta, "Đây là chị Niệm Tình nhờ em giao cho anh, thì ra hai người là chị em, thật đúng là trùng hợp, vậy đi, bye bye."

Giang Ly đưa tay bắt được tay nhỏ của cô, xoay cơ thể của Noãn Noãn lại, cúi người cau mày nhìn thẳng cô, ánh mắt sắc bén dừng ở đôi mắt đẹp nhẹ nhàng như nước, "Sau này không được lui tới với Giang Niệm Tình, nhớ kỹ đấy, bây giờ mau chóng rời khỏi nơi này, sau này anh không muốn nhìn thấy em ở chỗ này."

'Ầm ——'

Cửa chính đóng chặt thiếu chút nữa kẹp luôn lỗ mũi của cô nàng, bỏ đi, đi thì đi, Noãn Noãn tức giận nhấc chân đạp cửa điện tử chế tạo từ vật liệu thép, đau đến kêu hô hô liền đi xuống lầu.

Xuyên thấu qua lỗ nhìn trên cửa nhìn thấy cô rời đi, Giang Ly cau mày, trước đó còn muốn mạnh mẽ hăng hái chiến đấu vài hiệp, tất cả đã không còn nữa, đôi mắt đẹp híp lại, đốt điếu thuốc dài nhả ra một làn khói, nên chuẩn bị tốt một chút, thủ đoạn của cô ta anh ta hiểu hơn bất kỳ người nào khác, để lại một thi thể hoàn chỉnh đã là nhân từ với người chết rồi.

Cánh tay trắng mềm mại không xương như dây leo bò lên bộ ngực đen như mật của anh ta. "Anh yêu, sao mất hứng vậy, Tinh Tiểu Noãn cũng thật là đáng ghét, mỗi lần chỉ cần cô ta xuất hiện thì không có chuyện gì tốt, đồ sao chổi."

Chỉ lo nói trút giận ngoài miệng, không hề nhìn thấy trên mặt của Giang Ly xuất hiện vẻ lạnh lùng tức giận trăm năm khó gặp, "Không thích thì cút ngay,

không ai bắt cô tới nơi này, nếu tôi nghe những lời khó nghe về Noãn Noãn từ trong miệng cô nữa, cũng đừng trách tôi giết cô vứt xác ở nơi hoang dã."

Bả vai của Tô Thanh chấn động run rẩy, vẻ mặt cứng ngắc cười cười, giọng nói ngọt ngào làm loạn trái tim nhỏ, "Ôi, người ta chỉ là nói quá thành nghiện thôi, xem anh kìa, đã dọa chết người rồi, ghét."

Tình yêu nam nữ đa số con gái đều giao chân tình ra trước, Tô Thanh chính là một ví dụ rất tốt, bản thân mình để ý Giang Ly đã lâu rồi, đây là lần đầu tiên cô ta thật lòng thích một người, trải qua những người kia tất cả đều là vui đùa mà thôi, thật tình hy vọng có thể đi tiếp cùng anh ta nhưng vẫn bị Tinh Tiểu Noãn phá hủy, tiểu tiện nhân, tôi cũng không tin thủ trưởng Chiến của cậu sẽ mãi mãi bảo vệ cậu không có một chút sơ suất.

"Alo!"

Mới vừa lên xe điện thoại liền vang lên, lúc này cậu bảo vệ nhỏ gõ cửa sổ xe, Noãn Noãn một tay nghe điện thoại, một tay nhấn cửa sổ xe.

"Anh chờ một chút, đừng cúp máy." Lại quay đầu về phía cậu bảo vệ, "Cần nộp phí đậu xe?"

Cậu bảo vệ nhỏ vội vàng khoát khoát tay, "Không phải không phải, chính là tôi muốn nói cho cô biết có người ở sau lưng theo dõi cô."

Nhỏ giọng, vẻ mặt thần bí làm cho Noãn Noãn buồn cười lại không dám cười, dù sao người ta tốt bụng nhắc nhở, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo cậu tới đây, "Vậy cậu có thấy rõ người theo dõi tôi là nam hay là nữ không?"

"Là một phụ nữ, mặc dù thoạt nhìn giống như đàn ông nhưng tôi tin chắc tuyệt đối là một người phụ nữ."

Cậu bảo vệ nhỏ rất chắc chắn nói, sau đó cẩn thận quét một vòng về phía sau.

Cho rằng cậu đang nói đùa, nhưng nghĩ lại những chuyện kỳ quái thường xuyên xảy ra vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Có người theo dõi cô?"

Hôm nay, đây là lần thứ n Thiên Lý sa sầm mặt, đi theo bên cạnh cô gái nhỏ mấy ngày cảm giác còn mệt hơn đi đánh giặc, thể xác và tinh thần mệt mỏi tự nhiên sinh ra ảo giác.

"Anh trai, lỗ tai đúng là ngàm dặm đấy!"

Xe chạy nghênh ngang trên đại lộ Sâm Lâm, cảnh sát giao thông đứng canh gác trông thấy đều chào, sau khi cô gái nhỏ và mẹ chồng chia tay về nhà tùy tiện lấy một chiếc xe cũng không nhìn biển số xe, cô nào biết hôm nay Chiến Vân Không bởi vì tính không cẩn thận của cô mà xe lái ra ngoài là chiếc Porsche màu đỏ của ông nội Tô Thanh tặng.

"Ha, cảm ơn đã khen, tên tôi là Thiên Lý đương nhiên lỗ tai cũng thiên lý (*) rồi, thông báo một tiếng, Chiến gia nói tôi phải báo cáo chuyện cô không nghe lời, tiền thưởng của tôi sẽ tăng gấp đôi, cho nên thu nhập tháng này của tôi chính là, 10000 vạn…"

(*) Thiên lý: ngàn dặm

"Phản đồ!"

Bĩu môi, Noãn Noãn mang tai nghe bluetooth, đánh tay lái về bên trái lên cầu vượt, buổi tối, màn đêm bao phủ xuống Cổ Thành, kể ra nó cũng trên trăm năm lịch sử rồi.

"Đến đâu rồi?"

"Đi đường vòng liền đến, bác gái Thiên!"

Thiên Lý dài dòng còn lợi hại hơn cả mẹ của cô, cá nhân Noãn Noãn cho rằng đây là một loại bệnh phải trị.

"Ừ, cho cô thời gian mười phút, lúc này trên đường đến bệnh viện quân đội chắc là xe không nhiều lắm, vượt đèn đỏ cũng không có chuyện gì, có anh trai bao che cho cô, nhưng nếu như cô chậm một phút tôi sẽ tố cáo đấy, tiểu phu nhân, tự mình xử lý đi, bye bye!"

Hai ngày nay trước khi đi ngủ, Thiên Lý sẽ tiến hành một bài báo cáo phân tích đánh giá Noãn Noãn cùng với Quan Lê Hiên trước, từ các loại góc độ phân tích, cô gái nhỏ thông minh, có sức chiến đấu, còn có các loại cử chỉ hành động quái lạ. Đại khái Thiên Lý hiểu rõ Noãn Noãn 50%, còn dư lại phân nửa thì phải tùy cơ ứng biến thôi, nhóc con trời sinh tùy tính, nhớ tới cái gì thì làm cái đó, lúc nào cũng phải đuổi theo bước đi của cô mới không bị bỏ lại.

Ôi, trong lòng Thiên Lý than thở, mọi người đều nói cậu may mắn kết thân với người bên cạnh của Chiến Thần làm người ta hâm mộ, nhưng ai có thể hiểu tâm tình bây giờ của cậu chứ.

"Tuy nói Noãn Noãn trời sinh tính bướng bỉnh nhưng là cô gái có tâm tư tốt nhất trên đời này, thời gian lâu rồi anh sẽ càng ngày càng phát hiện sức quyến rũ riêng của cậu ấy có bao nhiêu lớn."

Đông Phương Chi Dao nghe thấy cuộc trò chuyện qua điện thoại của Thiên Lý và Noãn Noãn mỉm cười, phải nói trên thế gian có thể quản được Noãn

Noãn trừ Chiến Vân Không thì cũng chỉ là Chiến Vân Không, nhưng mà vệ sĩ mới tới dường như rất hợp với Noãn Noãn, từ chuyện ngày hôm đó cùng nhau chèn ép Tô Thanh thì nhìn ra hai người là cùng một loại người.

"Tiểu phu nhân chính là quá ham chơi, tính tình mạnh mẽ như con trai một chút, tôi sợ sau này là khuyết điểm trí mạng của cô ấy, chỉ là may mà có thủ trưởng Chiến ở phía sau dạy bảo, những binh lính nhỏ chúng tôi mới có thể sống không quá vất vả, ha ha."

Gãi gãi đầu, Thiên Lý nhận lấy chén canh trong tay của Dao Dao, hỏi cô có muốn uống một chén hay không.

Lắc đầu một cái, Dao Dao lau khéo miệng, còn uống nữa sẽ uống đến nổ tung, bây giờ đã căng đến không dám thở sâu, sợ dùng lực quá mạnh sẽ ói hết canh vừa mới uống.

"Cốc cốc cốc—"

Có tiếng gõ cửa, Thiên Lý nhìn Đông Phương Chi Dao rồi sau đó đứng dậy mở cửa, sắc mặt vừa định đen xuống, bên tai chợt nhớ tới người con gái nào đó cắn răng nhắc nhở thay đổi khuôn mặt cho thật tốt, lập tức thay đổi vẻ mặt không ấm cũng không giận, đứng thẳng tắp cũng không cho người ta vào trong cũng không nói lời nào, thật ra, vẻ mặt của Thiên Lý có thể ôn hòa đã là nhượng bộ lớn nhất của cậu đối với Giang Niệm Tình.

"Trai đẹp, tôi tới đưa thuốc, anh có phải hay không....."

Có phải nên nhường một chút hay không, làm cô ta, một chị gái y tá có khuôn mặt xinh đẹp ngây ngốc bưng khay, lúng túng vào không được mà đi cũng không được, đứng lì ở ngoài cửa quá khó coi.

Nghiêng người, đôi mắt của Thiên Lý âm u tối sầm, theo sát sau lưng Giang Niệm Tình, giám sát cô ta một chút cũng không bỏ qua, nhìn thấy cô ta không động tay động chân ở trong thuốc mới yên tâm.

Trước khi ra khỏi cửa, Giang Niệm Tình đột nhiên xoay người, trong tròng mắt đen tràn đầy sự thuần khiết vô tội, "Cậu đẹp trai, tôi không làm hại bất kỳ ai cả, anh không cần đề phòng tôi khắp nơi, tôi, một y tá tranh tiền lương liều chết, có thể có bản lĩnh bao nhiêu, nếu anh nhìn tôi không vừa mắt, có thể phản ánh với lãnh đạo của chúng tôi, không để cho tôi đi kiểm tra phòng cũng được, tôi còn có việc phải đi trước."

Giang Niệm Tình mở miệng nói chuyện, mặc dù Thiên Lý làm bộ đang nghe nhưng trong lòng rung động không nhỏ, mẹ nó, bản thân mình đã rất kiềm chế nhưng bị người con gái chết tiệt kia phát hiện rồi, không phải kỹ xảo biểu diễn không tốt mà là lực nhìn thấu của người phụ nữ kia quá mạnh.

Dừng xe xong, Noãn Noãn xách một túi lớn, bước chân nhẹ nhàng theo dòng người vào bệnh viện, đúng lúc ở sau lưng có một đoàn người cũng vào thang máy, bên trong thang máy có rất nhiều người, Noãn Noãn đi vào trước tự nhiên bị chen lấn vào tận cùng bên trong, cúi đầu trả lời tin nhắn dong dài của bác gái Thiên, một đôi tình nhân bên cạnh thân mật hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, phát ra tiếng hút ghê tởm, cô nhóc Noãn vẫn luôn trốn tránh về phía sau, cả người cũng bị ép đến trong góc, tay vẫn còn phải giữ túi lớn, mắt liếc trộm sang bên kia, tốt nhất là các người gặm đôi môi luôn đi, giữa đám đông chẳng biết hổ thẹn.

Cô nhóc nhíu mày nhìn, đột nhiên thang máy chấn động mãnh liệt, bên trong thang máy đèn lúc sáng lúc tối vài lần, 'bụp', rơi vào trong một vùng tăm tối, tất cả mọi người thét chói tai, vỗ vào cửa thang máy, hô cứu mạng, Noãn Noãn cũng sợ đến cổ họng nuốt ực xuống, chuyện đang êm đẹp làm sao có thể xảy ra tai nạn.

Đúng lúc này, đôi tình nhân bên cạnh lặng lẽ nhích tới gần Noãn Noãn, người con gái nhanh chóng đưa tay bấm vào cổ của cô, một tay che kín miệng của cô lại, ra tay độc ác siết vào chỗ chết mục đích đây là siết chết cô sao, lại xui xẻo gặp được sát thủ rồi, nửa người trên hoàn toàn không thể di chuyển, đầu óc nhanh chóng xoay tròn, trên người tê liệt, nửa người dưới cũng không ổn, nhấc chân giẫm xuống phía dưới, nhưng mà cái mông của ông chú ở phía trước quá to, hoàn toàn ngăn lại không gian để Noãn Noãn phát huy, chân bị bắn ngược trở về giẫm lên chân của người con gái, lúc này, do tình hình không khống chế được nên ai giẫm lên ai cũng đều biết là không phải cố ý.

Quật cường mạnh mẽ bật ra, mẹ nó, tôi không tin không giẫm chết cô, nghiêng về phía trước hung hăng đạp vào cặp mông của ông chú, "Ai, ai đá ông hả?" Ông chú giận dữ xoay người tìm người ra tay, lúc người con gái thấy không ổn nhanh chóng buông lỏng tay, Noãn Noãn thừa dịp lỗ hổng này, căng cổ kêu lớn lên, "Tất cả không được nhúc nhích, trong tay tôi có bom." Tay nhanh chóng di chuyển.

Yên lặng, xung quanh trừ yên lặng ra là hoàng sợ, tiếng thở và tiếng khóc.

Hai người đàn ông trong đó nhíu mày.

Cô nhóc Noãn hô xong rụt cơ thể xuống, tất cả mọi người ở phía trước nhìn nhau, vừa rồi là tiếng của ai, đây không phải là lấy bom đe dọa sao, không gian chật hẹp đầy người, không khí càng thêm nóng, người con gái nhào tới lần nữa muốn một chiêu trí mạng, trực tiếp giải quyết xong nhiệm vụ lớn này cầm chi phiếu rời đi.

"Ha, tôi biết ai có bom đấy!"

Kêu lên một tiếng, đèn bỗng nhiên sáng như không có chuyện gì.

Hai người đàn ông quay đầu lại chợt ngây ngẩn cả người, trong lòng lau mồ hôi, lời như thế dường như cũng chỉ có cô nàng mới dám nói ra thôi.

Cảnh sát vũ trang chạy tới cửa thang máy cạy ra, ngoài cửa còn có một nhóm cảnh sát đang đứng, mọi người từ từ đi ra khỏi thang máy, chỉ có Noãn Noãn vẫn không di chuyển, gắt gao nhìn người con gái còn kém một bước nữa thì đã bước ra khỏi cửa, "Tiểu thư Sophie, cô muốn đi đâu thế, sao vội

vàng vậy."

Hơi thở lạnh lẽo chọt thổi vào sống lưng của người con gái, bước chân dừng lại nhưng không quay đầu lại, ho nhẹ, khụ, "Cô gái nhận làm người rồi!"

"Cút, mẹ nó, vừa rồi lúc muốn bóp chết tôi sao không nói là nhận lầm người."

Người con gái chết tiệt kia, một cô người mẫu nho nhỏ cũng muốn giết cô, không phải tự mình phấn đấu, mà là nhận tiền của người nào đó mua người giết người, hôm nay không chỉnh cô ta thì tên của cô nàng sẽ đọc ngược lại.

"Sao cô mắng chửi người khác vậy, không có giáo dục."

Sophie không muốn dây dưa nhiều với cô, hất tóc quay đầu giống như bàn chân được thoa dầu, một chút kỹ xảo nhỏ sao có thể tránh được đôi mắt thần thông đã trải qua chiến trường, tiến lên bắt lấy tay, "Muốn chạy, cô tốt nhất cầu nguyện bây giờ có thể tự mình bay đến sao Hỏa đi, bằng không hôm nay tôi nhất định tự tay đưa cô vào cục cảnh sát ngồi chơi, nói là làm được."

"Buông tay ra, cô là kẻ điên, buông tay, tôi không biết cô đang nói gì, cô làm tôi đau rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại, mắt đều muốn vọt ra ngoài, do cơ thể cùng vật lộn với Noãn Noãn mà bộ ngực lớn đã từng tiêm silicon nhảy bật lên từ trên xuống dưới, đám binh lính, cảnh sát nhân dân nhìn thấy kích động, huyết khí sôi trào đến miệng sắp sùi bọt mép.

"Nhìn cái gì hả, nhanh bắt người lại cho tôi, nhìn nữa tôi móc mắt của các người ra làm bong bóng giẫm lên."

Một tiếng kinh thiên điên cuồng hét lên, người xem chấn động run lên từng đợt, có người phản ứng kịp trước, cất bước tiến lên cầm tay nhỏ bé, xoay người nắm chặt, Sophie không thể động đậy, xúc cảm trơn mịn mềm mại thật tốt dẫn đến toàn thân cậu cảnh sát nhỏ hạnh phúc phơi phới như có luồng điện, thiếu chút nữa điện giật chết cậu ta, nghiêng mắt nhìn một chút, cặp 'tuyết phong' cao vút cách mình chưa tới một mét, chắc chắn xúc cảm ở nơi đó rất sảng khoái, sau này có hàng tốt như vậy cậu ta sẽ là người đầu tiên xông ra.

"Tiểu phu nhân, cô nói trên người cô ta có bom?"

Noãn Noãn bị người đàn ông kéo đến một bên, quân hàm hai vạch ba sao trên vai nói cho cô biết người này dẫn đầu toàn đội, còn có người quen biết cô thì dễ dàng xử lý, mức độ biết tên tuổi của mình càng ngày càng tăng, cũng may là địa vị của chồng mình và tiếng tăm bay xa, nghĩ vậy cô nhóc nhịn không được mà mỉm cười.

Vui vẻ chứ, nhà có Chiến gia uy vũ, to lớn mạnh mẽ.

Có người nâng đỡ tự nhiên sống lưng cũng thẳng không thể nào thẳng hơn nữa, vươn cổ ra nâng giọng nói, "Đúng, chính là người con gái có ý đồ muốn tính mạng của tôi ở trong thang máy, còn đe dọa mọi người cô ta có bom, anh nhìn xem, nơi này của tôi còn có chứng cứ cô ta lưu lại đấy."

"Cô ngậm máu phun người, cô hãm hại tôi, chú cảnh sát, tôi bị oan, tôi chỉ là tới thăm bệnh đúng lúc thang máy bị hư, không ngờ gặp được người điên này, các anh phải tin tưởng tôi… tôi thật sự bị oan."

Cậu cảnh sát kiềm chế tay cô ta có chút đau lòng rồi, tay lén buông lỏng một chút.

"Không cho phép buông tay, nếu cô ta chạy mất tôi sẽ hỏi tội anh."

Ánh mắt trách cứ lúc này được sử dụng rất tốt, trừng mắt dã man chỉ vào tay của cậu cảnh sát, cơ thể cậu ta kinh hãi rùng mình, tay kia như phản xạ có điều kiện nắm chặt lấy: Cô gái, đừng trách tôi, tôi cũng bất đắc dĩ thôi, không thể đắc tội với vợ của Chiến gia.

Sophie cảm thấy một nửa tay của mình chợt mất máu.

Vươn cổ trắng như tuyết ra, cho người hai vạch ba sao nhìn, "Anh xem tôi nè, đây có phải là dấu ngón tay hay không, không phải tôi nói bừa, còn có quả lựu đạn kia khẳng định cũng ở trên người của cô ta."

"Sao cô không nói là cô tự bóp, chú cảnh sát, tôi vô tội, tôi oan uổng!"

"Ngậm miệng lại cho lão tử, kêu ai là chú hả, đừng lôi kéo làm quen kết thân với tôi, lục soát trên người cô ta."

Nói giỡn cái gì hả, mình rất già sao, tuổi cũng giống nhau thôi – khoảng 30, là một trong bạch mã hoàng tử của biết bao nữ binh trong quân đoàn, hừ, chú? Người con gái này có đầu óc đầy đủ không?

Sophie, kinh hãi, không ngừng giãy giụa vùng vẫy, không thể bị soát người, nếu đúng như lời của Tiểu Noãn nói, trên người mình thật sự có bom vậy thì tiêu rồi, vừa rồi nên một dao đâm chết cô là tốt nhất, hơn nữa mấu chốt nhất chính là cô ta có tật xấu—.

"Tinh Tiểu Noãn, cô tiện nhân, dám hãm hại tôi."

Tay khoanh lại, đôi môi màu hồng anh đào nhếch lên, "Nhìn đi, còn nói không biết tôi, chị Sophie à, tôi rất vui khi cô vẫn khỏe mạnh, nếu không thì tôi còn tưởng rằng cô bị tà vật ám đấy."

Người hai vạch ba sao xấu hổ, tiểu phu nhân này thật là phúc hắc đấy, người bình thường không phải là đối thủ của cô.

"Ha ha ha —— ha ha —— đừng đụng vào tôi, rất nhột, rất nhột, ha ha ——"

Cả người cười đến run rẩy, cả người cười đến hai mắt đẫm lệ, tuy nói là cười nhưng còn khó coi hơn khóc, làm cho người chiến sĩ cảnh sát lục soát người cô ta choáng váng, người con gái này rất vui khi bị soát người, hay là có tật xấu đây, chạm nhẹ một chút, đụng chỗ nào thì run chỗ đó, sao lục soát được đây, "Cô à, xin cô phối hợp với công việc của chúng tôi, không được lộn xộn nữa."

"Tôi thật sự rất nhột, ha ha, a— đừng đụng vào tôi, đừng đụng vào tôi."

Vẻ mặt Noãn Noãn tươi cười, cô gái này có bệnh sao, bình thường lúc lăn lộn trên giường với đàn ông cô ta cũng sẽ không như thế chứ, người đàn ông kia sẽ rất mệt mỏi đấy, đáy mắt sáng lên lớn tiếng nói, "Hai vạch ba sao à, phái vài người lục soát người đi, chị Sophie của tôi thích nhất chính là diễn trò long phượng, cô nói đúng không cô Sophie xinh đẹp."

"Tinh Tiểu Noãn, cô là kẻ điên biến thái, lập tức kêu những người này dừng tay ngay cho tôi, tôi, tôi sẽ nói cho cô biết tất cả."

Thật không phải cô ta giả bộ có tật xấu không thể đụng vào, mà là phải phân biệt đụng thế nào, đụng ở đâu mới có thể không nhột, địa điểm tốt nhất đương nhiên giường là lựa chọn đầu tiên.

Người hai vạch ba sao vung tay lên, một đám cảnh sát vũ trang phía sau đi tới, tay đều đã chuẩn bị xong rồi, "Tiểu phu nhân, có còn lục soát nữa không?"

"Dĩ nhiên lục soát, nhưng mà tôi chợt không có hứng thú với ai là người chỉ điểm chuyện này, tôi cũng không phải là cảnh sát, chuyện tra án vẫn nên giao cho các anh xử lý đi, đi trước đây."

Nói xong, xoay người ôm túi rời đi, mới đi được hai bước thì dừng lại, "A đúng rồi, trai đẹp hai vạch ba sao, tôi nghi ngờ cô ta là phần tử khủng bố, giam cô ta vài ngày, quan sát kỹ càng xem có hành động phản động, nguy hại đến người dân không."

Không liếc nhìn Sophie run rẩy, hừ, còn nói không phải cô ta, trong thang máy mùi nước hoa Chanel số năm của cô ta không thể quen thuộc hơn nữa, từ nhỏ đã xịt mười mấy chục năm rồi, coi mình là băng vệ sinh bảo hộ trong sạch không nhuốm máu sao, còn giả bộ không biết mình, ở bên trong ngồi chơi mấy ngày đi.

Người hai vạch ba sao phất tay, năm sáu người chiến sĩ cảnh sát vũ trang tiến lên nhấc Sophie nhét vào trong xe cảnh sát, Sophie xấu hổ không chịu nổi căn răng nghiến lợi, ánh mắt phát ra đốm đỏ, từ hồi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu lên xe cảnh sát, sĩ diện đã ném đến biển chết luôn rồi, hối hận bản thân mình nhất thời nhanh miệng, đánh cuộc cho rằng mình có thể giết Tinh Tiểu Noãn, tại sao mình lại đần như thế.

Huýt sáo đắc ý hả hê, lắc lư đầu, đi trên thang lầu bộ, giữa chừng xuất hiện một băng vệ sinh làm trễ nãi thời gian, sờ sờ hộp cơm trong túi, được, được, không có lạnh.

Lúc đi qua khoa nội thần kinh, có mấy người vội vã chạy qua bên người Noãn Noãn, cô bị va phải, cơ thể lảo đảo ngã về phía sau.

"Đây là lần thứ mấy anh làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi, cô nhóc!"

Đỡ lấy bả vai của Noãn Noãn, Lãnh Thương đi vòng đến trước mặt cô trêu chọc, cúi đầu nhìn túi lớn trong tay cô, "Xách thứ gì thơm vậy?"

"Lỗ mũi chó sao, thật trùng hợp đấy, muốn ăn hả?"

Giơ túi to lắc lư một vòng ở trên không, mùi của vị rau thơm từ từ bay ra bao lấy tất cả thần kinh, khứu giác của Lãnh Thương, "Nhân rau thơm thịt bò!"

Ôi chao, thật trùng hợp đấy, đây là nhân bánh yêu thích nhất của anh, hưởng thụ nhắm mắt lại, để sát vào ngửi ngửi.

"Bẽ mặt hay không, không biết còn tưởng rằng cha ngược đãi con, không cho con ăn cơm no đấy."

Long Lân từ văn phòng trưởng bác sĩ đi ra, chỉ thấy Noãn Noãn giống như đang trêu chọc con chó cầm túi quơ quơ trước mặt Lãnh Thương.

"A, chú xinh đẹp." Nhìn về phía sau, "Thân thể không thoải mái nên đến khám bệnh sao?"

Không biết vì sao Noãn Noãn cảm thấy sức khỏe của chú xinh đẹp có vẻ không tốt lắm, cau mày đẩy Lãnh Thương vẫn còn đang ngửi cái túi, đến gần trước mặt Long Lân cẩn thận quan sát sắc mặt của ông, đôi môi hơi tái nhợt, đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Mày rậm nâng lên, tròng mắt đen tràn ngập sự cưng chiều nhàn nhạt, nhóc con rất vừa mắt mình, "Chú đoán Tiểu Noãn Noãn cầm— sủi cảo trong tay nhỉ! Chú đoán không sai chứ?"

"Vỗ tay khích lệ, khứu giác của chú rất tốt, đây là túi của mẹ cháu, cháu mang đến từ trong nhà, chú, chú nếm thử một chút đi!"

Ba người ngồi ở trên ghế hành lang, Noãn Noãn mừng rỡ cẩn mẫn tách đôi đũa tiện lợi ra, bưng hộp cơm lên, gắp một viên để ở bên miệng ông, "Mau nếm thử nhé!"

Nhìn sủi cảo bên miệng, Long Lân chần chừ, lúc trước chỉ có một người phụ nữ đã từng đút cơm cho ông, mà đứa bé trước mắt này giống như bóng dáng kia mà mình đã nằm mơ nhiều năm, ánh mắt Noãn Noãn mong chờ quan sát ông, Long Lân hít sâu một cái nuốt sủi cảo vào.

Lãnh Thương ở một bên nuốt nước miếng, trong lòng ước ao, không cần cô nàng đút, tự mình lấy tay cầm lên nếm thử một miếng cũng được rồi.

"Như thế nào, ăn ngon không ạ?"

Chớp hai con mắt, trong lòng Noãn Noãn không khỏi mong đợi Long Lân đánh giá.

"..... Ừ, ăn ngon, ăn ngon thật, tay nghề của mẹ con rất giỏi đấy, ha ha."

Là khen ngợi thật lòng, Long Lân tự nhiên lại gắp một viên sủi cảo lên, ăn vô cùng ngon, giương mắt liếc nhìn Lãnh Thương sắp bị nước miếng làm cho no, giống như ban ơn chuyển đũa sang cho anh, "Mau nếm thử một chút đi, tránh để cho cha và Noãn Noãn bị nước miếng của con làm ngập chân."

"Ha ha, cha à, vẫn là cha hiểu con trai, ừm, ăn ngon quá, Noãn Noãn, sao em không mang nhiều một chút, anh đây một hộp ăn không đủ."

Ăn như hổ đói, chỉ chớp mắt bị anh ăn hết phân nửa hộp, Noãn Noãn hoàn toàn bị trạng thái đói đến điên của anh làm sợ, mắt thấy đồ ăn càng ngày càng ít mà trên lầu còn có người phải ăn, sao đủ đây, gãi gãi đầu lại không đành lòng cắt ngang Lãnh Thương, nhưng mà chỉ có mấy cái sủi cảo thôi, nếu không cho anh ăn chẳng phải mình hẹp hòi sao, thôi, một lát giúp Thiên Lý và Dao Dao mua bữa ăn khuya khác.

"Anh ăn từ từ, tất cả đều là của anh, không ai giành với anh đâu."

Đẩy hộp cơm về phía trước, miệng Lãnh Thương nhét đầy, ngây ngô cười khúc khích với Noãn Noãn, nhìn vẻ mặt hạnh phúc và tướng ăn của anh cô rất vui vẻ, thật ra con người là một động vật rất dễ dàng thỏa mãn, khi đói bụng được ăn no là đủ rồi, lúc không có tiền thì chỉ cần giàu có.

Lâu hơn nữa, sau đó, lúc mình có được càng ngày càng nhiều thì cái gì cũng có thể làm thỏa mãn.

Năm phút sau.

Một hộp cơm hoàn toàn hết sạch long trọng ra đời.

Ăn xong rồi lại uống, Noãn Noãn sợ anh nghẹn chết nên tốt bụng mua cho anh một chai nước, ngửa đầu uống vào miệng.

"Ăn no chưa?"

"Mới vừa rồi là nhét kẽ răng thôi, nếu có thể thì tới hai hộp là được."

"Kiếp trước anh là quỷ chết đói đầu thai sao, phần sủi cảo của ba người chúng tôi đều bị anh ăn hết còn muốn tới hai hộp, không sợ no chết anh sao."

Liếc anh, Noãn Noãn dọn dẹp hộp cơm, con ngươi chuyển động, đem hợp cơm ra ngoài lần nữa, "Đi, cầm hộp cơm đi."

"Được!"

Lãnh Thương trước giờ không làm việc tự nhiên hớn hở đón nhận, điều này làm cho Long Lân có chút tức cười, chỉ tiếc cô gái xinh đẹp như vậy cũng chỉ có Chiến Vân Không, Chiến Thần như vậy mới có thể có được thôi.

Chợt phát hiện nói chuyện phiếm với chú xinh đẹp là một việc rất hưởng thụ, cách nghĩ của mình có rất nhiều chỗ tương tự với ông, cách nói của Long Lân phong nhã, hài hước, chọc cho Noãn Noãn cười ha ha.

Đúng lúc này.

"Noãn Noãn."

Cô gái nhỏ nghiêng đầu nhìn lại, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây." Trong tay còn cầm hai túi lớn, lúc thấy Long Lân, Thu Như lễ độ gật đầu chào ông.

"Xem ra mẹ đã dự kiến trước, cũng biết con mang sủi cảo kia không đủ ăn, tiên sinh Long, ông cũng chưa ăn no phải không?"

Thu Như ở nhà có ngày giỗ, rảnh rỗi không có việc gì làm, đã lâu chưa tự mình làm sủi cảo cho mọi người ăn, buổi sáng dứt khoát lái xe đi siêu thị chọn mua một đống lớn nguyên liệu nấu ăn, cùng dì giúp việc Vương A trong nhà làm cả buổi chiều, ước chừng có năm sáu loại nhân bánh.

"Phu nhân, bà quá khách khí rồi, nhưng mà tôi không thể không thừa nhận tài nấu nướng của bà quả thật có thể nói là hoàn mỹ đấy, ha ha."

Long Lân cũng không từ chối ưu nhã cúi đầu ăn hộp sủi cảo nhân thịt bò củ cải mà Thu Như đưa cho, hợp xong lại vội vàng chạy tới nơi này lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe, thật đúng là đói bụng.

Lãnh Thương vừa mới càn quét xong hộp cơm đi ra khỏi toilet đã ngửi thấy mùi thơm rồi, không nhịn nổi chạy ra ăn sạch ba hộp lớn.

Nhóm người Thu Như và Noãn Noãn sợ ngây người.

Thỏa mãn ợ, Noãn Noãn đưa ba người xuống lầu, Long Lân đề nghị đêm Giáng sinh ông mời mọi người ăn cơm, nói ông đến Cổ Thành cũng chỉ có một khoảng thời gian, vốn muốn mời thị trưởng Tinh đến ăn cơm.

Đang nói chuyện, tròng mắt của Noãn Noãn đột nhiên hiện lên một đường ánh sáng, "Dì Lam Hi."

Lam Hi phía đối diện sững sờ, không ngờ ở chỗ này gặp phải người quen, thị lực có chút không tốt, hơn nữa do ban đêm trời tối đợi đến gần mới nhìn rõ thì ra là Noãn Noãn.

Vừa định mở miệng nói gì đó, cơ thể đột nhiên dừng lại, trên mặt đầy sự kinh ngạc và kích động, sao bọn họ có thể gặp nhau, sao bọn họ quen biết nhau, lui về sau một bước, tay đỡ trán che khuất sự sợ hãi trong đáy mắt và khuôn mặt, tự trách mình sao hôm nay muốn tới nơi này, ngày nào không được lại cứ khăng khăng là hôm nay chạm mặt.

Mười tám năm chưa từng chạm mặt ở thành phố này, chưa bao giờ gặp người đàn ông này, tất cả đều là ý trời!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Không gặp không về!

Edit: Tịnh Hảo

Còn có bốn ngày thì đến lễ Giáng Sinh, trên phố lớn ngõ nhỏ, khắp nơi đều thấy bóng dáng của ông già Noel đáng yêu.

Trợ lý thu dọn hành lý cho Lam Hi xong, "Chị Lam, đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào chúng ta đều có thể lên đường, thật sự không cần nói một tiếng với Đường tổng sao."

"Không cần, sau khi tới tôi sẽ gọi điện cho cô ấy, chúng ta đi nhanh lên."

Bà không muốn nán lại một giây ở Cổ Thành, vội vàng muốn rời khỏi nơi này, nhanh chóng quên đi ngày đó tại sao Tinh Tiểu Noãn lại đứng cùng với Thu Như.

Một chiếc xe Jeep bình thường màu đen lái tới sân bay, tay của Lam Hi xoa ấn đường, nửa nằm ở phía sau, trợ lý nhìn vào kính chiếu hậu, vừa lái xe vừa tán gẫu, "Chị Lam Hi, ngày đó sao chị vội vàng hấp tấp chạy khỏi bệnh viện vậy, em ở phía sau kêu chị, chị cũng không nghe thấy."

"Không có gì, chính là đột nhiên không muốn đi."

Lam Hi nhắm mắt lại, trước mắt tất cả đều là chuyện về ông ấy, vuốt dây chuyền trên cổ, tay run run, đã nói cuộc đời này sẽ không gặp lại nhau nữa, tại sao ông lại xuất hiện ở nơi này, tại sao? Hay là biết được chuyện gì rồi?

Trợ lý không phát hiện Lam Hi khác thường, nói tiếp, "Em nghe được cô vợ của thủ trưởng Chiến gọi phu nhân thị trưởng là mẹ, sau này em mới biết thì ra cô ấy là thiên kim ngang tàng của nhà thị trưởng trong lời nói của mọi người."

"Cô nói cái gì?"

Lam Hi chợt ngồi dậy trố mắt với trợ lý, Tinh Tiểu Noãn là con gái của Thu Như? Giống như có một tia sét ở trên trời đánh xuyên vào giữa trái tim bà, vào toàn thân của bà.

Trợ lý nhỏ bị phản ứng của Lam Hi làm hoảng sợ, yếu ớt gật đầu nói vâng, "Đúng ạ, thị trưởng Tinh có hai đứa con trai và một đứa con gái, vào mấy tháng trước vừa mới gả cho Chiến Vân Không, nhưng mà chuyện này vô cùng khiêm tốn, vào ngày hôm qua, em nghe được một chút chuyện ở chỗ Đường tổng. Chị Lam, quanh năm chị ở nước ngoài quay phim, không biết rõ cũng là bình thường thôi."

Cơ thể liền mềm nhũn, con ngươi mờ mịt mơ hồ, vẻ mừng rỡ nhàn nhạt trên khuôn mặt thanh tú nở rộ ra mà nhiều năm qua chưa bao giờ có.

Cho đến khi hai người đến sân bay, Lam Hi cũng chưa nói một câu, trợ lý của Lam Hi đã quen chuyện như vậy rồi, sức khỏe của bà vẫn luôn không tốt lắm, có đôi khi một ngày cũng không nói một câu.

Truyền thanh bên trong sân bay nhắc nhở bây giờ máy bay đến nước Pháp bắt đầu ghi danh, trợ lý đẩy hành lý đi ở phía sau Lam Hi, chỉ thấy bà càng đi càng chậm, cuối cùng dứt khoát không đi.

"Chị Lam, có phải chị không thoải mái không? Có cần em thay chị ký tên không, chị nghỉ ngơi một lát đi!"

"Không cần, tôi quyết định không đi, đi, chúng ta đi mua quà tặng nhé."

Nụ cười thanh nhã trên khuôn mặt tuyệt trần, lôi kéo tay của trợ lý, đi nhanh đến bãi đậu xe.

Lễ Giáng Sinh mười mấy năm qua, gần như đều trải qua một mình ở nước ngoài, Giáng Sinh năm nay bà muốn ở Cổ Thành, hơn nữa còn sẽ có người bên cạnh bà, chờ đợi ngày này đã đợi quá lâu rồi.

"Tiểu Đông, Noãn Noãn đi rồi sao?"

"A, tiểu phu nhân vẫn còn ngủ ở trên lầu, thủ trưởng nói chờ cô Bạch tới thì tôi có thể dọn điểm tâm, hôm nay tôi làm món cháo thịt nạc trứng bách thảo mà cô thích ăn nhất, phiền cô Bạch giúp tôi đánh thức tiểu phu nhân nhà tôi nhé."

Bạch Diệu mất tích mấy ngày, lúc xuất hiện ở nhà cổ lần nữa đối với Noãn Noãn mà nói cảm giác giống như cách mấy đời, nhìn toàn bộ lên xuống trái phải trong ngoài mấy lần, ngay cả nội y nhỏ riêng tư nhất của cô nàng Bạch cũng không bỏ qua.

"Mẹ nó, lúc trước cậu đều mặc cotton thuần chất 100%, hôm nay không bình thường đấy."

Quay trở về giường lần nữa, vẻ mặt của cô nàng Noãn cười mập mờ, kể từ sau sự kiện 'bột giặt', Cổ Thanh Dạ liền dẫn Bạch Diệu đi mất, hỏi Chiến gia tung tích của hai người, Chiến gia nói anh cũng không rõ lắm, hình như là xin phép giải quyết vấn đề cá nhân, trước giờ Chiến Vân Không không nghiêm khắc với cấp dưới, mọi người tự do hoạt động, muốn làm gì thì làm đó, chỉ cần một cuộc điện thoại của anh liền có thể xuất hiện trước mặt là tốt rồi.

Mấy ngày nay có thể nói là khoảng thời gian vui vẻ nhất của Bạch Diệu, ném đi phiền não, ném đi tất cả, đi theo Cổ Thanh Dạ đến Rome lãng mạng một chuyến, còn nhớ rõ khi còn bé nhìn thấy Rome, Cổ Thanh Dạ đã nói chờ sau này lớn lên sẽ dẫn cô ấy đi, diễn tình tiết trong phim một lần, để cho cô ấy trở thành một nàng công chúa Annie.

"Ôi chao, tớ cũng chưa đến Rome đấy, thật hâm mộ đó, có quà tặng gì không?"

Tay nhỏ bé rất tự giác đưa đến trước mặt Bạch Diệu, năm đầu ngón tay đưa ra cực kỳ hả hê.

"Biết cậu là kẻ lừa gạt xấu xa mà, rời giường đánh răng rửa mặt xuống lầu ăn cơm trước, sau đó đến trường học với tớ một chuyến."

"Sau đó thì sao, quà tặng đâu?"

Noãn Noãn ở trong toilet ngậm bàn chải đánh răng nói, chợt khó chịu không rõ.

Đứng trong phòng giữ quần áo tìm quần áo cho cô, Bạch Diệu lớn tiếng nói, "Sau đó— cậu đoán đi!"

"Mẹ nó, cô Bạch à, cậu cũng quá không hài hước đấy, cậu nên nói sau đó tớ sẽ tặng cậu một món quà lớn mới đúng chứ."

Bạch Diệu ở trong phòng giữ quần áo thở dài, hai đứa trẻ được ông trời sủng ái nhất cư nhiên lại yêu nhau, sau đó ông trời đem toàn bộ thứ tốt nhất cho bọn họ, nhìn các loại nhãn hiệu của mỗi quý, các loại kiểu dáng, tất cả đều là nhãn hiệu mới nhất còn chưa cắt mạc, thậm chí có thể tùy ý thấy được bản số lượng hạn chế mà ở châu Âu mới có thể mua được, túi xách, giày, đồ trang sức mọi thứ không hề ít, quả thật cầm không nổi, còn kém cỏi hơn những thứ đồ hạng A sang ở trong nhà cô.

"Nhìn cái gì vậy, đã thất thần rồi."

"Thủ trưởng nhà cậu có phải đem tất cả hàng hóa mang đến cho cậu phải không, hôm nay cậu theo tớ về trường học thì mặc cái này đi."

Áo khoác màu đen trung hòa phối hợp với quần jeans bó sát người, cộng thêm mũ Nepal dệt nổi bằng hoa văn trên đỉnh đầu, "Thích quà tặng của tớ không?"

"Cậu biến ra từ đâu vậy, tớ muốn mua loại mũ này đã lâu rồi, cám ơn, tớ thật thích đấy."

Đồ mà Noãn Noãn thích khá rối ren phức tạp, nhưng chủ yếu vẫn thích đồ đơn giản một chút, thật ra thì Chiến Vân Không mua cho cô những quần áo kia cô vẫn rất thích, dù sao cũng là anh tự mình chọn lựa, ánh mắt dĩ nhiên là tốt rồi.

"Tiểu phu nhân, cô không nóng sao, hay là hệ thống sưởi trong phòng này có vấn đề, tôi kêu người đến xem."

Nếu Tiểu Đông không phải là con trai thì Noãn Noãn nhất định sẽ nhận cô ấy làm chị, săn sóc tốt, tỉ mỉ, cũng không uổng danh xưng lính cần vụ có tay nghề tốt nhất toàn quân khu của nước J, có thể đến nhà họ Chiến mà không phí sức tâm tư gì, dĩ nhiên là Tiểu Đông chủ động tới để xin đi giết giặc.

"Tôi đẹp không Tiểu Đông?"

"Ha ha, đẹp lắm."

Tiểu Đông mang tạp dề vội vàng bày chén đũa ra cho bọn cô, món ăn nhẹ sở trường tự tay pha chế là bí quyết gia truyền của gia đình cậu, truyền nam mà không truyền cho nữ, Vương Linh cũng khua môi múa mép để Tiểu Đông dạy cô ấy làm sao, Tiểu Đông nói nếu không phải là Quan thiếu làm, thì cậu vẫn nói câu đó, truyền nam không truyền nữ.

Một ngày buổi sáng làm ba loại cháo, một loại khác đương nhiên là chuẩn bị cho Tinh Hạ, chè hạt sen trái nhãn dưỡng sắc đẹp.

"Tớ nói này, cô ta cả ngày sớm không dậy nổi, sống cuộc sống cú đêm chơi đùa không về, mỗi ngày uống chè hạt sen trái nhãn, có phải muốn chúc cô ấy sớm sinh quý tử không, hay là mẹ vinh nhờ con gì đó, bám víu vào người có chức vị cao."

"Phốc—'

Một câu sớm sinh quý tử của Bạch Diệu làm Noãn Noãn phun tung tóe.

"Chị ấy sinh cho ai, tớ rất hiểu, chị ấy là người thích đồ vật đẹp, hơn nữa đàn ông – miếng bánh này chỉ là bề ngoài để dẫn ra ngoài thôi, chỉ muốn cho bản thân mình thêm thể diện, vả lại cấp trên đều là mấy ông chú, ngay cả vị trí tiểu tam chị ấy cũng không với tới, chị ấy đành phải sinh trứng ra thôi."

"Tinh Tiểu Noãn, cô dám nói tôi là gà sao!"

Người trên lầu nghe thấy hai người con gái đáng chết thì thầm, đứng ở bậc cầu thang hồi lâu muốn cẩn thận nghe bọn họ có thể nói tới mình hay không, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô ta.

Vô tội nhìn Tinh Hạ mát mẻ trước mặt, giữa mùa đông cô ta còn mặc một bộ áo hai dây ba lỗ, quần ngắn, đi ra ngoài lắc lư, nếu không phải trong lòng cô không quan tâm, cô nhất định sẽ cho rằng Tinh Hạ cố ý quyến rũ các đàn ông trong ngôi nhà này, bình thường thích mở cánh cửa phòng khách rộng mở cho dù là xuân hạ thu đông, bởi vì Noãn Noãn không quen ở trong không gian hẹp, thời gian lâu sẽ hoảng sợ, gần như không ai, ngay cả người nhà cũng không biết cô có chứng sợ không gian kín, chỉ có Chiến Vân Không biết.

"Tôi chỉ nói chị, kiến nghị chị sinh trứng, không có nói là gà, là chính chị tự nói mà, đúng không."

"Cô, chỉ có gà là biết đẻ trứng, cô đừng cho là tôi không nghe không hiểu lời nói bóng nói gió của cô, nhóc con, tôi khuyên cô nên khách khí với tôi một chút, nếu không thì đừng trách tôi không nể tình bẻ gãy cô, cản trở tình cảm hòa thuận của chúng ta."

"Ha, uống cháo sớm sinh quý tử của chị đi, tôi cũng khuyên chị một câu, ăn nhờ ở đậu phải học cách cúi đầu, nếu không đừng trách tôi trở mặt đá chị ra ngoài, yên tâm, tôi không sợ cản trở hòa khí càng ngày càng chán."

Trả lời lại một cách mỉa mai, câu nói dồn Tinh Hạ đến chỗ chết, Noãn Noãn giống như nữ chủ nhân cao cao tại thượng khí thế làm Tinh Hạ nghẹn, buồn bực cúi đầu húp cháo nên cũng không gây chuyện nữa.

Qua hôm nay, trường Quốc lập trung ương cho nghỉ, trừ một số nghiên cứu sinh có nhiệm vụ quốc gia trong người và tiến sĩ không trở về nhà ra, còn lại sinh viên của trường toàn bộ đều muốn rời khỏi trường về nhà ăn tết.

Mùa đông năm nay còn chưa có tuyết rơi xuống, giữa trời gió lạnh là ẩm ướt, Bạch Diệu hỏi Noãn Noãn trong bốn mùa cô thích mùa nào nhất, cô không do dự lựa chọn mùa đông, cũng không có lý do, cô nàng cảm thấy ở trong giá lạnh lớn lên sẽ kiên cường giống như hàn mai (*), càng rét thì càng xinh đẹp.

(*) Hoa mai đặc biệt nở vào mùa đông lạnh giá.

Hai người chắp tay vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

"Đây là chương trình học của đại học năm 3 năm tới, hai người các em xem một chút, nếu như không có ý kiến thì ký tên ở chỗ này."

Hiệu trưởng cười ha hả ngồi ở trên ghế giám đốc thưởng thức trà, nhảy lớp trong đại học không phải là hiện tượng quá phổ biến, chuyện này liên quan đến rất nhiều phương diện, còn phải cần mở cuộc họp với giảng viên hướng dẫn các khoa, tất cả giáo sư dạy học, mọi người nhất trí thông qua đồng ý mới có thể được hiệu trưởng phê duyệt.

Trước khi vào học một ngày, Quan Lê Hiên đã xử lý tất cả, anh ta cũng chỉ là ăn bữa cơm trưa, tán gẫu với hiệu trưởng, ý của Chiến Vân Không vẫn là theo trình tự cũ làm từng bước, chủ yếu vẫn là muốn xem năng lực bản thân của Noãn Noãn trong học kỳ thứ nhất, nếu như cô đủ điều kiện nhảy lớp vậy nhất định phải nhảy.

Đừng thấy Bạch Diệu bình thường đi học ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới (*), cô ấy chính là người con gái tài năng của khoa Trung Văn mà tổ bộ môn công nhận, mà Bạch Diệu nhảy lớp còn là do Chiến gia bổ nhiệm, nhất định phải có người cùng cấp bậc với Noãn Noãn, sự lựa chọn đầu tiên đương nhiên là Bạch tiểu thư.

(*) Việc làm không kiên trì, thường xuyên gián đoạn.

"Hiệu trưởng, em không hề nói muốn nhảy lớp đấy."

Học kỳ này kết thúc, Noãn Noãn thật bất ngờ rất thích nơi này, còn muốn cùng mọi người lên lớp học tập, đột nhiên hiệu trưởng kêu ký tài liệu là bạn nhảy lớp, cô có chút khó xử.

"Ha ha, là như vậy bạn học Tinh, trường học và cá nhân thầy đều cho rằng với sự tài giỏi của em tiếp tục học chương trình năm nhất đúng là lãng phí thời gian, cho nên các thầy cô trải qua xét duyệt các phương diện và nghiên cứu, em nhất định phải nhảy."

Phải nhảy? Còn không bằng cho cô đứng trên lầu một trực tiếp mở cửa sổ nhảy xuống đấy.

"Hiệu trưởng, thật xin lỗi, hôm nay Noãn Noãn nhà chúng em có chút phát sốt cho nên đầu óc có chút chậm hiểu, em thay bạn ấy ký tên là được rồi."

Chiến gia quả nhiên đoán việc như thần, đoán hôm nay cô nàng này sẽ không thỏa hiệp cho nên Bạch Diệu đảm nhận trọng trách nặng nề, Noãn Noãn không ký tên thì cô ấy toàn quyền đại diện.

Ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Noãn Noãn vẫn còn đang rối rắm, ngón tay ra hiệu Bạch Diệu đi lấy xe, ánh mặt trời giữa trưa rất mãnh liệt chiếu vào trên thân thể cô, phát ra từng vòng ánh sáng, loại ảo tưởng rất không chân thật đó làm cho ánh mắt của người đàn ông say đắm.

"Noãn Noãn, ngồi trên mặt đất vẽ vòng tròn nguyền rủa ai sao?"

Giang Ly trêu chọc ngồi ở bên người cô, "Tặng cho em!"

Nhìn cái hộp trên tay cô, Noãn Noãn cau mày, không biết là nên nhận không.

"Em nói là đang nguyền rủa học trưởng đấy, anh tin không?"

Do dự một chút, vẫn không có nhận, bên tai đột nhiên vang lên lời dạy dỗ của Chiến gia, không cho nhận đồ của bất kỳ ai, nhất là đồ ăn, điều này làm cho con heo nhỏ Noãn tham ăn buồn bực rất lâu.

"Anh tin, hẳn là Noãn Noãn nguyền rủa anh mãi mãi hạnh phúc, anh bảo đảm trong quà tặng này em nhất định sẽ thích, nhận lấy đi, thủ trưởng đại nhân nhà em sẽ không mất hứng với em đâu."

"Sao anh biết anh ấy sẽ không mất hứng."

Bĩu môi, nói giống như anh ta rất quen với Chiến Vân Không vậy, chần chừ giữa nhận và không nhận, cuối cùng móng vuốt vẫn lựa chọn nhận lấy, lúc Giang Ly giục mở hộp ra, Noãn Noãn kinh ngạc còn tưởng rằng anh ta sẽ tặng đồ vật rất tầm thường đấy.

"Học trưởng, xem ra đầu óc của anh còn chưa bị gáy sách ăn mòn sạch sẽ đấy, quà tặng không tệ, em thích, nhưng bây giờ em không có quà đáp lễ cho anh, làm sao bây giờ?"

Sờ soạng trong túi trên người một lần, tay không thể đưa ra đồ vật có thể tặng người ta, Noãn Noãn cười cười có chút ngại ngùng.

Liếc mắt, trong đôi mắt đen của Giang Ly giống như vòng xoáy chứa sự phức tạp, chỉ lẳng lặng nhìn Noãn Noãn thật lâu, nhàn nhạt nói một câu, "Anh chỉ hy vọng mỗi ngày em sống khỏe mạnh, chính là quà tặng tốt nhất của năm nay mà em tặng."

Noãn Noãn sững sờ, ừ, giống như trong câu nói của học trưởng có hàm ý khác nhưng suy nghĩ một chút, có lẽ là tự mình nghĩ nhiều thôi.

Đúng lúc này, một chiếc Maserati màu trắng lái đến bên cạnh hai người, Bạch Diệu ấn xuống cái kèn, Giang Ly rất nhanh hồi phục tinh thần đứng dậy thuận tay kéo Noãn Noãn lên.

"Mùa đông năm tới vào lúc này, em hẹn anh ở chỗ này, nhất định bổ sung quà giáng sinh mà năm nay thiếu, không gặp không về!"

Giang Ly vuốt vuốt nón trên đầu cô, "Nhất định! Không gặp không về."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Một chút dấu vết!

Edit: Tịnh Hảo

Về đến nhà, chuyện làm đầu tiên chính là đặt quà tặng xong, cô gái nhỏ mắc chứng OCD không nhẹ, rõ ràng vị trí đặt chậu cây kia rất tốt, cô lại còn phải sửa lại một chút, thay đổi một chút, trong cả căn phòng đều bị cô làm rối loạn.

"Em còn giày vò nó nữa, nó sẽ chết đấy."

Nhóc con giống như cơn gió tiến vào phòng khách bay lên lầu cũng không nhìn anh một cái, ngay cả tờ báo trong tay anh cũng bị thổi bay một góc, ánh mắt lạnh lùng khẽ cau lại, Chiến Vân Không nói thầm trong lòng cô nhóc lại chơi trò gì vậy.

"Anh, anh xem cái này đặt ở đây được không, hay là không được, hay là để nơi này đi, ôi chao, sao cảm thấy để chỗ nào cũng khó coi vậy."

Trán nhăn lại, Chiến Vân Không nhìn thấy không tự chủ đi theo, bàn tay to nắm lấy hai tay nhỏ không biết để nơi nào của cô trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm xúc mềm mại, giống như tơ lụa sữa bò, nõn nà như bạch ngọc, giống như chỗ sâu nhất trong cơ thể anh vì nước da lướt qua của cô mà phát run.

"Ai tặng vậy?"

Vẫn còn cầm cây nhỏ mà học trưởng tặng thiếu chút nữa bị Chiến gia đụng rớt, giả bộ tức giận đẩy bả vai của anh ra.

"Ai tặng rất quan trọng sao, anh cũng chưa từng nói tặng quà cho em, hừ, không nói cho anh biết là ai tặng đâu, đại thủ trưởng, anh từ từ suy nghĩ đi."

Đột nhiên nghĩ ra muốn đặt cây nho nhỏ kia ở đâu rồi.

"Là đàn ông tặng?"

Ai nói đàn ông không nhạy cảm, cơ thể có khứu giác, thính giác, thị giác, xúc giác, muôn ngàn giác quan tập trung vào Chiến gia sao có thể không biết được là quà tặng của ai, thật may là Giang Ly đưa một chậu thực vật, nếu là món khác anh thật đúng sẽ đích thân ra tay, cùng uống một ly trà với anh ta.

Noãn Noãn cười, cười đến rực rỡ, "Anh thật là uy vũ, vậy thì sẽ làm gì đây?"

"Giết anh ta!"

Một câu nói còn dễ dàng hơn cả hát, lạnh lùng rất tự nhiên nhưng lại nghe được trong lòng của người nào đó rét lạnh.

"Anh, anh không có bệnh chứ?"

Nhịn không được giơ tay phủ lên trán đầy đặn rất rộng của anh, nhiệt độ bình thường vậy vừa nãy nói mê sảng cái gì vậy, đầu ngón tay thuần thục phác họa đôi mắt thâm thúy của anh, xuống phía dưới xẹt qua mũi cao anh tuấn của anh, môi mỏng khêu gợi, cuối cùng là cằm cương nghị như được điêu khắc, ánh mắt từng chút từng chút khắc sâu gương mặt anh tuấn của anh vào trong đôi mắt, trong lòng, cất giữ thật tốt, đây là người đàn ông thuộc về cô, một người đàn ông đã sớm hòa vào cơ thể của cô, một người đàn ông chỉ nghe lời cô trên toàn thế giới này.

Ánh mắt lạnh lùng căng thẳng, há mồm cắn cổ mịn màng của cô, đầu lưỡi miêu tả để lại hai dấu răng nhàn nhạt.

"Bệnh của anh là do em trêu chọc, nói đi, bồi thường cho anh như thế nào."

"Trừ thân thể ra thì đều có thể!"

Trên khuôn mặt ửng hồng, máu trong người cô đang bốc cháy, xấu hổ, hai cánh tay nhỏ như dây leo quấn lên cổ của người đàn ông, cô buồn bực không chịu khuất phục cắn lên cổ.

"Tiểu súc sinh, cắn chết em."

"Đại súc sinh, lúc bổn vương đói bụng có thể ăn cơm không?"

Lúc cõng Noãn Noãn xuất hiện ở dưới lầu, ánh mắt mọi người kinh ngạc đã sớm thành thói quen đổi lại bình thường, lúc Noãn Noãn đến đã kinh ngạc, tại sao chỉ trong chốc lát lại có nhiều người như vậy, đáy mắt đột nhiên sáng lên vội vã đáp xuống đất, "Hôm nay là bữa tiệc tại gia sao?"

"Noãn Noãn, hôm nay các anh trai dẫn em đi ăn đặc sản dân dã miền núi, sao hả?"

"Không ăn, em là người theo chủ nghĩa bảo vệ môi trường, không ăn động vật nhỏ, cũng không cho các anh ăn."

Một câu nói từ chối ý tốt của Quan Lê Hiên, ngón tay chỉ chỉ, vừa vặn cộng thêm mình là tám người, "Đồ ăn ở bên ngoài đều là bột ngọt không khỏe mạnh đâu, hôm nay em cầm muôi, mọi người có lộc ăn đấy."

'Khụ khụ ——'

Không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm dáng vẻ đã dự tính trước của Noãn Noãn, âm thầm lau mồ hôi, rất hoài nghi tay nghề của cô gái nhỏ có vượt qua kiểm tra an toàn không.

"Cứ như vậy đi."

Người tin tưởng nhất mãi mãi chỉ là người ủng hộ mình nhất, không keo kiệt hôn cái bẹp khen thưởng trước mặt mọi người, Chiến Vân Không được hôn hài lòng, lỗ chân lông toàn thân đều nở ra điên cuồng gào thét mà trong lòng trước giờ nhẹ nhàng trầm ổn.

Vương Linh lái xe kéo Bạch Diệu và Noãn Noãn lên, lái xe đến siêu thị lớn nhất gần đây chọn mua đồ.

Nói đến tiểu phu nhân Chiến của chúng ta, Vương Linh và Bạch Diệu đều muốn biết khi nào thì nghĩ ra việc này, nếu như theo kế hoạch, tối nay bọn họ sẽ đi núi sương mù ăn ngoài trời, nướng toàn bộ dê, nhưng một câu không ăn động vật nhỏ đã đưa toàn bộ đám người bọn họ vào đường cùng, tối nay có thể giữ được tính mạng hay không là một vấn đề đấy.

Không giống ngày thường vui mừng, Noãn Noãn nhàn nhạt chỉ cười không nói, trước khi ra cửa đã ra lệnh trước khi bọn họ trở về, Tiểu Đông nhất định phải dựa theo trên tờ danh sách cô đưa chuẩn bị đồ xong.

"Cô gái nhỏ, cậu là đột phá ý tưởng hay là đã sớm chuẩn bị rồi, lúc trước cũng chưa nghe nói cậu để lộ thông tin cậu biết làm cơm, có cần mua quyển sách gì đó cho cậu tham khảo không."

Thật ra thì tiểu thư Bạch cũng suy nghĩ cho Noãn Noãn, nếu cô tự mình làm cơm đương nhiên cô ấy không ngại, nhưng hôm nay không phải là ăn thử mà là ra trận thật sự, cô nàng chắc chắn là người sĩ diện, không chịu thua kém.

Đẩy xe, Vương Linh nghiêng đầu cười nói, "Chị đã xem thực đơn rồi, đồ ăn đều là mức độ khó ba sao, Noãn Noãn, trở về chị gái giúp em, em thấy như thế nào!"

Do Vương Linh rời nhà sớm lúc còn rất nhỏ, đi học đã tự chăm sóc mình, đương nhiên tay nghề nấu cơm cũng không bằng đầu bếp nổi tiếng, từng bước khó khăn cô ấy từ từ hiểu ra lúc còn trẻ ngu ngốc, không hiểu và không thấy thấy rõ nhân sinh cảm ngộ, cuộc sống chính là có qua có lại, lặp đi lặp lại, giống như ông nội, giống như mẹ bọn họ chưa từng sai, không bỏ được người kia.

Giỏi giang là phải không quan tâm hơn thua, nhìn như thiên kim tiểu thư ngang ngược xảo trá, ai có thể nghĩ tới cô ấy từng sống khó khăn, đau khổ hơn cả người bình thường, có lẽ nụ cười mới là mặt nạ của cô ấy, bảo vệ hình tượng thiên kim tiểu thư không tim không phổi của cô ấy.

Bên trong phòng sách, mấy người đàn ông không thoải mái giống như lúc nãy.

Năm mới hằng năm, bộ đội đặc chủng sẽ lấy đi một phần tinh anh đến biên giới tăng cường canh giữ, thăm dò hỗn loạn phòng ngự xung quanh tạo thành khủng hoảng không cần thiết, mỗi lần tuyển chọn đều là Chiến Vân Không tự tay chọn lựa, nhưng năm nay là đại lãnh đạo trực tiếp chọn người.

"Không được, tôi không đồng ý, tất cả chúng ta đều bị điều đi thì trong nhà làm thế nào?"

Mệnh lệnh trong danh sách có Chiến Vân Không, Quan Lê Hiên, Cổ Thanh Dạ, tên của ba người tất cả đều chói lọi đứng vào hàng ngũ đầu bảng, mưu đồ cực kỳ rõ ràng, bọn họ mà đi thì nhà họ Chiến nhất thời sẽ mất đi hơn phân nửa lực bảo vệ, khó tránh có người thừa dịp lúc vắng mà tiến vào.

"Gấp cái gì, cách năm mới còn rất lâu, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, lão đại, anh cảm thấy thế nào?"

Quan Lê Hiên khẽ vuốt cằm, nghịch bật lửa trong tay kêu rắc rắc, còn thuận tay lấy đi điếu thuốc trên tai Chiến Tả, đá anh ta một cước, "Mẹ nó, giả bộ thâm trầm làm người đang suy nghĩ hả, nói chuyện."

"Cút đi, đừng nhìn gia, phiền lắm."

Chân bắt chéo, ngẩng đầu lên, lông mày Chiến Tả nhíu chặt, chuyện gì có thể khiến Chiến Tả phiền muộn trừ chuyện công ty ra, đó chính là phụ nữ, Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ liếc mắt nhìn nhau, nháy mắt đã hiểu ra, buổi sáng truyền thông có đưa tin nhà họ Đông Phương sắp làm hôn lễ, nhưng không phải là tiểu thư nhà Đông Phương mà là Đông Phương Nghiêm Hàn.

"Tôi cho anh một chiêu."

Cổ Thanh Dạ đứng ở sau lưng anh ta, Chiến Tả bởi vì buồn bực mà bả vai cứng ngắc, "Mềm không được thì chúng ta sẽ dùng cứng rắn."

"Cứng rắn thế nào?"

Chiến Tả nói chuyện rồi, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm đôi mắt màu tím phát ra sự tà ác của Cổ Thanh Dạ, hiếm khi căng thẳng, hầu kết chuyển động một cái.

"Cướp cô dâu!"

"Không được!"

"Tại sao không được?"

Cổ Thanh Dạ buồn bực, trừ chiêu này thì không có chiêu nào được, muốn người con gái mình yêu thích, và không muốn làm tổn hại đến tình nghĩa anh em, từ xưa cá và gấu không thể gộp được, không ích kỷ thì phải vô tư.

"Tôi cảm thấy có thể thực hiện được."

Câu này của Chiến Vân Không - người vẫn không lên tiếng làm giật nảy mình, cẩn thận là tác phong căn bản của anh, trước giờ sẽ không dính vào chuyện làm loạn, cũng tuyệt đối không cho phép cấp dưới có hành động gì đó vượt quá, nhưng anh lại đồng ý cướp cô dâu, một chuyện mà Cổ Thanh Dạ chợt nghĩ đến, tiếp tục tẩy não Chiến Tả, truyền thụ điểm tốt của việc cướp cô dâu và tương lai sau này, để cho anh ta nhìn thấy tương lai tươi đẹp và người phụ nữ mình thích sinh một đội bóng, hoặc là

Dẫn cô ấy đi du lịch thế giới, tóm lại chính là không nên đợi đến lúc hối hận mới muốn đuổi theo, thì nhất định sẽ mất đi cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88-2: Một chút dấu vết! (tiếp)

Edit: Tịnh Hảo

Sợ ngây người, kinh hãi, như mộng như ảo, không ngờ tới cô nhóc thâm tàng bất lộ như thế, tay nghề giỏi, ngay cả khẩu vị của Chiến gia rất kén chọn thì đôi mắt cũng tươi rói nở rộ.

"Ôi, không cần khen ngợi em, chỉ cần các anh có thể ăn sạch đồ ăn trong dĩa chính là khích lệ lớn nhất đối với em."

Chỉ nhìn thôi thì vẫn không đủ có thể chứng minh thực lực đầu bếp của Noãn Noãn, mọi người động đũa, các anh trai khen không dứt miệng, ai có thể nghĩ tới thiên kim thị trưởng bình thường ngang ngược có thể lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, tốc độ làm người khác kinh ngạc của cô có chút quá nhanh ở trong mắt của Chiến Vân Không, có nhiều lúc anh đã bỏ lỡ trải qua quá trình trưởng thành cùng cô, cảm thấy có chút đau lòng.

"Có cần nói trước với Noãn Noãn chuyện anh sẽ rời đi thi hành nhiệm vụ vào năm mới không, em sợ đến lúc đó quá mức đột ngột, nhóc con sẽ khó chịu, lúc đó em ấy hành hạ anh, nóng nảy với anh thì anh chịu đủ."

Muỗng khuấy thành vòng xoáy trong ly cà phê, tựa như tâm tình lúc này của Chiến Vân Không, xoay tròn và phức tạp, mấy ngày gần đây thức tỉnh vào lúc nửa đêm cảm thấy có một sự hoảng sợ càng ngày mãnh liệt, ôm sát đứa nhỏ trong ngực tay không nỡ buông, đau tiếc giống như một giây sau Noãn Noãn sẽ biến mất từ bên cạnh anh.

"Vẫn là không nên nói trước, để cho nhóc con yên lặng mấy ngày đi."

Bây giờ đã là mùa đông lạnh lẽo nhưng toàn bộ cửa sổ của phòng khách nhà cổ mở rộng, máy sưởi và gió lạnh hòa vào nhau tạo ra sương trắng bao quanh giống như từng bông vải bay trong gió, tung bay nhảy múa ở trong đêm, trở thành một phong cảnh kỳ lạ ở trong nhà cổ.

Bạch Diệu hâm mộ từ trong đáy lòng, Noãn Noãn có một người đàn ông tốt yêu thương cô như vậy, một Chiến Thần độc nhất vô nhị thế gian, một người ưu tú chỉ chuyên sủng Tinh Tiểu Noãn, bỏ đi sự giàu có, giữa hai người vẫn chân thành nhất.

Lúc hơn tám giờ tối, Chiến Tả nói muốn dẫn Noãn Noãn ba người con gái bọn họ đến trung tâm thương mại mới mà tập đoàn của anh thành lập mua đồ, mặc sức chọn mặc sức lấy, chỉ cần vui vẻ, Chiến Vân Không cũng không ngăn cản, dặn dò chú ý an toàn, anh muốn để nhóc con vui vẻ chơi đùa, bây giờ càng ngày càng sủng cô càng muốn nuông chiều, ha ha, vợ của anh, anh không cưng chiều thì còn ai có tư cách đó, phái Thiên Lý luôn đi cùng cũng chính là mượn cơ hội này để Thiên Lý có thể thân thiết với chị dâu tương lai của mình, đúng là anh đã tìm cơ hội rất lâu.

Trước lễ Giáng sinh mấy ngày, tất cả mọi người vội vàng mua quà, vốn Cổ Thành không có ban đêm, bây giờ tới nửa đêm càng thêm náo nhiệt, hai chiếc xe Hummer quân dụng dừng ở trước cửa lớn của cửa hàng xa hoa, người giữ cửa vội vàng bước lên phía trước nghênh đón lại không ngờ rằng chính là tổng giám đốc đại nhân mà trước giờ chưa tới chi nhánh dưới, sau khi Chiến Tả thì thầm vài câu với người giữ cửa bảo an, liền dẫn bọn họ đi vào.

Ba người con gái rất xinh đẹp, đại diện cho ba phong cách khác nhau, Vương linh thành thục tao nhã, Bạch Diệu theo phong cách Âu Mĩ thoải mái, còn Noãn Noãn có phong cách trang phục cổ mới trong sáng, Vương Linh và Bạch Diệu là người một nhà, đương nhiên không khách sáo, tiền kiếm được của Chiến Tả có xài nhiều cũng xài không hết, chính anh cũng nói không phải vì tiền mà kiếm tiền, anh là vì tương lai tổ quốc sau này, vì để cho đời tiếp theo, cho nên anh cũng có một biệt danh là trai đẹp từ thiện trong giới kinh doanh.

Hằng năm, 50% số tiền anh kiếm được toàn bộ đều quyên góp cho xã hội, cứ như vậy, tài khoản tiết kiệm cá nhân của anh vẫn có nhiều số 0 đếm không xuể.

"Noãn Noãn, sao không mua vậy, hay là em không thích?"

"Không phải, quần áo trong phòng quần áo của nhà em quá nhiều, em đang buồn rầu phải xử lý thế nào đây."

Chiến Tả cười một tiếng, tay ôm lấy đầu vai nhỏ của cô, "Cái này dễ thôi, vứt bỏ toàn bộ sau đó đổi cái mới."

"Vậy cũng không được, đều là Chiến gia mua cho em, em không nỡ vứt đi, anh có thể cho em ý kiến có chút hữu ích được không?"

Noãn Noãn trừng anh, biết tâm tình của anh không tốt, biết vợ của anh sắp bỏ chạy nhưng cô là người ngoài cuộc không thể mở miệng trước, quái lạ thiệt, Chiến Tả một mình phiền muộn vẫn còn chưa dứt, chờ anh chủ động không phải rất tốn sức sao?

Vương Linh lôi kéo Bạch Diệu đến lầu ba khu đồ xa xỉ, xem Chanel xong, thử LV, sau đó đi dạo Gucci, nhưng đi một vòng đều là hai tay trống trơn, làm cho cô gái trong quầy cửa hàng nổi giận nhưng không dám nói gì, quen biết Chiến Tả là tổng giám đốc còn chưa nói, bọn họ nhận ra Vương Linh là cô gái đẹp có hơi thở mạnh mẽ lộ ra ngoài, mấy ngày hôm trước đi theo một nhóm lãnh đạo cao cấp, còn có một số quan chức đối ngoại và nhân viên nữ phiên dịch xinh đẹp tới kiểm tra xem xét.

"Các em cái gì cũng không mua, không phải trắng tay sao, đừng căng thẳng đừng căng thẳng, mỗi người nhất định phải chọn cho anh mười bộ cho dù là quần áo hay là túi xách, trang sức các loại linh tinh, Noãn Noãn không chọn thì bỏ đi, cách ăn mặc và phong cách của đứa nhỏ này không cùng loại với cửa hàng này, nhưng hai người các em phải chọn cho anh, bây giờ giải tán, sau một tiếng tập hợp ở chỗ này, hành động."

Bệnh cũ khi làm lính đặc chủng tái phát, thời gian chính là tiêu chuẩn cơ bản không thay đổi được tính cố chấp của anh, Thiên Lý dẫn hai người lên lầu làm việc, quay đầu vẫn không quên ra ám hiệu với Noãn Noãn, Noãn Noãn lặng lẽ ra dấu tay OK.

Chiến Tả và Noãn Noãn đi tới quán cà phê, gọi hai ly Latte nóng, mùa đông vừa đến, bệnh tay chân Noãn Noãn lạnh như băng liền phát tác, nóng và lạnh tương tác kích thích toàn thân cô làm phát run, cà phê đun nóng gặp không khí lạnh toát ra hơi nóng ở trong ly làm mờ mịt đôi mắt đen của cô sáng trong, nhếch miệng cười ha ha, "Anh họ Chiến, khi nào thì ưu phiền vậy, có cần em gái sắp xếp ưu phiền, phân tích giúp anh một chút không."

"Haizz, một lời khó nói hết."

Ờ, anh vẫn còn ưu sầu chưa dứt, Latte đắng ở cổ họng chui vào lục phủ ngũ tạng của anh, cũng không kéo được nỗi ưu phiền kia xuống, chuyện tình cảm, cả đời anh chỉ yêu một người con gái, mẹ nó, sao lại vất vả như thế, giống như mấy người yêu nhau nhất định phải trải qua chín chín tám mươi mốt khó khăn mới có thể tu thành chánh quả!

"Nói, nói thẳng ra không được giấu."

Gần đây, mình cũng chưa gặp Thiên An An, không biết cô ấy đang bận rộn cái gì, buổi tối lúc vừa mới nghe được Chiến gia nói bên tai cô thật vẫn không thể tin được, An An sẽ không nói một tiếng liền thỏa hiệp, người yêu trong lòng cô ấy là ai, bây giờ ở trong lòng mọi người hẳn đều hiểu rõ, nhưng mà rốt cuộc Đông Phương Nghiêm Hàn muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho An An, tác thành cho Chiến Tả đây, ý của gia là để cho cô và Chiến Tả tâm sự một chút, dù sao nhiều khi giữa đàn ông và đàn ông có mấy lời nói không thích hợp lắm.

"Anh trai cướp cô dâu, cô nhóc thấy thế nào?"

"Vô nghĩa, có thể có thái độ đứng đắn với một chuyện nghiêm túc không, tổ chức cản trở là con đường giúp anh đạt được người con gái xinh đẹp, bây giờ anh vẫn là người trôi nổi trong giang hồ đấy, nói cướp liền cướp, sao không thử suy nghĩ một chút, sau khi sự việc xảy ra thì nhà họ Chiến sẽ rơi vào hoàn cảnh gì."

Nghiêm túc phê bình và chỉ dẫn, ánh mắt hung dữ của cô gái nhỏ lộ ra, Chiến Tả sửng sốt mấy giây sau đó cười ha ha không tim không phổi, Noãn Noãn tức giận muốn quất chết anh.

"Ôi chao, Tiểu Noãn Noãn chúng ta trưởng thành rồi, biết lo lắng cho nhà họ Chiến, khó trách hôm nay Vân Không cười mặt đầy nếp nhăn, cũng sắp vượt qua số lần cười trong 25 năm qua, nói với anh kỹ năng thuần phục chồng của em đi, anh cũng muốn nghiên cứu một chút, sửa lại thành phương pháp thuần phục bà xã, còn sợ An An, cô gái nhỏ này chạy mất hay sao."

Chiến gia có nếp nhăn? Noãn Noãn hơi nghiêng đầu hồi tưởng tất cả biểu cảm hôm nay của anh, hình như chỉ cười có hai lần thôi, nghiêm khắc nói chuyện nhưng có chút mỉm cười, chỉ là khóe miệng hơi cong lên thôi.

Gõ gõ cái bàn, khẽ nhìn một vòng xung quanh, cô gái nhỏ nhấp một ngụm cà phê thơm mát, "Em có một chủ ý, muốn nghe hay không?"

Đáy mắt cháy lên ánh sáng hy vọng, Chiến Tả búng tay thật lớn, anh đoán được Noãn Noãn nhà anh sẽ không trơ mắt nhìn chị dâu họ bị gả đi.

"Rửa tai lắng nghe!"

Cơ thể ngồi thẳng dậy, lỗ tai dài ra, rốt cuộc Chiến Tả thu hồi lại vẻ ăn chơi bất cần đời, cánh tay đè lên nhau đặt ở trên bàn, đôi mắt đào hoa khao khát nhìn cô giáo Tinh thật sâu.

Nhếch môi, cô nàng hắng giọng một cái, "Thật ra thì rất đơn giản, chuyện bây giờ đi đến nước này, anh chỉ có thể dùng cách khổ nhục kế tầm thường không chịu nổi nhưng trăm lần đều linh đến dò xét An An thôi, từ nhỏ tụi em đã cùng nhau lớn lên, rất hiểu rõ cậu ấy nếu như không phải do bất đắc dĩ, cậu ấy tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, còn có vấn đề cắt ngang giữa ba người các anh mấu chốt nhất chỉ có một người?"

"Em nói là Thiên An Nhiên?"

Mày Chiến Tả chọt nhíu lại, đôi mắt đen u ám giống như màu đen của Địa Ngục không phân biệt rõ cảm xúc, không phân biệt ra âm dương.

"Đúng, chỉ cần cái chết của chị ấy một ngày không tra ra được thì An An sẽ một ngày không an lòng, nói như thế nào đây, trước đây dù sao Thiên An Nhiên cũng là vị hôn phu của anh, cũng chỉ có thể trách gia tộc vì lợi ích mà làm hại đến duyên số của các anh, sai dây tơ hồng."

"Nhưng mà cô ấy đã chết, anh không hiểu tại sao cô ấy nhất định phải tính toán với một người đã chết."

"Nhưng anh không biết một người bị chết sẽ mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cho người còn sống, mặc dù Thiên An Nhiên đã chết nhưng chị ấy vẫn sống trong lòng An An, nếu như anh vẫn tiếp tục kéo dài như vậy thì trong lòng cậu ấy không khác cái chết chút nào."

Buộc chặt mười ngón tay nắm thành nắm đấm, cố gắng đè xuống lửa giận trong đôi mắt đen u ám tối sầm gần như phụt ra, còn có một ngọn lửa ngầm vô cùng cháy rực trong tim anh, đau đớn kia giống như ngàn vạn con kiến gặp nuốt. Cái chết của Thiên An Nhiên làm nhà họ Thiên đứng trước cục diện tan vỡ, truyền ồn ào ra ngoài phía sau cái chết oan uổng của đại tiểu thư nhà họ Thiên có liên quan đến tin tiêu cực của Thiên An Nhiên, nữ thiên kim nhà

giàu phóng khoáng, nữ hoàng hộp đêm, dính liếu vào chuyện kẻ thứ ba của hôn nhân người khác, là kẻ nghiện núp sau sự tài phú và sức mạnh, sau đó một loạt bài báo khó coi như cảnh tuyết rơi bay đầy trời, giá cổ phiếu của tập đoàn Thiên Thị rơi xuống không ngừng, nếu như không phải nhà họ Đông Phương ra mặt giải quyết thì bây giờ Thiên Thị đã sớm không còn tồn tại, mà phu nhân Thiên không thể chịu được đả kích mất con gái, một tháng sau cũng nối tiếp qua đời.

Chiến Tả lặng lẽ giải ngũ, liền biến mất mấy năm, chỉ có tìm ra hung thủ mới xem như anh có thể cho nhà họ Thiên một công bằng duy nhất.

Người anh muốn lấy được, vừa ý đấy, sợ rằng khô kiệt đến tuyệt tự, cho dù người anh có được cũng chỉ là một thi thể biết đi vậy thì có ý nghĩa gì, anh muốn An An có thể vui vẻ, mỉm cười thật sự phát ra từ đáy lòng một lần, dù là một lần cũng được rồi, lúc nghe được tin tức cô ấy muốn kết hôn cùng với Đông Phương Nghiêm Hàn thì Chiến Tả đứng trong phòng làm việc thức trắng một buổi tối, tro thuốc lá rớt đầy giày da, tàn thuốc xây đắp như núi vượt qua mắt cá chân, tia ánh nắng mặt trời đầu tiên vào lúc sáng sớm chiếu vào gương mặt anh tuấn tiều tụy mệt mỏi của anh thì đôi mắt biến đổi, anh giật mình, lãng phí một buổi tối chính là từng giây từng phút mất đi cô ấy.

"Anh điều tra nhiều năm như vậy, không sợ nói thật cho em biết, bây giờ vẫn như cũ không thu hoạch được gì, mấy người chết năm đó biến mất, hơn nữa, kỳ quái nhất chính là anh phát hiện mỗi lần chỉ cần anh tra được một chút dấu vết sẽ có người lập tức phi tan, mặc kệ che giấu như thế nào vẫn sẽ bị gửi thư tín, cho nên mấy năm nay giống như con khỉ mò tới ánh trăng tan như bọt xà phòng."

Noãn Noãn mở mắt to trừng người anh họ, lần đầu tiên nghe được Chiến Tả nhắc tới Thiên An Nhiên, trong lòng thật sự chấn động không nhỏ, bóng dáng vị hôn phu không tốt làm bốn người dây dưa, vừa chết liền làm tổn thương ba người nên trách ai đây, trách ai yêu trước hay là do ông trời quá trêu người, "Chiến gia biết không?"

Người thân thiết nhất với Chiến Tả là Chiến Vân Không, chắc hẳn Chiến Tả rời khỏi bộ đội Chiến gia cũng hao phí suy nghĩ một phen, bằng không lãnh đạo cấp trên sẽ không dễ dàng để anh đi.

"Ý của chồng em là án binh bất động trước chờ đợi thời cơ."

Anh khỏi chê được, chuyện của Thiên An Nhiên rối rắm nhìn như phức tạp nhưng nhỏ nhặt rất nhiều lần, rõ ràng cũng không phải là vấn đề khó gì, bọn họ chỉ là đang chờ đợi thời cơ kẻ địch bại lộ.

Gật đầu một cái, Noãn Noãn nâng cà phê còn dư lại hơi ấm đặt trên bờ môi chạm khẽ, đang lúc nâng mắt, ý cười trong đáy mắt biến đổi, thân thể cứng lại, biểu tình kinh ngạc này giống như phát hiện ra vùng đất mới, không nhúc nhích, lưng Chiến Tả đối diện cửa nên không nhìn thấy chuyện gì xảy ra, nhưng mà theo tầm mắt của cô xoay người nhìn sang.

Còn muốn ngăn lại đã là không còn kịp rồi, tay bắt hụt hối tiếc vỗ đùi, quá trùng hợp quá trùng hợp rồi, nhắc tào tháo thì tào tháo đến.

Cơ thể Chiến Tả hành động không chịu đầu óc chi phối, đứng dậy nghênh đón.

"Ôi, duyên phận đấy, Đông Phương dẫn vợ chưa cưới tới dạo phố sao?"

Chuyện không có đầu óc điều khiển Chiến Tả làm không ít, chuyện làm ngu xuẩn nhất của anh chỉ sợ sẽ là tối hôm nay, Thiên An An dứt khoát trực tiếp không nhìn lướt qua anh nhưng khi lướt qua nhau khẽ cau mày, "Noãn Noãn, sao lại uống Latte?"

"Hả? À, chính là nếm thử một chút thôi!"

Loại tình hình quá lúng túng như thế, quan sát ba người, phản ứng của từng người và vẻ mặt, không phải rất hờ hững sao, Thiên An An cũng bình tĩnh tự nhiên, vẻ mặt của Đông Phương Nghiêm Hàn ôn hòa chào hỏi với Chiến Tả, ánh mắt của Chiến Tả lại liên tiếp liếc qua phía bên phải không ngừng.

Nói không tới hai câu, hai người dắt nhau đi ra ngoài, Đông Phương bảo ngày mai sẽ đem thiệp mời đến nhà cổ và mời Noãn Noãn làm dâu phụ cho An An, không đợi cô mở miệng tỏ thái độ lại bị Thiên An An ngăn lại, cô ấy nói muốn làm khiêm tốn toàn bộ đơn giản, Đông Phương Nghiêm Hàn mỉm cười cũng không gò ép cô ấy.

Chân bốn người trước sau còn chưa ra khỏi tiệm cà phê, liền nghe một tiếng giễu cợt chói tai truyền đến từ phía sau, "Ha ha, chồng và tình nhân cũ cộng thêm một người "xuống nước" nhìn thật ngược ngạo cũng không phải rất quái dị sao, xuất hiện chói lọi như thế này làm mù người đi bộ cũng không sợ xung quanh có phóng viên chụp ảnh, thật không biết xấu hổ."

Giọng nói rất lớn vốn người trong tiệm cà phê không nhiều liền an tĩnh, Noãn Noãn đầu tiên xoay người lại, trợn mắt nhìn mặt hả hê của cô gái sau lưng, không phải chỉ có một mình cô ta mà còn có hai người con gái ngạo nghễ, vốn chỉ muốn đi ngang qua mua ly thức uống nóng không ngờ nhìn thấy trò hay như vậy.

Thật không biết nên nói Tô Thanh ngu hay là dốt, mỗi lần người xấu cô ta đều làm chim đầu đàn, Noãn Noãn không muốn mắng cô ta liên tục.

"Tô ngực, cậu còn sống sao?"

"Cậu mới chết đấy, miệng chó không mọc ra ngà voi."

Gặp phải đồ sao chổi sẽ xui xẻo, thói quen thành tự nhiên Tô Thanh sẽ mặt dày, trời rất lạnh cô ta chỉ mặc một váy đen dạ hội mỏng manh, chắc là tham gia bữa tiệc nào đó vừa mới kết thúc, Noãn Noãn khẽ cười xấu xa lại gần bên tai của Tô Thanh, "Đừng mặc váy màu đen, có vẻ…"

“Có vẻ cái gì? Tinh Tiểu Noãn, cậu dám nói thì đừng nói phân nửa chứ?”

Lui về sau hai bước trở lại chỗ, nhìn ngó một vòng, nhìn nhóm người khán giả xem náo nhiệt cười ha ha, “Có vẻ ngực quá nhỏ, hay là ngực của cậu rút lại! Phải làm một người con gái có mặt mũi có đầu óc thì học trưởng mới thích cậu lâu một chút.”

Noãn Noãn nói năng lỗ mãng với Tô Thanh, bên này cũng không thèm để ý, cả phòng xì xào bàn tán, tiếng cười kìm nén làm Tô Thanh một bụng đầy lửa sắp bùng nổ, giậm chân đi về phía trước, đuổi theo nói một câu với người con gái xinh đẹp có bộ ngực “nhỏ”, “Bỏ đi Thanh Thanh, chúng ta đang vội vàng, hơn nữa cậu đấu không lại cô ta, đừng gây chuyện để tránh ông nội cậu biết chuyện lại mắng cậu ngu như heo.”

Hai người bạn kéo Tô Thanh rời khỏi, ngược hướng với Noãn Noãn, một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi mà không thoải mái bị một máy chụp hình giấu ở phía sau cây cột đối diện ghi lại toàn bộ quá trình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Bí mật!

Edit: Tịnh Hảo

Ba ngày sau

Hôm nay là đêm Giáng sinh, Noãn Noãn vốn định sau khi đóng cửa phòng làm việc vào năm mới để nhiều học sinh đều về nhà nghỉ ngơi sẽ chuẩn bị thi nghệ thuật, nhưng cô lại quyết định đóng cửa sớm không tiếp nhận thêm bất kỳ học sinh nào, Thiên Lý vui vẻ đáp ứng yêu cầu của cô, cùng với Hổ Tử sắp xếp phòng tranh đơn giản một chút, cô giáo Noãn Noãn muốn cho học sinh một bữa tiệc nhỏ vui vẻ vào đêm Giáng sinh, trăm học sinh khắp nơi có thể tụ họp chung một chỗ không dễ dàng gì, đó gọi là duyên số, ăn chơi náo nhiệt một lần, thả lỏng trước thi.

Buổi sáng cô còn cố ý chạy đến nhà Bạch Diệu kéo cô ấy từ trong chăn ra, nhờ cô ấy lựa quà tặng cho học sinh cùng với mình.

“Chưa từng thấy giáo viên kiêm ông chủ hào phóng như vậy, bao tiền lì xì cũng quá đầy rồi đấy.”

“Trong một bao tiền lì xì có 5000 đồng, tổng cộng có bốn giáo viên hỗ trợ tớ cảm thấy còn cho ít đấy.”

Danh tiếng của cô chủ Tinh trong công việc là hào phòng, cũng rất tốt với học sinh, thời gian rảnh, cô sẽ mua rất nhiều đồ ăn vặt, bánh ngọt cho học sinh, cô cũng là học sinh nên hiểu bọn họ sẽ có cảm xúc mạnh mẽ trước khi thi.

Bạch Diệu giúp cô mua quà tặng tay cũng đã muốn rớt ra rồi, Noãn Noãn lấy lòng mua một đống đồ ăn ngon ở trên mạng khao Bạch Diệu, ăn là sở thích lớn nhất của Bạch Diệu cũng là nhược điểm trí mạng nhất của cô ấy.

“Cậu đã tính toán xong chưa, để tụi tớ làm người giúp việc cho cậu trong hội liên hoan đêm Giáng sinh.”

Một tay phẩy phẩy, nụ cười mập mờ không rõ, “Nói người giúp việc thật khó nghe đấy, các cậu là trợ thủ tốt của tớ, một mình tớ không làm được, những thứ này đều là công lao của các cậu, các cậu tốt nhất, ngựa gỗ, mau tới nhanh để trẫm hôn ái phi Bạch một cái.”

“Ôi chao, đừng làm trò.” Bạch Diệu đẩy Noãn Noãn đang cong môi tiến tới gần, ghét bỏ liền trốn về phía sau, cười khanh khách đến run rẩy.

“Làm gì vậy, làm gì vậy!”

Ở dưới lầu đã nghe thấy tiếng cười của hai người, mình và Hổ Tử giống như kẻ đần bám víu ở trên cầu thang cao bị trăm con mắt nhìn chằm chằm còn chịu đựng những cô gái nhỏ háo sắc thét chói tai.

“Ôi, một vị đại công thần khác của tôi đến rồi, mau lại mau lại, xuống nghỉ ngơi đi mệt muốn chết rồi, uống nước đi.”

Lúc này, Noãn Noãn làm chân chó vất vả và cần cù giống như con ong mật nhỏ vội vàng rót nước, lấy thức ăn ngon cho Thiên Lý, bởi vì Thiên Lý cũng là một nam thần vô cùng ham ăn.

Ba giờ chiều, party bắt đầu, bọn học sinh điên cuồng, các giáo viên cũng điên cuồng, điên cuồng nhất phải kể tới ánh mắt của người con trai tay cầm bao lì xì lớn thật dầy, tay cũng đã tê liệt rồi.

Đã từng làm nhiều công việc, chỉ có cô chủ này là phóng khoáng nhất, chỉ có một đêm Giáng Sinh nho nhỏ mà cô chủ Tinh đã phóng khoáng như vậy, làm cậu không tự chủ được bắt đầu hướng về phía bao lì xì lớn năm mới.

“Anh mắt kính, đừng quá kích động, sau này vẫn còn cho cậu cái lớn hơn nữa, tớ nhớ đến dáng vẻ lần trước lúc cậu chống đối với chú cảnh sát, tớ vô cùng cảm động, có người bạn như thế này tớ cầu ở đâu chứ.” Khuôn mặt đau khổ nghẹn ngào vỗ vai cậu, để sát vào thấp giọng nói, “Trong tay tớ còn

có rất nhiều dự án thiết kế chưa làm đấy, tớ giao cho cậu tất cả để cậu hoàn thành, tớ rất xem trọng cậu!"

Ai không thích tài năng, nghĩ đến mình sẽ có bao lì xì lớn lớn lớn như thế này, cậu trai mắt kính nặng nề gật đầu, giống như cậu muốn hiến tặng cả đời này cho một người con gái.

Học sinh vui mừng tranh nhau đòi muốn Noãn Noãn gọi trai đẹp Thiên xuống hát một bài cho mọi người, nhất quyết không tha ép Noãn Noãn, thật sự không có cách nào, mặc dù thời gian chung đụng không lâu nhưng Noãn Noãn vẫn biết rõ tính tình của Thiên Lý, không chú ý chuyện vặt, không sợ cường quyền, chính nghĩa như tre trúc sau mưa, cứng cỏi lại ngang ngược giống cô, kêu cậu hát trước mặt mọi người thật sự không được, lúc tên nhóc kia làm cảnh sát giao thông, ngay cả xe của đại thủ trưởng Quan cũng dám chặn lại, huống chi những thứ này, nếu như cậu sĩ diện, không đúng mực thì đã hủy đi cô rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại thành bánh bao, khó xử quá, anh em tốt, coi như tôi có lỗi với cậu, cắn răng một cái vừa định xoay người lại cúi đầu lên lầu, 'ầm' một tiếng, ôi chao, trán tê rần, đỉnh đầu truyền đến một tiếng, "Tôi hát."

Đỡ lấy cơ thể của cô, Thiên Lý mang hơi thở lạnh lùng cuồn cuộn nổi lên bên mình, đẹp trai làm giảm tất cả sự nữ tính của nhóm người phái nữ, đây chính là sức quyến rũ cá nhân.

Một phút đồng hồ sau, bên trong phòng thủy tinh, không trung vang lên giai điệu kinh điển của cách mạng, hai tay của Thiên Lý nắm chặt Microphone rất nhanh tiến vào cảm xúc, bài ca thứ nhất: "Sao đỏ lấp lánh tỏa sáng rực, sao đỏ chói lọi làm ấm ý chí!" Trong lời ca có Tinh (sao) có Noãn (làm ấm), hát lên sự tinh túy trong bài hát này, chữ trọng điểm đặt ở Tinh và Noãn, được Thiên Lý rống vang vang có lực, lúc tiết tấu ngắt quãng cậu còn xoay người, "Sao không vỗ tay? Tiếng vỗ tay đâu rồi? Để cho tôi thấy cánh tay của các bạn đi nào!" Tích cực thay đổi không khí của nơi này, đám người lớn nhỏ sợ ngây người, người không thể xem bề ngoài, hát không thể tùy tiện hát loạn, ngay sau đó là ca khúc thứ hai: "Hoa tuyết phất phới trong gió Bắc vi vu, một nhành hàn mai…" Sau đó là ca khúc thứ ba: "Em là đám mây đẹp nhất ở nơi chân trời xa, làm anh muốn giữ em lại, lưu lại…"

Rất nhanh, một người đơn ca biến thành trăm người hợp xướng, hát đến xúc động tình cảm mãnh liệt, bước chân của Thiên Lý múa theo tiết tấu, làm nổi loạn tất cả mọi người, tình cảnh hoành tráng giống như buổi biểu diễn nhỏ của Thiên Lý.

Noãn Noãn kinh ngạc, cằm muốn rớt xuống đất, hát ba bài mỗi bài không theo giai điệu còn có thể khiến cho trăm người hợp xướng, tình cảm chính là điều quan trọng nhất trong ca hát, tình cảm đúng chỗ sẽ chạm sâu vào tai của người nghe, lòng cũng đi theo nhịp điệu mà mãnh liệt dâng lên không dừng, đây là tác dụng của sức quyến rũ cá nhân đấy.

Tiệc mời buổi tối của Long Lân, ở trên đường đi, Thiên Lý vẫn mặt lạnh không thể nào lạnh nữa, Noãn Noãn cười đến bụng cũng muốn rút gân nhưng vẫn cười, " Ha ha ha, quá hoành tráng, trăm người hợp ca, nhảy múa, thì ra nguyên nhân anh không thích ca hát là—!"

Quay đầu nhìn Bạch Diệu hai người cùng nói: lạc nhịp!

Thật ra là hát lạc nhịp, người quen biết cậu đều biết bình thường cậu không xướng cũng không hát, hiếm có dịp mình có ý tốt giúp đỡ nhóc con thoát khỏi cảnh ngộ nguy hiểm, cô không cảm kích còn trái đạo đức đáp lại, cười rộ lên không để yên, cậu nhịn không được, có gì mắc cười sao? Lạc nhịp có ghê gớm gì sao?

"Lần sau tôi còn mềm lòng nữa sẽ đổi thành họ Vạn."

'Oa—' Miệng Noãn Noãn há thành hình O, "Tuyết Thiên Lý phiêu dật trong đá băng Vạn Lý (dặm, vạn lý có nghĩa là vạn dặm), Vạn Lý, tên này êm tai rất đáng khen, vỗ tay vỗ tay."

Bạch Diệu đổ dầu vào lửa, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Vạn Lý, cái tên này sợ là cậu nhất định sẽ đổi, nhóc con này chính là có bản lĩnh làm người ta đau lòng đến tận xương.

"Noãn Noãn, Dao Dao rút ngắn thời gian nằm viện, tối nay cậu không phải đi đón cậu ấy sao?"

"Ôi chao, sao tớ lại quên vụ này chứ, Thiên Lý, mau mau mau, chúng ta đi bệnh viện quân khu trước đón Dao Dao."

Nửa giờ sau.

Noãn Noãn hấp tấp một hơi leo lên tầng hai mươi mấy, ghé vào cửa phòng bệnh, mệt đến mức ngay cả một đầu ngón chân cũng không muốn động.

"Sorry, sorry, tớ tới trễ, đã dọn dẹp đồ xong rồi sao?"

'Khụ khụ khụ ——' Khí quản Noãn Noãn không tốt, sau khi vận động mạnh sẽ thở gấp ho khan, Dao Dao ngồi ở trên giường chuẩn bị mặc quần áo, cô ấy cười, "Đã làm xong rồi, cậu chuẩn bị trễ, lần này không tính là muộn, đúng rồi, Noãn Noãn giúp tớ đi đến quầy y tá lấy thuốc đi, tớ vừa mới quên rồi."

"Được, cậu chờ tớ, rất nhanh sẽ trở lại."

Quầy y tá rất nhiều người, tối nay hình như ở trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng, bệnh viện bận rộn, Giang Niệm Tinh gọi điện thoại liên lạc với người nhà của bệnh nhân, thấy Noãn Noãn thì tròng mắt đột nhiên sáng lên, "Noãn Noãn tới lấy thuốc giúp Dao Dao sao, em tới chỗ đó lấy trong tủ thuốc đi, chị là người đứng đầu nên hơi bận một chút." Che ống nghe điện thoại chỉ chỉ, vẻ mặt khoa trương nói.

"Chị làm việc của chị đi, em tự lấy là được rồi."

Theo phương hướng của ngón tay, Noãn Noãn tìm được tủ thuốc, đứng ở nơi đó cắn ngón tay, thuốc ở chỗ nào? Ở chỗ nào? Cúi xuống nhìn tìm mấy lần, khóe miệng nhếch lên, hà, thì ra là ở nơi này, kiễng chân lên, bà nó, ai để thuốc cao như vậy, có để cho người ta lấy không hay là để trang trí đó, cửa sổ bên trái Noãn Noãn lâu năm chưa tu sửa, nếu gió thổi lớn cửa sổ sẽ rớt trúng vai cô.

Đột nhiên một cơn gió thổi vào, một tờ giấy không biết từ đâu nhẹ nhàng rơi xuống, từ từ bay đến trên đầu cô.

Thứ gì đó? Lấy xuống mở ra nhìn, chân mày nhíu chặt, thái dương giật dữ dội, hoảng sợ nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay, không phải là không thấy sao, sao lại ở chỗ này?

"Tìm được thuốc chưa, Noãn Noãn?"

Nhanh chóng cất tờ giấy vào trong túi áo khoác, sau đó lại bình thường vuốt vuốt tóc, mỉm cười giơ lên đi ra ngoài, "Dạ, tìm được rồi, chị Niệm Tinh, chị cứ làm việc đi, em đi trước, bye bye."

Lắc lắc chai thuốc trong tay, Noãn Noãn vội vàng đi trở về phòng bệnh.

"Noãn Noãn, ngày mai là lễ Giáng Sinh, em cũng phải cẩn thận chú ý an toàn nha."

Giang Niệm Tinh giống như có điều ngụ ý, lời nói làm cho Noãn Noãn trăm bề không hiểu, xoay người cười nói, "Em sẽ chú ý, cảm ơn chị nhắc nhở, lễ Giáng Sinh vui vẻ."

Theo như lời nói trước đây, Cố Trì để lại chìa khóa nhà của anh ta cho Noãn Noãn, nói là nhiệm vụ của cô là dẫn Dao Dao đến nhà sẽ hoàn thành, ngày mai anh ta sẽ trở về, buổi tối có cô người làm giúp đỡ Dao Dao để cho cô yên tâm đi chơi.

Ở cùng với Đông Phương Chi Dao một lát, kiểm tra cẩn thận toàn bộ bên ngoài và trong nhà của Cố Trì một lần, lại dặn dò cô người làm rất nhiều, phải chú ý chuyện quan trọng nhất là phải bảo đảm sự an toàn của Dao Dao, cửa sổ đều phải khóa kỹ, blabla nói một tràng như một bà cụ, Đông Phương Chi Dao nghe được cũng sắp ngủ thiếp đi, cô ấy kêu người mau đi ra bên ngoài, mau mau cách xa mình một chút.

Lên xe, Thiên Lý rõ ràng cảm thấy nhóc con không làm trò vui đùa, lo sợ đầy vẻ mặt, có tâm sự? Cũng không lập tức hỏi, chân đạp chân ga, xe bắn ra ngoài, người bên kia đã thúc giục rồi.

Tiệc tối ở khách sạn quốc tế Đỉnh Xuyên, đã khai tiệc, sớm gọi điện thoại nói không cần đợi cô, quản lý đặc biệt chờ các cô ở đại sảnh dẫn lên phòng bao lầu ba, cánh cửa rộng mở Noãn Noãn ngây ngẩn cả người, thật náo nhiệt đó, nhà họ Chiến, nhà họ Tinh, còn có Long Lân, Lãnh Thương, toàn bộ đều đến đông đủ, còn có Quan Lê Hiên, Cổ Thanh Dạ và Chiến Tả vẫn ủ rũ như trước.

"Mau, Noãn Noãn ngồi bên cạnh chồng con đi, đói bụng lắm rồi phải không, uống chút canh trước rồi ăn."

Mộ Thanh Nhi thấy cô dâu nhỏ thì vui mừng, ánh mắt chớp chớp, gắp cho cô đủ loại thịt, đồ ăn, trong miệng vẫn không ngừng thầm nói: Ăn nhiều một chút, vẫn còn quá gầy, Vân Không cũng nuôi con không tốt, nếu nó còn như vậy mẹ liền đón con về nhà, chăm sóc cơ thể tốt một chút. Bà rất muốn nói nuôi đến mập mạp để chuẩn bị sinh bảo bảo, nhưng lời nói đến bên miệng liền nuốt trở vào, không phải sợ ánh mắt âm u của Chiến Vân Không vừa mới quăng tới mà là đứa nhỏ này vẫn còn quá nhỏ, đợi thêm hai năm nữa cũng không muộn.

"Cơ thể Noãn Noãn chính là vậy đấy, một ngày 24 giờ miệng không ngừng ăn cũng không mập nổi, khi còn bé chị cũng không biết hai mẹ con chúng tôi đánh bao nhiêu trận về vấn đề ăn uống rồi."

"Miệng của con gái tôi khỏe lắm, chính là không phát triển, nếu không chờ tôi giúp xong chuyện công ty của Thu Như, chúng ta dẫn cô gái nhỏ của chúng ta đi du lịch đi, Diệu Diệu, dù sao các con cũng nhảy lớp, không cần gấp gáp tựu trường đi học, nhất định như vậy, tôi trở về nghiên cứu kỹ càng con đường thích hợp cho chúng ta, bỏ lại các người đàn ông này, chúng ta đi tự nhiên."

'Bốp bốp bốp bốp bốp—'

Noãn Noãn vỗ tay bày tỏ ý kiến đồng ý đầu tiên, "Con mời hai người mẹ một ly, chúc mẹ trẻ mãi không già, còn có cha, chú Long, chúc hai người mãi mãi anh tuấn lỗi lạc, chúc trai đẹp, gái đẹp đang ngồi ăn được uống được, ly này em cạn trước vì kính."

Chiến Vân Không tỉ mỉ sửa sang quần áo bị cuốn góc của Noãn Noãn, tay lơ đãng trượt đến túi áo khoác của cô thì biến sắc, dừng nửa giây sau như không có chuyện gì xảy ra.

Thu Như hiền lành cười với Mỗ Thanh Nhi, nói chuyện vui vẻ, thị trưởng Tinh và Long Lân, còn có Chiến Vân Không đang thảo luận về sự phát triển gần đây của thành phố Cổ Thành và tình hình phát triển của các tập đoàn lớn, từ thương nghiệp chính trị trò chuyện một chút liền hàn huyên tới một số chuyện thú vị trải qua lúc tuổi còn trẻ của mỗi người.

Trong toilet, Cổ Thanh Dạ và Thiên Lý nhìn nhau rút điếu thuốc trong tay ra, hai phong cách giống nhau, tướng mạo anh tuấn giống nhau, người đàn ông xuất sắc giống nhau, lại yên tĩnh thanh nhã lộ ra sự cuồng ngạo khát máu thật sâu giống y hệt nhau.

"Về nhà đi, mẹ rất nhớ anh!"

“Đó là mẹ của em, không phải là mẹ của anh!”

Cổ Thanh Dạ cười lạnh, khóe miệng vô lại ngậm điếu thuốc, đứng ở bồn rửa tay, nhíu mày nhìn Thiên Lý hút thuốc bằng nửa con mắt trong kính. “Trở về nói cho bà ấy, anh đây vài năm không có bà ấy sống vô cùng tốt, không nên tìm anh, anh càng không muốn nhìn thấy bà.”

Đôi tay ướt sũng của anh ta đặt trên ngực của Thiên Lý lau một cái, “Em là anh em của anh, anh đây mãi mãi không thay đổi được sự thật.”

“Bà ấy cũng là mẹ của anh, cũng không thể thay đổi sự thật được, sao anh cứ bướng bỉnh như vậy.”

Đôi mắt của Thiên Lý đỏ lên, đạp tắt tàn thuốc níu lấy vạt áo của Cổ Thanh Dạ dẫn ra trước mặt, ánh mắt âm u như một con dao nhọn mổ tim của anh ta ra, xem một chút bên trong rốt cuộc chứa cái gì, còn có tình thân lưu lại ở trong lòng của anh ta không.

“Buông lỏng một chút đi người anh em, có một số việc đã định trước là không có duyên, có người không có duyên với tình yêu, có người không có duyên với bạn bè, mà anh thì không có duyên với tình thân, nhưng mà bà còn có em không phải sao.”

Thiên Lý bất đắc dĩ, hận anh ta vô tình, cũng không có tư cách nói cái gì nữa, buông tay thở dài bên môi, nụ cười như vậy như gió nhẹ nhàn nhạt thổi qua, một chút cũng không có dấu vết giống như tiên ở trên trời bay xuống, đặt chân đến thế gian phàm trần này.

“Bên trong có ai không?”

Noãn Noãn ló đầu ghé vào bên cạnh cửa, chớp mắt nhìn hai người, bởi vì cô đột nhiên xuất hiện mà cơ thể hai người đàn ông tất cả kinh ngạc.

“Tinh Tiểu Noãn, ra đây cho anh!”

Cổ Thanh Dạ gầm lên, nhóc con có phải không đứng đắn không, ngay cả nhà vệ sinh nam cũng dám tới, may mà bên trong không có ai đi vệ sinh, bằng không anh ta nhất định móc lấy con mắt của bọn họ, Chiến gia biết thế nào cũng sẽ lóc đi một miếng da của cô.

Trai đẹp Cổ gầm lên căn bản không trấn định được cô, nghênh ngang đi vào, Thiên Lý từ kinh ngạc sau đó cũng bình tĩnh tiếp nhận, cô thường xuyên không yên ổn, hành động không bình thường, đi vào thì đi vào, dù sao trong này trừ cậu và anh trai ra cũng không có người khác, đoán chừng sẽ không có người dám tiến vào.

“Các anh nhỏ giọng một chút, nơi đây khó giữ bí mật, ai có thể bảo đảm chuyện ngoài ý muốn bị truyền đến chỗ khác chứ.”

“Giọng rất lớn sao?”

Cổ Thanh Dạ không chú ý tới chuyện này, nghĩ đến mình là người đáng tin cậy trong quân khu, là cái đinh trong mắt mấy vị lãnh đạo nào đó, điểm yếu lộ ra là điều tuyệt vời, Cổ Thanh Dạ hít ngụm khói cuối cùng, lòng cảm kích không lời nào có thể nói lên được.

Mới vừa rồi ở bên ngoài đi ngang qua, Noãn Noãn không muốn nghe thấy cũng khó, ánh mắt mang theo ý bạn rất ngu ngốc nhìn chằm chằm hai người đàn ông này, “Chuyện của các anh không nên nói ở nơi công cộng này, Chiến gia biết không?”

“Không biết có biết hay không!”

“Anh nói lưu loát đấy, em tới là có chuyện tìm các anh!”

Nói xong, móc một tờ giấy từ trong túi ra, “Thiên Lý không biết trai đẹp Cổ, nhưng chắc anh biết cái này chứ!”

“Em tìm được ở đâu?”

Cổ Thanh Dạ kinh sợ đoạt lấy tờ giấy, lần trước chuyện phòng bệnh của Noãn Noãn bị trộm anh ta có nghe Quan Lê Hiên nói, còn có bức thư nặc danh cũng đều bị mất, bây giờ xuất hiện lần nữa, cùng một tờ giấy hay là?

“À, hôm nay đến bệnh viện đón Dao Dao, lúc thuận tiện giúp cô ấy lấy thuốc trong tủ thuốc ở quầy y tá, nó bay tới trên đầu em, em mới phát hiện, giống y đúc tờ Chiến gia bị mất, em cảm thấy chính là tờ giấy đó.”

Dè dặt cẩn thận đè âm thanh xuống thì thầm cùng với hai người, đôi mắt của Thiên Lý lạnh rét âm u nghe nhóc con nói phát hiện ở bệnh viện, cậu nghĩ tới một người trước tiên, có phải là người con gái nhìn bề ngoài dịu dàng nhưng rất thần bí không.

“Đây là nhận dạng của đoàn lính đánh thuê Tử Thần, nội dung ở trên chắc em cũng đã thấy, anh hy vọng tạm thời em giữ bí mật với Phong Tây!”

Cánh tay của Chiến gia buộc chặt, ôm cơ thể nhỏ gần hơn về phía bên cạnh mình, đắp kín mềm, khẽ vuốt ve sống lưng run rẩy của cô, ấm áp truyền ra từ lòng bàn tay làm ấm trái tim của Noãn Noãn, cô nhóc thật sự chấn động, tại sao Phong Tây lại là đứa bé của tư lệnh Vũ, nhà họ Phong hai mươi mấy năm qua giữ kín như bưng, anh cả Phong Trác còn thương yêu Phong Tây hơn cả ba Phong, loại tình tiết trong tiểu thuyết này lại xảy ra ở bên cạnh mình.

“Vậy sao các anh tra ra được, có thể sai rồi không?”

Bây giờ, cô hy vọng Chiến Vân Không nghĩ sai rồi, nếu như Phong Tây biết được sẽ điên mất.

Nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu của cô, mùi hương thơm ngát vừa mới tắm xong trêu chọc phòng tuyến thần kinh vốn yếu ớt của người đàn ông vào ban đêm, ngón tay thon dài lướt qua da thịt nõn nà, mềm mại của Noãn Noãn, đột nhiên khóe miệng co quắp, thứ dày dày phình lên là cái gì? Gia mua băng vệ sinh quá lớn, cảm giác của tay kia như đang nói: Tôi đến thăm vật bảo hộ của dì cả, mẹ nó!

"Ha ha, ngại quá đồng chí thủ trưởng, gần đây bất tiện, anh, tự mình giải quyết nha."

Đè lại móng vuốt không cam tâm của người đàn ông vẫn còn ý vị sâu xa dẫn dắt từng bước ở trên bụng cô.

"Còn đau không?"

Trên bản báo cáo kiểm tra sức khỏe Noãn Noãn của Cố Lưu Niên, ghi rõ cô có triệu chứng thuộc thể lạnh, nhất là vào lúc có kinh nguyệt là nghiêm trọng nhất, Cố Lưu Niên đề nghị thuốc bổ không bằng đồ ăn bổ, trong đồ ăn điều chỉnh theo sức khỏe của cô, nhưng cũng cần phải có thời gian.

Giọng nói trầm thấp khêu gợi như tiếng chuông đồng hồ, giống như tiên nhạc lướt qua làn da xâm nhập vào máu, sau đó lan ra làm hoa nở trong từng ngóc ngách cơ thể cô, đây là loại an ủi tốt nhất, quan tâm tốt nhất, không có lời nói đường mật, không có lời thề hẹn mãi mãi, chỉ là một câu hỏi nhàn nhạt nhưng mang theo tình yêu say đắm thâm trầm nhất của người đàn ông này, không phải tất cả tình yêu rầm rộ mới gọi là cùng chung hoạn nạn, không phải tất cả tình yêu bình mới là ôn tình mật ý, giống như bọn họ bây giờ, tình cờ gặp gỡ nhau, sau đó trải qua sinh và tử, ở trong cuộc sống giống như đóa mây trời bập bềnh trong không trung, sống cuộc sống bình thường, rồi lại có cuộc sống không bình thường.

"Có Chiến Thần che chở, em có chết cũng sẽ không đau."

"Không cho nói chữ kia, sau này không cho, mãi mãi đều không cho."

Giận tái đi, mắt đen híp lại, môi mỏng trừng phạt ngăn chặn môi anh đào hồng nhạt đáng chết hấp dẫn lòng người của cô, cảm xúc ấm nóng mềm mại làm lòng lạnh lẽo của Chiến Vân Không rung động rối rắm, ngọn lửa giống như ma yểm, giống như càng thêm sắc bén siết chặt anh, bị vây bởi lưới lớn vô hình của trái tim cô, anh cam chịu bị thu phục, chỉ cần cô muốn thì anh sẽ cho cô toàn thế giới.

Hô hấp của Noãn Noãn yếu dần, lông mi dày như lông vũ, giống như đuôi của chim phượng, ánh trăng sáng vào ban đêm chiếu vào trên mặt cô phát họa thành một hình ảnh xinh đẹp.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, Chiến Vân Không cúi đầu cưng chiều hôn lên trán sáng bóng của cô, mang theo sự quyến luyến vô hạn và lời cảm ơn thỏa mãn, cảm ơn em đã đến bên cạnh anh thay đổi cuộc sống không thú vị, cảm ơn nụ cười của em làm hòa tan trái tim đóng băng lạnh lẽo suốt 25 năm, để cho anh biết cái gì gọi là yêu, cái gì gọi là tình, cái gì gọi là phụ thuộc vào nhau.

Hôm nay là lễ Giáng Sinh, bầu trời được bao phủ bởi tuyết trắng, bầu trời đầy hoa được sơn màu trắng mênh mông, từ từ bay bay rơi xuống vào lòng bàn tay của Noãn Noãn, nhìn nó hòa tan thành một giọt nước trong suốt màu trắng.

"Thiên Lý, anh đứng ở trong sân để cho tôi nhìn xem!"

Noãn Noãn giở trò đẩy Thiên Lý ra ngoài, bây giờ Cổ Thanh Dạ không có ở đây, nếu không sẽ để cho hai người bọn họ đứng trong tuyết cùng nhau, xem một chút có phải rất giống tiên hay không, một đôi mắt có màu tím nhạt mờ mịt như sương mù, Thiên Lý chỉ mặc áo thun cổ chữ V đơn giản đứng trong tuyết trời lạnh đất đóng băng nhưng cũng không đánh mất tố chất và khí thế mà người lính nên có, thẳng đứng như cây tùng, năm ngón tay khép lại, ánh mắt kiên nghị như đuốc, Chiến gia đứng ở phòng sách lầu hai khoanh tay ngồi nhìn tất cả, vẻ mặt tán thưởng không keo kiệt chút nào giành cho Thiên Lý.

"Hôm nay, tên nhóc có thể phải chịu đựng lâu đứng ở bên ngoài trong ngày rất lạnh, Noãn Noãn chính là cố ý."

"Cố ý?"

Chiến Vân Không không rõ nhìn ngược lại Quan Lê Hiên đang kẹp điếu thuốc, nhớ lại kiếp sống huấn luyện lính đặc chủng của anh, có một điều khoản đặc huấn ở trong núi tuyết một năm, cũng giống như Thiên Lý bây giờ ở dưới lầu, đứng trong tuyết trắng xóa lên tới đầu gối nhúc nhích chẳng được, nếu như có thể sống thì tiếp tục đi về phía trước huấn luyện địa hình khác, nếu như chết thì quốc gia sẽ cho số tiền trợ cấp cho người thân, bổ sung thêm thứ hạng công lao vì tổ quốc mà hy sinh mình.

"Noãn Noãn, nhóc con này đã trưởng thành, nhất là sau khi gả cho lão đại anh!"

"Nói nhảm, cũng không nhìn một chút là bà xã của ai!"

Chiến gia nói lời này vô cùng kiêu ngạo, gần đây, lúc người bên cạnh thường nhắc tới Noãn Noãn, khóe miệng của anh sẽ luôn nâng lên thành hình vòng cung, đường cong này giống như ánh trăng khuyết có một không hai.

Như tên trộm chạm vào bả vai của Chiến Vân Không, "Lão đại, nói một chút xem, có người yêu mùi vị như thế nào?"

"Đập chết cậu! Còn thế nào nữa!"

Cầm gạt tàn thuốc thủy tinh gắn kim cương trên bàn dọa Quan thiếu khoa tay múa chân, Quan Lê Hiên co rụt cổ lại phản ứng nhanh nhảy ra khỏi phạm vi nguy hiểm, "Lão đại, em rất nghiêm chỉnh nói cho anh một chuyện."

"Nói!"

Lãnh khốc như núi băng cao ba vạn thước, khí lạnh như một lưỡi dao vô hình quấn chặt lấy tất cả, như bị người đàn ông không đếm xỉa tới vứt bỏ cho đến chết.

"Bạch Nguyệt Oánh có động tĩnh, đã cùng ăn cơm với David Thần ở Đỉnh Xuyên, còn Lý Tường và Cố Trì ngày hôm qua trò chuyện thật lâu ở tiệm cà phê xéo tập đoàn Thiên Vũ, xem dáng vẻ hình như là rất quen nhau."

Đôi mắt sáng chọt âm u giống như giữa biển có chim hải yến bay qua thành từng đàn, u ám như vực sâu không đáy, môi mỏng lành lạnh nhàn nhạt khẽ cong thành một đường cong tà mị, "Tôi ngược lại muốn xem cô ta chơi thế nào, khoảng thời gian gần đây không nên quá siết chặt bọn họ, sơ suất chính là thời cơ chúng ta hành động tốt nhất, còn David Thần, hắn sẽ không một mình hành động đơn độc ở Cổ Thành, xung quanh chắc hẳn còn có tiếp ứng, các cậu phải chọn nơi đánh lén tốt nhất."

"Hiểu, bên cạnh Noãn Noãn chỉ để Thiên Lý, sợ là không đủ đấy?"

"Ba người chúng ta, tôi sẽ để lại một người."

Buồn cười, làm sao mình có thể chịu hoàn toàn khống chế của nhân vật lớn phía trên, điều anh lo lắng nhất bây giờ chính là vụ án bắt cóc Noãn Noãn mười năm trước tra ra được một chút manh mối, đáng kinh ngạc là lúc Chiến Tả điều tra ra được vụ án của Thiên An Nhiên thì giống như có một thế lực đen tối đang âm thầm ngăn cản, sáng nay cùng Chiến Tả suy đoán có phải hai chuyện này có liên quan với nhau không, nếu như có thì đó là tin tức không quá xấu, lại nhận được tin báo trùm buôn ma túy Tam Giác Vàng đã vào Cổ Thành rất lâu, chắc chắn sẽ khiến thị trường ma túy lại thay đổi cục diện lần nữa, trùm ma túy thần bí, thế lực đen tối, Bạch Nguyệt Oánh, David Thần, Lý Tường, Cố Trì, Nguyệt Trường Cát, Trương Tiểu, giữa bọn họ có gắn liền gì với nhau? Noãn Noãn vô tình phát hiện lá thư bị trộm đi, là ai cố ý giấu?

Tất cả nhìn như phức tạp rối rắm không có đầu mối, nhưng lại giống như chỉ cần dời một người ra là có thể dẫn tới bí mật của một đám người, tròng mắt đen híp lại sắc bén như dao như kiếm, nhìn một mảnh trắng của thế giới ngoài cửa sổ, Chiến Vân Không lâm vào trầm tư thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Đêm giáng sinh kinh hoàng!

Edit: Tịnh Hảo

Đợi mấy ngày rồi, Noãn Noãn cũng không thể đợi được quà tặng của Chiến gia, tuy không vui nhưng cô nhóc hiểu chuyện, suy nghĩ một chút, người đàn ông của cô bận rộn như vậy, không nhớ rõ loại chuyện nhỏ này cũng bình thường, an ủi như thế, tâm tình liền cân bằng hơn rất nhiều.

"Alo, chào cô?"

Số điện thoại xa lạ, giọng nói xa lạ.

"Cô Tinh, không thấy cô Đông Phương, anh Cố còn chưa trở lại, tôi nhất thời không tìm được người, đành phải xin cô giúp đỡ."

"Không thấy sao, dì đừng gấp gáp, từ từ nói, bây giờ tôi lập tức tới."

Trời giá rét tuyết lại dày đặc, cô ấy chạy ra ngoài làm gì, thật là không ngoan ngoãn, nhướng mày lo lắng vội vàng cầm chìa khóa xe trên ghế sofa vội vã chạy ra ngoài, không chào hỏi bất kỳ ai, cũng không có ai phát hiện ra.

"Hai giờ trước, cô chủ nói muốn xuống lầu đi dạo, nói là muốn dẫn bảo bảo nhìn trận tuyết rơi đầu tiên năm nay, tôi cũng rất muốn nên đồng ý, đúng lúc vào vài phút kia tôi quay người lên lầu lấy áo khoác cho cô chủ thì đã không thấy cô chủ."

Maserati màu trắng chạy trong bầu trời đầy bông tuyết giống như hình ảnh tà mị u nhã xinh đẹp, chạy với tốc độ kinh người như con thoi trên tuyến đường hơi trống trải, ở trong mắt người đi đường giống như là :no3: con thoi bạc ảo ảnh, vô cùng nguy hiểm.

Hai mươi phút sau.

"Dì à, sao rồi, liên lạc được chưa?"

Quen ở nhà trệt, leo lên cầu thang thật không phải là điểm mạnh của cô gái nhỏ, quá xui xẻo, đuổi kịp thang máy nhưng lại bị hỏng, cô nàng bò hai mươi mấy tầng cả người đều là mồ hôi ướt đẫm.

Dì bảo mẫu mở cửa sợ hết hồn, vội vàng dìu đứa bé vào trong nhà, bạn tốt quan tâm lẫn nhau như vậy nhưng có cần liều mạng như vậy không, vẻ mặt của bà lóe lên rót ly trà gừng nóng cho cô, "Cô Tinh, cô tới cũng quá nhanh rồi đấy, may mắn là an toàn, bên ngoài tuyết rơi, đường trơn, nếu xảy ra

chuyện gì tôi thật không gánh nổi đó."

Noãn Noãn khát nước vừa uống vừa nghe nên không nghe rõ câu nói có hàm ý khác của bà.

Đúng lúc này, điện thoại cá nhân trong nhà đột ngột vang, đặt ly nước trên bàn thủy tinh, cô nàng nhảy dựng lên cầm ống nghe lên, "Tao mặc kệ mày là ai, nếu mày dám tổn thương một sợi tóc của Dao Dao, tao giết chết cả nhà mày."

"....."

Người trong điện thoại sững sờ, may mắn không phải là chuyện thật, không chừng cô gái nhỏ sẽ lại làm ra chuyện kinh thiên động địa, hành động khiếp quỷ thần, liếc nhìn hai kẻ đầu sỏ gây nên đã chết ở bên cạnh.

"Ách —— Noãn à, cậu đừng gấp, tớ ổn lắm, cậu qua đây đón tớ một chuyến, tớ đi không được."

Đông Phương Chi Dao làm nũng nhưng giọng nói che giấu sự giả bộ, lời nói có vấn đề về logic, Noãn Noãn nói cô ấy không nên cử động, tự mình đi qua đón cô ấy, dặn đi dặn lại nói cô ấy không được di chuyển, cúp điện thoại, rời đi như gió giống như lúc tới.

Dựa theo địa chỉ trong lời nói của Dao Dao, không đến mười phút Noãn Noãn đã đến, đương nhiên cũng là trong trạng thái bay như bão tố dám đem hai mươi phút đi đường chạy thành mười phút, cô nhóc xuống xe tóc đã rối tung, vô cùng loạn, một cước đá văng cánh cửa phòng bao, mới vừa rồi cảm xúc của Đông Phương Chi Dao bình tĩnh, nhưng lời nói quả thật có trăm ngàn chỗ hở, xe càng ngày càng đến gần thì càng nghĩ càng thấy không đúng, một người phụ nữ có thai tới chỗ này tản bộ không phải đầu óc hỏng thì cũng là mất trí nhớ, tuyệt đối không thể nào lạc đường.

"Đầy đủ rồi thì lăn ra đây cho tớ."

Nghênh ngang đi tới làm ổ trên ghế sofa, mẹ nó, mệt chết cô, quét một vòng trên bàn, bia rượu, đồ uống, thức ăn vặt, dĩa đựng trái cây, ôi, tất cả đều đầy đủ, Noãn Noãn nhếch môi, tức giận trong lòng mới có phần dịu đi, quay đầu, lúc này mới nghiêm túc nhìn gương mặt nhỏ của Đông Phương Chi Dao, biết mình sai rồi không dám lên tiếng, ngón tay cuộn chặt, miệng bặm lại, dùng mình lừa Noãn Noãn cô ấy cũng là bất đắc dĩ bị buộc vậy thôi.

"Noãn Noãn, đừng nóng giận, tớ cũng là người bị hại bị trói tới."

"Đều đã điếc rồi sao, mau lăn ra đây cho tớ."

Nhìn gương mặt biết sai của cô ấy lại chuyển sang nhìn bụng ở dưới áo len rộng thùng thình của cô ấy, nhìn thật lâu đến phía sau lưng Dao Dao lạnh rét, rút ngón trỏ oán hận chỉ vào nói, "Tiểu bảo bảo, lần tới nếu mẹ của con dẫn con theo chạy trốn một mình thì gọi điện thoại cho dì nhớ chưa, không tim không phải muốn hù chết tôi sao."

"Ha ha, biết Noãn Noãn nhà tớ là tốt nhất mà, ngựa gỗ!"

Cô gái đẹp Dao Dao hôn lên một cái, ăn vạ quấn lấy cánh tay của cô giống như niệm chú nhắc đi nhắc lại bên tai của Noãn Noãn, đừng nóng giận, đừng nóng giận, tớ sai rồi, tớ sai rồi.

Sờ đầu một cái, đừng sợ đừng sờ, 'nữ hán giấy' than nhẹ vỗ đầu của Đông Phương Chi Dao an ủi cô ấy, mình có thể tức giận với một phụ nữ có thai sao, hơn nữa bản thân mình tới cũng nhanh đi càng nhanh hơn, nắm lấy cánh tay của cô ấy.

Tức giận không có nơi xả ngưng tụ thành một đống âm u, nhìn chằm chằm hai người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, tiện tay cầm quả cam quả táo gì đó thấy qua, "Tên biến thái đáng chết, ngày đó ăn cơm tôi tình cờ gặp hai người các anh, lại còn giả vờ như không biết, trốn tránh không gặp tôi, hôm nay còn dám lợi dụng phụ nữ có thai để dọa tôi sợ, thấy da của hai người các anh chắc căng rồi thích ăn đòn, không ngoan ngoãn ở nước ngoài trở về làm gì."

"Bà chủ Noãn Noãn bớt giận, tụi anh muốn cho em một kinh hỉ, cũng không biết Dao Dao mang thai, nếu như biết đánh chết cũng không chơi như vậy, Noãn Noãn—"

Giọng nói kéo dài đến ngàn dặm xa như vậy, ẻo lả làm ghê tởm lục phủ ngũ tạng của Noãn Noãn.

Khương Tống và Văn Triết ngồi bên cạnh người con gái tài giỏi mặt đen, "Cô chủ Noãn, ba năm rồi chúng ta không gặp nhau, tụi anh muốn em và Dao Dao cùng ăn lễ Giáng Sinh, trước đó không quen biết em là…"

"Là cho tôi một kinh sợ, vui mừng cái rắm."

Một chân nặng nề đá vào hai người, hai người đàn ông vội vàng lấy lòng đấm chân, xoa bóp cho cô, khi còn bé bọn họ đã trải qua như thế này, bà chủ Noãn xưng bá trừng trị cái ác giương cao chính nghĩa, chính là anh hùng trong lòng bọn họ, bà hoàng khinh thường nhìn bằng nửa con mắt, khí phách lộ ra ngoài, một cuộc gọi kinh hoàng kêu cô tới đây lại quên báo cáo với Chiến gia, nhớ đến những chuyện kia, cái mông của cô liền tê rần, hai người chết tiệt hại chết người, lúc này điện thoại di động trong tay reo vang.

Mẹ nó, nghĩ cái gì thì tới cái đó, giống như chủ động nhận sai trước, thẳng thắn được khoan hồng, tranh thủ được khoan dung.

"Hello."

"Xuống lầu, lập tức!"

Hả? Xuống lầu? Cái mông ngồi dậy, xong rồi xong rồi, tìm tới cửa rồi, bị bắt tại chỗ rồi, hu hu hu – khóc than trong lòng.

"Em có thể ở đây một lát không, ông xã ~"

Chợt yên lặng, điện thoại bên kia đáp lại bằng tiếng thở nhỏ thì không còn gì khác.

"Được không, ông xã ~, mười phút là được rồi."

Vẫn yên lặng, một phút đồng hồ sau…

Vào lúc Noãn Noãn cho là làm nũng cuối cùng đều thất bại, lúc nhấc chân rời đi, cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng, "Được."

Khóe miệng cong lên, Chiến Vân Không ở trong xe dựa vào lưng ghế, nhắm mắt hút điếu thuốc trong tay, nhớ đến từng tiếng xưng hô ngọt ngào lúc nãy của nhóc con kia, khẽ cười, sợ là chỉ có vào lúc cô muốn xin xỏ thì cô mới kêu mình một tiếng là ông xã, quỷ tinh linh đáng yêu đáng giận! Khói thuốc lượn lờ bay lên tràn ngập cả buồng xe, bao trùm cả không gian, người đàn ông như được điêu khắc, gương mặt anh tuấn càng lúc càng thần bí không lường được.

"Tớ chỉ có thể nán lại với các cậu năm phút thôi, có lời gì thì nhân lúc bây giờ nói nhanh đi."

Cô nàng nóng nảy, một bên là người đàn ông của mình, một bên là bạn tốt lớn lên từ nhỏ với mình, môi hở răng lạnh, đều là ruột thịt khó dứt bỏ được.

"Không đúng, anh rõ ràng nghe em nói là mười phút."

Văn Triết không vui vạch trần, Thiên An An không tới được, Noãn Noãn lại muốn đi, Dao Dao đang mang thai, vậy không phải cuối cùng còn dư lại hai người đàn ông bọn họ ở cùng một chỗ sao, thời gian mấy năm, mọi người giống như thoáng bỗng vội vã, trong cuộc sống của mỗi người có rất nhiều người xa lạ bọn họ không quen biết, trong cuộc sống của mỗi người có người đã có chồng của mình, thời thơ ấu tốt đẹp có lẽ chỉ có thể trở thành năm tháng vui vẻ đơn giản nhất.

"Còn dư lại năm phút đồng hồ, em đi toilet có được hay không?"

Tức giận trừng mắt với Văn Triết, lúc này, Noãn Noãn cầm ly nước chanh lên xin lỗi, bạn tốt trở về mình lại không có thời gian ở cạnh, thế nào cũng là mình không đúng, "Hai người các anh trở lại chắc hẳn là không đi nữa, ngày mai em mời mọi người ăn nhậu chơi bời, có được hay không?"

"A, đây chính là em nói đó, không cho đổi ý, không cho ăn vạ."

Khương Tống, Văn Triết nâng ly cùng chạm cốc với Noãn Noãn và Dao Dao, mặc dù sống ở nước ngoài nhưng đối với tin tức cơ mật trong nước, hai cậu ấm ít nhiều vẫn rõ, ví như bà chủ Noãn đã có chồng, ví như thân phận của chồng cô, vân vân.

Hai người đàn ông đứng dậy, đùa giỡn làm kẻ hèn dây dưa với nữ sinh, khóc kêu ôm bắp đùi của cô, chết không buông tay, không cho đi, còn nói rõ nếu không thấy cô, bọn họ sẽ chết cho cô coi, hay là muốn chết chắn ngang ở trước nhà cô, người ở trong không ra được, người bên ngoài không vào được.

Vừa buồn cười vừa tức giận, lắc đầu hỏi mình sao quen biết hai tên không đứng đắn này, ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm thời gian từng giây trôi qua trên màn hình điện thoại, còn có hai ba phút, hít vào thở ra lấy trạng thái tốt nhất để chào đón Chiến gia, ánh sáng trong gương chiếu vào người con gái xinh đẹp, đôi mắt tròn, đôi môi mềm, da trắng như gốm sứ, nhịn không được che miệng cười trộm, Chiến Vân Không, anh quá được lợi, cưới được một cô vợ hiền xinh đẹp lương thiện như em thế này… Chợt, đầu óc choáng váng giống như toàn bộ cơ thể đứng không vững, đáy mắt mơ hồ như chìm vào đáy biển, thấy rõ rồi không thấy rõ, mí mắt hạ xuống liền hôn mê bất tỉnh.

Trái tim đột nhiên đau đớn co rút lại, Chiến gia cau mày giơ đồng hồ lên, mười lăm phút đã trôi qua, nhóc con còn chưa đi ra? Mặc dù tính tình cô rất nghịch ngợm nhưng là người rất xem trọng đúng giờ, ai cũng khen ngợi là chưa từng đi trễ.

Lấy điện thoại di động ra, "Thật xin lỗi số điện thoại bạn gọi đã tắt máy!"

Tắt máy? Sáng nay mới nhìn thấy cô sạc pin, không thể nào hết pin, ánh mắt lạnh lùng khẽ híp lại, quét qua nơi giải trí, cũng có thể là không có tín hiệu, lại đợi mười phút nữa, vẫn không thấy người như cũ, rốt cuộc Chiến Vân Không ngồi không yên nữa, cả người lạnh lùng xuống xe tìm phòng của bọn họ.

'Ầm—', một cước của người đàn ông đá bay cánh cửa đáng thương, ba người bên trong thân thể run lên, cơn gió không bình thường nào thổi trúng chứ, làm sao cánh cửa đang yên lành sẽ bay chứ.

"Noãn Noãn đâu?"

Chiến Vân Không khép hờ đôi mắt đen quét qua bên trong phòng, trong lòng ngừng lại, không có cô?

Mặt của Đông Phương Chi Dao liền biến sắc, "Noãn Noãn đã đi lâu rồi, anh hai, anh không đón được cậu ấy sao?"

Đi? Đáy lòng trầm xuống vô tận, lần đầu tiên luống cuống giống như cơn gió lốc cuốn sạch sợ hãi tràn ra toàn thân, từng lỗ chân lông đều lạnh, chẳng lẽ nhóc con đã xảy ra chuyện?

“Dao Dao, em lập tức về nhà, gần đây tuyệt đối không được ra khỏi cửa.”

Như cơn gió mạnh biến mất ở cửa, tia máu và sự tàn bạo không che được toàn thân giận dữ và lo lắng của người đàn ông lúc này, các đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt trên tay lái, Hummer chạy như điên trên đường vượt qua vô số đèn đỏ, không một người dám cản đường.

Yếu ớt tỉnh lại, ánh nắng trên bầu trời không thể xuyên qua tầng mây sao? Tại sao nhìn cái gì cũng mờ?

Noãn Noãn khổ sở cười nhạo, mình lại bị bắt cóc rồi! Cả người nằm ngang trên mặt đất, nhìn đồ vật đều mờ ảo, đáng chết, kẻ xấu cũng không tốt với cô một chút, cô nàng cành vàng lá ngọc cũng đã bị giày vò đến hỏng rồi.

"Cùm cụp ——"

Khóa cửa chuyển động, cửa mở ra.

Cơ thể đưa lưng về phía cửa, không nhìn thấy người kia như thế nào, mặc dù cô rất muốn xoay qua nhìn một chút rốt cuộc là ai nhưng vẫn giữ bình tĩnh tiếp tục giả vờ hôn mê lấy tịnh chế động.

Não đang xoay tròn nhanh chóng, nghĩ tới tất cả khả năng sẽ xảy ra thì bản thân mình sẽ đối phó như thế nào.

Tự khuyên mình không nên rối, không được sợ, phải bình tĩnh.

Lấy bả vai làm điểm tựa, cơ thể mang theo hương thơm hiện ra vào lúc cửa được mở ra, thuốc lá bên khóe miệng người con gái chưa châm lên, ngắm nghía xoay tròn bật lửa trong tay, ánh đèn âm u ở trong phòng chiếu xuống nốt ruồi mỹ nhân dưới miệng, quét nhìn bóng dáng mà cô ta hận nhất từ trong nội tâm, giọng nói êm tai.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Làm một tên sát thủ chuyên nghiệp phải có lực quan sát mạnh là kiến thức cơ bản cần thiết, từ một động tác khẽ của ngón chân thì liền biết cô đã tỉnh rất lâu rồi.

Con ngươi hoảng sợ kinh ngạc, vẻ mặt thay đổi, hy vọng là mình nghe lầm, môi mím chặt ép bản thân mình không phát ra bất kỳ âm thanh gì, hô hấp thật yếu phát ra từ chóp mũi, dòng máu nhanh chóng tuôn chảy chà xát nhịp đập của trái tim, người con gái nhìn chằm chằm cô vẫn không có phản ứng, lạnh lùng cong môi lên.

“Sao hả, không nghe ra giọng nói của chị hay là không dám nghe.”

Ngồi xổm người xuống, ngón tay thon dài bỗng trắng bệch dưới ánh mắt nghiêm nghị, giống như một sợi lông vũ khẽ lướt qua đường cong xinh đẹp của Noãn Noãn, đột nhiên bị chạm vào, độ ấm nhanh chóng giảm xuống, lông tơ của toàn thân chợt dựng lên tỏa ra sự lạnh lẽo, quá nhiều chất lỏng trong tầm mắt, không dám nhắm mắt lại, đang giãy giụa, bởi vì nhắm mắt lại cô còn sẽ sợ hơn bây giờ, tay người con gái đặt trên bả vai nhỏ đột nhiên quay mạnh về phía sau, cơ thể Noãn Noãn quay lại.

Chợt yên lặng, chỉ có tiếng đồng hồ tí tách…, không khí nặng nề ngưng lại và chậm rãi trôi bồng bềnh trên không trung.

Trong thần sắc không nhìn thấy kinh hoàng, sợ hãi, và hốt hoảng, châm biếm khinh bỏ giống như một cây gai nhọn đâm vào tim mà không hề có cảm giác đau.

“Không muốn hỏi chị tại sao bắt em sao?”

Yên lặng, yên lặng, tiếp tục yên lặng, lông mi dài nâng lên, trong đôi mắt trong suốt không gợn sóng phản chiếu hình bóng người con gái cực kỳ hung dữ, người con gái dưới ánh đèn thật là đẹp nhưng phía sau lại nảy sinh một nỗi u ám màu đen xám.

“Em khát, chị Niệm Tình!”

Câu hỏi không được trả lời, nụ cười cứng ngắc dừng ở trên mặt, chờ đợi cả ngày vậy mà một câu nói và phản ứng của cô làm rất thất vọng, cảm giác bị thất bại đến bực bội, không dịu dàng túm Noãn Noãn đè xuống trên ghế, “Muốn uống nước đúng không, dĩ nhiên có thể, hôm nay là lễ Giáng sinh, em ở cùng với chị, nếu tâm tình chị tốt nói không chừng em sẽ sống được một đêm tha hồ vui chơi, nếu như sự khôn quỷ của em chọc giận chị, nói không chừng có thể em và đại thủ trưởng Chiến cách cả một khoảng trời.”

“Ồ, ngày lễ hôm nay, chắc chị đã chuẩn bị xong rồi phải không? Em muốn uống nước dưa hấu!”

Nụ cười thật đáng yêu, làm cho người ta không đành lòng ngược đãi, bắt đầu có một kích động mở trói cho cô, có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu, một cô gái nhỏ trói gà không chặt, có năng lực lớn bao nhiêu chạy ra khỏi nơi này.

“Hôm nay chị vừa mới mua dưa hấu.” Đầu ngón tay lạnh lẽo của Giang Niệm Tình nhéo hai má Noãn Noãn, lạnh lẽo xâm nhập vào lỗ chân lông, máu đông lại thành băng.

‘Cạch—’

Cửa đóng lại lần nữa, trong nháy mắt giống như quả bóng cao su xì hơi, lưng vừa mới rất thẳng như long trời lở đất chợt gập xuống đến eo, lòng dạ rối bời giống như cơn gió thổi tới đập vào mặt, lồng ngực của Noãn Noãn hô hấp dồn dập ngột ngạt đau đớn, tiếng tim đập giống như tiếng trống đánh ở bên tai.

Điện thoại di động đã bị Giang Niệm Tình lấy đi, không liên lạc được với bên ngoài, chóp mũi đỏ lên, hối hận muốn chết, không lập tức xuống lầu đi theo Chiến gia về nhà, sao mình cứ như vậy không cho người khác bớt lo chứ, lúc nào cũng thêm dầu vào lửa, chưa cho Chiến Vân Không một cuộc sống yên bình, gia, xin lỗi, sau này em không dám rời khỏi anh nữa, sẽ không vậy nữa.

Tay ôm chặt lồng ngực, lông mày của người đàn ông nhíu chặt, vỗ lên bàn thật mạnh làm chấn động, trong lòng đám người Quan Lê Hiên căng thẳng.

"Lão đại, anh bình tĩnh một chút, nếu bây giờ chúng ta không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào, vậy đã nói rõ Noãn Noãn vẫn còn an toàn, kế hoạch hôm nay chúng ta chỉ có chờ."

Chiến Vân Không trở về lúc hơn năm giờ, tàn thuốc đầy đất phủ kín phòng sách, vận dụng tất cả mạng lưới tình báo đi lục soát tung tích của Noãn Noãn, bây giờ vẫn chưa có kết quả gì, tỉnh táo! Giờ phút này anh đã là một con thú dữ phẫn nộ hung tàn khát máu, càng bình tĩnh hơn anh càng có kích động muốn giết người, không khí âm u tràn ngập căn phòng.

Ngày lễ Giáng sinh vui vẻ biến thành vụ bắt cóc, bây giờ đã phong tỏa tin tức nhưng không biết có thể làm được bao lâu, Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ hai người nhìn nhau, bây giờ coi như là đại la thần tiên cũng không có biện pháp lập tức tìm được Noãn Noãn, trong lòng nặng nề, ai cũng không nói chuyện.

Mà vào lúc này, ngoài cửa phòng sách, có một người kiễng chân lặng lẽ lên lầu trở về phòng của mình, vui sướng ngồi trên bệ cửa sổ lấy điện thoại di động ra.

"Alo, tiểu tiện nhân bị bắt cóc rồi, chúng ta chờ tham gia tang lễ của cô ta đi, ha ha ha…"

"Cô đừng vui mừng quá sớm, tôi còn chưa nhận được tin tức của cô ta, Tinh Tiểu Noãn sống hay chết, còn cần chờ một chút."

"Còn chờ! Tôi ước gì bây giờ cô ta chết sớm, hừ!"

"Đều là người một nhà, cô cứ hận cô ta như vậy, muốn cho cô ta chết sớm một chút, nếu truyền đi có phải bôi nhọ nhà họ Tinh không, đừng quên nhà họ Tinh các cô còn có một ông nội đấy, tôi không dám cam đoan bây giờ ông ta có biết hay không?"

Tinh Hạ sợ nhất chính là ông nội, lúc trước chính ông nội đuổi mình ra khỏi nhà họ Tinh, nói hận thì cũng là hận ông nhất. Nếu ông biết cô ta trở lại khẳng định nói là làm, cắt đứt chân của cô ta, ông nội thật sự có thể làm được, còn có nếu ông biết hại Noãn Noãn cũng có phần của cô ta, nhất định sẽ chết.

"Chỉ cần cô không nói ra, ai sẽ biết?"

"Hừ hừ, xem tâm tình của tôi đi, cúp trước."

"Ê, cô ——."

Đáp lại chỉ có tiếng cúp máy tút tút tút cúp máy.

"Đi ra đi, nên ăn cơm tối rồi."

Giang Niệm Tình thay bộ quần áo ở nhà nhẹ nhàng tao nhã, kéo một chiếc ghế ra đè Noãn Noãn ngồi xuống, xoay người trở về phòng bếp, trong tay là một con dao nhọn sắc bén.

Trong lòng cả kinh, mẹ nó, này là muốn hành hình sao, cô gái nhỏ vẫn cư xử như cũ, không sợ hãi cười nhạt giấu đi sự kích động trong lòng, mẹ nó, như thế nào đi nữa cũng phải ăn no rồi lên đường chứ.

"Đừng sợ, rắc rắc một cái là tốt rồi."

Cười âm u, Giang Niệm Tình nắm tay nhỏ bé mềm mại của cô nhóc, mắt thấy mình gần về phía dao, cắn răng một cái, nhắm mắt lại hạ quyết tâm, Chiến gia, kiếp sau chúng ta làm vợ chồng, em đi trước một bước.

Mắt run rẩy nhắm chặt bán đứng cô, không sợ hãi thì chỉ có quỷ, mẹ nó, cô cũng là cô gái mỏng manh, một người con gái nhiệt tình quý trùng sinh mệnh, tràn đầy hy vọng đối với cuộc sống này, tinh thần phấn chấn giống như bông hoa mạnh mẽ hướng về phía mặt trời, nếu như quả thật chết dưới một con dao nhọn thì cô quá oan uổng rồi, mấu chốt nhất vẫn là không biết tại sao mình chết.

Tay được nới lỏng, trên người không có đau đớn, hai tay có thể tự do hoạt động rồi, nửa mở mắt ra nhìn thấy Giang Niệm Tình đang ở đối diện trước mặt mình, lúc này mới hiểu ra, thì ra là mở trói cho mình.

Tay nghề của Giang Niệm Tình không tệ, chuẩn bị bữa ăn tối Noel cho Noãn Noãn toàn là đồ ăn Trung Quốc, cơm tẻ nấu rất ngon, là món cô thích ăn, ba món ăn một món canh, có thịt có rau cải, cúi đầu ăn không nói không rằng, trong lòng nghiêm túc phân tích người con gái này từ đầu đến ngón chân, cực kỳ hiểu rõ sở thích của mình lại chấn đạn cho mình, cũng rất rõ hoạt động hằng ngày của mình thì chỉ có một lời giải thích, chính là cô ta vẫn luôn theo

dõi mình, Chiến gia và Thiên Lý bọn họ vẫn không có bất kỳ phát hiện gì, đáy lòng lạnh lẽo co rút lại, người con gái này thật là lợi hại, có thể làm cẩn thận đến vậy.

"Ngày đó, bóng người dưới lầu nhà học trưởng Giang Ly cũng là chị phải không, sườn xào chua ngọt này ăn rất ngon."

"Ừ, là cậu an ninh nhỏ nói cho em?"

"Không phải."

Đương nhiên không thể nào nói cho cô ta biết là ai nói rồi, nữ y tá biến thái, coi như chỉ mình chết là được rồi, quyết không thể hại người vô tội.

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, khả năng đây là bữa ăn tối cuối cùng của em."

Một miếng xương sườn màu đỏ vẫn còn nhỏ giọt nước dầu vững vàng đặt ở trong chén, Giang Niệm Tinh hiếm khi có khách đến thăm, giống như chị gái nhà bên che chở cho em gái, sau đó trong mắt bị sự hận thù làm mờ đi sự thiện lương của chị gái nhà bên, cô ta sẽ xử lý con cừu nhỏ như thế nào đây, chiên, xào, nấu, rán, hầm hay là chém một dao? Một phát bắn chết? Một cây búa bổ ra? Phanh thây? Đốt cháy? Chôn? Một loạt từ khủng bố nhảy loạn trong đầu cô gái nhỏ, vị như nhai nến sáp, ăn toàn bộ ba chén cơm lớn, ăn no mới có sức lực có thể cung cấp cho đầu óc, mới có thể có sức lực chiến đấu, nhất định phải chịu đựng đến khi Chiến gia tới cứu mình, anh nhất định sẽ tới, Chiến Vân Không, em chờ anh.

"Chị tò mò không? Tại sao em vẫn không hỏi chị tại sao bắt cóc em, hay là chuẩn bị muốn giết em!"

"Nếu như nói thì nghe một chút, nếu như em không nói thì chị cũng sẽ không hỏi, coi như em biết kết quả của mình đều sẽ là đi chết."

Cười nhạt, Noãn Noãn bĩu môi, "Vậy chị lấy thân phận ở bệnh viện quân đội chẳng qua là muốn tiếp cận em đến hao tổn tâm trí, không đúng, nên nói là thay thế mới đúng, sẽ không phải là giết người khác sau đó thay thế chứ?"

Đây thật là Noãn Noãn đoán mò, muốn nói lý do tại sao không hỏi bắt mình, trừ yêu hận ra thì còn có gì nữa, cô ta hận mình đoạt mất tình yêu của Chiến Vân Không? Phát súng kia bắn ra tình yêu? Hay là kẻ thù, ngày thường nhà họ Tinh xử sự khiêm tốn cũng không đắc tội với người nào, vậy thù hận từ đâu?

Mặt biến sắc, từ dịu dàng trong nháy mắt đổi thành hung ác, "Em rất có trí tưởng tượng, làm nghệ thuật vẽ tranh đều là như vậy sao?"

"Không phải chứ, sẽ không phải bị em nói trúng chứ." Noãn Noãn che miệng, kinh ngạc nhìn chằm chằm đôi mắt đen bóng, tròng mắt nhanh chóng đảo quanh căn nhà hai phòng ở đây.

"Thật ra thì cái chết của em có thể làm cho rất nhiều người vui vẻ, sao không một lần làm người vô tư để thế giới này hòa bình một chút, ít nỗi thù hận một chút đấy."

Cô chết rồi có thể làm cho ai vui vẻ, cô dùng đầu ngón chân cũng biết là ai, cô ta đang làm người tốt sao.

"Nếu như em không phải là con gái của Tinh Tử Bằng, hôm nay là người khác ở chỗ này thì sao?"

"Đừng trách chị lòng dạ độc ác, muốn hận thì hận em sinh ra ở nhà họ Tinh."

Bị trói lần nữa, đôi tay bị vặn ra phía sau làm cô nàng rất đau, nếu như nghe lời của Chiến gia, vận động nhiều thì cũng sẽ không mặc cho người ta chém giết, đến nỗi hôm nay bị nhốt ở một căn phòng tối, kháng cự tối thiểu cũng được.

Trong bóng tối, tay nhỏ bé lục lọi ở trong túi áo, khi ngón tay chạm vào góc cạnh của một khối hình chữ nhật thì khuôn mặt nhỏ nhắn mới thả lỏng, vốn là muốn tối nay nói với Chiến gia, xem ra cũng không còn cơ hội rồi, không rõ rốt cuộc Giang Niệm Tinh muốn làm gì, mình còn có thể sống bao lâu, bất đắc dĩ, năm nay nhất định là một năm không bình thường, một đêm Noel kinh hoàng.

Ở trong nhà cổ, đèn sáng rực như ban ngày, trong đại sảnh là tình trạng không nhìn rõ, chỉ có khói lượn lờ như đám mây, dáng vẻ của mấy người đàn ông khác nhau ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, không khí hít thở không thông làm cho người ta bồi hồi giống như kề cận cái chết.

Chiến Vân Không không ở trong đó, một mình anh ngồi trong phòng sách chờ đợi tin tức, đuổi mọi người đi, chuyện này không được nói với người bề trên, hy vọng trước khi bọn họ phát hiện có thể tìm được Noãn Noãn là tốt nhất, một chút đầu mối cũng không có, tất cả máy theo dõi ở bên trong đã bị người khác sớm giở trò qua, vừa đúng khoảng thời gian Noãn Noãn xuất hiện đã bị mất, kiểm soát cả nơi đó, phục vụ nói có thấy cô đi vào thì không thấy đi ra ngoài tạm biệt, cô gái nhỏ xinh đẹp dễ thương như vậy rất dễ lưu lại ấn tượng trong mắt người lạ.

Ba giờ sáng, đã qua sáu tiếng nữa, Noãn Noãn đã mất tích 24 tiếng rồi, thời gian càng lâu thì tỷ lệ sống sót càng mong manh, đáy lòng chợt nghe một tiếng kêu gọi nhẹ nhàng, như có như không, giống như giọng nói của cô đang nói, mau tới cứu em, Chiến Vân Không, em sợ…

Ngón trỏ chuyển động lên xuống ở trái tim, sau đó vẽ vòng tròn ở giữa lông mày, từng hình ảnh hiện lên ngay trước mắt, nhấp nhô theo bọt sóng biến mất, khi tất cả tốt đẹp và dịu dàng của cô ở trước mặt anh thì lại không thấy rõ, đau thương khi chia xa, cái chết nối gót nhau giẫm đạp thì anh yếu ớt không chịu nổi, đúng vậy, điểm yếu của anh chỉ có một — là Noãn Noãn, một cô gái như tinh linh không biết từ lúc nào tiến vào trong linh hồn anh, giống như một nốt ruồi chu sa không thể cắt ra được ở trong lòng anh.

Bên trong phòng sách yên tĩnh vắng vẻ, thì tiếng chuông điện thoại phá vỡ.

“Lão đại, em tra ra được người con gái vô danh kia là ai rồi!”

“Là ai?”

Không biết sao đôi mắt của Chiến Vân Không chợt sáng lên, cảm thấy trong mối quan hệ dây mơ rễ má có thể liên quan đến chuyện mất tích lần này của Noãn Noãn không.

Cố Lưu Niên lấy mắt kính xuống, rốt cuộc lộ ra nụ cười dễ chịu đầu tiên của mấy ngày qua, “Giang Niệm Tình, tháng chín năm nay vừa mới đến bệnh viện quân đội, là y tá mới nhậm chức.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Đêm tế máu!

Edit: Tịnh Hảo

Sáng sớm, một luồng ánh mặt trời chiếu vào, ánh nắng trên gương mặt cô gái, lông mi như lông vũ, mũi đẹp môi anh đào, một nửa hòa vào bóng đêm một nửa rơi vào trong mắt của người khác, nở rộ vẻ đẹp của cô, cả đêm không chợp mắt, quầng thâm dưới khóe mắt rất rõ ràng, mỗi ngày Noãn Noãn đều phải ngủ trên mười tiếng mới có thể coi như là nghỉ ngơi, mất ngủ là bệnh cũ, nhưng Giang Niệm Tình nhốt cô ở đây cô không dám ngủ, giống như mười năm trước, cô sợ nhắm mắt lại sẽ biến mất.

Khóa cửa chuyển động.

“Ngủ có ngon không, Noãn Noãn?”

“Rất ngon, còn phải cảm ơn chị chăm sóc!”

Nịnh hót cô ta, cô gái nhỏ cho là cô ta sẽ bị vẻ vô hại của cô mà mềm lòng? Buồn cười. Giang Niệm Tình quay nhẫn kim cương trong tay, đây là tối hôm qua David Thần tự tay đeo cho cô ta.

“Chiếc nhẫn thật là xinh đẹp đấy!”

Ngoài việc Noãn Noãn một đêm không ngủ được, việc quan trọng chính là cô muốn nghe lén động tĩnh của nữ biến thái, rạng sáng tối hôm qua nghe giọng nói người đến là đàn ông, nghe giọng nói là một người ngoại quốc. Mình thì trải qua một đêm xuân lại nhốt cô ở chỗ này, rốt cuộc mục đích của cô ta là gì? Tại sao cô ta hận nhà họ Tinh?

“Đi ra ăn cơm!”

Cháo trắng dưa cải, rất hợp khẩu vị của Noãn Noãn, cô nhóc không kén ăn rất dễ nuôi, Giang Niệm Tình không ăn chỉ nhìn chằm chằm cô, “Chị kể cho em câu chuyện xưa!”

“Được, em thích nghe chuyện xưa.”

Người có nỗi hận nhất định có một câu chuyện xưa khắc cốt ghi tâm, chờ cô ta nói, ăn xong Giang Niệm Tình mặc quần áo tử tế cho Noãn Noãn, cởi dây thừng dắt cô ra khỏi cửa.

Xe càng chạy càng cách xa trung tâm thành phố, không hỏi chỉ là mắt lẳng lặng nhìn đường phố ở ngoài, yên lặng ghi nhớ trong đầu, có thể chạy hay không thể chạy cũng cần phải nghĩ cách phát ra một tín hiệu, lưu lại ký hiệu gì đó.

Nhánh cây tùng chất đầy tuyết trắng theo gió rớt xuống, Giang Niệm Tình cho Noãn Noãn mặc một áo khoác rất mỏng manh làm sao có thể che chắn đủ trong trời đông giá rét, gió xuyên vào lạnh thấu xương, mỗi bước là một dấu chân nông sâu, mỗi bước Noãn Noãn đi càng ngày càng khó khăn, oxy trong cơ thể giống như sẽ bị rút hết bất cứ lúc nào, chỗ tim không có chút sức lực, hô hấp suy yếu càng nặng dần.

Rốt cuộc, rầm một tiếng, hai đầu gối chạm đất quỳ gối trong tuyết, đôi tay xuyên vào trong tuyết thật dày như bông, lạnh quá. Đây là làm sao vậy, ngực giống như nước lũ bị vỡ đê, mỗi lần hít thở đều dùng sức, lạnh lẽo từ đầu đến chân, Noãn Noãn cảm giác mình giống như sắp chết, gắt gao nắm chặt ngực, Chiến Vân Không, nếu anh không tới tìm em, chúng ta thật sự sẽ xa cách cả chân trời.

“Đứng lên cho chị, đừng giả bộ chết, bây giờ em còn chưa có tư cách chết.”

Giang niệm Tình ác độc, một tay níu lấy cổ áo của Noãn Noãn, sức lực kinh người kéo cô đến gần mình, ánh mắt hung dữ khủng bố như ngàn mũi tên bén nhọn sắc bén ghim vào toàn thân Noãn Noãn thật sâu.

“Em... Em có thể nghỉ ngơi một lát không, em sắp không thể hít thở được, khụ khụ ——.”

Ngực phập phồng dồn dập thở diễnnnnddannleequydonn ra từng ngụm từng ngụm, nóng lạnh xen kẽ nhau tạo ra sương trắng, nhìn dáng vẻ của cô không giống là giả bộ, khóe miệng của Giang Niệm Tình cong lên, hiệu quả của thuốc có tác dụng rồi, nhưng thời gian sớm trước một chút!

Đối với cô vẫn còn tốt, tựa vào trước một bia mộ không biết tên, toàn thân tay chân đều lạnh, chỉ cần vừa động sẽ bể nát giống như băng, ngay cả máu cũng lạnh, luôn tự nhận sức khỏe của mình rất tốt, giờ phút này Noãn Noãn cảm thấy đang đi dạo vòng ở trong điện của Diêm Vương, Diêm Vương Gia đang ngoắc tay về phía cô nói: Mau tới đi đứa bé, ta ở chỗ này rất ấm áp, mau tới đây đi.

Ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào cô, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh còn hơn cả tờ giấy của cô, một ngày giam cầm ngắn ngủi liền gầy đi, cằm nhọn hoắt cương nghị làm ngón tay của Giang Niệm Tình đều thấy đau.

“Cảm giác như thế nào hả, có phải hô hấp càng khó khăn, càng ngày càng không tỉnh táo phải không, nhưng mà em vẫn chưa chết được, chị muốn tất cả người yêu em tận mắt nhìn thấy em chết ở chỗ này như thế nào.”

Nói xong ngón tay chỉ chỉ xuống phía dưới, nghĩa trang này chính là quà tặng năm mới của cô ta chuẩn bị cho Noãn Noãn, cô ta muốn tự tay giết chết từng người của nhà họ Tinh.

Tầm mắt vỡ thành từng vụn nhỏ như cách Giang Niệm Tình ngàn vạn hình ảnh, hơi khó khăn cong cánh môi cười nhạt, “Không phải chị muốn nói chuyện xưa sao, em đặc biệt muốn nghe chuyện xưa của chị.”

“Tra được rồi sao?”

Lúc biết tử thi nữ vô danh là Giang Niệm Tình, Quan Lê Hiên bọn họ cũng bị hù dọa, lúc đó Thiên Lý rất bình tĩnh, lúc trước nhìn thấy dáng vẻ của cô ta thì biết tâm tư kín đáo, vẻ mặt hòa nhã nhưng lòng thì đen tối, nhất là đôi mắt tràn đầy sự thù hận, nỗi thù hận kia quá lớn làm bại lộ điều cô ta che giấu.

“Thật ra Giang Niệm Tình là người tình nhiều năm của David Thần, cô ta lợi dụng thân phận thật của Giang Niệm Tình để thay thế, cô ta trà trộn vào bệnh viện quân đội chính là vào lúc Noãn Noãn bị thương, tính toán chính xác, xem ra bỏ không ít công sức, chắc cô ta theo dõi Noãn Noãn đã lâu rồi, còn bối cảnh sau lưng của cô ta sạch sẽ không tra ra được bất kỳ manh mối nào, ngay cả địa chỉ điền trong thông tin cá nhân ở bệnh viện cũng là giả.”

Vào một buổi sáng, điều tra Giang Niệm Tình người này từ trong ra ngoài không có bất kỳ đầu mối nào có thể tìm được cô ta, hành tung bí hiểm, tính tình cô độc, đi làm đều duy nhất một mình không tham gia bất kỳ hoạt động công cộng nào, có thể nói là thần long chỉ thấy đuôi không thấy đầu.

Tất cả mọi người rơi vào trầm tư nhìn Quan Lê Hiên lại nhìn Chiến Vân Không, trong đầu Thiên Lý chợt nhớ tới một chuyện, “Em nhớ Giang Niêm Tình từng kêu Noãn Noãn đưa giúp một túi tài liệu đến một nhà trọ, chúng ta có thể tra được từ chỗ này không?”

Đưa đồ? Tròng mắt đen của Chiến gia chợt sáng lên, “Lập tức điều tra ngày đó Noãn Noãn lái xe đi đâu, còn có tin tức ở bên trong của người kia nhất định có liên quan đến cô ta.”

Rốt cuộc cũng tìm được một điểm đột phá, đáy lòng tối tăm vô hạn cũng có một chút ánh sáng, nhóc con, em nhất định phải chịu đựng chờ anh.

Lâm Hải ở Cổ Thành, chịu ảnh hưởng của khí hậu cấp bốn, khí hậu ẩm ướt, mùa đông đã lạnh lại càng lạnh thêm, đôi môi tím trắng run rẩy, áo lại mỏng, thật là mẹ ghẻ không giết chết cô thì cũng phải chết vì rét.

“Chị à, chúng ta còn chưa tới sao, em đề nghị chị vẫn nên đối xử tốt với em một chút, nếu không một lát đột nhiên em chết, nguyện vọng muốn tự tay giết chết em của chị liền tan vỡ.”

‘Khụ khụ khụ khụ ——’

Ho nhiều hơn so với vừa rồi, vẫn khó chịu tim sít chặt.

“Không chết được, lập tức tới ngay, nhịn một chút, rất nhanh em sẽ an nghỉ rồi.”

Lại năm phút trôi qua, rốt cuộc Giang Niệm Tình dừng bước lại quay đầu liếc mắt nhìn, còn chưa chết nhưng sắc mặt tái nhợt hơn lúc nãy, trong suốt giống như ly thủy tinh.

Thật không có hơi sức, toàn thân mồ hôi thấm ướt quần áo, ngay cả áo khoác đều ướt, Noãn Noãn nằm trên đất vội vàng thở gấp, trong cổ họng mang theo âm thanh thở dốc.

Hai bó hoa cúc trắng đặt trước bia mộ, trong hình, nụ cười của người đàn ông cương nghị, ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, đôi mắt hồng hồng làm Noãn Noãn sững sờ, biến thái cũng sẽ khóc?

“Hơn nhiều năm rồi, thật xin lỗi, hôm nay con mới đến thăm cha, thật xin lỗi, con gái bất hiếu không thể giúp cha báo thù, nhưng mà hôm nay con nhất định sẽ tự tay giết chết người của nhà họ Tinh, tiêu diệt tất cả bọn họ để tế cha, chôn theo cha.”

Không đứng dậy mà tùy chỗ ngồi xuống, Noãn Noãn kinh ngạc, bia mộ này là cha của cô ta, nhưng cha của cô ta chết có liên quan gì đến nhà họ Tinh, mình cũng chưa từng nghe cha nhắc đến người nhà họ Giang, ôi chao, không đúng, trên bia mộ khắc Mạc Giang. Tên này cũng chưa từng nghe qua. Cha

luôn luôn là người hiền lành trong giới chính trị, sẽ không đắc tội với ai, ông nội thì có tư tưởng cách mạng lại càng không thể, tại sao con gái của Mạc Giang không mang họ Mạc, ôi, lại bừng tỉnh vỗ trán, thật ngốc mà, đương nhiên là che giấu mình trước người khác rồi.

"Một mình em chết là được đừng kéo hết mọi người nhà họ Tinh, dù sao em cũng sắp chết."

Noãn Noãn hy sinh mình nhưng tuyệt đối không thể kéo thêm cả nhà vào, ngay cả lý do cô ta giết người còn chưa biết, có chết cũng phải có lý do trước.

Xì khẽ một tiếng, Giang Niệm Tình ngửa đầu nhìn bầu trời mây đen ửng hồng, châm điếu thuốc, "Chị mười lăm tuổi không có cha mẹ, không chịu nổi đả kích liền điên cuồng bỏ chạy, bởi vì em trai thật sự không chịu nổi đói bụng len lén chạy vào lều quân của lính đánh thuê ở Nam Phi bị người ta bắt được, vì mạng sống chỉ có hy sinh thân thể của mình để đổi lấy sinh mạng, vì vậy chị trở thành người con gái duy nhất trong lính đánh thuê Nam Phi kiêm công cụ làm ấm giường. Mà gây ra những chuyện này, phá hủy làm cho chị tan nhà nát cửa chính là nhà họ Tinh các người, chính là cha của em Tinh Tử Bằng, ông ta là hung thủ, là người mang tội giết người!"

"Chị nói bậy, cha em là người tốt, làm sao có thể giết người, chị gạt người, chị gạt người, chị câm miệng!"

Kích động gào thét, tốc độ máu chảy xung quanh tim cũng tăng, Noãn Noãn hoảng sợ trợn tròn mắt lên, giận dữ nhìn Giang Niệm Tình, không thể nào, cha là vị quan tốt trong miệng dân chúng, sẽ không giết người, đầu lắc kịch liệt, nhanh chóng lùi về sau, lòng bàn tay bị cục đá cắt ngang cũng không phát hiện ra, bây giờ cho dù cô chết cũng không muốn bị người con này được như ý, tuyết trắng chất thành đống thật dày và dài có thể cắt đứt tay, Noãn Noãn trốn ra sau thì Giang Niệm Tình đi về phía trước.

"Có phải chị nói bậy hay không, đối mặt hỏi cha em một chút không phải tất cả đều sáng tỏ sao?"

Người con gái hung tợn, mặt lộ vẻ hung dữ dường như muốn thôn tính tiêu diệt tất cả sinh vật biết hô hấp ở nơi này, cổ họng của Noãn Noãn khô khát nuốt xuống, đôi mắt nhỏ vững chắc giống như một con dao cứng rắn nhìn thẳng vào mắt của cô ta, không chút lùi bước, cha là người như thế nào, cô là con gái rõ ràng nhất, nở nụ cười nhàn nhạt nhưng lại quật cường làm cho người ta đau lòng, "Hôm nay cho dù em chết thì chị cũng sẽ không có được khoái cảm báo thù."

"Tại sao?" Ánh mắt lạnh lẽo xuyên vào cơ thể đã suy yếu cạn kiệt của Noãn Noãn, một con gió có thể khiến cô ngã xuống đất, nhưng toàn thân tràn đầy sức mạnh, lửa giận không tắt chống đỡ cô.

Noãn Noãn luôn chống đỡ, chống đỡ đến khi Chiến Vân Không tới cứu cô, khoảnh khắc kia thật sự sắp ngã xuống, người con gái chết tiệt kia nhất định là bỏ thuốc trong đồ ăn, cũng được thôi, mặc kệ lúc trước cô ta mang theo mục đích gì tiếp cận mình thì dù sao cô ta cũng vì mình mà bị thương, nghĩ như vậy thật ra cũng không hận cô ta nữa.

"Bởi vì chị căn bản không hiểu rõ chân tướng sự tình, chỉ bằng phỏng đoán bừa bãi của mình đã đi đến kết luận, làm sao mưu đồ của chị có thể đạt được, hay là chị sợ chân tướng sự việc là kết quả mà chị chưa từng nghĩ tới, chị sợ mấy năm nay sự kiên trì của mình thật ra chính là một chuyện cười."

Lông mày kiêu ngạo dựng lên, Giang Niệm Tình là một người không chịu thua, làm sao có thể kiên trì một câu chuyện cười mấy chục năm được, cô ta rất tự tin, loại tự tin này đến từ sự mạnh mẽ và đấu tranh buông tha trong lòng.

"Vậy có thể như thế nào, chị chính là muốn cả nhà các người chôn theo cha chị, đúng hay sai đã không quan trọng."

Xong, không cứu vãn được. Noãn Noãn quan sát trong vòng nửa mét, đôi mắt bỗng nhiên dừng lại bóng người khẽ di chuyển cách đóng không xa, "Ách— được rồi, chị nghĩ như vậy thì cho là như vậy, dù sao đầu cũng là của chị, nhưng em rất ngạc nhiên, chị nói cha em giết chết cha chị, vậy chị nói em nghe một chút rốt cuộc năm đó chuyện đáng sợ gì xảy ra hả."

Giang Niệm Tình đối mặt với Noãn Noãn, dĩ nhiên không nhìn thấy tình hình ở sau lưng, môi đỏ mọng nâng lên, cười lạnh lùng và tàn nhẫn, giày cao gót giẫm xuống bậc thềm cẩm thạch màu xám tro, phát ra tiếng lộc cộc giống như tiếng chim hót trong rừng mang theo nỗi ai oán.

"Những chuyện này chờ lúc người d đ l q đ nhà các người đoàn tụ ở phía dưới để người cha giàu tình thương của em nói cho em biết đi, mục đích chị dẫn em tới nơi này chính là dùng máu của em tẩy đi tội danh phản bội cho cha chị."

Nói xong, nòng súng lạnh lẽo đặt trên huyệt thái dương của cô, ngón trỏ chỉ cần nhẹ nhàng cong lên là làm cò súng di chuyển, cô gái nhỏ sẽ như bông tuyết nở tung tóe tại chỗ.

Lòng sợ hãi là chuyện tất nhiên, khẽ nguyền rủa một tiếng, đây là đêm tế máu, Noãn Noãn bình tĩnh nghênh đón đôi mắt điên cuồng của Giang Niệm Tình, đôi mắt của cô ta như nhuộm màu đỏ rực, nỗi hận giống như kén phun ra không nhìn thấy tơ mỏng, từng tầng từng vòng bao lại bản tính thật sự của cô ta.

"Thật đáng tiếc, hôm nay là ngày giỗ của em, xin lỗi, chị vốn giết em vào ngày sinh nhật của em, nhưng kế hoạch thay đổi, em phải đi trước một bước, cho em ba giây nói lời chào tạm biệt với thế giới này."

"Đợi chút, có thể cho em để lại một lời trăn trối gì không?"

"Có thể."

Khẽ cau mày, Noãn Noãn do dự chốc lát đột nhiên lớn tiếng kêu lên, "Chiến Vân Không, anh là tên Diêm Vương đáng ghét, em đi rồi về sau phải chăm sóc cho Đại Mạc Mạc của chúng ta tốt một chút, nếu như không biết thức ăn cho chó ở đâu thì về nhà hỏi cha em, tạm thời nhớ được nhiêu đó, nếu còn

có chuyện khác em nhớ ra rồi sẽ về báo mộng cho anh.”

“Nói xong?”

Khóe miệng của Giang Niệm Tình co quắp rút lại, nhóc con chết tiệt kia, sống chỉ được vài phút cuối cùng còn nhớ đến chó mèo gì đó, cưới được người vợ không tim không phổi như vậy có phải Chiến Vân Không rất đau buồn không, bị vui mừng làm đầu óc choáng váng mà không nghe rõ hàm ý thật sự trong lời nói của cô gái nhỏ, đã không chờ đợi được, gấp đến muốn bắn cô một phát súng, người càng gần đến mức cuối cùng thì càng dễ dàng phạm sai lầm.

“Xong rồi, đang đợi đây.” Noãn Noãn lại cắt lời của Giang Niệm Tình, “Em chết cũng chết cho đẹp một chút, bày tạo hình gì đó cũng được, sau khi đi xuống không bị quỷ khác chê cười.”

Một tay khoác lên trên bia mộ Mạc Giang, chân cong lên, không được, cái này khó coi, lại đổi cái khác, dứt khoát toàn thân nằm nghiêng trên đá cẩm thạch lạnh như băng, cố nén toàn thân lạnh rét đau đớn đến thấu xương, mím chặt môi, trong lòng lạnh lẽo.

“Đừng lằng nhằng nữa, chết còn xem trọng tạo hình gì đó, bây giờ chị tiễn em về Tây Thiên.”

Nòng súng đặt lên trán cô lần nữa, liều mạng đâm vào, máu của cô theo chóp mũi khéo léo từng giọt rơi xuống trên mặt tuyết, như từng đóa hàn mai xinh đẹp nở rộ trong mùa đông lạnh lẽo, nó bất khuất và kiêu ngạo.

Khẽ nhíu lông mày, mắng tổ tông mười tám đời của cô ta, đây không phải là hủy dung của cô sao, rên lên một tiếng, Noãn Noãn trừng mắt nhìn Giang Niệm Tình dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu thiêu cháy như lửa địa ngục, nó có thể thiêu đốt Noãn Noãn thành hạt bụi hầu như cũng không còn.

Đầu ngón tay dùng sức móc vào cò súng, đột nhiên.

Pằng một tiếng, máu tươi văng tung tóe trên không trung, mặt của Noãn Noãn là mùi máu tanh nóng.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Bí mật máu RH-

Edit: Tịnh Hảo

‘A—’ Người con gái hét lên một tiếng, vứt súng trong tay, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, cô ta khẳng định có người đã tìm đến nơi này rồi, thật nhanh, do mình lơ là năng lực của bọn họ, nhanh chóng nhặt súng trên đất lên nhưng bị đạn bắn ép phải thu tay về.

Nghe thấy nhóc con ngửa mặt lên trời rống, Chiến Vân Không sắp bị cô làm tức chết, khi nào thì nhà anh nuôi một con chó tên Mạc Mạc, còn hỏi cha đồ ăn cho chó để ở đâu? Đợi chút, không đúng, đột nhiên giật mình, thì ra là như vậy.

Theo âm thanh không có cảm giác đau đớn, Noãn Noãn nửa mở mắt, tay lau gương mặt đều là máu, không phải là máu của mình? Ngước mắt chỉ thấy tay trái của Giang Niệm Tình che tay phải, lại nhìn súng trên đất, không chút suy nghĩ dùng hết toàn bộ sức lực, cơ thể vọt qua đoạt lấy khẩu súng, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, vào lúc Giang Niệm Tình kinh hoảng, Chiến Vân Không sẽ xuất hiện cứu người thì một tiếng súng không biết từ nơi nào vang lên, người con gái giống như con chim trắng nhỏ từ trên mây rơi xuống, yên lặng ngã xuống trên tuyết, ngực và trên đất nhuộm đỏ một vùng, cả trái tim của Chiến Vân Không đều ngừng đập, giống như một loại dã thú điên loạn chạy đến bên người cô, ôm lấy Noãn Noãn.

“Em, em đừng dọa anh sợ, Noãn Noãn, tỉnh lại, mau tỉnh lại.” Bàn tay vỗ vào gương mặt tái nhợt hầu như không còn sức sống của cô, như dã thú gào thét vang vọng trên không trung, làm hù dọa một đám quạ ở trên cây tùng trong nghĩa trang, “Còn đứng ngây đó làm gì, lập tức gọi xe cứu thương~”

Giang Niệm Tình vào lúc mọi người hoang mang, lắc mình nhanh chóng chạy trốn, mà lúc này Chiến Vân Không cũng không rảnh bận tâm đến cô ta, người đàn ông ôm chặt cơ thể lạnh lẽo của Noãn Noãn, vội vã lên xe cứu thương.

Bên trong bệnh viện quân đội.

Đèn phòng cấp cứu đã sáng bốn tiếng rồi, tất cả lầu 3 được lính đặc chủng canh giữ nghiêm ngặt, một nhóm vây ngoài phòng giải phẫu nóng nảy chờ đợi, lúc này, gương mặt tuấn tú âm trầm không người nào dám đến gần, cả người Chiến Vân Không phát ra sự tàn độc, chuyện không ngờ xảy ra quá nhanh, đến nỗi bọn họ cũng không kịp ứng phó, Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ, hai người cũng không thể đuổi kịp người nổ súng, còn để Giang Niệm Tình trốn thoát.

Còn muốn giấu giếm là không thể nào, Mộ Thanh Nhi và người nhà họ Tinh vẫn còn trên đường chạy tới, Đường Đóa và Bạch Diệu khóc đến mắt sưng lên, bốn người đàn ông dụ dỗ như thế nào cũng vô dụng, vẫn khóc.

“Tại sao có thể như vậy, một đứa trẻ vui vẻ liền nằm ở bên trong chưa biết sống chết, hu hu hu—.”

Phong Tây vỗ bả vai run rẩy của Đường Đóa, trong lòng khó chịu đến sắp tan nát, dienndannleequydonn "Chị dâu, chị đừng như vậy, Noãn Noãn mạng lớn vô cùng, không có việc gì đâu, chị hãy yên tâm đi, đừng khóc nữa."

Càng an ủi càng dữ dội hơn, Đường Đóa khóc càng lợi hại hơn, đè nén lâu dài và dằn vặt vì chuyện Noãn Noãn bị thương mà đều trút hết ra ngoài, "Em ấy còn trẻ tuổi như thế, rốt cuộc là tại sao, tại sao muốn giết em ấy, đàn ông các người không phải là thứ gì tốt, ngay cả người trong lòng cũng bảo vệ không xong!"

"Đóa Đóa đừng khóc, ừm! Mọi chuyện sẽ tốt thôi!"

Chiến Vân Tế nhíu mày sai khiến Phong Tây, sau đó ôm bả vai của Đường Đóa, đã qua bao lâu rồi chưa chạm vai thơm bà xã của mình, haizz, anh đã từng không bảo vệ tốt cho cô ấy, hại cô ấy mất đi đứa bé, mất đi sự tin tưởng đối với mình, những thứ này có thể trách ai được.

Người con gái đau lòng không để ý động tác của người đàn ông, chỉ trừng mắt liếc anh một cái.

"Sao rồi, sao rồi, Noãn Noãn thoát khỏi nguy hiểm chưa…" Mọi người ồn ào xông tới, vây quanh Cố Lưu Niên.

Lấy khẩu trang xuống, sắc mặt nặng nề nhìn Chiến Vân Không, "Noãn Noãn mất máu quá nhiều, cần truyền máu."

"Vậy thì truyền, còn chờ gì nữa, nếu kho máu không đủ thì tôi sẽ phái người sang bệnh viện khác kiếm…"

Lắc đầu một cái, Cố Lưu Niên ngăn lại lời nói của Chiến Vân Tế, "Không phải không đủ máu, lão đại, anh theo tôi một chút."

Hai người đi tới phía sau cầu thang.

"Máu của Noãn Noãn có vấn đề gì?"

Đi thẳng vào vấn đề, trên mặt của Chiến Vân Không lạnh như núi băng, vẻ mặt cũng không biến đổi, hình như đã sớm dự đoán được.

"Không sai, tôi không thể nói trước mặt mọi người, máu của Noãn Noãn cực kỳ hiếm, là RH- hình AB, máu gấu trúc hiếm thấy, trong một ngàn người thì có 0.002 người mới có."

"Ý của cậu là?" Đôi mắt đen giống như ngôi sao giữa ngân hà, sáng chói mang theo sự kinh ngạc, nhà họ Tinh đều là máu hình AB nhưng máu hình AB khuyết cũng không phải hiếm thấy, nhưng Noãn Noãn cố tình là máu âm tính, anh tin Cố Lưu Niên sẽ không tính sai chuyện đó, cũng chỉ có một kết quả…

"Tôi không nói thì anh cũng hiểu, bây giờ thời gian của chúng ta không nhiều lắm, chỉ có mau sớm tìm ra loại máu này."

"Cậu đã quên tôi cũng là máu âm tính sao, truyền máu của tôi cho Noãn Noãn trước, tôi lập tức phái người đi tìm, nhanh lên một chút."

Nói xong liền kéo Cố Lưu Niên vào trong phòng giải phẫu.

Chiến Vân Không là máu A âm tính, căn bản không hợp, nhưng Cố Lưu Niên không dám cải lệnh, trong lòng nghĩ đến một chút may mắn, cũng chỉ có thể ôm hy vọng, tích cực cứu chữa.

Cách xa bàn mổ không tới hai mét, nhìn nghiêng gương mặt của Noãn Noãn tái nhợt như tuyết, lẳng lặng ngủ như đứa trẻ, không phiền muộn không đùa giỡn, không nghịch ngợm, không có sức sống, giờ phút này Chiến Vân Không sợ cô không tỉnh lại nữa, anh tình nguyện người nằm phía trên là mình, gánh vác chuyện đó, đau đớn như rút hết hô hấp của toàn thân, Chiến Thần đứng trên đỉnh thế giới khóe mắt mờ nhạt rồi.

Nửa tiếng sau.

Noãn Noãn được đẩy vào phòng bệnh vô khuẩn, bây giờ mọi người chỉ có thể đứng ngoài cửa xa xa quan sát, bất kỳ ai cũng không đi vào được, Mộ Thanh Nhi, cha Tinh và mẹ Tinh chạy đến nhìn thấy con gái không khác gì đã chết thiếu chút nữa muốn ngừng thở.

Thấy Tinh Tử Bằng, Chiến Vân Không chợt nhớ tới câu nói quát to kia của Noãn Noãn ở trong nghĩa trang, "Cha, con có chút chuyện muốn hỏi cha."

Không biết con rể muốn hỏi mình chuyện gì nhưng cũng đi theo anh tới tiệm cà phê lầu một.

"Thật xin lỗi, cha, con không chăm sóc tốt cho Noãn Noãn, để cô ấy bị thương nặng như vậy, là sơ suất của con, thật xin lỗi."

Người đàn ông kia ngạo như sư tử lại cúi đầu xuống, hối hận buồn phiền, tình cảm không nói nên lời, Tinh Tử Bằng khoát khoát tay, ông hiểu nếu đối phương không phải sớm có chuẩn bị thì làm sao có thể bắt người đi dưới con mắt của Chiến Vân Không. Việc đời khó lường, hỏi thế gian ai không có người trong lòng chứ, đối với lời xin lỗi của con rể, ông hiểu loại đau đớn này ở trong máu xuyên vào tận xương.

"Không trách con, chuyện xảy ra chỉ là do số của Noãn Noãn."

"Cha biết người họ Mạc không?"

Tinh Tử Bằng sững sờ, nhìn về phía Chiến Vân Không, yên lặng một hồi mới thở dài, "Ông ta là một chiến hữu cũ của cha, một người anh em tốt, chỉ tiếc bị người ta lợi dụng nên chết oan uổng, sao con lại hỏi cha chuyện này?"

Móng tay thon dài sạch sẽ men theo mép ly, hơi nước bốc lên làm da ẩm ướt, nhíu mày, "Vậy ông ta có hai đứa con, một nam một nữ!"

"Không sai, cha nhớ con gái của lão đại tên là Mạc Vệ Tinh, bé trai tên là Mạc Vệ Ly, Mạc Giang chết đi, cả nhà họ Mạc vô cùng hận cha, ngày hạ táng, cha vốn định tham dự tang lễ của ông ta nhưng người của nhà họ Mạc ngăn không cho cha vào, cha nhìn thấy vợ của ông ta cuối cùng không chịu nổi đả kích chạy điên loạn ở chỗ đấy, sau đó, một tuần lễ sau, cha nghe nói nhà họ Mạc biến mất, cũng từng thăm dò tung tích của bọn họ nhưng không thu được kết quả gì."

Nhớ tới người chiến hữu thân thiết Mạc Giang hồi trước, nhất thời không chịu được cám dỗ của tiền bạc đi sai đường, nói đến thì ông thật sự cũng có trách nhiệm.

"Nhà họ Mạc có liên quan đến chuyện Noãn Noãn bị thương sao?" Tinh Tử Bằng có cảm giác Chiến Vân Không hỏi như thế là có mục đích.

Giọng nói run rẩy rõ ràng nghe ra được, phía sau lưng cơ thể ngồi thẳng nghiêng về phía trước nhìn Chiến gia anh tuấn nghiêm túc.

"Cha, Noãn Noãn bị con gái của Mạc Giang tên Mạc Vệ bắt đi, gần đây cha làm việc cũng cần phải cẩn thận chút, con sẽ tăng thêm người bảo vệ sự an toàn cho cha và mẹ, cha cũng phải chú ý tới động tĩnh của cấp trên, con không chắc chắn chuyện này có truyền ra ngoài hay không, nếu thật sự bị tiết lộ, nhà họ Tinh sẽ có phiền toái."

Mày kiếm đen như lông vũ nâng lên, Tinh Tử Bằng đồng ý với đề nghị của Chiến Vân Không, hai bên cũng không nói gì, một hồi lâu sau, một câu nói của Chiến Vân Không như sấm sét giữa trời quang làm đầu óc của Tinh Tử Bằng quay cuồng.

"Máu của Noãn Noãn là hình AB âm tính, chính cô ấy cũng không biết, cha có thể cho con một lời giải thích không?"

Vốn hắn không muốn hỏi ngay bây giờ nhưng Chiến Vân Không cảm thấy nhiều chuyện đều ngoài dự tính của anh, âm thầm duy trì sự yên lặng, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, Chiến Vân Không muốn làm rõ chuyện này, nếu như bị Noãn Noãn phát hiện hậu quả cũng lường được, gà bay chó sủa.

Tinh Tử Bằng ngây ngẩn cả người, trán rịn ra một tầng mồ hôi làm ẩm ướt bí mật chôn giấu nhiều năm ở đáy lòng, lạnh cả người, tay trái chợt nóng lên, tin tưởng và lệ thuộc vào độ ấm truyền vào lòng bàn tay ông.

"Vân Không không phải người ngoài chuyện này, sớm muộn gì nó cũng phải biết, chúng ta có thể lừa gạt bao lâu đây."

"Thu Như, bà!" Tinh Tử Bằng kinh ngạc nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh.

"Yên tâm đi." Tay vỗ vỗ Tinh Tử Bằng an ủi ông nói.

Đôi mắt khóc vẫn còn hồng hồng sưng, Thu Như nắm lấy tay của Chiến Vân Không, khẽ thở dài suy nghĩ, quay ngược lại trở về quá khứ vào một ngày kia, kể về chuyện xưa rất nhiều năm trước… giống như áp lực và gánh nặng nhiều năm chồng chất thoáng chốc tháo gỡ xuống, rất thoải mái.

Một tuần lễ sau.

"Người đã hôn mê một tuần lễ rồi, người còn chưa tỉnh, gấp chết người mà." Chân của Bạch Diệu gấp đến đá vào tường, đau đến nhe răng nhếch miệng, Cổ Thanh Dạ nhìn thấy đã đau lòng muốn chết.

"Diệu Diệu, em bình tĩnh một chút, Noãn Noãn đã khôi phục rất nhanh, chức năng cơ thể cũng hồi phục như cũ, em nóng nảy như vậy, đá tường cũng không giải quyết được đâu."

Vương Linh tóm lấy tóc dài của Diệu Diệu, ý bảo cô ấy phải bình tĩnh đừng nóng nảy.

Chốc lát đã vào cuối mùa đông, tháng mười hai trời đông giá rét mang theo quá nhiều chuyện ngoài ý muốn và sương mù báo hiệu sắp vào năm mới, nhưng bây giờ dưới tình huống như thế không ai có tâm tư đi quan tâm chuyện gì, mỗi ngày Chiến Vân Không đều ở ngoài phòng bệnh, Cố Lưu Niên vẫn còn nghi ngờ chuyện Chiến gia truyền máu cứu Noãn Noãn, không nghĩ tới lại có kỳ tích xoay chuyển cục diện, cơ thể của Noãn Noãn thích ứng đón nhận, tạm thời chưa xuất hiện phản ứng bài xích.

Nhóc con thích màu trắng, Chiến Vân Không đổi bên trong tất cả phòng bệnh đều thành màu trắng, sợ cô đột nhiên tỉnh lại nên mỗi ngày đều sẽ có một bộ quần áo mới tinh đặt trên tủ đầu giường của cô, đều là phong cách yêu thích của cô, mỗi ngày Diệu Diệu đều sẽ đúng chín giờ sáng nói cho cô nghe hôm nay lại xảy ra chuyện gì vui, hay phát hiện đồ ăn ngon ở đâu, đợi cô hết bệnh sẽ dẫn cô đi. Buổi chiều, Chiến Vân Không không cho bất kỳ ai đến thăm bệnh, chuyện xảy ra ngày đó ở nghĩa trang có người nhìn thấy tuồng vui này, còn bị chụp lại, ngày hôm sau bị lan truyền trên mạng, lượt view khủng, nhưng nửa tiếng sau bị hacker chặn lại, Chiến Vân Không tập trung toàn bộ tinh thần lên người Noãn Noãn, chuyện gì cũng không quan tâm, mỗi buổi tối sau chín giờ, Quan Lê Hiên sẽ đến báo cáo công việc với anh.

"Giang Niệm Tình vẫn không có bất kỳ tung tích nào, em đã phái người theo dõi xung quanh nhà của cô ta, Bạch Nguyệt Oánh bên kia rất yên tĩnh, không có bất kỳ dấu vết hoạt động gì, còn có cấp trên đã thúc giục kêu chúng ta nhanh chóng xuất phát, mấy ngày gần đây tuyến quốc phòng xuất hiện vài cuộc bạo động quy mô nhỏ, sợ sẽ bùng nổ thành cuộc chiến quy mô lớn, một tuần sau chúng ta phải khởi hành."

Đưa cho Quan thiếu một điếu thuốc, dien@dan``le^ quydo^n Chiến Vân Không dựa vào cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao mênh mông, hô hấp nóng rực và lạnh lẽo trống không đan vào nhau, sương mù trắng giống như từng đám mây nhớ thương mang theo nỗi buồn và vẻ nặng nề của anh, "Tôi sẽ sớm tìm người thay thế vị trí của tôi, một ngày Noãn Noãn không tỉnh lại, một ngày tôi cũng sẽ không rời đi."

"Em biết rồi, nhưng cấp trên sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, buổi sáng hôm nay ở tòa thị chính, em nhìn thấy Lý Tường đi ra từ trong tầng nhà, đổi xe như đại nhân vật, lần này khí thế của anh ta to lớn, chỉ sợ muốn lợi dụng cơ hội trả thù, em sợ…"

Quan Lê Hiên lo lắng không phải không có nguyên nhân, năm đó, nếu Lý Tường không vì sự ích kỷ của hắn cứu bạn gái, hy sinh mạng sống hơn mười người đồng đội, Chiến Vân Không cũng sẽ không dưới cơn nóng giận đá hắn ra bộ đội đặc chủng bậc nhất, 17 người sức chiến đấu đứng đầu bộ đội đặc chủng thế giới vì một Lý Tường cố ý làm sai mệnh lệnh, chẳng những không cứu người ra được, hơn nữa toàn quân bị diệt. Bọn họ đau đớn không chỉ vì mất đi đồng đội mà còn là anh em tốt cùng vào sinh ra tử, mồ hôi chảy trên chiến trường giống như người thân cùng chảy một dòng máu.

"Bây giờ chuyện gì tôi cũng không sợ, chuyện sợ hãi duy nhất chính là mất đi Noãn Noãn, ngộ thần sát thần, ngộ phật thí phật, ai dám tổn thương Noãn Noãn, bất kể tại sao, không quan tâm là ai, tôi, Chiến Vân Không sẽ đích thân giết hắn, cho dù là ai cũng sẽ không nương tay."

Hắc ám như ma quỷ địa ngục, đôi mắt hung ác như dao hiện ra ánh sáng nghiêm nghị lạnh băng, từng lỗ chân lông đều sắp thê lương bị cắt đứt hết, Quan Lê Hiên sợ hãi tay hút thuốc run lên, khói thuốc màu trắng dưới ánh đèn lờ mờ như cánh hoa vỡ vụn rơi xuống ở bên giường, rơi vào trên mu bàn tay trắng của Noãn Noãn, trong lòng run sợ, nghĩ phải thừa dịp Chiến Vân Không không nhìn thấy mau chóng dọn dẹp sạch sẽ.

Tay duỗi ra dừng lại, ồ lên một tiếng, mặt mày cong lợi hại, nửa giây sau anh ta đột nhiên kêu to, "Lão đại, Noãn Noãn có phản ứng, ngón tay của Noãn Noãn động đậy…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Trở mặt!

Edit: Tịnh Hảo

"Bây giờ não của Noãn Noãn đã tỉnh nhưng tỉnh lại còn cần dựa vào ý thức của chính cô ấy, tim bị tổn thương quá nghiêm trọng, hơn nữa mất máu quá nhiều, cơ thể vẫn còn trong trạng thái hôn mê."

Cố Lưu Niên rất hài lòng với tốc độ hồi phục sức khỏe của Noãn Noãn, Tinh Tiểu Noãn ở trong bệnh viện bao lâu thì bác sĩ Cố ở lại chỗ này bấy lâu, giờ phút này, ngủ là chuyện xa xỉ, phải luôn cảnh giác cao độ là mệnh lệnh của thủ trưởng Chiến giao cho anh ta.

Nghe thấy bà xã có dấu hiệu tỉnh lại, lông mày của Chiến Vân Không khẽ giãn ra, gương mặt anh tuấn âm trầm của nhiều ngày trôi qua cuối cùng cũng có dấu vết yên ổn, Quan Lê Hiên cũng thở phào nhẹ nhõm, nhóc con cũng không biết mình có năng lực bao nhiêu, cô vừa ngã xuống đã dẫn đến hai gia tộc lớn rung chuyển, còn có lòng của mọi người.

"Vương Linh bên kia như thế nào?"

"Buổi chiều hôm nay em gặp cô ấy, gần đây thật yên tĩnh, chúng ta phân tích có phải bọn họ sẽ có hành động sau khi ăn tết xong hay không, dù sao sau khi Lý Tường bị anh đuổi ra khỏi cửa, đây vẫn là lần đầu tiên trở về nước."

Lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, Chiến Vân Không vắt khô khăn nhẹ nhàng lau tay cho Noãn Noãn, xoa bóp ngón tay cho cô, anh biết thứ Noãn Noãn thích bảo vệ nhất chính là đôi bàn tay vô cùng thần kỳ này của mình, phác thảo nên thế giới tốt đẹp trong lòng cô.

"Hiên Tử, khi nào thì kiềm chế lại, tìm một cô gái nói chuyện yêu đương đơn giản sạch sẽ, cậu cũng trưởng thành rồi, chú Quan thím Quan rất quan tâm đến đại sự của cậu, kêu cậu đi xem mắt cậu cũng không đi, cậu muốn làm gì? Hả?"

Ôi chao, gáy của Quan Lê Hiên tê rần, người đàn ông đã kết hôn chính là không giống nhau, từ trước tới giờ chưa từng nói đến vấn đề cá nhân của anh ta, hôm nay Chiến gia không đúng nha, sờ sờ cằm, Quan Lê Hiên chủ động giúp Chiến gia đổ nước trong chậu rửa mặt, sau đó khẩn trương dịch cái ghế sang phía bên kia giường. Vấn đề riêng tư của anh ta cũng muốn giải quyết sao, ngày tháng lưu luyến trong bụi hoa, sống càng ngày càng ủ rũ, cái kia cũng không hưng phấn đứng lên nổi, nhất là sau khi đũng quần bị uy hiếp, cậu em nhỏ của mình trừ Vương Linh ra thì ai cũng không muốn tiếp khách.

Lại kéo gần lại một chút, vẻ mặt Quan Lê Hiên cầu khẩn, "Lão đại, tối nay, vào lúc trăng sáng sao thưa, hai anh em chúng ta dưới cảnh hoàng hôn lấy trà thay rượu, tâm sự về đời người, không gạt gì anh, gần đây em hoang mang không biết làm thế nào."

"Nói ra nghe một chút!" Lần đầu tiên mặt đối mặt nói chuyện, trừ hội nghị ở quân đội và khi mỗi thủ trưởng bàn bạc sách lược chiến dịch ra nói nhiều một chút, còn lại đều là người lập dị lạnh lùng, có thể anh không phải là một tảng đá không có tình cảm, có lẽ sống chung ngày đêm với Noãn Noãn bị cô cảm hóa, nhiễm một chút tật xấu thích lo chuyện bao đồng? Ai biết được, ngay cả bản thân Chiến Vân Không cũng hết đường, lúc này rảnh rỗi tán gẫu với Quan Lê Hiên như thế này, cũng chưa từng trải qua loại hưởng thụ này.

“Còn không phải là nhóc con Vương Linh kia ầm ĩ, một cô gái xinh đẹp ngay trước mắt lúc ẩn lúc hiện, nói lòng không ngứa ngày là không thể nào, em buồn bực chỗ nào đó cũng không tốt, bộ dáng phong lưu, dáng người cường tráng lại uy vũ, mang hơi thở quyền quý, người con gái nào mà không người trước hi sinh người sau bước tiếp chen vào cửa lớn của nhà họ Quan, cô ấy không đánh thì sẽ mắng em, lại còn lúc lạnh lúc nóng, trái tim lạnh lẽo của em được sưởi ấm, cũng đã xuất hiện lỗ hổng lớn, anh em đau lòng đấy.”

Quan đại thiếu kinh sợ dừng lại dáng vẻ đấm ngực, khi nào thì bày ra dáng vẻ này trước mặt Chiến Vân Không, thật là bị tổn thương đến không thể nào trị được, buồn bực, không vui cũng không phải ngày hai ngày ba, sau khi nói chuyện công việc, xưa nay Vương Linh căn bản cũng không màng đến anh ta, nói là rất bận rộn, không phải chuyện công việc thì không được gọi điện thoại, nhắn tin cũng không cho phép.

“Cậu thích điều gì ở Vương Linh?” Rất kinh ngạc khi Quan Lê Hiên vậy mà thật sự vùi sâu vào, trước đó tưởng rằng anh ta chơi đùa lòng nổi loạn chỉ ầm ĩ đơn giản, không nghĩ rằng cậu nhóc này thật sự để ý, thì ra phụ nữ mới đúng là người nắm giữ đàn ông, lãnh đạo thế giới đi vào khuôn khổ, chỉ là vấn đề gặp sớm hay là trễ.

Thích? Quan Lê Hiên suy nghĩ từ ngữ xa lạ này, sau một lúc lâu mới chần chừ gật đầu, ngây ngô nói, “Thích, nhìn cô ấy thôi em liền muốn, nhìn thấy em liền muốn hành hạ cô ấy, để cô ấy có thể chú ý em nhiều một chút nhưng mẹ nó, nhóc con chết tiệt lại không đổ.”

“Gạo nấu thành cơm, dựa vào thủ đoạn chấn động giang hồ săn người đẹp của Quan đại thiếu cậu còn không giải quyết được một người con gái, vậy cậu cũng có thể cút ra khỏi bộ đội của tôi rồi.”

Co rụt cổ lại,diễnnda9nlequyldo9nn Quan Lê Hiên bĩu môi không phục liếc Chiến gia lạnh lùng nghiêm nghị, nói thầm trong lòng: Không phải anh quản nghiêm bà xã sao, ngày nào đó vợ của mình muốn bới cả nóc nhà lên nổi giận lão đại, cũng không thấy anh nói nghiêm trị không tha dùng gia pháp gì đó xử lý, cắt, kẻ chuyên sủng bà xã nhất, mắt nhìn người đàn ông thưởng thức trà, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Noãn Noãn được Chiến gia nuông chiều thì nhóc con càng ngày càng hiểu chuyện, công lực phá hư chuyện cũng dần biến mất, tổng thể mà nói thì ngoan không ít. Có tiến bộ.

Lãnh đạo Trung ương thúc giục Chiến Vân Không dẫn dắt chiến đội đặc biệt lần nữa, yêu cầu lập tức xuất phát, vừa một tuần trôi qua, Noãn Noãn vẫn ở trong trạng thái ngủ say như cũ, Chiến gia không rời đi trực tiếp phản kháng với Phó Tổng Thống ở trên đỉnh phòng làm việc, vỗ lên bàn, sắc mặt Vương Chấn trắng xanh muốn bốc khói, mắt mang theo sự tức giận không ngừng co giật, “Chiến Vân Không, tôi thấy cậu muốn tạo phản sao, dám cãi lại mệnh lệnh của cấp trên, có phải kỷ luật bộ đội hai mươi năm bởi vì một người con gái liền quên đi sạch sẽ, biên giới báo cáo phần tử khủng bố càng ngày càng hung hăng, cậu muốn làm gì? Cậu muốn vì bản thân mình mà vứt bỏ quốc gia này, coi nhẹ người dân, đêm nay cậu nhất định phải dẫn dắt binh lính lập tức xuất phát.”

“Không đi, tôi đã sắp xếp người xong rồi, do Quan Lê Hiên dẫn đội, không có tôi bọn họ có thể mang chiến thắng trở về như cũ, lão Vương, mục đích ông gấp gáp muốn đưa tôi ra khỏi Cổ Thành là gì?”

Chân dài trực tiếp gác lên trên bàn làm việc bằng gỗ lim của Phó Tổng Lý, liếc mắt nhìn ông lão mặt hồng tóc bạc phía đối diện, ông lão 60 tuổi, con ngươi đen sắc bén như lưỡi dao, ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén, khóe miệng cười như không cười nâng lên, lạnh lùng quỷ dị làm cho người ta không nhìn thấu.

“Ngang nhiên phản kháng mệnh lệnh quân đội là muốn lên tòa án quân sự sao, cậu không muốn tên tuổi anh hùng một đời liền bị hủy ở trong tay một cô nhóc chứ, hôm nay cậu là Chiến Thần, ngày mai tôi cũng có thể nâng một Chiến Thần mới, phong thủy luân chuyển, Chiến Vân Không cậu hoành hành ngang ngược ở quân đội hai mươi năm cũng nên nghỉ ngơi một chút, cậu nói đi.”

Không khí bỗng căng thẳng, đọng lại trong không khí là kiên cường đối mặt với áp lực, không rõ chiến sĩ nhỏ là ai, đứng gác ngoài cửa cảm thấy gió lạnh thổi vèo vèo phía sau lưng, thổi trúng tim đều sắp khô héo.

Một phòng yên lặng.

Đôi mắt như chim ưng mang ý đùa giỡn nhìn chằm chằm lông mày Vương Chấn nhướng lên, cực kỳ uy vũ, khí phách nhất quốc chi quân được ông diễn vô cùng nhuần nhuyễn, mười mấy năm ở trong giới quan chức có mấy ai toàn thân có thể sạch sẽ, người càng leo đến địa vị cao lòng dạ càng âm trầm như biển khơi, không có ai có thể nhìn thấy Vương Chấn, Tổng Lý tốt trong lòng người dân, người phụ trách kiểm tra mạng lưới đáng yêu nhất từ trước đến nay của nước J, tuy là trên một người dưới vạn người nhưng quyền lợi trong tay còn nhiều hơn Chủ tịch nước J. Ông muốn ai chết còn nhẹ nhàng hơn bóp chết một con kiến. Nhưng mà ông vẫn không động vào được nhà họ Chiến.

“Lão Vương, vua khiến Thần chết thì Thần không thể không chết, tôi căn bản không quan tâm đến danh hiệu Chiến Thần gì đó, tôi là một người đàn ông có máu có thịt, không phải là một cỗ máy chiến đấu giết người, không phải ông có một tâm phúc sao, ông có thể phái anh ta đi biên giới đóng quân trấn áp phản động, nếu như nhớ không lầm ngày nghỉ của hai mươi năm tôi còn chưa từng nghỉ đấy, cộng lại cũng đã hơn một năm.”

“Cậu có ý gì?”

“Từ ngày mai trở đi, tôi chính thức nghỉ phép, lão Vương, ông cứ làm việc trước.” Chiến Vân Không đứng dậy muốn đi, lưng thẳng tắp chuyển động trước mặt Vương Chấn, bây giờ trở mặt còn chưa phải lúc, hiện tại bộ đội đặc chủng quả thật không thể bỏ Chiến Vân Không ra được, anh giống như đại tướng quân tay cầm quyền cao trong thời cổ xưa, thế cục nghiêng về một phía, nói đơn giản một chút, bỏ anh ra thì không ai có thể thống lĩnh được bộ đội đặc chủng, trong giới chính trị anh còn được ủng hộ, giống như càng thêm có sức mạnh.

Cho là ông sẽ không đồng ý, vào lúc định đóng cửa thì Chiến Vân Không nghe được lời thỏa hiệp của ông, lạnh lùng môi khẽ mở, “Cảm ơn lão Vương!”

‘Rầm—’ Tức giận đẩy tất cả mọi thứ trên bàn xuống mặt đất, trợ lý ở bên ngoài nghe thấy sợ hết hồn hết vía không dám vào, đi theo Phó Tổng Lý nhiều năm, biết rõ tính tình của ông, chờ bộc phát xong rồi sẽ khá hơn một chút.

Bệnh viện.

Mộ Thanh Nhi hoãn lại tất cả công việc ở công ty, chuyên tâm chăm sóc Noãn Noãn, một tuần trước đó mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, mắt thiếu chút nữa khóc lem hết, sao đứa nhỏ vẫn còn chưa tỉnh vậy, mỗi ngày ở đầu giường kể đi kể lại chuyện xưa cho cô, nói chuyện lý thú của Chiến Vân Không hồi còn bé, nói ba người anh em bọn họ ở trong bộ đội diễu võ dương oai ra sao, từ ban ngày đến tối, mỗi lần cách nửa giờ, Mộ Thanh Nhi sẽ xoa bóp tay chân cho Noãn Noãn, không hoạt động bắp thịt sẽ cứng ngắc, sợ nhóc con hiếu động, nếu phát hiện mình tỉnh lại không động được sẽ khó chịu.

"Mẹ, mẹ đi về nghỉ ngơi một lát đi, con tới chăm sóc Noãn Noãn là được rồi."

Vào cửa đặt đồ xuống, đi tới, mọi người và Mộ Thanh Nhi liên tục vài đêm không ngủ, mẹ Tinh sợ nhìn thấy sẽ càng đau lòng hơn, ngày hôm qua đã bay đến nước Anh đi trao đổi học thuật rồi.

"Người nên nghỉ ngơi thật tốt chính là con, mấy ngày nữa con phải đi vẫn nên chuẩn bị tốt một chút, nghe nói ông già Vương bên kia bị con làm tức giận đến mơ hồ, đập nát bình sứ Thanh Hoa mà ông ta thích nhất, hừ, đè nén mấy chục năm vẫn nên phát tiết một chút đi, cho hạ hỏa, đồ ông già."

Cầm tay nhỏ bé của Noãn Noãn, d đ l q đ ánh mắt của Chiến Vân Không mềm mại như mây in dấu thật sâu trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhạt của người con gái, vén tóc rơi bên tai cô, mồ hôi ẩm ướt ở đầu ngón tay làm thấm ướt bàn tay thô ráp, trái tim run rẩy khẽ đau đớn, mồ hôi kia giống như hòa vào máu trong cơ thể anh, tâm linh tương thông.

"Con xin nghỉ phép một năm, ông ta tức chết thì con cũng vậy, không có cách nào."

"Thật sao, thì ra hai người cãi nhau vì chuyện này." Ngón trỏ sờ cằm suy tư nói, "Bây giờ, tuyến quốc phòng không yên ổn, nếu con không đi, ông ta sợ không ổn định được lòng quân, nếu như năm trước trấn áp chưa xong sang tới năm nay, khẳng định ông ta sẽ không được nghỉ, khà khà, tốt lắm con trai, chính là muốn ông ta không dễ chịu."

Đôi mắt vừa nãy còn mơ hồ của Mộ Thanh Nhi lúc này sáng lên, sáng đến cả nóc nhà.

Đúng lúc này, hai bóng dáng sâu thẳm tĩnh mịch đứng thẳng ở ngoài cửa, sau một lúc lâu vẫn lựa chọn rời đi.

"Vẫn không có can đảm đối mặt với cô ấy?"

Đại Băng Ngưng lái xe nhìn thoáng qua trong kính chiếu hậu, Lam Hi lắc đầu một tay chống cằm, bóng đêm lùi lại ngoài cửa sổ như vết sẹo phát triển ở mọi ngóc ngách trong cơ thể, đâm sâu vào thịt, nhổ không được rồi lại khẽ đau lòng.

"Không phải cô ấy rất giống chị sao, một đứa trẻ xinh đẹp kiên cường, chị nên vui vẻ mới đúng, có nhiều người yêu thương cô ấy như vậy, quan tâm cô ấy, cô ấy không phải chỉ có một người, cô gái nhỏ trưởng thành cũng có thể đứng một mình."

Lam Hi cười khẽ, vẫn không nói chuyện, bà muốn nói gì đó, ký ức trong chốc lát trở thành khoảnh khắc mãi mãi không quên được. Qua hôm nay thì tới ngày mai, lại đến một khởi đầu mới, miễn là có thể xa xa đứng trong góc nhỏ lén nhìn cô sống tốt, chính là thỏa mãn lớn nhất của bà bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Tỉnh lại!

Edit: Tịnh Hảo

Noãn Noãn mơ một giấc mơ dài, mỗi ngày trong mơ đều là trời tối và đổ mưa không dứt, mưa như trút nước như làm ướt đôi mắt cô, làm sao cũng không thấy rõ người ở phía trước, bên tai rất ồn ào, có Chiến Vân Không khẽ gọi nỉ non, có hai người mẹ khóc thút thít, còn có Diệu Diệu nói quán ăn vặt gì đó ở đâu muốn lập tức dẫn đi, nhưng mà cơ thể giống như đinh không nhúc nhích được, mỗi đêm tay đều bị Chiến Vân Không nắm chặt, sau đó cùng ôm nhau ngủ.

Lực ôm chặt rất lớn quấn lấy làm cô không tránh thoát ra, cô không muốn cứ ngủ như vậy, không muốn bỏ lại một mình anh, không muốn không muốn… Buông cô ra buông cô ra… Trái tim bị nỗi đau bao lấy làm cô rất muốn nằm trong lồng ngực rộng lớn, dựa sát vào làm nũng nói xin lỗi anh, xin lỗi vì tính tùy hứng của cô làm hại anh lo lắng, chuyện lần này xảy ra càng nghiêm trọng.

"A— Noãn Noãn, cậu đã tỉnh rồi, Cố Lưu Niên, bác sĩ, y tá…"

Chốc lát, mắt mở ra nhưng cũng không nhìn thấy cái gì, chỉ nghe tiếng thét chói tai của Diệu Diệu vui vẻ mừng rỡ chạy ra bên ngoài gọi y tá, người này người người kia, một đám người, không tới một phút bỗng chốc căn phòng bị nhét đầy.

"Đều đi ra ngoài!" Cố Lưu Niên chạy đến khẽ quát, trừ anh ta và Bạch Diệu ra, không cho phép những người khác ở trong phòng bệnh, Chiến Vân

Không không có mặt càng phải giữ bầu không khí ở đây thật tốt, Chiến gia sạch sẽ ghét trong không gian có năm người trở lên, đó là ô nhiễm không khí phá hoại môi trường.

"Diệu Diệu, em lập tức gọi điện thoại cho lão đại, nói cho anh ấy biết Noãn Noãn đã tỉnh để anh ấy mua chút đồ ăn ngon, nhóc con này vừa mới tỉnh nhất định đói đến điên rồi, đúng không?" Nói xong quay đầu nhìn vẻ mặt mơ màng của cô gái nhỏ.

"Em, em ngủ bao lâu rồi." Giọng nói khàn khàn khô khốc khó nghe giống như yêu quái bỗng chốc bụm miệng lại, mất đi tiêu cự rốt cuộc hội tụ thành một điểm rõ ràng, ồ? Mình có thể chuyển động, cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, ha ha, mình không có tàn tật, cô có cảm giác mỗi ngày mẹ xoa bóp cho cô.

Nửa tiếng sau.

"Khôi phục rất tốt, nhóc con phúc lớn mạng lớn khẩu vị lớn, nửa tháng không ăn uống gì vẫn nên ăn ít dầu mỡ một chút." Cố Lưu Niên cầm lấy thịt kho tàu, đủ loại thịt bò, đồ ăn vặt ở trên bàn mà Chiến gia đặc biệt mua cho Noãn Noãn, để lại một chén cháo và một đĩa dưa muối nhỏ.

Vết dầu mỡ bên mép miệng được người đàn ông cầm khăn giấy dịu dàng lau, "Ăn từ từ thôi, đợi em khỏe lại anh dẫn em đi ăn ẩm thực Nhật Bản mà em luôn muốn đi, nhưng với điều kiện là em ngoan ngoãn dưỡng cơ thể cho thật tốt cho anh."

"Không thành vấn đề." Vỗ bàn tay to của Chiến Vân Không, tất cả đồ nhét đầy trong miệng đều là thịt kho tàu, thịt bò giành được từng phút từng giây. Người bệnh vừa mới tỉnh lại không cho ăn đồ dầu mỡ tất cả đều phải thanh đạm, Chiến gia nhìn thấy, đau lòng vì Noãn Noãn, cưng chìu bé con, nói với Cố Lưu Niên: "Sức khỏe của Noãn Noãn liền giao cho cậu, nếu có gì không ổn thì xử theo quân pháp."

Tim của Cố Lưu Niên run rẩy, một ngày anh ta sống dễ dàng lắm sao, ban đầu ôm đầy nhiệt huyết đi tới tập đoàn quân đội A đưa tin, khi nhìn thấy trên sân huấn luyện có một người chiến sĩ vẫn luôn bị Chiến Vân Không luyện tập đến hôn mê, thân là một quân y, anh ta lập tức chạy tới muốn cướp người cứu giúp, lại bị một cước của Chiến gia đá văng ra, "Biến, nơi này của tôi không cần loại phế vật vô dụng, ném anh ta vào trong bãi rác cho đến khi mình tỉnh lại cũng không cho phép quan tâm đến anh ta." Ngày đó, Chiến gia xưng hùng xưng bá ngạo mạn như vậy thu nhận anh ta vào cấp cưới của mình, trở thành quân y dành riêng cho quân đội của Chiến gia. Một quân y treo ở trên dây lưng quần.

Buổi tối, Mộ Thanh Nhi đến đưa cơm biết tin tức Noãn Noãn tỉnh lại, vui mừng nắm chặt tay của con dâu lại khóc, nói tất cả mấy ngày qua đều là lo lắng và sợ hãi của bà: "Noãn Noãn, hu hu, con hù chết mẹ, nếu như con thật không tỉnh lại, chúng ta phải làm sao đây, hu hu hu, mẹ muốn con khỏe mạnh, nếu con vẫn không mở mắt ra được, thì mẹ sẽ chăm sóc con cả đời không rời đi!"

Noãn Noãn ngẩn ra, lời nói này cũng quá bi thương rồi, "Ách, mẹ đừng khóc nữa, không phải mẹ dùng mascara không thấm nước của con sao, bây giờ mẹ khóc giống như…" Chữ quỷ đó cô thật sự không dám nói.

Chiến gia ở một bên nhìn thấy giật mình, thứ đồ mẹ lau xuống là gì hả, hai hàng màu đen ở trên má, nếu như cô vợ của mình trở thành như vậy, nhất định anh sẽ một cước đá cô vào phòng tắm rửa mặt sạch sẽ cho anh rồi mới ra ngoài.

Mộ Thanh Nhi đi ra ngoài từ phòng tắm, gương mặt sạch sẽ đơn thuần hoàn toàn giống như người phụ nữ ba mươi tuổi, Noãn Noãn tâng bốc vỗ tay trầm trồ khen ngợi, "Thật xinh đẹp đấy, người phụ nữ xinh đẹp!"

"Đáng vẻ ngốc nghếch!" Biết rõ vẻ đẹp của mình đã đạt đến một cảnh giới, nhưng lời tán dương vẫn nghe hoài không chán, sờ sờ đầu của con dâu, mấy ngày nay lòng run sợ cũng trở về vị trí ban đầu, "Mẹ rất vui, Noãn Noãn muốn ăn gì, mẹ lập tức về nhà làm cho con ăn."

Còn ăn? Không phải vừa mới ăn xong sao? Cô nhóc Noãn Noãn suy yếu dịu dàng che miệng để mình không bật cười, vội vàng khoát tay nói, "Con không ăn nổi món gì nữa, mẹ chăm sóc cho con nhiều ngày như vậy, mọi người tiều tụy vì con, để thủ trưởng đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi cho thật tốt." Ôm lấy eo của Mộ Thanh Nhi, đầu cọ sát vào, mẹ ở đây sao cô có thể ra oai dính với thủ trưởng chứ, nửa tháng không thấy anh, cô nhớ muốn chết.

Cúi đầu nhìn gương mặt hồng hồng như quả táo của con gái, ánh mắt lại chuyển sang bên kia, lông mày nhướng lên khẽ than thở nói, "Vân Không, chăm sóc cho vợ thật tốt, hai ngày nay mẹ cũng không tới đây, một đống chuyện dồn ép, công ty cần mẹ trở về xử lý."

Tiễn Mộ Thanh Nhi xuống lầu, hai tay của Chiến Vân Không đặt trong túi đi sau lưng bà, đôi mắt sắc bén dừng lại, một sợi tóc bạc giấu trong mái tóc xoăn màu đen, rất không dễ nhìn thấy, nhưng vẫn bị anh thấy được, thời gian sẽ không dừng lại chờ bất cứ ai, đã từng xinh đẹp cũng sẽ có một ngày suy yếu, bước nhanh tiến lên, cánh tay dài ôm bả vai của Mộ Thanh Nhi buộc chặt vào trong ngực, giọng nói dễ nghe giống như hồ nước suối trong suốt, vừa ngọt vừa lạnh mang theo một chút gượng gạo, không tự nhiên, "Con đưa mẹ trở về."

Mộ Thanh Nhi sững sờ, từ nhỏ đến lớn đây là hành động thân mật mà tên nhóc đối với bà, sau khi năm tuổi vào bộ đội thì không còn nắm tay bà, một năm cũng không trở về mấy lần, hai mẹ con rất ít tiếp xúc với nhau, sau khi lớn lên thời gian hai người ở chung một chỗ cũng có thể đếm bằng đầu ngón chân, người làm mẹ nào không đau lòng cho con của mình, nhưng các thế hệ đàn ông của nhà họ Chiến không thể không làm lính, sinh ra là quân nhân, chết là hồn ma của quân đội, chua xót xông lên chóp mũi đến khóe miệng, tay của con trai vừa to vừa dày.

Trong lúc Noãn Noãn nằm viện, Chiến Vân Không phái nhiều lính đặc chủng tinh nhuệ lẫn vào trong đám người giả trang mặc thường phục, một ngày 24 tiếng âm thầm bảo vệ xung quanh bệnh viện, Thiên Lý ngồi cả ngày trên ghế dài bên cạnh cửa ở ngoài trông chừng, một tấc cũng không rời, đôi mắt đen như mực, râu thô ráp mọc ở dưới cằm, vẻ suy sụp tinh thần mang theo sự lưỡng lự âm trầm, trong tiềm thức của mình, Noãn Noãn bị thương đều do chính mình nhất thời sơ suất, không kịp thời phát hiện cô mất tích, trong nửa tháng, lời nói của cậu tổng cộng không tới mười câu.

Bả vai trầm xuống, Cổ Thanh Dạ ngậm điếu thuốc ngồi ở bên cạnh cậu, "Hút một điếu đi!"

Mùi thuốc là nhàn nhạt lượn lờ ở đầu ngón tay, chỉ là giữa hai tay không có ý rút ra, khoé môi cong lên cười khổ sở, đầu dựa vào trên vách tường ở phía sau, ánh mắt không tập trung nhìn điếu thuốc, "Em chưa từng nghĩ từ một cảnh sát giao thông nho nhỏ chốc lát mười mấy quỷ thần sai khiến nhảy lên bộ đội đặc chủng bậc nhất, càng không nghĩ đến có một ngày sẽ trở thành vệ sĩ của vợ thủ trưởng, rất nhiều tin đồn nói cô ấy là một thiên kim tiểu thư tùy hứng ngang tàng bị làm hư, trên thì ức hiếp người già, dưới thì bắt nạt trẻ con, có đứa trẻ nào trong giới thượng lưu chưa từng bị cô ấy đánh, đó cũng gọi là không bình thường."

Một ngọn lửa vọt lên, Cổ Thanh Dạ mím môi châm điếu thuốc trong tay cậu, "Bây giờ biết Tiểu Phật Gia này còn lợi hại hơn trong truyền thuyết, không có chuyện cô ấy không dám làm, không có người cô ấy không dám đánh, yêu ghét rõ ràng, cô nhóc sâu sắc, chính trực, tùy ý."

Nhắm mắt lại, Thiên Lý hít khói thật mạnh, phun ra một làn sương trắng thật dài, tán thành gật đầu. Chỉ có tiếp xúc với cô gái nhỏ mới hiểu rõ tính tình như thế nào, làm người khác không tự kìm hãm được sẽ có ấn tượng tốt, làm người khác không tự chủ được muốn bảo vệ cô, phối hợp với cô cùng nhau trêu chọc Tô Thanh đã trở thành một thói quen.

Thân hình cao lớn dựa vào cửa xe, hai cánh tay khoác lên trên cửa kính xe, khí nóng xông lên bầu trời đêm lạnh lẽo, môi cong lên thành một đường, tiếng nổ vang trên bầu trời như ngôi sao xẹt qua, nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, vừa đúng lúc, nếu tối nay ông không nóng nảy là chuyện không thể.

Mười lăm phút sau.

"Ông cụ sảng khoái tinh thần, xem ra lần này không phí công đi."

Bên trong khoang phía sau xe, xoa trán hơi đau, giọng nói của Long Lân mệt mỏi trầm thấp, "Gần đây Cổ Thành có chuyện gì xảy ra?"

Sau khi đi vào Tam Giác Vàng, hủy bỏ tất cả thiết bị liên lạc truyền tin với bên ngoài, trong nửa tháng, Long Lân không rõ chuyện xảy ra ở bên này, Cổ Thành có Lãnh Thương khống chế ông rất yên tâm.

Nắm chặt tay lái trong tay, Lãnh Thương nhíu chặt mày, mắt lóe lên có chút mơ hồ, lòng lo nghĩ có nên nói hay không, trong kinh doanh, nhà họ Tinh và bọn họ là quan hệ hợp tác, ở phương diện tình cảm nói là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng sự quan tâm của cha đối với Noãn Noãn có phần làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

"Ách, gần đây rất yên bình, công ty, mấy tờ danh sách khách hàng đã ký xong rồi, phòng làm việc Cầu Đại bên kia cũng bình thường, còn có cuối năm sắp tới rồi, danh sách quà tặng con đã liệt kê xong cho cha, để bên trái trên bàn trong phòng làm việc…"

"Nói chuyện chính." Lông mày dựng thẳng đứng, đáy lòng của Long Lân a một tiếng, vòng vo với ông chuyện gì đó, biết rõ rành rành mình muốn nghe chuyện gì mà.

"Nhập viện rồi, nghe nói là bị thương do đạn bắn, trả lời xong!"

Nằm viện? Vết thương đạn bắn? Người đàn ông không hiểu, trái tim co lại hết sức đau đớn, tự trách mình tại sao lo lắng vô ích đối với một đứa nhỏ chỉ gặp mặt vài lần, làm cho ông hoảng sợ, cổ họng căng lại, đưa tay nới lỏng cổ áo sơ mi vẫn cảm thấy có chút không thở nổi.

"Chuyện khi nào hả, tra được là ai không, là ngoài ý muốn hay là có người cố ý?"

"Tin tức phong tỏa nghiêm mật, người của chúng ta căn bản không đến gần phòng bệnh được, nghe nói là… báo thù."

Đôi mắt âm trầm làm người khác sợ hãi, báo thù? Ai có kẻ thù? Tinh Tử Bằng luôn luôn công bằng tuân theo pháp luật, giữ địa vị đã nhiều năm, tính tình ôn hòa, là người tốt bụng nổi danh trong giới chính trị, chưa từng nghe nói quá đáng với ai, con ngươi chuyển sang ngoài cửa sổ, lông mi che giấu đi nỗi lo lắng, Thu Như thì càng không thể, chẳng lẽ Noãn Noãn chọc vào người không nên dây vào?

"Điều tra cho cha, cha muốn biết chuyện cụ thể." Nhóc con vui vẻ đối với ông, có lẽ đời này làm quá nhiều chuyện xấu, ngay cả ông trời đã trừng phạt ông, để ông mất đi người quan tâm nhất, người phụ nữ ông yêu nhất, còn có đứa bé chưa chào đời.

Quan Lê Hiên dẫn theo 58 người bộ đội đặc chủng, tối hôm nay ngồi máy bay tiến về biên giới phía nam nước J trấn giữ chống khủng bố vũ trang, Cổ Thanh Dạ bị Chiến Vân Không giữ lại, sau mâu thuẫn lần trước, buổi chiều Vương Chấn đi nước ngoài phỏng vấn, vấn đề điều động nhân viên vẫn nằm trong quyền hành của Chiến Vân Không, đi ra từ văn phòng thị trưởng, Chiến Vân Không đứng trên bậc cầu thang cúi đầu châm thuốc, đúng lúc này bốn, năm cậu trai trẻ tuổi cao lớn mặc quân phục đi tới nhẹ nhàng ở phía sau.

Một người trong đó làm dấu tay đừng lên tiếng, bốn người còn lại hoàn toàn ăn ý gật đầu phối hợp. Miệng đếm 1, 2, 3.....

"Lão đại, cấm hút thuốc!" Tiếng rống đinh tai nhức óc, năm người theo sát cùng nhau nhào lên phía trước, lông mày của Chiến Vân Không nhíu lại, cơ thể nhanh nhẹn nhảy qua bên cạnh, nhanh chóng cất bật lửa trong tay, đặt vào trong túi áo khoác, sau đó không nhanh không chậm phun một ngụm khói qua phía bên trái.

"Cấm lớn tiếng ồn ào." Chiến gia dựa vào cửa sổ giống như vị vua trong rừng vừa mới tỉnh ngủ, mang theo sự ưu nhã lười biếng, đôi mắt đen khép hờ ẩn chứa sự sắc bén.

Mặc dù tất cả năm người đều là binh lính thuộc cấp dưới của Tinh Nhiên, nhưng là binh lính mà Chiến Vân Không tự mình dẫn tới, hai năm trước bị biên chế lần nữa phân công đến bộ đội đặc chủng "Thương Ưng."

“Ha ha, lão đại, anh thật sự không có đi trấn giữ vùng biên giới nha.” Bây giờ, bộ đội đặc chủng đều đang đồn nói ngày đó thủ trưởng Chiến uy vũ ngang ngược đập tan phòng làm việc của Phó Tổng Lý, bao gồm bình hoa cổ có giá trị cao bằng mấy tòa thành của thời kỳ nào đấy. Sự thật bị bóp méo, Chiến gia cũng chẳng muốn để ý đến, một người há miệng sửa đổi một chữ truyền ra ngoài đương nhiên sẽ bị biến đổi rồi.

Vứt cho bọn họ một gói thuốc lá, mũi Chiến gia hừ nhẹ che giấu cường ngạo, cười lạnh nói, “Nửa năm không thấy đã sắp thành bà nhiều chuyện rồi, tối nay trở về đóng gói hành lý, buổi sáng ngày mai sẽ có trực thăng đưa các cậu đến vùng biên giới, thủ trưởng Quan nhớ các cậu.”

Mấy người đều sững sờ, nói thật năm trước, nhiệm vụ trấn giữ biên giới là ước mơ tha thiết của nhiều binh lính, người đàn ông chính trực nói là bọn họ không có quân đội đặc biệt bậc nhất ưu tú mà là tập đoàn quân đội, để thực lực quân sự cân bằng mà rút sạch một nhóm người phân chia đến trong bộ đội đặc chủng, thật ra nhân viên điều động phân công nhiệm vụ tất cả đều do Chiến Vân Không phụ trách.

“Thật!” Năm trai đẹp không thể tin trợn to hai mắt, đưa tới rất nhiều ánh mắt của nữ háo sắc OL, ở chỗ này có thể thường thấy người trong bộ đội, nhưng giống như bây giờ, người đàn ông vừa đẹp trai vừa để dưỡng mắt thì không gặp nhiều, bây giờ là thời gian tan làm, người ở đại sảnh tòa thị chính nhốn nháo, quá nhiều người quen biết Chiến Vân Không, mọi người ở chỗ không xa xì xào bàn tán chỉ trỏ sau lưng, chờ Hồ Tử lái xe đến theo thói quen sạch sẽ, ngón tay phủi phủi vạt áo đến khi không nhìn thấy tro, áo khoác đen mặc trên người đàn ông còn hơn cả người mẫu, giống như giá mắc quần áo, ẩn giấu khí phách uy vũ, gương mặt anh tuấn giống như một vị thần được điêu khắc, thu hút ánh mắt của mọi người, hay là âm u, hay là huyền bí, hay là cao quý thanh nhã, tất cả đều nhìn không thấu.

“Lập tức cút đi, ở đây lằn nhằn, tôi cho các cậu canh giữ biên giới cả đời.” Giả bộ nhấc chân đá về phía mấy tên con trai, năm người cùng nhau lách người, đứng nghiêm chào hi hi ha ha.

“Xin tuân theo lời dạy bảo của thủ trưởng!” Sau đó biến mất giống như cơn gió, biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn cửa lớn đông người, từ lối đi nhỏ chợt nhớ đến điều gì đấy, Chiến Vân Không lấy điện thoại di động ra cất bước đi ra ngoài, lúc này ở phía sau vang lên giọng nói của một người đàn ông.

“Nghe nói tiểu phu nhân của thủ trưởng Chiến nhập viện rồi? Bây giờ có khá hơn một chút không, xung đột với lão Vương cũng là vì cô ấy sao, thật không nhìn ra thủ trưởng Chiến dũng mãnh thiện chiến của chúng ta còn là một người si tình.”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Chơi gái không mang theo bao!

Edit: Tịnh Hảo

Một đôi giày da xa hoa tinh tế cách mặt đá cẩm thạch không tới 5cm dừng lại, lông mày nhếch lên, gương mặt Chiến gia mang theo sự chán ghét rõ ràng.

“Có chuyện gì sao?” Thật sự không muốn nói chuyện, nhưng ở nơi công cộng ít nhiều vẫn cho Lý Tường một chút mặt mũi thì tốt hơn, nếu trước kia thì Chiến gia tuyệt đối sẽ không để ý đến loại giòi bọ mắt không ưa này, làm hư mắt của anh, tất cả chỉ là đáp ứng lời của Noãn Noãn từng nói, sợ hãi nhất chính là anh trở thành một cỗ máy giết người không có tình cảm, không nhận thức được sự lạnh lẽo và ấm áp, yêu và tình trên thế gian này.

Sải bước đến gần anh ta, người ở phía trước đều tránh ra hai bên nhường ra một con đường, năm đó, khi Lý Tường ở bộ đội cũng là nhân vật làm mưa làm gió, giống như lúc trước tồn tại danh hiệu song thần cùng với Chiến Vân Không, nhưng năng lực vẫn thấp hơn Chiến Vân Không, vẫn bị Chiến gia áp chế không thể nào phát huy. Sau này, lại bị bỏ đi bộ đội đặc chủng bậc nhất trong bí mật liền mất tích mấy năm.

“Có thời gian tôi sẽ đến thăm một chút, dù sao tôi và phu nhân cũng coi như gặp nhau.” Hai người đứng trên thềm đá thật dài cũng chưa di chuyển, anh ta đang chờ phản ứng của Chiến Vân Không, anh ta đang đánh cược rốt cuộc Tinh Tiểu Noãn có bao nhiêu lực ảnh hưởng đối với anh, có lẽ đây chính là nhược điểm trí mạng của Chiến Vân Không, một khi có vướng bận thì người có sức mạnh vô địch cũng không chịu nổi một kích.

“Đừng cố gắng quấy rối trên người Noãn Noãn, muốn chơi tôi theo tới cùng, sức mạnh phía sau lưng anh mạnh bao nhiêu đều không liên quan đến tôi, nhưng chỉ cần các người đụng tới Noãn Noãn, tôi sẽ cho anh chết còn thảm hơn mấy năm trước.” Chiến Vân Không quấn kỹ khăn quàng cổ, trên mặt Lý Tường lạnh nhạt không gợn sóng, hai tay đặt vào trong túi áo, cất bước đụng nhẹ bên người anh ta.

Qua thật lâu, tay Lý Tường vẫn nắm chặt thành đấm, chầm chậm quay đầu nhìn dòng xe đông đúc, người ra vào đại sảnh tòa thị chính nhiều như vậy đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Sau khi Nguyệt Trường Cát truyền đạt mệnh lệnh xuống cấp dưới, cũng không dựa theo thời gian đã định của cấp trên đến nhậm chức, mà mang theo Nguyệt Chân đi nước ngoài du lịch, nói là tết năm nay ông muốn hai cha con đi nước ngoài.

“Cha, con muốn trở về Cổ Thành ăn tết, rất không dễ dàng quang minh chính đại trở về, con không muốn ở chỗ này, khắp nơi đều có dê rừng, ôi, con muốn trở về.” Nói xong, Nguyệt Chân cầm lấy túi xách vừa muốn đi ra ngoài.

"Con muốn trở về chờ nhìn Tinh Tiểu Noãn chết phải không, cha nói cho con biết, sớm từ bỏ đi, ngoan ngoãn ở chỗ này ăn tết với cha, thế nào cha cũng không cho con đi." Có thể không biết tâm tư của con gái sao, mới vừa nhận được tin thiên kim tiểu thư của nhà họ Tinh gặp chuyện không may, đứa nhỏ kia chính là một mảnh đất hay phát sinh sự cố, ai đến gần thì người đó xui xẻo, ông muốn cuộc sống bình yên mà không phải là mù quáng trả thù, nhà họ Nguyệt ngã vào vực sâu vạn kiếp bất phục, bây giờ không thể chọc nổi nhà họ Chiến của anh.

Hai người đàn ông Âu Mỹ kẹp hai bên Nguyệt Chân không nói lời nào, trực tiếp ném vào trong phòng ngủ, cửa bị khóa ở bên ngoài, "Đáng chết, đồ dê rừng thối, mùi khó chịu muốn chết người." Xoa cổ tay đau ngồi trên thảm lông dê thật dày.

Bên chân ghế sofa đột nhiên sáng lên, rung ong ong trên mặt đất, bò qua đưa tay nhặt điện thoại lên nhìn về phía hiển thị của điện thoại, lông mày nhíu chặt, lúc này hẳn là rạng sáng ở phía bắc, trước khi đi không phải nhắc cô ta không có chuyện quan trọng tạm thời không cần liên lạc.

"Chuyện gì?" Nét không vui thông qua làn sóng điện từ truyền tới phía đông ngàn dặm, mặt âm trầm, năm ngón tay cong lại nhìn móng tay thủy tinh mà người làm móng vừa mới làm cho mình.

"Cô chạy xa quá đấy, thế nào, cô sợ điều tra ra sao, chuyện của Tinh Tiểu Noãn cũng có một phần của cô, cho nên chạy trước à!"

"Hừ, tôi còn muốn hỏi cô, không phải cô rất lợi hại sao, sao bị người khác tìm được trước, tôi không thể không nghi ngờ trình độ của cô không cao giống như trong truyền thuyết, không đáng giá nhiều tiền như vậy, nhưng yên tâm, tôi sẽ không yêu cầu cô trả tiền lại."

Trong điện thoại yên lặng mấy giây, trong loa truyền tới tiếng thở dốc trầm thấp nặng nề, ánh mắt của Nguyệt Chân nhìn trời đất ở ngoài cửa sổ, một ngọn đèn lóe sáng trong bóng đêm, ánh sáng lóe lên giữa sương mù trong giá rét.

Giang Niệm Tình tức giận, cơ thể rụt lại, "Không nên chọc giận tôi, nếu không tôi sẽ thay đổi chủ ý giết cô trước cũng không chừng, nhà họ Nguyệt các cô đang nghênh đón mùa xuân, đừng bởi vì cô mà phá hoại chuyện tốt này của Nguyệt Trường Cát, cha cô sẽ hận chết cô."

Nguyệt Chân khẽ cười ngọt ngào, "Này hiếp tôi sao, tôi rất sợ đấy, ha ha!"

"Cô nói xem, để cha cô chết trong mùa xuân này có được hay không, tỉnh S ít nhiều cũng có hoạt động đen tối liên quan đến ông ta, tôi nghĩ không phải cô rất rõ sao, hôm nay trò chuyện đến đây thôi, nhớ kỹ, tôi không ổn thì cô cũng đừng nghĩ có thể sống trở lại nước J, ngậm chặt miệng cho tôi."

Tút tút tút —— trong điện thoại là âm thanh cúp máy, 'bịch', đập điện thoại trên mặt đất, hai mắt của Nguyệt Chân phóng hỏa đến toàn thân run rẩy, người con gái chết tiệt kia uy hiếp cha của mình, nếu không phải vụ án bắt cóc mười năm trước, nhà họ Nguyệt của bọn họ đã sớm tiến vào tầng cao của Trung ương, nghĩ đi nghĩ lại, ngày đó sau khi chị gái mất thì cha vội vàng bị điều đến tỉnh S là vì sao chứ? Hôm nay đột nhiên nghĩ tới chợt có chỗ không đúng lắm, chẳng lẽ cha đang giấu giếm chuyện gì sao?

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào trong phòng, cô nhóc nào đó không vừa ý đắp chăn lên đầu, nhưng chăn lại bất động, túm lần nữa vẫn không nhúc nhích, giống như có tảng đá lớn đè ở trên người, hít thở khó khăn, giật giật bả vai, "Mau dậy đi, đè em sắp chết rồi."

"Vẫn còn che sao." Một hơi thở lạnh lẽo âm trầm thổi lên lọn tóc của Noãn Noãn. Hừ, ở trước mặt cô còn giả bộ âm trầm, đáng ghét, người đàn ông nhiệt tình có tật xấu lúc đi ngủ phải ôm mới ngủ được gì đó đâu rồi.

"Anh ngồi dậy một chút được không, em khó chịu." Đầu của người đàn ông đẹp trai vẫn không chịu dời ra, ôi chao phiền chết, khóe môi của người đàn ông cong lên, vươn cánh tay dài ôm cô gái nhỏ vào sát trong ngực, râu vừa mới mọc thô ráp cọ xát, đôi mắt mang theo sự thỏa mãn và say đắm.

"Nằm một lát nữa." Rạng sáng hơn bốn giờ Chiến Vân Không mới nằm ngủ, Cổ Thanh Dạ nằm trên ghế sofa ngủ ngáy khò khò tạo bong bóng. Một tuần gần đây luôn điều tra chỗ ẩn náu của Giang Niệm Tình, không hổ là sát thủ đứng vị trí thứ ba trong top ten, lật đổ cả Cổ Thành, mỗi một góc cũng không tìm thấy bóng dáng cô ta, ngay cả Đông Phương ở bên kia cũng không có một chút tin tức, thật giống như chưa bao giờ có người này, hơn nữa thân phận trước kia của cô ta đều là giả, nói cách khác bọn họ đang tìm một người phụ nữ vô danh, một sát thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Ôm Noãn Noãn ngồi trên bồn rửa tay trong phòng vệ sinh, nặn kem đánh răng xong nhét vào trong tay cô, sau đó thoa sữa rửa mặt thật dày lên mặt, Noãn Noãn nhíu lông mày nhìn bàn tay to của người đàn ông cực kỳ vui mừng bận rộn trên mặt mình. Không thích hợp đấy, phục vụ chăm sóc tỉ mỉ như vậy, không giống phong cách làm việc của anh, có lẽ vẫn quen với làm chuyện xấu hơn.

"Không có việc gì mà ân cần, không phải là gian trá thì cũng là trộm cắp, nói đi, anh có chuyện gì, ôi, nhẹ một chút, mặt sắp bị anh chà xát đến rớt ra rồi."

"Còn biết đau sao!" Chiến Vân Không không nâng mắt tiếp tục xoa gương mặt trơn trượt của cô, ngủ bao lâu thì thời gian cô không rửa mặt dài bấy lâu, anh thích sạch sẽ sắp bị cô làm ầm ĩ muốn trị tội, rửa hai lần vẫn ngại không đủ, rốt cuộc đến lần thứ năm cô nhóc không nhịn được, "Xong chưa, đừng rửa nữa, nếu anh ghét bỏ em thì anh cách xa em một chút!" diễnnda92nnlequydon

"Lặp lại lần nữa!" Bỗng chốc Chiến Vân Không nâng cằm tròn của cô gần đến trước mặt mình, con ngươi đen sắc bén giống như cơn gió bắc gào thét thổi mạnh, trên mặt nhẵn nhụi gần như không nhìn thấy lông tơ, đặt cơ thể xuống, phục vụ cô nhưng cô lại nháo trước, nghĩ tới vừa rồi cô đuổi mình đi, dáng vẻ răng nhọn mỏ sắc tức giận, trên tay không tự chủ được tăng thêm sức lực.

Thật sự muốn giết người sao, người đàn ông ác độc lòng dạ sắt đá, anh càng dùng sức Noãn Noãn càng trừng anh đối nghịch với Chiến gia, không nói chuyện chỉ nhìn anh, nửa tháng không thấy anh, dường như người gầy đi một vòng lớn nhưng càng sôi nổi càng đẹp trai, mắt đen mũi cao, cằm nhọn, dừng lại, nhìn loại dã thú âm trầm như anh, đôi mắt âm u, trán nhăn lại, khẽ thở dài, mặt đầy bọt nằm trên đầu vai của Chiến gia ôm người đàn ông rắn chắc.

“Em nhớ anh lắm, anh, anh có thể dẫn em đi tản bộ không, chúng ta phát triển tình cảm một chút, nửa tháng không gặp anh nhớ em không.”

Làm nũng dùng kế hoãn binh cọ xát Chiến gia, trên cổ tất cả đều là bọt, một ngón tay đẩy nhẹ đầu làm chuyện mờ ám của cô ra, đầu đau miệng nhỏ cắn nhằn, loại phương pháp này lần nào cũng hiệu nghiệm nhưng chỉ có anh mới có thể chế trụ được cô.

Môi và môi cùng dính với nhau, nhiệt độ của hai bên không có giới hạn xuyên vào máu lẫn nhau, lòng bàn tay lạnh lẽo của Noãn Noãn ấm áp, dịu dàng hôn lên cánh môi thơm ngát của cô, ma sát đầu lưỡi nhỏ trơn ẩm của cô, lấp kín không một khe hở đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên.

“Ôi, sao mặt Noãn Noãn đỏ vậy, không phải em bị sốt chứ, mau cho anh trai nhìn một chút nào.”

Cổ Thanh Dạ bị điện thoại đánh thức, cửa phòng vệ sinh cũng không đóng kín, nghe thấy bên trong có âm thanh liền đứng dậy đi tới, đúng lúc nhìn thấy một màn ấm áp sắp dọa chết anh. Đây là Chiến Thần lạnh lẽo sao, nhìn xem bây giờ Chiến Vân Không đang làm gì, động tác vụng về thoa kem dưỡng da cho Tinh Tiểu Noãn, càng buồn cười hơn là bị Noãn Noãn quát tới quát lui cũng không cáu kỉnh.

Cổ Thanh Dạ Che miệng cười trộm, chân khẽ bước trở về sofa, cầm điện thoại lên gọi chút bữa sáng kêu người mang tới. Thuận tay gửi xong, lông mày sít chặt, mắt nhìn đến một cặp hồ sơ màu đen ở bên cạnh. Mấy đêm nguyên ngày không ngủ không nghỉ ngơi, ngay cả bóng dáng quỷ cũng đã tìm đến, mọi người chịu đựng đến sắp chết không phải trên cơ thể mà là tinh thần, bây giờ bọn họ ở ngoài sáng còn địch thì ở trong tối, tìm một người không tồn tại còn khó hơn cả đi lên mặt trăng. Quan Lê Hiên chết tiệt chuyên biết tìm người đã đi, chuyện này còn vất vả hơn cả đi đánh giặc, ném cho anh ta cục diện rối rắm trước rồi chạy trốn, mẹ nó, chờ anh ta trở lại xem anh hành hạ anh ta báo thù cho mình như thế nào. d đ l q đ

Bữa ăn sáng rất phong phú, toàn là cháo trắng rau dưa, một chút thịt cũng không có, khuấy khuấy một lát, một chút ham muốn muốn ăn cũng không có, “Trai đẹp Cổ, em đối với anh không tốt sao?”

Cổ Thanh Dạ húp cháo xì xụp vừa nghe lời này gấp đến muốn bỏng miệng, vội vàng lè lưỡi ra, “Cô gái nhỏ, em có ý gì, anh đối với em không tốt sao?”

Cổ Thanh Dạ hỏi ngược một câu, nhìn Chiến gia ăn cũng không tệ lại nhìn cô nhóc Noãn mặt trắng quăng đũa xuống. Trên người bị thương còn muốn ăn thật nhiều đồ ăn sao, có ăn là đã không tệ rồi, tình hình này là muốn tìm thịt nè.

Cúi đầu nhìn chằm chằm cháo trắng, rau cải trong chén, ngẩn người, không có thịt không có thịt vẫn không có…

Thịt! Mắt phát sáng, khóe miệng toét ra đến bên tai, nghiêng đầu nhìn Chiến Vân Không đang ưu nhã lấy đậu hũ trong chén mình để qua cho cô, “Nghe lời, mau ăn những món này đi.”

Tuy không phải là thịt nhưng cũng an ủi được sự thèm ăn một chút, cũng coi như tạm vậy, cầm lấy đôi đũa trừng mắt nhìn Cổ Thanh Dạ, le lưỡi dịch mông nhỏ giả bộ nũng nịu cười bỉ ổi ha ha với Chiến gia, “Đậu hũ của anh ăn ngon nhất!”

‘Hì hì —— khụ khụ khụ ——’

Cô gái nhỏ nịnh hót thật hay, giữa những câu chữ làm gia thêm thô tục đến mấy lần, ‘bốp”, một bịch khăn ăn vỗ vào gương mặt tuấn tú của Cổ Thanh Dạ, tiếng cười im bặt, “Cười cười cười, anh cười nữa em sẽ nói cho Diệu Diệu của anh biết tối qua anh đi chơi gái không mang theo bao… ô ô…”

Ôi chao, này không phải là phỉ báng sao. Tay vội vàng che miệng nhỏ dính đầy dầu mỡ của cô, nghiến răng giận dữ nói, “Cô gái nhỏ quá đáng rồi đấy, vậy em có còn nhớ lần trước ở trong Ám là ai đùa giỡn trai đẹp không…”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Có người nhìn thấy cô ta

Edit: Tịnh Hảo

Đùa giỡn trai đẹp? Theo lý thuyết thì đa số đàn ông khác nghe xong loại chuyện như vậy đều nóng nảy, chất vấn gì đó, nhưng Chiến gia nghe xong vào tai trái và ra tai phải, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, không phải là khinh thường việc đùa giỡn trai đẹp chứ, chẳng phải mỗi trời tối anh bị cô đùa giỡn mới có thể ngủ được sao?

Trong lòng buồn bực húp cháo, Cổ Thanh Dạ không nói gì cả, thật là thua cô luôn, hơn nữa lời nói cũng không chống lại được, không thể nào lay chuyển được vị trí của Noãn Noãn ở trong lòng của Chiến gia, khu cấm địa chưa từng bị người khác chiếm giữ kia, bây giờ đã bị một cô gái họ Tinh vững vàng chiếm đoạt.

Lúc Hổ Tử tiến vào nhìn thấy thủ trưởng Cổ xệ mặt, cũng không dám nhúc nhích, chỉ sợ “đạp trúng” gương mặt tuấn tú của thủ trưởng Cổ.

“Thủ trưởng, bên ngoài có một người đàn ông nói là tới báo tin tức, anh đến gặp anh ta hay để anh ta chờ?”

Hổ Tử hiểu rõ tính tình của Cổ Thanh Dạ, đang bực bội sẽ bắt bớ đại người nào đấy thì người đó xui xẻo.

"Kêu anh ta vào, không biết tôi đang chờ ư, nhanh lên một chút." Lạnh lùng trừng mắt nhìn Hổ Tử vô tội, cúi đầu trả lời một câu.

Một phút đồng hồ sau, cửa lại mở, người đàn ông đứng cạnh cửa, dáo dác nhìn vào bên trong, khẩu trang trên mặt che hơn nửa gương mặt giống như tên trộm đồ, "Mau đi vào, đừng có chặn cửa của chúng tôi."

Noãn Noãn thật sự đã chọc tức Cổ Thanh Dạ, thật ra thì lúc ăn sáng không phải anh ta muốn nói chuyện cô gái nhỏ đùa giỡn trai đẹp, quan trọng là trai đẹp bị cô đùa giỡn, kết quả cuối cùng chính là sưng mặt sưng mũi, gãy tay gãy chân, cha mẹ đã tìm tới cửa, cả nhà đều là quan chức cấp cao còn không phải là do anh ta giải quyết sao, thiếu chút nữa bị bác gái già làm bẩn sự trong sạch, anh ta dễ dàng hy sinh vậy sao, cho tới trưa anh ta đã nghĩ thông suốt một đạo lý, phải thay cô chủ Noãn giữ kín chuyện này.

"Ách —— trước khi nói chuyện đó tôi hỏi trước một chút, các anh sẽ trả toàn bộ tiền hay là…"

Người đàn ông ấp úng nói chuyện với vẻ khiếp sợ, tới nơi nhìn thấy người đàn ông đầy sát khí này, vậy lỡ như nếu nói câu nào không đúng sẽ bị kéo ra ngoài ném vào phòng giải phẫu, tim gan phèo phổi gì đó bị người ta móc ra... Suy nghĩ một chút thôi cũng thấy lạnh.

"Nếu như tin tức chính xác thì chúng tôi sẽ trả cho anh tiền thù lao hơn 50%, đương nhiên nếu tin tức không thể tin được thì anh cũng đừng sợ hãi, chúng tôi không phải là người xấu gì, nhưng mà tôi tuyệt đối cũng không phải là người tốt gì cả, hôm nay tôi có thể bảo vệ cho anh bình an đi ra khỏi cánh cửa này, nhưng ngày mai ngày mốt tôi không chắc chắn anh có bị người khác "rắc rắc" hay không, hiểu ý của tôi không?"

Người đàn ông khẽ run rẩy, đây là uy hiếp trắng trợn mà, "Vậy anh xem thử có cần tôi tháo khẩu trang xuống không." Hai bên thẳng thắn, mạng sống của mình cũng được bảo đảm an toàn.

"Không cần, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, thời gian eo hẹp và nhiệm vụ gấp gáp, tôi không có thời gian nhìn anh có dáng vẻ gì, điều tôi quan tâm chính là tin tức trong miệng anh, nhanh đi."

"Ờ, được rồi." Vẻ mặt của người đàn ông ít nhiều đã thả lỏng một chút bởi vì anh ta tự tin tin tức của mình tuyệt đối chính xác.

Thủ trưởng Chiến nói dẫn cô đi ra ngoài tản bộ một chút, thật ra lại đi rất xa, kể từ sau khi Noãn Noãn bị thương thì vô cùng dễ ngủ, Cố Lưu Niên nói là do tác dụng của thuốc nên bây giờ đi đâu cô nàng cũng muốn ngủ, cả người giống như động vật không có xương sống vậy.

Vào buổi trưa trong trời đông giá rét, có ánh nắng tươi sáng chói mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô mang một mắt kiếng thật to, lại đi đến nơi mà thiếu chút nữa bị mất mạng, trong lòng không phải là sợ hãi, mà là cảm giác mình sống lại ở kiếp sau, nếu như mình thật sự chết ở chỗ này, nếu như bây giờ cô không tồn tại trên thế giới này nữa, vậy anh sẽ ra sao? Tay bị một bàn tay rộng lớn nắm lấy, đạp tuyết trắng trên mặt tuyết ở dưới chân, sao âm thanh ấy dễ nghe như vậy, hai hàng dấu chân một lớn một nhỏ ấn xuống, khoảng cách trái tim giữa hai người gần nhất.

"Không hỏi anh tại sao dẫn em tới đây sao?" Chiến Vân Không dẫn Noãn Noãn xuyên qua rừng cây, cuối cùng dừng lại trước ngôi mộ mênh mông.

"Chỉ cần là đi theo bên cạnh anh, anh dẫn em đi đâu, em cũng sẽ không hỏi?"

"Tại sao?" Chiến Vân Không nghi ngờ nghiêng đầu nhìn coi, giống một đặc cảnh áo đen.

"Bởi vì anh là chồng của em, người mà em tin tưởng nhất, anh đi đâu em đi theo đó!"

Cô gái nhỏ không có nịnh hót, chỉ là lời muốn nói xuất phát từ nội tâm của mình, nếu như không có người đàn ông này xuất hiện ở trong thế giới của mình, thì bây giờ dáng vẻ của mình sẽ ra sao chứ.

Một dòng nước ấm áp bất ngờ chảy qua trái tim lạnh lẽo của người đàn ông, sớm bị một cô gái có tính cách nghịch ngợm nhưng lại ấm áp có thể khiến mình thay đổi, mũi Chiến Vân Không chua xót, lăn lộn trong gió tanh mưa máu bao nhiêu năm, gặp qua rất nhiều cái chết, Chiến gia cũng không tin mình có một ngày sẽ biết cảm động, thì ra mình không phải là người lạnh lẽo, thì ra tất cả đã được ông trời định sẵn xong rồi, đã định sẵn là một cặp đôi cả một đời một kiếp.

"Nơi này chôn cất người đàn ông kiêu ngạo nhất của nhà họ Chiến tụi anh, một người cha mà tụi anh đáng kính nhất, một người đàn ông mà Mộ Thanh Nhi yêu cả đời, kiếp sau sẽ còn tiếp tục yêu người đàn ông này."

Hai mươi năm trước, Chiến Chính là một thiên tài chiến lược, quân nhân chiến đấu dũng mãnh nhất nước J, nhưng không thể chạy thoát số mệnh anh hùng mất sớm. Trong một lần đấu tranh bảo vệ thế giới và chống khủng bố vũ trang, ông không trở về nữa, quân đội phái rất nhiều người tìm kiếm và cứu giúp ba ngày ba đêm nhưng không có kết quả gì, anh chưa từng ảo tưởng cha sẽ xuất hiện trước mặt mình sau nhiều năm giống như Cố Trì vậy hay không, song trong lòng anh biết đó là chuyện không thể.

Noãn Noãn sững sờ, thì ra đây là bia mộ của cha Chiến, chưa từng nghe anh nói tới cha của mình, Noãn Noãn sinh ra trong một gia đình có cha mẹ đầy đủ sẽ không hiểu một đứa trẻ mất cha từ nhỏ sẽ lớn lên như thế nào, nhưng cô biết nỗi cô đơn và bất lực đó, bản thân mình nhất định phải dựa vào ý chí kiên cường và sự dũng cảm để sống tiếp.

Anh chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh bia mộ, không nhúc nhích nắm tay của Noãn Noãn, "Cha, đây là cô con dâu nhỏ của cha, xinh đẹp không ạ, hôm nay mới dẫn cô ấy đến thăm cha, cha đừng tức giận, mẹ con kêu con nhắn với cha ở phía dưới đừng mê mấy cô gái trẻ tuổi mà phải nhớ bà thật nhiều, nếu

không đợi kiếp sau cha sẽ rất thảm đó…"

Noãn Noãn kinh ngạc, chẳng phải sẽ nói những câu mủi lòng như em nhớ anh gì đó sao, che miệng muốn cười nhưng không dám cười, nghẹn chết cô rồi, câu nói nửa đoạn sau quả thật rất giống với phong cách nói chuyện của Thái Hậu Chiến.

"Chiến gia, tại sao mẹ không đến thăm cha? Có phải bởi vì....."

"Bởi vì sao?" Chiến Vân Không kéo đầu nhỏ ham học hỏi của cô vào trong ngực, choàng lại áo khoác lông vừa tụt xuống bả vai cho tử tế, "Vết thương vẫn còn đau không? Buổi tối anh dẫn em đi ăn thịt, có ý kiến gì không?"

"Không ăn."

Nghĩ tới sáng nay bởi vì tí xíu thịt mà làm Cổ Thanh Dạ tức giận đến muốn bùng nổ, đột nhiên Noãn Noãn cảm thấy có chút áy náy, "Anh, em là một người không hiểu chuyện đúng không, luôn gây ra phiền toái, biết rõ bản thân mình là một mảnh đất thường xảy ra sự cố vậy mà hở tí lại nhảy vào hố lửa, có đôi khi em suy nghĩ, nếu cả đời này em không gặp được anh, anh nói xem có phải chúng ta sẽ là người xa lạ lướt qua nhau ở trên đường, sau đó, cuộc sống của mỗi người sẽ từ từ trôi đi."

Lời nói của cô giống như một bàn tay vô hình nắm chặt trái tim của anh, nhịp đập khẽ nhảy lên, lòng bàn tay chạm vào nhau, giống như mỗi buổi tối cô khẽ nói mớ ni non.

"Cô gái nhỏ biết suy nghĩ rồi sao, mảnh đất nhỏ hay phát sinh sự cố à, cho dù trời sập xuống thì anh cũng sẽ gánh vác cho em, nhớ kỹ cuộc đời này không có nếu như, em mãi mãi là người của anh, cho dù em ở nơi đâu thì anh cũng sẽ tìm được em."

Không có lời ngon tiếng ngọt, không có nồng tình mật ý, nhưng tai của Noãn Noãn nghe vào lại giống một bài hát êm tai, người đàn ông đội trời đạp đất, lồng ngực to lớn này bây giờ chỉ vì cô mà một mình chống đỡ, khó khăn gì cô cũng không sợ, vì cô đã có anh.

Nhẹ nhàng đắp chăn che lên trên hai người, sau khi phát hiện Noãn Noãn có tật xấu lên xe liền buồn ngủ, Chiến Vân Không kêu Lâm Tử mua một số đồ phòng bị ở trên xe dựa theo phong cách yêu thích của Noãn Noãn.

Nguyên ngày hôm nay Cổ Thanh Dạ không rời khỏi phòng bệnh, không ngờ sẽ trò chuyện vui vẻ với người đàn ông khẩu trang, cuộc sống rất khó gặp được một tri kỷ, trò chuyện từ lúc trời còn sáng cho đến tối Hổ Tử gõ cửa nhắc nhở anh ta thủ trưởng trở về rồi, lúc này mới lưu luyến không rời nói chào tạm biệt.

"Thủ trưởng Cổ, anh nói chuyện gì với anh ta vậy, nói từ trời còn sáng đến trời tối, người kia lợi hại lắm hả." Hổ Tử rất ít khi nhiều chuyện cũng không nhịn được tám chuyện một phen.

Quả thật, trai đẹp Cổ đã sớm không còn tức giận nữa, không phải anh ta tức giận Noãn Noãn mà do mấy ngày nay áp lực quá lớn, Giang Niệm Tình làm bọn họ không ngủ yên, người chịu đựng đến sắp chết, không sợ chuyện khác, chỉ sợ một ngày nào đó cô ta đến đánh bất ngờ gì đó, làm tổn thương Noãn Noãn lần nữa.

Buổi tối, một vị khách đã lâu không gặp đến chơi.

Noãn Noãn đang cầm nửa miếng dưa hấu ngồi xếp bằng ở trên giường, đưa lưng về phía cửa, mình ngồi đối diện với ba người đàn ông, một người anh tuấn chững chạc trưởng thành, còn lại là hai người anh tuấn có đôi mắt tím, cùng nhau nhìn miệng Noãn Noãn mở rộng ra, cô nàng này có dáng vẻ nào giống như bệnh nhân chứ, thật ra giống một quỷ nhỏ chết đói hơn, vừa mới buông chén đũa xuống đã cầm miếng dưa hấu lên.

"Cốc cốc cốc— May I coming?"

Người nước ngoài? Noãn Noãn nhìn Thiên Lý, mở miệng hỏi cậu, "Ai vậy?"

"Ngay cả giọng của tớ cũng không biết sao, chị em gì mà quá đáng lắm rồi đấy." Đi đôi giày cao gót đến trước mặt Noãn Noãn, ngón trỏ khều nhẹ cô.

"Thiên An An, cậu còn sống sao, mẹ kiếp! Nếu không sao tay của cậu lại ấm thế, tớ còn tưởng rằng gặp quỷ đấy." Thiên An An thuận tay cởi áo khoác xong, bỏ giày ra ngồi vào giữa giường, dốc lòng đắp kín chăn lên đùi của Noãn Noãn, lại cầm remote điều chỉnh nhiệt độ của máy điều hòa trong phòng bệnh.

"Sao hả, có phải tớ không đến thì cậu sẽ tạo phản sao, càng nháo càng lớn, cậu giống như mấy đứa nhỏ hiếu động cả ngày chạy nhảy." Thiên An An đang nói thì mũi để sát vào Noãn Noãn ngửi.

"Cậu làm gì vậy?" Cơ thể lui về sau, miệng Noãn Noãn đầy dưa hấu, tay Thiên Lý nhận lấy miếng dưa hấu lớn tiếp tục sự nghiệp quang vinh ăn dùm người con gái nào đó.

"Có phải ăn thịt hay không, có phải bây giờ được cưng chiều nên cậu vô pháp vô thiên không, cậu không biết cậu vừa mới tỉnh lại còn có trên người bị thương không được ăn dầu mỡ không, còn có các anh nữa, nếu như bị mẹ Chiến biết được thì các anh chờ nhặt xác mình đi."

Cả ngày bận rộn chăm sóc Đông Phương Chi Dao, hôm nay mới rảnh đến thăm Noãn Noãn, lúc mới biết tin tức Noãn Noãn trúng đạn nằm viện, cô ấy sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, cả ngày nhóc con này cứ gây chuyện.

Đối với lời dạy dỗ của Thiên An An, ba người đàn ông đều trầm mặc không nói, nhị tiểu thư của nhà họ Thiên cũng không phải ngồi không, hơn nữa lời nói rất có lý, nếu quái lạ thì chỉ có thể trách Chiến Vân Không quá cưng chiều.

"An An, em theo anh tới đây một chút." Chiến gia đứng dậy đi ra ngoài, vẫn không quên nựng mặt của Noãn Noãn, thật trơn mượt.

Nhưng thật ra là trên mặt cô dính một hạt dưa hấu.

"Hai ngày nay anh không có ở đây, anh giao Noãn Noãn cho em, vấn đề an toàn thì em yên tâm, Thiên Lý sẽ ở trong phòng nghỉ ngơi sát vách chỗ này 24 giờ, có vấn đề gì có thể gọi điện thoại cho anh bất cứ lúc nào."

Lúc ăn cơm tối đã bàn bạc với Cổ Thanh Dạ xong, lần này Chiến Vân Không sẽ tự mình đi bắt người. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Từ miệng của Tinh Tử Bằng nghe được câu chuyện của Mạc Giang, rất khác với phiên bản mà Noãn Noãn nghe được từ miệng của Giang Niệm Tinh, giống như chuyện đó là do Giang Niệm Tinh hiểu lầm hay là Tinh Tử Bằng không nói thật.

"Em sẽ chăm sóc Noãn Noãn thật tốt, các anh yên tâm đi, em nghe nói tiến sĩ sinh vật Giang Ly ở Cầu Đại là em trai của cô ta?"

"Em biết rõ vụ án bắt cóc mười năm trước không?" Chiến Vân Không hỏi lại một câu, đóng chặt cửa phòng bệnh, rất nhiều lần muốn chính miệng hỏi Noãn Noãn, cô là người nắm rõ tình hình lúc ấy nhất, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng thì không mở miệng được, không đành lòng nhìn thấy lông mày cô nhíu chặt, sau đó cười như không có chuyện gì, không đành lòng bắt cô nhớ lại những hình ảnh khủng bố kia, bây giờ điều tra sâu vào thì cục diện bế tắc, không có tiến triển gì.

"Vụ án bắt cóc lần đó có liên quan đến con của gia đình thương nhân, em cảm thấy là có mục đích, hơn nữa mặc dù ngoài mặt là muốn tiền, anh hai, anh hiểu ý của em không?"

"Theo điều tra của anh, vào ngày xảy ra vụ án, có người nhìn thấy một cô gái rất giống An Nhiên xuất hiện ở gần trường học, hình như trong trí nhớ của anh thì khoảng thời gian đó hắn là cô ấy ở bên Mỹ đúng không?"

Lời này vừa nói ra, mặt Thiên An An cứng lại, ánh mắt mang theo sự sững sờ, không thể tin nhìn Chiến Vân Không. Chị gái lại có liên quan gì đến chuyện này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Muốn phong độ thì đừng quan tâm đến nhiệt độ!

Edit: Tịnh Hảo

Nửa đêm ở ngõ hẻm Ngưu Giác, mùi hôi thối bốc lên, đôi mắt sắp sặc chết, ban đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có một hai con chim không thấy rõ vỗ cánh bay qua đỉnh đầu, mang theo tiếng xào xạc quỷ dị, bóng dáng cao lớn của mấy người đàn ông, dưới chân giẫm lên tuyết trắng tạo ra âm thanh khác thường chói tai, lác đác có vài hộ gia đình còn sáng đèn.

"Lão đại, chính là chỗ này." Cổ Thanh Dạ nói nhỏ bên tai của Chiến Vân Không, tay phải ở ngoài áo khoác đen dài cầm nòng súng lạnh lẽo, buổi sáng theo tin tức của người báo cáo, Giang Niệm Tinh đã ẩn thân ở đây ba ngày rồi, chỉ có khoảng mười giờ đêm sẽ có một người đàn ông vội tới đưa cho cô ta một chút đồ dùng hàng ngày, thời gian còn lại cô ta không bước chân ra khỏi nhà, người đàn ông khẩu trang đã bám đuôi hai ngày rồi, trên căn bản đều là như vậy.

"Có thể tin được không?" Chiến Vân Không dùng chân đạp tắt tàn thuốc, đốm lửa nhỏ bị dập tắt ở trong tuyết, trước khi ra khỏi cửa, Noãn Noãn đã quàng cho anh chiếc khăn quàng cổ dày, cô gái nhỏ cũng không hỏi anh đã trễ thế này lại muốn đi đâu, chỉ hết lòng sửa sang quần áo ngay ngắn cho anh, sau đó hôn một nụ hôn bình an rồi ôm một lát, sau đó mới cho Chiến gia đi.

Mím môi, "Chắc có thể tin được, em thấy người đàn ông khẩu trang kia ngay thẳng, không nói dối."

"Khi nào thì trở nên qua loa cho xong như vậy." Chiến Vân Không tựa vào trên cửa xe, móc điện thoại di động ra, ném cho Cổ Thanh Dạ, "Cầm giúp tôi, sợ một lát đánh nhau điện thoại di động sẽ rớt mất." Mỗi lần trở về sau khi thi hành nhiệm vụ xong, không biết tung tích điện thoại di động của Chiến Vân Không ở đâu cả, lúc này thủ trưởng Chiến lại để ý đến, bên trong đều là tài liệu quan trọng, nếu đánh mất nữa chắc anh sẽ điên lên.

"Ha ha, lão đại, anh yên tâm, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành." Vô cùng tin tưởng người đàn ông khẩu trang, thật ra thì Cổ Thanh Dạ đã điều tra rồi, vốn chỉ vì tiền thôi sao dám nói dối chứ, có lúc sẽ than thở thật ra cuộc sống rất không công bằng, có vài người cố gắng cả đời nhưng vẫn ở mức bình thường, mà có vài người từ nhỏ đã xuất thân ngậm thìa vàng, hưởng thụ hạnh phúc được tiền bạc vây quanh.

Ba ngày trước, Chiến Vân Không đột nhiên nói muốn bí mật treo giải thưởng, quả thật không có thời gian chờ đợi thủ hạ của anh và Đông Phương bên kia, toàn bộ không thu hoạch được gì, đổi một loại phương thức có lối suy nghĩ khác có lẽ sẽ có phát hiện mới cũng không chừng.

Không mang theo nhiều người, chỉ có hai người Chiến Vân Không và Cổ Thanh Dạ, hằng năm, căn cứ theo kinh nghiệm dã ngoại tác chiến lâu năm của bọn họ, phán đoán xung quanh trong vòng vài trăm mét, trừ người dân nghèo khổ thì chính là kẻ lang thang không còn gì khác.

Lên lầu bốn, hai người dừng lại ở trước một cánh cửa, ngõ hẻm Ngưu Giác nơi đen tối không thể lộ ra ngoài ánh sáng ở Cổ Thành, nơi này là trại tập trung của đám dân nghèo, Chính Phủ hoàn toàn bỏ qua quyền quản lý đối với nơi này, cho nên giết người cướp bóc đánh lộn đánh lạo ở ngõ hẻm Ngưu Giác, mỗi ngày đều có thể thấy nhưng lại là chuyện bình thường, cũng chính như vậy mới cho Giang Niệm Tinh một chỗ ẩn thân thật tốt, từ lúc mới bắt đầu, Chiến Vân Không thừa nhận mình đã bỏ quên chỗ này.

Những kỹ năng được học trong bộ đội đặc chủng bậc nhất là mỗi người lính đặc chủng đều phải dùng hết năng lực để có thể hình dung được từng phương hướng, Cổ Thanh Dạ đã sớm chuẩn bị lấy một thanh kẽm mỏng ra, xoay chuyển mấy cái đơn giản liền nghe một tiếng "cụp", phá hủy nhẹ nhàng như một tờ giấy, một cước đá văng cửa gỗ ra.

Chiến Vân Không dẫn đầu nghiêng người nhanh chóng đi vào, bên trong tối đen như mực, sàn nhà dưới chân theo lực ép mạnh của người đàn ông phát ra tiếng trầm thấp như muốn sụp xuống, Cổ Thanh Dạ dựa lưng vào, đôi mắt màu tím trong đêm tối lờ mờ phát ra ánh sáng nhạt, quỷ dị làm cho lòng người sợ hãi.

Căn phòng không lớn, một phòng ngủ và một phòng khách, tra từng ngóc ngách không có bất kỳ phát hiện nào, chẳng lẽ người đàn ông khẩu trang lừa anh ta, Cổ Thanh Dạ nhíu chặt mày, không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Đôi mắt màu đen sắc bén nâng lên, liếc nhìn trên nóc nhà đơn sơ, trong đầu nhớ lại tình hình ở bên ngoài và vừa mới thấy được, cả tòa lầu chỉ cao bốn tầng, trùng hợp cô ta lại ở tầng bốn, thiết kế của tầng bốn cũ kĩ, thường trên đỉnh đều sẽ có một ống thông gió, bản lĩnh của cô gái chỉ mười giây leo lên nơi đó hẳn là dễ như trở bàn tay.

"Thanh Dạ!" Chiến gia khẽ gọi anh ta, chỉ chỉ phía trên, Cổ Thanh Dạ sửng sốt, sau đó nhanh chóng phản ứng kịp, hai người trao đổi ánh mắt, một phút đồng hồ sau hai người đàn ông đứng trên sân thượng, giương mắt nhìn trước mặt bọn họ cách đó không xa, có một bóng dáng yểu điệu đứng lặng ở trong gió rét, áo khoác phong phanh bị gió cuốn cả một góc áo, bông tuyết rơi xuống bay ở trong đêm.

"Mẹ nó, muốn phong độ thì không cần quan tâm đến nhiệt độ, máu lạnh chính là không tầm thường, e là không mặc quần áo cũng đông lạnh không chết đó!"

Cổ Thanh Dạ vừa nhìn thấy người con gái này liền điên cuồng gào thét ồn ào, anh ta tức giận, thiếu chút nữa giết chết Noãn Noãn, còn cải trang lừa mọi người lâu như vậy, vừa nghĩ tới mình đã từng cảm thấy gương mặt của cô ta xinh đẹp, từng đùa giỡn cô ta, Cổ Thanh Dạ thấy ghê tởm giống như ăn shit.

"Đại thủ trưởng Chiến còn mong chờ hơn cả tôi đấy, sắp tối rồi đó, vợ yêu không muốn chia xa kia như thế nào rồi, vẫn là các anh có chút bản lĩnh mới tìm được tôi thôi, xem ra cũng không lợi hại như trong truyền thuyết vậy!"

Ngay từ lúc bọn họ nạy khoá cửa, Giang Niệm Tinh đã phát giác, không có ý chạy trốn, cô ta muốn xem hai lính đặc chủng trong truyền thuyết cần tốn thời gian bao lâu mới có thể tìm được cô ta.

"Cô cũng không giống như trong tưởng tượng của chúng tôi, có sáng tạo núp ở chỗ này, co được dãn được (*), quả thật David Thần rất bỏ công sức để bồi dưỡng cô."

(*) Biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

"Tôi nghe nói còn có công phu trên giường đã luyện thành cao thủ tương đương với Lô Hỏa Thuần Thanh." (*)

(*) Lô Hỏa Thuần Thanh: ví sự thành công trong học vấn, kĩ thuật,…

Cổ Thanh Dạ chắn trước mặt Chiến Vân Không, đây là sự ăn ý mà bao năm nay hai người phối hợp thành tự nhiên, cô ta đã giết bao nhiêu người con gái để trà trộn vào.

Do trời tối, hai người đàn ông này không nhìn thấy mặt của Giang Niệm Tinh đỏ lên, thử hỏi xem, cuộc sống riêng tư của ai bị nói giống như một chuyện cười có vui được không, quả đấm nắm chặt, nhịn nỗi kích động muốn đánh anh ta một đấm, "Đây chính là thủ hạ của Chiến thần sao, tố chất của một vị Đại Tướng cũng quá kém rồi đấy." Giang Niệm Tinh không để lại dấu vết lui về phía sau một bước nhỏ, chỉ cần đi lên trước một bước nữa thì người sẽ té xuống.

"Cô nói mục đích của cô đi, tôi nghĩ không chỉ vì giết chết Noãn Noãn đơn giản như vậy, rốt cuộc cô và nhà họ Tinh có thù hận sâu sắc gì, cái chết của cha cô có phải các người đã hiểu lầm hay không."

Chuyện Chiến Vân Không quan tâm nhất chính là vấn đề này, lần trước sau khi Tinh Tử Bằng nói xong, anh cũng phái người đi điều tra chuyện năm đó, tài liệu bộ đội của người tên Mạc Giang này trong hệ thống rất kỳ quái, bởi vì chút nguyên nhân đặc biệt gì đó mà bị xóa tên, nói cách khác bất cứ chuyện gì của ông ta vào lúc trước đều không biết gì cả, vậy phải kết thúc chuyện này như thế nào là vấn đề khó khăn nhất đầu tiên, giải quyết tốt thì mọi người mới bình an vô sự, một khi giải quyết không tốt thì hậu quả khó mà lường được.

"Thiếu nợ thì trả tiền là lẽ bình thường, huống chi cha vợ anh thiếu đây chính là mạng người, mạng người hai mươi mấy năm thiếu lâu như vậy, tôi giết cả nhà ông ta cũng coi như bình thường thôi, giống như vay ngân hàng còn phải có lãi suất chứ."

Nói rất có lý, đôi tay của Giang Niệm Tinh đặt trong túi áo khoác ngoài, đứng đơn độc, bây giờ là mười hai giờ khuya, đèn ở ngõ hẻm Ngưu Giác đều

đã tắt, chỉ có ba người đang đứng trên mái nhà nào đó, khí thế không phải là sẵn sàng chiến đấu, mà giống như là bạn bè thân đang nói chuyện phiếm mang theo sự thoải mái, tựa đã lâu không gặp.

"Thúi lắm, rốt cuộc cô, anh ta, ngay cả cha cô chết như thế nào thì tôi không quan tâm, nhưng sao lại nổ súng bậy bạ chứ, lời tôi đoán không sai chứ, phát súng làm ngực Noãn Noãn bị thương là do David Thần bắn, mẹ nó, sớm biết thì tôi đã giết anh ta ở Nam Phi." Cổ Thanh Dạ phun một ngụm nước bọt, đôi mắt màu tím mang sự khát máu.

"Tôi khuyên các anh tốt nhất đừng động tới chuyện này, đây là ân oán giữa tôi và nhà họ Tinh, xin Chiến gia đứng sang một bên." Nói xong, cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, nốt ruồi mỹ nhân trên khóe môi theo động tác mà khẽ nâng lên.

"Thật xin lỗi làm không được, cô chọc vào Noãn Noãn của chúng tôi, chính là đối nghịch với mọi người, chị em cô cách cái chết không xa đâu, cô xem hôm nay chết hay là chuẩn bị một lát rồi chết." Cổ Thanh Dạ quay ngược họng súng trong tay chĩa thẳng vào mi tâm của Giang Niệm Tinh, khẽ bóp cò súng chắc chắn cô ta sẽ chết, đó là chuyện không thể nghi ngờ.

Giang Niệm Tinh vùi mặt vào trong áo khoác nở nụ cười, "Ha ha, giọng điệu của thủ trưởng Cổ làm tôi rất sợ hãi đấy, nhưng mà hôm nay tôi rất bận không rảnh chơi cùng." Nói xong, bóng dáng chuyển động bỗng chốc nhảy từ mái nhà xuống, Cổ Thanh Dạ định nhấc chân chạy tới thì bị Chiến Vân Không duỗi tay nắm lấy.

"Để cho cô ta đi, xung quanh đây đều là tai mắt." Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Chiến gia phát sáng ở trong đêm tối, túm lấy Cổ Thanh Dạ xoay người nhanh chóng rời đi.

"Lão đại, tại sao anh không bắt Giang Ly lại, ít nhất chúng ta cũng có lợi thế trong tay, cũng không sợ người con gái chết tiệt kia hạ độc thủ." Trai đẹp Cổ tựa vào bên cửa xe, cũng không biết lão đại và Giang Ly có bí mật gì, vẫn đơn độc phái người âm thầm bảo vệ thằng nhóc đó, bản thân mình cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng yên lặng đoán mò, nếu có Quan Lê Hiên ở đây thì hai người có thể phân tích một chút.

Chiến Vân Không lái xe mặt không chút thay đổi, khẽ nhếch môi, tay lái vững vàng chuyển động ở trong tay, hai mắt nhìn chằm chằm đường cao tốc trống trải đen kịt ở phía trước, đột nhiên phía trước có một tia sáng chói mắt chiếu thẳng vào bọn họ, chợt mắt hai người không mở ra được, may mà kỹ thuật điều khiển của Chiến Vân Không lưu loát, tố chất dũng mãnh không chút hoảng sợ một cước phanh xe lại, dừng xe hai người đi xuống, đèn ở phía trước bắt đầu chớp chớp, giống như phát tín hiệu ở trên cao tốc tối đen vắng vẻ có chút quái lạ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Cổ Thanh Dạ đến gần kiểm tra trước Chiến Vân Không, đây là một chiếc xe Bugatti cao cấp tốc độ chạy siêu nhanh, lại đụng vào trên hàng rào, trước đầu xe bị đụng vào không nhìn thấy được hình dạng, khí an toàn trong xe mở ra hết, một người đàn ông ngửa đầu mặt đầy máu đã hôn mê, hai người đều nhíu chặt lông mày, người này nhìn khá quen đấy, lại gần nhìn kỹ, hai mắt của Cổ Thanh Dạ trừng lớn vội vàng mở cửa xe, "Mẹ nó, đây không phải là Phong Tây sao?"

Bệnh viện quân đội.

Trong phòng cấp cứu, đầu của Phong Tây quấn đầy vải, cúi thấp đầu nhắm mắt lại, tay nâng trán, sau khi xảy ra tai nạn xe, não bị chấn thương làm anh ta mê man vẫn còn chưa tỉnh táo.

"Tiểu Tây Tây, không phải cậu ra nước ngoài đóng phim sao, sao có thể ngủ thiếp trên đường cao tốc chứ."

Ngủ? Mình giống như một con gấu mà tên Cổ nhiều chuyện còn rảnh rỗi chọc ghẹo anh, đột nhiên ngẩng đầu trừng anh ta, nhưng bởi vì động tác quá mạnh, quên cái cổ vừa mới bị Cố Lưu Niên bẻ chỉnh xương lại cho anh, đau đến gương mặt tuấn tú của anh méo lại kêu oa oa.

"Cậu đấy, chê tôi chưa đủ thảm đúng không, nếu coi tôi là truyện cười thì cút đi." Một cước đá Cổ Thanh Dạ nhưng sức không lớn, từ nhỏ là anh em cùng nhau lớn lên, cũng hiểu rõ tính tình lẫn nhau, Phong Tây tức giận, vừa xuống máy bay lái xe về nhà đi ngủ, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Đừng ồn ào, cậu nói một chút xem rốt cuộc tại sao biến thành như thế, có phải đụng trúng người khác sao."

"Mẹ nó, tôi nào biết chứ, đang lái xe đã cảm thấy phía sau có chiếc xe lớn đột nhiên đụng tôi từ phía sau, tôi và cả xe đụng phải hàng rào, sau đó mở mắt thì đã ở chỗ này rồi."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Thịt heo cải trắng!

Edit: Tịnh Hảo

"Cái gì? Noãn Noãn lại nhập viện rồi?" Phong Tây ăn táo kinh hãi, táo vụn bắn lên mặt của Đường Đóa.

"Ôi, em quát cái gì hả, nuốt sạch sẽ đồ trong miệng đi rồi nói chuyện, ghê tởm chết mất."

Đường Đóa rút ra một xấp khăn giấy đứng dậy đi vào toilet. Chiến Vân Không sắp xếp cho Phong Tây ở phòng bệnh cao cấp chung tầng với Noãn Noãn, nhưng không phải kế nhau.

Mình trong kính gầy đi rất nhiều, đáy mắt đen kịt cho thấy rõ không có nghỉ ngơi tốt, khi cô đang ở nước Mỹ biết tin tức Noãn Noãn bị thương, quá nhiều chuyện đè ép lên người, cố gắng dành ra một khoảng thời gian nghe Mộ Thanh Nhi khóc lóc nói tình hình sức khỏe của Noãn Noãn với mình, lòng cô muốn tan nát.

Không có khả năng phân thân, tổng bộ công ty ở nước Mỹ xảy ra chút việc, bởi vì có người cố tình tung tin đồn nói tập đoàn STAR xảy ra vụ đánh nhau nghiêm trọng giữa nghệ sĩ của công ty, dẫn đến nội bộ xôn xao, trong một đêm chạy tới nước Mỹ giải quyết chuyện này, trước khi đi đã mở một cuộc họp bí mật với Chiến Vân Không, ý của Chiến Vân Không là ổn định cảm xúc của mọi người trước sau đó âm thầm điều tra việc này, chú trọng điều tra những nghệ sĩ có trạng thái không tốt lắm vào dạo gần đây, những lời này chợt làm Đường Đóa nghĩ tới một người.

"Chị, bây giờ em đi thăm Noãn Noãn có được không?"

Kim đồng hồ trên tường chỉ ba giờ sáng, mặt của Đường Đóa đều là nước, cầm lấy khăn lông lau đi giọt nước, liếc xéo anh một cái, ý nói là cậu vẫn chưa biết sao, toàn bộ người trong bệnh viện đều ngủ rồi, cậu nên lịch sự chút đi cho tôi nằm ngủ, đầu bị bao như bánh chưng chạy qua đó sẽ làm Noãn Noãn sợ.

Đường Đóa nằm trên sofa, tay phải đặt lên trán, hai mắt sững sờ nhìn chằm chằm trần nhà tối đen như mực đến ngẩn người, nghĩ tới những ngày này xảy ra đủ chuyện ở nước Mỹ, giống như đang nằm mơ, kết quả điều tra đã có chút manh mối, sau khi nhìn thấy tài liệu, cô lựa chọn áp chế xuống.

Thừa nhận mình là một người cảm tính, ở trong giới kinh doanh này sẽ là vết thương trí mạng, nhưng cô luôn thông minh 'tránh nặng tìm nhẹ', sẽ không gộp chuyện tình cảm và công việc vào làm một, nhưng bây giờ nếu bỏ mặc không quan tâm tới, toàn quyền đều do luật sư xử lý, thì tất cả hiện tại của anh ta sẽ hóa thành bọt biển, tất cả cố gắng sẽ trở thành trò cười, rốt cuộc tôi phải làm sao với cậu đây.

Từ trước tới giờ, Phong Tây tự cho mình là Tiểu Bá Vương, không ngờ sẽ có một ngày mình bị người ta hãm hại, khẽ cười làm khóe miệng đau, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu nằm viện mà ở trên giường xoay người, con ngươi vừa nhắm lại đã cảm thấy đau, bây giờ tai nạn xe thật sự không còn nhẹ nữa, đừng để cho anh biết là ai làm, nếu không để cho hắn tan nhà nát cửa thì không lấy tên là Phong Tây.

"Làm cái gì hả, còn chưa ngủ nữa, phiền quá đấy!"

Đường Đóa bị anh lăn qua lăn lại làm tỉnh, khẽ trách mắng, gần đây người chị này chạm vào thùng thuốc súng sao, Phong Tây cũng không ít lần bị phun lửa lên người, cho dù tâm tình tốt hay không tốt tất cả tức giận đều hất lên người anh, ai bảo anh kính già yêu trẻ chứ.

"Chị, không phải chị cũng đang buồn bực sao, nếu không thì chúng ta nói chuyện một chút, tán gẫu trong sáng chuyện đời người." Trong căn phòng tối đen, ngẩng đầu lên chỉ có thể nhìn thấy hình dáng một sofa thật lớn.

Tán gẫu trong sáng? Con ngươi Đường Đóa xoay tròn trong hốc mắt, được rồi, thật ra thì tâm sự cũng không có trở ngại gì, dù sao cũng không ngủ được, "Tán gẫu cái gì?"

Nửa tháng rồi mình chưa mắng tên nhóc này, tự nhủ với bản thân không nên như vậy nữa, nhưng thật sự không nhịn được lại nổi giận.

Đạt được đồng ý bằng sự tức giận của Đường Đóa, toàn thân của Phong Tây đang đau bỗng chốc tốt lên, không rên rỉ giống như lúc nãy, "Tán gẫu chuyện giữa chị và lão đại Chiến đi!"

"Cút đi, em có bị bệnh không, đang êm đẹp nhắc đến anh ta làm gì, mất hứng."

Một cái gối ôm đã sớm bay về phía mặt của Phong Tây, căn phòng tối om làm sao anh có thể thấy rõ là vật gì, 'bốp' một tiếng, chuẩn xác đập vào mặt anh.

"Ôi, chị mưu sát em trai!"

"Thúi lắm, chị có một người em trai như em, chị cảm thấy sắp điên chết."

Nghĩ thầm mình đúng là đầu óc có vấn đề mới đồng ý tán gẫu chuyện đời người gì đó, miệng chó không mọc ra ngà voi.

"Chị nhìn đi, vừa nói đã tức giận rồi, em biết gần đây Đường tổng chị áp lực lớn, nổi giận em phải gánh, nhưng nếu người ngoài nhìn thấy dáng vẻ này của chị sẽ tưởng rằng chị tới thời kỳ mãn kinh sớm đấy."

Phong Tây chính là kiểu người điển hình không làm cho người ta tức giận đến chết thì không ngậm miệng lại.

"Biết chuyện hôm nay chị vui vẻ nhất là gì không?"

"Chuyện gì?" Phong Tây chuẩn bị phòng ngự, ôm gối đầu ở sau lưng kề sát ở đầu giường.

"Chị vui vẻ nhất chính là cảm ơn người đã lái xe đụng vào em, quá tuyệt vời, sao không dùng sức đụng vào chứ, tốt nhất là đụng hỏng gương mặt của em, xem em còn đắc chí được hay không."

Phong Tây nghe xong lời này, nhất thời oa một tiếng, sợ hãi vuốt gương mặt mà mình luôn kiêu ngạo nhất, "Quá đáng rồi đấy, Đường tổng, chị đang công kích người ta đó, em muốn tố cáo chị."

"Xin cứ tự nhiên!" Đường Đóa nằm xuống, cơ thể cong lại, hai chân dài đặt cùng nhau, chăn lông dày bao lấy cơ thể, tuy căn phòng rất ấm áp nhưng cô vẫn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, có lẽ là sau khi nghe thấy tên của người đó nên lòng mới lạnh lẽo, đã hơn một tháng bặt vô âm tín, cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi, cũng không biết loại hôn nhân này đã sớm không tồn tại nữa, bọn họ còn đang kiên trì cái gì đây, nên làm gì bây giờ, tại sao đã lựa chọn buông tay, anh cũng chỉ cười nhẹ nhàng nói một câu: "Bà xã, đừng nháo, tất cả đã qua rồi."

Nhức đầu lắm, mơ mơ màng màng, trong đầu rất loạn, rất nhiều rất nhiều hình ảnh giấu ở đáy lòng lại lật ra ngoài, anh vẫn là ánh mặt trời mê người đó, mà cô không phải là duy nhất trong cuộc đời của anh.

Hôm sau.

Cô gái xoay người cẩn thận nhìn chằm chằm người đàn ông sưng mặt sưng mũi vẫn còn đang ngủ say chảy nước miếng, ôi lần đầu thấy Phong Tây như vậy, Noãn Noãn muốn cười nhưng lại không đành lòng, cười sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi, thật là hủy khuôn mặt, ai mà thất đức như vậy, xuống tay cũng quá nặng đó, làm trai đẹp phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở tan nát như thế.

Nhẹ tay nhón chân cầm bữa ăn sáng trong tay đặt ở trên bàn trà, lại cúi người nhặt chăn lông rơi trên mặt đất đắp kín cho Đường Đóa, động tác nhẹ nhàng vẫn đánh thức Đường Đoá cau mày ngủ không sâu.

"Noãn Noãn!" Đường Đóa hô nhỏ một tiếng, chống nửa người lên, hai người đã rất lâu chưa gặp nhau, Noãn Noãn làm dấu tay đừng lên tiếng sau đó dí dỏm nhếch môi, cởi giày ra chui vào trong ổ của Đường Đóa, tay ôm lấy chị dâu ấm áp dễ chịu, đầu cọ vào bả vai của cô ấy.

"Đường tổng, đã lâu không gặp em nhớ muốn chết rồi." Thì thầm giống như tiếng mèo kêu, Đường Đóa nghe thấy mà mũi chua xót, không khỏi ôm lấy cô gái nhỏ vì bệnh mà cơ thể nhỏ gầy yếu, vỗ vào xương sau lưng cô, vẫn còn có thịt, chau mày đánh giá cô.

"Chiến Vân Không có ngược đãi em không, nói cho chị dâu có phải hay không."

"..... Không, không phải ạ." Chị dâu có lối suy nghĩ xa vời quá.

"Vậy sao lại gầy thành bộ dáng này, có phải ăn không đàng hoàng?"

"..... Ăn cũng rất tốt ạ." Noãn Noãn dụi dụi mắt cẩn thận trả lời, vẻ mặt của chị dâu nghiêm túc sắc bén như vậy, Noãn Noãn có chút sợ hãi, sáng nay Chiến gia gọi cô thức dậy bảo cô mang đồ ăn sáng cho căn phòng xéo đối diện.

Lúc đầu cô còn nghĩ ai có thể làm cho anh quan tâm đến chứ, vừa tới cửa đã bị Cổ Thanh Dạ cản lại, nói cô trước khi đi vào nên chuẩn bị trước.

Cho rằng chuyện rất lớn… Mới vừa nhìn thấy mặt của Phong Tây, có thể dùng từ vô cùng thê thảm để hình dung, thuốc tím trên mặt che kín mặt đẹp như thần tiên của anh ta, môi sưng lên giống như lạp xưởng ú treo dưới mũi, đặc biệt giống Âu Dương Phong trong Đông Thành Tây.

Đường Đóa không khách khí đá vào mông của Phong Tây, "Ê ê ê, mặt trời đã sắp xuống núi rồi, rời giường đi."

Lẩm bẩm, đá vào mông hai lần nhưng không thấy động tĩnh, Phong Tây có tiếng là thần ngủ, trợ lý không dám gọi anh ta thức dậy, anh ta có thể ngủ ba ngày ba đêm liên tục, không mở mắt, trừ phi không ngủ, đã ngủ thì ngủ đến hôn mê bất tỉnh.

Ngủ nướng? Đường Đóa sợ nhất chính là tật xấu từ nhỏ này của anh ta, cũng không biết đã làm cô ấy trễ nãi biết bao công việc, cần phải sửa lại, ra tay không nhẹ đánh mạnh vào gương mặt không thấy rõ ngũ quan của tên thần ngủ kia.

"Đứng lên cho chị."

"A ——" Một tiếng kêu gào như giết heo vậy vang cả hành lang, ngay cả Chiến Vân Không và Cổ Thanh Dạ bọn họ đang ở bên ngoài hút thuốc nói chuyện nghe rất rõ ràng, tay của trai đẹp Cổ đang phủi tro thuốc lá xuống khẽ run rẩy, nhíu mày nói, "Rốt cuộc Đường tổng từ tiểu bạch thỏ biến thành sói xám lớn rồi, ôi chao, tôi nghe thôi cũng cảm thấy đau rồi, chúng ta đoán xem Đường tổng đánh vào đâu?"

Trên miệng đang ngậm thuốc lá, Thiên Lý không nói chuyện phiếm nhanh chóng dùng tay lấy bánh bao ăn, chuyện này không quan trọng, có lẽ bình thường lúc huấn luyện đã dưỡng thành thói quen, làm gì cũng nhanh và chuẩn xác, Thiên Lý trực tiếp ghim vào nhân bánh thịt heo cải trắng vô tội nhưng không nuốt trôi… Sao mà trùng hợp như thế, mỗi giây đều lấy vận tốc ánh sáng, mỗi viên thịt đều phun hết lên mặt người con gái đi tới từ cầu thang.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, người con gái dùng tay khẽ lau mặt, sau đó, một giây hai giây ba giây.....

"A ——"

Lại là một tiếng thét chói tai long trời lở đất còn chấn động điếc cả tai hơn lúc nãy, còn chấn động lòng người, "Anh muốn chết phải không, anh tuyệt đối cố ý, tôi muốn tìm người giết chết anh cho rồi—."

Lau thịt heo vụn còn sót lại bên khóe miệng, Thiên Lý vẫn ăn bánh bao mà vào sáng sớm Tiểu Đông đã làm, nhìn người con gái vô cùng tức giận giậm chân giọng nghẹn ngào, dùng vẻ mặt chính là tôi cố ý đó, Cổ Thanh Dạ nâng tay che mắt làm bộ như không quen biết.

“Nhìn đi, cô Tô của chúng ta cả ngày kêu đánh kêu giết còn ra thể thống gì nữa, không có thục nữ gì hết, ôi, làn da không tốt lắm đó, còn thua cả thịt heo cải trắng, nhưng mà cũng rất xinh đẹp đấy.” Cổ nén cười, tốt bụng rút ra một tờ khăn giấy bị mục một góc không sử dụng cả mấy trăm năm trước từ trong túi.

Nhìn chằm chằm móng tay của Thiên Lý đầy thịt heo và cải trắng, hương vị chứa đầy dầu mỡ chui vào mũi. Tô Thanh lui về phía sau, chán ghét đến sắp nôn, trong lòng còn cảm thấy may mắn khi người đàn ông chết tiệt kia không phải phun nhân bánh rau hẹ ra, “Các anh là một đám lưu manh, không biết xấu hổ.” Hung dữ lên án, giậm chân một cái, xoay người chạy vào nhà vệ sinh công cộng.

"..... Ha ha ha ha." Đám đàn ông đều nở nụ cười, kể cả khóe miệng Chiến Vân Không cũng nâng cao lên, Thiên Lý cảm thấy nhân bánh phun lên mặt cô ta thật sự không hề vô ích.

"Thiên Lý, đi gọi Noãn Noãn ra, nói có khách quý đến." Chiến Vân Không hít mạnh thuốc lá một hơi, ngửa đầu phun khói lên không trung, con ngươi thâm thúy mang vẻ sắc bén, Tô Thanh lên đến tầng này rõ ràng là có ý đồ, nhưng mà cô vợ ngốc của mình đang buồn chán, có một người đưa tới tận cửa đương nhiên phải tiếp đãi tốt rồi.

Thiên Lý kéo cô nàng Noãn đang không biết gì, đúng lúc Tô Thanh cũng sửa sang mình xong đi ra ngoài, hai người va vào nhau. Chiến Vân Không một tay ôm Noãn Noãn trở về lồng ngực của mình, kéo ra một khoảng cách an toàn nhất định với Tô Thanh.

Tóc của Tô Thanh vẫn còn nhỏ nước, nhìn dáng vẻ rất tốt, ước chừng khoảng một phút mới thở phào nhẹ nhõm, “Đây là có người nhờ tôi tặng quà cho cậu, mở ra xem một chút đi, không chừng là một sự ngạc nhiên lớn đó.”

Nghi ngờ, ai có thể nhờ đại tiểu thư cô ta tự mình chạy tới đây tặng đồ cho mình, cô cúi đầu nhìn xung quanh cái hộp, sau khi Noãn Noãn dừng lại nửa giây, vẫn quyết định mở ra xem thử.

Nhưng, lúc đang mở nắp hộp ra, thoáng chốc sợ hãi, cô lập tức ném hộp trên mặt đất, xoay người ôm lấy eo của Chiến gia, áp sát vào vị trí trái tim của anh, toàn thân đều run rẩy lạnh như băng!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Nỗi đau của đom đóm!

Edit: Tịnh Hảo

“Các cậu buông Tô Thanh ra, nhanh buông cô ta ra.” Bên trong phòng bệnh, Chiến Vân Không siết chặt tay của Noãn Noãn ra lệnh cho Thiên Lý đang trói Tô Thanh ở trên ghế, lời của anh không ai không thể thả cô ta đi.

Muốn hỏi trong hộp là cái gì mà hù dọa Tinh Tiểu Noãn mất hồn, thật ra chính là một tròng mắt giả có máu.

“Ai kêu cô đưa thứ này tới.” Khuôn mặt của Chiến gia lạnh băng như Bắc Cực có thể toát ra lạnh lẽo đóng băng cả bệnh viện quân khu, tựa như một con dao lạnh xuyên vào từ đầu đến chân của Tô Thanh.

“Buông tôi ra, buông ra, đám khốn kiếp bỉ ổi này, buông tôi ra.” Tóc tai bù xù như kẻ điên gào lên, trừng mắt la lối om sòm.

“Không nói thì thôi, Thiên Lý, trực tiếp móc con mắt của cô ta ra gửi cho lão Tô.”

Khi Noãn Noãn ôm anh, anh cảm thấy trước một giây đó cơ thể của cô gái nhỏ vẫn ấm áp dễ chịu, nhưng sau một giây chính là lạnh lẽo thấu tim, từng mảnh từng mảnh vỡ vụn xuyên vào máu của anh chuyển động, lơ đãng xé nát cơ thể của anh.

Tô Thanh hoảng sợ nhìn chằm chằm một đám người không phải là đàn ông ở trước mặt, bọn họ từng người đều nở nụ cười kinh khủng, Cổ Thanh Dạ nóng lòng bắt đầu bẻ các đầu ngón tay răng rắc, Thiên Lý càng quá lố hơn, lấy súng ra dùng góc áo lau chùi cán súng, trái tim nhỏ của cô ta muốn nhảy ra ngoài, đây là loại người gì hả, đứng ở trên đất Cổ Thành cũng dám tùy tiện công khai uy hiếp cô ta móc súng ra dọa người, cô ta là danh môn khuê tú, là cháu ngoại của Phó Tổng Lý làm sao có thể chịu được loại đối xử này, mặc dù sợ hãi nhưng cố giả bộ quật cường ngẩng cao cổ.

“Không biết xấu hổ, uy hiếp một cô gái yếu đuối thì có tài cán gì hả, có bản lãnh thì các anh giết chết tôi rồi, tới đi.”

Nhìn gương mặt liều lĩnh làm ầm ĩ của Tô Thanh, tay Noãn Noãn vịn trán phát đau, trong lòng mắng cô ta 100 lần, cô ta càng kêu lớn thì chuyện càng khó giữ kín, người bên cạnh mình đều là những người gì vậy, sói lang hổ báo hù dọa cô gái nhỏ nhà người ta.

“Thiên Lý, thu súng lại, chuyện có một chút mà làm lớn!” Đánh một đấm vào chân của Thiên Lý, quay đầu trừng mắt nhìn Cổ Thanh Dạ, hai anh trai này có bệnh không, chuyện bé xé ra to.

Cô nhóc biết hai người này chướng tai gai mắt Tô Thanh, nhưng cũng phải cho người ta chút mặt mũi chứ.

"Không cần cậu giả bộ làm người tốt, cũng bởi vì cậu mà học trưởng Giang Ly mới không cần tôi, cậu là đồ tiện nhân không biết xấu hổ, từ nhỏ đến lớn cái gì cũng tranh giành với tôi, không nghĩ tới người đàn ông của tôi cậu cũng không buông tha, khỏi cần giả bộ vợ hiền gì cả, đồ hồ ly tinh hồng hạnh vượt tường, cậu lấy gì mà so với tôi…"

Đang tốt đẹp tự nhiên bị mắng xối xả, cô có hồng hạnh vượt tường hay không, người hiểu rõ nhất đương nhiên là Chiến gia anh minh uy phong của cô rồi, cho nên có thể không quan tâm tới những lời phỉ báng của cô ta, có nhiều lúc, Tô Thanh gây họa mở miệng cầu xin cô, Noãn Noãn cũng không sao, đã tập thành thói quen hơn chục năm rồi nhưng Chiến gia thì không, tính tiểu thư trong nhà nổi lên, giống như đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh gia đình tốt đẹp sẽ có sự chênh lệch rất xa.

"Tô Thanh, hôm nay tôi nghiêm túc nói chuyện rõ ràng với cậu."

Noãn Noãn đứng dậy, đôi tay đặt ở sau lưng, giày đi tuyết giẫm lên mặt thảm dầy không tiếng động đi đến trước mặt cô ta, ngón trỏ nâng cằm của Tô Thanh lên, hai tròng mắt xinh đẹp giống như viên kim cương đen nhìn khuôn mặt yêu kiều của cô ta, nói thật, Tô Thanh rất đẹp, da trắng mềm mịn như tơ lụa, một đôi mắt anh đào sáng ngời câu hồn người khác, mũi cao, môi tron bóng, hoàn mỹ phù hợp với một gương mặt trái xoan xinh đẹp, nếu là đàn ông cũng sẽ nhìn cô ta không chớp mắt.

Căm tức nhìn chằm chằm Noãn Noãn, Tô Thanh cười lạnh, "Tôi sớm muốn nói rằng cậu là đồ sao chổi, người có liên quan đến cậu sẽ không có kết quả tốt."

"À, cái gì tôi cũng tốt, bây giờ chỉ muốn nói tiếng xin lỗi cậu vì những tổn thương mà cậu đã nói trước đó, khi còn bé chúng ta vốn là bạn rất thân, cũng không biết tại sao đột nhiên có một ngày cậu bắt đầu xa lánh tôi, sau đó cùng với đám trẻ khác bắt nạt tôi, mắng chửi tôi là đồ sao chổi, lúc đó tôi vẫn không rõ tại sao các cậu nói tôi là đồ sao chổi, bởi vì chuyện này tôi còn lén ngồi khóc ở góc cây đa sau nhà trẻ. Mãi đến mười năm trước xảy ra chuyện bắt cóc, chúng ta dơ bẩn tanh rình ở trong khoang thuyền, cho đến khi chị Nguyệt vì tôi mà mất đi mạng sống, chốc lát tôi đột nhiên hiểu ra, tôi chính là đồ xui xẻo luôn mang đến phiền toái cho người xung quanh, có lẽ cậu nói rất đúng, người nên chết nhất chính là tôi."

Tùy tiện ngồi trên thảm trải sàn, Noãn Noãn ngẩng đầu lên không chớp mắt nhìn chằm chằm Tô Thanh, bởi vì những lời nói của cô mà có nét mặt kinh ngạc. Khẽ nâng khóe môi sau đó nói tiếp, "Cho tới bây giờ, mỗi buổi tối tôi đều mơ thấy ác mộng mà tỉnh dậy, mang theo mồ hôi đầy người ngồi dậy từ trên giường, sau đó phát hiện tôi vẫn còn sống, cậu nói cho tôi biết tôi nên làm gì, Nguyệt Chân trở về báo thù, chị ta muốn tôi phải chết mới cảm thấy cam tâm, nhưng tôi không thể, tôi còn có người yêu tôi và người tôi yêu, nếu tôi chết bọn họ sẽ ra sao, cậu hận tôi cũng được, nói tôi ích kỷ cũng được, tôi đều không quan tâm, nhưng tôi chỉ xin cậu buông tha cho mình được không, đời người đều có một ngày sẽ chết, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu đừng ở chung một chỗ với Nguyệt Chân, trái lại sẽ hại chính cậu, thậm chí là…"

Nửa câu sau Noãn Noãn không tiếp tục nói, cô tin tưởng Tô Thanh sẽ hiểu, lời kia cũng không nói ra khỏi miệng là cái gì, chuyện cô có thể làm cũng chỉ có những thứ này, Nguyệt Chân trở về, Giang Niệm Tình trả thù, còn có một thế lực đen tối đang lặng lẽ tiến tới gần, cô có thể cảm thấy vẻ mặt của Chiến Vân Không thoải mái như không có chuyện gì, nhưng thật ra lại rối rắm, khuya ngày hôm trước, cô đã vô tình nghe đoạn đối thoại giữa anh và An An, bây giờ điều cô nên làm chính là để mọi người yên tâm, không gây phiền phức cho ai nữa.

"Đừng có chơi bài hâm nóng tình cảm, tôi sẽ không bị vẻ ngoài của cậu đánh lừa đâu, cậu cho rằng cậu là ai, giả bộ hiểu lý lẽ đạo lý gì hả, tôi nói cho cậu biết, hôm nay cậu không chết, ngày mai ngày mốt ngày kia, sớm muộn cũng có một ngày sẽ chết."

Nói thật sau khi nghe những lời tâm sự của Noãn Noãn, quả thật lòng của Tô Thanh có hơi buông lỏng, cũng không biết là cố chấp sai khiến hay là đã từng thương tổn quá sâu, muốn làm bản thân mình thay đổi thật rất không có khả năng.

"Lũ đàn bà thối tha, con mẹ nó, có phải cô nghe không hiểu hay không, có tin tôi cho cô một phát súng răng rơi đầy đất!" Thiên Lý giơ súng lên, thật sự đã nổi giận, đã sớm nhìn thấy cô ta đã khó chịu, cái miệng càng khiến cho cậu thấy phiền.

Lúc này, Chiến Vân Không vẫn không quan tâm đến dựa lên khung cửa, tóc đen dày rơi trước trán làm người khác không thấy rõ sự u ám, bây giờ, chuyện mình muốn giải quyết nhanh chóng nhất chính là vụ án này, mười năm trước ai đã bày ra kế hoạch này, ai là kẻ hung ác của vụ bắt cóc này, có chút rất rõ ràng, nếu không có thực lực và bối cảnh nhất định sẽ không bắt cóc được nhiều đứa trẻ như vậy, có một chuyện đáng hoài nghi, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn bị anh nắm bắt được, một ý nghĩ to gan chợt lóe lên, con ngươi thu lại, có phải có đồng lõa hay không, chính là…

Bị Thiên Lý và Cổ Thanh Dạ hù dọa kêu loạn oa oa, cả tầng lầu đều được Chiến gia bao hết, cô ta kêu gào như thế này đều phí công, Thiên An An nói bọn họ chính là muông thú làm tổ ở đây, nhưng trong lòng cũng chết cười, chẳng bao lâu sau, đại tiểu thư Tô Thanh chịu đựng loại bực tức này đến hôn mê, buổi chiều lúc ba giờ, rốt cuộc tinh thần và thể xác của Tô Thanh bị hành hạ đến hôn mê rồi.

Phong Tây không chê chuyện lớn, cố ý mang một cái ghế ngồi bên ngoài cửa quan sát còn gọi trợ lý mua một đống đồ ăn vặt lớn, xem mà miệng không có gì ăn thì thật có lỗi với mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Đường Đóa không để ý náo nhiệt bên này, mấy người trợ lý thư ký giống như chuyển nhà mang tài liệu tới lui vào phòng bệnh của Phong Tây, một ngày mà tài liệu đã chất đống như núi chôn Đường tổng vào bên trong.

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa vang lên, Đường Đóa bận rộn xem tài liệu cũng không ngẩng đầu trực tiếp trả lời một câu, "Đến rồi."

"Chuyện rất khó giải quyết?" Giọng nói dễ nghe của người đàn ông vang lên, tay ký tên dừng lại, Đường Đóa đẩy mắt kính cận trên mặt nhìn anh, rất lâu rồi anh không để ý đến chuyện của công ty, điều này làm cô cảm thấy buồn bực còn chưa tiêu tan, lửa lại có dấu hiệu bốc lên, bóp bút máy trong tay vỡ ra trên bàn làm việc.

"Tổng giám đốc Chiến, chị có thể từ chức không?"

“Từ chức? Chuẩn bị muốn sinh bảo bảo sao, nếu như là lý do này em có thể cho chị nghỉ phép ba năm.”

Đường Đóa còn muốn nói tiếp, khi vừa nghe thấy chữ bảo bảo, đáy mắt trong suốt đột nhiên mất đi tiêu cự, “Nói bậy bạ cái gì hả, chị muốn bảo bảo với ai, sao hả, em luôn chững chạc đàng hoàng bắt đầu thay đổi rồi sao.”

Chiến Vân Không ra vẻ vô tội nhướng lông mày nói, “Em có sao?”

“Có.” Một chữ cực kỳ khẳng định ép ra ngoài từ trong kẽ răng, hận không được cắn nát ăn sống nuốt tươi anh.

“Em chỉ muốn một đứa cháu nhỏ, không quá đáng chứ.”

Đường Đóa sững sờ, đôi mắt híp lại, nhìn người đàn ông kiêu căng quái dị trước mặt, thằng nhóc chết tiệt trúng gió gì hả, muốn cháu trai nhỏ? Anh muốn hơi nhiều rồi đấy, mà đây cũng không phải là tính cách của anh, bắt đầu học nhàn rỗi quan tâm đến chuyện nhà của người ta rồi sao.

“Em không bị bệnh chứ?” Dám nói thủ trưởng Chiến bị bệnh ngoài ba người phụ nữ của nhà họ Chiến ra dường như không có người thứ tư, Chiến Vân Không tốt tính cười nhạt.

“Không tồi, chỉ là vừa nhìn thấy người khác có cháu nhỏ còn em không có, muốn đến em cảm thấy nhức đầu.” Dứt lời vẫn không quên phối hợp xoa huyệt Thái Dương.

Cơ thể dựa vào lưng ghế ngồi, Đường Đóa cười lạnh, “Chiến Vân Tế cho em lợi ích gì mà khiến em diễn xuất như thế này, chị cho em gấp đôi.”

“Nửa xu liên quan đến lão đại Chiến cũng không có, em thấy mỗi lần phu nhân Chiến nhìn thấy đứa nhỏ của nhà hàng xóm vẻ mặt đều mất hồn, em đang suy nghĩ Đường tổng chị là một người con gái hiếu thảo mọi người đều biết, không phải không biết mẹ chúng ta muốn nhất là cái gì à?”

Mặc dù ngoài miệng Mộ Thanh Nhi nói không gấp gáp, nói bà còn chưa nhàn rỗi chơi đủ, không có thời gian chăm sóc đứa bé, thật sự hiểu bà cũng chỉ có mấy đứa con trai của mình, Chiến Vân Không là người mặt lạnh tâm lạnh còn có thể nhìn thấu lòng của bất kỳ ai, bao nhiêu lần nhìn thấy vẻ mặt của mẹ đều là cười đau lòng, lén lẩm bẩm một mình với tấm hình của cha, bà đau lòng cho Đường Đóa, bằng không cũng sẽ không thúc giục lão đại Chiến bọn họ sinh con, cho Noãn Noãn sinh vào bây giờ thì thật sự không thể, một cô gái còn chưa qua hai mươi tuổi sao nhẫn tâm để cô chịu đau đớn đó chứ, ông nội Chiến quanh năm không ở nhà, không phải du sơn ngoạn thủy mà là kiểm tra xem xét các nơi cả nước, số ngày ở nhà có thể đếm trên đầu ngón tay. Không có mấy người cùng nói chuyện với bà, khiến mình bận rộn để quên đi cuộc sống hằng ngày của bà.

Sao Đường Đóa có thể không biết mẹ muốn một đứa cháu, muốn người một nhà sống ấm áp cùng nhau, nhưng mà, không phải cô không muốn sinh mà là sợ, đã từng đau đớn mất đi giống như một cây đinh sắc bén rét thấu xương bất ngờ đâm vào trái tim không nhổ ra được, cũng không dám đụng vào vết thương, có trải qua mới biết được đau đớn sống không bằng chết, tê tâm liệt phế.

“Chị nên hiểu chuyện đứa bé trước kia là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn? Bởi vì anh ta lén phén ở bên ngoài nên tiểu tam lái xe đụng mất đứa bé của chị, em lại nhẹ nhàng nói là ngoài ý muốn? A đúng rồi, sao chị lại quên, các người là người một nhà, em muốn nói thế nào cũng được.” Nước mắt dâng lên tựa như sương mù làm ướt đôi mắt, nhắc tới đứa bé mà một năm trước cô bỏ lỡ mất đi, lòng Đường Đoá đau đớn đến ngũ tạng muốn bùng nổ.

Nhíu lông mày, rốt cuộc Chiến Vân Tế anh vẫn còn che giấu chưa nói ra, đáng chết, được rồi, không được tự nhiên xoay tay, làm người tốt thì phải làm đến cùng, hít sâu một hơi, Chiến Vân Không chỉnh tư thế ngồi, hai chân bắt chéo, mở một nút áo len ra.

“Vì tương lai cháu trai của em có thể thuận lợi ra đời, em nghĩ chuyện hiểu lầm giữa hai người, em nhất định phải giải thích rõ ràng.”

“Ha, thủ trưởng Chiến có ý gì, khi nào thì em quan tâm chuyện nhà người ta vậy, Tiểu Noãn Noãn thật sự có công lớn đấy, cải tạo em như vậy, có tình người đấy, nên thưởng cho thật tốt.”

‘Khụ khụ khụ ——’ Tay nắm lại chống đỡ trên bờ môi, Chiến Vân Không che giấu lúng túng, Đường Đoá phát cáu muốn nói cái gì thì nói cái nấy, quan tâm anh là khỉ gió gì sao.

“Em không muốn quan tâm, nhưng vấn đề cá nhân của chị đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của công ty em.”

“Thôi đi, giả bộ làm vẻ ngượng ngùng, ý không tốt thì nói ý không tốt, chị dâu có thể được.”

Lườm cô một cái, Chiến Vân Không cũng biết cô sẽ cười nhạo mình, cũng không quan tâm tới cô, “Hai năm trước, lão đại Chiến nhận một nhiệm vụ bí mật nằm vùng bang Hắc Nham..... Tiểu Tam trong miệng chị thật ra là con gái của Hắc Nham.....”

Màn đen bao phủ ánh nắng hoàng hôn, trên bầu trời đêm có vô vàn ánh sao giống như là đom đóm bay giữa ngân hà, mỗi một ánh sáng đều nói ra nỗi bi thương của bọn họ.

Tính gọi Đường Đoá tới đây ăn cơm với mọi người, lúc đi tới hành lang một nửa lại bị Chiến gia đột ngộ kéo vào phòng vệ sinh. Có làm chuyện thân mật đến đâu vẫn làm cho mặt cô gái nhỏ đỏ tới mang tai, tức giận đánh anh.

“Anh làm gì thế hả, cảnh cáo anh thú tâm quá trớn cũng phải nhịn xuống cho em, bây giờ không phải lúc.” Đầu ngón tay út đặt lên chóp mũi của người

đàn ông, thân thể lui về phía sau, nhưng một con cừu nhỏ như cô làm sao có thể thoát được móng vuốt của sói xám lớn.

"Hôn anh một cái sẽ tha cho em."

Giọng nói dụ dỗ trầm nhẹ mang theo quyến luyến vô cùng, dựa sát vào, râu li ti mọc ra đâm vào gương mặt non mềm của Noãn Noãn làm cô ngứa, trong lòng cô gái nhỏ hoảng loạn giống như một con mèo đang náo loạn.

Còn hôn? Không phải vừa nãy hôn mấy chục lần sao, thủ trưởng đại gia anh lại diễn tuồng nào vậy, ngượng ngùng nhuộm đầy toàn thân, máu nóng chảy thật nhanh, bây giờ da mặt và da đầu muốn tê rần.

"Đừng không biết xấu hổ, nghiêm chỉnh mà nói lúc nào thì thả Tô Thanh đây."

"Một tuần này không thể thả." Chiến Vân Không khôi phục lại sự tỉnh táo lúc nãy, thâm trầm nói như thật, một tuần này sẽ không thả? Không phải là một con mắt giả thôi sao, không cần làm lớn chuyện như thế. Còn có hơn mười ngày nữa là bước sang năm mới rồi, bọn họ không nóng lòng nhưng nhà họ Tô thì khác, có chút chuyện nhỏ nhất định phải làm thành chuyện lớn mới coi như xong, hòn ngọc quý của nhà họ Tô mất tích thì sẽ lục lọi cả Cổ Thành này.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

"Chính là muốn chơi đùa với người của nhà họ Tô thôi."

Hỏng mất, chơi với nhà họ Tô có gì vui, không nhàm chán sao! "Ông cụ Tô lăn lộn trong ba giới thương nghiệp, chính trị và quân đội, có phải Chiến gia anh cực kỳ rãnh rỗi đến ngốc không, nếu không thì anh chơi với em một chút đi, em phải luyện kỹ thuật cho thật tốt."

"Chơi cái này cũng không nhàm chán!" Người đàn ông cưng chiều hôn lên đỉnh đầu thơm dịu của cô, hai người ra ngoài tay nắm tay vừa đúng gặp một người đàn ông mắc tiểu bắt quả tang.

"Ôi, cô gái nhỏ giỏi thật, quá mạnh mẽ đấy, bàng quang của anh trai bị em va vào muốn nổ tung, mau mau nhường một chút, đang gấp!"

Người đàn ông nói xong đẩy vào chắn ngang Chiến Vân Không đang ở cửa, cũng không để ý sau lưng còn có một cô gái đang đứng, trực tiếp kéo quần móc vũ khí ra thoải mái phóng thích, thỉnh thoảng còn thở dài dễ chịu.

Đi tiểu thôi hay là quá trình muốn hưởng thụ nhưng bị nghẹn chết giờ mới được thoải mái phóng thích ra.

Ôi, ghê tởm muốn chết, Noãn Noãn liếc qua đẩy Chiến Vân Không chạy ra ngoài, cả ngày đi theo một đám đàn ông xấu ở cùng một chỗ, mình sắp bị đồng hóa rồi.

"Lần tới còn như vậy, em băm anh tàn phế."

Toàn thân Chiến Tả lạnh lẽo, cả người run lẩy bẩy, Chiến Tả cúi đầu vuốt ve tiểu huynh đệ, lầm bầm lầu bầu nói đừng sợ, anh ta không dám làm như thế với ta đâu.

"Noãn Noãn, rốt cuộc cậu có vào hay không." An An đi ra ngoài cả ngày, vừa trở về đã nhìn thấy Noãn Noãn chần chừ trước cửa phòng bệnh của Phong Tây, đến gần trước mặt, có vài con dấu kỳ lạ ở sau lưng cô, vẻ mặt của cô rối rắm gì đó.

Chiến gia thả cô ở chỗ này là để cho cô trò chuyện với Đường Đóa một chút, sau đó người liền rời đi, cũng không nói chủ đề nói chuyện là gì, để cô tự do phát huy khả năng chém gió, lỡ hỏi chuyện gì không thể nói ra thì người bị mang vạ không phải là mình sao.

Sau lưng bị cô ấy làm hết hồn, Noãn Noãn xoay người cười ha ha, "Cậu làm tớ sợ muốn chết."

"Làm gì vậy, cậu đi loanh quanh chỗ này chừng mấy vòng rồi." Nhìn một mảnh tối om ở bên trong, trong lòng thầm nghĩ Đường Đóa không có ở đây sao?

"Là bạn bè nên nhắc nhở cậu, Chiến Tả tới đây, tránh cho các cậu gặp mặt lúng túng."

"Anh ta tới thì liên quan gì đến tớ." Móc ra một điếu thuốc lá từ trong túi xách, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi, đôi lông mày nhíu lại, Noãn Noãn không thích nhìn thấy dáng vẻ cô ấy hút thuốc, cứ có cảm giác không giống chuyện một cô gái tốt nên làm, đoạt lấy điếu thuốc màu trắng trong tay cô ấy, giẫm ở dưới chân nghiền nát.

"Cậu ở lại tranh thủ thời gian ăn cơm đi." Noãn Noãn sắp vào phòng dừng bước quay đầu hỏi lại một câu, "A đúng rồi, công việc của anh mắt kiếng sắp xếp xong chưa."

"Yên tâm đi, tất cả đã sắp xếp ổn thỏa xong xuôi, khách hàng có chuyện gì sẽ trực tiếp tìm cậu ấy, còn có cậu ấy muốn tớ chính miệng cám ơn cậu, nói đây là cậu ấy....."

"Bộp ——" Thiên An An còn chưa nói hết lời, cô gái nhỏ còn đứng trước mặt đột nhiên hôn mê bất tỉnh, An An bị sợ hét lên một tiếng, "Người mau tới đi, Noãn Noãn té xỉu rồi." Sau đó đưa tay ôm lấy cô, đúng lúc này thủy tinh phía sau vỡ nát, sau đó một chuỗi tiếng súng dày đặc vang lên, tất cả đèn trên hành lang bị nổ tung tắt hết, việc đầu tiên chính là An An nhào tới trên người Noãn Noãn bảo vệ cô. Lúc này, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe

thấy tiếng bước chân ồn ào và âm thanh gào thét điên cuồng của đám đàn ông.

"An An, đừng sợ!" Đường Đóa ở phía đối diện mở cửa bò tới, mặc dù không thấy rõ nét mặt của cô ấy nhưng An An có thể cảm giác được chắc chắn lúc này Đường Đóa rất khẩn trương nóng nảy, Noãn Noãn đột nhiên té xỉu làm cô ấy không ứng phó kịp.

Tiếng kêu cứu của Thiên An An và tiếng súng gần như vang lên cùng lúc, phút chốc Chiến Vân Không đạp cửa chạy ra khỏi phòng.

"Noãn Noãn!"

Anh gầm thét chạy về phía bên này, Chiến Vân Không nhào lộn ôm đầu né tránh hàng loạt viên đạn quét tới, từng viên đạn và anh giống như lướt qua nhau, nhưng do sức lực của đối phương quá mạnh làm cho anh không có cách nào, chỉ đành phải quẹo vào góc cầu thang né tránh, đột nhiên đối phương nổ súng có lẽ cảm thấy thỏa mãn, một giây sau lập tức yên tĩnh trở lại, hơn nữa nghe thấy rõ âm thanh giống như vật gì đó rơi xuống đất, sau đó một hơi nóng cuốn tới từ đầu đến chân, sự nóng rực trong không khí mang theo những mảnh vụn có hơi nóng, má phải của Chiến Vân Không bị thương, nỗi đau đớn lượn lờ đâu đây, trong lòng chìm xuống tận nơi thấp nhất, đôi mắt đỏ sẫm như dã thú bị đau đớn xâm nhập vào, tay người đàn ông nắm chặt cán súng rống lớn một tiếng, "Noãn Noãn…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Tỉnh lại, gọi mẹ!

Edit: Tịnh Hảo

Bây giờ, cả bệnh viện quân đội đều hỗn loạn, trong vòng năm phút cảnh sát vũ trang đã chạy tới khống chế hiện trường, Chiến Vân Không ra lệnh tất cả mọi người phải ở trong phòng bệnh không cho phép bước ra nửa bước.

Đa số phần tử khủng bố đều dùng súng tiểu liên, quét qua làm vỡ nát tất cả thủy tinh trong bệnh viện, sau ba phút đột nhiên biến mất, sau khi cả tầng lầu khôi phục lại yên tĩnh, trong không khí tỏa ra khói bụi dày đặc của một đống hoang tàn, không thấy rõ dáng vẻ, chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc, Cố Lưu Niên sắp điên rồi, anh ta từng làm quân y trên chiến trường, đã từng bò trong mưa bom bão đạn, dưới chân giẫm lên một đống xác chết còn nhiều hơn người sống.

Miểng thủy tinh vỡ vụn bị đè ép biến dạng thành đống nát bấy ở dưới ủng quân nhân, che miệng, tay xua tan khói đen làm mờ mắt hôi người, mẹ nó, thật quá tàn độc, ngay cả bom cũng được kích nổ, may mà lãnh đạo cấp trên có dự tính lo sợ cho an toàn của người thân lãnh đạo ở nơi này, cho nên vào mấy năm trước đã chi tiền trùng tu lại bệnh viện, tất cả đều dùng vật liệu phòng hộ dành cho Tổng Thống, một trái bom chỉ phá vỡ góc khung cửa một chút thôi.

Chiến Vân Không nghe được âm thanh của trái bom rơi xuống đất, mối nguy cơ gần như chỉ còn hai giây là sắp nổ tung, Đường Đóa và An An lôi Noãn Noãn vào trong phòng bệnh của Phong Tây đóng cửa lại, cả tòa lầu khẽ chấn động

Ba cô gái muốn té xỉu, vào lúc tình huống cực kỳ khẩn cấp, Thiên An An hô lên tên của một người đàn ông, "Chiến Tả, nếu anh không đến thì đời này cũng khỏi mong gặp lại em… Hu hu…" Thiên kim tiểu thư sống cuộc sống sung túc chưa từng gặp qua tình cảnh này chứ đừng nói đến chiến tranh, nghẹn ngào, hốc mắt nóng lên, ẩm ướt cả đôi mắt.

"An An đừng sợ, chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ em nói cho chị biết Noãn Noãn xảy ra chuyện gì đi, tại sao đang tốt lại té xỉu chứ."

Mười lăm tuổi liền đi theo bên cạnh Chiến Vân Tế trải qua máu tanh khủng bố gấp nghìn lần so với xem trên tivi, cho nên Đường Đóa bình tĩnh và tỉnh táo, vào thời điểm mấu chốt, cô sẽ thể hiện ra sự nhìn xa trông rộng, khí thế ổn định của cô, mặc dù lòng đã rối ren hỗn độn nhưng cô tự nhủ với lòng mình không được hoảng sợ, lúc này cô nhất định phải kiên cường.

"Em cũng không biết tại sao, vừa rồi còn đang nói chuyện đột nhiên thành như vậy rồi." Tinh Tiểu Noãn té xỉu, một phút đồng hồ sau tiếng súng đã vang lên, Thiên An An nghĩ cô ít nhiều cũng may mắn, thời gian té xỉu cũng chính xác, vừa nhắm mắt nên chuyện gì cũng không biết."

"Cố Lưu Niên, anh mau đi vào đi, em cảm giác hô hấp của Noãn Noãn có dấu hiệu yếu dần."

Ba người luống cuống tay chân đặt cô gái nhỏ lên giường bệnh, bác sĩ Cố thật sự không phải là dỏm nên đã chính xác nắm bắt được mấu chốt, tay bắt mạch, chốc lát đôi mắt âm u trầm xuống, "An An, mau gọi thủ trưởng Chiến tới nhanh đi." Dùng một tiếng rống hét ra.

Chiến Vân Không sắp xếp xong tất cả chạy trở về, khi nghe những lời nói này đã nhanh chóng bước vào, bụi đất đầy người không che được lòng nóng như lửa đốt vào lúc này của anh, "Tình hình như thế nào rồi, có phải do nổ làm bị thương không hay là vết thương có nặng lắm không, có cần…"

"Lão đại, anh bình tĩnh một chút, Noãn Noãn không có bị thương do nổ… Đúng lúc tim của cô ấy bắt đầu xuất hiện suy kiệt nghiêm trọng, việc này sớm hơn so với dự tính của em…"

Cố Lưu Niên nói ra những lời như thế đã dùng hết bao nhiêu mạnh mẽ trong lòng mình, thừa nhận áp lực rất lớn, bản thân mình tự hiểu nhất, biết bảo bối trong lòng của thủ trưởng Chiến chính là mạng sống của anh, tất cả của anh, nếu như Noãn Noãn có một sơ suất đoán chừng hậu quả…

"Cậu lập tức đến Cực Quang, tôi muốn nửa giờ sau phải nhìn thấy Giang Ly." Giọng nói của người đàn ông nặng nề kiềm chế, một ánh mặt trời phát sáng giữa khói bụi bao la mờ mịt, mở ra một tia hy vọng. Người đàn ông này có thể kiểm soát sự căng thẳng cũng có khả năng xoay chuyển mọi việc, sự xuất hiện của anh giống như một loại thuốc in sâu tiến vào trong máu của mỗi người.

Nhiều người thì sức mạnh lớn, nửa tiếng sau, tất cả giống như lúc ban đầu, hai chân viện trưởng run run đứng trước mặt Chiến Vân Không báo cáo tình hình của bệnh viện, nơi này có đại thủ trưởng nổi tiếng thiên hạ, ông cảm thấy càng không an toàn, nhưng người của thủ trưởng làm việc rất năng suất, chính miệng nói việc bồi thường tất cả nơi này đều tính trên người anh, lại vì chuyện như thế mà cúi đầu 90 độ bày tỏ ý xin lỗi, thật ra nguyện vọng lớn nhất của viện trưởng chính là bọn họ có thể rời khỏi, mỗi lần chỉ cần có thiên kim thị trưởng xuất hiện thì không có chuyện gì tốt.

Chuyện Giang Niệm Tình bắt cóc Noãn Noãn không liên quan đến Giang Ly, không những thế, anh ta còn nghiên cứu thuốc chế tạo cho Noãn Noãn, Chiến Vân Không tin tưởng mắt nhìn người và sự phán đoán của mình, nếu như anh không nhìn nhầm thì Giang Ly vẫn là người có thể tin được, nhưng lòng người là thứ khó đoán nhất, mỗi giây mỗi phút đều có thể thay đổi, biết đâu một giây trước mọi người vẫn là bạn bè, sau một giây có thể trở thành kẻ thù cũng không chừng.

Khi Giang Ly thấy Noãn Noãn không hề có sức sống nằm trên giường màu đen, làm nổi bật vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt của cô, cơ thể gầy gò teo nhỏ, dưới chăn cũng không có sự lên xuống của tim đập, còn tưởng rằng cô đã ngừng thở rồi đấy. Mỗi lần nhìn thấy cô đều là nụ cười sáng rực, thoáng chốc đã yên tĩnh, chớp mắt lòng ngực của anh ta đau đớn.

"Thuốc của cậu có thể duy trì trong bao lâu." Chiến Vân Không sốt ruột mở miệng hỏi, nếu như tìm được nghi phạm mười năm trước, Noãn Noãn có phải sẽ bình yên vô sự không. Vốn không ôm hy vọng quá lớn, anh chỉ hy vọng tìm được người trước khi thuốc của Giang Ly có thể duy trì mạng sống của Noãn Noãn, cũng không té xỉu giống như tối nay.

Cây kim đâm vào tĩnh mạch mu bàn tay của Noãn Noãn, khi đẩy vào có vẻ hơi đau làm cho Noãn Noãn đang ngủ cảm thấy khó chịu, tim suy kiệt mà chỉ có người già mới có căn bệnh này, nhưng trong thân thể nhỏ này của cô giống như có loại dây leo quấn chặt làm thay đổi tất cả hô hấp của cô.

Ngoài hành lang đã được người dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ, hai người đàn ông hút thuốc mặt đối mặt thất thần đứng lặng trước cửa, khói trắng ở trên không nở ra thành nhiều đóa rực rỡ, từng nỗi ưu thương quấn lấy Chiến Vân Không, trong lòng như có cơn sóng dâng lên, tháng sáu ôn hòa như xuân về hoa nở, mà tháng chạp lại là trời đông giá rét lạnh thấu xương mọi vật ngủ đông, tàn thuốc cháy hết rơi xuống sàn gạch sạch sẽ, tay run một cái sẽ có vô số tro giống như cánh hoa đang yên tĩnh ở trên cây bị gió thổi qua nên bồng bềnh lay động.

Lại đưa cho anh một điếu thuốc, nhưng bị Chiến Vân Không xua tay từ chối, anh là một người đàn ông có lực khống chế rất mạnh, mùi vị còn lưu ở trên môi chưa tan đi, anh suy nghĩ rất nhiều chuyện, tuy Noãn Noãn không thích mùi thuốc lá nhưng cô gái nhỏ chưa từng nói cô chán ghét, nhưng mỗi lần ngửi thấy mùi thuốc lá, cô sẽ thoáng chốc nhăn mặt, sau đó cố gắng điều chỉnh hơi thở ráng sức làm mình thích hợp, không ai biết cô có bệnh chướng ngại về hô hấp, nhưng tất cả động tác nhỏ mà người khác không dễ dàng thấy được thì anh lại nắm bắt được trong chớp mắt, từng cái cau mày, liếc mắt, nhếch miệng, anh đều cảm thấy khi đó cô là tất cả hạnh phúc và tương lai xinh đẹp nhất trong thế giới của anh.

"Noãn Noãn tạm thời ổn định, nhưng tôi không chắc chắn khoảng cách biến chứng lần nữa của cô ấy là bao lâu."

"Ý của cậu là chất độc ở trong cơ thể cô ấy sẽ phát tán sớm, tôi cần một lời giải thích." Một người đàn ông vô cùng xem trọng quá trình và kết quả không cho phép bất cứ chuyện gì phá vỡ tất cả kế hoạch của anh, giống như bây giờ, Cố Lưu Niên đang kiểm tra sức khỏe của Noãn Noãn, báo cáo nói bây giờ là thời kỳ ủ bệnh của loại độc này, chưa xảy ra tình trạng gì trừ phi là phát tác, khi Noãn Noãn ở chỗ bia mộ cũng chính là lúc khó chịu mấy tiếng đồng hồ do chất độc không biết tên nhưng cô không nói cho bọn họ biết, cô cho rằng chỉ là do cơ thể không khỏe thôi.

Anh ta có thể nói là bởi vì anh ta mà người chị gái đầy thù hận làm ra chuyện tốt này không, thật muốn nói như thế! Anh ta cũng là một sát thủ một quái vật máu lạnh không hơn không kém, chọt một ngày mở mắt ra, nỗi thù hận trong thế giới của anh ta chọt biến mất, tối tăm và ràng buộc chẳng biết lúc nào bị phá vỡ thành khe hở, có một tia sáng xuyên vào, trái tim chưa từng có ánh sáng chốc lát lại ấm áp làm tan chảy băng lạnh, anh ta thấy được Thiên Đường hay là ảo giác, là nơi mà anh ta luôn tìm kiếm.

Giang Ly không châm điếu thuốc, ngón tay vuốt vuốt, liếc mắt, con ngươi Chiến Vân Không dừng lại ở trên ngón tay của anh ta, nửa giây sau tầm mắt lại dời đi.

"Bởi vì trước đó cơ thể của cô gái nhỏ bị thương quá lớn, mất máu quá nhiều dẫn đến bị choáng hôn mê cộng thêm việc anh vừa truyền máu cho cô ấy, một loạt quá trình dẫn đến chất độc trong cơ thể sản sinh ra trình tự tự bảo vệ phục hồi, hoán đổi máu cũng không có mang nó đi mà máu mới truyền được lại càng trầm trọng hơn vì hoàn cảnh sống nhờ vốn chưa thích ứng được."

Ai có thể nghĩ tới máu của cô gái nhỏ là máu gấu trúc hiếm thấy, không dễ dàng bị tế bào bên ngoài ngấm vào, cho nên rất nhiều năm trôi qua, chất độc vẫn dừng lại và trong trạng thái ngủ đông, nhưng một vết thương đã làm thức tỉnh nó, nét mặt vẫn bình thường như cũ lại là nỗi hối hận chua xót, dường như ghim chặt rất sâu vào cổ của anh, rất chặt rất chặt, giống như cơn mưa lớn tầm tã cuồn cuộn chảy trong máu anh làm nghẽn hô hấp, cổ họng của anh nghẹn lại, tựa như bờ đê bị lũ quét, đau đớn tuôn ra nhưng làm thế nào cũng không ngăn được, hận sơ suất của bản thân mình, tại sao mình không phải là người chịu phát súng đó, hận có rất nhiều loại mà tổn thương về tâm hồn còn mãnh liệt hơn cả thân thể.

Nhưng có một ngày, một cô gái từ trên trời giáng xuống không tiếng động chen vào thế giới chưa từng có phụ nữ tồn tại của anh.

"Tôi tin tưởng chính là tôi còn có Noãn Noãn, nếu như các người đồng lòng và cùng một mục tiêu, cậu ra tay thì tỷ lệ thành công gấp trăm lần Giang

Niệm Tình, thậm chí cậu có thể giết Noãn Noãn vào ngày cô ấy nhập học, chỉ bằng việc cậu thích Noãn Noãn, cậu nhất định sẽ không ra tay, còn có cậu là người bình thường về tâm lý, mặc dù cậu cũng là ác ma giết người không chớp mắt, đều là người đáng chết, không ai muốn thương hại, cậu biết tại sao tôi nhờ cậu nghiên cứu thuốc giải độc này không?" Chiến Vân Không không nhìn anh ta, đưa mắt nhìn bầu trời đêm, tựa như thấy được cảnh buổi tối tức cười hai người gặp nhau, có những ký ức đã vô tri vô giác khắc sâu vào trong lòng.

Giang Ly đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, còn tưởng rằng mình che giấu rất kỹ, không ngờ có người còn thâm sâu như anh ta, người đàn ông trước mặt có lòng dạ rất sâu nặng luyện thành tính ngang ngược và kiêu ngạo như anh bây giờ. "Thì ra là thủ trưởng Chiến đã rõ tôi như lòng bàn tay rồi."

"Đúng vậy." Không khách sáo trả lời anh ta.

"Loại thuốc này nếu bị thông qua con đường bí mật sản xuất một lượng lớn sẽ làm cho toàn bộ Cổ Thành lâm vào khủng hoảng, e là sẽ giống như Resident Evil lan ra toàn bộ thế giới." Tiến sĩ sinh vật học Giang Ly rất rõ tính nguy hại của loại độc này, ngay cả anh ta cũng không chắc chắn có thể chế tạo thuốc giải.

Trên gương mặt trắng lạnh lùng chợt lóe lên sự tán thưởng, đôi mắt của anh ảm đạm rất lâu. Không để lại dấu vết khẽ nâng khóe miệng, vỗ bả vai cứng ngắc của Giang Ly, anh ta còn đang trong kinh ngạc khi bị nhìn thấu, Chiến Vân Không đã rời khỏi.

Lại ngủ hai ngày, hai ngày này tất cả mọi người đang bận rộn chân vắt lên cổ, An An có nhiệm vụ chăm sóc Noãn Noãn, ba ngày trước Tết, tất cả mọi người ôm nỗi lo sợ, cũng không biết Tiểu Noãn Noãn có tỉnh lại ăn tết đoàn viên không, nóng lòng nhất là mấy người phụ nữ, mắt của Mộ Thanh Nhi sưng hồng, Đường Đóa cũng không có tốt hơn bao nhiêu, trên mặt còn vương hai hàng nước mắt rõ ràng, cổ họng của Bạch Diệu khàn khàn, không phải khóc vì cãi nhau với Cổ Thanh Dạ, bây giờ nói chuyện cũng không nói nên lời, còn An An thì hai ngày không chợp mắt, vành mắt còn đen hơn cả trong tranh, nhóm người phụ nữ thì gầy gò mà đám đàn ông thì râu ria xồm xoàm, một chữ suy sụp hoàn toàn miêu tả được trạng thái tinh thần không phấn chấn, ủ rũ của mỗi người bọn họ bây giờ.

Lam Hi chần chừ ở ngoài cửa, căng thẳng che miệng sợ bản thân mình lộ ra âm thanh, lấy hết can đảm cuối cùng bước chân đi đến, ác mộng quấn lấy ở trong lòng không ngừng hành hạ bà vốn ý chí không hề kiên định, xe đậu ở dưới lầu bệnh viện khoảng chừng một tuần, ngay cả ngày đó khủng bố bất ngờ đánh ập đến, bà cũng có mặt ở hiện trường cùng trải qua trận sinh tử bức người, bà cũng nắm rõ toàn bộ chuyện xảy ra trên lầu.

Ở trong điện thoại nghe Mộ Thanh Nhi khóc lóc kể lể, từng tiếng thảm thương gào ghét làm vỡ nát toàn thân Lam Hi, máu khô lại biến thành một thanh kiếm sắc nhọn, xuyên vào trong tim phá hủy hết tất cả. Đau quá, thật sự đau quá, bà gắng gượng nâng khóe môi, tự giễu, đây có phải là tự làm tự chịu không, lúc trước bà ích kỷ vứt bỏ đứa con để đổi lấy cái gì. Hai người chỉ cách một cánh cửa nhưng không thể vượt qua được, gần trong gang tấc nhưng không thể chạm vào.

"A, dì Lam đến rồi sao không đi vào." Đường Đóa vừa mới đi rửa chén quay trở về, tay cũng dính chút nước ẩm ướt, không có cách nào kéo bà đi vào, kêu to về phía phòng, "Mẹ, dì Lam đến rồi!"

Vốn không muốn nhìn lặng lẽ rời đi, chỉ liếc mắt thôi cũng làm bà hài lòng nhưng sẽ khiến bà tưởng nhớ lòng khổ sở không dời mắt được, bị Đường Đóa phát hiện cũng rất tốt, nhân tiện gật đầu đi vào phòng, Thiên Lý nhận lấy hoa quả và đồ dinh dưỡng trong tay bà.

"Toàn bộ phần diễn của em quay xong hết rồi hả?" Mộ Thanh Nhi cầm khăn nóng nhẹ nhàng lau mặt cho Noãn Noãn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lam Hi cau mày mang theo sự đau lòng, cười đưa khăn lông, "Ôi, chị đau bụng quá, Lam mau thay chị lau khô mồ hôi trên mặt cô gái nhỏ này đi, chị trở về sẽ kiểm tra."

Lam Hi sửng sốt, nhìn khăn lông còn bốc hơi nóng ở trong tay, nhìn về phía đứa nhỏ, tay bà lại run run khăn thiếu chút nữa rơi xuống, chợt tay trái giữ tay phải lại, cười khổ, lại ở trong tình huống này đối mặt với đứa trẻ mà mười tám năm trông ngóng nhớ đến.

Khăn lông mềm mại rất giống đôi tay của người mẹ, tràn đầy thần bí và ấm áp, lau từ trán đến cổ của Noãn Noãn, trong mơ Noãn Noãn không nhìn thấy rõ gương mặt của mẹ, chỉ có thể ngẩng đầu lên tay nắm mẹ lại, sau đó đột nhiên trời tối mẹ bỏ cô lại, từ yêu thương biến thành hung ác kỳ dị, xoay người chạy về phía vách núi…

"Mẹ!" Chợt ngồi thẳng người sống lưng yếu đuối vẫn còn trong kinh hoàng run rẩy, không nghĩ đến nhìn thấy Lam Hi ở trước mặt, cô quát làm Lam Hi sợ đến mức cứng đờ, tất cả động tác dừng lại, khăn lông rơi xuống đất. Lúc này, nhiệt độ trong người giống như một khối băng hung hăng đập nát tất cả phòng tuyến ở trong lòng, cô phát hiện ra rồi sao? Không nói ra nhưng không có nghĩa là cô không biết.

Chiến Vân Không vừa mới vào cửa nhìn thấy cảnh này nhanh chóng bước tới ôm Noãn Noãn vào trong lòng mình, trông thấy cô tỉnh lại nên vui mừng và cũng bị tiếng gọi mẹ kia của cô dọa sợ, nhóc con ngốc này nằm mơ nói mê sảng đây, "Dì Lam, xin lỗi ạ, Noãn Noãn vừa mới tỉnh có thể tinh thần vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, ngại quá." Cưng chiều cúi đầu hôn lên trán của cô, nụ hôn kia làm trái tim của Noãn Noãn đang đập loạn chợt quay về chỗ cũ. Không để ý đến làm nũng trong ngực kiên cố rộng lớn của anh che mưa che gió vì cô, khuôn mặt trắng bệch vùi vào lồng ngực anh cọ xát, ngẩng đầu ngại ngùng rầu rĩ nói, "Dì Lam, xin lỗi ạ, con không cố ý!"

Không phải cố ý! Đúng, bà làm gì mà có tư cách được nghe cô gọi một tiếng này, cuộc sống bây giờ mới đúng là thuộc về cô, mình chẳng qua là một người đi đường lướt qua trong cuộc sống của cô. Nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình thường, vuốt ve Noãn Noãn, ánh mắt ấm áp, "Còn khách khí với dì Lam làm gì, nếu Vân Không đã trở về rồi thì dì đi trước, buổi tối còn có một vai diễn, chờ Noãn Noãn dưỡng tốt thân thể thì dì Lam sẽ đến làm đồ ăn ngon cho con."

Người tham ăn nghe đến đồ ăn mắt liền sáng lên, "Dạ, con còn chưa thử qua tay nghề của dì Lam đấy, rất chờ mong ạ."

"Chờ mong thì phải nghỉ ngơi cho tốt, dì hy vọng lần tới đến thăm nữa sẽ là một Noãn Noãn khỏe mạnh hoạt bát." Lam Hi trìu mến nhéo khuôn mặt nhỏ

bé của Noãn Noãn, xoay người đi nhanh ra khỏi phòng bệnh đóng cửa lại, tiếng đóng cửa phá vỡ bức tường mà bà khó khăn dựng lên, thứ chảy ra trong ngực không phải là máu mà là nước mắt chua xót, cứ như vậy là tốt rồi, đứng xa xa nhìn cô cũng rất tốt, còn cầu xin cái gì nữa, như thế là đủ rồi, chỉ có thể nói xin lỗi với cô, nếu như có kiếp sau bà nhất định sẽ bồi thường.

Cô gái nhỏ bị bệnh, sau khi tỉnh lại thì ôm Chiến Vân Không không buông, Chiến gia muốn đẩy cô ra gọi Cố Lưu Niên qua đây kiểm tra trước, nhưng Noãn Noãn vẫn ôm chặt không buông, "Mau buông tay." Người đàn ông đã khẽ tức giận.

"Em không, em không buông tay, có phải anh không muốn em nữa không, có phải anh chê em phiền không." Giống như chú chó nhỏ không có xương ngẩng đầu run rẩy, ánh mắt sáng rực lạ thường mang theo vẻ ngang ngược và tùy hứng.

Trừng mắt nhìn anh, hai ngày không gặp lại đẹp trai nữa rồi, người đàn ông này đi đến đâu thì gây họa đến đó, tuy nói cô nằm trên giường ngủ hai ngày, nhưng lỗ tai lại rất tốt, cô y tá nhỏ ngượng ngùng nói thủ trưởng Chiến đẹp trai anh tuấn bức người ra sao, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, là con cưng của Thượng Đế, là cực phẩm của trần gian…. Chỉ còn thiếu là bổ nhào lên thôi, cô chính là vợ chính thức nằm vô dụng ở đây sao, ngẫm lại là tức giận, cũng không biết khiêm tốn một chút, khiêm tốn thì các anh có khó khăn sao!

"Muốn mẹ rồi sao!" Chiến gia đổi chủ đề, biết rõ cô đang giở tính tình giận dỗi, cũng không nói ra, dù sao trời có sập xuống thì cũng có anh gánh vác còn sợ gì nữa, chỉ sợ cô không tỉnh lại không ồn ào chỉ yên lặng, Chiến Vân Không sẽ sợ hãi đấy.

"Đừng có chen ngang, trả lời câu hỏi của em, là em hỏi trước mà!"

"Được, vậy anh sẽ ôm em đến trời sáng ôm nhau đến mãi mãi, vừa đúng rất lâu rồi anh chưa ôm em ngủ, nhớ muốn chết."

"Cầm thú, cách em xa một chút." Hoàn toàn ngược lại, chủ động hiến thân còn bị cô nhóc ghét bỏ, muốn cho thủ trưởng Chiến một gậy, người chán ngấy không giống như trước kia, Noãn Noãn vừa rời khỏi là người đàn ông đã muốn quấn chặt trong ngực muốn đè xuống giường, lại bị đè không thể động đậy, đôi mắt nâng lên chớp chớp, mày nhíu lại khẽ nói, "Buông ra, em muốn đi tiểu."

"Tại sao gọi Lam Hi là mẹ." Không có ý buông tay, mặt Chiến Vân Không nghiêm túc, câu hỏi này anh vừa nghĩ đến, thật ra lúc Lam Hi lau mặt cho Noãn Noãn thì anh đã trở lại, đứng bên ngoài không quấy rầy bọn họ, Lam Hi xen lẫn đau lòng và yêu thương, anh nhìn không hiểu có rất nhiều cảm xúc, dường như là thiếu nợ dường như là nhớ, đau lòng kia xuất phát từ trong tim, nước mắt kia không phải là giả vờ, môi mấp máy anh không không nghe bà nói gì, tất cả hành động và vẻ mặt của bà đâu phải xuất phát từ một người dì, cũng không thể trách anh suy nghĩ nhiều, bây giờ Chiến Vân Không không tin tưởng rất nhiều người, thường người quen thuộc nhất chính là người nguy hiểm không thể ngờ được nhất.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thủ trưởng, cầu xin đứa bé!

Edit: Tịnh Hảo

Ngày mai chính là Tết, sau sự việc tự té xỉu xảy ra lần trước, sức khỏe Noãn Noãn khôi phục bình thường coi như tạm ổn, Chiến Vân Không sốt ruột nhưng trước mặt cô gái lại là biểu hiện bình tĩnh, tâm tình và cảm xúc tốt là cách điều trị quan trọng, thuốc của Giang Ly dường như có tác dụng, đến nay vẫn chưa xuất hiện bất kỳ phản ứng không tốt nào, điều này làm cho Giang Ly càng muốn đi sâu vào việc nghiên cứu tìm thuốc giải độc, anh ta muốn hoàn thành trước khi Giang Niệm Tình phát hiện, đánh úp chẳng qua chỉ là một khởi đầu, anh ta hiểu rất rõ lòng của cô ta ngoan độc, hung bạo hơn bất cứ loài dã thú nào trên thế gian này, khát máu đã trở thành niềm vui và buông thả lớn nhất của cô ta.

Cố Lưu Niên nói có thể trở về nhà ăn Tết, nhưng toàn bộ hành trình anh ta nhất định phải đi cùng, bên mình là một bác sĩ, cười mình lúc nào thì biến thành suy yếu như thế này rồi, có cận vệ còn có bác sĩ theo bên mình, trái phải đều có người đi theo, là hạnh phúc hay là bất hạnh đây, trước kia là một cô gái khỏe mạnh cường tráng, bây giờ là dáng vẻ gì?

Gió vừa thổi, đi bộ còn có thể té ngã, mặc quần áo ít liền lạnh run lẩy bẩy. Tựa như sóng biển cuồn cuộn nổi lên, bọt sóng quay cuồng giống như nước xoáy vô lực mềm nhũn, mình như vậy là điều cô ghét nhất.

Nhưng mỗi ngày cô đều mỉm cười, cơ thể càng khó chịu cô càng cười rực rỡ như ánh sáng, sức khỏe của mình thì mình là người rõ nhất, nhưng cô không muốn làm cho Chiến Vân Không thêm phiền toái, bây giờ anh đủ bận rộn lại còn vì mình mà trở mặt với Tổng Lý, làm một quân tẩu cô phải giống như một người quân nhân có ý chí vững chắc và tinh thần bất khuất, mặc kệ lên núi hay lao xuống biển lửa, bò qua núi tuyết hay là đồng cỏ, cô vẫn có thể vượt qua tất cả, hừ hừ.

Bên trong phòng sách ở nhà cổ của Chiến gia.

Không khí không tốt lắm, kết quả điều tra những người nào đó rất ngoài dự đoán của anh, thân thể cao lớn đứng lặng trước cửa sổ trong veo, ngoài cửa sổ yên tĩnh, sương mù dày đặc u ám, sắc trời lờ mờ như đang trong cơn mê mang, chỉ nhìn thấy phía trước mù mịt, cây khô héo suy tàn bị gió lướt qua làm lung lay theo, bông tuyết gom lại rất dày do rơi mấy ngày liền, lúc này tuyết đã ngừng, nhìn cơn gió không biết thổi đi đâu, lòng của anh cũng bay theo nó, cảnh rất đẹp, đẹp đến không chân thật.

Chiến Vân Không nhắm mắt lại, mệt mỏi làm cho máu trong cơ thể chảy chầm chậm, mạch đập cũng kém, không mạnh mẽ như trước kia, anh dường như càng hiểu ra một chuyện, anh phải sống như thế nào mới có thể trơn tru, lòng anh đã khô héo rồi.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Lão đại, dưới lầu có khách tới rồi." Cổ Thanh Dạ dùng từ ngữ mập mờ nét mặt rất cứng ngắc, còn có chút chán ghét.

"Ai?" Chưa lấy lại tinh thần, chỉ là một chữ đã lạnh lẽo làm đầu Cổ Thanh Dạ muốn nổ tung.

“Anh đi xuống thì biết thôi, còn có mẹ nuôi nhiệt tình đón tiếp người ta, kêu anh mau xuống lầu, báo cáo đã xong.”

Không biết có phải Cổ Thanh Dạ cố ý dùng vẻ mặt rất nghiêm túc chào theo kiểu quân đội hay không, sau đó xoay người đạp cửa.

Không phải anh ta dằn mặt Chiến Vân Không mà là đúng lúc trên hành lang có một trận gió thổi vào dùng lực đóng cửa lại, âm thanh lớn đến mức anh ta vội vàng ‘chuyển nhà’ chạy trốn.

“Rất nhiều năm không gặp, dì còn tưởng rằng tin tức kia… Haizz, bây giờ thì tốt rồi, gặp lại con thật tốt, không ngờ sau khi nữ thủ trưởng xinh đẹp nhất bộ đội đặc chủng giải ngũ lại là giáo viên dạy tiếng Anh của Noãn Noãn chúng ta, con nói xem đây không gọi là duyên phận thì gọi là gì, mau mau uống một ngụm trà nóng đi cho cơ thể ấm áp, mấy ngày nay trời lạnh còn chạy tới đây có phải là phí sức không.”

Mộ Thanh Nhi khách sáo châm trà rót nước cho Bạch Nguyệt Oánh, quản gia đã bưng các loại đồ ăn ngon lên, cho dù ai cũng không nhìn ra được vẻ chán ghét đã đạt tới cực hạn mà bà giấu dưới đáy mắt.

Là nữ bá vương trên thương trường, lòng dạ thâm sâu hơn cả đàn ông nhưng bà vẫn thiện lương, trắng đen rõ ràng, thích chính là thích, không thích thì ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, tuy bà chán ghét Bạch Nguyệt Oánh nhưng ngoài mặt vẫn tâng bốc cô ta tán thưởng cô ta, chỉ vì trong mắt bà, Bạch Nguyệt Oánh là người phụ nữ đáng sợ hơn cả yêu ma quỷ quái, nhìn bóng dáng thôi cũng nhìn ra được tới đây là có mục đích, không thể không cảnh giác.

“Dì, dì quá khách khí rồi, con trở về cũng đã lâu, hôm nay mới đến thăm dì, nói như thế nào cũng là con không tốt.” Bạch Nguyệt Oánh giơ tay nhấc chân đều lộ ra sự ưu nhã, không biết hoàn cảnh xuất thân của cô ta đều sẽ bị khí chất quý tộc phát ra từ toàn thân của cô ta đánh lừa ánh mắt.

Đôi mắt không để lại dấu vết quét qua trong phòng khách trang nhã phong cách cổ xưa, khóe miệng vẫn giữ vững nụ cười giống như lúc cô ta vừa mới vào cửa, không nhiều cũng không ít cảm thấy vừa đủ, tất cả ở nơi này nên là thuộc về cô ta, bao gồm cả người đàn ông mà cô ta yêu mười năm đang đi xuống từ trên cầu thang, mỗi lần nhìn thấy anh, tim của cô ta vẫn nhảy lên cho dù bao nhiêu năm đi qua, tại sao con tim này vẫn chưa chết, mỗi lần bị tổn thương bao nhiêu thì cô ta càng yêu anh bấy nhiêu, đuổi theo bước chân của anh mười năm, cô ta rất cố gắng rất nỗ lực làm mình càng trở nên mạnh mẽ, có thể đứng bên cạnh anh là ước mơ cả đời của cô ta, mặc kệ gió táp mưa sa hay là sấm sét cũng không thể phá vỡ được bức tường mơ ước vững chắc của cô ta, té thì đứng lên, ngã đau thì lau khô nước mắt lại đứng lên nữa, tiếp tục chạy theo bước chân kia, anh chính là mặt trời của mình, không có anh thì mình sẽ chết trong bóng tối, ánh mắt lưu luyến ở trên người đàn ông, nóng bỏng như thế, ánh mắt sáng rực như thế, cười mình thật là ti tiện, mười năm cố chấp đổi lấy ánh mắt chán ghét và vẻ mặt phiền chán, xa lạ và lạnh lùng của anh, Chiến Vân Không, anh có biết không, dù một cái quay đầu nhìn lại của anh cũng làm cho em cảm thấy có sức sống tiếp tục yêu, anh là hạnh phúc lớn nhất của em.

“Vân Không à, mau nhìn xem ai tới.” Mộ Thanh Nhi đứng dậy kéo con trai giống như cộc gỗ đứng ở cầu thang, thằng nhóc chết tiệt này giả bộ cái gì, bà thông minh một đời tại sao sinh ra một đứa con trai lạnh như băng như cục sắt không thông suốt vậy, haizz!

Lén túm chặt góc áo của anh, dùng vẻ mặt như muốn nói với anh, con nói một câu được không, đừng để cô gái nhà người ta chết khô ở chỗ này, mẹ đây rất lúng túng.

“Mẹ, mẹ không có chuyện gì chứ?” Chiến Vân Không cố ý giơ tay xoa nhẹ lên trán của Mộ Thanh Nhi kiểm tra nhiệt độ, bây giờ động tác này đã thành thói quen, mỗi đêm tỉnh lại anh đều phải sờ trán của Noãn Noãn xem có phỏng tay hay không, có dấu hiệu phát sốt gì không, mỗi đêm lo lắng cũng chính là lúc mình yếu ớt nhất, cả đời này mỗi người chỉ có một lần được sống, mà Noãn Noãn chính là cuộc sống của anh.

Trừng mắt liếc anh một cái, véo lên bắp thịt cứng chắc của con trai ở sau lưng, ngoài cười nhưng trong không cười, “Con nói cho mẹ một câu chào hỏi đi!”

“Không thoải mái chỗ nào thì đi khám bác sĩ có biết không ạ?” Ôm bả vai của mẹ cùng đi đến trước mặt Bạch Nguyệt Oánh, “Sao không về quê ăn Tết?” Một câu lạnh nhạt như nước giống như một dòng nước ấm chảy vào đáy lòng của Bạch Nguyệt Oánh, hơi thở ngọt ngào tràn đầy toàn thân cô ta.

Khóe mắt cong cong, cười xinh đẹp, "Đây chính là nhà của em."

Cô là đứa trẻ xuất thân từ nông thôn, trước mười tuổi cô sống ở trong một thôn trang nhỏ hẻo lánh, chưa từng ra ngoài, chưa từng đi đến thành phố lớn, cô ta từng cho rằng nơi này chính là Thiên Đường đẹp nhất, cô ta sẽ sống ở chỗ này cả đời, nhưng thiên tai thảm họa đột nhiên đến, một trận mưa xối xả lũ bất ngờ phá hủy thôn xóm, cô ta mất đi cha mẹ, cô ta trèo lên trên cây sống được hai ngày một đêm, cuối cùng cô ta không chống đỡ nổi, cơ thể và tinh thần suy yếu, trong lúc rơi xuống nước chợt giống như mình trông thấy một anh trai chạy tới kêu to với cô ta, nói cô ta chịu đựng, sau đó thì cái gì cũng không biết.

Trận lũ kia đã phá hủy quê hương của cô ta, sau này nghe nói có người bỏ vốn xây dựng nơi đó lần nữa, về sau cô ta cũng có trở về thăm quê, tiến vào bộ đội đặc chủng có thể là trời đã định trước, cô ta được Chiến Thiên Kỳ coi trọng chọn vào bộ đội đặc chủng, là nữ binh duy nhất, quan trọng nhất là chịu khó chăm chỉ, cô ta là một kỳ tài hiếm có về chiến lược, là đối tượng thầm mến trong lòng của rất nhiều đàn ông, nhưng vẫn chung tình với Chiến

Vân Không.

Tất cả mọi người cho rằng bọn họ là một đôi xứng nhất, cho là bọn họ sẽ ở cùng nhau, nhưng chỉ là cách nghĩ từ một phía của mọi người thôi, từ đầu đến cuối Chiến Vân Không xa lánh Bạch Nguyệt Oánh, chưa từng lộ ra nụ cười với cô ta, cho đến khi Tinh Tiểu Noãn xuất hiện, trước đó Bạch Nguyệt Oánh cũng cho rằng anh là như thế này, một người đàn ông mặt lạnh, thật ra không phải vậy, thật ra anh biết cười, biết dịu dàng, nhưng người kia không phải là cô ta.

Ký ức rất tốt đẹp, vừa hận vừa tổn thương, tâm tư trở về hiện thực, nhìn thấy anh vẫn là mặt lạnh lùng và giễu cợt, "Cô nên hiểu cô vốn không thuộc về nơi này, hà cớ gì phải khổ sở đấu tranh gì, tìm người đàn ông yêu cô sinh con dưỡng cái mới đúng là việc mà người phụ nữ cả đời này nên theo đuổi, cô cảm thấy sao hả cô Bạch."

Bưng ly trà của Mộ Thanh Nhi lên, khẽ nhấp một hớp, hai chân đan chéo vào nhau tao nhã, áo len bình thường màu đen cổ chữ V như phô bày tất cả nét đẹp cơ thể của anh còn hơn cả người mẫu, đùi hẹp, quần tây vòng quanh hai bắp đùi thon dài, gương mặt anh tuấn rét lạnh mang theo sự châm biếm liếc nhìn cô ta bằng nửa con mắt, như nói với cô ta, đừng uổng phí sức lực nữa, cô làm tất cả mọi thứ đều chỉ uổng công, cô như vậy chỉ càng làm cho tôi chán ghét cô.

Bạch Nguyệt Oánh sững sờ không nghĩ tới anh sẽ nói những lời này, ngơ ngác nhìn anh, ngay cả Mộ Thanh Nhi cũng chưa phản ứng được thằng nhóc này muốn làm gì, cũng không lưu lại chút mặt mũi cho con gái nhà người ta, bà tươi cười vội giảng hòa bưng chén trà lên chặn miệng của Chiến Vân Không lại, "Oánh Oánh à, ngày nào đó dì giới thiệu cho con mấy thanh niên anh tuấn tài giỏi lại đẹp trai, lại đây ăn một miếng bánh Mousse đi, đây chính là bánh ngọt dì đặc biệt mời đầu bếp của nhà ăn nước Pháp trở về làm đấy."

"Cảm ơn dì, nhưng thật sự con ăn không nổi, thời gian cũng không còn sớm, con cũng nên đi." Bạch Nguyệt Oánh lễ phép cười yếu ớt che giấu vết thương vừa bị hung hăng xé rách, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trốn vào trong thế giới của mình, lén liếm miệng vết thương, đứng dậy vẫn là nét mặt cười rạng rỡ, liếc mắt nhìn Chiến Vân Không, "Thủ trưởng Chiến, chắc anh cũng hiểu tôi, hễ là thứ tôi muốn đạt được, trước khi còn chưa có được trong tay thì tôi sẽ không vứt bỏ, Tết vui vẻ!"

Bình trà trên bàn trà vẫn còn bốc hơi nóng, bên trong phòng khách chỉ còn lại một mình Chiến Vân Không, Mộ Thanh Nhi vừa mới tiễn Bạch Nguyệt Oánh xong thì ngang tàng với anh, cưng chiều vỗ lên đùi của con trai, co giãn vô cùng tốt bắp thịt lại vững chắc, Mộ Thanh Nhi mở miệng trách móc, "Con muốn làm gì hả, không thể khách khí với Bạch Nguyệt Oánh một chút sao, một chút thôi cũng không được sao, cô gái nhà người ta thích con mấy chục năm có lỗi gì sao, nói chuyện đàng hoàng một chút sẽ chết sao, hả?"

"Mẹ muốn cô ta làm con dâu của mẹ sao?" Mặt Chiến Vân Không tối sầm nhìn mẹ, Mộ Thanh Nhi khéo nói, dáng vẻ lại luôn cười, cho dù là Nhị Lang Thần cũng rất khó nhìn thấu nội tâm của bà đang suy nghĩ cái gì, chỉ có cha của bọn họ là hiểu rõ bà nhất.

"Mẹ dám đưa người phụ nữ như vậy vào trong nhà sao, con nghĩ mẹ bị mù à, con nói đi tại sao con lại ngốc như vậy chứ, đều nói là "mẹ con liền tâm" mà mẹ với con, ngay cả một cái rắm, ngay cả một chút hiểu ngầm cũng không có." Nói lời thô tục, Chiến Vân Không khẽ nở nụ cười, vô lại gác một chân lên đùi của Mộ Thanh Nhi, nhìn bà, đưa tay chỉnh lại góc áo bị nhăn cho bà.

"Phu nhân Chiến, xin chú ý lời nói và cử chỉ của mẹ."

"Mẹ chú ý cái rắm, con trêu chọc cô ta tức giận, cô ta sẽ gây bất lợi cho Noãn Noãn của mẹ, xem mẹ làm sao trừng trị con."

"Mẹ đã biết những việc gì?" Dưới tình thế cấp bách nắm chặt vai của Mộ Thanh Nhi, ngón tay giữ chặt xương bả vai của bà, làm bà đau sợ hãi kêu một tiếng.

"Đau chết, con muốn bóp chết mẹ sao, con buông tay..... Buông tay....."

Thu lại ánh mắt như mũi nhọn sắc tối tăm, bàn tay Chiến Vân Không lấy lòng mát xa cổ chỗ mình bóp, "Nói một chút đi bà Mộ, mẹ có tin tức từ nơi nào."

Mộ Thanh Nhi sững sờ, toàn thân nổi da gà, đây là con trai bà sinh sao? Sao lại làm nũng rồi, ghê tởm quá, đây là lần đầu tiên thấy thủ trưởng Chiến thủ thỉ thùi thì, chưa quen vẫn còn có phản ứng bài xích. Đều nói cưới vợ thì quên mẹ, con dâu của bà có thể dạy đứa con trai núi băng thành… dễ thương như thế, có tính là phần quà tốt nhất mà bà đạt được trong Tết năm nay không.

"Chuyện của các con có cái gì mà mẹ không biết hả, trò bịp của đứa bé mẹ không chơi đâu."

"Quả nhiên từ nhỏ đến lớn tụi con đều bị mẹ giám sát, đúng không đồng chí Mộ Thanh Nhi." Một chân khác của Chiến Vân Không cũng gác lên đùi của Mộ Thanh Nhi, ôi, bị ghì xuống thiếu chút nữa bà không chống đỡ được, thằng nhóc chết tiệt, không bóp bà thì đè bà làm nũng hay là bỉ ổi đây, hay là tấn công yên lặng đây, quá khác thường mà.

Một đôi tay trắng nõn mềm mại mang theo sự đau lòng của một người mẹ đối với con trai, xoa xoa tay mềm mại, nắm thành đấm đánh lên bắp đùi cứng rắn của anh, "Dáng vẻ giống như người cha đã chết của con, đều rất cứng rắn, con trai nè, con nói xem tại sao nhóc con Noãn Noãn lại vừa ý con."

Mày đẹp nhảy dựng lên, "Đồng chí Mộ Thanh Nhi, con có phải là con ruột của mẹ không, con là người như thế nào mẹ không biết sao?"

"Thật đúng là không biết." Mộ Thanh Nhi nhìn trời nghịch ngợm trêu chọc gãi gãi bàn chân của anh, nhưng thủ trưởng Chiến không đau không nhột, đầu ngón chân cong lại, xem như đáp lại sở thích tà ác của mẹ già, là ý nói, mẹ nhàm chán à.

"Đã lớn như vậy còn giống như Noãn Noãn, xin mẹ nghiêm túc và chú ý lời nói." Người mẹ này của anh, là nhân vật điển hình gây đau đầu nhất trong nhà, lúc cha còn sống, mặc kệ uy phong và dũng mãnh như thế nào nhưng chỉ cần Mộ Thanh đứng ngay bên cạnh ông thì lập tức giống như chuột thấy mèo, vô cùng hiền lành, vợ đại nhân đúng là vợ đại nhân, tất cả đều lấy vợ làm trung tâm, vợ chính là Thượng Đế, lúc còn nhỏ cảm thấy cha bị vợ quản nghiêm, không giống đám đàn ông, vẫn từng cùng anh trai cười nhạo một trận, nhưng sau này từ từ hiểu ra, cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Ngước mắt nhìn Mộ Thanh Nhi quay mặt, vẫn xinh đẹp đoan trang giống như năm đó, thời gian cũng mang đi sự hào hoa phong nhã của bà, ngược lại còn làm tăng lên phong tình thanh đạm và tao nhã, đôi mắt màu đen giống như sao Bắc Cực sáng chói nhất, làn da được bảo dưỡng rất tốt, trong màu trắng lộ ra nét hồng hào khỏe mạnh, cha và ông nội thường nói bà là bảo vật duy nhất của nhà họ Chiến, một phu nhân Chiến tinh quái làm người ta nhức đầu, mà Noãn Noãn chính là hình ảnh thu nhỏ ngày trước của bà, so với mẹ chỉ có hơn chứ không kém.

Tình yêu giữa cha và mẹ là tình yêu mà anh cả hâm mộ nhất, họ không không là hai người vô tư, không phải thanh mai trúc mã, không phải bạn học cùng lớp nhiều năm, cũng không phải là tình cờ gặp nhau lại thành đôi, một buổi xem mắt duyên phận Nguyệt Lão đã nối sợi dây tơ hồng giữa hai người không quen biết nhau, một nút thắt đã nối hai người thành một đôi, thành người nhà cả đời không chia lìa nhau.

"Con trai, hôm nay mẹ nói cho con nguồn thông tin, nói thật từ năm đó ông nội con dẫn Bạch Nguyệt Oánh bước vào cửa chúng ta, bắt đầu từ thời khắc đó, mẹ liền không thích đứa bé kia, con biết vì cái gì không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì cô ta quá mức ghen tị, rất dễ dàng sinh ra hận thù, haizz, con đừng hỏi tại sao mẹ nhìn ra được, dù sao đó chính là lần đầu gặp mẹ đã có trực giác ấy đầu tiên, có phải rất đúng không." Miệng nói tay cũng không nhàn rỗi, đấm bóp chân cho thủ trưởng Chiến.

Mày nhíu lại chợt hiểu gật đầu một cái, nói. "Còn gì nữa không?"

"Không có á!" Cúi đầu nghiêm túc vê chân, đáy mắt Mộ Thanh Nhi thoáng qua một tia chột dạ.

"Nếu mẹ thần thông quảng đại như vậy, có thể tiết lộ cho con kế hoạch mới nhất bây giờ của cô ta là gì không, con sẽ có cách bắt lấy, càng nắm chắc tốt hơn, sắp xếp kế hoạch tiếp theo."

Hì hì, bà bật cười ha ha, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Chiến Vân Không, "Thủ trưởng đại nhân, đây là đang cầu xin mẹ sao, vậy mẹ có thể suy nghĩ một chút!"

Bĩu môi, Chiến Vân Không hừ nhẹ, "Xem như thế đi." Mới vừa rồi ở bậc thang, Mộ Thanh Nhi ân cần quan tâm nhiệt tình với Bạch Nguyệt Oánh, hận không thể thân thiện ôm vào trong lòng, anh nhìn thấy rõ ràng, không thể nào không bội phục tính thương nhân và chỉ số thông minh của bà, ở trước mặt người không thích cũng có thể thành thạo biểu hiện trạng thái tốt nhất của bà, đổi thành mình thì tuyệt đối không làm được, bởi vì trong thế giới của anh, chỉ có anh ra lệnh làm người khác nghe theo, một quân nhân chơi đùa với súng không cần đón ý nói hùa bất kỳ ai.

Tin chắc bà đã sớm nắm rõ bối cảnh xuất thân của Bạch Nguyệt Oánh, những chuyện kia ở trong bộ đội đặc chủng càng bị bà đào ra hong khô phơi nắng rồi.

"Giống như mẹ nói, cô ta là người phụ nữ vô cùng khôn khéo, thông minh hơn những quân lính ngốc của con…"

"Đồng chí Mộ Thanh Nhi…" Quân lính ngốc? Nói anh và bộ đội đặc chủng của anh sao? Trợn tròn mắt nhìn Một Thanh Nhi, nói bà chú ý chọn lọc từ ngữ.

"Được được được, mẹ sai rồi, mẹ tiếp tục nhé thủ trưởng." Vỗ vỗ đầu gối của con trai an ủi cơn tức giận của anh, nói tiếp, "Con nói không sai, mẹ có mạng lưới tình báo của mình, rất nhiều chuyện của các con có bao nhiêu mẹ đều nắm rõ tất cả, mẹ thu thập được rất nhiều tài liệu về Bạch Nguyệt Oánh, chi tiết tất cả bao gồm ngày đó cô ta chết, mẹ nghĩ phần trong tay mẹ là đầy đủ nhất, bây giờ cô ta là người đứng thứ hai trong quân đoàn Tử Vong, chính xác mà nói cô ta chính là lão đại…"

Đã gần tối, nhà họ Chiến vẫn đèn đuốc sáng trưng, giống như sao trên trời đều bị hái xuống, từng vì sao tranh nhau lóe sáng tô điểm ở trong sân, giống như trời đất chợt điên đảo, một biển sao được bố trí không có giới hạn.

Xe còn chưa dừng hẳn, Noãn Noãn đã bị cảnh đèn này làm kinh sợ, cô bụm miệng mắt trợn tròn, trong lòng có một chỗ nào đó sụp đổ rồi, lại chát chát khó chịu bị thứ gì đó nhét vào, phun ra hết, hốc mắt nóng rực.

Cửa xe chợt mở ra, cơn gió lạnh mang theo mùi thuốc lá dày đặc, nồng đậm cùng nhau thổi vào vây quanh cô, cô gái nhỏ cũng không biết làm sao nữa, lúc này cô muốn ôm người đàn ông, từng giây từng phút cũng không muốn chia lìa. Ông trời của cô, thế giới của cô, bến đậu của cô.

Từ trước tới nay, cô là người nghĩ gì thì làm đấy, lập tức nhào vào trong ngực của Chiến Vân Không, cảm giác vô cùng an toàn, đầu cọ xát, "Thủ trưởng, cầu xin đứa bé!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Cởi quần bông ra!

Edit: Tịnh Hảo

Trong ngày trời đông giá rét, Chiến Vân Không vững vàng tiếp được cô gái bổ nhào vào anh, Noãn Noãn mặc đồ dày cộm nên hành động thật vụng về, ngây ngô giống như gấu koala ôm chặt lấy, cây đại thụ cao ngất trời này chỉ thuộc về cô, anh vươn nhánh cây xanh tươi ra chỉ vì che cả thế giới cho cô, không nguy hiểm không có hoảng sợ, không có gió lạnh.

Người đàn ông thân mật vuốt vuốt tóc rơi trên gò má để ra sau tai, "Sao mới trở về?"

Giọng nói hơi không vui, đợi cô gần ba tiếng, ở bệnh viện, Cố Lưu Niên kiểm tra sức khỏe cho cô hết lần này đến lần khác, sau đó cùng chờ kết quả, sau khi tất cả số liệu của mỗi lần đạt yêu cầu, cô mới được cho phép có thể về nhà ăn Tết, mà hôm nay Chiến Vân Không buộc lòng phải ở nhà mở tiệc với mấy người già trong tập đoàn, lại thấy người không nên xuất hiện, nhưng mà tâm tình cũng không bị dao động, đánh và cấu véo lẫn nhau với mẹ, trong kế hoạch mọi ra rất nhiều tin tức làm người khác kinh ngạc, nhớ tới trong lòng không khỏi thấy buồn cười, rốt cuộc năng lực làm việc của người dưới tay mình vẫn chưa tốt, phải tăng cường huấn luyện, hay là cấp dưới của mẹ quá mạnh, nhưng mà cũng không quan trọng, bây giờ quan trọng nhất chính là người một nhà vui vẻ ở cùng nhau, không quan tâm chuyện đời rối rắm, sau khi lẳng lặng ăn một bữa cơm uống một ngụm trà thì ôm vợ ngủ, trong màn đêm ngôi sao chợt biến mất.

Từ lúc nào, anh rất muốn nhàn rỗi, sống ngày yên tĩnh không trói buộc không gò bó.

Sờ vào mông của Noãn Noãn, đi vào trong nhà, bàn tay không đứng đắn ngắt lòng bàn tay dày, chân mày nhíu lại, "Cô nhóc, em mặc đồ gì mà dày như thế này."

Ách… Sao cô có thể nói là để phòng bị sói lang, nhà thiết kế Thiên đã đặc biệt đo lường cơ thể chế tạo ra quần áo có công dụng mới nhất cho cô, dùng ngón chân thôi cũng có thể nghĩ đến vẻ mặt thối của thủ trưởng đại nhân, một tay bắt lấy mông của vợ mình đều là vải bông, ồ, trong lúc giật mình rốt cuộc cô hiểu phòng bị "soi lang" này là phòng bị ai rồi.

Cười ha ha cơ thể lại trèo lên thêm mấy tấc, mũi nhỏ đụng vào mũi thẳng đứng của anh, "Báo cáo thủ trưởng, đây là đại thiết kế Thiên tự tay thiết kế chế tạo ra quần áo phòng hộ." An An, tớ chỉ nói thật thôi, về phần thủ trưởng hiểu như thế nào vậy thì để cho anh tự phát triển trí tưởng tượng thôi.

"Phòng ai?" Đồ quỷ nhỏ lại chơi đùa mánh khóe gì đây, trời rất lạnh trừ phòng lạnh thì mặc áo bông áo lông ra còn có thể phòng cái gì hả, trên mông cô thôi đã rất dày rồi, là sợ mông cô bị lạnh hay là…

"Báo cáo thủ trưởng, anh thông minh như vậy lại đoán không ra sao, chúng ta mau vào nhà đi, em sắp chết rét rồi—." Kéo dài giọng làm nũng, mùi vị nồng đậm giống như một muỗng đường ngọt hơn gấp trăm nghìn lần tiến vào tim của Chiến Vân Không, nháy mắt hòa tan vào máu đi vào khắp cơ thể mỗi một góc, đôi mắt của người đàn ông trầm xuống tiếp theo là rung động ám muội, cô thật sự rất lạnh, nhưng mà có một vị trí khó chịu nóng điên người. diễnđànnnleeeequýyyyyyđôn~~~

"Lạnh còn mặc nhiều như vậy!" Vừa đi vừa cúi đầu quát cô, Noãn Noãn choáng váng, lạnh thì không mặc nhiều quần áo sao? Chẳng lẽ muốn cô trần trụi đứng ở trước mặt anh thì anh mới vui vẻ! Cong môi, rất không hiểu người đàn ông thúi này lại kỳ quặc nhiệt tình cái gì, định há mồm cắn lên động mạch chỗ cổ của anh, Noãn Noãn thích xem phim Mỹ, hơn nữa bộ "Nhật ký Vampire" rất tuyệt, suy xét có thể tìm cơ hội làm Vampire, nhưng tình huống hiện tại của cô, đến chết cả đời này cũng chỉ có thể uống máu của một người đàn ông, cảm thấy muốn thì làm như thế, cái miệng mở lớn vừa lộ ra răng khểnh, nhắm trúng mục tiêu công kích, đột nhiên người đàn ông chấn động giật mình, trên cổ ấm áp, một lỗ nhỏ rất không dễ dàng phát hiện, đau buốt từ cổ nhanh chóng lan ra toàn thân, mỗi lỗ chân lông như núi lửa muốn bộc phát tỏa ra hơi nóng, lại còn mang theo chút tức giận người nào đó dã man.

Cố nén ngàn vạn con kiến bò qua đến nóng ran, mặt Chiến Vân Không đen, khẽ nhếch môi không nói gì đi vào nhà, khom người kéo người con gái vẫn còn đang cắn anh xuống, động tác thô lỗ nhưng cũng dịu dàng, đặt xuống sofa, "Lần tới nếu như để anh phát hiện em xem phim khoa học viễn tưởng thối nát rối tinh rối mù đó nữa, anh sẽ khiến em hệt như khoa học viễn tưởng."

"Thật." Noãn Noãn còn châm dầu vào lửa, tròng mắt sáng trong suốt như ngàn năm dài vẫn không nhiễm bất kỳ tạp chất nào.

"La cái gì mà la, làm sợ con gái của mẹ nữa, đi đi đi, tránh sang một bên đi, đừng đứng lỳ ở đây giống như một cọc gỗ." Miệng của Chiến Vân Không tính mở ra thì bị Mộ Thanh Nhi bưng đĩa trái cây ở phía sau làm ngậm lại, như là anh bị nhét vào một quả trứng gà không nhìn thấy khiến anh không nói nên lời, mắc kẹt ở cổ họng có cảm giác rầu rĩ ở ngực, địa vị của nhóc con trong căn nhà này đã quá xa rồi, giẫm lên cả anh, chiều hướng đè đầu cưỡi cổ anh chỉ có tăng chứ không giảm.

"… Mẹ… Các người…" Chiến Vân Không chỉ vào Noãn Noãn lại chuyển hướng chỉ Mộ Thanh Nhi, mẹ/em hồi lâu cũng không nói ra mẹ/em cái gì, sau đó tức giận vung ta đi lên lầu.

"Tánh kỳ, nó lại tức giận rồi, con gái, chúng ta không cần để ý đến nó, còn có 10 phút nữa là tới giờ ăn cơm." Mộ Thanh Nhi mới không để ý đến anh, nhéo gương mặt mềm mại của Noãn Noãn giúp cô cởi áo khoác giao cho dì bảo mẫu, điện thoại di động trên bàn chợt vang lên.

Nghịch ngợm chỉ chỉ điện thoại với Mộ Thanh Nhi ý bảo bà mau nhận điện thoại, đứng dậy liền tung tăng chạy lên lầu.

"Chao ôi, con chậm một chút, đừng chạy sẽ ngã đấy." Mộ Thanh Nhi buồn cười vừa tức giận trừng cô biến mất ở lối vào lầu hai, mới yên tâm nhận điện thoại.

Chạy lên lầu lật tung khắp phòng cũng không tìm thấy bóng dáng, kỳ quái đi đâu rồi hả? Chẳng lẽ biến mất thật sao, tay dài chân dài cao 184cm anh có thể trốn đi đâu chứ? Xoay người vừa muốn bước ra, đột nhiên tay phải nắm chặt vị trí tim bên trái, đau quá, rầm một tiếng liền quỳ gối xuống đất, cũng may nền ở tầng trên là thảm lông rất dày, kịp thời hãm nhẹ lại áp lực trên đầu gối, nhưng ngực giống như có quả cân đè lên, từng chút đập lên cô ngay cả hô hấp cũng bị phá thành mảnh vụn xuyên vào toàn thân cô, đau đớn trải ra khắp nơi, cố gắng để mình hít vào thở ra, cô rất sợ hãi bản thân mình hiện tại, càng sợ người khác bắt gặp bộ dạng này, cô không muốn một đêm giao thừa tốt lành bị cô làm cho mọi người lo lắng không yên vì cô.

Nhất là gần đây mẹ chồng có rất nhiều chuyện xảy ra, làm lòng bà vỡ nát tinh thần cũng không như trước, tất cả đều không phải do mình nháo sao, bà đau lòng, cô càng đau lòng hơn cho mẹ chồng vì mình mà vất vả, có tài đức gì mà cô khiến cho tất cả mọi người của nhà họ Chiến đối xử tốt với cô như vậy.

Chua xót tràn đầy, mũi rầu rĩ hít hít vào lại càng không thông suốt, dứt khoát ngồi trên mặt đất, nhìn hai cái đùi béo giống như hai cây củ cải, đặt ở trên đất vô cùng to khỏe, mày khẽ nhíu lại, An An đối với cô thực tâm thực ý rất tốt, có bản lĩnh trong một đêm làm ra loại quần phòng bị sói lang, bên ngoài thời thượng phù hợp với phong cách mặc quần áo của cô, nhìn kỹ thì đây không phải là quần bông thông thường, hoa mỹ một chút thì gọi là trang phục cổ… quần bông.

Cũng khó trách thủ trưởng mất hứng, vô ý thức không để ý nơi nào đó níu chặt khó nhịn, giống như có kì tích tốt hơn rất nhiều, sức lực cũng khôi phục bình thường, mặc dù vẫn chưa đủ nhưng cô vẫn cảm thấy không thành vấn đề, mặc dù mặc nó phải chịu giới hạn rất lớn, vì vậy liền dựa vào chân tường từ từ miễn cưỡng đứng lên.

Tay nhấc lên nên áo len bên hông cũng bị vén lên, sau đó là kéo kéo khóa, xoạt một tiếng tay nhỏ bé lần mò xuống phía dưới kéo lưng quần, chỉ lát nữa là thành công, đột nhiên truyền đến một tiếng quát từ phía sau lưng, "Em ở đây làm gì?"

Mẹ nó, muốn dọa người như thế sao, giọng nói này trực tiếp làm Noãn Noãn đặt mông ngồi lại trên đất, cho nên bây giờ cô vừa nhấc quần lên vừa xoa mông. d đ l q đ

"Làm gì vậy, làm em sợ muốn chết." Tim tạm thời dừng lại do bị đau chấn động dữ dội, lồng ngực bị va vào bức tường muốn vỡ ra, kìm nén ở ngực sắp bùng nổ, vội vàng che giấu tim đang đau, trong lòng nhẩm 1, 2, 3, ngửa đầu cười rực rỡ.

"Té có đau không, mau cho anh nhìn một chút." Chiến Vân Không bước một bước dài chạy tới bên người cô, cánh tay buộc chặt Noãn Noãn trong ngực, hận chết giọng nói kia của mình, không phải là trông thấy cô đứng trên hành lang cởi quần sao, ở trong nhà mình có gì ghê gớm đâu.

"Cái đó… Thủ trưởng à, anh có thể giúp em cởi quần ra trước được không." Bây giờ nửa người dưới của cô đã cảm thấy rõ ươn ướt, nếu không cởi ra sợ là rất nhanh sẽ có trận đại hồng thủy, dính vào trên đùi rất không thoải mái, đừng nói chi cái mảnh đất trên mông kia đã sớm ướt, lành lạnh vừa nóng loại cảm giác này giống như là dì cả đến chơi.

Muốn nói, dữ dội ở trên giường cởi quần lót cô xuống cũng không phải là một lần, đó là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng bây giờ cô vợ nhỏ nói muốn anh cởi quần giúp, lúc ấy thủ trưởng Chiến hóa đá, quân nhân, ý chí sắt thép, lòng cũng sắt thép, đó không phải là tình huống đặc biệt sao vậy bây giờ là tình huống gì. Bàn tay to ở trên eo cô chạy loạn trên bắp đùi do không muốn kéo, phải cởi từ nơi nào trước.

"Ôi, anh nhanh một chút, em khó chịu."

Khó chịu? Vừa nghe cô nói khó chịu, Chiến gia liền khẩn trương rồi, cắn răng hạ quyết tâm, bắt được lưng quần của cô mạnh mẽ kéo xuống, chỉ nghe "xẹt" gì đấy, ngay sau đó là một tiếng kinh hãi, "A, anh xem đi, anh gấp cái gì chứ, bị anh kéo đến hư rồi."

"Em đừng cử động, bây giờ là tình huống đặc biệt, hư thì hư, về sau sẽ mua cho em cái mới, chúng ta phải nắm bắt thời gian."

"Nhẹ một chút, ôi, đau quá, đau....."

"Cái đồ gì vậy, khó cởi như vậy, đáng chết…"

Quá dễ dàng khiến người ta có suy nghĩ mơ màng về cuộc đối thoại này, Chiến Vân Không đưa lưng về phía cầu thang, thân thể cao lớn hoàn toàn che Noãn Noãn nhỏ nhỏ, giọng nói của hai người rất lớn, cộng thêm Cổ Thanh Dạ từ lầu ba đi xuống, còn suy nghĩ thủ trưởng đại nhân xuống lầu đón Noãn Noãn chắc đã trở về rồi, nhưng chờ lâu vẫn không thấy người quay về, dứt khoát không chờ nữa, đã đói bụng nên xuống lầu ăn cơm, lại cứ cố tình trùng hợp nhìn thấy một màn này, động tác nhanh nhẹn trốn ở trong góc nheo mắt duỗi cổ ra liếc trộm.

Ôi, có biến, hai người xé rách cái gì vậy, vểnh lỗ tay lắng nghe…, cho dù là cởi mở nhưng tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh cũng hơi đỏ mặt, nhìn không ra chỉ mới có một chiêu mà lão đại liền không thu được dục vọng, cô gái nhỏ lại gây họa rồi, thủ trưởng có ý rất muốn xử ngay chỗ này, có nên tiếp tục nhìn hay không, có cần đi cho xong việc không, anh ta rất rối rắm giữa muốn và không muốn, chính mình đang buồn bực suy nghĩ, kinh sợ khi bên tai có một giọng nói âm u truyền đến bên tai.

"Nhìn cái gì vậy, Cổ Cổ?"

"Hả?" Bất ngờ nghe thấy quay đầu lại liếc mắt nhìn, vội ra hiệu đừng lên tiếng, "Mẹ, nhỏ giọng một chút, hư—." Chỉ chỉ cử chỉ quái dị của hai người ở trước mặt.

"Anh nhanh lên một chút, khó chịu chết rồi, em nóng!" Mông của Noãn Noãn bị bít sắp chín, cảm giác khó nhịn này không nói được, giống như là chưng trên một cái nồi hấp, bị đặt trên giá nướng quay chín. Nhìn mặt thủ trưởng đại nhân đã đen còn hơn đít nồi, mẹ nó, cái quần gì vậy, đây là mặc vào mà

không cởi ra được sao? Lại nghe 'xẹt' một tiếng, quần hoàn toàn biến thành bốn tấm vải vụn, Noãn Noãn trở nên ngốc, nhìn cái quần rồi nhìn người đàn ông.

"Anh đền cho em một cái quần, nói anh nhẹ một chút đừng có gấp, anh xem anh… xem đi…"

"Nhìn thấy rồi, vừa đúng anh không thích." Nói xong ôm lấy cô đi về phía phòng ngủ.

Đúng lúc này, một giọng nữ vô cùng bén nhọn vang lên từ phía sau bọn họ, "Chiến Vân Không, tại sao mẹ lại sinh ra một đứa con trai cầm thú như con hả, bây giờ sức khỏe của Noãn Noãn còn chưa tốt, con gấp gáp giở thói thú tính… Súc sinh, xem hôm nay đánh chết con không…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Cô sẽ đi cùng anh đến chân trời góc bể!

Edit: Tịnh Hảo

Hôm nay là Tết âm lịch, thấp thoáng có thể nghe tiếng pháo ăn mừng, giống như là đang nói..., rời giường đi, năm mới vui vẻ.

Trời còn chưa sáng hẳn, ánh sáng nhàn nhạt ló ra, đám mây và trời cao chạm vào nhau đẹp đến không nói nên lời.

Đã rất lâu không có dáng vẻ thoải mái này, không có bất kỳ trói buộc nào, thoải mái ngủ ngon giấc rồi.

Hơn nửa tháng ngủ như người sống đời sống thực vật, mỗi ngày trên mu bàn tay ghim các loại kim tiêm truyền nước biển, cả ngày cánh tay đều là chết lặng, muốn mở mắt ra mà không mở được, ban đêm không có ai chỉ có thể len lén rơi lệ, cô từng yếu ớt từng sợ hãi, bây giờ mình mục nát như thế vẫn xứng với người đàn ông đứng ở ngọn núi cao nhất của thế giới sao, anh còn có thể muốn cô ư, mình có thể sẽ mãi mãi không tỉnh lại không, sẽ không thấy được anh.....

Một giấc ngủ đến trời sáng, một khối tròn nhỏ ở trong chăn, ấm áp ở trong phòng vẫn không bằng trong chăn, mấu chốt làm cô thoải mái chính là không phải chỉ có một mình cô, ôm người đàn ông tuy vẫn cứng rắn nhưng cô tình nguyện ôm khối băng lớn này của nhà cô, đối với mọi người, anh mặt lạnh tâm lạnh, nhưng đối với cô, anh chính là hoa hướng dương, ai từng thấy thủ trưởng đại nhân cười, ai từng thấy thủ trưởng đại nhân 囧, ai từng thấy thủ trưởng đại nhân thối tha nhất, cô đều thấy qua, nguyện vọng lớn nhất của cô đó là có thể cùng anh sống đến đầu bạc răng long nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, tay trong tay đi trong trời chiều, đi về nhà dưới ánh nắng óng ánh trong những ngày tháng tươi đẹp nhất.

Có thể là, người đang lúc yếu ớt nhất cũng là lúc mẫn cảm nhất, đa sầu đa cảm nhất, có lúc Noãn Noãn nằm trên giường bệnh sẽ lẳng lặng nhìn bồn hoa diên vĩ màu tím trên bệ cửa sổ đến ngẩn người, Thiên Lý nói hoa diên vĩ tượng trưng sức sống bền bỉ, giống như cô vậy, kiều mỵ hoạt bát dịu dàng, sẽ không bị bất kỳ điều gì đánh ngã..... Khi đó mặc dù cô hôn mê nhưng não vẫn tỉnh táo, lúc cô nghe Thiên Lý nói chuyện, trong cổ họng nghẹn ngào, chua xót ngăn ở lồng ngực, rất nhiều lời nói cô đều nghe được, từng chữ, từng câu, chính xác, rõ ràng.

Cảm ơn, cô cảm ơn trời cao cho cô một thế giới có rất nhiều tốt đẹp, tình cảm quý giá nhất, tình thân, tình bạn, tình yêu.....

Nhưng chỉ ngắn ngủi vài phút, vậy mà cô nhớ lại rất nhiều chuyện, những thứ này giữa năm tháng dài đằng đẵng đã sớm khắc sâu vào tận trong máu của cô, tụ lại tan ra chảy thành sông, sau đó đổ ra lòng biển của cô, đúng vậy, biển cả của cô gần trong gang tấc.

Đôi mắt đen nhìn từng chút trên gương mặt anh tuấn lạnh băng của người đàn ông, hồi tưởng lại nửa tháng trước mỗi đêm anh đều nói lời ôn nhu ở bên tai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn bất tri giác ửng đỏ.

"Đẹp không?" Mỗi buổi sáng đúng 6 giờ, Chiến gia đều rời giường, hôm nay là lần đầu tiên ngủ nướng, từ lúc vào bộ đội chưa từng ngủ nướng, trong tư duy của Chiến gia, mỗi ngày con người ngủ đủ từ bốn đến sáu tiếng là đủ rồi, ngủ nhiều thêm một phút đã gọi là lãng phí thời gian, nghĩa rộng hơn chính là lãng phí sinh mạng.

Tối qua, tay Mộ Thanh Nhi cầm chài cán bột trực tiếp trình diễn cảnh múa côn trên phim, thật ra là đánh vào mông anh, cho dù toàn thân anh là bắp thịt, cũng không tránh khỏi trên mông ửng hồng một mảnh.

"Đẹp nha, người đàn ông của em không đẹp thì em không muốn." Cánh tay trắng nhỏ như ngó sen ôm chặt sau lưng Chiến Vân Không, tay nhỏ bé chuyển động trên từng vết sẹo từng vết thương trên người anh, từng vết xấu xí dữ tợn tượng trưng cho vinh quang của anh, sống chết trong vinh dự.

"Còn có người đẹp hơn anh sao?" Cô gái coi trọng gương mặt của anh mới gả cho anh sao? Rốt cuộc tâm tư của cô gái nhỏ khó đoán hay là anh chưa từng thật sự hiểu rõ cô, nụ cười của cô đúng như vẻ ngoài không tim không phổi như vậy? Cô cố gắng mạnh mẽ nhưng thật ra là mâu thuẫn! Vết thương mười năm trước chính là cấm địa cả đời không thể chạm vào được của cô. Chiến Vân Không đều biết, chỉ có thể hoàn toàn chấm dứt chuyện này thì mọi người mới có thể yên tâm.

Ôm Noãn Noãn đi vào phòng tắm, động tác nhẹ nhàng đặt cô lên bồn rửa mặt, một khắc kia trái tim của cô gái nhỏ ấm áp, ngón tay của người đàn ông

thoa bọt khắp mặt, có chút cứng ngắc vụng về rửa gương mặt nhỏ của Noãn Noãn, vẻ mặt nhìn qua không tệ, cũng không nháo ngoan ngoãn hưởng thụ sự phục vụ của Chiến gia, nghiêm túc theo dõi gương mặt của anh, đột nhiên nhớ đến chuyện đánh mông tối hôm qua, liền cười 'hì hì' ra tiếng.

"Nghiêm túc một chút!" Chiến Vân Không trừng cô, trừ cười chuyện chài cán bột ra thì anh thật sự không nghĩ ra cô đang cười chuyện gì? Nét hồng hiếm thấy hiện ra trên gương mặt lạnh lẽo.

Tay nhỏ bé vẫn không ngừng chuyển động, duỗi về phía mông của thủ trưởng xoa, hy vọng có thể giảm đau cho anh, có thể đau không, tận mắt nhìn thấy mẹ chồng ra tay. Lúc ấy nhìn thấy mẹ chồng đột nhiên nhảy ra khí thế to lớn giơ chày gỗ trợn tròn mắt, đây là tình huống gì vậy? Sau đó chỉ nghe thấy Mộ Thanh Nhi tức giận mắng Chiến Vân Không vài câu, sau đó… đánh thủ trưởng.

"Đừng làm rộn!" Căn phòng ấm áp đương nhiên không cần mặc đồ dày, hai người đều chỉ mặc một bộ quần áo thoải mái ở nhà, Noãn Noãn không mang theo bất kỳ sắc thái mập mờ nào, một dòng điện tê dại nhanh chóng chạy tới bụng dưới, tụ lại thành một đống lửa không thể đè nén, từ đầu đến gót chân, toàn bộ tóc gáy dựng lên.

Trời mới biết một tiếng 'đừng làm rộn' kia của Chiến Vân Không có bao nhiêu khàn khàn, hấp dẫn, lòng run rẩy phát hoảng.

"Có đau hay không? Em giúp anh thoa thuốc nhé thủ trưởng." Cô đang rất nghiêm túc quan tâm anh có được hay không. Tuy mẹ chồng đánh lên người anh, nhưng đau nhất chính là con tim của cô, Noãn Noãn kích động vội lớn tiếng, "Mẹ, mẹ đừng hiểu lầm, chuyện không phải như mẹ thấy đâu, chính là thủ trưởng giúp con cởi…"

"Noãn Noãn, con yên tâm, có mẹ ở đây, tên nhóc thúi này đừng mong khi dễ con, có mẹ làm chỗ dựa cho con, đừng sợ." Tính của Mộ Thanh Nhi vốn là nôn nóng, cũng không phân biệt trắng đen gì cả, ra tay thì sức lực liền lớn, xem ra bà và Cổ Thanh Dạ, chính là sốt ruột muốn Bá Vương ngạnh thượng cung với thủ trưởng Chiến, bọn họ chỉ nghe đứt quãng lời nói của hai người, ý thức ấn tượng ban đầu đã bị lèo lái, cho rằng Chiến Vân Không ép buộc Noãn Noãn, huống hồ Noãn Noãn vẫn còn là một bệnh nhân.

Hừ nhẹ một tiếng, Chiến Vân Không bĩu môi, "Không cần." Hiểu lầm vốn lớn, chẳng qua cô gái nhỏ chỉ dùng tay chạm vào anh thì toàn thân của Chiến Vân Không đều khô nóng khó chịu, máu chảy nhanh hơn, làm sao còn dám để cô bôi thuốc cho mình, hơn nữa, anh là đại đội trưởng lính đặc chủng vết thương gì mà chưa từng chịu qua, nhíu mày, nhưng lòng vẫn sợ hãi, lần đầu tiên Mộ Thanh Nhi đánh anh, quan trọng chính là hiểu lầm anh muốn như thế với vợ… mới đánh tới tấp, mấu chốt nhất là, Cổ Thanh Dạ nhìn thấy toàn bộ quá trình anh quẫn bách mới đúng là chuyện anh buồn bực nhất.

Mặt âm trầm không để ý Noãn Noãn, trong đầu buồn bực tức giận, sau khi hài lòng xử lý sạch sẽ cô và mình xong, bế cô vợ lên đi xuống lầu, ngồi trong phòng ăn.

Trên bàn ăn, Mộ Thanh Nhi và Cổ Thanh Dạ đã sớm ngồi chờ họ rồi, Noãn Noãn ngượng ngùng le lưỡi, nói xin lỗi, "Mẹ, xin lỗi, con tham ngủ quá mức cho nên đã dậy trễ." Ôm lấy cánh tay mẹ chồng lắc lắc giống như con mèo nhỏ làm nũng, chiêu này làm trước mặt người nhà họ Chiến trăm lần đều linh, nhưng cũng là xuất phát từ đáy lòng của cô.

Đối diện, bả vai Cổ Thanh Dạ đứng thẳng, buồn cười lại không dám cười, dáng vẻ nhìn đều khó chịu, một đôi mắt lạnh lùng như dao găm băng lạnh bay về phía anh ta, cổ của trai đẹp Cổ co rụt lại, đầu giấu vào trong.

Mộ Thanh Nhi có thể cầm chài cán bột lần đầu tiên trong đời đánh Chiến Vân Không, đương nhiên bởi vì bà thương cô con dâu này đến tận xương tủy, không muốn cô chịu một chút uất ức nào, ngay cả con trai của mình cũng không được, ôm cháu nội là nguyện vọng lớn nhất của bà và cha chồng, bây giờ Đường Đóa và con trai lớn của mình đang mâu thuẫn cũng không tốt lắm, trái lại Noãn Noãn, bà nhất định phải quan tâm cho thật tốt.

"Ngủ nhiều là chuyện tốt mà, một lát cơm nước xong trở lại phòng ngủ một chút, buổi tối có nhiều người tới, con cũng phải có tinh thần tốt để chơi vui vẻ đúng không." Hằng năm, Tết ở nhà họ Chiến đều cực kỳ náo nhiệt, chẳng qua cấp dưới của ông cụ chỉ mới chạm vào bậc thềm, còn có các anh em cấp dưới ngũ hồ tứ hải gì đó của Chiến Vân Tế và Chiến Vân Không, hằng năm đều đến thăm hỏi tặng quà, là vấn đề mà Mộ Thanh Nhi đau đầu, còn có những người của hai tập đoàn, tới cũng chưa ngồi được bao lâu, qua loa tặng đồ vật gì đó nói hai câu liền chạy lấy người, không đi cũng không được, phía sau còn có người muốn tới đấy.

Không phải chứ, từ sáng sớm đến hơn sáu giờ đã bắt đầu có người tới nhà không ngừng rồi, Mộ Thanh Nhi mạnh mẽ vang dội trên thương trường, năng lực thống trị tình hình là không ai bằng, bà sắp xếp Cổ Thanh Dạ phụ trách tiếp đãi khách, bà còn phải vì nhiệm vụ thiết yếu chăm sóc con dâu không tiếp bất kỳ ai.

"Không ngủ, không ngủ." Noãn Noãn lắc đầu tỏ ý phản đối, mấy ngày nay trừ ngủ ra chỉ có ngủ, cô còn ngủ nữa chắc mắt sẽ đau mất, hơn nữa hôm nay là Tết không thể lãng phí thời gian tốt đẹp này ở trên giường, cô còn phải đón Tết cùng với thủ trưởng nữa.

"Cơm nước xong, con sẽ dẫn Noãn Noãn đi ra ngoài một chuyến." Chiến Vân Không cầm khăn ăn lên, động tác ưu nhã lau khóe miệng, từng động tác giơ tay nhấc chân lơ đãng cũng làm cho Noãn Noãn cảm thấy, người đàn ông của nhà cô đẹp làm sao.

"Đi đâu?" Giọng nói của Mộ Thanh Nhi có chút sắc bén, ăn Tết không ở nhà mà chạy lung tung cái gì, từ khi anh đi lính thì chưa từng yên ổn ăn được mấy cái Tết ở nhà, lại có bao nhiêu lần đâu, nhà người ta ăn Tết là đoàn viên, mà con trai của bà còn đang mạo hiểm, nguy hiểm tính mạng bảo vệ tổ quốc, bà không phải là Quan Thế Âm Bồ Tát phổ độ chúng sinh, ném đi tất cả hào quang, bà chỉ muốn là một người mẹ bình thường, lo lắng hai mươi năm, hy vọng đơn giản nhất chính là hai đứa con trai có thể ở bên cạnh bà ăn một cái Tết trọn vẹn thôi.

"Đi đến nhà cha vợ chúc Tết, sau đó dẫn Noãn Noãn đi dạo." Thật bất ngờ, Chiến Vân Không không làm mặt lạnh không nói chuyện với mình, Mộ Thanh Nhi sững sờ, với tính tình thối của anh về chuyện chài cán bột, theo như bình thường sẽ không nói chuyện với bà chừng nửa năm trở lên, hành động của con trai thật khác thường mà, cũng làm bà hiểu một chuyện, không thể không có công của người con dâu này của bà.

Thật đúng là già nên hồ đồ quên mất, làm sao có thể sơ sót với thông gia bên kia, bà đã sớm chuẩn bị quà tặng xong, còn nghĩ hôm nay sẽ kêu con trai qua đưa đấy, không ngờ chính anh nói ra trước, như vậy không phải tốt hơn sao, con trai không lạnh lẽo giống như trước, cũng bắt đầu từ từ học quan tâm người khác, nghĩ thầm, hốc mắt của Mộ Thanh Nhi không khỏi thêm chua xót, vội vàng đứng dậy đưa quà tặng cho bọn họ.

Ở trên xe, Noãn Noãn nhận được điện thoại của Thu Như.

"Alo mẹ, dạ, tụi con lập tức đến, mẹ đừng có nhớ nhung, yên tâm đi ạ....."

Để điện thoại xuống, Noãn Noãn quay đầu nhìn chằm chằm Chiến Vân Không không nói lời nào, mặt mỉm cười nhìn chăm chú nửa mặt của Chiến gia, không thoải mái.

"Mẹ nói gì?" Tìm đề tài phá bỏ ngột ngạt, lơ đãng liếc mắt nhìn kính trên xe, đánh tay lái sang trái xe quẹo vào một đường lớn khác, đạp chân ga tăng tốc, Hummer vang tiếng ầm ầm như mũi tên băn ra thật xa.

Nhìn phong cảnh nhanh chóng thụt lùi ngoài cửa sổ, càng nhìn càng cảm thấy không đúng, đây không phải là đường về nhà, quay đầu muốn hỏi có phải thủ trưởng đi nhầm không, thấy anh âm trầm nghiêm túc mày nhíu lại, Noãn Noãn cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, thông minh chọn không hỏi không nói bởi vì không muốn quấy rầy anh, cô biết có anh thì dù là ngày tận thế tới cô cũng không sợ, ông trời của cô mãi mãi không sụp đổ, tất cả đã có anh lo là đạo lý của anh, cô sẽ cùng anh đi đến chân trời góc bể.

Lốp xe cao su thật dày ma sát ở trên đất gồ ghề, phát ra tiếng phanh gấp chói tai, bất thình lình theo quán tính làm cơ thể của Noãn Noãn bay lên trước, mắt thấy sắp đập lên thiết bị chắn gió bằng thủy tinh, chỉ cảm thấy có một cơ thể rộng lớn che trước cơ thể cô, hô hấp ấm nóng mang theo mùi đặc biệt của đàn ông, môi ma sát bên tai cô, cô nóng đến sắp chảy ra rồi.

“Hãy nghe anh nói, Noãn Noãn, một lát bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ không bỏ em lại, cho nên bây giờ em phải thắt chặt dây an toàn, tin tưởng không?” Ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc không có nửa ý đùa giỡn, cô không đoán sai, quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Nặng nề gật đầu, ôm lấy cổ của anh, "Em tin, cả đời này đều tin tưởng anh." Không phải lại đa cảm nữa sao, môi mềm mại như bông vải khẽ run hôn lên môi mỏng lạnh băng của người đàn ông, không mang theo bất kỳ sắc thái mập mờ nào, chỉ là một nụ hôn vô cùng quyến luyến và tin tưởng.

Giữ chặt ót của cô, gần như điên cuồng triền miên, lưỡi của người đàn ông truy đuổi lưỡi thơm tho của cô, dây dưa cuốn hút, giống như hai con chim rong chơi ở phía chân trời đang tung cánh chẳng sợ gì cả, muốn quên hết tất cả cứ như vậy hôn cô đến mãi mãi, nhưng bây giờ thật sự không cho phép, Chiến Vân Không không muốn buông cô ra, lại mổ hai cái lên môi của cô, mặt của Noãn Noãn vô cùng đỏ xinh đẹp giống như đóa hoa hồng kiều diễm đỏ máu, đôi mắt sáng rực phát sáng.

Sau khi kiểm tra dây an toàn của cô xong, Chiến Vân Không liếc mắt nhìn cô, ba giây sau, cánh tay phải duỗi ra búng lên trán trơn bóng đầy đặn của cô, đạp ga hết cỡ, công suất của Hummer rất mạnh giống như ngôi sao xẹt xa trăm mét, nhanh chóng chạy băng băng trên đại lộ số 1 của Cổ Thành, Noãn Noãn chỉ cảm thấy như là nháy mắt bay lên trên trời, một phút sau, đột nhiên đuôi xe xuất hiện ba chiếc xe thương vụ màu đen giống nhau như đúc bám theo xe bọn họ không tha.

Vào ngày Tết, người trên đường vô cùng nhiều, chỉ thấy bốn chiếc xe chạy ngang qua trên đường, người trong xe bao gồm cả người đi đường toàn bộ đều kinh ngạc mở to mắt nhìn một màn này, vào ngày Tết vậy mà trình diễn cảnh xe chạy như bay trên đường, mọi người rối rít lấy điện thoại di động ra chụp lại hình ảnh đặc sắc khó có được này.

Tay lái chuyển sang trái phải, xuyên qua đại lộ số 1 giống như đang bay, Noãn Noãn cũng bị hù chết, trước kia Phong Tây có lôi kéo cô đua xe hóng mát trên đường cao tốc vào đêm gió lớn, nhưng cũng không giống như hôm nay, giật gân kích thích, quả nhiên có thể dùng từ liều chết để hình dung, từng chiếc xe chỉ cách cô có một cánh cửa, nháy mắt âm thanh điếc tai vang lên như gió bay điện chớp thổi qua, sắc mặt tái nhợt, ánh mặt trời chiếu xuống giống như gai của những bông hoa, mềm mại nhưng vô cùng sắc bén đâm vào tim của Chiến Vân Không, từng vết từng vết như bàn là đốt trụi tất cả, là sâu vào trong lòng anh.

Hummer vòng qua ba còn đường lớn bỏ lại ba chiếc xe ở phía sau, sắc mặt Chiến Vân Không càng trầm xuống, đây không phải là một điềm tốt, con ngươi đen nhìn trái phải ở phía trước như tìm kiếm cái gì đó, cầm di động lên, “Noãn Noãn, lập tức gọi điện thoại cho Cổ Thanh Dạ.”

"Ừm!" Cái gì cũng không hỏi, nhận lấy điện thoại của thủ trưởng tìm số của trai đẹp Cổ nhanh chóng gọi, trực tiếp đặt lên tai phải của Chiến Vân Không, Chiến Vân Không sững sờ, suy tính nhìn cô một cái, khóe môi nâng lên.

Thông minh như cô, sao lại không hiểu, thời khắc nguy hiểm này, không được lãng phí từng giây từng phút, trực tiếp cho anh và Cổ Thanh Dạ nói chuyện mới đúng là lựa chọn chính xác nhất.

Điện thoại hai giây liền được nhận, "Alo, lão đại."

"Cậu lập tức mang một phần quà tặng, lái xe thay tôi đến nhà của thị trưởng Tinh đi chúc tết, nửa giờ sau chúng ta gặp nhau ở quốc lộ."

Một câu vô nghĩa cũng không hỏi nhiều, mấy chục năm ăn ý đã thành thói quen, lúc này Cổ Thanh Dạ biết đã xảy ra chuyện gì rồi, cũng chỉ nói với Mộ Thanh Nhi là đi đón một vị chiến hữu sẽ về trễ.

Cùng lúc đó, ba chiếc xe biến mất lại một lần nữa xuất hiện, Noãn Noãn muốn kêu, muốn lớn tiếng kêu lên, nhưng vẫn bụm miệng tự nhủ mình tuyệt đối

không thể nhiễu loạn lòng của thủ trưởng.

Chỉ thấy, một chiếc xe trong đó đột nhiên tăng tốc đuổi theo từ phía sau, Chiến Vân Không híp mắt lại, một chiếc xe thương vụ có vẻ ngoài vô cùng bình thường có thể đuổi kịp xe của anh, rõ ràng đây là một chiếc xe đã từng sửa chữa lại, không chỉ có một mà hai chiếc kia cũng vậy.

Lúc này, chiếc xe màu đen đã chạy song song với Hummer, hai chiếc kia cũng chia ra chạy lên hướng trái phải tạo thành ba hướng, kìm chặt, đột nhiên hai bên Hummer vang lên tiếng ma sát, và tiếng thét chói tai Noãn Noãn sợ hãi ôm đầu, cơ thể thuận thế hạ thấp xuống, nhưng đúng lúc này, một tiếng súng vang lên xuyên qua thủy tinh bay qua đỉnh đầu của cô, viên đạn xuyên qua cắt đứt một sợi tóc của cô, rơi xuống trên mu bàn tay của Chiến Vân Không.

Thiết bị chắn gió thủy tinh bỗng chốc bị đạn bắn lên, tan nát vỡ ra.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Bị đánh!

Edit: Tịnh Hảo

"Noãn Noãn, sợ sao!" Chiến Vân Không hét lớn, trong lòng anh hiểu rõ cô đang sợ, nhưng bây giờ anh chỉ có thể tự khích lệ mình để anh biết mình đang ở bên cạnh cô, cô không phải chỉ có một mình, coi như phải chết anh cũng sẽ dũng cảm quên mình che trước mặt cô.

Sợ! Làm sao sẽ không sợ, phát súng kia khiến đầu óc cô nổ 'ầm' một tiếng, hoảng hốt giống như trở về mười năm trước, tầng hầm u ám không có mặt trời đó, một khoang thuyền bị vỡ không có không khí cung cấp, căn phòng nhỏ màu đen đưa tay ra không thấy được năm ngón, âm thanh kinh sợ cắt ngang tiếng thét chói tai ở cổ họng, tiếng kêu khóc nức nở, còn có… còn có dưới cơ thể của Nguyệt Mộng là màu đỏ sẫm chảy thành sông, tất cả đều chân thật và rõ ràng như thế, hiện ra trước mắt, nhắm mắt lại, cúi đầu, cơ thể từ từ trượt xuống, một chút âm thanh cũng không có, toàn thân đều đau xót.

"Noãn Noãn, em nhìn anh, nhìn anh!" Thấy cô không có phản ứng, cả người giấu đầu vào trong quần áo, bộ dáng kia cực kỳ giống một con mèo nhỏ bất lực lang thang, cơ thể gầy nhỏ nhưng vẫn kiên cường run rẩy.

Nhất thời, toàn bộ hô hấp của Chiến Vân Không như chìm vào vực sâu, rốt cuộc vẫn là một cô gái, một người không chịu nổi hồi tưởng về quá khứ kinh khủng lại chịu kích thích như vậy, làm sao bây giờ, trước khi Quan Lê Hiên tới tiếp ứng thì tuyệt đối không thể dừng xe, tay phải xoa nhẹ lên đầu của Noãn Noãn, nặng nề nhưng mang theo sự ấm áp vô cùng đau lòng, "Noãn Noãn, em nhìn anh, không có việc gì, anh tuyệt đối sẽ không để em xảy ra chuyện, không phải em nói sẽ tin tưởng anh sao!"

Nước mắt rơi xuống dọc theo gương mặt thấm ướt vạt áo của cô, làn da ẩm ướt mờ mờ ảo ảo, mình đang bị gì vậy, vẫn cảm thấy giống như con suối mạnh mẽ thoáng cái bị một phát súng phá hủy thành nghĩa địa không chịu nổi một kích, bây giờ, đối với cô mà nói, chỉ một chút hỗn loạn thôi cũng là điểm trí mạng.

Vốn cho rằng những hồi tưởng không muốn, những chuyện cũ cố ý quên đi kia sẽ bị thời gian mang đi, càng lúc càng xa từ từ phai mờ. Nhưng còn bây giờ thì sao? Cô sai rồi, vô cùng sai, sai đến buồn cười, quên lãng không hề bị thời gian mang đi, mà là lặng lẽ khắc sâu nó vào trong góc trí nhớ, không đụng vào thì sẽ không bị thương.

"Bây giờ em có thể giúp anh làm gì?" Mũi chua xót ngăn chặn hô hấp, miệng nhỏ khẽ mở ra hô hấp phát ra tiếng rầu rĩ, đôi mắt sưng giống như quả hạch đào, gương mặt hồng hồng nổi lên rất nhiều chấm nhỏ như sởi, Noãn Noãn vô hồn hoảng hốt, Chiến Vân Không sững sờ, mặt làm sao vậy? Dị ứng hả?

Ngón tay thô ráp chạm lên gương mặt mềm mại, Noãn Noãn có thể cảm nhận được rõ ràng đường chỉ tay của anh, lướt qua trên làn da tê tê ngứa ngứa, khóe môi nâng lên, nửa bên mặt cọ xát vào tay anh, đôi mắt sáng lộ ra chút tinh nghịch, khôi phục lại, khôi phục lại Noãn Noãn siêu cấp không sợ trời không sợ đất, một Noãn Noãn cứng đầu, không phải chỉ có tiếng súng thôi sao, cũng không phải là viên đạn bay qua thôi sao, cũng không phải chưa từng thấy chưa từng nghe chưa từng chịu qua, sợ cái gì.

Không phải đã nói, có anh ở đây chính là Thiên Đường, anh chính là bến cảng, chính là ngọn đèn hải đăng soi sáng hướng cô đi, rọi sáng đường về nhà cho cô, cho dù là một con thuyền nhỏ trôi giữa sóng lớn cũng sẽ có một ngày cập bến, không phải sao.

"Bên trong hộp phía bên phải em có hai cây súng, còn có em ngồi xuống sàn xe giúp anh lấy ra hai cây nữa, sau đó, hít sâu, gọi điện thoại cho mẹ, nói chúng ta có chuyện tạm thời không thể đi chúc Tết, đã kêu Cổ Thanh Dạ đi, đừng để bà lo lắng, mùng hai chúng ta sẽ về nhà, nhất định không để cho mẹ nghe ra sơ hở, hiểu chưa?"

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, nhất định là không thể trở về, anh nhất định phải giải quyết bọn chúng, tốt nhất là bắt sống. Nắm chặt tay của Noãn Noãn truyền dũng khí to lớn cho cô, đáp lại nắm ngón tay của anh, cô gái nhỏ cười, "Dạ, xin tuân theo dặn dò của thủ trưởng."

Chiến Vân Không đạp mạnh cần ga Hummer giống như một con báo săn bỏ xa ba chiếc xe, thời gian cấp bách rất nhanh bọn chúng sẽ đuổi kịp, Noãn

Noãn nhanh chóng bấm dãy số.

Đối phương rất nhanh liền nhận máy, nhưng không phải Thu Như, điều này cũng làm cho Noãn Noãn thở nhẹ một hơi, mở miệng không làm trễ nãi thời gian, "Alo, anh, hôm nay em và Vân Không có chuyện tạm thời không về nhà được, chắc là Cổ Thanh Dạ đã đưa quà tặng đến rồi nhỉ, nói với mẹ mùng hai tụi em sẽ về nhà, bảo đầu bếp phải làm một bữa nha....."

Tinh Nhiên cau mày, cũng là bộ đội đặc chủng tinh anh, thính tai giật giật kinh hãi có chuyện không ổn xảy ra, liếc mắt nhìn Cổ Thanh Dạ mở cửa sắp rời khỏi, "Bây giờ tụi em đang ở đâu?"

Cổ Thanh Dạ sửng sốt, Noãn Noãn ở đầu điện thoại bên kia cũng sửng sốt, còn nghĩ có nên giải thích hay không, lại bị Tinh Nhiên lạnh giọng cắt đứt, "Bây giờ anh lập tức cùng Thanh Dạ đi tìm tụi em."

Không cho cự tuyệt, lúc này cúp điện thoại, "Nghe âm thanh chắc đối phương là ba chiếc xe, trong xe cậu có mấy khẩu súng chia cho tôi hai cái là đủ…"

Lúc này, nhà họ Tinh không có ai, trừ mẹ Tinh đi theo cha Tinh đến nhà mấy lão thủ trưởng chúc Tết ra, người giúp việc cũng nghỉ, chỉ còn quản gia lão Lý, sau khi Tinh Nhiên căn dặn mấy câu với lão Lý thì gọi điện cho Thu Như, lúc này, hai người lái xe riêng đã chạy băng băng về phía quốc lộ.

Chiến Vân Không nghe rõ nội dung trong điện thoại, môi không khỏi cong lên, có Tinh Nhiên giúp anh một tay, đột nhiên tâm tình buông lỏng không ít, từ nhà họ Tinh đến quốc lộ nhanh nhất chỉ cần 20 phút. Vậy thì chơi với bọn chúng một diễnddannnnnleeequydon!!!1

"Mẹ không có ở nhà, có lẽ đã cùng cha đến nhà thủ trưởng chiến hữu chúc Tết." Noãn Noãn còn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động giống như là tự nói, sao anh hai có ở nhà vậy? Nhưng mà cũng tốt, anh hai đến đây thì thủ trưởng giống như hổ mọc thêm cánh, mẹ nó, là ai lúc ăn tết cũng bới móc không yên, lúc này nhất định phải tự tay trừng trị bọn chúng.

"Tay nắm chặt như thế, muốn đánh người sao." Chiến Vân Không vuốt vuốt má của cô gái nhỏ, "Anh bảo đảm sẽ bắt sống để em đánh đủ."

Nào chỉ là đánh, giết bọn chúng Chiến gia cũng ủng hộ, ba chiếc xe ăn ý tách ra ba hướng, không tới năm giây lại một lần nữa đuổi kịp bọn họ.

Đạn xuyên thấu qua thủy tinh, Noãn Noãn kêu lên một tiếng hoàn toàn rúc vào trong ghế, một tay Chiến Vân Không che ở đỉnh đầu của cô, tròng mắt đen liếc kính trên xe, tay trái nắm chặt vô lăng đột nhiên đánh tay lái về bên trái, Hummer gầm thét giống như con dã thú vọt tới bên trái, lay động dữ dội làm Noãn Noãn không ngồi vững cả người hoàn toàn đập vào ghế.

Cũng đúng vào lúc này, bên phải xe chợt bị một phát súng làm vỡ, một người đàn ông đeo kính râm đứng lên từ mui xe, mang theo một giá súng tiểu liên, đột nhiên quét qua chỗ ngồi của Noãn Noãn bên này, Noãn Noãn ngồi dưới đất kinh hãi chợt ngồi dậy muốn nhào lên bảo vệ Chiến Vân Không, cô chết thì không có việc gì, mình chỉ là một nhân vật nhỏ không quan trọng, nhưng anh thì khác, anh là tướng quân bách chiến bách thắng, là người chủ chốt trong bộ đội đặc chủng, anh tuyệt đối không thể chết được, ông trời của cô không thể sập được, thế giới của cô không thể không có anh, nhà họ Chiến không thể không có anh.

Mắt Chiến Vân Không giật giật, cô muốn làm gì? Không phải cô muốn liều mạng nhào lên đỡ đạn cho mình chứ? Cô điên rồi! Cô coi mình là gì hả, anh ở trong lòng cô là cái gì? Dường như có sợi dây thừng đột nhiên quấn lấy ngực anh thật chặt, tất cả máu đều ngừng chảy, sắc mặt trắng bệch trước nay chưa từng có, hét lớn một tiếng, mạnh mẽ ngồi dậy đẩy cô ra, loại đau đớn tuyệt vọng này lan ra toàn thân vào từng tế bào, vào lúc Noãn Noãn bổ nhào vào anh, vô số viên đạn bay tới từ hai phía như cuồn phong bão táp lượn quanh rơi xuống, vỏ viên đạn rơi xuống còn mang theo hơi nóng xẹt ngang trên mặt Noãn Noãn, chợt một màu đỏ chói mắt rơi xuống.

Mặc dù người đã không ở trên ghế lái, nhưng tay vẫn vững vàng nắm chặt tay lái, căn bản không nhìn thấy con đường phía trước, bây giờ Chiến Vân Không đang đánh cuộc, đánh cuộc tương lai của anh và cô, chết? Ngày hôm nay nhất định tử thần sẽ chọn một người mang đi, vậy thì chọn anh là được, dạo chơi địa ngục là công việc hằng năm anh làm, rốt cuộc Diêm Vương Gia trông như thế nào, anh rất muốn đến gặp.

Một tay nâng gương mặt nhỏ của cô gái, Chiến Vân Không chưa từng gặp Noãn Noãn như vậy, đã từng thấy đôi mắt kia lộ ra tinh linh trong veo nhưng bây giờ lại là hoảng sợ và phức tạp chưa từng thấy, ngay cả hô hấp cũng cẩn thận như vậy, làm cho người ta đau lòng, cô đang sợ, thật sự sợ, nhưng anh lại bất lực, tim anh như có một con dao xuyên vào, đó là giọt nước mắt của cô chảy vào trong tim anh, cô thà hy sinh bản thân mình cũng phải giúp đỡ anh, người con gái như thế sao có thể không làm anh cảm động, là bảo vật của anh, cô chính là đóa hoa hướng dương nở rộ trên tim anh, mang cho anh hy vọng, mang đến ấm áp hạnh phúc cho anh, nhưng không biết mình là mặt trời trong lòng của cô.

"Gia, bọn họ quá khi dễ người rồi đấy, đây không phải là ỷ thế hiếp người sao, khoe khoang bọn chúng nhiều người có sức lực lớn, bắt sống cho em, em đây phải tự tay mổ ngực mổ bụng bọn chúng, ngũ mã phanh thây…"

Đổ mồ hôi, thấm ướt trán người đàn ông, khóe miệng Chiến Vân Không co quắp, nhưng cũng vui vẻ, đây mới là Tiểu Noãn Noãn của anh, cũng làm cho anh càng thêm đau lòng cho Noãn Noãn, rõ ràng bị sợ đến môi đều trắng không còn chút máu nhưng cô vẫn có dáng vẻ nghịch ngợm phá phách, ngón tay nhéo lỗ mũi cô một cái, "Đứa bé lanh lợi!"

"Ha ha, ông xã, giết bọn chúng không chừa một mảnh giáp, giết bọn chúng tan tác tả tơi." Cô nhóc cười đến khờ khạo, vết thương ở trên mặt biến động theo, sẽ không để lại sẹo chứ, không hủy dung chứ, không chú ý tới, ánh mắt của Chiến Vân Không nóng bỏng như thế mang theo vẻ kích động vui mừng, một tiếng ông xã kia mềm mại ấm áp tràn đầy ở trong lòng, ngọt ngào, khóe miệng anh cong lên nở nụ cười, cười rất xinh đẹp, làm Noãn Noãn kinh hoảng trợn tròn mắt, dừng lại thôi, quên mất hiện tại đạn đang bay sao, giờ khắc này im lặng…

"Bốp" người đàn ông sững sờ, triền miên đổi thành kinh sợ, nhìn cô chằm chằm.

"Còn nhìn, còn nhìn, nhìn nữa là chúng ta sẽ chết ở nơi này, em còn muốn về nhà ăn thịt kho tàu của mẹ đấy." Bị đánh, từ hồi đẻ ra đây là lần đầu tiên Chiến Vân Không bị phụ nữ bạt tay, mà lại là người vợ anh yêu nhất, chưa nói tới nhục nhưng bực tức thì chắc chắn có.

Mặt tối sầm, căn răng nghiến lợi nói, "Xem về nhà anh trừng trị em như thế nào!"

"Báo cáo thủ trưởng, cầu xin trừng trị! Ha ha!" Nhếch nhác chào theo kiểu quân đội không đúng chuẩn, đáng yêu khôi hài.

"Nghịch ngợm." Chiến Vân Không nghiêng đầu nhìn lướt qua ngoài xe, chợt có một hơi nóng đánh úp vào, xe BMW bị đánh thẳng vào, chỉ nghe một tiếng nổ ầm vang.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chày cán bột!

Edit: Tịnh Hảo

Bên trong bệnh viện, trong phòng cấp cứu, tất cả bác sĩ rụt rè đứng vây quanh giường bệnh, trong lòng run sợ, thủ trưởng Chiến đích thân tới đó là vinh hạnh của bệnh viện thủ đô bọn họ, nhưng thật lạnh lẽo đấy.

"Ách..... Thủ trưởng, phu nhân không có gì đáng ngại, chỉ trầy da một chút thôi, các loại chức năng cơ thể đều rất ổn định, có thể lập tức xuất viện."

Bây giờ là ba giờ rưỡi chiều, y tá đã rời khỏi bệnh viện, lúc này chính là ca trực của bác sĩ, những giáo sư cấp cao này đều bị một cú điện thoại gọi đến, cho rằng xảy ra chuyện lớn gì, thì ra chính là… chính là…

"Các ông chắc chắn chứ?" Giọng nói rét lạnh, ý là nếu trên mặt cô ấy có để lại sẹo thì các ông nhất định phải chết.

Thở dài, Noãn Noãn đè tay của Chiến vân Không lại, mỉm cười với anh, "Chúng ta về nhà nhé."

Mặt Chiến Vân Không cứng đờ, chúng ta về nhà nhé? Một câu nói rất bình thường, giống như một bông hoa được nhét vào lồng ngực, giãn ra căng đầy, sau đó biến thành cơn sóng lớn vỗ vào đá ngầm trên bờ, cơn sóng theo máu lan ra toàn thân, cọ rửa anh, giống như hũ mật ngọt ngào đánh úp vào làm thủ trưởng thấy thoải mái, ngây ngô cúi người hôn lên môi của cô, cơ thể của Noãn Noãn bay lên không ôm sát cổ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vùi vào anh.

Cổ Thanh Dạ và Tinh Nhiên xử lý hiện trường xong, Chiến Vân Không căn dặn để lại người sống, quả thật cũng không có người chết, căn bản đều bị thương nặng còn sống được vài ngày.

"Noãn Noãn, phía mẹ chúng ta, em cứ thoải mái, theo Chiến Vân Không về nhà ăn cơm tất niên đi, anh trai cũng phải về ngủ, Thanh Dạ, phần còn lại giao cho cậu xử lý, đi trước đây."

Cửa bệnh viện, Tinh Nhiên nói xong ôn nhu xoa đầu của Noãn Noãn, cẩn thận nhìn xem vết thương của cô không có gì đáng ngại mới yên tâm rời khỏi, anh ta thật sự mệt muốn chết rồi, sáng nay hai giờ mới từ Tam Giác Vàng trở về, cơ thể mệt lả còn chưa nghỉ ngơi đàng hoàng, hơn năm giờ sáng đã bị Thu Như lôi ra từ trong chăn kêu anh ta treo rèm mới, tiếp đó là lau đèn, rồi quét…

"Ôi mẹ, những thứ này không phải là do người giúp việc làm sao, mẹ có thể cho con ngủ ngon không, một tuần này con còn chưa chợp mắt."

Làm sao Thu Như không nhìn ra con trai khổ cực, mặt tràn đầy tia máu đỏ dọa người giống như quái vật, nhưng người giúp việc đã được bà cho nghỉ phép, ông xã lại không có ở nhà, tuổi của quản gia lão Lý lại cao có thể leo cao sao, nếu con trai đã trở về mà không dùng tới thì thật lãng phí.

"Mẹ biết con mệt mỏi, con nhanh một chút, giúp mẹ làm xong thì được tự do, nhanh lên một chút đừng cằn nhằn, mẹ còn có chuyện đấy." Đúng, bà còn thúc giục nữa đấy.

Mẹ nó, vừa mới nhấc chân muốn lên lầu ngủ bù thì Cổ Thanh Dạ đã tới.

"Hì! Năm mới vui vẻ, anh nhỏ." Noãn Noãn ôm chặt cánh tay, thấp giọng gật đầu một cái.

Đưa mắt nhìn Tinh Nhiên lái xe rời đi, ba người cũng một trước một sau lái hai chiếc xe về nhà cổ của nhà họ Chiến.

Ánh nắng trong ngày mùa đông rất ngắn ngủi, lúc này đã là mặt trời chiều ngã về tây, dường như giữa trời đông giá rét bất ngờ có ngọn lửa bùng cháy, ánh sáng rét lạnh ở phía chân trời xa, bầu trời thay đổi thành màu tím âm u, mắt Noãn Noãn hiện lên vẻ vui mừng, tuyết sắp rơi, cô thích xem bông tuyết từng mảnh từng mảnh rơi tự do rong chơi trong không trung, sau đó trở về vòng tay thân thương của mẹ đất.

"Noãn Noãn, đóng cửa sổ nhỏ một chút, bị gió thổi sẽ cảm." Chiến Vân Không biết cô thích tuyết, thích mùa đông, cũng từng hỏi cô tại sao, nhưng cô

gái nhỏ lại nói thích không có lý do gì cả. Đúng vậy, tựa như hai người lúc bây giờ, trải qua rất nhiều chuyện, con tim đã sớm dính liền với nhau, tâm ý giống nhau.

Yêu, không cần có lý do, chỉ cần mỗi sáng nhìn thấy cô đầu tiên, mỗi buổi tối ôm cô đi vào giấc ngủ đã thỏa mãn rồi.

"Thủ trưởng, tối nay hai chúng ta làm cho mẹ mỗi người một món đặc biệt nhé." Gió lạnh xen lẫn bông tuyết theo khe hở của cửa kính thổi lất phất vào mặt của Noãn Noãn, đôi mắt sáng long lanh bị thổi có vẻ lành lạnh, vết thương khẽ đau, nửa tiếng trước cô thật sự cho rằng mình sẽ bị hủy dung, nhưng mà một phút sau, cô liền nở nụ cười thoải mái, hủy dung thì hủy, dù sao cả đời này nhất định phải ở cùng với anh, nếu anh dám không muốn cô, hừ hừ, quả đấm này sẽ phục vụ.

Quay đầu nhìn Chiến gia, mặt vẫn căng thẳng, sao thủ trưởng nhà cô lại đẹp trai kinh thiên động địa vậy. Gương mặt không khỏi nhuộm một đóa mây đỏ.

"Tại sao?" Chiến Vân Không không hiểu, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm.

Trong kiếp sống quân nhân ngẫm lại có một chút rất xấu hổ, thủ trưởng đại nhân chưa từng nấu ăn, đều do Hổ Tử bọn họ hầu hạ mình ăn uống sinh hoạt thường ngày, nói trắng ra là trừ vác súng đánh giặc, ký tên đi họp, thì cái gì anh cũng không biết.

"Chậc!"

Cô gái nhỏ bất mãn phát ra tiếng chậc lưỡi nhìn anh, Chiến Vân Không nhìn thấy có loại dự cảm xấu, đứa nhóc lanh lợi muốn làm cái gì, khó mà bắt được tâm tư của cô, trong một giây cái đầu nhỏ có thể hiện ra trăm loại giày vò, cho dù Chiến Vân Không có IQ cao thì bây giờ cũng thấp thỏm.

Chu mỏ, Noãn Noãn nhìn Chiến Vân Không bằng ánh mắt khinh bỉ rất rõ, cười nhạo, "Nhìn dáng vẻ của thủ trưởng, sẽ không phải là không biết làm chứ, có khó khăn thì phải vượt qua khó khăn, không có khó khăn thì tạo ra khó khăn và vượt qua, thật sự không thể thì nói với vợ, em tự tay dạy anh, yên tâm, dạy sẽ thu phí."

Dạy sẽ thu phí! Nhóc con chết tiệt, vết sẹo đã quên đau rồi sao, khóe miệng Chiến Vân Không co giật, nhéo một bên mặt của cô, từ lúc nhóc con nhập viện đến nay, cả người đều gầy đi mấy vòng, cằm cũng không mượt mà giống như trước, nhọn hoắt làm người ta nhìn mà đau lòng, nhưng rất kỳ lạ gương mặt cứ nhiều thịt giống như trẻ con.

"Em đang nghi ngờ năng lực của anh? Hả?"

"Không có, tuyệt đối không có, gia bớt giận!" Tay nhỏ bé đè lên bàn tay to, nhiệt độ của lòng bàn tay xuyên qua da của cô truyền vào cơ thể, nhất thời cũng ấm áp theo.

Bĩu môi, Chiến Vân Không hừ nhẹ một tiếng, gương mặt tuấn tú đưa qua trực tiếp chặn lên miệng nhỏ còn muốn nói chuyện của cô, nặng nề mút thỏa thích một chút, tựa như bị tức giận mà muốn trừng phạt, Noãn Noãn cả kinh vừa gấp vừa giận, anh không muốn sống nữa sao, lái xe đi chứ.

"Ưmh ưmh —— được..... được rồi..... Lái xe." Đánh vào sau lưng cứng như sắt của anh, thật đau tay.

Cổ Thanh Dạ ở phía sau xe bọn họ, mắt trợn trắng, lão đại thật mãnh liệt, mạng sống gấp gáp cũng không cần, chỉ muốn âu yếm vuốt ve người ấy.

Chớp mắt một cái, trai đẹp Cổ có ý xấu, đột nhiên bóp kèn 'ting ting' hai tiếng, Noãn Noãn bị dọa sợ quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm, còn làm ra dấu tay một khẩu súng, ý kia dường như muốn nói, biến thái đập chết anh.

Thật ra thì, xe của hai người bọn họ rất nhếch nhác, trái phải trước sau đều là từng mảnh thủy tinh hoàn hảo, muốn không bị Cổ Thanh Dạ nhìn thấy cũng khó, xe dừng lại ở ngoài nhà cổ của nhà họ Chiến, Lâm Tử chạy tới chào kiểu quân đội, sau đó nhanh chóng lên xe lái xe đi.

Vào nhà, chân mày Chiến Vân Không nhíu lại rõ ràng không vui, sao mà vẫn còn nhiều người thế này, mọi người thấy ba người tiến vào đều sững sờ, phần lớn lãnh đạo giới chính trị, thương nhân và quân đội chỉ nghe tin Chiến Vân Không kết hôn, nhưng chưa từng thấy vợ anh, lòng hiếu kỳ nổi lên muốn mượn cơ hội này tiến lên chúc mừng, phải biết rằng năng lực của Chiến Vân Không còn mạnh hơn so với lão tử của anh, giống như sóng sau đè sóng trước, nhưng ai cũng không nghĩ đến bám vào cây đại thụ nhà họ Chiến đó chính là ngu ngốc.

Con ngươi đen rét lạnh, nhìn lướt qua, không nói tiếng nào kéo Noãn Noãn đi vào trong phòng khách, lúc này, Mộ Thanh Nhi bận nói chuyện với khách thấy ba đứa trẻ vừa mới về, mặt liền âm trầm, nói thầm trong lòng: Đi thì đi cả một ngày, có còn muốn ăn Tết năm nay nữa không, ném một đám người này cho mình, muốn mệt chết rồi, mặt sắp cười đến rút gân rồi đấy.

Lại thấy vết thương trên mặt Noãn Noãn thì liền bùng nổ, đứng bật người dậy, "Lão Lý, tiễn khách."

Ra lệnh đuổi khách xong, Mộ Thanh Nhi kéo Chiến Vân Không và Noãn Noãn đi lên phòng sách trên lầu, "Có phải Vân Không ăn hiếp con không, con nói thật với mẹ." Cẩn thận xem xét vết thương trên mặt của cô, thật ra có vẻ nghiêm trọng là do làn da của cô gái nhỏ quá mức mềm mại, thêm nữa là trời sinh cô có làn da nhạy cảm, viên đạn sượt qua làn da cô bị thương, cho nên tạo thành bộ dáng này, da hồng hồng, xung quanh vết thương chi chít vết đỏ như bệnh sởi.

Mộ Thanh Nhi đau lòng, muốn chạm vào nhưng sợ làm đau con dâu, trong lòng lo lắng, đôi mắt hung ác trừng con trai.

Noãn Noãn thấy thế vội vàng tiến lên ngăn ở giữa hai người, làm nũng lắc lắc cánh tay của mẹ chồng, "Mẹ, là do con không cẩn thận ham chơi, dập đầu rách da không liên quan đến thủ trưởng, chỉ là mẹ yên tâm, thủ trưởng đại nhân đã thay con báo thù, đánh tên khốn khiếp đầu to hơn heo kia rất thảm

đấy.” Khóe mắt lóe lên tia sáng giảo hoạt, Mộ Thanh Nhi nhìn gương mặt bênh vực của Noãn Noãn cũng thoải mái hả giận, không nói gì nữa.

Kéo tay của Chiến Vân Không và Noãn Noãn đặt chung một chỗ, khẽ thở dài nói, “Con trai, đời này nếu con dám không đối xử tốt với con gái của mẹ, người mẹ này sẽ là người đầu tiên không vui, nghe rõ chưa, bằng không chày cán bột sẽ phục vụ con.”

Chày cán bột! Còn nhắc đến chày cán bột, bà còn dám nhắc tới chày cán bột này, bỗng chốc, mặt Chiến gia như có sấm sét mây đen cuồn cuộn dày đặc, Mộ Thanh Nhi và Noãn Noãn đề phòng một ngọn gió lạnh ở phía sau chui vào trong cổ áo, giống như là một đôi tay vô hình dạo chơi khắp toàn thân, lông tơ dựng đứng lên, xương sống ở phía sau đều lạnh.

Hừ lạnh một tiếng, tay rút ra, Chiến Vân Không xoay người rời khỏi, tiếng đập cửa vang lên, hai người phụ nữ một lớn một nhỏ chớp mắt cùng nhún vai, sau đó nhìn nhau cười. Thủ trưởng tức giận!

Nếu như nhắc đến mối quan hệ khó xử nhất trên đời này, mọi người sẽ nghĩ đến mối quan hệ mẹ chồng và nàng dâu đầu tiên, từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ kết hôn khi còn vị thành niên, sẽ lấy một thủ trưởng siêu cấp đẹp trai làm chồng, sẽ có một mẹ chồng tiến bộ cởi mở đáng yêu, có phải là hạnh phúc tới quá nhanh rồi không, nhìn thấy mà có chút không chân thật.

Mộ Thanh Nhi và Noãn Noãn cùng là dạng vừa gặp đã yêu, bà vô cùng yêu thương người con dâu này, cũng không biết là tại sao, cảm giác đứa bé này giống một người, giống ai? Rồi lại nhất thời không nói lên được.

Hổ Tử chạy tới nói, “Chị dâu, vừa đã chuẩn bị xong, thủ trưởng kêu em gọi chị lập tức tới.”

“A, được, tôi lập tức tới.” Noãn Noãn mỉm cười gật đầu với Hổ Tử một cái, “Mẹ, tại sao chúng ta đúng sáu giờ phải ăn cơm, chị dâu nói đã xong việc chuyện công ty rồi, đang đến nơi này đấy.” Nhìn đồng hồ, Noãn Noãn nói xong liền đi vào trong bếp.

“Ài ài, sao đi vào phòng bếp làm gì, bên kia có Hổ Tử, Lâm Tử bọn họ làm rồi, con ở chỗ này hai chúng ta cùng chờ ăn là được rồi.” Giữ chặt Noãn Noãn, Mộ Thanh Nhi nhìn vào phòng bếp, chạy đi đâu làm gì chứ.

“Mẹ, con và thủ trưởng đã hứa rồi, hôm nay mấy tụi nhỏ chúng con làm một món sở trường tặng mẹ, mẹ chờ ăn nhé, đoán chừng chị dâu lập tức đến, hai người có thể vui vẻ rồi.” Nói xong cầm một miếng điểm tâm ở trên bàn trà bỏ vào trong miệng, kéo Hổ Tử vội vàng vào phòng bếp.

Sau khi bóng dáng gầy gò biến mất, Mộ Thanh Nhi mới thu hồi tầm mắt, theo thói quen xoay chiếc nhẫn bình thường nhưng có ý nghĩa rất lớn ở trên ngón áp út, mỗi khi bà suy tư sẽ không tự chủ được chạm vào nó, không nhớ rõ thói quen này bắt đầu khi nào, có lẽ là lúc chồng rời xa, đây là nhẫn cưới của bọn họ, là tình yêu triền miên của bọn họ, là tình yêu từ lúc bắt đầu đã không có điểm dừng.

Noãn Noãn đứng ở cửa, đứng lặng hồi lâu, tình huống gì đây? Tạp dề màu hồng Hello Kitty đang được mặc trên người đàn ông, một tay cầm muôi một tay cầm dao, đứng trước bếp nhìn cái chảo nhíu chặt lông mày, trong nồi đã là một đống màu đen, vẻ mặt hả hê, lại mang chút cảm xúc muốn giết người.

Mím môi thật sự không muốn cười nhưng không kiềm được, cười ha ha ngồi chồm hổm trên đất che bụng, cứ thế không đứng dậy nổi, bên trong phòng bếp, nhất thời không khí hạ xuống đến điểm đóng băng, Lâm Tử và Thạch Đầu nhắm mắt lại vờ không nhìn thấy, đây là thủ trưởng muốn nháo cái gì hả? Đột nhiên tiến vào nói muốn làm đồ ăn, làm bọn họ sợ đến mức hai bàn tay run lên, thiếu chút nữa nồi rơi xuống đất đập lên chân.

“Thủ..... Thủ..... Thủ trưởng, không cần, tụi em.....tụi em có thể làm.” Đầu lưỡi muốn thắt lại, cổ họng tắt thở, nói chuyện cũng khó khăn rồi.

Chiến Vân Không lạnh lùng liếc nguyên liệu nấu ăn trên bàn, gà vịt thịt cá, bay ở trên trời hay chạy dưới đất cái gì cũng có, mày càng nhíu chặt lại, giống như là có thù oán với tụi nó trừng mắt nhìn hai phút, bởi vì mấy chuyện này đều không nằm trong khả năng khống chế của anh, bình thường ăn đều thấy đã chín, lúc thấy còn sống không khỏi bắt đầu thấy khó khăn.

“Cái này trừ luộc còn có thể làm gì?” Nhìn đồ trên tay của thủ trưởng lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thủ trưởng, con ngươi của Lâm Tử xoay chuyển giống như đã hiểu ra điều gì, phản ứng nhanh, nói.

“Báo cáo thủ trưởng, trứng trừ luộc ra, còn có thể chiên xào rán hầm, chỉ có điều thủ trưởng đừng nghĩ tới nữa, thủ trưởng không làm được đâu, hì hì, thủ trưởng làm cho chị dâu à, chuẩn bị cho chị ấy một năm mới kinh ngạc!”

Lâm Tử nói nửa đoạn trước thật sự ‘vỗ mông ngựa’ rất tốt cũng trôi chảy, đến nửa đoạn sau liền không dừng, nói một chút đã rẽ sang hướng khác, nhưng vừa nãy Chiến Vân Không còn lộ ra một tia cười nháy mắt thay đổi sắc mặt, híp mắt lại khẽ quát, “Tất cả cút!”

Ách —— được rồi, Lâm Tử ngậm miệng cùng Thạch Đầu ngoan ngoãn đi đều bước xoay người tiếp tục xào rau.

Noãn Noãn cười đến đứng lên không nổi, không ngờ thủ trưởng thật nghe lời của mình liền chủ động tới đây, sợ anh chạy đâu mất, khóe mắt ẩm ướt chảy ra nước mắt tầm lên vết mẩn đỏ đau ngứa, một đôi giày màu đen đập vào tầm mắt của cô, theo ống quần thẳng tắp đi lên trên là đôi chân dài có lực, nhìn lên trên, Noãn Noãn ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen sáng ngời như quả bồ đào, miệng nhỏ nhắn khẽ nâng lên, nụ cười giống như cơn gió xuân lướt qua làm ấm áp lòng anh.

Tất cả lời quát lớn đến bên miệng, lại biến thành lo lắng, “Mau đứng lên, trên đất lạnh.” Mùi trứng và mùi hành băm ở trên tay, anh bất tiện túm cô ngồi dậy, chân vươn đến dưới mông của Noãn Noãn, nhấc lên, nhất thời, cô gái nhỏ liền kinh hoàng.

“Đồ lưu manh, anh làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Trứng đen rán!

Edit: Tịnh Hảo

Chiến Vân Không thật sự không mang theo một chút sắc tâm, muốn lấy chân thay tay nhấc cô ngồi dậy, Cố Lưu Niên nói Noãn Noãn phải nghỉ ngơi nhiều, có thể nằm thì đừng đứng, có thể đứng thì đừng ngồi chồm hổm, nhất là ngồi chồm hổm rất bất lợi với tuần hoàn máu trong cơ thể và tim, khi cô yêu cầu nấu ăn thì thủ trưởng Chiến vốn không muốn, nhưng một đôi mắt trong trẻo mềm mại đáng yêu mang theo sự hy vọng nhìn anh, anh nhìn thấy mà lòng cũng biến đổi theo, làm sao có thể nhẫn tâm để cho cô thất vọng.

"Đứng lên cho anh, không phải nói muốn làm món ăn ư, còn có thời gian cười!" Chiến Vân Không khàn khàn cắn răng nhìn cô chằm chằm, nhíu chặt chân mày, không phát hiện nhóc con này còn có khuynh hướng muốn la lối om sòm.

Ngồi không thoải mái, dưới mông lại càng không thoải mái, cấp bậc cao nên tay không muốn đụng vào cô sao, bắt đầu ghét bỏ cô? Ngửa đầu, cô gái Tinh mỉm cười, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, "Anh ôm em!"

"....." Hai người xào rau nấu cơm ở bên cạnh 'cảnh đầy thịt' máy móc vung muôi lớn, mắt, lỗ tai dựng đứng lên, cắn chặt đôi môi, trong lồng ngực ấp a ấp úng ho khan ra tiếng.

"Thạch Đầu, cậu mua ớt ở đâu vậy, thật là cay mắt, sặc chết rồi, khụ khụ....."

"Chúng ta hái trong vườn rau xanh của bộ đội đó, cay lắm sao?" Thạch Đầu và Hổ Tử cộng lại cũng không bằng nửa đầu óc của Lâm Tử, sao cậu có thể hiểu được ý trong lời nói của Lâm Tử, ngây ngốc còn hỏi ngược một câu.

"Cậu đần muốn chết, người cũng như tên."

Vợ cũng lên tiếng, anh còn kiểu cách nữa thì sẽ rất bẽ mặt, bảo bối cầu xin còn không phải là việc tốt sao! Không chú ý tới hai cảnh vệ của mình, nói, "Mở cánh tay ra."

Gò má ửng hồng, tức giận liếc anh một cái, làm lính đều là đồ lưu manh, anh đứng mũi chịu sào, còn mở cánh tay ra một chút, sao nghe cứ kỳ cục như thế nào đấy. Nghe lời làm theo lời nói, thủ trưởng nói cái gì thì chính là mệnh lệnh trong lòng của Noãn Noãn. Nghe lời thủ trưởng Chiến chính là mục tiêu cuối cùng trong cuộc sống của cô.

Quan tâm trên tay anh có trứng gà, hành băm, chảo lớn làm cái gì nữa, Chiến Vân Không cúi người hai tay xách nách cô lên, hai chân bay lên không, trong nháy mắt cô gái nhỏ cảm thấy được bay lên, mũi hít hít, mặt lập tức nhăn lại như bánh bao. Vị hành lá băm là mùi cô không thích, kỳ quái là ăn chín được, nhưng còn sống thì không ngửi được.

"Thủ trưởng làm món ngon gì vậy?" Noãn Noãn tò mò chắp hai tay sau lưng như lãnh đạo lớn đưa đầu xem xét thành quả trên bếp lò, kết quả, hối hận. Cũng không muốn nhìn nữa, sợ nhìn nhiều sẽ ảnh hưởng đến tiêu chuẩn phát huy của mình.

Phòng bếp rất lớn, đủ mười mấy người ở bên trong làm đồ ăn, Noãn Noãn hăng hái loay hoay, Chiến Vân Không thò đầu xem xét lại bị đầu nhỏ của cô húc vào quay trở về, "Đi đi đi, không cho nhìn lén, ai làm chuyện nấy."

Thủ trưởng Chiến hậm hực, trở về vị trí bếp của mình, tiếp tục phấn đấu đến dĩa thức ăn thứ N.

Sau khi Cổ Thanh Dạ tiễn các quan to khách quý trở về nhà, khát nước muốn đi phòng bếp rót ly nước uống, trong nháy mắt miệng há thành chữ O, là mắt mình xảy ra vấn đề hay là anh ta nhìn lầm vậy, cái đó, người mang tạp dề màu hồng đấu tranh với chảo có cán là ai? Là thủ trưởng Chiến đại nhân vác súng chỉ huy tác chiến nhà anh ta sao? Nấu cơm ư? Thủ trưởng lão đại có thể dùng từ 'không đụng vào nước mùa xuân' (1) để miêu tả, vậy bây giờ anh đang làm gì vậy?

(1) Chỉ người có điều kiện gia đình tốt, có thể không giặt quần áo của mình, không cần làm việc nhà, sống trong an nhàn.

"Thạch Đầu, Lâm Tử, xảy ra chuyện gì vậy?" Hất cằm về phía bên kia, hỏi.

Hai người ai cũng không nói chuyện, ra hiệu đừng lên tiếng, ý của Lâm Tử bảo anh ta đi nhanh lên, nếu không hậu quả.....

Con ngươi mở rộng ra, lúc này mới hiểu, nhấc chân vừa chạy ra ngoài.

"Ai, trai đẹp Cổ, anh trở về rồi, mau tới đây, tụi em chỉ còn thiếu mỗi anh." Làm sao Noãn Noãn có thể bỏ qua cho anh ta, khi anh ta tiến vào, cô gái nhỏ thính tai liền nghe được tiếng động.

"Không làm được không?" Hỏi vấn đề mà chính anh ta cũng cảm thấy vô lực.

"Không được!" Mọi người cùng đồng thanh, Lâm Tử và Thạch Đầu kêu rất lớn tiếng, Hổ Tử thông minh không nói, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt rau cúi đầu cười trộm.

Nửa năm nay, dường như mọi người đều vô cùng khác biệt, bởi vì bên cạnh bọn họ xuất hiện một cô gái như thế này, cô lanh lợi nghịch ngợm, cô thông minh thiện lương, cô xuất thân từ danh môn nhưng cũng không có cuồng vọng tự đại không coi ai ra gì, cô cũng có cao ngạo và quật cường của riêng mình nhưng không tổn thương người khác, cô bênh vực lẽ phải, ra mặt vì bạn bè nhưng cũng có tính cách riêng của mình, lại cũng là một người gây chuyện phiền toái.

Một cô gái như vậy, cô tựa như một ngọn lửa phát sáng, xẹt qua đêm tối tựa như một ngôi sao rơi xuống trần thế, thắp sáng cuộc sống khô khan của bọn họ, đốt sáng thế giới đen tối của thủ trưởng, từ nay về sau anh không còn là một người cô đơn nữa.

Nụ cười xuất hiện nhiều hơn, không lạnh lẽo giống ngày trước, người cũng bắt đầu trở nên biết tức giận.....Tất cả đều thuộc về công của cô, cô giống như một vũ trụ nhỏ cháy hừng hực giàu năng lượng, bùng lên niềm vui vô tận, cảm xúc, là nguồn năng lượng giàu ấm áp và hạnh phúc.

Sáu giờ đúng lúc ăn cơm, từng món ăn được dọn lên đủ, Noãn Noãn đang suy nghĩ có nên giấu đi mấy món thủ trưởng làm đầu nấu không? Cổ Thanh Dạ vẫn tò mò lão đại làm gì, che che giấu giấu cũng không cho người ta nhìn, giữ bí mật đến gió thổi cũng không lọt. Sử dụng khứu giác, ngửi ngửi, ngửi nửa ngày cũng không ngửi được mùi đồ ăn, cứ như vậy tự nghĩ ra tên đồ ăn và mấy món có mùi quái dị đến mấy lần rồi, cũng không thể đoán được là gì? Rốt cuộc là cái gì đây?

Mộ Thanh Nhi đang gọi điện thoại, lảm nhảm với đối phương không ngừng, "Cha, cha còn đang khỏe mạnh phong nhã sao, con nghĩ là cha đi thăm mấy chiến hữu già hôm nay sẽ trở về, sao còn đang ở đó vậy? Điều kiện ở đó có tốt không đấy, buổi tối mọi người ăn cái gì? Còn nữa, cha nhất định phải chú ý không được ăn nhiều thịt, cái gì cũng được trừ thịt ra, hôm nay là giao thừa phê duyệt cho cha một món thịt, chỉ có thể ăn một miếng thôi…"

Ông nội Chiến ở phía Nam xa xôi, nghe câu nói của con dâu đều không thiếu chữ thịt, nhắc đi nhắc lại nhưng cũng không thấy phiền, trái lại cười ha hả ở trong điện thoại, "Ha ha ha ha, con gái, con cứ yên tâm đi, cho dù cha muốn ăn nhiều cũng không dám, con không tin cha thì cũng phải tin Tiểu Lưu đúng không."

Lời của Chiến gia vừa nói ra, Mộ Thanh Nhi bất giác bị nghẹn, Tiểu Lưu là cảnh vệ ưu tú mà mình đích thân lựa chọn từ một ngàn thành viên, thật ra cảnh vụ âm thầm giám sát cha đều là thành viên của ông nội Chiến, mỗi ngày từng chuyện lớn nhỏ đều phải báo cáo với bà, không nghĩ tới cha cũng biết.

"Ông cụ, có muốn hỏi thăm bọn nhỏ không!" Thuận theo chiều gió, chuyển biến tốt, Mộ Thanh Nhi quyết đoán tung hoành ngang dọc thị trường vài thập niên, năng lực thực hiện và khống chế tương đương nhau. Ông cụ vừa nghe tới bọn nhỏ liền vui vẻ hơn, nói thẳng đương nhiên là muốn rồi, đều nhớ bọn họ đấy.

Lúc ông cụ đi, Mộ Thanh Nhi chuẩn bị một máy truyền tin đỉnh cao tốt nhất, ông nội Chiến nói có điện thoại công suất lớn của quân đội mang bên người là đủ rồi, không cần mang theo mấy thứ đồ tân tiến này, nhưng Mộ Thanh Nhi không quan tâm nói phải chuẩn bị, khẳng định có dịp sẽ dùng tới.

Đây không phải là dịp cần dùng tới sao, videophone vừa mới được nhận, mọi người cướp lấy muốn nói chuyện với ông nội, làm loạn giành nhau, sau khi bọn nhỏ từng người từng người hỏi thăm ông một câu, ông nội Chiến nói, "Sao thiếu một người vậy, núi băng lớn của chúng ta đâu?'

Núi băng lớn? Mọi người cười rộ lên, nhưng tất cả đều không lên tiếng.

"Ông nội, ông không ở nhà thật là đáng tiếc đấy, hôm nay núi băng lớn của chúng ta có tiến bộ....." Rồi sau đó quay đầu liếc về phía phòng bếp, nhỏ giọng tiếp tục nói, "Ở nơi đó nấu cơm đấy."

"Nấu cơm?" Ông nội Chiến nghi ngờ, theo hướng ngón tay chỉ của Noãn Noãn, rồi sau đó sáng tỏ cười cười nói, "Vậy thì không quấy rầy các con dùng bữa nữa, ông nội cũng phải đi ăn ngon đây, bái bai các con!"

'Cụp' màn hình tối sầm lại, ông cụ tránh người sao.

"Mẹ, ông nội lại đi đâu nữa ạ, làm sao người cũng trở nên thời thượng trẻ trung vậy." Noãn Noãn giúp Đường Đóa dọn bát đũa, bố trí đồ ăn. Đường Đóa cười một tiếng nhỏ giọng nói.

"Đây đều là công lao của mẹ chúng ta đấy!"

Công lao? Nhìn Mộ Thanh Nhi lại nhìn chị dâu, có chút hiểu ý của cô ấy, cũng đúng, cả ngày nghe mẹ nhắc đi nhắc lại, không điên người chắc cũng chỉ có ông nội thôi.

Mọi người đều tự tìm vị trí ngồi xuống, chính giữa bàn trống một phần nhỏ, Đường Đóa đi ra từ trong phòng bếp bưng một món chân giò lợn kho tàu đúng lúc nhìn thấy chỗ trống kia, vừa muốn đặt xuống, bị Noãn Noãn ngăn lại.

"Chị dâu, vị trí kia không thể đặt chân giò lợn."

Đường Đóa xoay người lại, nhìn vợ chồng son đứng phía sau, tầm mắt quét qua cái đĩa trên tay Noãn Noãn rồi cười cười.

"Đến đây, các vị mau nhìn trong này đi, thời khắc chúng ta nhìn thấy kỳ công trong lịch sử sắp tới rồi đây, ting ting ting ting…"

"....." Từng đàn quạ bay qua đỉnh đầu, toàn bộ đều yên lặng.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Chiến Vân Không nhìn lướt qua mọi người, hét lớn một tiếng, "Ăn cơm."

"Vâng" Noãn Noãn đáp lại đầu tiên, là người đầu tiên ăn món đầu tay của thủ trưởng, "Ưm, ngon lắm, nếm thử một chút đi, thật sự rất ngon, không gạt người."

Ngon? Cổ Thanh Dạ thần thờ rồi, một đống đen thùi lùi là vật gì, nhìn còn sợ trúng độc mà ăn được sao?

Giờ phút này, mặt thủ trưởng đại nhân lạnh băng, trong lòng khẩn trương không cần phải nói, nảy sinh xúc động, 'bốp' một tiếng, chiếc đũa đặt ở trên bàn, cầm tay Noãn Noãn đang vươn ra gắp thức ăn, nói: "Đừng ăn."

"Ăn rất ngon tại sao không cho ăn." Cười ôn nhu, chân dưới bàn gác lên chân to của anh hung hăng giẫm xuống, đó là ý nói: Thật sự ăn rất ngon, mặc dù bề ngoài hơi kém một chút.

Con trai làm đồ ăn đương nhiên người làm mẹ như bà nhất định phải ăn, tưởng là Noãn Noãn vì trêu đùa làm bà vui mà nói thế, nhưng không ngờ con trai lại rửa tay xuống bếp đúng như Noãn Noãn nói, không quan tâm có đẹp không, ăn có ngon không, không phải đây đều là con trai tự mình làm sao.

Khi Cổ Thanh Dạ hoài nghi, mọi người đều đánh giá rất cao và tán thưởng món ăn của thủ trưởng đại nhân.

Núi băng được ca ngợi rất hạnh phúc, ngoài ý muốn tới rất nhanh, máu trong cơ thể do hưng phấn nhanh chóng chảy cuồn cuộn, sắc mặt của thủ trưởng cũng hòa hoãn hơn trước, nói thầm, sau này phải luyện tập nhiều hơn, nấu cơm cho vợ là chuyện không quá đáng.

Mọi người đều hỏi món ăn này tên gì? Sắc mặt thủ trưởng hài lòng mang theo vẻ tự hào, "Trứng đen rán!"

"Tên rất hay, em thích." Lúc này, Cổ Thanh Dạ cũng không dám khinh thường tài nấu nướng của lão đại, thật đúng là khỏi nói, mùi vị của dĩa trứng đen thùi này thật sự rất ngon, ăn vào trong miệng mới xuất hiện mùi vị trứng gà.

Tài nghệ của Noãn Noãn đương nhiên khỏi bàn cãi, cô làm hai món, món mặn món nhạt phối hợp rất dinh dưỡng, mùi vị rất ngon, Cổ Thanh Dạ làm món bánh khoai màu tím cũng tương đối ngon, trùng hợp màu tím là màu Noãn Noãn thích, đương nhiên ăn không ít, tất cả đều rơi vào mắt của Chiến Vân Không, anh âm trầm nhìn Cổ Thanh Dạ ra sức ăn.

Tên nhóc chết tiệt, học nấu ăn hồi nào thế, theo dự đoán của mình chắc chuyện kia là lý do mới đúng.

"Sao Diệu Diệu còn chưa tới?" Chiến gia cũng có bản lĩnh chọc ghẹo trái tim của người khác, câu này làm tất cả sự thèm ăn của Cổ Thanh Dạ đều bay đi hết, muỗng canh run lên nước canh bắn ra ngoài, rơi vào bàn tay nhưng mà lòng lại đau.

"Về nhà giỗ tổ rồi." Trả lời mơ hồ, vừa cười vừa vét sạch dĩa trứng đen rán vào trong chén của mình, ăn sạch sẽ đến thấy đáy.

Noãn Noãn nhéo tay của thủ trưởng, nhìn anh chằm chằm, tự vạch áo cho người xem lưng, trai đẹp Cổ cũng biết đau lòng có được hay không. Quả thật Bạch Diệu về nhà giỗ tổ, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do bọn họ cãi nhau, cụ thể tại sao thì cô không biết, tóm lại lần này hai người cãi nhau rất dữ dội, buổi tối Bạch Diệu sẽ không gặp người khác, gọi điện thoại không nhận, gửi tin nhắn không trả lời, đến buổi sáng hôm nay mới gửi một tin nhắn nói cô ấy rất nhớ cô, còn bảo mình tự giữ gìn sức khỏe gì đó, sau đó lại ở trong trạng thái tắt máy.

Không chỉ có một mình Cổ Thanh Dạ cô độc, Chiến Vân Tế cũng không trở về ăn cơm tất niên tối nay, lén hỏi thủ trưởng anh cả đâu rồi, thủ trưởng không muốn nói lắm, chỉ nói tạm thời có nhiệm vụ chưa về được.

Chị dâu Đường Đóa tỏ ra đã quen rồi, rất ít khi nghe cô ấy nhắc đến Chiến Vân Tế, dù cho một chút chuyện nhỏ cũng không có, lúc đầu còn cho là hai người bận rộn, có lẽ không muốn nói nhiều đến chuyện riêng tư, sau khi trải qua thời gian dài, Noãn Noãn phát hiện thật sự không phải vậy, là chị dâu có ý lẩn tránh, không hề muốn nhắc đến đủ loại chuyện giữa cô ấy và anh cả.

Có vẻ như quân lính có chứng OCD dọn dẹp phòng ốc, sau khi ăn cơm tối, ba người phụ nữ duy nhất ở trong nhà đặt chén cơm xuống cái gì cũng không quan tâm đến, Mộ Thanh Nhi vẫn rất bận rộn, sau bữa cơm chiều còn sẽ có người đến nhà chúc Tết, lúc nãy khi ăn cơm có một miếng thịt kho rớt trên quần, Noãn Noãn thừa dịp sau khi ăn cơm xong vội vàng lên lầu thay quần áo.

Cô vừa mới bước vào vào phòng ngủ xoay người đóng cửa, một chân khác đột nhiên xen vào, ngay sau đó cửa lớn bị người đàn ông dùng lực đẩy ra, gót chân lui về sau vẫn chưa đứng ổn cơ thể lảo đảo về phía sau, ngón tay mò mẫn đến cạnh cửa liền rơi vào trong ngực rộng lớn quen thuộc, mùi thuốc lá tươi mát dễ chịu vây quanh cô gái nhỏ, trực tiếp giả bộ bất tỉnh ngã vào lòng ngực của thủ trưởng, không đứng dậy nổi.

Chiến Vân Không cúi đầu nhìn cô, còn tưởng rằng thật sự hôn mê rồi đấy, anh sợ đến mức đặt cô ở trên giường, trong lúc lơ đãng lại phát hiện khóe miệng của cô gái nhỏ động đậy tựa như đang cười trộm.

Khẽ nhíu mày, ảo não mình lại bị đùa bỡn, nhưng cũng thở phào một cái, bây giờ mình thật sự không chịu được bị dọa sợ, tròng mắt đen quét qua dầu mỡ dính trên quần của cô, mới biết cô muốn lên lầu thay đồ, lúc dưới lầu phát hiện không nhìn thấy cô, tim nhảy vọt lên cổ họng, liền lên đây tìm xem.

Không nói một tiếng, hai tay bò lên eo thon, một bàn tay nhỏ lập tức đè anh lại, "Làm gì?"

"Không phải muốn thay quần ư, anh giúp em." Thay quần? Anh rất thích cống hiến sức lực, nhưng mà chỉ có váy là tốt nhất, dễ dàng tiến công đánh bất ngờ cũng thuận tiện.

"Đi ra ngoài, tự em làm, không phiền tới anh." Mặc dù đã là vợ chồng, mặc dù đã thân thiết da thịt rất nhiều lần, nhưng vẫn ngượng ngùng cởi sạch hết trước mặt anh, người ta ngượng ngùng đấy.

"Toàn thân em có chỗ nào mà anh chưa từng nhìn qua, thay nhanh lên một chút, bị cảm lạnh đó." Chiến Vân Không đứng trong phòng quần áo chọn cho cô vợ nhỏ một chiếc váy màu đen rất thục nữ, mặc váy ít nhiều vẫn thuận tiện chút, nhưng không ngoại trừ tư lợi chết tiệt của Chiến Vân Không. Đoán chừng với cơ thể của cô gái nhỏ, chỉ dừng lại một cái hôn, một cái ôm, tiến lên chút nữa thì nửa bước cũng khó đi.

Quần bị lột xuống một cách dã man vứt bỏ ở cửa toilet, Noãn Noãn thề chết bảo vệ mình, một chút lá chắn cuối cùng không bị tước đoạt, ôm lấy nội y nhỏ, từ trên nhìn xuống cặp mắt hoảng sợ bối rối phát sáng như kim cương, hai chân của cô trắng như gốm sứ chuyển động, một luồng nhiệt chạy xuống bụng, căng chặt nóng lên, đột nhiên tim đập nhanh hơn, cảm thấy rõ máu trong cơ thể đều sắp bốc cháy.

Vứt váy và quần trên tay xuống, cơ thể cao lớn chợt bổ nhào đè Noãn Noãn xuống, hung hăng ngăn chặn môi của cô, khoảnh khắc môi chạm môi kia, anh chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới được thắp sáng, rốt cuộc lòng hoảng loạn cũng trở về vị trí cũ, môi của cô hơi lạnh mà môi của anh lại rất nóng giống như lửa, hòa tan ở trên khóe miệng anh, râu thô ráp đâm vào trên mặt, cọ vào làm cô đau, môi quấn quít hôn chặt đến cô không thở nổi, một tiếng ưm tràn ra tựa như một nốt nhạc, nhảy vào trong lòng của Chiến Vân Không.

Noãn Noãn thừa dịp có một chút khe hở muốn mở miệng lấy hơi, lại bị người đàn ông nắm lấy thời cơ, lưỡi liền xông vào dây dưa, dạo chơi, giống như triền miên cả đời cũng không đủ.

Ngón tay xuyên vào mái tóc đen của anh, anh càng xúc động tiến công thì ngón tay càng níu chặt lấy tóc của anh.

"Vân Không, Lê Hiên trở về....." Cửa đột nhiên bị đẩy ra, Mộ Thanh Nhi không gõ cửa trực tiếp xông vào, nhưng nói một nửa liền dừng lại, lửa giận vọt tới, cũng không quên đóng cửa kỹ lại, "Thằng nhóc này, tên khốn kiếp sắc tâm không chết, mẹ nói rồi đấy, bây giờ sức khỏe của Noãn Noãn còn chưa tốt, chưa tốt đấy, con cố tình miễn cưỡng, xem mẹ hôm nay đánh chết con, đồ ranh con."

Mộ Thanh Nhi vừa nói, mắt vừa chuyển động tìm vũ khí có thể đánh người ở trong phòng, tiếp xúc trực tiếp thì bỏ đi, con trai quá cao lớn bà đánh vào sẽ đau, phải tìm cái gì đó vừa vừa.

"Ê ê —— anh mau đứng dậy đi, mẹ tới, mẹ, mẹ đừng hiểu lầm không phải thủ....."

"Con gái, có mẹ làm chỗ dựa cho con, đừng sợ." Mộ Thanh Nhi cắt ngang lời nói của Noãn Noãn, cầm ống tre vẽ tranh dùng để trang trí ở phía sau Noãn Noãn lên, tức giận nện lên lưng của Chiến Vân Không.

Chiến Vân Không nhíu mày, đứng dậy đắp kín chăn cho Noãn Noãn, xoay người bắt được cổ tay của mẹ già, "Đừng làm rộn, mẹ."

Nhìn thấy Chiến Vân Không che cho Noãn Noãn, nhìn xuyên qua phía sau anh thì lửa giận lại vọt lên đầu, lòng hối hận, sao mình lại sinh ra đứa con trai sốt ruột khó nhịn có tính sắc lang đói khát chứ, ngay cả quần cũng bị lột ra, chỉ còn thiếu một bước quan trọng thôi.

"Tiểu Súc Sinh, đánh chết con....." Mộ Thanh Nhi nhất quyết không tha, đánh xuống cũng rất mệt, sắc mặt tái xanh muốn suy sụp, nháy mắt, con người đen có ngọn lửa tức giận, hét lớn một tiếng.

"Đủ rồi, vợ con, con muốn thế nào thì thế đó."

Đoạt lấy ống đựng tranh trong tay bà, tức giận muốn ném đi, rồi lại lý trí nhẹ nhàng đặt trở về chỗ cũ, anh nhớ đó là tranh của Noãn Noãn, không phải là một người yêu tiền, nhưng làm sao anh có thể không biết giá trị và tâm ý của bức tranh mà cô vẽ.

"Mẹ, thật sự không phải như mẹ thấy đâu, con muốn thay quần, sau đó liền kêu thủ trưởng giúp con lấy....."

"Sau đó thì bổ nhào vào con, mẹ đã trông thấy rồi." Sững sờ, nuốt nước miếng. Noãn Noãn kinh hãi rồi, bổ nhào? Từ này mà mẹ chồng cũng biết!

Mặt đen lại, Chiến Vân Không đẩy người mẹ mong muốn ở lại tận mắt nhìn con dâu mặc váy đàng hoàng ra ngoài, còn tuyệt tình nói, "Chuyện của hai vợ chồng con mẹ không cần để ý."

'Ầm' cửa đóng lại, thiếu chút nữa kẹp trúng mũi của Mộ Thanh Nhi.

Noãn Noãn nhanh chóng mặc quần áo đứng ở cửa phòng tắm, Chiến Vân Không đi ra từ phòng tắm thì ngẩn người, "Em muốn đi đâu?"

"Đi đâu vui nhỉ?" Cầm áo khoác trên ghế sofa mặc vào cho anh, lại lấy khăn quàng cổ quấn cho anh, sau đó nhón chân lên thân thiết hôn lên môi anh, "Thật xin lỗi, ông xã, để anh chịu uất ức rồi."

Cô đều biết, một khi người đàn ông đã 'ăn mặn' thì chính là một mãnh thú không cách nào thu phục được, cũng nhiệt tình đối với chuyện kia, bây giờ dáng vẻ của mình không cách nào có thể thỏa mãn anh, nhìn thấy anh bị mẹ chồng hiểu lầm thì lòng lại đau, loại đau đớn gan mật đều vỡ này, ngay cả ngón chân cũng cảm thấy đau mà uốn cong lại.

"Vậy thì có cái gì bồi thường?" Ôm lấy cơ thể tròn vo của cô, cúi đầu hôn lên mắt khẽ run rẩy của Noãn Noãn, muốn ôm chặt lấy người đàn ông, nâng

mặt anh lên, cong miệng hôn bẹp lên má của Chiến Vân Không, râu đâm vào cánh môi non mềm làm cô ngưa ngứa tê dại, giống như có một luồng điện xuyên qua cơ thể.

Như một phiến lá đang hoảng sợ khi trôi dạt trên sóng biển, bầu trời quang đãng không có mây, ánh mặt trời vàng óng ánh ở phương trời xa, từng tia từng chùm nắng chiếu đầy trên mặt biển, chiếu lên con đường phía trước mà cô đi, đúng vậy, nơi có ánh sáng chính là nơi có hy vọng, nơi có ánh sáng chính là phương hướng của nhà cô.

Cười không nói, nắm lấy bàn tay to của anh đi ra ngoài.

Mới vừa rồi Mộ Thanh Nhi đi vào nói, Quan Lê Hiên trở về, lúc này đang ăn cơm ở phòng bếp.

"Cậu ăn từ từ, trong nồi còn có nữa." Đường Đóa đang nhào bột, Hồ Tử ở một bên chặt thịt làm nhân bánh, từng nhát ổn định rất chính xác.

"Chị dâu, chị không biết thôi, em sắp chết đói rồi, ba ngày chưa ăn gì, còn có thể sống trở về thật sự là nhờ Thượng Đế ban phước em mạng lớn."

"Xảy ra chuyện gì?" Chiến Vân Không vừa mới xuống lầu nghe được lời này của anh ta, trong nháy mắt tròng mắt đen tối tăm như mực.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Giết tinh!

Edit: Tịnh Hảo

Mùng hai Tết, Noãn Noãn rời giường sớm, hôm nay phải về nhà mẹ, thủ trưởng vẫn còn chưa trở về.

Co rúc ở trước bệ cửa sổ, hai tay ôm đầu gối, lông mi thật dài theo mí mắt khẽ chớp mà rung động, ánh mắt gợn sóng ngắm nhìn tuyết ngoài cửa sổ, lại tuyết rơi, lúc trước chỉ cần tuyết rơi cô sẽ rất hưng phấn chạy ra ném tuyết, làm người tuyết, luôn muốn chơi đến trời tối toàn thân ướt đẫm mới bị hai anh trai nắm cổ áo lôi về nhà, sau đó chính là một trận bực tức của mẹ, người bị mắng luôn là anh hai Tinh Nhiên, cái mông bị ăn đòn chính là anh cả gánh, còn cô sao, thì mẹ sẽ ném vào trong bồn tắm, tắm rửa đến trắng trẻo đầy hương thơm, khi đi ra sẽ trùm khăn tắm giống như 'quốc bảo' gấu trúc.

"Bảo bối Noãn, nếu lần tới còn ra ngoài làm càn cùng với các anh trai thì mẹ sẽ đánh vào cái mông nhỏ của con, có tin không!" Bảo bối Noãn là nick name mà Thu Như thích gọi nhất, Noãn Noãn thông minh, chỉ cần mẹ gọi bảo bối Noãn đã nói lên là bà giận thật.

"Mẹ, thật xin lỗi, con biết sai rồi." Bảo bối Noãn cúi đầu thấp xuống, giọng nói nhỏ dần mềm mại, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đồng giống như quả đào mật mọng nước.

Sao Thu Như có thể đành lòng đánh vào mông cô chứ, bằng không cũng sẽ không biết rõ mỗi lần đều là do nhóc con bày ra trò mưu ma chước quỷ nhưng vẫn giả bộ đánh lên người hai đứa con trai để bọn họ làm kẻ chết thay, hai đứa con trai rất yêu thương em gái, trong mắt đám nhóc đó thà là mình chịu oan cũng không muốn làm em gái không vui.

Ôm lấy Noãn Noãn kéo vào trong ngực, lòng Thu Như như dao cắt, một nhát dao chém vào giống như bông liễu bay theo gió bủn rủn không có lực, bảo bối ngoan ngoãn khiến bà yêu thương, nghịch ngợm làm bà đau đầu, rốt cuộc tính tình mâu thuẫn của nhóc con này giống ai? Giống ai? Em thấy không, bây giờ con bé sống rất tốt, mà còn em thì ở đâu?

Gió lạnh thổi qua tuyết trắng tích tụ ở trên nhánh cây, bay tán loạn trong sương mù trắng, bông tuyết cuồn cuộn nổi lên giống ánh sáng của vì sao phản chiếu một chân tình không biết tên trong đôi mắt tối đen của cô, dường như mình là bông tuyết bay về phía nào đó mà cô cũng mê mang, mơ hồ dần dần tối đi.

"Cốc cốc cốc——" Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Noãn Noãn, xuống lầu ăn cơm thôi!" Đường Đóa đẩy cửa vào, đi vào thấy cô gái nhỏ dựa vào bên cửa sổ ngủ thiếp đi, bờ môi khẽ cong lên ngồi ở bên cạnh cô, tay dò thử nhiệt độ trên trán của cô thử một chút, tốt lắm nhiệt độ cơ thể bình thường, lại sờ sờ chân của cô, cũng coi như không lạnh, đưa tay cầm lấy áo khoác trên lưng ghế muốn đắp cho cô.

"Chị dâu." Đường Đóa sững sờ, đôi mắt ngập nước còn chưa mở hẳn ra, ngơ ngác nhìn chằm chằm Đường Đóa.

"Tỉnh rồi, mặc quần áo xong, chúng ta xuống lầu ăn cơm." Cười cười, vuốt mái tóc rối của cô, cảm thấy đầu ngón tay của Đường Đóa xẹt qua tóc cô hơi lạnh, nỗi đau buồn truyền vào lọn tóc, nắm tay trắng bệch của Đường Đóa ở trong lòng bàn tay, nhớ đến lời thủ trưởng đã nói ngày hôm qua.

"Có thời gian thì trò chuyện với chị dâu một chút."

Xem ra thật sự đã có chuyện gì đó xảy ra, nhìn thủ trưởng lúc nói chuyện vẻ mặt không phải trò chuyện tâm sự đơn giản như vậy.

“Chị dâu, chị có biết em thích nhất là gì không?”

Đường Đóa cau mày, thích gì? “Dĩ nhiên là thích đại thủ trưởng nhà em nhất rồi.”

Lắc đầu, Noãn Noãn nhếch môi, “Không phải, em thích nhất là nhìn thấy chị cười.”

“Đi, đừng tâng bốc, muốn nói cái gì thì nói đi, đừng lòng vòng có mệt hay không.” Bây giờ, lời nói quen tai đó nghe vào trong lòng còn cảm thấy đau đớn, ngay cả hít thở thôi cũng đau, người đàn ông đội trời đạp đất kia từng ở bên cạnh thích nói một câu nhất, chính là: Đóa Đóa, anh thích nhìn thấy em cười nhất, bởi vì nụ cười của em chính là loại thuốc tốt nhất.

Thuốc tốt! Nhưng cuối cùng anh không phải là người chồng theo em suốt cả đời, Chiến Vân Tế, chúng ta như vậy có tính là hết duyên, duyên tận, duyên tan mất hết không, bỉ ngạn hoa vẫn đỏ rực như cũ.

“Chị dâu, em đã từng chán ghét thậm chí là bài xích kết hôn, đều nói hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, ngay cả yêu em còn chưa biết rõ mùi vị ra sao, em buông thả hoang phí hết 19 năm cuộc đời, ăn uống chơi đùa là tốt nhất, người đắc tội lại đếm càng không xuể, em không sợ gì cả, em là thiên kim thị trưởng có chỗ dựa là cha, hoành hành ngang ngược, mãi cho đến khi có một ngày, em bị người ta chuốc say bất tỉnh thiếu chút nữa bị đồ khốn kiếp làm bẩn, thì thủ trưởng đại nhân từ trên trời giáng xuống, lúc ấy thế giới của em đầu lóe sáng rồi…”

“Sau đó, thế giới của thủ trưởng cũng lóe sáng.” Ngón tay chỉ vào trên trán cô, Đường Đóa bị chọc cười.

“Vậy, chị dậu, thế giới của chị, có phải anh cả vẫn là mặt trời của chị không?”

Như có gai nghẹn ngào ở cổ họng, vẻ mặt của Đường Đóa cứng ngắc, đôi mắt chợt mất đi tất cả ánh sáng, giống như một đống tro tàn không có sức sống.

Mặt trời? Đã từng là mặt trời ở trên cao giữa bầu trời xanh thẳm của cô, bây giờ tất cả ánh sáng và hơi ấm có còn chiếu sáng vì cô nữa không, cô có còn là đám mây ấm áp nhất trong lòng của anh không?

Thời gian sai lại gặp đúng người, nhưng vẫn là sai, cuối cùng bọn họ vẫn là hai đường thẳng song song chưa từng giao nhau, không có đi đến cuối cùng.

“Mỗi ngày mặt trời cứ mọc lên theo lẽ thường, không có mặt trời cũng không nhất định là ngày tận thế.”

“Nhưng không có anh cả thì thế giới của chị chính là ngày tận thế.” Noãn Noãn tức giận rống to, nhìn chằm chằm Đường Đóa.

Đường Đóa vốn muốn đứng dậy lại ngồi trở lại, vẻ mặt bình tĩnh như một hồ nước, không ai nhìn thấy được bọt sóng trong lòng của cô.

Lẳng lặng nhìn đôi mắt sáng như ban ngày của Noãn Noãn, than nhẹ, “Noãn Noãn, chị và Chiến Vân Tế đi đến ngày hôm nay, tụi chị đã từng cố gắng, không phải là vấn đề của anh ấy mà là của chị, chị mệt mỏi, muốn đi chặng đường còn lại một mình, sống một mình, cứ như vậy, không vướng bận điều gì.”

“Anh cả yêu chị bao nhiêu không phải chị là người rõ hơn ai khác sao, chị dâu, bảo bối còn có thể có lại được, tất cả đều sẽ không thay đổi.”

Chỉ cười không nói chuyện, cô còn biết nói như thế này sao, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, kéo Noãn Noãn đi xuống lầu.

Hai giờ chiều, thủ trưởng dẫn Noãn Noãn xuất hiện ở nhà họ Tinh.

Thu Như thấy mặt anh mệt mỏi thì bất giác lo lắng hỏi, “Vân Không, có phải mệt lắm không, nếu không thì lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

“Không cần, mẹ, con không sao.” Chiến Vân Không để đồ xuống, đưa áo khoác cho quản gia lão Lý.

“Còn nói không có việc gì, xem đôi mắt của con đi, còn đen hơn cả gấu trúc, mau lên lầu nằm nghỉ đi, Noãn Noãn, mau dẫn chồng con trở về phòng đi.” Thu Như thúc giục hai người đi lên cầu thang.

Giáo sư Thu cũng là một nữ cường, nói một không nói hai, ra lệnh cho vợ chồng son không ngủ đủ bốn tiếng thì không được phép xuống lầu, Tinh Nhiên ở sau lưng bọn họ xem náo nhiệt khoát khoát tay.

Vào phòng, chân mày Chiến Vân Không nâng lên, tầm mắt quét qua kết cấu phòng ở bên trong, không phải phòng của mỗi cô gái đều mơ mộng rực rỡ giống như kiểu công chúa sao, sao phòng của cô vợ không giống thế nhỉ. Có thể thấy được khắp nơi đều là đồ chơi nhỏ, đồ cổ lỗi thời được sưu tầm, mặc dù hơi loạn nhưng vẫn trật tự ngay ngắn, cả phòng là một tủ sách rất to, lại gần nhìn thì thấy sách gì cũng có, thậm chí còn có sách thiếu nhi mà anh thích nhất hồi lúc nhỏ, không thể nói là rất đủ nhưng chiếm cả ba tầng tủ sách.

“Thủ trưởng, mời lên giường đi ngủ ạ.” Noãn Noãn nghe lời đau lòng cho sức khỏe của anh, không rõ ngày hôm qua anh dẫn theo Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ làm gì, cũng sẽ không đi hỏi nhiều làm anh thêm phiền muộn, chỉ cần anh bình an trở về là tốt rồi.

Trải chăn xong, Noãn Noãn lặng lẽ đứng ở trên ghế, đột nhiên chủ động ôm cổ của anh, Chiến Vân Không thuận thế ôm chặt lưng và mông của cô, nhỏ giọng trách móc, “Nghịch ngợm.”

“Ha ha, cũng thường thôi.” Môi mềm mại hôn lên anh, cô gái nhỏ được ôm nhếch miệng cười hạnh phúc.

“Những thứ này đều là em sưu tầm được?” Sớm quen với thói chơi đùa của cô, xem thường cô là đứa nhỏ tinh nghịch, bàn tay bóp cái mông nhỏ nhiều thịt của cô.

Noãn Noãn thích sưu tầm đồ cổ, đối với cô mà nói kỷ niệm lúc nhỏ là tốt đẹp đáng giá nhất, chia sẻ bí mật của mình với người yêu, đó là chuyện vui nhất trên thế giới này. “Đương nhiên, em đã tính hết rồi, biết thủ trưởng thích xem sách thiếu nhi, những thứ đó đều là chuẩn bị cho thủ trưởng, xin thủ trưởng nhận lấy.”

Khẽ cười, Chiến Vân Không nhíu mày, “Hối lộ anh, chắc chắn là có lý do, nói nghe một chút.”

“Báo cáo thủ trưởng, xin ngủ.” Giọng nói chấn động ở bên tai Chiến gia, cao vút to rõ. Ấm áp như từng trận gió xuân lướt qua trái tim, chỗ sâu nhất dưới đáy lòng nhộn nhạo.

Thật sự mệt mỏi, hai ngày một đêm không ngủ, cũng không uổng công lấy được rất nhiều tin tức có ích, đặt Noãn Noãn ở trên lưng xuống, xoay người kéo vào trong ngực cùng nằm ở trên giường.

Ngón tay lướt qua sống lưng gầy yếu của cô, khẽ sợ, nhất thời im lặng hai người không nói, hô hấp và hơi ấm đan vào nhau ở trong không khí.

Nhắm mắt lại, thả lỏng lòng và cơ thể của mình, không lâu liền ngủ thiếp đi.

Không có cơn ác mộng, không có vướng bận, chỉ cần cô ở bên người chính là an tâm.

Mở mắt ra lần nữa, đã là lúc đèn đuốc rực rỡ, nhà nhà đốt đèn, đèn neon chiếu sáng làm hiện ra Cổ Thành lâu đời và sầm uất, cơ thể di chuyển, cô gái nhỏ nắm chặt cánh tay gối dưới đầu giống như sợ mình chạy đi mất.

Động tác nhẹ nhàng chậm chạp rút tay ra, đắp kín mền cho cô, khom người hôn một cái lên gò má của cô, lúc này mới mở cửa xuống lầu.

“Ơ, thức dậy rồi à, sao không ngủ thêm một lát đi.” Đúng lúc gặp Thu Như vừa mới lên lầu.

“Mẹ, con ngủ đủ rồi, đây là?” Thấy dáng vẻ của Thu Như vội vội vàng vàng không khỏi thắc mắc.

“À, đi lấy thuốc giúp cha con, gần đây khí quản của ông ấy không tốt lắm, có lẽ liên quan đến trời lạnh, nếu không ngủ được thì xuống lầu đi, trong nhà có mấy vị khách tới, vừa đúng đều là người con quen.”

Nói xong, Thu Như vịn tay cầu thang đi lên trên, có lẽ là gấp gáp dưới chân cũng không ổn định, mũi chân vấp phải bậc thang suýt chút nữa ngã xuống được Chiến Vân Không đỡ lấy, “Mẹ, mẹ xuống lầu đi, con đi lấy thuốc giúp cha, rất nhanh.”

“À, cũng được, trên bàn trong phòng sách ở lầu ba của cha con, chính là cái bình nhỏ màu lam, đừng gấp, mẹ đang gấp nồi canh đang hầm của mẹ thôi.” Thu Như nói xong, tay vỗ vỗ Chiến Vân Không ý bảo anh yên tâm.

Trên lầu ba, vào phòng sách, một mùi đàn hương thanh nhã tươi mát đập vào mặt, phong cách cổ xưa trang nhã mà cách điệu giống như lạc vào kỳ cảnh xa xưa, quanh bốn chân của giá sách cao là bốn loài hoa mai, lan, trúc, cúc, đứng thẳng ngạo nghễ nở rộ, giống như tính cách của Tinh Tử Bằng, tuấn tú thanh nhã tài trí hơn người rất xứng với danh hiệu quân tử trong giới chính trị.

Chợt, rèm cửa sổ phất phới do gió lạnh thổi vào phòng, một tiếng động rất nhỏ đưa tới sự chú ý của Chiến vân Không, khom người nhặt một bình thủy tinh nhỏ màu đen, nắm ở trong lòng bàn tay không nghĩ tới sẽ bể, một sợi dây chuyền đột nhiên rơi vào mắt của anh, khóe mắt nhảy lên một cái.

Đây không phải là sợi dây chuyền mà lần trước đưa cho dì Lam Hi sao, cũng là bảo bối mà bà làm mất rất nhiều năm trước, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, ngón trỏ cầm lấy tỉ mỉ quan sát, cho dù là chất liệu hay là kiểu dáng, thật sự đều giống nhau như đúc, nhưng có một điểm khác nhau, nơi khắc chữ là khắc ‘to my baby’, anh nhớ cái của Lam Hi là ‘to my love’.

Nghe bên ngoài có tiếng động, nhanh chóng cất sợi dây chuyền bỏ vào trong túi, cầm bình thuốc lên vội vã đi xuống lầu.

Người quen theo lời của Thu Như, là người mà Chiến Vân Không không ngờ tới, là Long Lân và Lãnh Thương. Sau khi đưa thuốc cho Thu Như thì bị Tinh Tử Bằng lôi kéo ngồi xuống, cùng nhau thưởng thức trà nói chuyện phiếm.

“Vân Không, không cần cha giới thiệu nhiều, mọi người đều quen nhau.” Dùng trà ngon, châm trà, đặt trước mặt Chiến Vân Không, “Nếm thử một chút, trà Long Tĩnh tươi đấy.”

“Cám ơn cha.” Chiến gia là đứa trẻ của nhà họ Chiến danh môn dòng dõi quý tộc cũng vô cùng lễ phép, bao gồm cả Chiến Tả thô lỗ ngang tàng bình thường không bị trêu chọc cũng là người khiêm tốn nho nhã lễ phép.

Noãn Noãn ảo não nói mình tự chăm sóc thủ trưởng ngủ sao mình lại ngủ thiếp đi, hơn nữa còn dậy trễ hơn thủ trưởng, thầm mắng mình vô tâm không làm tốt nghĩa vụ của người vợ, nằm thẳng ở trên giường, đôi mắt nhìn chằm chằm trần nhà đến ngẩn người, tay cảm thấy vị trí bên kia lạnh đi, chao ôi!

“Đồng chí bảo bảo Noãn, mặt trời đã lặn đó!” Tinh Nhiên đẩy cửa ra ló đầu vào, gương mặt cười xấu xa, trong tư tưởng xấu xa của anh ta giống như mình đi ngủ này không phải là ngủ đơn giản kia vậy.

"Làm gì?" Nhìn nụ cười dâm tà của anh ta, thật muốn đạp một cước vào anh.

"Haizz, em đang đuổi anh hai thân yêu của em ra ngoài sao, anh vẫn là ân nhân cứu mạng của em đó, bảo bảo Noãn, đã làm vợ rồi mà còn dã man như thế là không được đâu nhé."

Tinh Nhiên kêu cô là bảo bảo Noãn liền biết là có chuyện muốn nhờ, không nhịn được làm ra vẻ ngông nghênh, "Có chuyện thì mau khai tấu, không có việc gì thì bãi triều."

"Thần tuân chỉ!" Rắm thúi như Tinh Nhiên, liền đoán được nhóc con sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của mình, anh em thân tình hai mươi năm, còn nhớ khi vừa mới nhìn thấy cô, cô tròn tròn nho nhỏ như thế, mềm mại, đôi mắt đen láy rất giống viên kim cương sáng chói, trong suốt như nước suối không nhiễm chút bẩn nào, như bầu trời màu lam không có mây, giống như viên trân châu tinh khiết, còn giống… quả nho đen anh ta thích ăn nhất, anh ta có em gái rồi, sau này anh ta chính là siêu nhân của em gái.

"Ách —— thật ra thì cũng không có gì, chính là muốn em vẽ cho anh trai một bức tranh."

"Vẽ tranh? Tặng ai vậy?" Ngửi được mùi không bình thường, Noãn Noãn hơi híp mắt lại, hất cằm với Tinh Nhiên, "Cô nhóc, nói thật với lão tử nào, muốn tặng cho ai? Trả lời hài lòng thì trẫm có thể suy tính một chút."

"Hoàng thượng ——." Tinh Nhiên cực kỳ phối hợp hờn giận kéo dài âm cuối, "Ghét, đương nhiên là tặng cho chị hai tương lai của em rồi!"

Chị hai? Chị dâu tương lai? Anh hai coi thường tình yêu lại biết yêu sao? Oh my god!

"Ai vậy? Mau nói cho em biết." Vội ôm lấy chân của Noãn Noãn muốn xuống giường, đắp kín mền cho cô, ngăn cản cô xuống giường.

"Đừng kích động, làm như anh hai không lấy được vợ vậy, em cũng biết chị dâu tương lai của em đấy." Nói xong còn thẹn thùng xấu hổ, vậy mà Noãn Noãn lại trông thấy thời khắc anh hai đỏ mặt ngàn năm có một, trời ạ, mặt đỏ lắm đấy.

"Em biết?" Những cô gái mà cô biết từ từ loại trừ một lần, nhức đầu, người mình biết gần như đã có chủ rồi, Bạch Diệu và trai đẹp Cổ, Vương Linh và Quan Lê Hiên, Tô Thanh và Giang Ly… Vậy còn có ai nữa, nghĩ muốn đau cả đầu nhưng không có manh mối, "Rốt cuộc là ai vậy?"

"Đổng Y Y." Khi miệng Tinh Nhiên phát ra lời nói, giọng điệu mềm mại, vẻ mặt bay bổng, như mấy cô dâu nũng nịu.

Noãn Noãn trợn to mắt, không thể tin nhìn anh ta, "Đổng Y Y? Cái đó cái đó, là diễn viên ngôi sao lớn gì đó sao, là Đổng Y Y sao, anh hai, anh không điên chứ."

"Nói cái gì vậy, anh hai của em rất tốt, rất bình thường, rất rõ người con gái mình muốn ra sao, anh thật sự nghiêm túc, anh muốn nhờ em giúp anh vẽ một bức tranh chân dung làm quà sinh nhật tặng cho cô ấy, tin anh, cô ấy là một cô gái rất đáng để yêu, em sẽ thích cô ấy."

"Hai người quen biết khi nào, tại sao anh quen cô ấy, mẹ có biết hay không, đây không phải là anh muốn giẫm vào vết xe đổ của anh cả sao, em nghĩ mẹ sẽ tức chết đó!"

Nói không kích động là không thể nào, mẹ phản đối nhất chính là bọn họ tìm cô gái ở Làng Giải Trí làm vợ, chuyện của anh cả đã huyên náo đến nỗi gia đình thủy hỏa bất dung rồi, đột nhiên anh hai lại mến Đổng Y Y, không phải là trùng hợp chứ, hai anh em hoặc là không tìm phụ nữ kết hôn, hoặc là cùng nhau tìm cô gái ở làng giải trí, nói không cố ý cũng khó mà giải thích đó.

"Em nhỏ tiếng một chút đi bà cô của tôi ơi." Tinh Nhiên che miệng của Noãn Noãn, sợ rằng giọng nói của cô quá lớn sẽ đưa mẹ tới đây vậy thì toi rồi.

Miệng bị tay của anh ta che chặt, một chút âm thanh cô cũng không phát ra được, đầu lắc lắc giống như con lắc, bày tỏ đồng ý, không lên tiếng, sắp bị anh ta làm ngạt chết rồi.

"Khụ khụ khụ ——, em kiện anh mưu sát em ruột, khụ khụ khụ ——"

"Ha ha, em gái, anh nói thật với em, lần này anh trai nghiêm túc." Nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Tinh Nhiên thề son sắt, cô nhíu mày, nét mặt không tin tưởng, bĩu môi.

"Lừa em là chó nhỏ."

"Thôi đi, từ nhỏ đến lớn anh làm chó nhỏ bao nhiêu lần rồi." Noãn Noãn khinh bỉ liếc anh ta một cái, "Nói một chút đi, sao hai người quen được nhau, tính khi nào thì nói thẳng với mọi người."

Cười ha ha cọ vào bên người của bảo bảo Noãn, Tinh Nhiên thao thao bất tuyệt bắt đầu câu chuyện tình yêu đẹp đẽ của anh ta.

Khi tới giờ ăn cơm tối, Noãn Noãn mới xuống lầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nụ cười, Tinh Nhiên đi theo sau với vẻ mặt bình thản, đi đến bên cạnh Chiến Vân Không, mới nhìn rõ trong phòng ăn có nhiều hơn hai người.

"Chú Long, Lãnh Thương, hai người cũng tới sao, năm mới vui vẻ ạ."

"Nhóc con, túi quà lớn của anh đâu, khi nào thì thực hiện lời hứa, chờ anh tóc bạc trắng đến phân nửa sao, em xem một chút đi." Lãnh Thương nói xong vươn đầu bày ra cho mọi người xem.

"Ôi chao, em là người quỵt nợ sao, bữa này em mời, anh ăn nhiều một chút, ngày mai chắc chắn sẽ tặng gói quà lớn."

"Ha ha ha, nhóc con cố ý nha, thật thú vị." Long Lân không keo kiệt chút nào tán dương Noãn Noãn, Chiến Vân Không không biến sắc nhếch miệng, vội gắp thức ăn vào trong chén của Noãn Noãn, nắm tay nhỏ bé của cô ở dưới bàn để cô ngoan ngoãn ăn cơm.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, có lẽ là Long Lân quá vui, bảo là muốn làm sủi cảo cho mọi người ăn, Thu Như vội nói không cần gấp, bà và quản gia hai người là được rồi, Lãnh Thương lại nói, "Giáo sư Thu, dì để cha con gói đi, đây chính là lần đầu tiên sau hai mươi năm cha tái xuất giang hồ đấy, còn có một bí mật nói cho dì biết."

"Bí mật gì?" Thu Như phối hợp duỗi dài lỗ tai, lòng hiếu kỳ của phụ nữ vĩnh viễn là nặng nhất. Tổng giám đốc Long thị đối với bên ngoài mà nói chính là một bí ẩn, cả tập đoàn có việc gì đều do Lãnh Thương tự mình xử lý, hiếm khi có người biết rõ bộ mặt thật của ông, bao gồm cả tập đoàn lớn gì đó cũng chỉ nghe nói mà thôi.

"Con cho giáo sư Thu biết, thật ra cha thích ăn sủi cảo nhân rau hẹ nhất."

"Thôi đi, cái này gọi là bí mật gì chứ, đàn ông nhà họ Tinh đều thích ăn nhân rau hẹ, ngày lễ hay Tết đều chuẩn bị đầy đủ trên bàn, ăn xong sợ có mùi, chúng ta còn dự sẵn kẹo cao su đấy."

Lãnh Thương rất thích nói chuyện phiếm với Thu Như, tư tưởng hài hước khôi hài rất tiến bộ, không bảo thủ, hoàn toàn bắt kịp lối suy nghĩ của người trẻ bọn họ, thậm chí còn bắt kịp nhanh hơn.

Sự thật chứng minh, tay nghề của Long Lân thật là thuộc cấp bậc võ lâm minh chủ, mọi người ăn sủi cảo nóng hổi trầm trồ khen ngợi còn nói tuyệt, Noãn Noãn ăn rất nhiều, mùi vị hơn của mẹ làm, có hương vị của nhà, Thu Như, Tinh Tử Băng, Tinh Nhiên, còn có Chiến Vân Không đều cảm thấy rất kỳ quái, sủi cảo là món Noãn Noãn không thích ăn nhất, chỉ ăn ba viên là xong, kêu cô ăn thêm một viên nữa chẳng khác nào là muốn mạng của cô.

Không ngờ sủi cảo của Long Lân lại làm cô ăn hết nguyên một đĩa, một đĩa sũi cảo ít nhiều gì cũng có mười mấy hai mươi viên.

Cho đến khi về đến nhà, cô nàng Noãn ở trên xe ợ một cái còn chưa thỏa mãn nói, "Thủ trưởng, anh nói xem, sủi cảo của chú Long ăn ngon không."

"Ừm, ngon!" Chiến Vân Không cũng ăn không ít, chỉ là ít hơn so với cô, cô còn đóng gói mang về bốn bao lớn, bây giờ mới nhớ tới, sao chú Long có thể một mình làm được nhiều sủi cảo đến như vậy.

"Thủ trưởng, em cảm thấy chú Long rất thần bí." Hai tay lau trên cửa kính xe, há to mồm hà hơi, trên cửa sổ nhiễm một mảnh trắng xóa, bông tuyết vẫn rơi lất phất ở chân trời xa, bầu trời đêm là một màu tím mộng ảo, ngón tay vẽ một vòng tròn nhỏ ở trên cửa sổ, màu sắc sáng chói ở ngoài cửa sổ rất giống ngôi sao trên trời, tốc độ xe rất nhanh, phong cảnh lướt qua, giống như một ngôi sao nhỏ xẹt qua.

"Tại sao hỏi như vậy?" Long Lân này, anh đã từng điều tra qua từ rất lâu, tài sản bối cảnh trong sạch, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào, lúc ấy Cổ Thanh Dạ còn nói rất sạch sẽ có phải không bình thường lắm không, phái người theo dõi một khoảng thời gian dài, tất cả đều bình thường nên rút người về. Ngược lại Noãn Noãn cảm thấy giống như anh, làm Chiến gia đặc biệt nhớ lại lời nói của Cổ Thanh Dạ.

Khóe miệng nhăn lại, cô cũng không biết tại sao cảm thấy Long Lân thần bí, thật ra thì cô muốn nói cảm thấy chú Long rất thân thiết, cô muốn nói có cảm giác giống như cha có thể bị sét đánh hay không, dù sao mình cũng có đủ cha mẹ không thiếu cha.

"Không có gì, chính là đột nhiên nghĩ đến tùy tiện hỏi một chút, tài liệu về chú Long trên web còn ít hơn anh đến đáng thương, thủ trưởng, anh nói xem, đàn ông ưu tú như vậy tại sao còn chưa có vợ!"

Nghiêng đầu, Chiến Vân Không đưa mắt nhìn cô nhíu chặt chân mày, đôi mắt đen sâu quan sát cô, từ lông mày đến đôi mắt, từ mũi tròn mà xinh xắn đến môi mọng nước, mỗi một tấc của cô gái nhỏ anh đều yêu tha thiết, từng tấc in sâu vào đáy lòng, đáy mắt và trong đầu, mưa to không cọ rửa hết gió mạnh, thời gian cũng giống như gông xiềng mãi mãi không thể nào quên được.

Hồi lâu sau anh mới mở miệng nói, "Anh cảm thấy, em và chú Long rất giống."

Rất giống? Không rõ ý của thủ trưởng là gì, Noãn Noãn ngây ngẩn cả người, bật thốt lên, "Giống chỗ nào?"

"Tóc giống."

'Phốc' hộc máu, Noãn Noãn trừng anh, "Giống chỗ nào hả? Chú Long là tóc ngắn, em tóc dài phất phới đúng không gia?"

Vỗ miệng, Chiến Vân Không xoa nhẹ mái tóc của cô, khẽ cười, "Ừ, thật đúng là tóc dài phất phới, anh thích."

Hả hê nâng đầu nhỏ lên, "Hừ, dám không thích, em sẽ làm anh cũng tóc dài phất phới."

Trở lại nhà cổ của nhà họ Chiến, Chiến Vân Không quát lớn kèm theo trợn mắt mới miễn cưỡng dỗ được bạn học Noãn Noãn ngủ, mình cũng bị giày vò đến mồ hôi đầm đìa, dục hỏa thiêu đốt, vọt đi tắm nước lạnh ba lần mới dập tắt được lửa lớn toàn thân.

Ra khỏi phòng tắm, Chiến Vân Không lại kiểm tra cửa sổ trong phòng ngủ một lần, đắp chăn cho Noãn Noãn đàng hoàng liền nhẹ nhàng đi đến phòng sách.

“Ăn từ từ, còn có rất nhiều đấy.” Cau mày, Chiến Vân Không rót một ly nước cho Cổ Thanh Dạ, đẩy đến trước mặt anh ta.

“Ừ, ừ, em biết còn rất nhiều nên mới ăn gấp đó, không phải có câu nói là ăn ngon thì bạn nên ăn nhiều một chút sao, lão đại, anh càng ngày càng có tình cảm, cố gắng lên, tiếp tục cố gắng!”

“Nói nhảm nhiều như vậy, mau ăn cơm!” Nhỏ giọng quát lớn, nhưng mà trên mặt lại là sự kiêu ngạo tự hào, nàng dâu nhỏ lo lắng đám nhóc bọn họ không có cơm ăn nên mới cướp sạch đồ của nhà họ Tinh.

“Vâng” Cổ Thanh Dạ nhận được mệnh lệnh, giọng nói vang dội.

“Mấy người kia còn sống.” Rút ra điếu thuốc đặt ở đầu ngón tay vuốt vuốt, muốn đem mẩu thuốc lá đến bên bờ môi nhưng lại dừng tay, bên tai còn hồi tưởng lại lời nói của cô nàng nào đó, “Hút thuốc là giết tinh! (*)”

(*) Tinh trong tinh trùng. =.=

Chiến Vân Không cười yếu ớt, nhớ tới ngày đó lúc cô nàng nói vẻ mặt rất nghiêm túc, làm ra dáng vẻ như có thật muốn ăn anh. Giết tinh! Lời nói này cô nàng cũng nói được.

Cổ Thanh Dạ thấy thủ trưởng lại mất hồn, định lại gần, nửa cái mông ngồi lên bên cạnh bàn, “Lão đại, cai thuốc hả? Chuẩn bị muốn có bảo bảo? Có phải cũng từ bỏ rượu không?”

“Không ăn thì cút ngay!”

“Mấy người kia vẫn còn đang sống cho qua ngày ở bên trong, quả thực là rất khổ sở, Quan đại thiếu hoàn toàn trút tức giận vào trên người bọn họ, đánh đến không nhận ra hình người.”

Ăn hết mấy viên sủi cảo cuối cùng trong đĩa, Cổ Thanh Dạ trở lại ngồi vào ghế, đoạt lấy điếu thuốc trong tay của Chiến Vân Không, “Lão đại, không phải anh đã rút ra rồi sao, vậy cho em đi, đừng lãng phí đồ tốt.”

“Bớt hút thuốc một chút.”

“Tại sao?”Cổ Thanh Dạ hút thuốc không được tự nhiên.

“Giết tinh!”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Đèn nguyện ước!

Edit: Tịnh Hảo

Thời gian rất nhanh, đảo mắt đã là mười lăm tháng giêng rồi, thời tiết càng ngày càng trở nên ấm áp hơn, sức khỏe của cô gái nhỏ nào đó cũng càng ngày càng tốt, thủ trưởng vẫn rất bận, nhưng mỗi ngày đều về nhà, hằng đêm ôm Noãn Noãn ngủ.

Những ngày này, Noãn Noãn nhàm chán, vừa mới rời giường, mẹ chồng Mộ Thanh Nhi cứ tới gõ cửa phòng cô, “Con gái, thức dậy chưa?”

"A, đã dậy rồi ạ, mẹ, mau vào ạ." Ra khỏi phòng tắm đi mở cửa, gương mặt đầy bọt sữa rửa mặt dọa Mộ Thanh Nhi giật mình.

“Ôi, một lát mẹ lấy cho con một chai sữa rửa mặt không bọt tốt lắm, trắng bệch thật đúng là dọa người."

Ôm một đống quần áo vào phòng quần áo, Noãn Noãn đi theo phía sau bà, cười ha ha, "SORRY, mẹ, ah, trong tay mẹ cầm cái gì mà nhiều như vậy."

“Quần áo của con đó, trợ lý vừa mới đưa tới, vừa vặn với con gái, mau rửa mặt sạch sẽ, chúng ta thử quần áo để mẹ xem một chút.” Kéo khăn lông xuống lau mặt Noãn Noãn sạch sẽ, gấp gáp lôi kéo con dâu vào phòng thử đồ

Noãn Noãn bị nhiệt tình của Mộ Thanh Nhi hù sợ, "Mẹ, không..... Không cần gấp gáp như vậy đây."

"Gấp gáp, mẹ rất gấp, mau thử một chút, không thích hợp thì mẹ kêu trợ lý đi đổi."

Cả buổi sáng, Noãn Noãn giống như con búp bê vải thay bộ này đến bộ khác, cô gái nhỏ mệt đến mức nằm trên giường đã ngủ một giấc đến tối.

Lúc Đường Đóa đi lên gọi cô xuống lầu ăn cơm, Noãn Noãn vẫn còn đang nằm mơ bổ nhào vào thủ trưởng đại nhân.

Chị dâu nói cô ấy cũng bị mẹ hành hạ hơn hai tiếng thử quần áo, hoàn hảo đều rất hợp, rất vừa người, kể cả ai đó chắc cũng bị chịu tội rồi.

Mười lăm tháng giêng thả hoa đăng, không có Chiến Vân Không ở bên người, Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa gì, lúc chị dâu nói dẫn cô đi ra bờ sông thả đèn, cô cũng không hăng hái đồng ý lắm.

Khi hai người đến bờ sông thì người đã rất nhiều, pháo hoa rực rỡ xinh đẹp nở rộ ở trên đỉnh đầu, rơi xuống thành khói, giống như ngôi sao tô vẽ giữa bầu trời đen kịt, như bức tranh thủy mặc mộng ảo tựa tiên cảnh, đẹp đến không chân thật, nháy mắt Noãn Noãn thất thần, thật muốn thời gian ngừng ở giây phút này, nhưng bên người lại thiếu đi anh.

Đường Đóa rất hưng phấn, lấy ra một túi lớn đèn nguyện ước từ trong xe, bảo là muốn cho mỗi người trong nhà một chiếc, Noãn Noãn cười chọc vào cánh tay của chị dâu, "Chị dâu, giải hòa rồi sao!"

"Kiên quyết không tha thứ!" Bỏ lại một câu nói này, Đường Đóa đi nhanh lên trước, "Lấy đồ châm lửa tới cho kịp."

"Dạ." Noãn Noãn méo miệng vội vàng đi theo, rất nhiều người, Đường Đóa đi nhanh xuyên qua đám người, rất nhanh liền không thấy bóng dáng đâu.

"Ngại quá, nhường một chút nhường một chút, ngại quá…" Noãn Noãn luồn lên nhảy xuống nhưng cuối cùng vẫn lạc mất Đường Đóa, lấy điện thoại di động ra hồi lâu cũng không có người nhận, gọi lại vẫn không có ai nghe.

Than thở, chị dâu tức giận mới có thể đi nhanh, đây là bí mật trong lúc vô tình cô phát hiện ra, có thể ngay cả chính cô ấy cũng không biết, bởi vì chị dâu rất ít khi tức giận

Dứt khoát trở lại trong xe đợi cô ấy, phát hiện mình không theo kịp sẽ phải gọi điện thoại cho cô tìm cô chứ.

Trở lại trong xe mở máy sưởi, xoa xoa tay hà hơi, rút mặt vào trong khăn quàng cổ, nhìn màn hình điện thoại một chút, bây giờ là chín giờ tối, thật là muốn gọi điện cho thủ trưởng, nhưng bây giờ nhất định anh đang bận không được, không thể làm thủ trưởng thêm phiền toái.

Đèn nguyện ước như là một đốm lửa nhỏ phát ra ánh sáng màu vỏ quýt trong đêm đen, theo cơn gió mà bồng bềnh trôi ở giữa sông từ từ rong chơi, đáy mắt được chiếu sáng, đôi mắt nhìn về ngọn đèn phía chân trời xa, hai tay đan vào nhau thành hình chữ thập, nhắm mắt lại, thầm ước nguyện ở trong lòng…

"Cốc cốc cốc—." Có người gõ cửa xe ở bên ngoài.

"Chuyện gì?" Noãn Noãn hạ cửa sổ xe xuống một nửa hỏi.

Chỉ thấy một đứa bé trai lắc lắc đèn nguyện ước trong tay, ngọt ngào gọi, "Chị, có thể giúp em châm lửa được không, em không châm được."

À, thì ra là châm lửa đèn nguyện ước, không nghĩ nhiều liền mở cửa xe xuống xe, "Được, chị châm giúp em."

Thò tay nhận lấy đèn nguyện ước trong tay đứa bé trai, lấy một cái bật lửa từ trong túi ra, rất nhanh liền châm lửa.

Bé trai vui mừng vô cùng cám ơn Noãn Noãn sau đó chạy đi, đứng thẳng, nhìn từng khuôn mặt vui vẻ trong bể người cô lại không tập trung rồi, một đêm đoàn viên như thế này nếu như có anh ở bên cạnh thì tốt rồi, trước kia không biết yêu một người là như thế nào, đã từng dùng từ xui xẻo để hình dung cuộc gặp gỡ giữa mình và thủ trưởng, chống đối cô khắp nơi, ở đâu cũng quản cô, mặt lạnh giống như ai thiếu nợ anh mấy triệu vậy. Nhưng bây giờ, những ngày không có anh ở bên cạnh lại gian nan đến thế, pháo hoa vẫn nở rộ như cũ, ngửa đầu, đáy mắt đều là hình ảnh pháo hoa tung bay.

Đột nhiên, cảm thấy đau nhói, trước mắt là một vùng tăm tối.

Đường Đóa tức giận xen lẫn vui mừng, người đàn ông đáng chết nói trở về sẽ đi thả chim bồ câu với cô ấy, hừ, tha thứ cho anh ta, kiếp sau đi, đi trên đường như vậy bỗng nhớ lại quãng đường đã đi, đợi cô ấy nhớ tới còn có một cô gái nhỏ cầm diêm quẹt, khi quay đầu lại, đã sớm không thấy người rồi.

"Noãn Noãn, Noãn Noãn!" Xoay người đi tìm, không có, gọi điện thoại không nhận, chuyện gì xảy ra? Trên mặt Đường Đóa hiện vẻ lo lắng, trong lòng có một âm thanh nói cho cô ấy biết, xảy ra chuyện rồi.

"Chúng ta có cần kêu cô ấy tỉnh không, cũng ngất hai ngày rồi, con mẹ nó, lần đầu tôi nhìn thấy cô nhóc choáng váng như thế."

"Đừng đụng đến cô ấy, lão đại đã cố ý thông báo trước, nếu cô ấy thiếu một cọng lông tơ thì chúng ta sẽ biến thành hai con cóc."

"!@#$%$@, cô gái này có lai lịch gì vậy, nhìn khá quen." Người đàn ông nói xong liền muốn chạm vào, lại bị đồng bọn rống dọa sợ đưa tay về.

"Đừng đụng cô ấy....."

Đầu óc đang ở trong trạng thái rời rạc nhưng lỗ tai thì bình thường, lời của bọn họ nói mình nghe thấy từng câu từng chữ rất rõ ràng, lão đại của bọn họ? Tại sao là mình? Không có thù oán với người nào đâu mà trả thù, đây là xui xẻo nữa sao, mỗi lần đều cố tình tìm tới mình.

Nghe và cảm nhận từng cử động ở bên ngoài, dáng vẻ làm bộ như chưa tỉnh, cô còn phải tìm biện pháp, anh có kế Trương Lương tôi có thang trèo tường, tùy cơ ứng biến vậy, mình phúc lớn mạng lớn cũng cứng rắn nên sẽ không chết ở đây đâu nhỉ.

Đúng lúc này, cửa mở ra, tất cả mọi người đều đứng lên cung kính cúi người chào, cùng kêu lên, "Lão đại."

"Cô ấy sao rồi, tỉnh chưa?" Người đàn ông cao lớn tiến vào kho hàng, phía sau còn có hai vệ sĩ đầu trọc mặt sẹo, đồ ngụy trang trên người bọn họ dán chặt vào bắp thịt, hơi dùng lực chút sẽ bị bung ra, hung thần ác sát.

"Còn chưa có." Một người đàn ông trong đó nhìn thoáng qua tiến lên một bước nhỏ giọng nói.

"Chưa?" Người đàn ông nhếch môi, hàng ngũ cấp dưới di chuyển cái ghế qua đây.

“Bạn học Noãn Noãn, đừng giả bộ, mấy ngày nay rất lạnh, nếu như bị đông lạnh đến hỏng thì làm sao anh nói chuyện với thủ trưởng Chiến đây.”

Theo giọng nói của người đàn ông, sống lưng cô gái nhỏ nháy mắt căng thẳng, con ngươi xoay chuyển đầu óc bay vòng vòng, giọng nói này nghe rất quen tai.

Nụ cười của người đàn ông mở rộng hơn, khuỷu tay đặt trên đầu gối, khom người nhìn Noãn Noãn cuộn tròn thành một đoàn ở trên nệm rách, còn nói, “Phu nhân Chiến, chẳng lẽ còn chưa nghe ra giọng nói của anh? Em thật sự đã làm tổn thương trái tim của anh đó!”

Lẳng lặng đưa mắt nhìn cô bởi vì sợ hãi mà thân thể khẽ run, Giang Y Trạch cong môi, một hồi lâu sau anh ta ngồi xổm người xuống, đưa tay dò xét trán của cô, trong con ngươi phức tạp có nỗi hận và tình cảm khác thường đang cuồn cuộn.

"Giang Y Trạch, anh khốn kiếp."

Noãn Noãn đột nhiên ngồi dậy, thân thể nghiêng về phía sau, rống to, đầu ngón tay của người đàn ông dừng lại cách chóp mũi cô nàng một cm, một luồng gió lạnh ập tới, thổi bay sợi tóc của cô quấn vào ngón tay của Giang Y Trạch, từng đợt khẽ ngưa ngứa, mùi thơm quấn quít ở giữa ngón tay, thật lâu cũng không biến mất.

"Tỉnh! Anh còn tưởng rằng Tiểu Noãn Noãn cần anh hô hấp nhân tạo đó.” Bất giác lúng túng, cũng không thu tay lại, anh ta chỉ sợ vừa động thì hương thơm mà anh ta nhớ nhung đã lâu sẽ biến mất, thế nhưng ngay cả tư cách níu giữ anh ta cũng không có.

Cau mày, nhìn người đàn ông đang cười từ trên xuống dưới, không có gì khác, không có hung dữ thù hận, giống như một người bạn cũ lâu ngày gặp lại, nhưng không có đùa giỡn vui vẻ như bình thường, “Là anh bắt cóc tôi sao?”

Giọng điệu lạnh lùng, khí thế cường đại, cô gái nhỏ ngẩng đầu lên nhìn tình hình xung quanh, người đàn ông đáng chết trói cô ở nơi ‘shit chim cũng không có’, không có bóng người, chạy trốn đến hai chân đứt đi cũng nằm trong tay bọn họ, quay đầu nhìn vẻ mặt cười hì hì mãi mãi vẫn như cũ của Giang Y Trạch.

“Noãn Noãn, từ tiểu học đến cấp 2 đến cấp 3, chúng ta đều là bạn học, em còn nhớ rõ không?”

"Hừ, cái này có liên quan gì đến với chuyện anh bắt cóc, bạn học của tôi nhiều như vậy mỗi người đều bắt cóc tôi một lần, tôi không bị giày vò chết cũng bị sợ đến chết đó, Giang thiếu!”

Đại thiếu nhà họ Giang, Giang Y Trạch và Noãn Noãn là bạn học từ tiểu học đến trung học, đã từng có một khoảng thời gian hai người ngồi cùng bàn, ý của giáo viên là muốn Noãn Noãn giúp đỡ Giang Y Trạch tiến bộ trên phương diện học tập, dẫn theo anh ta cùng chơi đùa, khi đó anh ta là một bé trai không thích nói chuyện, thêm nữa là học sinh chuyển đến trường mới, đối với tất cả đều là xa lạ.

Đi đến đâu anh ta đều đi theo phía sau Noãn Noãn, Thiên An An và Đông Phương Chi Dao từng cười nhạo anh ta bám đuôi Noãn Noãn, rất nhiều bé trai khi dễ anh ta, nói anh ta là đồ béo vô dụng, lúc đó Noãn Noãn chính là thủ hộ thiên sứ của anh ta, mỗi lần đều sẽ bất bình thay anh ta, đánh mấy đứa trẻ khác đến đầu sưng lên, mới vừa lòng.

Đảo mắt, thời gian như con thoi, đã từng trôi qua, đã không phải là ngày hôm qua, bé trai từng mập mạp bây giờ đã trở thành một người đàn ông cao lớn khôi ngô, một thương nhân thành công, một người đàn ông bắt cóc cô.

Giang Y Trạch, nhìn cô, cười như không cười, “Ở trong lòng em, anh mãi mãi là đứa mập mạp bị người khác ức hiếp, em chưa từng liếc nhìn anh thêm một cái, anh muốn hỏi, rốt cuộc anh ở trong lòng em có từng lưu lại một chút xíu kỷ niệm nào không.”

Noãn Noãn sững sờ, anh ta có ý gì? Muốn lưu lại ký ức gì trong lòng cô?

“Giang Y Trạch, rốt cuộc anh muốn là gì, muốn tiền? Tôi nhớ anh không thiếu tiền, muốn chết? Chúng ta có thâm thù đại hận gì sao? Không nhớ rõ đó? Có sao?"

Nâng cằm của cô lên, gần mình hơn, Giang Y Trạch lại gần, gần đến mức có thể nhìn thấy mặt cô rõ ràng, trên người anh ta có mùi nước hoa dễ ngửi quanh quẩn xung quanh cô, Noãn Noãn cau mày, muốn tránh thoát, lại không thể động đậy.

“Làm sao anh có thể đụng vào bảo bối của anh chứ, chỉ trách em gả cho Chiến gia, mà Chiến gia là kẻ thù không đội trời chung với anh, mà em, anh nhớ

em nhớ đến mười mấy năm, nhớ em đến muốn có được em, em tin không?

"Tin cái đầu anh, anh có bệnh hả Giang Y Trạch, anh với Chiến gia có thâm thù đại hận thì anh đi tìm Chiến Vân Không giải quyết đi, anh trói tôi để làm gì, đừng làm tôi bắt đầu chán ghét anh, thậm chí là hận anh, mau thả tôi ra."

Đôi tay buộc chặt ở sau lưng, bây giờ mình tựa như một con cá bất cứ lúc nào cũng có thể bị nướng trên lò lửa, trong lòng càng thêm rung động, ý của Giang Y Trạch là gì? Không phải tên nhóc này thích mình đấy chứ?

Giang Y Trạch ra hiệu về phía sau, gã đầu trọc hiểu ý, búng tay hai cái, cửa chính lại mở ra một lần nữa, Noãn Noãn nhìn qua, chỉ thấy một cô gái tóc tai bù xù bị cái giá nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Bắt cóc!

Edit: Tịnh Hảo

"Tinh Tiểu Noãn, em hãy nghe cho kỹ, từ lúc tám tuổi lần đầu tiên nhìn thấy em, Giang Y Trạch anh chỉ thích mình em, thời gian 15 năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, em luôn ở chỗ này, chưa từng phai mờ." Chỉ vào tim, ánh mắt của Giang Y Trạch thăm tình như từng lưới mê hoặc bao phủ toàn thân của Noãn Noãn không chút khe hở, khó chịu, không thể tin được, không phải Noãn Noãn lạnh lùng mà là vì kinh ngạc, cô ngây người.

Mọi người sửng sốt, hai người nhìn thẳng vào mắt không nói gì, trong ánh mắt của người bên cạnh là một ngọn lửa tình yêu đang bốc cháy mập mờ không rõ, nhưng trong mắt Noãn Noãn là ngọn lửa tức giận rất lớn, từng đốm lửa tựa như mũi tên bắn về phía Giang Y Trạch, xuyên vào tim, cho nên đã bỏ quên người phụ nữ sau lưng.

Cô gái đó dùng từ thê thảm không nỡ nhìn cũng không quá đáng, tóc dài rối bời che kín mặt mũi, tất cả hai cánh tay đều là vết thương, máu còn chưa khô đông lại, từng giọt chảy tí tách theo cánh tay buông xuống của cô ta, hai bắp đùi thon dài đều là xanh xanh tím tím, dường như trước đó đã từng bị tàn bạo rất nghiêm trọng, nhưng sau khi cô ta nghe được đoạn thổ lộ tình cảm của Giang Y Trạch đối với Tinh Tiểu Noãn, đột nhiên giãy giụa hét ầm lên.

"Tinh Tiểu Noãn, tiện nhân này, tiện nhân, tiện nhân… Tại sao muốn cướp đàn ông của tôi, tại sao cô phải cướp tất cả mọi thứ của tôi, tại sao…!

Tiếng thét chói tai phá vỡ màng nhĩ của Noãn Noãn, xuyên vào đầu cô, hình như có tiếng 'ầm' sụp đổ của vật gì đó, từng mảnh sụp xuống đập vào ngực cô đau đớn một trận, tại sao lại như vậy, tại sao người một nhà đang tốt lành bỗng trở nên thành bộ dạng này, hốc mắt chua xót khó chịu, nước mắt tập trung ở khóe mắt không kiềm chế được chảy xuống hai má, trong lòng không khỏi cười khổ, từ lúc một viên đạn xuyên qua cách ngực một tí, từ đó, mình rất dễ dàng đa cảm, rất dễ khóc, không biết là tình cảm tận sâu đáy lòng bị kích thích hay là viên đạn cắt đứt tuyến lệ của cô, nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Tinh Hạ, cô đau lòng.

"Giang Y Trạch, tất cả hận thù anh có thể tìm tôi mà báo thù, nhưng xin thả chị ấy ra, chị ấy vô tội." Đầu ra sức giãy giụa, tránh khỏi trói buộc của bàn tay anh ta, lạnh lùng quát, Tinh Hạ kiêu ngạo, cao quý như một nữ vương khi nào thì chịu loại đối xử như thế này, cô ta thích sạch sẽ nhất, mỗi ngày phải tắm hai lần, mỗi bộ quần áo không mặc hai lần, trên người đều là hương thơm, trước đó cô ta là người mẫu đẹp nhất, nhưng bây giờ thì sao…

"Tiện nhân, tôi không cần cô giả bộ tốt bụng, nhà họ Tinh các người tất cả đều là tiện nhân, cho dù chết tôi cũng không cần sự đồng tình của cô." Quật cường là cá tính của mỗi người ở nhà họ Tinh, thứ cô ta muốn nhất chính là sự thừa nhận của nhà họ Tinh, bởi vì ánh hào quang của nhà họ Tinh chưa từng mang đến bất cứ vinh dự gì cho cô ta, ngược lại nhà họ Tinh xem cô ta là hổ thẹn, ông nội Tinh càng chán ghét đến mức lúc về nhà nhìn thấy cô ta sẽ đánh một lần, cô ta hận nhà họ Tinh cũng không có gì lạ.

"Đại Quang, để cô ta câm miệng lại." Giang Y Trạch cau mày, cáu kỉnh khi nghe thấy tiếng om sòm của cô ta, Tinh Hạ đối với anh mà nói chỉ là món đồ chơi, là công cụ làm ấm giường mà thôi, người phụ nữ ngu xuẩn còn tưởng mình sẽ yêu cô ta, sẽ lấy cô ta, sẽ nắm tay cô ta đi dưới hoàng hôn, chuyện buồn cười làm anh ta thật ghê tởm.

Tinh Hạ sững sờ, cõi lòng tan nát, từng miếng cắt đứt lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cô ta, mỗi giọt máu rơi xuống thì trong lòng càng đau nhức như ngàn tầng sóng, là loại đau đớn khắc cốt ghi tâm khoan vào tim, Tinh Hạ ngửa mặt lên cười kiêu ngạo, rất đẹp.

"Trạch, em không tin anh có thể đối xử với em như vậy, anh gạt em có đúng hay không, anh rất yêu em đúng không, anh đã nói anh sẽ yêu em cả cuộc đời này đúng không!"

Nước mắt tích đầy ở hốc mắt, cô ta không dám chớp mắt, sợ chớp mắt thì nước mắt sẽ nhỏ xuống, không tiếng động chảy ngược vào tim, từng giọt giống như thuốc độc đau rát, từng chút từng chút dập tắt hy vọng của cô ta đối với anh ta.

Đứng lên, Giang Y Trạch nhếch môi cười tà, ôm lấy Noãn Noãn đặt ở trên ghế, cô gái nhỏ rất không phối hợp uốn éo người, cắn răng trừng mắt nhìn như phun lửa sắp đốt Giang Y Trạch thành tro.

Mắt bị đánh sưng như hột đào, trong tầm mắt mơ hồ có một đôi giày da màu đen cao cấp đập vào mắt, da đầu chợt đau nhói bị người ta nắm tóc lên, ánh đèn sáng chiếu vào nhất thời làm cô ta không mở mắt ra được.

Hơi thở quen thuộc xâm nhập, lông mi cũng run rẩy, cô ta thật lòng yêu người đàn ông này 15 năm, nhưng đáy lòng chưa từng lưu lại chút dấu vết gì về cô ta, sau khi nghe thấy anh ta thổ lộ với Tinh Tiểu Noãn thì bản thân mình mới hiểu ra, bây giờ cô ta thua rồi, thua hoàn toàn, ngay cả con tim cũng thua rồi.

"Hạ Hạ, tôi thật sự nên nói em quá khờ hay là quá ngu ngốc đây, từ đầu tới cuối đều tự em cho rằng tôi thích em, tôi thừa nhận đã từng có một chút thích em, nhưng chỉ là một cái chớp mắt thôi, bởi vì em mãi mãi không phải là cô ấy, em mãi mãi cũng không thể giống cô ấy đem lại cảm giác đó cho tôi, nhưng mà, những năm gần đây em không có công cũng có lao, thân thể của em vẫn làm tôi rất hài lòng."

Bên tai là hơi nóng được phun ra khi anh ta đang nói chuyện, từng hơi thở phà vào toàn thân cô ta, từng tế bào đều vì tuyệt vọng mà chết đi, đúng vậy, thân thể, tối thiểu thân thể vẫn để lại kỷ niệm cho anh ta, từng thỏa mãn anh ta.

"Vậy sao, vậy em rất vinh hạnh, Giang đại thiếu." Nước mắt chảy qua mu bàn tay của Giang Y Trạch, lạnh lẽo và nóng bỏng nhìn gương mặt xanh tím của cô ta, nhanh chóng thu tay lại, không để lại dấu vết lau vệt nước mắt, cau mày phất tay.

"Chặn miệng cô ta lại, nhìn liền thấy phiền."

"Giang Y Trạch, anh là đồ khốn kiếp, anh không thể đối xử với chị ấy như vậy, thả chị ấy ra!"

Thật ra thì ở trong lòng Noãn Noãn, Tinh Hạ không phải là người ác, chỉ là thấy mặt liền cãi vả đã thành một loại thói quen, bây giờ nhìn thấy bộ dáng này của cô ta sao có thể không làm cô đau lòng chứ, một gương mặt thanh tú xinh đẹp bị đánh đến không nhìn ra hình dạng lúc ban đầu, toàn thân đều là máu nhìn thấy mà gọn người, nhìn ra được Tinh Hạ rất đau, không chỉ trên người đau đớn mà trong lòng càng đau hơn.

Vào lúc này, ở nhà cổ nhà họ Chiến, mây đen nặng nề che ở đỉnh đầu làm người ta đè nén hít thở không thông.

Hai ngày, Noãn Noãn đã biến mất suốt hai ngày, Chiến Vân Không gần như lục tung từng ngõ ngách của Cổ Thành vẫn không tìm được bất kỳ tung tích này, Đường Đóa khóc sưng hai mắt chỉ còn lại một đường nhỏ, tối hôm ngày 15 đó, khi cô ấy phát hiện Noãn Noãn không đi cùng thì đứng đợi một lát vẫn không thấy cô, vì vậy liền bước đi, nhà xe trống không, giật mình phát hiện đã xảy ra chuyện.

Lần này cô ấy rất sợ hãi, tay run run lấy điện thoại ra gọi cho Chiến Vân Không, không nhớ rõ mình nói hết lời như thế nào, cô ấy cho rằng Chiến Vân Không sẽ tức giận mắng cô ấy một trận, nhưng một tiếng trả lời cũng không có, một phút đồng hồ sau trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút…

Cô ấy thà rằng Chiến Vân Không hung hăng mắng một trận cũng tốt hơn bây giờ, trong lòng khó chịu, hai ngày qua một miếng cơm cô ấy cũng không ăn không vô, Chiến Vân Tế ở bên cạnh cô ấy một tấc cũng không rời, nói chuyện với cô ấy, cô ấy ngồi ngẩn người ở bên bệ cửa sổ, anh ta chưa từng thấy một Đường Đóa như thế.

Lần này Noãn Noãn mất tích, Chiến Vân Không rất bình tĩnh, không hoảng loạn không nóng nảy, giống như là đang chờ điều gì đấy.

Bên trong phòng sách, Vương Linh đã lâu không gặp xuất hiện ở trước mặt của mọi người, nghiêm trang nặng nề giao cho thủ trưởng một túi tài liệu.

"Lão đại, anh xem cái này trước đi."

Liếc nhìn Vương Linh, nhận lấy túi giấy, mở ra, mọi người cảm thấy rất kỳ lạ nhìn ngắm vài lần, Quan Lê Hiên kéo Vương Linh tới nhỏ giọng hỏi, "Trong túi là tài liệu gì vậy, tiết lộ đi."

Liếc Quan thiếu, cau mày nói, "Cơ mật quân sự không thể tiết lộ."

Cổ Thanh Dạ cũng rất hiếu kỳ vươn đầu tới, chen vào nói, "Không phải có liên quan đến Noãn Noãn chứ."

"Có!" Vương Linh sảng khoái trả lời, kéo hai người đi xa một chút hạ thấp giọng, "Trong mấy ngày qua tôi luôn theo dõi hai người, các anh nói xem là ai hả?"

"Ai?" Hai người đồng thanh đáp, khẩn trương nhíu chặt lông mày.

"Long Lân và Giang Niệm Tinh!" Năm trước, Vương Linh luôn theo dõi Long Lân, mới đầu cô còn la hét nói Chiến Vân Không cho cô một chút chuyện khó khăn đi, chỉ vì cuộc sống của chú xinh đẹp Long Lân này thật giống hai điểm tạo thành một đường thẳng, sau khi tan làm thì về nhà, không có ăn uống xã giao buôn bán nào cho đến khi vào đêm đó, ông rời khỏi Cổ Thành muốn đi Tam Giác Vàng, rốt cuộc bị cô phát hiện rồi, có một chút không bình thường, thì ra Long Lân vẫn luôn âm thầm điều tra chuyện gì đó, mỗi tuần sẽ có thám tử bí mật đến biệt thự của ông báo cáo.

Mà sau đêm Giang Niệm Tinh bị Chiến Vân Không và Cổ Thanh Dạ phát hiện, trong lúc vô tình Vương Linh đụng phải cô ta, cử chỉ khả nghi giống như đang theo dõi người khác, dứt khoát đi theo cô ta.

"Có phát hiện gì?" Giọng nói của Chiến Vân Không truyền đến sau lưng bọn họ, để tài liệu xuống, vẻ mặt của thủ trưởng rất bình tĩnh, giống như tất cả đều nằm trong dự đoán của anh.

Trên bàn là một xấp tài liệu và một tấm hình trắng đen dẫn đến sự chú ý của Thiên Lý, "Lão đại, em có thể xem không?"

Đạt được sự cho phép của Chiến Vân Không, Thiên Lý nhìn chằm chằm người phụ nữ trong tấm hình, mắt híp lại, gương mặt xinh đẹp, môi hình cánh đào, khuôn mặt trái xoan đúng chuẩn, ánh mắt quyến rũ tỏa sáng giống như đã từng quen biết.

"Lão đại, tất cả tài liệu điều tra của thám tử tư của Long Lân đều ở trong này, dường như ông ấy đang tìm một người phụ nữ, chính là người trong tấm hình kia, hơn nữa em còn phát hiện Giang Niệm Tình đang theo dõi một người."

"Là ai?"

"Lam Hi!" Vương Linh theo dõi Giang Niệm Tình một tuần lễ, mỗi buổi tối cô ta đều quanh quẩn bên ngoài biệt thự của Lam Hi, buổi tối là thời gian ra vào của đủ loại thám tử tư, cô ta đang điều tra bà.

Sờ lên cằm, râu mọc ra đâm vào tay hơi ngứa một chút, khi anh mới nhìn thấy người phụ nữ trong tấm hình, nói thật cũng chấn động, khóe miệng cong lên, chân mày ngạo nghễ quyến rũ, mũi vểnh lên, còn có quan trọng nhất là gương mặt này giống như ai kia, chẳng lẽ là người phụ nữ này…?

"Ngày hôm qua, Long Lân còn gặp mặt với Lam Hi, sau đó tôi nhìn thấy Lam Hi cảm xúc rất kích động rời khỏi quán cà phê. Sau đó Long Lân cũng rời đi, tôi cảm thấy Giang Niệm Tình biết rất nhiều chuyện so với chúng ta, chúng ta có cần bắt Giang Niệm Tình lại không, những ngày qua cứ lắc lư trước mặt tôi nhưng không thể bắt cô ta làm tôi muốn điên."

Vương Linh càng nói càng tức, mỗi lần nhìn thấy Giang Niệm Tình chạy tới chạy lui thì bàn tay ngưa ngứa khó chịu, muốn một phát bắn chết cô ta, dám bắt cóc Noãn Noãn, nếu không phải lúc trước Chiến Vân Không ra lệnh không được bắt người thì cô đã sớm xông lên báo thù cho Noãn Noãn, nghe nói bây giờ cô ta là cao thủ đứng thứ ba trong giới sát thủ, hừ, mình cũng đâu phải tệ gì.

"Lão đại, bây giờ chúng ta làm gì đây, còn chưa biết là ai bắt cóc Noãn Noãn, tiếp tục chờ đợi như vậy cũng không phải là biện pháp?" Cổ Thanh Dạ cầm lấy tấm hình trong tay Thiên Lý, vừa nhìn, thiếu chút nữa kêu lên, lập tức nhìn Chiến Vân Không, còn muốn mở miệng nói gì đó nhưng bị ánh mắt của thủ trưởng ngăn lại, nuốt lời nói xuống.

Đột nhiên, điện thoại di động trên bàn vang lên, ánh mắt của năm người toàn bộ đều nhìn chằm chằm dãy số xa lạ trên màn hình điện thoại di động.

"Alo!"

"Thủ trưởng Chiến, đã lâu không gặp....."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Bắt cóc (2)!

Edit: Tịnh Hảo

Để điện thoại xuống, đã trôi qua rất lâu mà Chiến Vân Không cũng không nói gì, xoay ghế dựa qua, trời đã tối đen như mực, không thấy rõ được phía tận cùng của trời đất, làn khói nhàn nhạt quanh quẩn giữa ngón tay, từng làn khói tựa như nỗi nhớ nhung mờ ảo cứ lượn lờ vòng quanh, giống như đang chờ đợi, anh không nói lời nào nhưng những người khác cũng không dám phá vỡ sự yên tĩnh lúc này.

Điện thoại là do Giang Y Trạch gọi tới, nói cho anh biết đừng uổng phí công sức tìm Tinh Tiểu Noãn nữa, anh đuổi theo càng chặt thì Noãn Noãn càng nguy hiểm, anh ta sẽ thay thế Chiến Vân Không chăm sóc cho Noãn Noãn thật tốt, giọng điệu kiêu ngạo của Giang Y Trạch làm thủ trưởng nghe vào tai cảm thấy đó là một loại chuyện buồn cười, vợ của mình cần anh ta – một người ngoài không đáng để nhắc tới chăm sóc sao?

"Tôi muốn nghe giọng nói của Noãn Noãn." Bọn họ muốn cái gì Chiến Vân Không đều có thể cho, anh chỉ muốn Noãn Noãn bình an, nghe giọng nói của cô mới thể yên tâm, mặc dù hai ngày qua chưa từng nói ra, nhưng chỉ có tự mình biết lòng đang rất hoảng sợ, từng nỗi đau cứ bám chặt không buông ra.

Trong điện thoại, Giang Y Trạch khẽ cười, "Ha ha, thủ trưởng Chiến đang cầu xin tôi sao? Sốt ruột à, hai ngày rồi không gặp cũng không nhớ, chậc chậc chậc, thì ra thủ trưởng Chiến chưa từng là một người phàm Thất Tình Lục Dục (*) bình thường!"

(*) Thất tình lục dục, là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người. Thất tình bao gồm: 7 thứ tình cảm mà mỗi chúng ta đều có như: Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hỉ, nộ, ai, lạc, ái, ố và dục.

Nắm chặt điện thoại, mắt của Giang Y Trạch muốn nổ tung ra, tất cả đều là nỗi hận, anh ta chôn giấu mối hận này mấy chục năm, kể cả tình yêu đã bị từ chối vào ngày hôm qua, là ý trời trêu người hay là trò đùa của ông trời, cô gái mà anh ta thầm yêu giấu ở đáy lòng rất nhiều năm lại gả cho người đàn ông là kẻ thù cả đời này của anh ta, trong lúc nhất thời anh ta không chấp nhận được, anh ta lấy rượu giải sầu, tất cả oán hận bộc phát lên người Tinh Hạ.

Có lẽ do là người của nhà họ Tinh, chảy chung một dòng máu, nên gương mặt có mấy phần giống nhau, mỗi khi màn đêm buông xuống, ánh trăng làm mơ hồ tầm mắt của anh ta, tầm mắt có một tia sáng không rõ, anh ta không phải là Giang Y Trạch lý trí, lâm vào thù hận cũng giống như người đàn ông khác, chỉ có thể trút hết tức giận phát tiết trên người cô ta – một người vô tội, tự lừa gạt cô ta là cô gái trong lòng mình, thì trong lòng anh ta trở nên mềm mại.

Khi tình yêu và thù hận ở chung với nhau, làm sao tách ra, phải chọn lựa như thế nào anh ta không biết, có lẽ cướp cô đi mới bắt đầu trả thù nhà họ Chiến.

Loại tình cảm! Những lời này rất quen tai, giống như từ mà Lý Tường đã từng nói, yêu cầu không được chấp nhận, Giang Y Trạch cúp điện thoại, Chiến Vân Trong nghe thấy tiếng tút tút ở bên trong, yên lặng giống như đang tìm kiếm một âm thanh mà anh đang chờ mong để an ủi tâm hồn nóng nảy của anh giữa muôn vàn nốt nhạc

Hồi lâu sau, vào lúc mọi người cho là thủ trưởng Chiến mất hồn, giọng nói của Chiến Vân Không vang lên.

"Quan Lê Hiên, cậu đi điều tra quan hệ giữa Lý Tường và Giang Y Trạch, Vương Linh, cô phải đi bắt Giang Niệm Tinh trước, Cổ Thanh Dạ, cậu đi điều tra Bạch Nguyệt Oánh, Thiên Lý mời Giang Ly tới cho tôi."

Sau khi nghe mệnh lênh xong, mọi người tản ra, nửa phút sau bên trong phòng sách chỉ còn lại bóng lưng nghiêm nghị đứng lặng bên cửa sổ, tay phải đặt vào túi quần, trong tròng mắt tựa như viên kim cương bị hỏng, sự âm u cuốn sạch tất cả mọi sự vật ở trong mắt, bắt đầu từ lúc nào thì anh lại yêu một người đến đứng ngẩn trong bóng đêm bên cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh, không ai biết cảm giác thê lương ở đáy lòng mình, nhất định tối nay lại là một đêm không ngủ, kể từ lúc Noãn Noãn bị bắt đi thì anh không hề chợp mắt, cho dù là mở to mắt cũng không nhìn thấy cô, anh cũng không muốn kinh hoảng trong bóng tối khi không tìm được phương hướng.

Nhà ở của nhà họ Long.

Lúc này, một người đàn ông cũng mất ngủ mấy đêm, ngẩn người nhìn về phương xa, nắm chặt tấm hình trong tay, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô gái ở trong hình, ông và bà đang sát gần nhau, mười tám năm nay chưa từng như thế này, tựa như bầu trời không thể rời bỏ làm bạn với đám mây, biển rộng không thể rời bỏ cá, phụ bà mười tám năm, bà có hận tôi không, bây giờ bà còn nhớ tôi không, cho dù là một bóng dáng lướt qua không thấy rõ thôi nhưng tôi cũng thỏa mãn, vợ à, một tiếng xin lỗi quá trễ sau mười tám năm, mặc kệ gương mặt thay đổi hay là năm tháng yên lặng trôi như một con sông cũng không thể nào mang đi nỗi nhớ của tôi đối với bà.

Muốn tôi làm thế nào mới có thể tha thứ cho tôi đây?

Lãnh Thương đẩy cửa ra, trên mặt hiện rõ sự mệt mỏi, gò mà óp vào lộ xương ra, mắt gấu trúc đen sẫm.

Khẽ thở dài, đặt một ly trà hoa hồng lên bàn, đứng bên cạnh Long Lân, "Cha, uống chút trà đi, cha ở chỗ này cả ngày, sức khỏe quan trọng hơn."

Không có trả lời, dường như linh hồn của Long Lân thoát khỏi thân thể tựa hạt bụi bay thật xa, người giống như pho tượng, bất động, không nói, không chớp mắt, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ đến mất hồn.

Khom người xuống, tay ôm đầu gối, khẽ gọi một tiếng, "Cha, cha như thế này làm sao có thể đi gặp Noãn Noãn được, không phải cha từng nói, Tiểu Noãn Noãn là người mà đời này cha nợ nhiều nhất sao, cha không khỏe mạnh thì làm sao có thể cứu Noãn Noãn được!"

Ánh mắt buông lỏng, rốt cuộc tầm mắt cứng ngắc cũng nhìn vào gương mặt mệt mỏi của Lãnh Thương, há mồm, giọng nói khàn khàn, lộ ra sự rét lạnh khó tin, "Ý của con là gì? Noãn Noãn bị người ta bắt đi?"

"Rốt cuộc cha cũng nói chuyện, không sai, vào hai ngày trước, kỳ quái là bây giờ Chiến gia còn chưa có một chút hành động gì, không biết Chiến Vân Không tính toán thế nào hay là bọn họ đang âm thầm tìm người, bây giờ, tất cả mọi chuyện chúng ta đều chưa rõ ràng lắm."

Sau khi Long Lân và Lam Hi gặp nhau, Long Lân liền nhốt mình vào trong phòng sách, một tuần lễ, một mình yên lặng cả một tuần lễ, năm tuổi đã đi theo bên cạnh Long Lân, rất hiểu rõ tính tình của Long Lân, chuyện như vậy chưa từng xảy ra, nhưng mà từng nghe thủ hạ lâu năm nói, trước lúc anh tới, cũng xảy ra một lần như thế, nghe nói là vào đêm phu nhân biến mất, Long Lân im lặng ròng rã suốt ba ngày, từ sau khi ra khỏi phòng, bắt đầu tìm kiếm vợ và đứa con suốt mười tám năm.

Lại lâm vào im lặng, ánh mắt của Long Lân lạnh lẽo quán sát gương mặt của Lãnh Thương, "Dáng vẻ này của con là do tìm Noãn Noãn nhiều ngày qua mà không nghỉ ngơi sao, con ở nhà ngủ một giấc ngon đi, cha phái người đi tìm."

"Cha, con sẽ giúp cha tìm được Noãn Noãn, nhưng cha phải đồng ý với con, từ giờ trở đi, ăn cơm thật ngon nghỉ ngơi cho tốt, bây giờ cha uống trà hoa hồng an thần này trước đi, sau đó con kêu người bưng cháo lên, cha ăn sạch hết, con sẽ nói chi tiết chuyện Noãn Noãn bị bắt với cha, có được không ạ?"

Không suy nghĩ nhiều, trả lời, "Đồng ý."

Ăn cháo xong, nghe Lãnh Thương báo cáo, Long Lân cau mày, dường như Chiến gia có rất nhiều kẻ thù, nhiệm vụ cấp bách, bây giờ ông rất muốn tìm Chiến Vân Không nói chuyện.

"Gọi điện thoại cho Chiến Vân Không, cha muốn gặp cậu ấy ngay lập tức."

Nhận được điện thoại của Long Lân, Chiến Vân Không cũng không bất ngờ, sau một tiếng đồng ý, đi tới quán cà phê gần Cầu Đại.

Nhân viên phục vụ tiến lên hỏi Chiến Vân Không uống gì, gọi một ly cà phê đen, hai chân thon dài bắt chéo, tựa lưng vào ghế ngồi, Long Lân ngước mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi, trong lòng vui mừng vì Noãn Noãn gả cho một người đàn ông ưu tú như thế.

"Tổng giám đốc Long, chỉ đến gặp mặt chào hỏi thôi sao, hôm nay chú tới tìm cháu là do chuyện của Noãn Noãn nhỉ…"

Tay chân của Noãn Noãn bị trói, không nhúc nhích được, trong kho hàng to như vậy chỉ có cô và Tinh Hạ, gió Bắc gào thét lướt qua trên mặt tựa dao cắt, rất đau, Giang Y Trạch đối xử với cô khá tốt, không lột áo khoác của cô xuống, nhưng cô thà rằng hy vọng Giang Y Trạch đừng nói những lời đó, ném cô vào trong trời băng đất tuyết đông chết cô, cũng sẽ không hận anh ta, cũng tốt hơn bây giờ bị Tinh Hạ trừng mắt hận chết mình.

"Hừ, rốt cuộc cô còn muốn cướp đi bao nhiêu thứ thì cô mới thỏa mãn đây, Noãn Noãn, tôi ở trong lòng cô, ở trong lòng ông nội đánh ghét đến thế sao, hay là tôi chết các người mới hài lòng mới vui mừng."

Tinh Hạ tự hỏi, từ nhỏ đến lớn chưa làm chuyện sai lầm gì, sau khi cha mẹ mất, tại sao ông nội lại chán ghét cô ta, nhìn cô ta không vừa mắt, không thích cô ta, cô ta từng rất nỗ lực muốn làm gì đó, muốn ông nội nhìn thấy cô ta giống như nhìn thấy Noãn Noãn, cũng có thể vui vẻ như thế, nhưng cho dù như thế nào, rốt cuộc cô ta cũng không phải là Tinh Tiểu Noãn, đã định trước cô là Tinh Hạ làm người ta chán ghét, một người bị người thân đuổi sang nước ngoài, một mình xách hành lý rời khỏi.

Khẽ nhíu mày, Noãn Noãn đau đầu, thị lực vào buổi tối không tốt lắm, híp mắt lại, đôi mắt chứa đầy nỗi hận và đau lòng, Tinh Hạ cố chấp, thật muốn đá một cái vào mông của cô ta để cô ta tỉnh táo lại một chút, tự mình ở nơi nào đó hận cô, cũng không phải ông nội hận cô ta, nhưng có một số việc còn chưa rõ ràng, cả đời này ông nội chỉ có hai người con trai, Tinh Hạ là con của bác cả Noãn Noãn, lúc trước nghe mẹ nói khi Tinh Hạ được sinh ra, chuyện ông nội vui vẻ nhất chính là ôm Tinh Hạ nho nhỏ không thể buông tay, nói thẳng ra là rốt cuộc cháu nội của ông cũng đã chào đời, rốt cuộc cũng chờ tới ngày này, ngày đó chính là ngày mà ông nội vui vẻ nhất.

"Chị....." Đây là lần đầu tiên Noãn Noãn gọi chị Tinh Hạ sau mười năm, giọng khàn khàn nghẹn ngào như có cây kim mắc kẹt trong cổ họng, đôi mắt nhuộm một màu đỏ, bờ môi mấp máy, "Chị, em biết bây giờ chị khó chịu, nhưng từ trước đến nay em chưa bao giờ hận chị, ông nội càng không, ông nội đuổi chị ra khỏi nhà họ Tinh nhiều năm như vậy, là hy vọng chị có thể thật sự độc lập, cho dù rời khỏi nhà họ Tinh vẫn có thể bay lượn trên bầu trời, và càng bay cao xa hơn, mà không phải là do chán ghét chị, nhà họ Tinh không có ai chán ghét chị cả, thấy Tết đến rồi ông nội còn…"

"Cô câm miệng cho tôi, tôi không muốn nghe không muốn nghe, các người đều đợi xem chuyện cười của tôi, các người, còn có ông cụ nhà họ Tinh đều cười nhạo tôi, hừ, bay cao hơn? Tôi thấy chính là hy vọng tôi càng thảm hại hơn, tốt nhất là có thể té chết, thì sẽ không làm mất mặt của ông ấy, tôi là kẻ biến chất, từ lúc sinh ra đời tôi chính là một sai lầm."

Điên cuồng hét lên biến thành tiếng bi thương, nước mắt cứ dâng trào như cửa sông bị vỡ đê, đánh vào bờ đê ven sông, đau nhất không phải là cơ thể mà là con tim. Ông nội mà mình từng yêu thương nhất vào ngày cha mẹ đột nhiên qua đời thì bắt đầu không ôm cô nữa, không cười với cô nữa, ông nội cũng không nói chuyện với cô, chuyện này đối với cô ta lúc tám tuổi mà nói chính là chuyện sợ hãi nhất, vì thế cô ta bắt đầu trêu chọc Noãn Noãn, cướp đoạt đồ chơi của Noãn Noãn, đối nghịch khắp nơi, có lẽ cũng là một loại phát tiết, một cô gái vừa mất đi cha mẹ, cho rằng còn có ông nội, còn có cậu là người một nhà, nhưng chưa từng nghĩ đến mọi người vứt bỏ mình.

Noãn Noãn cau mày, không ngờ vết sẹo trong lòng Tinh Hạ là một khoảng cách không thể nào vượt qua được, cô đứng bên bờ tổn thương muốn thử đi an ủi cô ta, vẫy tay nói với Tinh Hạ còn có Noãn Noãn, nhưng chưa bao giờ nhìn về bến bờ của cô, che giấu tất cả khép chặt cánh cửa trái tim.

Giang Y Trạch tuyệt tình với cô ta, chắc hẳn cả đời này cũng không thể nào chữa được vết thương, con tim chết rồi, còn có thể chữa lại một lần sao, trong lòng cô ta, sự phản bội của tình yêu và tình thân giống như hai núi băng, ép gan mật cô ta vỡ tan, càng giả bộ kiên cường, sự yếu ớt dưới vẻ kiên cường Noãn Noãn thấy rõ, cô ta đau đớn thì cô cũng đau đớn.

Gian nan xê dịch thân thể, dựa vào cô ta gần một chút, thầm mắng Giang Y Trạch dùng xong thì ném đi à, một chút cũng không lưu lại tình cảm gì, thật đúng là con trai mà, trên người mặc bộ áo lót mỏng manh, dưới người là váy ngắn nên toàn thân Tinh Hạ run cầm cập, Noãn Noãn muốn dựa sát một chút, hai người gần nhau ít nhiều cũng có thể sưởi ấm một chút cho cô ta, để nhiệt độ của cô ta không giảm nhanh tới mức thấp nhất.

"Em còn chưa nói xong, thời gian ở nước ngoài cũng không ngắn, sao đầu óc lại nhỏ như vậy." Noãn Noãn trừng mắt nhìn cô ta, quay đầu nhìn xung quanh, gió lùa vào, cô mặc áo bông mà cũng cảm thấy lạnh, nhìn cánh tay của Tinh Hạ, da gà nổi lên một tầng.

"Hừ, bộc lộ bản tính đi, chê tôi phiền sao, hay là tôi nói ra chân tướng, thừa nhận đi, tôi không phải là người của nhà họ Tinh, sau này cũng không có một chút quan hệ với nhà họ Tinh, mặc kệ là chết hay sống cũng không cần sự đồng tình."

"Hừ, sao chị lại chẳng phân biệt được tốt xấu gì cả, ba năm trước chị ở Anh lộ hình khiêu dâm gì đó, còn có ở quán bar tha hồ vui chơi bất nhã, thế chị có biết là ai đè tin tức xuống không? Có người muốn gài bẫy hiệp ước quảng cáo của chị, đều là ai giúp chị giải quyết? Một năm trước, chị ở dưới cầu London suýt chút nữa bị người ta cưỡng bạo, là ai đã cứu chị, đều là ông nội, đều là ông nội âm thầm phái người bảo vệ chị, còn có chị lặng lẽ trở về chị cho rằng ông nội không biết sao, thật ra nhất cử nhất động của chị đều nằm trong lòng bàn tay của ông nội, chị nói ông chán ghét chị hận chị, chị sai rồi, thật ra chán ghét chị chỉ có chị mà thôi, tỉnh táo một chút đi, nhìn rõ xung quanh, ai là người thương chị nhất, ai coi chị là công cụ trả thù, mượn cơ hội hủy diệt nhà họ Tinh."

Có mấy lời, vốn không nên là Noãn Noãn nói ra khỏi miệng, thấy Tinh Hạ xem người trong nhà như kẻ thù, cô nhìn thấy liền bực bội, tâm huyết và sự chú ý của ông nội đều đặt lên người của Tinh Hạ, thật sự không nhìn nổi ông nội bị cô ta xem như kẻ thù, như vậy thật không tốt.

"Cô gạt người, gạt người, a....." Thét chói tai giống như điên rồi, lắc đầu, dáng vẻ vốn xốc xếch bây giờ càng bị kích động phác tác con bệnh, trán nhăn

lại, muốn bảo cô ta đừng kêu gào nhưng căn bản Tinh Hạ không nhìn mình.

"Đừng gào, đừng gào, nhỏ giọng dùm một chút....."

"Ha ha ha....." Gào xong lại ngửa đầu cười to, Noãn Noãn sững sờ, không phải là thật sự điên rồi chứ, lý do ông nội đuổi cô ta ra khỏi nhà không phải là không thích cô ta mà chính là vì quá yêu thương cô ta, mới để cô ta rời xa quê hương, cái chết của bác cả và bác gái không phải ngoài ý muốn, là có người rắp tâm mưu sát, vào lúc đó Tinh Hạ tránh được một kiếp nạn nhưng cũng không có nghĩa là sau này cô ta an toàn. Nói như thế nào cô ta cũng không tin ông nội yêu thương cô ta, thật sự đau đầu.

Đôi mắt u ám, tức giận, Noãn Noãn rống to, "Cái chết của cha mẹ chị không phải là ngoài ý muốn, chị có hiểu không!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Bắt cóc (3)!

Edit: Tịnh Hảo

Két két, tiếng mở cửa sắt nặng nề, giày cao gót 'cộc cộc cộc' từ xa truyền đến, Tinh Hạ bị kích thích thật rồi, vẫn còn đang ngửa mặt lên trời cười to, Noãn Noãn bảo cô ta có người tới, kêu cô ta đừng cười, nhưng cô ta vốn không nghe thấy. Mẹ nó, biết cô ta phản ứng như thế thì sẽ làm cô ta khóc chết chứ không phải cười chết.

Cười và khóc cũng là cách phát tiết tốt nhất, không thể tin vào tai của mình, không dám nghe hai chữ ông nội này, lúc này Tinh Hạ điên điên, đầu óc đần độn rối bời, nước mắt chảy ra rơi xuống má, người mà mình định hận cả đời lại là người yêu thương mình nhất, buồn cười, trong mắt người đàn ông mà mình luôn yêu thì mình chẳng qua là một công cụ làm ấm giường, cái gì cũng đều không phải.

Cô ta đang cười nhưng lại rơi nước mắt, tóc xoăn màu vàng che khuất gò má cô ta, nhìn những giọt nước mắt rơi tí tách trên mặt đất, Noãn Noãn cau mày, khóc đi, có lẽ như vậy tảng băng trong lòng cô ta sẽ được nước mắt ấm nóng đau đớn hòa tan.

Quay đầu, nhìn về phía cửa lớn, dưới ánh đèn màu da cam, không thấy rõ bóng dáng của người tới, chỉ thấy một quần da bó sát cặp chân dài, người thon dài, có thể nói đường cong rất hoàn mỹ, nhìn lên trên, mông đầy đặn, bộ ngực no đủ, bên ngoài là áo quân phục màu đen, mái tóc dài màu đỏ rượu chói mắt được buộc cao lên, phong cách đơn giản, ngũ quan tinh xảo, không thể nào quen thuộc hơn.

Vẻ kinh ngạc hiện lên dưới đáy mắt đen láy của cô gái nhỏ, như một cơn sóng đang dập dờn.

"Náo nhiệt thế à, có trò gì tốt mà tôi đã bỏ qua sao, Noãn Noãn, đã lâu không gặp, cơ thể khỏe lên chút nào chưa!" Giọng nói của người con gái vang lên, vệ sĩ ở sau lưng vội vàng lấy ghế lau sạch sẽ bụi trên mặt ghế. Lấy kính râm màu đen xuống, một mùi nước hoa Chanel số 5 phả vào mặt Noãn Noãn.

"Cô giáo Bạch, trùng hợp quá, sao lại đến chỗ này vậy." Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt trắng như sứ của Noãn Noãn, nhích lên dựa sát vào Tinh Hạ, trong lòng tự nói với mình, nhất định hai người phải cùng nhau ra ngoài, không thể mặc kệ để ai ở lại cả, lúc này tinh thần của Tinh Hạ mơ hồ, chỉ có thể dựa vào cô, là Bạch Nguyệt Oánh sao? Đầu óc sáng bừng lên, chẳng lẽ người con gái ở lò mổ heo lần trước chính là cô ta?

"Ha ha, đúng vậy đấy, thật trùng hợp, trùng hợp yêu cùng một người đàn ông, chỉ tiếc người đàn ông kia là thần, muốn sống tạm bợ cô độc cả đời, tôi không chiếm được thì cô cũng đừng mong có được, cô nói xem, để hai người cách biệt âm dương có phải rất tốt không."

Lại là một kẻ điên, khóe môi nâng lên, ánh sáng chiếu vào đôi mắt ngập nước, rạng rỡ phát sáng mang theo sự lạnh lùng châm chọc, trăm phương ngàn kế tiếp cận mình, vào Cầu Đại, làm giáo viên của mình, không có việc gì lại mời cô đi uống cà phê nói chuyện phiếm, thì ra tất cả đều vì trả thù, bà nó, nghĩ tới việc ác của cô ta đối với mình ở lò mổ, hận không thể cào nát bộ mặt giả dối của cô ta, thật sự tức giận.

Nâng bả vai lên, húc vào bả vai của Tinh Hạ, Tinh Hạ cảm thấy cánh tay đau nhói, cũng nghe được câu nói của Bạch Nguyệt Oánh, cười khẽ, "Nhìn đi, tôi nói đấy, cô chính là tiểu tiện nhân, ngay cả người đàn ông của giáo viên các người thầm mến mà cũng giành."

"Thúi lắm, người cô ta thích chính là ông xã của tôi, em giành cái cọng lông á, nhắc nhở cô tỉnh táo một chút, thấy rõ người lợi dụng chị muốn hủy diệt nhà họ Tinh như thế nào."

Hai người nói thầm, Bạch Nguyệt Oánh có rất nhiều thời gian để chờ đợi, hai mươi năm mà cô ta còn đợi được thì mấy ngày này chẳng là gì cả.

"Cô giáo Bạch chính là tên sát heo xinh đẹp trong lò mổ đúng không, đáng tiếc là tôi không thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô, nghĩ lại thì thấy tiếc nuối, lần này cô định làm thịt tôi như thế nào đây?"

Không phải là không có cảnh giác, ngay từ lúc cô ta xuất hiện ở Cầu Đại vào ngày đầu tiên, mùi nước hoa trên người đã làm Noãn Noãn nghi ngờ, không sai, rất nhiều cô gái có thể cùng dùng một loại nước hoa cũng chẳng có gì lạ, nhưng mà ở trên người Bạch Nguyệt Oánh có loại mùi đặc biệt của

hoa nhài và nước hoa nồng nặc pha lẫn với nhau, rất đặc biệt, không phải cô gái nào cũng có mùi nước hoa này, vừa ngửi đã dễ dàng phân biệt được.

Bạch Nguyệt Oánh nghiêng đầu, quan sát cô, toàn thân bẩn thỉu, áo lông dài màu đen che hai chân, cặp đùi còn nhỏ hơn của mình, chắc là do đói bụng gần ba ngày, dưới lớp quần áo rộng là cơ thể nhỏ gầy gò, quần áo màu đen càng làm người ta đau lòng vì cô, Chiến Vân Không, nếu anh thấy Noãn Noãn như thế này có hận em thấu xương không, trong lòng anh có vị trí nào cho em không, nếu không vậy thì hận đi, ít nhất anh còn có thể nhớ đến em.

"Cô cảm thấy, băm cô thành tám khúc cho chó ăn có được không, hay là làm nhân bánh bao đưa đến hai nhà họ Tinh, Chiến cho bọn họ nếm thử, hoặc là cô đề xuất ý kiến cho tôi nghe một chút, có lẽ sẽ tiếp thu cũng không chừng."

"Cô Bạch, đầu óc cô có bị chuột rút không, thủ đoạn ghê tởm biến thái như vậy cũng có thể nói được." Không đợi Noãn Noãn mở miệng, Tinh Hạ không vui phản kích lại, Noãn Noãn sững sờ, ơ kìa, cô ta đang nói giúp mình sao? Lần đầu, đột nhiên cảm thấy Tinh Hạ vẫn là một người chị gái đáng yêu, chợt nghe câu nói tiếp của Tinh Hạ thì mặt Noãn Noãn đen lại.

"Hừ, băm ra làm nhân bánh? Không thấy phiền sao, tôi có đề nghị hay hơn, bắn một phát vào đầu của cô ta xem như xong hết mọi chuyện, chẳng qua tôi nhắc nhở cô, hôm nay cô giết Noãn Noãn, xem như nửa đời sau của cô e rằng là phải sống trong địa ngục, Chiến Vân Không, nổi tiếng là người thủ đoạn độc ác, cô nói xem một cô gái xinh đẹp, bị thủ trưởng Chiến vung roi đánh cho da tróc thịt bong, rắc muối lên người, xối nước nóng lên, chậc chậc, nghĩ thôi đã cảm thấy tàn nhẫn rồi."

Hai ba đường hắc tuyến hiện ra trên trán, khóe miệng gượng cười mặt rút lại, cô ta cũng quá lố rồi đấy, vung roi? Trầy da sứt thịt? Rắc muối? Thủ trưởng đại nhân lại biến thái như vậy ư, liếc mắt nhìn Tinh Hạ bảo cô ta câm miệng, càng nói càng đổ dầu vào lửa, cô cũng không dám bảo đảm Bạch Nguyệt Oánh, người con gái tao nhã ngồi ở trên cao có thể cho hai người bọn họ tự thử nghiệm trước vào nửa đời còn lại không, xem hiệu quả ra sao.

Bạch Nguyệt Oánh quả thật bị lời nói của Tinh Hạ làm sửng sốt, hồi tưởng lại lúc làm nhiệm vụ ở bộ đội đặc chủng, bắt được gián điệp, thủ đoạn tra hỏi của Chiến Vân Không đối với bọn hắn, đều là máu tanh, bạo lực, không chừa đường lui, nháy mắt sóng lưng có một luồng khí lạnh, lông mày khẽ động, gương mặt mới vừa mỉm cười lập tức như có gió nổi mây phun, thay đổi thất thường.

Noãn Noãn vẫn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt biến hóa của cô ta, xong rồi xong rồi, lúc này cô giáo Bạch tức giận thật rồi.

Vội vàng nói, "Ách, cô giáo Bạch, tôi cảm thấy, chúng ta nên làm rõ nguồn gốc hận thù của cô trước khi sử dụng hình phạt đi, chúng ta thổ lộ tình cảm, nhé, cũng để cho tôi chết rõ ràng đúng không?"

"Còn không phải là cô quyến rũ người đàn ông người ta yêu, dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được."

"Chị câm miệng cho em, còn ngại chuyện không đủ lớn phải không, một lát để cô ta băm chị trước."

Bị quát mắng á khẩu không trả lời được, Tinh Hạ ngẩng khuôn mặt bầm tím lên, bực tức liếc Noãn Noãn, chính mình cũng giật mình, sao lại nói giúp cô nhóc đó chứ, không giống phong cách của mình.

Tiếng giày giẫm lên mặt đất phát ra tiếng lộp bộp, Bạch Nguyệt Oánh đứng lên, hôm nay Noãn Noãn mới phát hiện người con gái này rất cao, chắc là chừng 1m75, áo khoác quân phục dài đến mắt cá chân, phóng khoáng, ngang ngược, ánh mắt sắc nhọn, nếu như cô là đàn ông, cũng sẽ không keo kiệt nhìn cô ta thêm vài giây.

Bóng người che hơn nửa ánh sáng, cằm bị người ta nâng lên, ép cô nhìn thẳng vào mắt cô ta, cau mày cực kỳ không thích, Noãn Noãn lui về sau, lại bị Bạch Nguyệt Oánh kiềm chặt, cảm giác cằm sắp bị cô ta bóp nát.

"Cô gái nhỏ, tôi rất hâm mộ sự hồn nhiên của cô, có thể sống vui vẻ, được người ta yêu thương, tôi thật sự không ngờ, Chiến Vân Không sẽ thích loại người như cô." Nói xong, đôi mắt đánh giá Noãn Noãn từ trên xuống dưới, giống như đang cười nhạo cô, không có ngực không có mông giống như một khối cứng ngắc, Noãn Noãn chán ghét ánh mắt khinh thường của cô ta, thủ trưởng nhà cô nói đầy một nắm tay vừa vặn rất tốt, vậy mà cô ta lại ghét bỏ.

Ngước cổ lên, giọng nói lạnh lùng cười nhạo một tiếng, "Cô giáo Bạch, muốn giết tôi, cô phải suy tính hậu quả trước."

"Hậu quả? Ngay cả chết tôi còn không sợ thì sợ hậu quả gì chứ, ba viên đạn đã xuyên vào chỗ này, tôi cho rằng như vậy có thể làm Chiến Vân Không nhớ đến tôi, nhưng tôi sai rồi, sau đó tôi phát hiện, cô, mới là điểm yếu của anh ấy, chỉ có cô chết thì anh ấy mới có thể nhớ đến tôi, nhớ kỹ dáng vẻ của tôi."

"Kẻ điên!"

"Không sai, tôi chính là một người điên, một kẻ điên yêu đến không thể quay đầu được, cứ luôn chờ đợi, tôi gặp anh ấy sớm hơn cô, thời gian tôi chung đụng với anh ấy dài hơn cô, tôi cùng sinh ra tử với anh ấy, thậm chí vì anh ấy mà hy sinh mạng sống, tại sao cô có thể lấy được anh ấy, được anh ấy cưng chiều, mà tôi chỉ có thể đứng xa nhìn các người hạnh phúc, cho dù anh ấy chưa từng nhìn tôi một lần, mỗi đêm tôi đều khóc, bên gối ẩm ướt đều nhắc nhở tôi, chính cô đã cướp mất hết tất cả của tôi, cô có biết không có Chiến Vân Không thì tôi sẽ chết không?"

Đáy mắt là sự khát máu và nỗi hận khó hiểu, Noãn Noãn có thể thấy rõ môi cô ta đang run rẩy, đôi mắt ngập nước, buồn bã, rốt cuộc đây là lỗi của ai, là sai thời điểm gặp sai người, nhưng cô ta vẫn đâm đầu vào yêu, một quãng đường dài không có ánh sáng, cô độc một mình đi về phía trước, không có điểm kết thúc.

Khuôn mặt xinh đẹp hung dữ, hai mắt dần dần nhuộm đỏ, lực trên tay từ từ trở nên mạnh hơn, Noãn Noãn đau đến nhăn mày, trong lúc vô tình, tầm mắt xuyên qua đầu vai của Bạch Nguyệt Oánh, vệ sĩ của cô ta đang đứng ở vị trí cách bọn họ không tính là xa, luôn nhìn về bên này, vẻ mặt đau lòng kia là

đang nhìn ai?

"Này, cô nói thì cứ nói đi, đừng động tay động chân được không, chúng tôi không thân với cô."

Cô ta có thể khi dễ Noãn Noãn, cô ta có thể giúp Nguyệt Chân hại Noãn Noãn, nhưng không thoải mái khi thấy người phụ nữ này làm vậy, quên mất Giang Y Trạch vứt bỏ, quên cô ta chán ghét Tinh Tiểu Noãn, cùng chung mối thù với người ngoài. Không nhịn được quên mất lời cảnh cáo của Noãn Noãn, rống với Bạch Nguyệt Oánh.

Không để ý Tinh Hạ kêu gào, Bạch Nguyệt Oánh gắt gao nhìn chằm chằm phản ứng của Noãn Noãn, hận cô đến tận xương tủy xuyên vào máu, hận không thể khiến cô thành một đống tro bụi, dời tay xuống, bóp chặt cổ họng của cô, ngón cái cắm vào động mạch, sắc mặt của Noãn Noãn rất nhanh chuyển thành đờ đẫn, hơi thở mỏng manh dồn dập, trán nổi gân xanh, đáy mắt đầy tia máu.

"Cô… cô rơi vào ngõ cụt rồi, một ngõ cụt không thể quay đầu lại, có lẽ sau lưng sẽ có người đang chờ đợi cô, khụ khụ…"

Buông tay ra, giống như tay của Bạch Nguyệt Oánh chạm vào thứ gì đó rất nóng, lui về sau ba bước, đôi mắt lạnh lẽo khó hiểu.

Trong lòng thầm nguyền rủa, mẹ nó, có cần ác đến thế không, Giang Y Trạch đáng chết, buộc tay chân chặt đến thế, bây giờ muốn xoa xoa cổ đều không được.

"Cô ở đây nói mò cái gì?" Bạch Nguyệt Oánh chợt không bình tĩnh.

"Tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi, cô luôn nhìn về phía trước, nhìn đốm lửa từ trước đến nay vẫn chưa nhen nhóm được, trong lòng cô chắc chắn phải rõ cô đã thua rồi, sao không dừng bước lại, suy xét rốt cuộc lựa chọn và sự kiên trì của mình có đáng giá không, nắm càng chặt thì càng không bỏ xuống được, bỏ xuống tất cả quay đầu lại, cô sẽ thấy được những phong cảnh khác nhau."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bắt cóc (4)!

Edit: Tịnh Hảo

Bỏ xuống tất cả, quay đầu lại, sẽ gặp nhau ở con đường kế tiếp, và thấy hoa nở.

"Pằng" một viên đạn bay qua đỉnh đầu Noãn Noãn, xuyên qua ống tay áo của Tinh Hạ, bám vào cánh sửa sắt phía sau bọn họ.

"Cô ở đây nói bậy cái gì? Câm miệng." Người đàn ông giơ súng rống giận, Tinh Hạ bị sợ thét chói tai không ngừng, Noãn Noãn bình tĩnh bĩu môi, biết mình không nhìn lầm, quả nhiên quá chuẩn, đoán trúng.

Quay đầu lại, Bạch Nguyệt Oánh trừng mắt nhìn người đàn ông bảo hắn đừng nhiều chuyện, thu súng lại, đảo mắt nhìn về phía Noãn Noãn, lấy một con dao sắc nhọn từ trong túi ra, ánh sáng phản chiếu vào mắt của cô gái nhỏ, thoáng chốc cảm thấy tê rần.

"Đám biến thái các người, cô làm cái gì hả, cầm dao làm gì, tránh ra đi, tránh ra." Mặc dù Tinh Hạ bị trói nhưng chân vẫn hoạt động được, chân dài chiếm ưu thế, đưa chân phải ra làm Noãn Noãn lảo đảo suýt chút nữa ngã xuống, may mà cô phản ứng nhanh, nhảy về phía Tinh Hạ.

"Cô dần à, còn không mau tránh ra, nhìn bộ dáng cô ta hung hăng cầm dao, tỏ rõ là muốn đâm cô đấy, vẫn còn không né tránh… Muốn cảm ơn tôi thì miễn đi, chỉ là tôi không quen nhìn, không muốn nhìn thấy cô chết trước mặt tôi mà thôi, hừ." Lo lắng nhưng không chịu nói là lo lắng, giống như là nói mình thích làm việc nghĩa vậy, Noãn Noãn dở khóc dở cười, trong lòng rất cảm động, máu mủ tình thâm không bao giờ bị lãng quên, bị ngăn cách.

Cảm ơn, cảm ơn, cảm động nhìn Tinh Hạ, đôi mắt tròn long lanh nhìn chăm chú làm Tinh Hạ không dễ chịu lắm, lúc nào thì quan hệ của hai người trở nên thân mật như vậy rồi, cự cãi với nhau cũng đã mười mấy năm rồi, bỗng chốc biến thành như thế, Tinh Hạ rất ngạc nhiên về phản ứng của mình, không phải nên hận cô, ghét cô sao, tại sao còn phải lo lắng cô bị người con gái kia làm tổn thương, chua xót, bản thân mình thật sự rất đáng khinh bỉ.

Hai chân của Noãn Noãn bị trói chặt, Bạch Nguyệt Oánh từng bước đến gần, trên mặt là nụ cười âm trầm nhìn hai người lạnh rét, đỉnh đầu tê dại, "Cô, cô đừng tới đây, có chuyện gì thì từ từ nói không được sao, không phải chỉ là một người đàn ông không yêu cô thôi sao, cô hận cả thế giới này vì không có được tình yêu không phải sao, cô đứng ở đó, đừng nhúc nhích."

Lúc này Tinh Hạ bị dọa sợ bởi ánh mắt vô tình nhưng bây giờ lại nổi hứng khuyên giải người khác, Noãn Noãn cúi đầu mím môi cười trộm.

Đứng trước mặt Tinh Tiểu Noãn, dao găm hướng về phía sau lưng cô, cảm thấy tay buông lỏng, cánh tay đã được giải thoát, Bạch Nguyệt Oánh xoay người cầm lấy một xấp tài liệu từ nam vệ sĩ phía sau, "Xem những thứ này kỹ một chút, sau khi xem xong cô suy nghĩ thật kỹ còn có tư cách làm vợ của Chiến Vân Không, con dâu của nhà họ Chiến, con gái của nhà họ Tinh hay không."

Thời tiết rất lạnh, lạnh đến mức tay của Bạch Nguyệt Oánh đã lạnh cóng đến sưng đỏ, vệ sĩ A Nam cẩn thận đưa cho cô ta một ly cafe đen, nâng mắt liếc nhìn A Nam một cái, khẽ nhíu mày, do dự mấy giây vẫn nhận lấy ly cafe, sau đó đi đến ghế dựa ngồi xuống.

Nghi ngờ, là vật gì, sao cô ta nói chuyện kỳ quái thế, cúi đầu lật xem tài liệu trong tay, càng nhìn sắc mặt càng trắng, khóe mắt và thần kinh đang không ngừng nhảy lên, tay run rẩy, đầu ngón tay lạnh lẽo giống như có thể đông cứng tờ giấy trong tay, một nỗi chua xót xông lên chóp mũi, cổ họng như bị nghẽn lại, đôi mắt mờ mịt như có từng đợt sóng tích tụ, vừa muốn khóc mà vừa muốn cười, ai có thể nói cho cô biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào không.

Tinh Hạ không hiểu cô đang xem cái gì, bị trói ở đây cả hai ngày nhưng vẫn bình thường, chưa từng thấy dáng vẻ như bây giờ của cô, tò mò người phụ nữ kia cho cô xem cái gì?

"Này, này, Tinh Tiểu Noãn, Noãn Noãn..... Cô làm sao vậy? Có phải người phụ nữ kia cho cô xem hình Chiến Vân Không bậy bạ ở bên ngoài không, hay là cô bị chụp cảnh giường chiếu rồi, nói chuyện với cô đó, tôi sốt ruột đến chết rồi."

Ly cafe đen nóng hổi cầm ở trong tay, tay đan vào nhau, hơi nóng theo máu truyền vào cơ thể, cười lạnh không bỏ sót một chút xíu sự thay đổi của Noãn Noãn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đôi mắt hoảng sợ, mới là hiệu quả mà cô ta mong muốn.

"Tò mò thật sao?" Bạch Nguyệt Oánh liếc nhìn Tinh Hạ, bưng cà phê đứng lên, "Thật ra thì cô là người ngang ngược đáng thương, từ lúc ra đời đã được nâng trong lòng bàn tay của ông nội, xem như là bảo bối quý giá, lại bị một thiên kim tiểu thư không phải của nhà họ Tinh thay thế, cô nói xem, cô có oan uổng không?"

Không phải thiên kim tiểu thư của nhà họ Tinh?

"Không biết cô đang nói gì? Bệnh thần kinh!" Nhỏ giọng mắng một câu, Tinh Hạ dứt khoát không để ý tới cô ta.

"Ha ha, không biết tôi đang nói gì sao? Được, hôm nay chúng ta thẳng thắn giải thích cho rõ ràng, Tinh Tiểu Noãn, con dâu của nhà họ Chiến, vẫn luôn được xem là tiểu công chúa của nhà họ Tinh, cô ta… không phải là đứa bé của nhà họ Tinh, tôi nói như vậy cô có hiểu không?"

"Cái gì?" Tinh Hạ khiếp sợ nhìn chằm chằm Bạch Nguyệt Oánh, quay đầu nhìn về phía Noãn Noãn, "Noãn Noãn, lời của cô ta là có ý gì?"

Yên lặng, trầm mặc, chớp mắt không khí như đang đọng lại, sự yên tĩnh lúc này thật đáng sợ, như là sự yên lặng trước mưa gió sắp tới, phía sau sự yên lặng đó là một con mãnh thú cướp sạch tất cả, có thể đối với Noãn Noãn, giây phút này chính là đang ngầm giết chết cô.

Thật buồn cười, mình lại không phải là con gái của mẹ sinh ra, nội dung cẩu huyết trong tiểu thuyết thật sự xảy ra trên người mình rồi sao? Nhất định không phải là sự thật, nhất định không phải, hít sâu, mở to mắt lạnh lùng nhìn Bạch Nguyệt Oánh.

Nhếch môi, giễu cợt, "Cô Bạch, cô có thể nói rõ một chút không, rõ ràng một chút, tôi có phải là đứa bé của nhà họ Tinh không làm sao cô biết được?"

"Có người nói, thời gian chính là con dao giết chết hồi ức và bí mật, thời gian càng lâu thì sẽ càng thần bí, có một số việc sẽ không mãi được che giấu, cuối cùng cũng có một ngày bị phơi bày trước ánh sáng, muốn nghe một chút chuyện xưa của cô không?"

"Rửa tai lắng nghe!" Noãn Noãn lạnh lùng, lui về phía sau một bước.

Tuy là cười, nhưng không ai nhìn thấy trái tim cô đang đau đớn rỉ máu, tim ro rút lại, nhưng không thể để Bạch Nguyệt Oánh phát hiện cơ thể cô có điều gì bất thường, trở thành thứ mà cô ta tấn công nhà họ Chiến.

"Lời này, còn phải kể đến từ mười chín năm trước, lúc ấy cô chỉ là một phôi thai nho nhỏ trong bụng mẹ, à đúng rồi, còn cường điệu hơn chút xíu, thì cha của cô chính là trùm ma túy thần bí Long Lân, mà mẹ của cô chính là siêu sao quốc tế Lam Hi, thật ra thì thân phận thật sự này của cô cũng lợi hại hơn rất nhiều so với hiện tại, cha cô là người giàu có, mẹ cô là siêu sao nổi tiếng toàn thế giới, ánh hào quang này còn xa hơn thân phận cao quý thiên kim trưởng và cô con dâu nhỏ của nhà họ Chiến, luôn phải phòng bị chịu sự chăm sóc. Nhưng mà muốn biết tại sao cô lại trở thành con gái của Thu Như và Tinh Tử Bằng không? Đáp án chắc phải do bà ấy chính miệng nói cho cô biết."

Tà ác mỉm cười làm người khác sợ hãi, vỗ tay ba tiếng, cửa sắt nặng nề mở ra lần thứ ba.

"Phu nhân Lam, có một số việc nên do bà chính miệng nói ra thì tốt hơn."

Phu nhân Lam? Lam Hi? Noãn Noãn kinh hãi, con ngươi chua xót không thấy rõ mặt của Lam Hi, bà cũng bị Bạch Nguyệt Oánh bắt cóc sao? Vì để trả thù, vì để đả kích kẻ thù trong mắt cô ta, mà không tiếc bất cứ giá nào đánh mình sụp đổ, ai sẽ chấp nhận một đống tài liệu này đây, trên đó viết kết quả xét nghiệm DNA, chứng minh độ gene giống nhau là 99.9, có quan hệ cha con, nghe thấy được âm thanh con tim vỡ ra, máu chảy xiết vào não làm choáng váng, gương mặt trắng bệch.

"Cô Bạch, cô cũng quá nhọc lòng đấy."

"Cũng chỉ là tôi quan tâm bà thôi, hiểu rõ mùi vị bị người thân nhất lừa là gì, phu nhân Lam… không đúng… phải gọi là Thu Ca, tôi nói đúng không?"

Lại một lần nữa khiếp sợ, Thu Ca? Không phải là trùng hợp đấy chứ, họ giống với mẹ của mình, mặc dù ở khắp Cổ Thành cùng họ đều có, nhưng đáy lòng như có âm thanh đang nói, hai người có quan hệ với nhau.

Lam Hi, vẫn thanh nhã lạnh nhạt như cũ, nhìn lướt qua sắc mặt xem kịch vui của Bạch Nguyệt Oánh, tầm mắt rơi vào trên người Noãn Noãn, không ngờ lần gặp mặt tới lại là ở nơi lúng túng như vậy, đứa nhỏ gầy gò, hai ngày qua hai người chỉ cách có một cánh cửa, năm tháng lại làm hai người chia xa 19 năm, 19 năm 6840 ngày, mỗi ngày mỗi đêm không có ngày nào là không nhớ lại thời gian đã qua, đã từng nhất thời xúc động mạo hiểm trốn ở phía sau cây nhà trẻ lén lút nhìn cô, lần gặp mặt đó cũng trở thành mãi mãi.

Trước giờ không phải là người dễ dàng xúc động, nước mắt đã vì người đàn ông kia đã sớm chảy khô, hốc mắt ẩm ướt như thủy triều mùa xuân, đôi mắt mờ mịt, đứa trẻ của bà, đứa trẻ mà bà mang thai 10 tháng, không nghĩ tới có một ngày hai mẹ con bà sẽ gặp nhau lần nữa, sẽ đối mặt với nhau, nếu thời gian dừng lại ở giây phút này, bà nguyện trả giá bằng tất cả cho dù là cả sinh mạng.

"Noãn Noãn, con có khỏe không?" Không tìm được lời dạo đầu gì, Lam Hi hỏi như vậy sau 19 năm, càng nhớ về đêm mưa gió hôm đó, toàn thân bà ướt đẫm ôm Noãn Noãn vừa sinh ra còn chưa tròn đầy tháng, quỳ gối gõ cửa nhà chị gái cầu cứu, giống như là mới xảy ra ngày hôm qua, rõ ràng ngay trước mắt.

Noãn Noãn sững sờ, nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Lam Hi ngơ ngác mất hồn, Tinh Hạ ở bên cạnh cũng bị tin tức bất ngờ này làm chấn động, Noãn Noãn không phải là đứa bé của nhà họ Tinh? Tên thật của Lam Hi là Thu Ca? Đó không phải là cùng họ với mợ nhỏ sao? Mẹ nó, không trách được gene supermodel của mình lại tốt đến vậy, thì ra là di truyền, trong lòng cười trộm, không phải vui vẻ vì thân thế của Noãn Noãn, mà là mong đợi nhà họ Tinh và Lam Hi có thể có quan hệ với nhau. Trong nhà có một siêu sao, nghĩ đến thôi cũng đã thấy được ánh sáng tương lai tốt đẹp của cô.

Lam Hi nâng khóe miệng, trái tim khẽ run rẩy hít sâu, tựa như rơi vào giữa hồi ức, "Tên thật của dì là Thu Ca, đứng thứ ba trong nhà, có một chị gái và anh trai, chị gái tên là Thu Như, chính là phu nhân của thị trưởng Cổ Thành bây giờ, hai mươi bốn năm trước nhà họ Thu ở Cổ Thành là quý tộc quan to địa vị hiển hách, nhưng trong một đêm lại tan nhà nát cửa, ba người chết hai người mất tích, dì chính là một trong số người mất tích đó…"

Lam Hi không nói ra làm sao quen biết với Long Lân, trong đáy lòng bà, đó là nơi cấm địa, đối với bà ông chỉ còn là hồi ức. Mấy ngày trước, khi hai người gặp nhau, tim vẫn đập dồn dập như cũ, cảm giác giống như đêm mưa lần đầu gặp nhau, mưa tạt vào toàn thân, bà cuộn mình dưới tán cây, nước mắt rơi xuống mặt, ấm nóng, mưa lạnh lẽo trút xuống lòng của bà, đột nhiên có một cây dù và một bóng người chống đỡ cả góc trời sụp đổ của bà, giống như một tia sáng nhạt xuyên qua tầng mây dày, xuyên qua cơn mưa bão, xâm nhập vào trong bóng đêm…

Cho dù bên ngoài lạnh lẽo đang yên lặng, chỉ có tự mình biết ông chính là nỗi đau của bà, hô hấp cũng cảm thấy đau, từng ánh mắt đều khắc sâu vào đáy lòng, mỗi lần hít thở đều chạm vào chỗ sâu nhất của hồi ức, dường như đâm vào trái tim trăm ngàn vết thương của bà.

Khiếp sợ giống như có một cơn sóng cuồn cuộn, Noãn Noãn tựa như một chiếc thuyền giữa sóng biển, bị lạc đường nhấp nhô giữa mưa to gió dữ và sóng biển, mất phương hướng.

"Con không tin, dì gạt con có đúng không dì Lam, dì không phải là em gái của mẹ con… không phải…" Cô muốn khóc, rất muốn rất muốn, nhưng trong lòng có một giọng nói tự nói với mình, không thể khóc, phải kiên cường, sau nhiều sóng gió đi qua sẽ là trời sáng sau cơn mưa, cô chỉ muốn rúc vào ngực của Chiến Vân Không, ông trời của cô ở đâu, cô rất nhớ anh.

Nuốt xuống cơn đau ở cổ họng, sức nén đè ở ngực, ngột ngạt, như có gì đó nghiền nát.

Tinh Hạ khiếp sợ cũng không hề nhỏ so với Noãn Noãn, thậm chí lớn hơn nữa, không phải phức tạp như vậy chứ, chớp mắt, khô khốc nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói, "Nhóc con, tôi hơi tin."

Mỉm cười, đôi mắt đỏ hoe nhìn cô ta, nâng khuôn mặt Tinh Hạ lên lau vết máu, "Cho dù có phải hay không, chúng ta đều là người một nhà đúng không, chị mãi mãi là chị của em, xin lỗi, em vẫn luôn nói chuyện bất kính với chị, hy vọng chị sẽ không giận em, còn có chị thích ở nhà cổ bao lâu thì ở…"

"Nhóc con, có phải cô ngốc rồi không, tôi là kẻ thù của cô đó!" Giọng điệu ôn hòa xoa dịu Noãn Noãn, Tinh Hạ không chịu được, gương mặt né sang bên cạnh, cúi đầu khẽ quát, "Bây giờ chủ yếu chính là làm rõ cha mẹ ruột cô là ai, kiên cường một chút cho tôi, Tinh Tiểu Noãn luôn hướng về phía trước của trước kia đâu rồi!"

Không nói càng thêm đau lòng, Lam Hi không dám nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, đôi mắt kia chứa quá nhiều oán hận và tổn thương, thật hận mình, thật hận tại sao ban đầu không dũng cảm một chút, cho dù là khổ cực hay mệt mỏi nữa nhưng có thể cùng sống với Noãn Noãn chính là điều hạnh phúc, mãi đến khi nổi tiếng, dưới ánh đèn lấp lánh và hào quang là lúc cô đơn nhất.

"Đã hiểu chưa, Tinh Tiểu Noãn, thân thế và lai lịch của cô, cô nói xem sau khi Chiến Vân Không biết thì anh ấy có còn muốn cô nữa không, con gái của trùm ma túy, là ông vua ma túy mà cảnh sát toàn thế giới muốn bắt nhất, chính là cha của cô – Long Lân, ông ta cũng là nhân vật mà đại thủ trưởng Chiến muốn tự tay giết nhất, mối quan hệ đáng xấu hổ này của các người, cô nói xem anh ấy có chấp nhận không? Hừ, ha ha ha!"

Rốt cuộc, rốt cuộc cô ta cũng chờ được đến ngày này, lúc có được tài liệu cô ta giật mình, mới đầu cô ta còn nghi ngờ độ tin cậy của tài liệu này, nhưng thông qua mấy ngày điều tra kỹ càng, trong lúc vô tình bị cô ta phát hiện ra rất nhiều bí mật không thể cho người khác biết. Thì ra, Long Lân chính là trùm buôn ma túy 'KING' nổi tiếng ở Tam Giác Vàng, một phần ba ma túy của thế giới được cung ứng từ tay ông, càng kinh người hơn là ông, xuất thân từ bộ đội đặc chủng cùng với cha của Chiến Vân Không và cha của Lãnh Thương, lúc ấy chính là 'Tam Thiết Hổ' nổi tiếng nhất, 22 tuổi rời khỏi bộ đội, nguyên nhân không rõ, có tin đồn nói là đã giết chết cha của Chiến Vân Không, ở biên giới Điền (tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc) xa xôi, nhóm nhỏ ba người thi hành nhiệm vụ, cuối cùng chỉ có một mình ông trở về.

"Tôi nên nói cho cô biết một chuyện, cha ruột của cô chính là Long Lân, là ông ta tự tay giết chết cha của Chiến Vân Không, cho nên, các người kết hôn với nhau trước sau gì cũng sẽ chia xa, lúc này cô hiểu chưa, phu nhân Chiến!"

Giờ phút này, trong lòng của Bạch Nguyệt Oánh đã vặn vẹo đến biến thái, giọng nói cũng khác thường, bén nhọn sắc bén, khó nghe chói tai.

"Đừng nghe cô ta nói bậy, cha con không có giết cha của Chiến Vân Không, đó là chuyện ngoài ý muốn, không phải như vậy, Bạch Nguyệt Oánh, chuyện cô muốn biết cũng đã biết rồi, cô bảo tôi nói cái gì tôi cũng đã nói rồi, có phải cũng nên thực hiện cam kết của cô không, thả hai đứa nhỏ đi, để lại một mình tôi là đủ rồi."

Vỗ tay 'bốp bốp', Bạch Nguyệt Oánh cười ha ha đến gần Lam Hi, Lam Hi thật sự là một người phụ nữ quyến rũ, đã là phụ nữ trung niên bốn mươi tuổi rồi, vẫn xinh đẹp như cũ, khí chất cao quý, kiêu ngạo giống như đóa hàn mai nở rộ giữa giá rét, kiên nghị cứng rắn, một người không có chỗ dựa nào, chỉ dùng thời gian ngắn ngủi mười mấy năm đã leo đến vị trí không ai sánh bằng, bây giờ danh tiếng của Lam Hi trong giới giải trí, thậm chí là trong giới kinh doanh đều là tấm kim bài vàng, có người nói Lam Hi là một người phúc tướng (chỉ những người việc gì cũng như ý nguyện), bà đại diện cho trí tuệ, độc lập, một người phụ nữ tự vươn lên, có tri thức của thời hiện đại, là nữ thần trong mắt đàn ông.

"Nói hay đấy, thật là mẹ con tình thâm đó, chỉ tiếc… tôi cảm thấy còn chưa đủ." Liếc đồng hồ kim cương trên cổ tay, nhấc chân đi về phía cửa sắt, "Giữa lúc nghỉ ngơi, để cho mẹ con các người có chút thời gian ôn chuyện cũ, nhắc nhở các người có lời gì thì cố gắng thừa dịp này mà nói, tôi không dám đảm bảo sau này vẫn còn có cơ hội hay không!"

'Ầm' cửa sắt đóng lại, một tầng bụi bay lên, bao phủ trong không khí.

"Dì có chỗ nào bị thương không?" Lo lắng Bạch Nguyệt Oánh bạo hành Lam Hi, ép bà nói một số chuyện mà bà không muốn, Noãn Noãn nhỏ giọng hỏi, ánh mắt nhìn kết cấu trong phòng ở sau lưng bà, con ngươi đang đảo quanh suy tính không ngừng.

Phần lớn cả căn phòng đều là kết cấu bằng sắt, duy chỉ có thủy tinh là mỏng manh nhất, nhưng… cô và Tinh Hạ có thể trốn, Lam Hi thì không thể trốn được, từ lúc bà vừa vào thì Noãn Noãn liền phát hiện, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy chân của Lam Hi được làn váy che đậy đang không ngừng run rẩy, Noãn Noãn cau mày, đi tới, nhấc làn váy của Lam Hi lên, ngồi chồm hổm xuống xoa mắt cá chân của bà.

"Bọn họ đánh dì à?" Trầm giọng hỏi, nói xong cầm chân của bà lên, đưa tay sờ vào trong đôi giày tuyết Lam Hi đang mang, "Sao chân của dì lại sưng thành ra như vậy."

"Không..... Không sao..... Không quan trọng....." Lam Hi khẩn trương vui mừng nghẹn ngào, mặc kệ sự quan tâm của con gái là giả hay thật, là lừa bà cũng được, nỗi nhớ mười mấy năm qua, hôm nay đã trở thành một ngày kích động vui vẻ nhất, nước mắt rơi xuống má, lắc đầu, "Không cẩn thận bị trẹo chân, con không cần lo lắng."

Muốn đưa tay sờ đầu con gái, Noãn Noãn nâng mắt nhìn Lam Hi, bà sợ đến mức nhanh chóng thu tay lại, đôi mắt tròn xoe nhìn bà, trong con ngươi tất cả đều là xa lạ, "Tại sao dì không giống mẹ?"

Tha thứ cho cô, cô thật sự không thể kêu bà bằng mẹ, Thu Như mới là mẹ của cô, cho dù Lam Hi là mẹ đẻ của cô thì có thể nói lên điều gì chứ, bà chỉ là người sinh ra, hoàn thành quá trình mang thai mười tháng, 19 năm về sau không hề xuất hiện bóng dáng của bà, có hàng vạn lý do mà bà không thể không vứt bỏ cô, nhưng cô không hận bà, bởi vì chưa từng yêu, thì làm sao hận chứ.

Cười cười, "Bây giờ chân của dì không dễ dàng thực hiện kế hoạch A chạy trốn, còn đau không ạ." Tay nhỏ bé xoa mắt cá chân của Lam Hi.

"Không..... Không đau." Trước ánh đèn, trước giới truyền thông, Lam Hi chưa từng nói lắp, đây là lần thứ n cà lăm, che miệng ngăn lại tiếng nức nở nghẹn ngào ở cổ họng.

Khẽ thở dài, nhếch môi lên, "Dì từng hủy dung, gương mặt bây giờ cũng chỉ là tấm mặt nạ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bắt cóc (5)!

Edit: Tịnh Hảo

Buổi sáng hôm sau.

Bên trong phòng sách của Chiến gia, Cổ Thanh Dạ mở cửa bị sặc chết, xoay người đứng ở hành lang khom người lớn tiếng ho khan, há miệng hít thở không khí trong lòng, đối với một người ba ngày không ngủ, ngửi mùi khói có thể chết người, khói đập vào mắt khô khắc đau buốt.

"Lão đại, anh có biết hút second-hand smoke cũng giết tinh (trùng) không." Mở tất cả cửa sổ thông gió trong nhà ra, gió lạnh ùa vào, thức tỉnh suy nghĩ mơ hồ và đôi mắt khép hờ của Chiến Vân Không.

"Vậy cậu đầu thai làm con gái là được rồi, rót cho tôi ly nước." Giọng nói khàn khàn, ba ngày hai đêm hút thuốc, bây giờ có thể nói chuyện là tốt rồi, năm ngón tay che kín ánh sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ, khép hờ mắt lại, cổ họng căng chặt hoạt động có chút giãn ra.

Sau khi uống nước Cổ Thanh Dạ rót cho anh thì thoải mái rất nhiều, cúi mắt xuống, trên đất là tàn thuốc chìm ngập quanh chân, bên tai vang lên lời nhắc nhở của cô nhóc, "Lại hút thuốc, người không nghe lời nhất chính là thủ trưởng đại nhân, nói mà chẳng khác gì không nói, lần tới em thấy anh hút thuốc nữa sẽ xử theo quân pháp." Cuối cùng còn như tên trộm hả hê đến gần bên tai anh bổ sung một câu nói, "Phục vụ bằng chài cán bột!"

Sáng sớm trời rét lạnh, tia nắng ban mai màu vàng che phủ toàn bộ nhà cổ của Chiến gia, từng góc đều ấm áp, cành cây khô héo cũng nhuộm một màu vàng óng ánh.

Bên trong phòng khách, Mộ Thanh Nhi ngồi một mình trên ghế sofa, nhắm mắt, một bộ quần áo ba ngày chưa thay ra, ngồi ở chỗ này chưa từng động đậy, có một số việc, Bạch Nguyệt Oánh biết, Chiến Vân Không biết, còn bà, bà cũng biết, một xấp tài liệu thật dầy đặt ở trên bàn, lăng lặng nhìn tấm hình trắng đen, ai cũng không dám quấy rầy bà. Trong lúc này, Thu Như cũng đã tới một lần, tâm sự cả đêm cùng với Mộ Thanh Nhi, trong một đêm, hai người nói rất nhiều, đêm hôm đó, Thu Như nói ra bí mật chôn giấu trong đáy lòng rất nhiều năm, lúc nhìn thấy tấm hình kia, thở dài rơi nước mắt.

Hai mươi bốn năm trước, nhà họ Thu tan nhà nát cửa trong một đêm, ngày đó bà về nhà trễ, vừa vào nhà mở đèn, vết máu đầy tường và đất, bà sợ thét thói tai, suýt chút nữa ngã quỵ trên mặt đất, cha mẹ đầy máu nằm ở phòng khách, cặp mắt dữ tợn kinh khủng, bà nội chết trên giường trong phòng ngủ, máu đã sớm làm ướt sũng sàn nhà, giọt máu rơi tí tách giữa đêm khuya nghe vô cùng rõ.

Hình ảnh đó, bà mãi mãi không quên, còn có hàng chữ bằng máu 'thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa' trên tường.

Khi cha còn sống là người chính trực trong sạch, có thể nói là một vị quan tốt nhân ái, không thể nào thiếu tiền ai, mẹ thì càng không thể, bà là giáo viên trường trung học, dịu dàng hiền lành, mà bà nội là ủy viên quản trị của tập đoàn Thu Thị, trong nhà cũng không thiếu tiền, vậy thì là ai thiếu tiền đây.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, không chỉ có nhà họ Thu tan nát, mà người thừa kế của tập đoàn Thu Thị không phải là Thu Như, ở trong lòng bà nội người thừa kế vẫn luôn là người em trai Thu Phong, dù bà nội chết thì bà cũng sẽ không tranh đấu, dù sao bà cũng không có hứng thú với kinh doanh. Khi bà nhớ đến em trai và em gái, bọn họ đã mất tích, mãi đến nhiều năm sau, khi đó bà đã sớm làm vợ làm mẹ người ta, vào một đêm mưa dông tố, chuông cửa trong nhà chợt vang.

Ngoài cửa, là cô gái toàn thân ướt đẫm ôm đứa bé trong ngực quỳ gối trước cửa, một tia chớp xẹt qua bầu trời, nhờ có ánh sáng đó mà bà thấy rõ, cô gái là em gái mất tích năm năm của bà – Thu Ca.

Còn lại đều ở trong tài liệu, Mộ Thanh Nhi đã xem xong rồi, một chén trà và ánh đèn cô độc, hai người nói chuyện đến trời sáng, không ngờ năm đó bí thư thị ủy Thu Vũ vô cùng nhân ái của Cổ Thành lại chết thê thảm đến thế, tập đoàn Thu Thị cũng bị nhà họ Mộ thu mua nhập vào dưới tập đoàn Mộ Thị.

"Vậy tại sao gương mặt bây giờ của Lam Hi không giống như trước?" Cầm tấm hình, Mộ Thanh Nhi cau mày, không ngờ Lam Hi chính là Thu Ca có giọng hát ngọt ngào nổi tiếng của 24 năm trước, khó trách sau khi bà ấy lấy thân phận Lam Hi thì nhanh chóng lên tới đỉnh cao, nhưng cũng không hát nữa.

"Em cũng không biết, tại sao em ấy lại là Lam Hi, gương mặt không hề có chỗ nào giống Thu Ca, nhưng mà đôi mắt kia lại mang đến cảm giác quen thuộc thân thiết nhất, nói ra không sợ chị chê cười, em vẫn luôn thích xem phim truyền hình cô ấy đóng, bởi vì đôi mắt kia sẽ làm em cảm thấy em gái của em vẫn còn ở bên cạnh em, em ấy còn sống."

Mộ Thanh Nhi mím môi cười một tiếng, đúng vậy, bà cũng thích xem phim truyền hình bà ấy đóng, nhớ tới hai người quen biết có lẽ là duyên phận, ngày đó Lam Hi làm người phát ngôn cho quý trang sức mới của Mộ Thị tham dự tiệc Tết Dương lịch, Mộ Thanh Nhi là người có quyền lực cao nhất đương nhiên nhất định phải có mặt, trong bữa tiệc bà cùng đồng sự khác đang nói chuyện, lấy một ly sâm banh từ người phục vụ không cẩn thận va vào Lam Hi ở sau lưng, sâm banh bắn lên lễ phục váy dài màu trắng của Lam Hi, cứ như vậy hai người thành bạn tốt, chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, tình bạn của bọn họ thân thiết giống như chị em hoặc còn thân hơn cả chị em.

Chiến Vân Không xuống lầu, rửa mặt sạch sẽ chuẩn bị ăn bữa ăn sáng, ba ngày qua đây là lần đầu tiên bước ra khỏi phòng sách, trở về phòng ngủ tắm nướng nóng thay quần áo sạch sẽ, trên người là áo len màu xám hoa văn, là Noãn Noãn lén đan cho anh lúc nằm viện, phía dưới là chiếc quần tây dài màu đen, Noãn Noãn nói thủ trưởng có đôi chân dài đẹp nên mặc quần bó là đẹp nhất, lúc nào bên tai cũng có tiếng nói chuyện của cô gái nhỏ, lòng của Chiến Vân Không trống rỗng không ngừng nhớ lại tất cả kỷ niệm giữa anh và cô.

Lần này, trong lòng anh rõ ràng, chuyện này còn khó giải quyết hơn so với mỗi lần gặp khó khăn, mặt anh còn có thể bình tĩnh ngồi ở trong nhà chỉ vì trong lòng anh hiểu rõ, bây giờ còn chưa tới lúc, anh nhịn đau đớn, chỉ có thể để Noãn Noãn tạm thời chịu chút uất ức, anh thề đây là lần cuối cùng, lần này anh nhất định phải nhổ cỏ tận gốc.

"Mẹ, ăn chút đồ ăn sáng đi!" Bàn tay khoác lên vai của Mộ Thanh Nhi, rất nhẹ rất nhẹ, hiện tại anh thật sự sợ phục vụ của chài cán bột của người mẹ kia, tay chạm lên bả vai của mẹ thì tim chợt căng chặt và đau đớn, thật gầy quá, khóe mắt ê ẩm, "Là con trai bất hiếu, để mẹ lo lắng."

Tay vỗ lên bàn tay ấm áp của con trai, ý bảo anh không có việc gì, không nên lo lắng cũng đừng áy náy, "Yên tâm, mẹ con rất kiên cường, ăn cơm, đói quá rồi, gọi Thanh Dạ xuống ăn cơm đi."

Quản gia cười, rốt cuộc phu nhân cũng chịu ăn cơm, không phải nói là không có việc gì sao, vội vàng chạy lên lầu gọi Cổ Thanh Dạ xuống ăn sáng, thằng nhóc này mấy ngày nay bôn ba khắp nơi, một bữa cơm no cũng không có thời gian ăn.

"Noãn Noãn, thủ trưởng nhà cô chắc không muốn cô nữa sao, cũng đã ba ngày rồi, sao còn chưa có chút động tĩnh nào, chúng ta sẽ chết ở nơi này sao, tôi không muốn chết, tôi còn muốn học hỏi mẹ cô đóng phim, tôi nhất định phải nổi tiếng một lần…" Tinh Hạ lạnh cóng đến nỗi môi tím tái lại còn ảo tưởng đến chuyện đóng phim, Noãn Noãn liếc cô ta một cái, muốn nổi tiếng đến điên rồi sao, đang trong lúc nguy hiểm lại còn ảo tưởng, cởi áo bông

trên người mình ra khoác lên Tinh Hạ.

"Cảnh cáo chị, đừng nói nhảm, em chỉ có một người mẹ, tên là Thu Như, có hiểu không!"

"Hừ, đó là suy nghĩ của một mình cô thôi, dù sao tôi cũng đã biết người đó là mẹ ruột của cô, chính là người mẹ cả đời này của cô." Sau khi cha mẹ ngoài ý muốn bỏ mình ra đi, lúc đó Tinh Hạ còn chưa đến mười tuổi đã hiểu rõ cô ta không có ba mẹ cưng chiều, chỉ là thật mà còn có cậu nhỏ, mợ nhỏ và ông nội, nhưng sau khi cha mẹ mất được mấy năm thì cô phát hiện ra, ông nội không còn yêu thích mình nữa, bắt đầu xa lánh mình, nhìn thấy cô ta thì né tránh giống như nhìn thấy quái vật, thời kỳ trưởng thành thích đối nghịch và nỗi đau do bị vứt bỏ thúc đẩy, mà Tinh Hạ bắt đầu tiếp xúc với mấy phần tử xấu trong xã hội, đã từng có lần hút thuốc phiện, sa đọa, tung hoành ở quán bar, trong thời gian ngày này, mỗi ngày giới truyền thông đều đưa tin tức của cô ta, rốt cuộc ông nội không thể nhịn được nữa, mới đau lòng quyết định đuổi cô ta đi.

Lòng Lam Hi khẽ động, nếp nhăn trên mặt khi cười nhạt như một cơn gió, cũng không hy vọng con gái tha thứ, ít nhất, cô còn có thể quan tâm mình như vậy là đủ lắm rồi.

"Tinh Hạ muốn đóng phim à?" Giọng nói của Lam Hi mềm mại, đôi mắt của Tinh Hạ lập tức phát sáng, vội vàng gật đầu.

"Đúng vậy đúng vậy đúng vậy, dì Lam, cháu rất thích làm diễn viên, làm một diễn viên thành công mới chính là mục tiêu phấn đấu sau cùng của cuộc đời cháu."

"Chị cũng là người có mục tiêu à, không biết ông nội nghe thấy có vui mừng không, nhỉ?"

"Đi đi, đi qua một bên, cô là một đứa trẻ đã kết hôn thì biết cái gì, diễn viên chính là mục tiêu mà tôi luôn theo đuổi, giống như dì Lam là một siêu sao vậy."

Vẻ mặt say mê, chìm vào mê muội về ảo tưởng tương lai tốt đẹp, Tinh Hạ chỉ có thể hoạt động cánh tay níu lấy bím tóc của Noãn Noãn kéo kéo.

Lam Hi cười khẽ lần nữa, đôi mắt cong lên xinh đẹp giống như vầng trăng, Noãn Noãn nhìn thấy mà nhớ đến thủ trưởng, ngày đó ôm cô trên ban công ở nhà cổ của hai người, sau đó hôn mắt của cô nói, ở trong lòng anh có hai mặt trăng, còn sáng chói hơn cả trăng trên bầu trời, nhìn thấy một lần rồi thì mãi mãi không quên.

"Cháu có thiên phú!"

Tinh Hạ sửng sốt nhìn Noãn Noãn, Noãn Noãn nhún vai tỏ ý cô không phải người chuyên nghiệp nên cô không rõ lắm, quay đầu nhìn về phía Lam Hi, "Có thật không dì Lam, dì nói cháu có tiềm chất trở thành siêu sao ư? Ha ha, thật tốt quá!"

"Tinh Hạ, quả thật cháu có tố chất nhưng cố gắng, thực lực và vận may mới là cách để trở thành siêu sao thật sự, nếu như cháu muốn phát triển trên phương diện diễn xuất, thì dì sẽ giúp cháu."

"Thật sao! Cám ơn dì Lam, cám ơn Noãn Noãn!"

"....."

Kinh ngạc, Noãn Noãn trừng cô ta, "Cám ơn em làm gì? Chị không hận em nữa à?" Có bệnh sao, cô cũng không phải là người lăn lộn trong giới giải trí, nhưng mà, không thể không khen ngợi khả năng tiếp nhận của Tinh Hạ, nếu Lam Hi là mẹ ruột của Tinh Hạ, thì cô nghi ngờ chắc chắn cô ta sẽ ở chỗ này mà gọi một tiếng mẹ vô cùng thân mật, nhưng cô không phải là Tinh Hạ, cô thật sự không mở miệng được, gọi mẹ với một người phụ nữ chỉ gặp có vài lần. Trên báo cáo giám định DNA rõ ràng viết cô và Long Lân và Lam Hi có quan hệ, nhưng trong lòng kháng cự thậm chí là không thừa nhận.

"Hận! Dĩ nhiên hận, hận cô có thân phận giả ẩn núp ở nhà họ Tinh gần hai mươi năm, chiếm giữ cả trái tim của ông nội…"

Nói giống như mình là tiểu tam không bằng.

Trên mặt không được tự nhiên, liếc nhìn Lam Hi ở phía đối diện, đúng lúc bà cũng đang nhìn sang mình, tựa như bị điện giật quay đầu lại nhìn thủy tinh bị bể ở nơi khá thấp đằng sau lưng, đột nhiên có ý tưởng lóe lên.

Vui mừng vừa định quay đầu lại nói gì đó, đúng lúc này, cửa sắt nặng nề được mở ra, ba người nhìn về phía cửa, chỉ thấy Giang Y Trạch đẩy xe lăn, trên đó là một ông lão tóc bạc, đứng bên cạnh là Bạch Nguyệt Oánh, Lý Tường, còn có..... Cố Trì!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Bắt cóc (6)!

Edit: Tịnh Hảo

“Mẹ nó, đó không phải là bạn lâu năm của cô sao, cô nhóc Noãn, sao cô không nói cho tôi biết anh ấy vẫn còn sống, muốn hù chết tôi sao!” Lúc nhỏ ở nhà họ Tinh đã gặp Thành Nham Thâm mấy lần, cũng nhớ rõ chàng thiếu niên cao lớn khôi ngô, sau này lớn lên nữa, hình như từng nhìn thấy trên TV, chính là lúc phát tin tử trận của anh, trong lòng buồn một trận, nhiều trai đẹp quá sao nên phải chết sớm như vậy, trời cao đố kỵ anh tài ư.

"Nhỏ giọng một chút, từ giờ trở đi không cho chị nói chuyện, ngậm miệng lại, cho dù nhìn thấy gì, nghe được gì cũng không được há mồm.”

Bỗng chốc đóng chặt miệng lại, vội vàng gật đầu, đột nhiên Tinh Hạ cảm thấy trên người Noãn Noãn có một phong cách lãnh đạo tiềm ẩn, từng tiếng nói từng cử động rất có phong độ của một vị đại tướng, gặp chuyện gì cũng tỉnh táo không hoảng loạn, giống như ở trong mắt cô, tất cả chỉ là một bàn cờ đâu vào đấy, mà cô chính là người đánh cờ.

Trong năm người, có bốn người là mình quen biết, mỗi người có vẻ mặt khác nhau, Bạch Nguyệt Oánh cười lạnh cong môi, Lý Tường thờ ơ lạnh nhạt, đáy mắt Giang Y Trạch thoáng qua sự đau lòng, mặt Cố Trì vẫn không thay đổi, khẽ cau mày không để lại dấu vết.

Mặc dù, Noãn Noãn bọn họ không bị ngược đãi về mặt thân thể, cũng cho bọn họ ăn, mỗi ngày vào khoảng 8 giờ tối vệ sĩ sẽ đưa tới hai chén canh ấm, khó uống giống như nước rửa nồi, không có mùi vị, không có dinh dưỡng, làm Tinh Hạ ghê tởm không để ý đến, vừa nghe mùi đã nôn ọe ói hết tất cả mọi thứ còn sót lại trong bụng, gào to bảo Noãn Noãn mau chóng vứt sạch đi.

Tuy gầy, nhưng khí thế không thể giảm, kiêu căng nâng cằm nhỏ lên, đôi mắt quan sát trên người Cố Trì.

Đi tới bên cạnh Lam Hi giúp bà chỉnh lại mép váy bị cuốn lên, vỗ vỗ đầu gối của bà, cười nhạt an ủi bà.

"Người tới chính là khách, chúng ta đã tới đây ba ngày, ngay cả một bữa cơm bình thường cũng không được ăn… Chú xe lăn à, chúng ta đã từng gặp nhau chưa, chú có ân oán gì với Chiến Vân Không sao, chúng ta không ngại cứ nói ra đi, tôi sợ không đói chết thì cũng lạnh chết, sẽ làm chậm trễ kế hoạch trả thù của chú đó!”

Đứng lên, Noãn Noãn phủi bụi trên áo bông, khẽ cười chống lại đôi mắt màu nâu của La Hải, không sợ sệt, không hoảng hốt, cô chưa từng gặp người đàn ông này, ở trong ấn tượng quả thật không có người đàn ông này, mẹ nó, lúc này chắc là đã tụ họp đầy đủ rồi.

“Cô cảm thấy cô xứng với Chiến Vân Không, làm vợ của cậu ta sao, không cảm thấy mình dường như rất nhỏ?”

Giọng nói của La Hải âm u như tiếng trống trận, không vang dội không cao vút nhưng lại có một sự sắc bén đâm vào lòng người, trong nháy mắt đâm xuyên qua đầu óc của Noãn Noãn, tim dừng lại, giọng nói này… Đúng, chính là giọng nói này…

Chống lại đôi mắt của La Hải lần nữa, nheo mắt quan sát cẩn thận, quả thật chưa từng gặp sao? Tại sao giọng nói đó lại làm cô sợ hãi, giống như bị thứ gì đó đâm vào cổ họng, đánh mất đi giọng nói vốn có, ngay cả hô hấp cũng dè dặt, ông ta là ai vậy, khí thế như vậy không khỏi làm Noãn Noãn liên tưởng tới vụ bắt cóc lúc nhỏ.

Lúc này, bên trong căn phòng yên lặng, gió bấc rít gào thổi vào làm tất cả như không có không gian, khắp nơi đều lạnh, nhưng không lạnh bằng trái tim lúc này của Noãn Noãn, một đám đàn ông đầu đội khăn trùm chỉ thấy được mắt, không nhìn rõ gương mặt của bọn họ, chỉ có mắt… mắt? Đúng, chính là đôi mắt làm cô chịu đựng từng cơn ác mộng vào buổi tối mười mấy năm qua, cổ tay đã siết chặt thành đấm, các khớp xương trắng bệch, cô muốn lại gần một chút, nhìn mắt của ông ta!

Mặt lộ vẻ lạnh nhạt, bước chân di chuyển từ từ tiến về phía năm người, Bạch Nguyệt Oánh cảnh giác híp mắt lại nhìn cô chăm chú, chung đụng với cô nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, dựa vào quan sát và tài liệu phân tích thu thập được của cô ta, Tinh Tiểu Noãn có khả năng bình tĩnh nhưng lại làm ra hành động kinh người, cho nên cô ta không thể không đề phòng, nghĩ vậy tay liền nắm lấy súng lục ở bên hông.

Liếc mắt nhìn động tác mờ ám của Bạch Nguyệt Oánh, Noãn Noãn làm như không thấy, năm chọi ba, không cần thiết cho rằng mình còn có thể tạo thành mối uy hiếp gì đối với bọn họ, chỉ là một cô gái không có lấy một tấc sắc mà thôi.

La Hải khẽ cong khóe miệng, đôi mắt thâm trầm nhìn thấy không sót gì, quan sát cô bé trước mắt, xinh đẹp mà không yếu ớt, đẹp nhưng không phù phiếm, tươi mát mà không lòe loẹt, quan trọng nhất là cô có một đôi mắt sáng trong thấu đáo nhất, là đôi mắt sạch sẽ nhất. Bị nhốt ba ngày, nhưng nhìn qua cô gái nhỏ không bị một chút ảnh hưởng, trạng thái tinh thần có tốt không là có thể nhìn ra được từ trong mắt.

Vẻ mặt hồng hào rực rỡ nhìn quanh, hành động linh hoạt, không dễ bị phát hiện, ngay vào lúc cánh cửa sắt kia mở ra thì La Hải đã cảm giác được năng lực nắm giữ đại cục như có như không ở đâu đó, thời gian như dòng nước, không ngờ một mầm non nho nhỏ của năm đó đã trưởng thành như vậy, là một cây nhỏ có khả năng chống chọi với mưa gió, quả thật sự trưởng thành kinh người của Noãn Noãn trong mắt La Hải chỉ có thể là một cái cây nhỏ.

Khom lưng, nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên… Nhìn nhau chăm chú, trong không trung, ánh mắt giao nhau nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của ông ta, nhưng, trừ cái bóng của mình ra, còn có… Còn có màu sắc thảm thiết đã phai màu mãi mãi không bao giờ quên được trong trí nhớ của cô, phức tạp mang theo nỗi bi thương

Một phút đồng hồ sau, mắt lóe lên, thổi phù một tiếng, cô cười, “Đã lâu không gặp, chú che mặt, chú già đi rất nhiều đó!”

Giọng nói thân thiết giống như đang chào hỏi cùng với một người bạn thân đã lâu không gặp, chuyển ánh mắt xuống phía dưới, nhìn chằm chằm cái mền trên đùi La Hải, đúng lúc gió thổi bay thảm lông lên, mắt Noãn Noãn nhìn thấy cảnh tượng dưới mền.

Bốn người phía sau La Hải đều sững sờ, cô lại nói nhảm cái gì vậy, chú che mặt? Lông mày của Cố Trì chau lại, tâm trạng chìm xuống, làm sao anh có

thể ngờ được.

Nào ngờ, La Hải cười lên ha hả, khí phách trầm ổn tựa như một con sư tử làm chân của Tinh Hạ run lên, tóc dài che mắt, xuyên qua khe hở của mái tóc, nhìn Giang Y Trạch, nhưng anh ta lại không hề nhìn về nơi này, cau mày, vẫn đang nhìn Noãn Noãn sao, quả thật từ đầu tới cuối cũng không thích thật sao?

Nước mắt thấm ướt khóe mắt, mằn mặn đau đớn lan tràn đến hốc mắt, tụ thành nước cuồn cuộn ở trong đáy mắt, tình yêu của Tinh Hạ đối với Giang Y Trạch giống như cúng tế, cô ta không phải là người nắm chặt không buông, cô ta cũng có tự tôn, không bắt buộc, không kiên quyết giữ lại, cho dù không yêu, cho dù anh ta chưa từng nhớ đến thời gian tốt đẹp đã từng ở bên nhau, cô ta cũng không so đo, bởi vì cô ta sẽ cất giữ tình yêu này ở nơi mềm mại nhất trong lòng, theo năm tháng sẽ lắng đọng và trở nên mờ nhạt trở thành thứ không còn là duy nhất nữa.

"Đã từng là một cô nhóc khóc nhè, hôm nay đã trưởng thành một cô gái xinh đẹp thế này, bây giờ tôi thật sự hối hận, nên giữ cô lại mang về nhà, làm vợ của con trai tôi, cũng tốt hơn là thủ trưởng Chiến phải không, ha ha ha."

Lý Tường khó hiểu nhìn La Hải, mở miệng hỏi, "Cha, sao chưa từng nghe cha nhắc tới, cha và phu nhân Chiến là người quen cũ."

"Có một số việc, nói rất dài dòng, mười năm trước chúng ta chỉ thấy qua, đúng không Tiểu Noãn Noãn."

Ngực căng chặt, trên mặt vẫn là sự bình tĩnh tựa như một chuyện chưa hề xảy ra, "Ừm, tôi cũng không ngờ, bộ mặt thật của chú che mặt là dáng vẻ này."

La Hải, phải dùng từ nho nhã mà diễn tả, cạnh mắt kính màu vàng, da trắng sạch sẽ, chỉ có tóc là sợi màu trắng bạc được ánh đèn chiếu xuống phản xạ màu vàng kim, đôi mắt sắc bén như một thanh kiếm có thể chém một người ra làm đôi.

Rất muốn hỏi một câu, nguyên nhân gì mà năm đó lại bắt cóc bọn họ, sau khi nhận được tiền còn muốn giết chết Nguyệt Mộng, còn người nội ứng của bọn họ là ai?

"Tôi còn chưa biết tên tuổi của chú che mặt đấy?"

"La Hải." La Hải cũng không kiêng dè, làm người đứng đầu tổ chức khủng bố, gia sản của ông ta đã sớm vượt qua giới hạn mọi người có thể tiếp nhận được, vụ bắt cóc mười năm trước chỉ là một bữa ăn khai vị kích thích, lại không nghĩ rằng trong đám con cháu nhà giàu còn sẽ có một cô nhóc thông minh xuất sắc, sự thông minh của cô suýt chút nữa phá hỏng chuyện lớn, làm bại lộ thân phận của bọn họ, giết chết Nguyệt Mộng chẳng qua là rơi vào đường cùng muốn cứu cô, nói thật, từ đáy lòng của ông ta rất thích cô gái nhỏ, dũng cảm thông minh, còn nhỏ tuổi mà đã biết cách nắm bắt cơ hội, không có cơ hội thì tự nghĩ ra cơ hội, cố gắng tranh thủ tất cả để chạy trốn, không vứt bỏ bạn bè không bỏ rơi bất kỳ ai, nếu như, cô là con trai chắc chắn sẽ là một nhân tài không thể khinh thường.

Gật đầu một cái, cô cười nói, "Lần này mọi người đều ở đây, chúng ta đều là người quen, nói đi muốn xử lý chúng tôi như thế nào, để chết rét hay đói chết, hay là giết chết chúng tôi, nhưng nói rõ trước, muốn tôi chết không thành vấn đề, muốn giày vò tôi thế nào cũng không thành vấn đề, nhưng mà, tôi hy vọng các người có thể thả hai người bọn họ, chuyện của nhà họ Chiến không liên quan gì đến bọn họ, có thể không chú La."

Tinh Hạ còn có một tương lai tươi sáng đang chờ đợi cô ta, Lam Hi lại càng không thể bị dính líu tới, nói ích kỷ một chút, Noãn Noãn có chút ý đồ, dựa vào việc Lam Hi tự tay diu dắt, nhất định Tinh Hạ sẽ được đền bù xứng đáng, gả cho Chiến Vân Không chính là người của nhà họ Chiến, yêu anh cả đời này chính là người của anh, chết cũng là quỷ của anh.

"Khi cô còn nhỏ tôi liền nhìn ra được, sau này cô nhất định sẽ là một nhân tài, quả nhiên tôi không nhìn lầm, nhưng thả bọn họ…" La Hải nhìn Lam Hi sau lưng cô, cười lạnh, "Không thể nào."

"Tại sao không thể?" Sắc mặt trầm xuống, Noãn Noãn nhìn ông ta chằm chằm.

Lướt qua bả vai của cô, La Hải lớn tiếng nói với Lam Hi, "Lam Hi, bà nói xem tại sao tôi không bỏ qua cho bà."

Giọng nói lạnh lẽo bò lên sống lưng vẫn luôn cứng ngắc của Lam Hi, cả người run rẩy, cái tên La Hải này quanh quẩn bên tai bà giống như một cơn ác mộng, bà cho rằng sau cuộc giao dịch đó La Hải không chết dưới họng súng của Long Lân nhưng ít nhất trận nổ kia cũng làm hài cốt bị nổ tung không còn, không ngờ ông ta vẫn còn sống, đúng là sống dai.

Quay đầu lại, liếc nhìn hai vai run rẩy của Lam Hi, đôi mắt âm trầm, khi La Hải tự giới thiệu thì Noãn Noãn cũng đã biết thân phận phần tử khủng bố tiếng tăm lừng lẫy của ông ta, sự kiện tập kích căn cứ quân sự của nước J chấn động toàn thế giới, vụ án lớn của quốc tế, sự kiện đánh lén giao dịch quân hỏa Đông Âu, vân vân, đều là tác phẩm kinh điển của ông ta, một phần tử khủng bố dã tâm bừng bừng, ông ta muốn kiểm soát toàn bộ thế giới, nhưng chung quy vẫn là ý nghĩ mà thôi, bây giờ ông ta khó mà thực hiện được. Bởi vì kẻ địch của ông ta còn có một người lớn mạnh nhất, đó chính là Chiến Vân Không, một ma quỷ đã đấu với ông ta mười năm.

"La Hải, ông hèn hạ, ông và Long Lân có thù hận gì cũng không liên quan đến chúng tôi, tại sao chúng tôi phải ở chỗ này chịu tội, 20 năm trước sao ông không bị nổ chết đi, ông sống lâu trên đời này chỉ có thể càng làm nguy hại cho dân chúng, ảo tưởng thống trị nhà nước của ông đừng nói là đời này, ngàn kiếp sau ông cũng đều không thực hiện được, tính tình của ông vậy còn vọng tưởng làm sao để trở thành thần, tôi nói cho ông biết, 18 năm trước Long Lân không giết ông, thì Chiến Vân Không cũng sẽ tự tay giải quyết ông…"

"Lam Hi, tôi thật sự hối hận lúc đầu không nên nhường bà cho Long Lân, nhìn bà bây giờ đi, mặc dù đã không còn là cô nhóc trẻ trung xấu hổ năm đó, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, năm tháng thật là thiên vị với bà, sau khi sống lại thì danh lợi tất cả đều thuộc về bà, nhưng tôi vẫn thích Tiểu Thu Ca dũng

cảm thông minh, không sợ sống chết của năm đó, bà nói xem làm sao Long Lân bỏ qua được, nửa cuộc đời ông ta gần như lật đổ khắp trái đất để tìm người vợ của mình, sống một mình trên đời này, huống chi, các người một nhà ba người còn chưa sum vầy đấy, tôi càng không muốn bỏ lỡ."

Đầu đau quá, từng chữ của La Hải nói giống như từng ly rượu độc, từng ly đổ trên đầu bà, chất độc thấm ướt đầu chảy vào lỗ chân lông, tứ chi và xương cốt đều đau đớn rét lạnh đến thấu xương, thay đổi gương mặt thì sao, chuyện đã xảy ra mãi mãi không thể thay đổi được, nếu như không phải có trận đấu súng 18 năm trước, có lẽ bà và Long Lân sẽ tận mắt nhìn thấy Noãn Noãn lớn lên, có lẽ bà sẽ là một người mẹ tốt, một người vợ tốt, một nhà ba người sẽ là gia đình hạnh phúc nhất.

Có lẽ..... Nhưng trên đời căn bản không có có lẽ.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Bắt cóc (7)!

Eidt: Tịnh Hảo

Nửa đêm, từng tầng mây đen che kín mặt trăng, một màu tối đen bao phủ tựa như phía chân trời đang ngột ngạt, thỉnh thoảng có vài con quạ bay ngang qua.

Lam Hi nâng trán, rất nhức đầu, "Ông câm miệng, cho dù tôi chết cũng sẽ không để ông làm hại đến Noãn Noãn dù là một cọng lông."

"Ồ, ngắn ngủi có mấy tiếng đã tha thứ cho mẹ rồi à… Tinh Tiểu Noãn, cô thật là một đứa bé ngoan giàu lòng yêu người, thủ trưởng Chiến lại có thêm một người mẹ vợ, ha ha, phức tạp đấy." Bạch Nguyệt Oánh mím môi cười khẽ, thật ra nói những lời này chính là để kích thích Tinh Tiểu Noãn, cô ta còn chưa thấy dáng vẻ nổi giận của cô nên tò mò.

"Lam Hi, đối với ân nhân cứu mạng có phải nên khách khí một chút không, tôi nhớ lúc đó nếu không phải xe của tôi đi ngang qua cứu bà, thì bây giờ chắc đã không tồn tại người tên Lam Hi rồi nhỉ?"

"Sai rồi, cứu tôi cũng không phải là ông, tôi biết cái gì chắc ông cũng rõ, ông cho rằng lúc ấy tôi hôn mê cái gì cũng không biết sao? La Hải, làm ơn, có thể sửa tính ngông cuồng của ông không, tôi hôn mê nhưng tôi không hồ đồ, rất tỉnh táo, lúc đó xe của ông chặn đường của tôi, không sai, nhưng đưa cho tôi cây dù không phải là ông, bởi vì ông sợ mưa to sẽ làm ướt áo khoác cao cấp của ông, cho dù ông hạ cửa kính xuống, sai bảo cấp dưới mở dù che mưa cho tôi, nhưng ông đã chậm một bước."

La Hải sững sờ, từ trước đến giờ luôn trầm tĩnh lạnh lùng nhưng giờ ngón tay của ông ta lại lạnh, ngón trỏ khẽ co giật, hít sâu vào, trầm giọng nói, "Quả thật bà rất yêu Long Lân." Đảo mắt nhìn Noãn Noãn, "Cũng đúng, ngay cả đứa bé cũng đã sinh cho ông ta, chắc hẳn bà còn chưa biết Long Lân yêu bà nhiều đến như thế nào thôi…"

"Tôi yêu ai không liên quan đến ông, nhiều hay không cũng không cần ông đến nói cho tôi biết, nói đi, muốn thế nào, thả bọn họ ra giữ lại một mình tôi."

Lam Hi lạnh giọng cắt ngang lời nói của La Hải, Long Lân tìm bà khắp thế giới sao bà không biết được chứ, ông vẫn là một người đàn ông cố chấp, việc đã quyết định thì cả đời đều không thay đổi, còn nhớ rõ vào một ngày xuân ấm áp, xuân ý dạt dào trong vườn hoa, bà rúc vào lòng ngực ấm áp của ông, nghe tiếng chim hót, bà nói với ông, "Nếu có một ngày em bỏ đi thì anh sẽ làm sao?"

"Bé ngốc, mặc kệ chân trời góc bể như thế nào, anh đều sẽ tìm được em, trốn sao, em sẽ không trốn được đâu, em mãi mãi là bảo bối của anh, là người anh yêu nhất, là người thân nhất…"

Long Lân, cuối cùng vẫn làm mất tôi, ông cũng cam kết tìm em hết lần này đến lần khác, nhưng tìm được thì sao chứ, chúng ta đã bỏ lỡ thời gian đẹp nhất, bỏ lỡ phong cảnh đẹp nhất, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, duyên phận của chúng ta đã hết, còn cưỡng cầu gì nữa…

"Trong lòng bà hẳn rất rõ tôi muốn gì, một, tôi muốn Long Lân chết, hai, tôi muốn con rể của bà chết, ba, tôi muốn các người tan nhà nát cửa."

"Ha ha, tan nhà nát cửa? La Hải, cái từ này không đả kích được tôi đâu, tôi đã trải qua rồi, ông muốn Long Lân chết cũng chỉ vì muốn tài sản của ông ấy và tất cả quyền lợi ở Tam Giác Vàng, về phần con rể của tôi Chiến Vân Không, tôi nhớ đôi chân của ông chính là nhờ cậu ấy ban tặng, có lẽ mong ước cuối cùng của ông sắp sụp đổ rồi…"

Giọng nói mát mẻ, lạnh lẽo ảm đạm, đột nhiên Noãn Noãn có một loại nhận thức mới đối với Lam Hi, mặc dù gương mặt của bà thay đổi, nhưng đôi mắt kia giống mình như đúc, cùng trong suốt, tự nhiên bình tĩnh không kiêu ngạo không tự ti, có một chút thói quen nhỏ rất giống với mẹ, nhìn bà khi mở miệng, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, giấc mơ kỳ lạ đó lại xuất hiện trong đầu lượn lờ trên không trung, đột nhiên ngực co rút lại, cơ thể giống như một sợi lông vũ, roi xuống, ngã trên mặt đất.

"Noãn Noãn!" Lam Hi và Tinh Hạ kinh hãi, Giang Y Trạch muốn nhấc chân lại bị Lý Tường thầm kéo lại, mắt híp lại cảnh cáo anh ta muốn di chuyển.

Cắn chặt hai má, bắp thịt căng chặt, đôi tay của Cố Trì vẫn luôn đặt trong túi áo bành tô, ngón cái vuốt ve bàn phím di động trong túi, cuối cùng đè xuống một con số.

"Noãn Noãn, Noãn Noãn, con mau tỉnh đi, đừng hù dọa mẹ, tỉnh dậy đi… Con làm sao vậy? Noãn Noãn…"

Ngồi chồm hổm bên cạnh Noãn Noãn, Lam Hi ôm chặt cô, chốc lát nước mắt chảy xuống rơi vào trên mặt Noãn noãn, cả người đều hoảng sợ run rẩy, tức giận nâng đôi mắt nhìn La Hải chằm chằm.

"Ha ha ha ha, quả nhiên một mũi kim đã có hiệu quả, tôi thật sự nên chích cho cô ấy thêm nhiều nữa, ha ha…"

Rốt cuộc, Cố Trì đã có thể xác định thủ lĩnh phía sau vụ bắt cóc năm đó chính là La Hải, nhìn vẻ mặt Noãn Noãn khổ sở, nhíu chặt lông mày, lòng bàn tay đổ mồ hôi thấm ướt đầu ngón tay, số điện thoại hiển thị trên màn hình, đang gọi điện thoại…

Bạch Nguyệt Oánh bước một bước, thô lỗ kéo Lam Hi ra, ấn bà lên ghế, "Dì Lam, có phải bà quên đang đồng ý với tôi cái gì không?"

"Bạch Nguyệt Oánh, cô đi chết đi, tôi đồng ý với cô cái gì? Cái gì tôi cũng không có đồng ý với cô, cô là đồ lòng lang dạ sói."

'Bốp' giơ tay, một cái tát ở trên mặt của Lam Hi, "Bà câm miệng cho tôi, tôi là thứ gì không cần bà nói." Một tát này, Bạch Nguyệt Oánh rất dùng sức, đánh đến tay mình cũng đã tê rần, dấu tay hồng hồng in rõ trên mặt của Lam Hi, nhất thời sưng lên.

"Bà cô kia, mẹ nó, cô muốn chết à, dám đánh dì nhỏ của tôi…"

'Bốp bốp' hai tiếng giòn vang, Tinh Hạ chỉ cảm thấy hai mắt choáng váng, đầu ong ong.

"Tôi còn đánh cô đấy, cô có ý kiến gì." Nhướng mày, Bạch Nguyệt Oánh giẫm vào chân của cô ta.

'A..... ' Tinh Hạ đau đớn gào lên, hai chân mềm nhũn, mất đi điểm tựa cả người ngã xuống, hai cái xích sắt trên cánh tay chặn lại thân thể của cô ta, thì nghe hai tiếng rắc rắc, cánh tay của cô ta trật khớp.

Cổ chân căng chặt, Bạch Nguyệt Oánh nhíu lông mày cúi đầu, sững sờ, khẽ cong khóe miệng ngồi chồm hổm xuống, ngón trỏ thon dài nâng cằm của Noãn Noãn lên, "Noãn Noãn, nhìn thấy mẹ cô bị đánh trong lòng có vui vẻ không, là trước đây bà ấy vứt bỏ cô, là bà ấy ích kỷ vứt bỏ gánh nặng này là cô, cũng là bà ấy hưởng tụ tất cả lời dán dương phong quang vô hạn, một cái tát này của tôi là thay cô đánh đấy, có hả giận không hả!"

Ánh sáng ác độc lạnh lẽo sâu kín lướt qua trên mặt Noãn Noãn, từng dao từng tấc thổi mạnh vào trái tim cô, từ từ hô hấp, cung cấp khí oxy cho phổi, đây là lần đầu tiên phát bệnh sau ba ngày, càng ngày càng nặng hơn, trực tiếp té xỉu, quá mất thể diện, trong lòng đau đớn, ba cái tát đó như đánh lên người mình, liều chết nắm chặt cổ chân của Bạch Nguyệt Oánh không buông, khó khăn nhìn cô ta, ánh sáng nơi đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Khụ khụ..... Bạch, cô giáo Bạch, chúng ta là thầy trò tốt xấu gì cũng phải ra tay lưu tình chút chứ, nói thế nào đi nữa thì cô từng lợi dụng chị của tôi, dì Lam đã cứu cô…"

"A..... tiểu tiện nhân, dám chạm vào tôi à!" Trong tay nắm chặt một cây đinh thép, ôm chặt lấy bắp đùi của Bạch Nguyệt Oánh, để lại vệt máu trên ống quần của Bạch Nguyệt Oánh, một màu đỏ nhuộm đầy đất, đau đến đùi bên kia không bị thương của Bạch Nguyệt Oánh nâng lên đá vào sau lưng Noãn Noãn, chuẩn xác hung hăng đá vào nơi đau nhất của cô gái nhỏ.

'Phụt' phun một ngụm máu tươi ra, trong tay vẫn nắm chặt cây đinh, Lam Hi kinh hãi nháy mắt không nói nên lời, che miệng mắt nhìn vết thương của Bạch Nguyệt Oánh mà phát hoảng, bị đinh quẹt vào dài chừng năm tấc, lại nhìn Bạch Nguyệt Oánh không hổ xuất thân từ lính đặc chủng cấp cao, cũng không nhìn thấy mồ hôi lớn chừng hạt đậu trên trán, không hề chớp mắt, cố nén đau đẩy tay của Noãn Noãn ra, cắn răng nhổ hết đinh.

Đôi mắt âm u híp lại, cắn răng âm trầm nói, "Tinh Tiểu Noãn, cô khá lắm!" Đang lúc nói, giơ tay lên, cây đinh hướng về gương mặt mà cô ta hận nhất, định vạch xuống.

Nhìn sắc mặt của cô đã ác đến cực điểm, Noãn Noãn ngừng thở dùng hết hơi sức cuối cùng nhìn thẳng vào cô ta, ánh mắt kia, kiên định, ung dung, không vội, lạnh nhạt, chẳng phải là hủy dung ư, chẳng phải bị vẽ hai dấu chéo sao, không phải bị vẽ đến nát sao, không sao cả, ít gì thì Bạch Nguyệt Oánh cũng bị thương không phải sao, cô khẳng định, vết thương vừa rồi tuyệt đối rất nghiêm trọng.

"Dừng tay..... Vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, có mấy giọng nói đồng thời vang lên.

Tay dừng lại ở giữa không trung, quay đầu nhìn về phía bên kia, bốn người đàn ông đồng thời mở miệng lên tiếng ngăn lại, mặt La Hải âm trầm tức giận nhìn cô ta, màu nâu trong mắt nhiễm sự hung ác, dường như là đang nói, cô dám động vào cô ấy thì bây giờ tôi sẽ để cô chết.

Lý Tường đi tới, đoạt lấy cây đinh trong tay cô ta, ném ra ngoài cửa sổ, không biết vô tình hay cố ý liếc bắp chân của Bạch Nguyệt Oánh một cái, một giây sau anh ta lại nở nụ cười.

Tầm mắt rơi vào khóe miệng còn chưa khô của cô, lấy ngón cái lau, bàn tay thô ráp và hơi lạnh, chạm vào làn da cảm thấy tê dại, lau hết màu đỏ xinh đẹp kia, Lỳ Tường khom người ôm Noãn Noãn đặt lên ghế dựa bên cạnh Lam Hi, tiếp đó chộp lấy Bạch Nguyệt Oánh giao cho A Nam, "Mang cô ta trở về xử lý một chút vết thương."

A Nam nhận lệnh, đỡ cô chủ của mình lên xe.

Điện thoại di động rung, Lý Tường nhanh chóng liếc mắt nhìn thoáng qua rồi tắt, sau đó nói bên tai La Hải câu gì đó.

"Dẫn Lam Hi đi, bạn bè cũ chúng tôi cần nói chuyện riêng một chút."

Nhíu chặt lông mày, mắt Lam Hi giật giật rất vui mừng, tay nhỏ bé của Noãn Noãn nắm chặt tay của bà, lo lắng nhìn bà, "Không được đi."

Khóe miệng khẽ cong, vỗ cô nhè nhẹ, đau lòng vén tóc rơi trên trán cô, "Có phải rất đau không?"

Lắc đầu một cái, đôi mắt trong suốt, mơ hồ một mảnh, "Đừng đi." Noãn Noãn sợ, khi con người yếu ớt nhất rất sợ mất đi thứ gì đó, cô không thừa nhận Lam Hi, không thể tiếp nhận thân phận của bà, bà vứt bỏ mình cô cũng không hận bà, mấy ngày nay quá nhiều sự thật đè ép cô đến sắp hỏng mất, sau lưng đau đến cô không thẳng người được, nhìn Tinh Hạ hôn mê ở phía đối diện, dường như cô muốn khóc.

Đều là vì mình mà bọn họ mới bị thương, Tô Thanh nói rất đúng, cô chính là sao chổi…

Lam Hi bị người ta dẫn đi, khi Noãn Noãn cho là chuyện đã tạm chấm dứt, tiếng thét chói tai và tiếng cửa sắt đóng lại đồng thời vang lên.

"Tinh Tiểu Noãn, đồ sao chổi, đồ đen đủi, đều tại cậu… Cậu làm sao vậy?"

Thở dài, nhắc tào tháo là tào tháo đến, không còn sức lực tranh cãi với cô ta rốt cuộc mình có phải là sao chổi hay không, liếc cô ta một cái, coi như cô ta còn có chút lương tâm, bây giờ máu trên mặt mình rất là đáng sợ.

"Cậu bị bắt khi nào vậy, trong túi có đồ ăn không?" Dù thế nào cũng sẽ không bị bắt cùng ngày với cô.

Tô Thanh trừng cô, "Ăn? Mặt của cậu đều là máu mà còn muốn ăn, có phải tim cậu rất lớn không, rốt cuộc bị thương chỗ nào, sao mà thành thế này, có phải Bạch Nguyệt Oánh đánh không, hừ, mụ già ấy, lòng dạ độc ác, khi đi học đối xử với tôi rất tốt nhưng bây giờ lại biến thành sát thủ máu lạnh, mẹ kiếp thật biến thái."

Kinh ngạc! Tay lau khóe miệng rất lâu cũng không nhúc nhích, ồ, không phải Tô Thanh bị người ta đánh đến đầu óc hỏng rồi chứ, Tinh Hạ cũng như thế, giờ Tô Thanh cũng vậy, nhìn cô ta xoa cổ, Noãn Noãn hỏi, "Bọn họ đánh cậu à?"

"Vừa nhắc tới cái này là tôi liền tức giận, từ nhỏ đến lớn ai cũng không dám đánh tôi, trừ cậu ra Tinh Tiểu Noãn, bây giờ lại có thêm một người là Bạch Nguyệt Oánh, sớm muộn gì cũng có ngày tớ sẽ báo thù, đánh chết mụ già kia, đánh tôi một cái thì tôi trả gấp trăm lần, không phải cô ta cũng đánh cậu sao, chị tôi giúp cậu báo thù, giết cô ta không chừa một mảnh."

'..... '

Không có nghiêm trọng như thế chứ, liếm liếm cánh môi khô nứt, Noãn Noãn vẫy tay bảo cô ta qua đây, vẫn còn chưa quen Tô Thanh đột nhiên thay đổi, muốn ngăn cô ta nói nhảm không ngừng.

"Này, đi đến bên trong một chút, trời lạnh như thế chen chúc ngồi chung một chỗ để sưởi ấm, mau mau dịch cái mông qua đây." Hành động nhanh nhẹn, nói chuyện mạnh mẽ không giống như từng bị ngược đãi, Noãn Noãn thật tò mò tại sao cô ta bị bắt.

Móc túi, lục lọi nửa ngày, tay chần chừ móc ra móc vào, khi mắt đảo qua vết thương trên mặt Noãn Noãn, cuối cùng đành phải quăng thanh kẹo Snickers vào trong tay Noãn Noãn, "Ồ, tôi chỉ có thanh Snickers này thôi, cậu đừng có suy nghĩ nhiều, tôi thấy cậu đáng thương mới cho cậu, không cần cám ơn tôi!"

"Cám ơn!" Rất nghiêm túc rất chân thành nói một tiếng, nghẹn ngào ở cổ họng, hút mũi một cái, đứng dậy.

"Này, cậu đi đâu vậy?" Tô Thanh nắm lấy ống tay áo của cô, có chút hốt hoảng, cố làm ra vẻ kiên cường chính là giả vờ thôi, bên trong không gian lớn như vậy cô ta rất sợ, vốn sáng nay còn ở cửa hàng đi dạo phố, chớp mắt đã bị bắt đến đây, cô ta ở một căn phòng khác nhìn thấy toàn bộ quá trình Noãn Noãn bị đánh, thầm cảm thấy may mắn khi mình có vẻ ngoan không đụng chạm đến Bạch Nguyệt Oánh, nếu không một cước kia của cô ta hạ xuống không bị đạp chết thì chắc cũng chỉ còn nửa mạng.

"Tớ sẽ không chạy, tớ muốn đi xem Tinh Hạ một chút, chị ấy bị thương." Noãn Noãn muốn đưa thanh Snickers kia cho Tinh Hạ để bổ sung thể lực, cô ta sắp gầy như một thanh tre rồi.

"Cậu mới gầy đấy, còn nghĩ đến người khác, có bệnh à, cậu đừng đi xem chị Tinh Hạ hôn mê nữa, để tôi xem vết thương sau lưng cậu trước đi." Tô Thanh nhìn cô, tình cảnh này làm cô ta lập tức như trở lại mười năm trước, khi đó, Noãn Noãn cũng người đầy vết sẹo nhưng vẫn đút bánh mì cho cô ta ăn.

"Tớ không sao." Noãn Noãn cười gượng, nhưng vẫn bị Tô Thanh đè xuống cưỡng ép vén áo lên nhìn một chút.

Gió lạnh thổi lất phất vào sống lưng, đau đớn và lạnh lẽo, cảm thấy khó chịu lắc lắc cơ thể muốn Tô Thanh đừng xem, nhưng Tô Thanh lại tức giận mắng.

"Bạch Nguyệt Oánh con mẹ nó có phải là người hay không, đá cũng quá độc ác rồi."

Chỉ thấy, trên người Noãn Noãn là một mảnh bầm tím nhìn thấy mà hoảng, nhiều chỗ bị thương, máu thấm vào áo sơ mi màu trắng của cô.....

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Là địch hay là bạn!

Edit: Tịnh Hảo

Giữa trưa ngày hôm sau.

Ba người còn đang trong giấc mộng, đột nhiên có một tiếng vang thật lớn, cửa sắt bị người con gái đá văng ra, trên vai còn mang theo vài bông tuyết, một tay cầm súng nhắc Tinh Tiểu Noãn đã xụi lơ lên, níu lấy cổ áo nhắc đến trước mặt cô ta.

"Tinh Tiểu Noãn, bây giờ tôi muốn giết cô." Đáy mắt bị màu đỏ hung tàn mang theo vẻ bi thương ẩn nhẫn nhuộm lấy, đầu óc hỗn độn không nghe rõ cô ta đang nói gì, Noãn Noãn ho khan ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức hít một hơi cũng ho, không thể nói lời nào.

"Cô buông cậu ấy ra, không nhìn thấy cậu ấy đã rất khó chịu sao, Bạch Nguyệt Oánh, cô còn có một chút lương tâm hay không hả, Noãn Noãn đã cứu em trai cô, nếu không có cậu ấy thì em trai của cô đã chết sớm!"

"Đừng nói đến em trai tôi....." Bạch Nguyệt Oánh rống giận với Tô Thanh, quay đầu lại hỏi, "Làm sao cô biết hả, là ai nói cô biết tôi có em trai, nói."

Động tác nhanh nhẹn, một khẩu súng đặt trên trán của Tô Thanh, họng súng lạnh lẽo chui vào lỗ chân lông xuyên vào máu, Tô Thanh bị dọa, lời muốn nói cũng bị nghẹn trở về, đầu tránh né lui về sau thì súng tiến về trước, cô ta chỉ muốn chọc giận Bạch Nguyệt Oánh một chút, không đúng, chỉ muốn một chút thôi, nhất định Tô Thanh sẽ bể đầu, bã đậu rơi đầy đất.

Hù chết rồi, hai chân của Tô Thanh run rẩy liều mạng nắm chặt thành đấm, móng tay đâm vào trong thịt đau không thua gì lần trước, mười năm trước, hoảng sợ đau đớn giống như cơn ác mộng bao chặt cô ta, cô ta không quên được khi chị Nguyệt Mộng chết, đôi mắt vùng vẫy đau khổ kia, nhìn chằm chằm cô ta không chớp mắt, cho nên bây giờ cô ta không dám nhìn bất cứ ánh mắt của ai.

Cô ta sợ đôi mắt màu đen trong giấc mơ, tựa như máu tươi sền sệch…

Ngày 15 tháng Giêng ấy, cha dẫn cô ta theo đi thả đèn cầu nguyện, trước một đêm kia cha con bọn họ chưa bao giờ nói chuyện nhiều, cha và cô ta nói chuyện về 10 năm trước, nói cho cô ta biết một số chuyện vẫn luôn bị cô ta hiểu lầm, trừ cái chết của Nguyệt Mộng là ngoài ý muốn ra, cũng do chính chị ta ích kỷ không nghe lời mà tạo thành, nếu như không có Nguyệt Mộng tự mình dẫn theo Nguyệt Chân lén chạy trốn, những người kia cũng sẽ không phát hiện Noãn Noãn tốn sức đào phá một cái hang bí mật bằng bàn tay, cũng sẽ không bị bắt trở về che mất cái hang, lại đánh Noãn Noãn tàn nhẫn một trận, cũng sẽ không có một loạt chuyện xảy ra, cha nói nếu như không có Noãn Noãn, ông không dám tưởng tượng có phải sẽ mất luôn con gái mãi mãi không.

Cho đến khoảnh khắc đó, Tô Thanh chợt đã hiểu, đã hiểu tại sao cha hận người nhà họ Tinh nhưng chưa từng làm kẻ địch với nhà họ Tinh, bảo cô ta cách xa Tinh Tiểu Noãn, không muốn để mình vì cô mà xảy ra bất trắc gì, hiểu rồi, thì ra nỗi hận đó còn chứa sự cảm ơn.

Cha nói, Tinh Tiểu Noãn là độc nhất vô nhị, chính bởi vì cô là độc nhất vô nhị nên bên cạnh mới có thể thường xảy ra những chuyện mà người ngoài nhìn vào không thể tưởng tượng nổi, thậm chí là chuyện xui xẻo, cha nói, cô dũng cảm còn thông minh, cô thừa kế sự dũng cảm của nhà họ Tinh, lanh trí và khiêm tốn…

Mà cái cô ta thiếu chính là năng lực phân tích và loại thanh nhã này, đúng vậy, cô ta cũng xuất sắc, nhưng từ nhỏ lại bị so sánh với Noãn Noãn, ai cũng nhìn thấy bên ngoài cô ta vẻ vang nhưng lại không biết sự nỗ lực của cô ta, thì ra hận và không hận cũng chính là một loại chấp niệm của buông tha và không buông tha, buông rồi thì sẽ không rối rắm nữa, lòng chợt nhẹ đi.

Thì ra là, rất nhiều chuyện, phải dùng con tim để cảm nhận, dùng lỗ tai để lắng nghe, mà không phải bị cặp mắt che mờ.....

Hất cằm lên, Tô Thanh khiêu khích cười nói, "Tôi không chỉ biết em trai cô, tôi còn biết, không phải người em trai kia của cô là ruột thịt của cô sao, một bình thuốc nhỏ, ở trên thế giới này chỉ còn có cô là người thân duy nhất, hừ, bây giờ tôi và em trai cô là bạn tốt đấy, nếu như không muốn em trai cô đối xử với cô độc ác thì sớm bỏ súng của cô xuống đi, OK, Miss Bạch?"

Ánh mắt như mũi khoan nhìn chằm chằm cô ta, Bạch Nguyệt Oánh do dự, em trai là bảo bối ở trong tim của cô, hàng năm sống một mình ở nước ngoài, quen biết bọn họ khi nào thế? Còn nữa, Tô Thanh đang nói láo. Chỉ là, chuyện cô không tiếp nhận nổi chính là Tinh Tiểu Noãn lại cứu em trai của cô.

Vào nửa tiếng trước, cô nhận được điện thoại của Chiến Vân Không, khi thấy hiển thị trên điện thoại thì tim cô đã sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi, càng hận thì càng yêu, có phải rất nồng đậm không?

"Em trai của cô đang ở trong tay tôi, tôi muốn vợ của tôi không có chút tổn thương nào, cô muốn nhìn thấy Bạch Tử Tuấn còn sống, 9 giờ tối nay, ở bến tàu Tây Thành…"

Trong điện thoại mang sự âm u xông vào tuyến thần kinh của cô, rối loạn, luống cuống, càng thêm hận rồi…

Máu chảy lên não, không để ý A Nam ngăn cản rút súng ra liền tiến vào.

"Cô nói Tinh Tiểu noãn đã cứu em trai tôi là chuyện khi nào hả?" Em trai cô trở về nước khi nào cô cũng không biết, gánh nặng của cô đã trở về, bây giờ lại bị Chiến Vân Không bắt được, đối phương đều có lợi thế quan trọng trong tay, lần đầu tiên cô bắt đầu luống cuống.

Bạch Tử Tuấn, là người thân duy nhất của Bạch Nguyệt Oánh, nhỏ hơn cô bảy tuổi, cùng tuổi với Noãn Noãn, có lẽ khi còn bé chịu khổ quá nhiều, cũng do khi sinh sự miễn dịch của cơ thể yếu, lúc mười tuổi bị khám ra có bệnh ung thư máu bẩm sinh, thật may khi đó về mặt kinh tế, Bạch Nguyệt Oánh đã là một phú bà nhỏ, tiền không thành vấn đề, thấy mỗi lần em trai trị bệnh bằng hóa chất hành hạ khắp nơi, lòng cô đau như bị dao cắt.

Chuyện như vậy nhắc tới cũng trùng hợp, hẳn là vào kỳ nghỉ đông một tuần trước, cô ta và Nguyệt Chân đi ngang qua nhà sách đối diện Cầu Đại đúng lúc nhìn thấy Tinh Tiểu Noãn va vào một cậu con trai, cậu trai ôm một chồng sách rất dày bị va vào rơi lung tung dưới đất. Tinh Tiểu Noãn vội vàng khom người giúp cậu nhặt lên liên tục nói xin lỗi, cậu con trai cười lắc đầu, hình như nói là không sao, một giây kế tiếp thì đột nhiên té xỉu.

Lúc ấy, Nguyệt Chân còn châm chọc cười nói, "Nhìn đi, sao chổi dính vào một chút thì sẽ xui xẻo cả đời, thứ người như thế nên sớm chết mới đúng nhất."

Về sau, trong lòng tò mò, Tô Thanh phái người theo dõi Tinh Tiểu Noãn, mới biết được cậu trai kia có bệnh ung thư máu, hơn nữa bị tuột huyết áp là nguyên nhân bị té xỉu, nếu như không phải Noãn Noãn kịp thời đưa cậu đến bệnh viện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí có thể trực tiếp dẫn đến cái chết.

Cũng là lúc Bạch Tử Tuấn nằm viện, nhìn thấy tên của Bạch Nguyệt Oánh trong tài liệu, cô mới chắc chắn kết luận mối quan hệ giữa hai người.

"Lại còn là chị ruột đấy, năm trước em trai cô đã đến Cổ Thành rồi, cô mới biết sao, nhưng mà cậu ấy cũng là người có tài, lịch sự, làm người khác cảm thấy rất thoải mái, không giống như cô, vẻ mặt giết người tựa như người ta thiếu nợ cô vậy."

"Nói lại lần nữa, có tin một phát súng bắn chết cô, nhà họ Tô của cô cũng tuyệt tử tuyệt tôn luôn."

"Mẹ nó, miệng cô có độc sao, cô giáo Bạch." Con ngươi vừa mở ra nhìn thấy Tô Thanh đang bên cạnh, "Không phải là… Bạch Tử Tuấn bị thủ trưởng Chiến… bắt lại rồi chứ, ha ha!"

Lúc này cô ta thật thông minh, Noãn Noãn ngồi trên đất, nở nụ cười, nghỉ ngơi cả đêm coi như miễn cưỡng có thể đứng lên, chống cái ghế khẽ nhếch môi đứng dậy, "Bạch Nguyệt Oánh, thả hai người bọn họ đi, cô dẫn tôi đi thôi, cô hiểu thủ đoạn của thủ trưởng Chiến nhất, cô hận anh ấy còn gấp hơn ngàn lần."

"Vậy cô có biết hay không, lợi thế trên tay tôi chính là tất cả của Chiến Vân Không, trừ cô ra, cô nghĩ lại xem còn có ai là người quan trọng nhất của Chiến Vân Không không? Tôi rất thích sự thông minh của cô, nhưng tình trạng của cô không phải là đối thủ của tôi, tôi muốn lập tức giết chết cô đều có thể đấy."

Liếc nhìn A Nam, A Nam hiểu ý, tiến lên túm lấy Noãn Noãn nhấc lên đi ra ngoài, bị Giang Y Trạch đã sớm đứng ở cửa cản lại, "Cô muốn dẫn cô ấy đi đâu?"

'pằng' một tiếng súng vang lên, một viên đạn bay ngang qua tai của A Nam, chỉ thấy đùi phải của Giang Y Trạch không có sức lực, quỳ một chân trên đất.

"Giang Y Trạch, nhiệm vụ của anh chính là ở đâu ra thì cút về đấy, chuyện của tôi không cần anh đi hỏi, dẫn đi."

Một phát súng làm cắt đứt dây chằng của chân Giang Y Trạch, Bạch Nguyệt Oánh và A Nam nhanh chóng mang Noãn Noãn rời đi, một phát súng làm thức tỉnh Tinh Hạ, nhìn bóng lưng của Noãn Noãn biến mất, cô ta hô to, "Bạch Nguyệt Oánh con mẹ nó cô khốn kiếp, có gan thì cô trở lại đi… Giang Y Trạch, anh là đồ phế vật, đi dẫn người yêu của anh trở về đi, không phải bị phế một chân thôi sao còn có chân khác nữa là được rồi, đuổi theo đi…"

Giang Y Trạch sững sờ nhìn Tinh Hạ, giữa trưa ánh mắt sáng chói như tia nắng, xuyên thấu qua tầng mây chiếu thẳng xuống đây, toàn thân Tinh Hạ đều là vầng sáng màu vàng ấm áp, chói mắt làm Giang Y Trạch không mở mắt ra được.

Tinh Hạ ở trong trí nhớ, vẫn luôn là một cô gái trong ngoài đều kiên cường, sẽ không rơi lệ cũng không khóc, thích hay không thích cũng sẽ không nhìn nhiều một chút, sẽ không quan tâm, yêu và hận phân biệt rất rõ ràng, nhưng cũng là người có tình cảm, có lẽ anh là người hiểu Tinh Hạ nhất vũ trụ này, tất cả sa ngã, điêu ngoa, tùy hứng làm vậy, đơn giản là muốn làm cho ông nội nhớ đến một người, giữa hận và yêu, mà cuối cùng cô ta lại lựa chọn hận, càng hận thì ký ức càng khắc sâu.

"Cho dù là đuổi theo, cho dù Bạch Nguyệt Oánh giết tôi chết, cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho Noãn Noãn, cô ta muốn Noãn Noãn chết chắc cô cũng biết."

Ngay cả La Hải cũng không ngăn cản được, hoặc nói là..... mục đích của La Hải chính là muốn dùng bọn họ dẫn Chiến Vân Không tới.....

Ở nhà cổ của nhà họ Chiến, sáu giờ tối.

Quan Lê Hiên và Chiến Tả không biết đang tranh chấp cái gì, mà mặt đỏ tới mang tai, không ai nhường ai, "Tại sao không thể điều động bộ đội đặc chủng, bây giờ vấn đề đã lên tới tình trạng nghiêm trọng, đã uy hiếp đến sự an nguy nhân dân quốc gia, không điều động bộ đội đặc chủng cậu có nghĩ đến hậu quả hay không, Quan Lê Hiên, mau động não của cậu suy nghĩ một chút đi."

Chiến Tả tức giận hận không thể đâm vào trán của Quan Lê Hiên, bên trong phòng sách tất cả đều là khói thuốc do mấy người đàn ông tạo ra, Chiến Vân Không thờ ơ lạnh nhạt tất cả, đột nhiên cửa bị người mở ra.

"Thủ trưởng, phu nhân..... Phu nhân đã xảy ra chuyện!"

Toàn bộ yên tĩnh, Cổ Thanh Dạ ấn đầu thuốc lá trong tay để dập tắt, nhìn chằm chằm Thiên Lý hỏi, "Nói rõ ràng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì."

Cúi đầu, vẻ hối hận của Thiên Lý không cách nào che giấu, vào một tiếng trước, cậu lái xe đến tập đoàn Mộ Thị đón Mộ Thanh Nhi, nhưng không ngờ còn chưa đến tập đoàn thì ở phía xa lầu dưới nhìn thấy ba người áo đen đè ép Mộ Thanh Nhi lên một chiếc xe màu đen chạy đi, trợ lý và người được sắp xếp đi theo bảo vệ bà, Hồ Tử và Thạch Đầu đều ngã xuống đất bị thương nặng, Thiên Lý đua xe chạy thẳng vượt đèn đỏ, khi đuổi theo tới trên cầu vẫn bị bọn họ trốn thoát mất.

"Mẹ nó, cái đám này quá ức hiếp người rồi, tôi muốn đại khai sát giới, chơi chết hắn." Chiến Tả đập tay ở trên bàn, ly trà theo tiếng động mà vỡ ra.

Mẹ bị người ta bắt đi, chuyện của nhà này tuyệt đối không thể thoát khỏi liên quan đến Bạch Nguyệt Oánh, lòng nặng trĩu giống như tăng thêm một quả cân, lòng anh như từng cánh hoa từng tầng bị xé rách, cục diện cực kỳ rối loạn anh không thể nào làm bậy, cứng rắn bình tĩnh trầm giọng nói.

"Đúng 8 giờ chúng ta lên đường, thông báo cho mọi người ở chỗ đó đợi lệnh, không có mệnh lệnh của tôi không được tự mình nổ súng."

"Vân Không, có cần triệu tập bộ đội đặc chủng trợ giúp không?" Chiến Tả lo lắng, đây là một trận chiến lâu dài, nếu người không đủ, đoán chừng mỗi người phải phân tán lực chú ý cũng không phải là một chuyện tốt.

Ngón tay chuyển động trên màn hình, ngón trỏ nhịp nhàng đánh chữ, lông mày chau lại, thu mắt, chớp mắt, một phút đồng hồ sau, mắt đen lóe lên ánh sáng, "Bảo lầu dưới dọn cơm, tôi đói rồi."

Quần thể ngã quỵ. Lửa đã sắp đến mông rồi, đây là thủ trưởng đại nhân muốn nháo cái gì hả, chẳng lẽ bây giờ rất không vui sao.

Nhắc tới cũng quái lạ, từ khi Noãn Noãn bị bắt cóc, đã năm ngày rồi, thủ trưởng không vội không hoảng hốt ban ngày ngồi trong phòng sách chỉ huy, quả thật mỗi buổi tối đều không ngủ, buổi tối ngày đầu tiên, trở về phòng ngủ, trong bóng tối bóng lưng vắng vẻ cao lớn đứng chừng nửa tiếng, anh thật sự không dám ngủ một mình, vì không có Noãn Noãn, không có nhiệt độ cơ thể quen thuộc của cô, cho dù căn phòng được sưởi ấm nhưng lòng vẫn lạnh lẽo.

Bên trong phòng ăn, mọi người ăn rất nhanh, bầu không khí vừa kỳ quái vừa ngột ngạt, quản gia chạy vào giống như gặp quỷ nhỏ giọng nói với Chiến Vân Không đang ăn, "Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia, cái đó, cái đó, phòng khách có một thanh niên giống với thiếu gia Thành như đúc nói muốn gặp cậu, ngay lập tức."

Mọi người sững sờ, tất cả đều dừng đũa trong tay, nhìn Chiến Vân Không, dưới tình huống này Cố Trì lại xuất hiện, là có ý gì đây, ngày hôm qua anh ta gọi điện thoại, bọn họ nghe rõ ràng là gì, nhưng không có truy ra được nơi phát tín hiệu, bởi vì có cao thủ che giấu vị trí của bọn họ. Cố Trì là địch hay là bạn, rất khó kết luận, có lẽ chỉ có Chiến Vân Không là người hiểu rõ bộ mặt thật của anh ta nhất.

"Gọi cậu ấy vào nói cùng nhau ăn cơm."

Lời nói của Chiến thủ trưởng lại một lần nữa làm kinh động đến mọi người, mình thì cúi đầu ăn thật ngon lành, dường như rất hứng thú với đĩa gà xé phay đậu cô-ve này.

Còn nhớ rõ, đây là món sở trường của Mộ Thanh Nhi, mãi mãi không quên đây là một trong những món Noãn Noãn thích nhất…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Anh hèn hạ!

Edit: Tịnh Hảo

Cũng không khách sáo, vỗ vai của quản gia, ý bảo ông đừng sợ, cũng không thèm để ý đến những ánh mắt không thiện cảm của những người khác, cầm chén cơm lên bắt đầu ăn, hai đôi đũa cùng chạm vào nhau, hai người nhìn thoáng qua, Cố Trì cười cười gắp một miếng gà xé phay bỏ vào trong miệng.

"Ừ, món này rất ngon, làm rất ngon."

“Vậy cậu ăn nhiều một chút, lâu rồi chưa ăn đồ ăn của chú Ngôn, đây là xuất phát từ lòng của nhà tôi đấy.”

“Vậy sao, lâu rồi nên tôi cũng quên mùi vị đồ ăn của chú Ngôn.”

Một miếng thịt kho tàu nhỏ đặt vào trong chén của Cố Trì, Chiến Tả cười hì hì nghiêng mắt nhìn anh ta, “Tiểu Cố, ăn nhiều một chút, một lát đánh trận không thiếu phần của cậu nhỉ, có khó khăn thì hãy nói với anh trai, anh nghĩ cách vượt qua khó khăn, chỉ là nói thật đi, rốt cuộc cậu có đến hỗ trợ không?”

Mím môi, khóe miệng giật giật, “Ý của anh, nếu như em không đến giúp đỡ thì không thể ăn cơm sao?” Cố Trì mang nguy hiểm đi đến nơi này dĩ nhiên không phải chỉ vì ăn một bữa cơm đơn giản như vậy, nhìn Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ đề phòng anh ta không nhiều như trước, dứt khoát ăn nhiều hơn.

Chiến Tả không nói lời nào, cười khúc khích ngây ngô không ngừng, đầu óc xoay chuyển, mặc dù Chiến Vân Không không nói là ai gọi điện thoại tới, nhưng đoán khoảng 99% là tên nhóc này, tên nhóc này ẩn núp hay thật, anh liên tục truy tìm hành tung của anh ta nhưng đều không tìm được, chắc là xâm nhập vào đại nhân vật nào đó, bây giờ tình hình không thích hợp để nói chuyện phiếm lâu, sau khi chuyện này kết thúc thì nhất định phải tự mình nói chuyện đàng hoàng một chút.

Sau khi Cố Trì đi, chính là mười phút sau, ăn cơm tối xong thì anh ta liền đi, tin tức có ích gì cũng không nói, giống như là khách tới ăn chực, đám Chiến Vân Không cũng không nói chữ nào.

Nhưng mà trước khi rời khỏi cửa có giao cho quản gia một tờ giấy.

8 giờ 45 phút, địa điểm: đại học Cầu Đại.

Địa điểm là vào một tiếng trước Bạch Nguyệt Oánh thay đổi, cô ta nói muốn vợ và mẹ của Chiến Vân Không khỏe mạnh, thì phải nhất định làm theo lời của cô ta nói, thủ trưởng Chiến nói không sao cả liền đồng ý, cô ta chọn địa điểm là Cầu Đại, chỉ là muốn làm chuyện này náo nhiệt thêm thôi.

“Lão đại, chỗ này một người cũng không có, không phải chúng ta bị cô gái chết tiệt kia đùa chứ?”

Trong miệng nhai kẹo cao su, Cổ Thanh Dạ đập lên vô lăng, chửi mắng trách móc, Bạch Diệu nhà anh nói rồi, không mang Noãn Noãn mạnh khỏe trở về, thì đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện leo lên giường của cô, mẹ nó, hạnh phúc của anh giống như bom hẹn giờ sắp nổ buộc trên người của Noãn Noãn, cô gái nhỏ à, ngàn vạn lần em đừng gặp chuyện không may nha, ‘tính phúc’ của anh trai là chuyện nhỏ, nhưng em là quan trọng nhất.

Chiến Vân Không không lên tiếng, nghiêng đầu, tròng mắt đen quét nhìn xung quanh, mắt nhìn về phía đỉnh lầu phòng học, đột nhiên điện thoại trong tay vang lên.

“Thủ trưởng rất đúng giờ đấy, có phải quá gấp gáp muốn nhìn thấy Tiểu Noãn Noãn của anh sao? Có cần tôi để anh nghe giọng nói của cô ấy một chút không hả? Ha ha!”

Hít hơi thật sâu, giọng nói của người đàn ông trầm thấp say mê vang lên trong đêm tối yên tĩnh, “Không cần, báo cáo vị trí bây giờ của cô đi.”

“Sân thượng tầng cao nhất của Cầu Đại…”

Gió bắc gào thét dữ dội, giống như thanh dao rét lạnh ở Bắc Cực, đau đớn như bị xé rách ở trên mặt.

Chiến Vân Không ở phía trước, Cổ Thanh Dạ và Thiên Lý ở phía sau, trong tay bắt lấy Bạch Tử Tuấn, ba người bước đi ung dung xuất hiện ngay trước mặt Bạch Nguyệt Oánh thì bầu trời đột nhiên có vài bông tuyết nhỏ, bầu trời đêm từ màu đen dần đổi thành âm u thê lương, Cổ Thanh Dạ mở bịt mắt của Bạch Tử Tuấn, sắc trời u ám, nháy mắt không thích ứng được, tầm mắt mơ hồ.

“Tử Tuấn, thân thể em có thoải mái không?” Nhìn thấy em trai, Bạch Nguyệt Oánh rất lo lắng hỏi thăm, ánh mắt lướt lên lướt xuống trên người của cậu quan sát, chỉ sợ Chiến Vân Không hành hạ cậu, quá hiểu thủ đoạn của Chiến Vân Không, nhất định anh cực kỳ hận mình, không chỉnh chết Bạch Tử Tuấn coi như anh nhân từ.

Bạch Tử Tuấn không có trả lời, ánh mặt nhuộm một màu đen lạnh lẽo, đó là ánh mắt mà Bạch Nguyệt Oánh chưa từng thấy, lòng lộp bộp trầm xuống, Chiến Vân Không không hề ngược đãi cậu mà còn đuổi cậu đi, không cần sự hỗ trợ của cậu, cảm giác bài xích rất rõ ràng, cuối cùng hai bên tranh chấp không xong, rốt cuộc Chiến Vân Không rống giận bảo cậu biến, không cần giúp đỡ, Bạch Tử Tuấn nói đây là cậu thiếu Noãn Noãn một cái mạng.

Từ lúc lên lầu vẫn chưa tiến vào cửa, tròng mắt đen như chim ưng nhìn chằm chằm một nơi nào đó, cách đó không xa, Noãn Noãn bị trói ở trên hàng rào sân thượng, cách xa cô một chút là Mộ Thanh Nhi và Lam Hi bị cột trên cây cột sắt, lợi thế trong tay Bạch Nguyệt Oánh thật sự nhiều hơn mình, ai có sơ xuất gì thì anh cũng không gánh nổi, gió lạnh như dao găm thổi cổ áo rộng của Noãn Noãn lên, dưới ánh đèn mờ mịt, dấu màu hồng trên cổ của cô không tránh được ánh mắt của anh.

Tim co thắt lại, đau đến nhất thời đầu Chiến Vân Không trống không, siết chặt súng trong tay nhìn mẹ đang trừng mắt nhìn anh, bảo anh đừng kích động, bây giờ anh lo lắng nhất chính là Noãn Noãn có tiếp nhận thân phận mẹ ruột của Lam Hi hay không, Long Lân đã gặp mặt với anh nói hết tất cả mọi chuyện với anh, lúc đó Chiến Vân Không cũng không bất ngờ, cho dùng ông ấy không nói thì anh cũng đoán được, trong tư liệu mà Vương Linh có được đã ghi chép rất rõ ràng phân tích DNA của Noãn Noãn, ba người có quan hệ với nhau. diendanlequydon~~~

Nhiều hơn một cha mẹ vợ dĩ nhiên mình không sao cả, không đúng không đúng, thế giới này thật quá nhỏ, vậy mà dì Lam lại là mẹ ruột của Noãn Noãn,

thân phận trùm ma túy Tam Giác Vàng của Long Lân anh cũng sớm biết, quan hệ này cũng phức tạp, quay đầu nhìn về phía Bạch Nguyệt Oánh, lạnh giọng nói.

"Thả người, tôi làm con tin của cô, La Hải sẽ rấtvui mừng."

Bạch Tuyết Oánh sững sờ, "Làm sao anh biết La Hải ở chỗ này, anh không sợ chúng tôi sắp xếp đánh bất ngờ giết chết các người sao." Bày mưu nghĩ kế, cô ta không tin anh sẽ không có sơ sót, không chút sơ hở nào, lòng dạ La Hải độc ác, muốn một người chết sẽ không hề lưu lại đường lui.

"Một chân rồi cũng muốn mạng của tôi, có phải là ông ta tính toán sai rồi không." Tay kéo Bạch Tử Tuấn qua, ngăn ở trước người mình, "Muốn bắn súng, muốn ám sát, có phải nên suy nghĩ cẩn thận cô có cần vật hy sinh không."

"Anh hèn hạ!" Cắn răng, cắn nát môi, mùi máu tanh xông vào cổ họng.

"Tôi hèn hạ, vậy cô chính là không biết xấu hổ sao, ba người thân nhất của tôi đang ở trên tay cô, còn giống như có… dấu vết ngược đãi, cô nói xem tôi nên trả như thế nào đây?"

Không dám nhìn Noãn Noãn, nhưng lại không nhịn được muốn nhìn cô có ổn không, tuy cô gái nhỏ cười nhưng trong hiểu biết của anh về cô, nhất định cô rất khổ sở, có phải có nơi nào bị thương không, có phải tim lại khó chịu không, cách ngày uống thuốc lần trước đã là bốn ngày trước khi chuyện xảy ra, hiệu quả của thuốc đã sớm hết. Bệnh tái phát là chuyện tất nhiên rồi.

Không biết xấu hổ? Khóe miệng cong lên cười vừa đắng vừa chát, biết rõ mình hèn hạ vẫn còn muốn anh, cho dù là vô tình hay giễu cợt cũng cảm thấy hạnh phúc, cô ta điên, cô ta điên cuồng, cô ta si mê đến phát điên… đều là minh chứng yêu anh, cho dù mãi mãi bị giẫm đạp dưới chân của anh.

"Không sai, tôi đánh cô ấy lại còn hung hăng đạp cô ấy, mỗi một cước đều mang nỗi hận anh, tôi muốn đánh chết cô ấy, tôi muốn để cho anh mãi mãi hận tôi, như vậy anh sẽ nhớ tôi mãi mãi… Tôi còn phải tận mắt nhìn thấy cô ấy ngã xuống trước mặt anh, sau đó máu nhuộm đầy đất tuyết lan qua cả chân của anh, tôi không hủy được anh thì tiêu diệt cô ấy."

Tà ác, dữ tợn, chất chứa trong gương mặt trắng nõn tuyệt đẹp, giơ khẩu súng trong tay chống lên trán của Noãn Noãn, chính xác không lệch một phân nào, chỉ cần cong ngón tay thì Tinh Tiểu Noãn chắc chắn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, tránh ánh sáng của đèn, nhất thời mắt trừng lớn, người đó… không phải là nam sinh Bạch Tử Tuấn lần trước bị cô đụng vào sao, có phải như Tô Thanh ngày hôm qua đã nói, thì ra cậu là em trai của Bạch Nguyệt Oánh, vậy có phải cậu cũng là người xấu không? Ý nghĩ này bị cô gái nhỏ bác bỏ, nụ cười sạch sẽ, ánh mắt phát sáng, làm sao cậu có thể là người xấu chứ.

"Cô muốn tiền, tôi cho cô, cô muốn danh lợi, nhà họ Chiến chúng tôi cũng cho cô được, tôi xin cô bỏ qua cho Noãn Noãn, được không Nguyệt Oánh?"

Mộ Thanh Nhi thật sự sợ cô ta không lý trí, một phát súng bắn chết Noãn Noãn, hậu quả đó bà không dám tưởng tượng, Chiến Vân Không sẽ gần như điên cuồng ra sao. ~!d đ l q đ~

Hủy diệt toàn thế giới là chuyện vô cùng có khả năng, con trai thích Noãn Noãn tới mức độ nào, bà làm mẹ nhìn một cái đã thấu tất cả, có Noãn Noãn thì tim của anh mới sống, bây giờ chỉ có thể trấn định Bạch Nguyệt Oánh trước.

"Dì Mộ, chắc dì nên rõ nhất tôi muốn cái gì, tôi chỉ muốn Chiến Vân Không, tôi không cầu anh ấy có thể yêu tôi suốt đời suốt kiếp, chỉ muốn yêu một ngày, một tiếng, một phút thôi cũng được, đối với tôi mà nói đều là xa xỉ, tôi chỉ muốn được yêu một lần cũng là sai ư, tôi vì Chiến Vân Không mà chết, còn Tinh Tiểu noãn đã vì anh ấy mà làm cái gì chưa? Tại sao lại tranh với tôi, tại sao?"

Tiếng rống giận bao phủ cả bầu trời đầy tuyết rơi, thê lương giống như dã thú cô đơn trong rừng rậm giữa đêm khuya, Noãn Noãn nhìn thấy, khóe mắt cô rưng rưng buồn bã, cô chấn động mãnh liệt, người con gái vì yêu mà không ngừng đánh đổi mạng sống, cô ta yêu rất nồng nhiệt, rất sâu, rất điên cuồng vặn vẹo đến không tiếc hy sinh tất cả cũng chỉ muốn đổi lại một ánh mắt, một nụ cười của người mình yêu, một phút được yêu đối với cô ta mà nói chính là hạnh phúc ở bên kia Thiên Đường.

Đúng vậy, mình đã làm gì cho anh? Vì anh mà chết? Cô cũng có thể, nhưng thời gian không đúng, địa điểm không đúng, sự việc lại càng không đúng, trách ai đây? Trách cô không sớm gặp anh, quen biết, hiểu nhau và yêu nhau, nhưng chuyện cô muốn làm nhất chính là cuộc sống sau này, cô sẽ cùng đi theo anh tới già… trọn đời trọn kiếp.

Chiến Vân Không nhìn thấy Noãn Noãn cúi đầu thở ra làn khói trắng giống như đóa hoa trắng, lòng nói không ổn, đúng là bị lời nói của Bạch Nguyệt Oánh quấy nhiễu lòng của cô sao?

"Cho dù cô chết một trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần, tôi cũng sẽ không yêu, không coi trọng cô, cô cho rằng cô vì tôi cản một phát súng thì tôi sẽ cảm kích cô, sẽ áy náy, nên dùng yêu để lấp đầy sự áy náy đó với cô, cô căn bản không hiểu yêu là gì, Bạch Nguyệt Oánh, tôi nói lại với cô một lần cuối cùng, tôi mãi mãi sẽ không yêu cô, cho dù cô giết hết tất cả những người tôi yêu bên cạnh tôi để tôi hận cô, tôi cũng sẽ không yêu cô, mà tôi sẽ tự tay chặt cô thành trăm mảnh."

Sững sờ mấy giây, Bạch Nguyệt Oánh chợt cười, ngửa mặt lên trời cười to, "Ha ha ha, Chiến Vân Không, anh nói tôi không hiểu tình yêu, nếu như tôi không hiểu tình yêu, tôi không cần thiết chờ tới bây giờ mới giết chết Tinh Tiểu Noãn, bởi vì tôi biết anh thích cô ấy nhất, rất rất thích, tôi không đành lòng nhìn thấy anh bị thương, anh đau lòng thì tôi cũng khổ sở, ở trong mắt anh tôi chính là người ích kỷ như thế có đúng không, tốt lắm, vậy tôi dứt khoát ích kỷ đến cùng, chúng ta sẽ cùng Ngọc Thạch Câu Phần (*)…"

(*) Ngọc đá cùng vỡ.

Súng lại một lần nữa chống lên trán của noãn Noãn, đi tới bên người cô đè lên trán cô, khẽ nói bên tai, "Tôi muốn kéo cô cùng nhau xuống địa ngục…"

Nói xong, bắn một phát súng lên trời, lại nổ hai phát súng trên người Mộ Thanh Nhi và Lam Hi, dao trong tay nhanh chóng cắt sợi dây trên người Noãn Noãn, ôm cô nhảy xuống…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 118: Chờ cô trở lại!

Edit: Tịnh Hảo

Từ tầng 34 buông người nhảy xuống, đối với Bạch Nguyệt Oánh, xuất thân từ lính đặc chủng mà nói thì bình thường, ung dung giống như một lần huấn luyện, nhưng Noãn Noãn lại cảm thấy cả thế giới như đều đảo ngược, tựa như một quả bóng da nhanh chóng rơi xuống, cùng với cơn gió ngược chiều làm chói tai chói mắt, đau đớn giống như xâm nhập vào từng tấc da, từng lỗ chân lông, đỉnh đầu vang lên tiếng gào như dã thú của Chiến Vân Không, nhưng âm thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rơi xuống mặt đất, toàn bộ thân thể tựa như tách rời ra, muốn di chuyển mấy giây cũng không động được.

Không biết mình bị túm lên xe như thế nào, càng không biết Bạch Nguyệt Oánh dẫn cô đi đâu, chiếc xe việt dã mạnh mẽ chạy ra đường cái, xe chạy như điên đi về phía tây, đầu óc như muốn nứt ra, choáng váng nặng đầu tựa vào trên cửa sổ xe, cơ thể giống như bị mấy chiếc xe tải lớn đè nát, nghiền nát tới lui, nhịp tim đập nhanh đến vượt qua mức cô có thể biết rồi, nắm lấy bàn tay lạnh băng của Bạch Nguyệt Oánh, khó thở nói.

"Có thể chạy chậm một chút được không, tôi thật sự sắp không ổn rồi, khụ khụ…"

Bạch Nguyệt Oánh kỳ quái nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy của cô, cười lạnh: "Cô cảm thấy có thể sao, đường còn dài chúng ta tâm sự chút đi."

Hộc máu, bọn họ muốn một cước đạp chết anh nhằm báo thù mối thù sau lưng, mình sắp chết đến nơi còn nói chuyện phiếm, cô gái nhỏ dùng chút hơi sức liếc mắt, tức giận nói, "Tâm sự chuyện gì?"

"Tâm sự chuyện tình yêu một chút đi, nói về cuộc sống hôn nhân của cô với Chiến Vân Không."

Noãn Noãn ngẩn ra, biến thái, vô cùng biến thái, đó là chuyện cá nhân riêng tư của cô và Chiến Vân Không đấy, nói cho cô ta nghe? Cơn rét lạnh xuyên qua xương khẽ rùng mình một cái, liếc cô ta, thu tay lại.

"Chúng ta tán gẫu chuyện khác đi."

"Sao hả, không dám à, không phải cô là người không sợ trời không sợ đất sao, không phải cô là người con gái Chiến Vân Không yêu nhất sao, sao nói chuyện phiếm thôi cũng không dám? Rốt cuộc Chiến Vân Không thích cô ở chỗ nào, cơ thể cô vẫn là một đứa trẻ mà quyến rũ được anh ấy, thì ra đàn ông đều thích người mềm yếu, chơi đùa vài năm thì cũng là một đóa hoa tàn bị ném đi mà thôi, ha ha ha…"

"Vậy cô cảm thấy tình yêu được xây dựng ở trên giường sao? Vậy cô còn là xử nữ à?"

Đôi mắt tối sầm xuống, Bạch Nguyệt Oánh quay đầu hung dữ nhìn cô chằm chằm, "Tiểu tiện nhân, cô có ý gì hả? Cô nghĩ tình yêu là yêu cái gì hả, chỉ nói chuyện một chút mà thôi? Không lên giường, không dùng thân thể để đổi lấy sự vui vẻ thì cô còn có thể trông cậy vào cái gì để lấy lòng của đàn ông, thời gian yêu càng lâu thì cũng sẽ trở thành một vết sẹo, đừng ngu ngốc, ngay cả mạng của tôi cũng đã bỏ ra nhưng kết quả đổi lại là gì, chán ghét, không thích, căm hận… Ha ha, Chiến Vân Không, tốt nhất là anh hận tôi cả đời, ha ha ha…"

Hoảng sợ, cơ thể lui về phía sau từ từ, dán chặt vào trên cửa xe, nhìn chằm chằm cô ta cười điên cuồng, môi màu đỏ dưới ánh đèn đường chói lóa tự như một nữ quỷ thê lương, tối nay cô ta còn mặc áo khoác màu đỏ, là muốn chết thành quỷ cũng không buông tha cho cô sao? Lòng bàn tay đổ mồ hôi thấm ướt vạt áo, cô ta điên thật rồi, yêu trong lý giải của Bạch Nguyệt Oánh chẳng lẽ là dây dưa triền miên, hô mưa gọi gió ở trên giường mới gọi là yêu sao, vẫn là cô ta đang oán trách mười mấy năm qua, ngay cả cơ hội hiến thân leo lên giường của thủ trưởng cũng không có.

Tiếp đó lại nghe Bạch Nguyệt Oánh nói tựa như là đang tự lẩm bẩm, "Mười sáu tuổi thì tôi đã không còn là xử nữ rồi, bị một lão thủ trưởng vô sỉ ghê tởm trong trại lính cưỡng bạo thất thân, tôi cũng muốn giao cơ thể toàn vẹn cho Chiến Vân Không, nhưng tôi biết từ lúc này đây tôi đã trở nên bẩn, tôi hận lão súc sinh đáng ghét cưỡng bạo, làm bẩn cơ thể của tôi, vì thế ba ngày sau tôi chủ động tìm tới nhà ông ta, quyến rũ ông ta lên giường, sau đó bắn một phát súng làm bể đầu ông ta, có phải tôi làm rất hay không, ha ha ha, đến nay cũng không có ai tra ra là ai làm, nhưng Chiến Vân Không lại biết, anh ấy chỉ nói với tôi một câu, anh ấy nói, đối với người từng tổn thương mình thì tuyệt đối không thể nương tay…"

Cổ rụt một cái, giống lời nói của thủ trưởng dã man bá đạo, ăn miếng trả miếng. Không ngờ cô ta lại trải qua cuộc sống như vậy, nhưng phản ứng của Chiến Vân Không không phải vì cô ta bị cái kia mới không yêu cô ta, tuyệt đối không phải.

Tình yêu là món đồ rất kỳ diệu, trong lúc lơ đãng nó sẽ rơi xuống, bám rễ ăn sâu nảy mầm ở trong đáy lòng sau đó lớn thành một cây con, một cơn gió xuân thoáng qua, đong đưa lay động chạm đến chỗ sâu nhất nội tâm của bạn, sau đó nữa, loại cảm giác mãnh liệt này sẽ càng phát triển, cho nên cuối cùng con tim nở thành một đóa hoa mang tên tình yêu, lung lay khắp nơi ở trong cơ thể…

“Tình yêu của tôi và thủ trưởng không thuận lợi như cô nghĩ, không trải qua cơn mưa thì làm sao thấy được cầu vồng, tại sao không xoay người lại nhìn con đường phía sau, suy nghĩ xem có người xuất hiện trong cuộc đời của cô chưa, có lẽ bọn họ sẽ đứng ở trạm kế tiếp chờ cô, có lẽ đã đợi rất lâu rồi chỉ có cô là không nhìn thấy, không phát hiện ra.”

Một chiếc xe vụt qua từ bên cạnh xe của bọn họ, nhấn kèn đến rung trời, Noãn Noãn kinh ngạc thấy rõ bây giờ bọn họ đang đi ngược đường, cô ta thật sự muốn chết ở trên đường cao tốc sao! Nuốt một ngụm nước bọt trách mắng Bạch Nguyệt Oánh lái xe, lại bị cô ta trợn mắt nhìn trở lại.

"A, sợ à?"

“Tôi cảm thấy, chúng ta có thể lựa chọn một nơi có hoàn cảnh đẹp đẽ để chết, xảy ra tai nạn xe cộ như thế chết không dễ nhìn lắm!”

Từ ngữ của Noãn Noãn thật quá cạn rồi, cô dường như không dám kinh động đến cô giáo Bạch cứ đang cố chấp như một con trâu, câu nói không tốt thì sẽ kích thích cô ta, cô cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

"Ngay cả em trai tôi cũng không cần, kéo theo cô cùng chết, cô nên cảm thấy rất vinh hạnh chứ....."

‘ phanh ——’ xe lăn lộn trong không trung cuối cùng nặng nề rơi xuống, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, một dòng chất lỏng ấm áp chảy vào mắt, Noãn Noãn không nhịn được nữa, bất thình lình va chạm mạnh như thế, toàn thân đau đến tê liệt xuyên vào xương tủy, hai mắt tối sầm lại, liền rơi vào bóng tối…

"Lão đại, hai mươi phút trước trên quốc lộ cao tốc xảy ra tai nạn giao thông ngoài ý muốn, một chiếc xe tải va vào…”

Ngón tay nắm chặt ở lòng bàn tay, hơi ẩm mờ ảo ở bệnh viện càng làm cho Quan Lê Hiên không nhìn rõ bộ dáng của anh, nhưng có thể cảm nhận được cảm xúc lúc này, chắc là đau lòng tựa như gan mật đều vỡ.

"Nói!" Một chữ lạnh lẽo, cũng không có quá cảm xúc, ánh mắt nhìn Lam Hi vẫn còn đang hôn mê ở trên giường, ngọn sóng ở trong mắt khẽ chập chờn, hai phát súng của Bạch Nguyệt Oánh bắn trúng Lam Hi, Mộ Thanh Nhi, không phát hiện chút tổn thương nào, nhưng bị chút kinh sợ, hai phát súng khác nhau bắn trúng cánh tay phải và xương bánh chè chân trái của bà, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng phải nghỉ ngơi dưỡng thương, nếu như hồi phục không tốt thì xác suất tàn tật rất lớn.

Chần chờ một giây, Quan Lê Hiên hít sâu một cái, giọng nói mang theo sự nghẹn ngào, “Một chiếc xe tải quá trọng đụng bay một chiếc việt dã, căn cứ vào tình hình hiện trường thì đó là xe của Bạch Nguyệt Oánh, bên trong có hai xác… hai thi thể đốt cháy… giám định nghiệm thi một người trong đó là…”

"Được rồi, dẫn tôi đi xem một chút." Nhíu lông mày, Chiến Vân Không cắt ngang lời của anh ta, "Có lời gì thì lên xe nói."

Mình thật hồ đồ, tại sao có thể nói chuyện này trước mặt dì Lam chứ, liếc mắt nhìn góc giường, vội vã đi theo Chiến Vân Không ra khỏi phòng bệnh.

Hiện trường tai nạn đã bị cảnh sát phong tỏa, các phóng viên tự như cơn sóng bị cấm không được tiến gần trong 200 mét, xe hàng quá tải đâm vào hàng rào bảo hộ, những lon xăng văng đầy đất, tiếng nước nhỏ giọt tràn tới chiếc xe việt dã phía đối diện, xe việt dã bùng cháy, đã không nhìn ra hình dáng, rất có khả năng dầu sẽ nổ bất cứ lúc nào, rất nguy hiểm.

Dưới chân, miếng thủy tinh văng tung tóe, nhìn xuống dưới cầu, là vực sâu không thấy đáy, gió từ đáy vực sâu thổi up lên như dao cắt làm đau mắt, rét lạnh như dao cắt trên mặt, tóc rơi trên trán bay lất phất, vết thương trong lòng còn sâu gấp mấy vạn lần vực sâu vạn trượng này.

Thiên Lý lau mũi, nức nở đi tới bên cạnh Chiến Vân Không rỉ tay nói gì đó.

Hai tấm vải trắng, bị gió thổi lên, phía dưới là một màu đen thùi bị phồng và lở loét, ngồi xổm người xuống vén người có thân hình nhỏ nhắn lên, đôi mắt hoàn toàn thay đổi, là một màu đen dữ tợn không nhìn rõ là gì, trong lòng đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị chấn động đến tan nát cõi lòng, từ da đầu đến chân đều lạnh lẽo chết lặng, hai ngón tay run rẩy vuốt ve thi thể bị thiêu cháy, đôi mắt của anh mơ hồ, tiểu Noãn Noãn của anh cứ như vậy rời khỏi anh, anh không tin đây là sự thật, không tin…

Một người ngồi trên nền xi măng lạnh lẽo, gió gào thét lạnh thấu xương và tuyết rơi xuống như là bản hòa tấu bi thương, cô đơn của anh, bên tai im ắng, đằng sau anh là bóng dáng người bận rộn, anh tựa như một người lẻ loi giữa những chùm sao rộng lớn nhưng lại lóng lánh.

Trước mắt tất cả đều là bóng dáng của cô, hoặc là cười hoặc là kêu to hoặc là khóc hoặc là nổi điên, hoặc là ôm cổ của anh nhảy lên, nũng nịu nói với anh, "Ông xã thủ trưởng, em hy vọng sau này mỗi đêm anh sẽ cõng em đi trên đường về nhà, bởi vì có anh em sẽ không còn cô đơn nữa…”

Thật xin lỗi, thật xin lỗi Noãn Noãn, bây giờ anh phải làm sao đây, em hãy nói cho anh nghe đây không phải, tất cả không phải là sự thật, anh thay em chịu hết hành hạ đau khổ, em trở về có được không…

Tay nắm chặt, đột nhiên dừng lại, yên lặng, nhắm mắt lại, tay vuốt ve cổ tay trái trên thi thể, sau đó đứng dậy.

Quan Lê Hiên và Thiên Lý ở nơi xa không dám quấy rầy, hai người liếc mắt nhìn nhau, sợ thủ trưởng bi thương quá độ ảnh hưởng đến sự phán đoán, bởi vì bọn họ vẫn chưa bắt được La Hả. Chuyện này còn chưa kết thúc.

"Thiên Lý, tra toàn bộ bệnh viện ở Cổ Thành, ghi chép khám bệnh ở các phòng bệnh, Quan Lê Hiên, cậu tra tất cả ghi chép của bến tàu, hàng không và trạm xe."

Hai người sững sờ, ngay sau đó cùng đồng thanh hô to, "Dạ!"

Một tháng sau.

Toàn bộ lãnh đạo chính phủ của Cổ Thành thay đổi toàn bộ, có một thế lực ngầm đột nhiên đem tất cả mọi việc đi điều tra, trắng trợn sửa đổi các góc chết không nhìn thấy, cấu kết giữa chính trị, thương nghiệp ra ngoài ánh sáng, trong lúc nhất thời giới truyền thông ùn ùn kéo tới đến lấy tin giống như tuyết rơi.

Tất cả mọi người đón nhận điều tra với các mức độ khác nhau, Chiến Vân Không còn điều tra người phụ trách điều tra chuyện này.

Hai tháng sau, La Hải mất mạng trong một lần tai nạn máy bay, ba ngày sau thi thể được vớt lên, cùng ngày đó, Lý Tường bị Tinh Mặc nổ súng bắn tàn phế hai chân, nửa đời sau sống trong lao tù, kết quả pháp y lần trước, Bạch Nguyệt Oánh đã bỏ mạng trong tai nạn xe.

Ngày đó, Bạch Tử Tuấn mang tro cốt của Bạch Tuyết Oánh đi, bầu trời u tối, có một mảnh tuyết rơi, ngửa đầu hà hơi thì có một làn khói che mờ tầm mắt của cậu, mây đen hiếm thấy xuất hiện ở sau lưng, bả vai trầm xuống, là Chiến Vân Không đứng ở bên cạnh cậu, hai người chẳng nói gì cả, lẳng lặng nhìn ánh sáng càng ngày càng sáng, đang chiếu khắp cả tầng mây.

"Thật xin lỗi, anh Vân Không, nhà họ Bạch tụi em thiếu Noãn Noãn cả đời này, có thể là hơn, em chỉ có thể nói một câu xin lỗi, hy vọng kiếp sau tụi em có thể trả lại cho tụi anh phần ân tình này…"

Lại qua hai tháng.

Sức khỏe của Lam Hi khôi phục rất tốt, ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nửa năm sau bà trở lại màn ảnh lớn, tự chữa khỏi vết thương lòng bằng một bộ phim rất thành công, bộ phim này, Chiến Vân Không đã xem đi xem lại hơn ngàn lần, làm bạn của anh vượt qua thời gian trống vắng.

Tinh Tử Bằng vẫn là thị trưởng của Cổ Thành, trung ương muốn thăng chức cho ông nhưng bị ông từ chối, ông nói cái gì cũng không muốn thay đổi, chỉ hy vọng khi Noãn Noãn về nhà sẽ là tình hình giống như trước, bọn họ đều đang đợi cô, đợi cô trở về…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Dòng chảy thời gian (đại kết cục đếm ngược)

Edit: Tịnh Hảo

Vào khoảnh khắc lấy máy hô hấp ra, quả thật Long Lân và Lãnh Thương giống như đi một chuyến đến quỷ môn quan, khẩn trương tựa như mình không hít thở, nhìn thấy Noãn Noãn có thể tự hô hấp, lòng treo lơ lửng suốt bốn năm rốt cuộc cũng được thả xuống.

"Đây là điềm tốt có phải hay không, nhất định Noãn Noãn sẽ khá hơn có đúng không, con là con gái của Long Lân, là đứa bé kiên cường và dũng cảm nhất, chắc chắn con sẽ vượt qua được cửa ải này."

"Cha, cha hãy yên tâm đi, không phải bác sĩ nói Noãn Noãn có thể tự hô hấp chính là đang nói sức khỏe của em ấy bắt đầu bình phục lại rồi sao, tất cả rồi sẽ tốt thôi, đến giờ con đi đón dì Lam, cha… đừng đi theo con!"

Dịch góc chăn bị nhăn cho ngay ngắn lại, Long Lân lắc đầu, "Không, trước tiên đừng nói tình hình bây giờ của Noãn Noãn cho bà ấy biết, cha muốn cho bà ấy một kinh hỉ, khi hai người trở về thì báo cho cha một tiếng, cha chuẩn bị bữa ăn tối cho mọi người."

Trên đường đến sân bay quốc tế Băng Cốc, Lãnh Thương mệt mỏi, thân hình cao lớn tựa vào ghế xe, cơn gió mùa thu tháng chín giống như khách qua đường vội vã lướt qua cửa sổ xe, thỉnh thoảng có vài cơn gió bay vào xe phà vào trong mặt anh, cảm giác lành lạnh giống như vào bốn năm trước gặp cô gái nhỏ ở Cầu Đại, dưới ánh nắng mặt trời, cô tựa như đóa hoa bách hợp nở rộ, nở rộ xinh đẹp hơn tất cả, làm chói mắt anh.

Khi đang nhớ lại quãng thời gian trước kia, tài xế nhắc anh đã đến nơi, xuống xe, vừa đúng Lam Hi đi ra ngoài, bốn năm ngày qua ngày, một người một cái túi du lịch, nhìn qua chân của bà đã hoàn toàn tốt, bà vẫy tay cười với Lãnh Thương.

Đi tới, nhận lấy vali của bà để vào cóp xe.

"Dì Lam, dì định ở lại bao lâu?"

Lấy ra một cái hộp đặt trong tay của Lãnh Thương, cười nói, "Có thể sẽ rất lâu đấy."

"Đây là....." Tay Lãnh Thương cứng đờ.

"Đây là bưu kiện mà một năm trước dì nhận được, địa chỉ là của con, không sai đâu, nhưng con đã không ở Cổ Thành rất lâu rồi cho nên quản gia chuyển cho dì, khi đó bận quá nên quên mất nói lại với con, mở ra xem đi, có lẽ chính là một kinh hỉ cũng không chừng."

Mà anh lại rất quen thuộc cái hộp này, đây là món quà sinh nhật mà anh muốn Noãn Noãn tặng vào bốn năm trước, khi đó Noãn Noãn còn ghét bỏ nói bọn họ không quen, tại sao lại phải tặng cho anh, Lãnh Thương nói, "Quen biết chính là một loại duyên phận, đừng hẹp hòi như thế, tặng cho anh đi."

"Cút ngay, thật ghê tởm."

Nhưng không phải cô vẫn tặng sao, lại tới trễ ròng rã ba năm, anh không biết trong hộp là gì, có thể đưa cái hộp cho anh thôi thì anh đã rất thỏa mãn rồi.

Bốn năm trước, Lãnh Thương lặng lẽ đi theo sau xe của Bạch Nguyệt Oánh bám theo một đoạn, chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình xảy ra tai nạn xe cộ, ngay vào lúc chiếc xe việt dã chạm đất, trước lúc nổ mấy giây, anh đã kịp kéo Noãn Noãn ra khỏi xe, sau đó là tiếng nổ tung vang lên, máy bay trực thăng của Long Lân mang hai người bay thẳng đến Thái Lan, cũng đã bốn năm trôi qua, bốn năm qua cô vẫn chưa tỉnh lại, hai nhà họ Tinh và Chiến tựa như nổi điên lật tìm khắp góc cả thế giới, cũng nhiều lần tới hỏi Long Lân, nhưng không thu hoạch được gì.

Hàng năm, Lam Hi đều sẽ tới thăm Noãn Noãn, bà không lo lắng sẽ bị Chiến Vân Không phát hiện, bởi vì có Long Lân ở đây, tất cả đều sẽ xử lý sạch sẽ, không phải là không muốn nói cho Chiến Vân Không biết Noãn noãn đang ở đâu, nhìn thấy Chiến Vân Không cô độc đứng lặng trước cửa sổ nhìn xa xăm, một lần đứng hết cả buổi chiều, Mộ Thanh Nhi khóc đến té xỉu nằm viện gần hơn một năm, bây giờ Chiến Vân Không giống như một dã thú, bốn năm qua đến các chiến trường khắp nơi, dùng máu tươi của từng cuộc chiến để làm tê liệt mình, rồi lại mang theo một cái xác không hồn trở về nhà, trở về nhà cổ, nơi Noãn noãn thích nhất, trong đó có đồ vật của cô, giọng nói và tất cả kỷ niệm đẹp thuộc về cô.

Lam Hi đau lòng vì Chiến Vân Không, anh cũng là con của mình, không nói cho anh biết Noãn Noãn ở đâu, bởi vì… đây là ý của Noãn Noãn, khi còn ở trong kho hàng, Noãn Noãn nói, "Nếu như con có xảy ra chuyện gì, xin đừng nói với Chiến Vân Không, cho dù con sẽ trở thành bộ dạng gì, thì con đều muốn dùng trạng thái tốt nhất tự mình đi gặp anh ấy…"

Ánh mắt rất dịu dàng, ánh nắng vào trời chiều chiếu lên sàn nhà ở trong phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Noãn Noãn an tĩnh ngủ giữa ánh sáng màu vàng cam.

"Noãn Noãn, đừng ngủ nữa có được hay không, tỉnh lại sớm một chút, mẹ còn có rất nhiều lời còn chưa nói với con, sau này mẹ sẽ luôn làm bạn ở bên cạnh con, con tỉnh lại có được không…"

Long Lân ở sau lưng thật sự không muốn nhìn, đè đầu vai của Lam Hi xuống, dịu dàng nói, "Lam Hi, chúng ta ra ngoài đi dạo đi."

Vẫn còn nhớ năm đó, Lam Hi vào lúc hai mươi tuổi thích ngắm hoàng hôn nhất, bầu trời nhuộm đỏ một góc, là màu mà bà thích nhất, chớp mắt đã 23 năm, thời gian trôi nhanh như con thoi, hai người vẫn còn vòng quanh tại chỗ, thời gian bốn năm bọn họ tiếp xúc nói ngắn cũng không ngắn, bên người bà không thiếu người theo đuổi, đạo diễn, nhà giàu, giới thượng lưu, còn có mấy chàng trai con nhà giàu ngoài 20 tuổi, trực tiếp hô to Lam Hi chính là nữ thần, đứng ở dưới lầu ba ngày ba đêm không đi, đuổi thế nào cũng không đi, cuối cùng báo cảnh sát, bọn họ bị cảnh sát mạnh mẽ giải đi mất.

Những chuyện này ông đều biết, tất cả chuyện trong nước của bà ông đều biết, nếu như thời gian chính là cách bảo vệ tốt nhất, vậy ông cảm ơn thời gian đã mang bà rời xa thế giới tốt tăm nhất kia của ông, bây giờ, khoảng cách của bọn họ xa như trái đất và mặt trời cách nhau vạn năm ánh sáng.

Trên bờ cát, hai hàng dấu chân một sâu một cạn, từng đợt sóng cuốn trôi dấu vết bọn họ đi qua.

"Có phải nhìn thấy gương mặt hiện tại của tôi rất không quen không?" Lam Hi là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, giọng nói mềm nhẹ dường như còn mang theo chút ngọt ngào lúc còn trẻ. Đó là giọng nói đẹp nhất trong cuộc đời này mà ông sẽ mãi không quên.

Bước một bước nhỏ, Long Lân cười, "Người mà tôi mãi mãi yêu cùng với con tim không liên quan đến gương mặt."

"Vậy sao, nhưng tôi sợ, ông sẽ quên đi người tên Thu Ca trong quá khứ kia." Dừng chân giữa ánh nắng chiều, mặc cho con sóng làm ướt chân, rất muốn trở lại khoảng thời gian trước kia, lấy chân dính đầy cát chà lên chân của ông, sau đó cứ ôm cổ của ông về nhà.

Quay mặt nhìn gò má xinh đẹp xa lạ mà quen thuộc, Long Lân ngây ra, gặp bà chính là trời cao an bài, quen biết bà là lựa chọn của mình mà yêu bà chính là chuyện ngoài ý muốn tốt đẹp nhất, từng cho rằng mình và bà sẽ mãi mãi không rời xa, lại không nghĩ đến chia xa đến 20 năm.

"Bà cảm thấy cuộc đời này rất dài à? Tôi lại chê nó quá ngắn, ngắn đến mức tôi đã đánh mất khoảng thời gian tốt đẹp nhất của bà, bây giờ muốn đền bù khoảng thời gian đã thiếu, còn có cơ hội không?"

Quay đầu lại, Lam Hi nhìn cái bóng cùng đi chung với nhau, khóe môi nâng lên rồi chợt biến mất, cũng không trả lời ông…

Ăn cơm tối xong, Lãnh Thương kinh ngạc muốn rớt cằm, không thể tin được tất cả món ăn trên bàn đều là tự tay Long Lân làm, thì ra nói kinh hỉ chính là việc này đây, đi theo bên cạnh Long Lân mấy chục năm, đây là lần đầu tiên ông làm cơm, chần chừ có nên thử một món không, cũng không thể để dì Lam chê cười chứ?

Lam Hi cười khẽ nhìn anh, hai đấng mày râu sống chung với nhau nhiều năm như vậy, nếu không phải nhờ vào sự giàu có của Long Lân, bà thật hoài nghi làm sao Lãnh Thương sẽ lớn lên tuấn tú lịch sự như bây giờ, "Lãnh Thương, con nên nếm thử trước món thịt bò thăn tiêu đen này đi."

Nhìn gương mặt trầm như mặt nước của Long Lân, Lãnh Thương cắn răng hạ quyết tâm, có thể khó ăn đến mức nào đây, lấy nĩa đâm xuống thịt bỏ vào trong miệng, chất lỏng tươi ngon, mùi vị đậm đà, đầu Lãnh Thương chợt sáng, cảm giác thật hạnh phúc, "Cha, mùi vị này thật không thể tin được!"

Long Lân hừ hừ mũi, nghiêm trang ý bảo Lam Hi cũng nếm thử một chút, mấy chục năm không làm, lo lắng tay nghề của mình không tốt như trước, nét mặt của Lãnh Thương làm ông yên tâm rồi, tên nhóc này ăn đến mắt sáng rực, như vậy đã nói rõ làm vẫn không tồi.

Một bàn món ăn Trung Quốc, từng món Long Lân làm rất tinh xảo, Lam Hi nhìn mà trong lòng ấm áp, tất cả đều là món ăn bà thích nhất, mấy năm nay bà cứ bay tới bay lui, hoàn cảnh tốt đương nhiên cũng chú trọng việc ăn uống, nhưng không dám đụng tới những món ăn gia đình bình thường này, một mình ăn rất dễ nghĩ đến hai chữ cô độc.

Không nói gì, không khí ăn cơm rất hài hòa, hai người đàn ông có cảm giác đây chính là nhà, nếu như Noãn Noãn tỉnh lại ngồi ở chỗ này, thì đúng nghĩa chính là người một nhà rồi.

Lam Hi nói lần này bà sẽ ở lại rất lâu, lại thật sự rất lâu, mỗi ngày bà sẽ rời giường sớm một chút, ở sát vách phòng của Noãn Noãn, được bà qua lau mặt thay quần áo, chăm sóc cô, ngồi ở bên giường cầm tay nhỏ bé của cô nói chuyện, nói rất nhiều…

Nháy mắt, thời gian chuyển mùa rất mát mẻ không giống Cổ Thành giá rét vào tháng 12, Thái Lan là nước có khí hậu nhiệt đới cho nên cũng không có cái gì gọi là mùa đông, nhiệt độ chỉ lạnh một chút mà thôi.

Hôm nay, Lãnh Thương rảnh rỗi nên rời giường tương đối trễ, đúng lúc Lam Hi muốn đi xuống lầu xem nồi canh bà nấu trong phòng bếp, liền kêu anh trông chừng Noãn Noãn một lát.

Mới vừa chui ra khỏi chăn, Lãnh Thương còn chưa thích ứng được hơi lạnh ở ngoài phòng, bốn năm nay chẳng biết lúc nào đã thành thói quen, mặc kệ bận rộn thế nào hay về nhà rất trễ cũng phải đi qua phòng Noãn Noãn nhìn một lát mới có thể yên tâm, giống như cả ngày mệt mỏi nhưng nhìn thấy cô an tĩnh ngủ thì tất cả mệt mỏi sẽ lập tức tiêu tan, vẫn giống như trước, hô hấp bình thường, đôi mắt đẹp nhất mà anh từng thấy vẫn đóng chặt lại như cũ.

Kéo ghế dựa qua ngồi xuống, điều chỉnh nút điều hòa, mặc dù sống ở Thái Lan mấy chục năm, Lãnh Thương vẫn chưa quen việc một năm không có bốn mùa, nhớ cô gái nhỏ từng nói, cô thích mùa đông nhất, không biết sau khi cô tỉnh lại phát hiện mùa đông ở đây giống như mùa xuân, cô có mất hứng tức giận la hét muốn về nhà không.

"Noãn Noãn, gói quà to mà em hứa vào bốn năm trước đâu? Anh đã nhận được quà sinh nhật, bút máy rất đẹp, anh đang suy nghĩ có cần chờ khi em tỉnh lại, giúp anh viết mấy chữ nghệ thuật không, nhất định sẽ kiếm được một số tiền lớn. Tranh của em đều đã được bán sạch hết. Hiện tại, mấy bức tranh cũ của em trên thị trường đang bị chém giá lên tận trời, nếu không nhờ An An giữ những bức tranh mà em không bán, nhất định bây giờ đã bị trộm sạch, à đúng rồi, nói cho em biết một tin tức tốt, rốt cuộc Thiên An An và Chiến Tà đã ở chung với nhau, còn sinh một đứa bé rất dễ thương, nhưng hôn lễ vẫn chậm chạp không làm, em có biết tại sao không? Bởi vì em đấy đồ ngốc, còn ngủ… Em ngủ nữa anh sẽ… anh sẽ…"

Nói xong, Lãnh Thương liền đứng dậy, khom lưng, lại gần cánh môi hồng nhạt của noãn Noãn, hô hấp của cô khá yếu nhưng có một mùi thơm của hoa bách hợp, cuối cùng vẫn không thể hôn, chê cười lắc đầu, đáy lòng đang nói, Lãnh Thương ơi là Lãnh Thương, chung quy anh chỉ là người thay Chiến Vân Không bảo vệ cô. Trán chống đỡ lên của cô, khẽ nỉ non, Noãn Noãn…

Buổi tối, Long Lân gọi điện thoại nói tiếp khách hàng ăn cơm sẽ trở về muộn, Lam Hi dặn dò ông mấy câu, bảo ông uống rượu ít, có thể không uống thì đừng uống, sau khi cúp điện thoại, Long Lân còn chưa hồi hồn, cuộc sống thế này làm ông hạnh phúc nhưng cũng thấp thỏm lo âu, không dám phá vỡ cân bằng hiện giờ, như vậy có lẽ là đủ rồi.

Nắm thật chặt áo len bao lấy thân thể, đêm đã khuya, tối nay cực kỳ nhiều sao, như ngọn đèn chói lóa, Lam Hi mở cửa sổ, cửa sổ đối diện chính là Noãn noãn, chỉ cần bà mở mắt sẽ nhìn thấy được, buổi sáng, đứng ở bên ngoài, nhờ cửa không có đóng chặt nên đã nghe được lời của Lãnh Thương nói, cũng thấy động tác muốn hôn của Lãnh Thương, bà không muốn ngăn cản, bởi vì căn bản không cần thiết ngăn cản, rõ ràng, Lãnh Thương rất thích Noãn Noãn, cũng rất yêu cô.

Nhưng, anh lại là một đứa bé hiểu chuyện, hiểu tình yêu thật sự chính là cho đi và chờ đợi, nếu anh thật sự hôn Noãn Noãn, ngay cả anh cũng không cảm thấy dễ chịu, trong lòng Noãn Noãn chỉ có Chiến Vân Không, anh cũng chỉ là một người đi đường cùng lướt qua cô trong cuộc đời này, có thể ở bên cạnh cô trong khoảng thời gian bốn năm khó khăn nhất, là đã thỏa mãn rồi.

Những năm này, bà chỉ thỉnh thoảng gọi điện với Đại Băng Ngưng, biết bây giờ bà ấy sống rất tốt, Lam Hi cũng vui mừng thay bà ấy, Cổ Thanh Dạ cũng chầm chậm đón nhận bà ấy, mẹ con ba người thường ở trong nhà ăn một bữa cơm gia đình, vui vẻ, hòa thuận, đơn giản.

Buổi sáng khi tỉnh lại, điện thoại ở bên tai chấn động, tay quơ lung tung, đầu vùi vào trong gối, khóe môi cong lên cười mình đã sắp thành người hay ngủ nướng.

Lúc này, ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của Lãnh Thương, "Dì lam, dì Lam, Noãn Noãn tỉnh rồi… Noãn Noãn tỉnh… em ấy tỉnh…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Hoa đều đã nở rộ rồi (Đại kết cục đếm ngược 2)

Edit: Tịnh Hảo

Trong nhà rối loạn, bác sĩ y tá vội vàng ra vào, sau nửa tiếng khi Long Lân nhận được thông báo của Lam Hi thì cũng trở về nhà.

Lại qua một tiếng, rốt cuộc bác sĩ nói một câu, "Cô ấy không sao." Sau đó mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cô gái, em ngủ một giấc đến tận bây giờ, xem ra anh trai phải xin nghỉ phép dẫn em đi tập thể dục trị liệu."

Bảy giờ sáng, Lãnh Thương sửa soạn xong thì đi qua phòng của Noãn Noãn trước để thăm cô, theo thói quen, khi mở cửa ánh mắt đầu tiên là nhìn về phía cô, mà một giây kế tiếp anh đã bị dọa đến không thốt nên lời, sững sờ thật lâu mới tìm được giọng nói của mình, hét lên.

Nhìn khuôn mặt tươi cười quá mức hưng phấn của anh, khẽ nói, "Giọng của anh lớn quá đấy." Sau đó tay chỉ chỉ vào mu bàn tay của Lãnh Thương, ý nói cô khát muốn uống nước.

Vội vàng nhấc mông đi rót nước cho em gái mình uống, ngoài cửa, Lam Hi không dám vào, đứng ở cửa không tiếng động rơi lệ, nước mắt làm ướt đẫm tay, trái tim đau đớn, Long Lân đứng ở bên cạnh bà, nhưng không biết nói gì cho đúng, bọn họ vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để đối mặt với Noãn Noãn, bọn họ đều sợ ánh mắt như gần như xa của Noãn Noãn, lạnh nhạt không chút nhiệt độ.

"Anh bảo họ vào đi." Sau khi uống nước xong, cổ họng không khô khốc nữa, Noãn Noãn biết mình không phải ở Cổ Thành, bởi vì nơi này không có mùi của nhà, không có người mà cô yêu nhất kia, tất cả đều mới mẻ, nhưng không phải đã theo cô bốn năm sao, cũng không nỡ mà ỷ lại.

Lãnh Thương nói bây giờ là tháng 12, bên ngoài còn có thể nghe được tiếng chim hót, ngửi được hương hoa, đây cũng là nét đặc sắc vào mùa đông ở Thái Lan, quốc gia có khí hậu nhiệt đới, nhớ trước kia từng nói muốn thủ trưởng dẫn mình tới nơi này du lịch, bù buổi tuần trăng mật của bọn họ, mà hiện tại mình lại đến nơi này trước và ngủ suốt cả bốn năm.

Nắm tay của Lam Hi, vẫn không có hơi sức, nhưng siết chặt không buông tay, nhìn ánh mắt đỏ hoe của Lam Hi, trong lòng Noãn Noãn trăm vị lẫn lộn, Lãnh Thương nói, Lam Hi bay tới bay lui giữa Cổ Thành và Thái Lan, sức khỏe còn chưa hoàn toàn hồi phục đã vùi đầu vào công việc, tết âm lịch hằng năm mặc dù bận rộn bao nhiêu, bà cũng sẽ bay đến đón giao thừa cùng cô, Lam Hi nói, bà muốn bù đắp khoảng trống 19 năm, bà muốn ở cùng với con gái.

"..... Cánh tay cùng vết thương trên đùi đều đã đỡ chưa ạ?" Cô muốn thử gọi tiếng mẹ, nhưng vẫn nghẹn ngào ở cổ chặn lại âm thanh đấy.

"Đỡ rồi… tất cả đều tốt…" Nói chưa dứt lời, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê mãnh liệt nhanh chóng trào ra, che mất mắt của bà, không thấy rõ gương mặt của Noãn Noãn.

Khẽ cười yếu ớt, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt của bà, nóng phỏng tay, tim run một cái, nghiêng người ôm lấy hông của bà, đầu nhỏ tựa vào vai của Lam Hi, "Thật xin lỗi, đã để người lo lắng, đừng đau lòng, đừng đau lòng, bởi vì con chưa bao giờ hận người, thật đấy… mẹ…" Chữ mẹ này cô gọi rất nhẹ, nhưng Lam Hi nghe được sự chân thành trong đó, nước mắt trong suốt cứ tuôn trào, ôm chặt lấy Noãn Noãn, đứa bé của bà, bảo bối của bà, một tiếng mẹ thôi bà cũng đã thỏa mãn cả đời.

Chưa từng mong cả đời này Noãn Noãn sẽ tha thứ cho bà, chỉ cần cô bình an là tốt rồi, Long Lân nhìn hình ảnh hai mẹ con ôm nhau như vậy cũng thấy hạnh phúc, ông cũng không cầu cưỡng việc nhận lại hay không nhận, bởi vì trong người Noãn Noãn chảy dòng máu của Long Lân ông là sự thật không thể sửa đổi được.

Một tuần lễ sau, rốt cuộc Noãn Noãn cũng có thể xuống đất hoạt động, làm một ít vận động trị liệu đơn giản, Lam Hi có khá nhiều kinh nghiệm về mặt này, mỗi ngày hai người đều tản bộ ở trong vườn hoa, cả vườn trăm hoa khoe sắc, khóm hoa không ngừng lay động theo tiếng cười nói của bọn họ, Noãn Noãn thích vườn hoa có bãi cỏ dày và tơi xốp ở dưới chân, có cảm giác như hãm sâu vào, như dạo chơi trên đám mây, một bước hãm xuống, một bước trồi lên.

Từ khi tỉnh lại, cô không nhắc một chữ đến Chiến Vân Không, Lam Hi cũng không nhiều lời, cho dù bọn họ không nhắc đến thì mỗi ngày trên ti vi gần như đều là tin tức của Chiến Vân Không, Noãn Noãn không xem TV nhưng mỗi ngày đều cầm IPAD không rời tay, muốn không biết, không nhìn thấy cũng khó.

Chiến Vân Không ghét lộ diện trước mặt giới truyền thông nhất,nhưng hôm nay lại là người nổi tiếng của truyền thông, là người phát ngôn của chính phủ, bây giờ thân phận của anh là "Người phát ngôn của chính phủ", mọi người trong giới chính trị đều nói anh thay đổi.

Ứng xử khiêm tốn là quy định bất thành văn của chính quyền hiện giờ, hơn ba năm nay tin tức oai phong và tác phong không đúng đắn thật sự rất nhiều. Chiến Vân Không, thủ đoạn tàn nhẫn mạnh mẽ vang dội bị mọi người đem ra tám chuyện, càng thêm nổi tiếng trong giới thượng lưu, dẫn tới nhiều ánh mắt của các cô gái xinh đẹp, mặc dù biết anh đã kết hôn, biết anh sẽ không nhìn lâu bất kỳ người con gái nào, nhưng cứ từ người này đến người khác chưa từng dừng lại, nhóm người thiên kim tiểu thư theo đuổi thủ trưởng Chiến đã trở thành chuyện đầu tiên trong đời, nhưng ai cũng không được thủ trưởng ngoảnh đầu lại nhìn.

Cũng may ban ngày, anh có thể đi lại dưới ánh mặt trời, sau lưng là cái bóng cô độc làm bạn, màn đêm buông xuống, mặt trăng lên cao là lúc anh sợ nhất và bất lực nhất, vẫn một mình đứng trước cửa sổ, cũng không biết rốt cuộc mình đang nhìn gì, ngôi sao trên khắp bầu trời đều là gương mặt tươi cười của Noãn Noãn, chất đầy trong đầu, bốn năm rồi, ngày này bốn năm trước anh đã đánh mất bảo bối mà mình yêu quý nhất, linh hồn cũng theo đó mà rời đi, bốn năm nay, một cái xác không hồn sống trong đau khổ và luôn tìm kiếm những kỷ niệm, lần lượt mất mác, lần lượt tan vỡ, gần như anh đã chết, ngã người vào trên giường lớn có mùi hương của cô, đi vào giấc ngủ.

Anh tin tưởng Noãn Noãn của anh còn sống, chỉ là trốn đi, Noãn Noãn, anh luôn chờ em, chờ em trở về bên cạnh anh, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, không còn nguy hiểm nữa, không có sợ hãi, chỉ có em ở bên cạnh anh mới là hoàn chỉnh, mới có thể thật sự hạnh phúc, bây giờ em đang ở đâu, còn bao lâu nữa anh mới có thể ôm em vào lòng, anh nhớ em… rất nhớ, rất nhớ, nhớ đến tận xương tủy…

Hôm nay là ngày lễ Giáng sinh, kể từ khi Noãn Noãn mất tích, Chiến Vân Không không quan tâm đến bất kỳ ngày lễ nào, nhốt mình ở trong nhà cổ, ai cũng không gặp, Chiến Vân Không như vậy làm mọi người rất đau lòng nhưng ai cũng không dám hỏi nhiều, vết thương trên người sẽ đóng vảy thành sẹo, sau đó sẽ không còn chút tổn hại nào, nhưng vết thương trong lòng là dấu vết vô hình mãi mãi không phải, vừa đụng vào sẽ đau đớn, vừa chạm vào sẽ vỡ tan…

Tâm tình của Cổ Thanh Dạ và Quan Lê Hiên khá tốt, gõ cửa phòng sách, hai người ghé đầu vào cửa, nhếch miệng cười như tên ngốc. Ngày hôm qua mở miệng bảo là muốn tất cả mọi người đến nhà cổ của Chiến gia ăn cơm, bao bọn họ một chầu, thấy Chiến Vân Không nói xong liền rời đi, bọn họ ở phía sau đều sắp nổ tung rồi, khó khăn lắm mới thông suốt được, thoát được bóng ma rồi sao?

"Lão đại, lầu dưới đều chuẩn bị xong, Thái hậu đại nhân bảo tụi em kêu anh xuống lầu, chúng ta ăn cơm!"

"Biết rồi, Thanh Dạ, đi lên lầu vào phòng hoa lấy quà tặng xuống, tôi lập tức xuống ngay." Cổ Thanh Dạ sửng sốt nhìn Quan Lê Hiên, dùng hình miệng nói, quà tặng? Lão đại tặng quà à?

Quan Lê Hiên cũng sửng sốt, thủ trưởng thay đổi không ít đấy, cũng không ở lại lâu, lôi Cổ Thanh Dạ chạy băng băng lên lầu, muốn nhanh lên một chút để biết lão đại chuẩn bị quà tặng gì.

Nhà cổ của nhà họ Chiến, là một biệt thự cổ theo phong cách thời xưa, đúng với từ cổ, nhà họ Chiến ở nơi này đã trải qua năm thế hệ, có lịch sử trăm năm, từ bên ngoài nhìn vào, tiến vào trong tầm mắt chính là phòng hoa thủy tinh phản chiếu màu trắng và xanh biển, ý nghĩa đặc biệt của căn phòng hoa này là do ông nội tự tay xây nên cho bà nội Chiến, Mộ Thanh Nhi nói khi bà nội còn sống thích nhất là hoa, là bậc thầy hoa nghệ rất có tiếng, ông nội vì muốn chiều theo mong muốn của người mình yêu, liền xây một căn phòng như bây giờ ở lầu cuối.

Mùa đông ở phương Bắc rất lạnh, hoa trong phòng cũng là bốn mùa nhiệt độ ổn định, đứng trong căn phòng hoa giống như đặt mình vào trong mùa xuân ấm áp, nơi này có trăm loại hoa, trừ Mộ Thanh Nhi mỗi ngày phải đi tiếp khách xử lý chuyện bên ngoài ra thì còn sẽ có chuyên gia thực vật đến bảo dưỡng, đối với người yêu thích thiên nhiên như Noãn Noãn mà nói, thì đây là một tinh cầu nhỏ chuyên thuộc về cô, Chiến Vân Không vì để thuận tiện còn đặc biệt làm một căn phòng ngủ bên cạnh phòng hoa, cô gái nhỏ lười, sau này thì trở thành phòng ngủ của bọn họ, mỗi buổi sáng thức dậy Noãn Noãn đều đi theo mẹ chồng tưới nước bón phân cho hoa, tỉ mỉ chăm sóc chúng, lại còn trồng rất nhiều hoa hồng, hoa bách hợp, hoa cảnh là thứ cô thích nhất…

Hai người tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm được một thùng giấy ở bên cạnh hoa nhài châu Phi tươi tốt.

"Hiên Tử, cậu đoán thử xem, thủ trưởng tặng quà gì?" Chuyện này làm Cổ Thanh Dạ tò mò nhất, không nói đến lúc có Noãn Noãn ở đây, đó là thời gian bọn họ sống vui vẻ nhất, đương nhiên trừ những chuyện chấn động lòng người kia, mà dù sao cũng là chuyện của bốn năm trước rồi, bọn họ lo lắng nhất chính là Chiến Vân Không sẽ mãi mãi ở trong thế giới của mình, còn làm người ta sợ hãi hơn lúc trước khi có Noãn Noãn.

"Đoán không được, bây giờ suy nghĩ của thủ trưởng chúng ta càng ngày càng khó đoán, haizz, thật ra tôi luôn có cảm giác cô nhóc Noãn đang cách chúng ta không xa."

"Mẹ nó, chuyện này còn cần cậu nói sao, tôi đã cảm giác như vậy bốn năm rồi, nhưng cô ấy đâu, người đâu, đã lục soát khắp thế giới này mà ngay cả bóng người cũng không thấy, không chừng bị mất trí nhớ bị người ta giấu đi, đã quên mất lão đại của chúng ta cũng không chừng."

'Chậc —— chậc ——' Quan Lê Hiên không thích nghe những lời này, nhặt một cái xẻng nhỏ ở trên đất lên ném qua chân của Cổ Thanh Dạ, "Cút đi, nói bậy gì đấy, cho dù Noãn Noãn có quên mọi người nhưng cũng sẽ không quên lão đại."

Xoa chân, quyệt miệng, Cổ Thanh Dạ bực tức, rầu rĩ cúi đầu ôm thùng không nói gì, Quan Lê Hiên ở sau lưng anh không ngừng liến thoắng tiến hành phê bình giáo dục, giọng nói nghiêm túc rập khuôn vang vọng rất lâu trong phòng hoa…

Sau khi hai người đi, bóng dáng người đàn ông từ sát vách đúng lúc xuất hiện, anh đi lên lấy điện thoại, trong lúc vô tình nghe được đối thoại của bọn họ, không vội rời đi nghe hết toàn bộ.

Nhìn cả vườn hoa hồng đang nở rộ xinh đẹp, Chiến Vân Không mất hồn nhìn chằm chằm đóa hoa nào đó, nhìn thật lâu, nhắm mắt lại, trong đầu loại bỏ tất cả những nơi mà bọn họ đã tìm kiếm suốt bốn năm nay, nơi gần nhất… vậy sẽ là nơi nào…

Chợt, tròng mắt đen mở ra, khóe miệng khẽ cong lên, đã lâu rồi, lâu đến mức quên dáng vẻ lúc mình cười, Noãn Noãn, hoa đều đã nở hết rồi, anh chờ em về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Hạt bụi nhỏ! (Đại cục đếm ngược ba)

Edit: Tịnh Hảo

Tối nay, người vui mừng nhất chính là Mộ Thanh Nhi, một bàn đầy món ăn toàn bộ đều do bà tự tay làm, Đường Đóa muốn giúp đỡ cũng bị bà đuổi ra ngoài.

"Con trông chừng Đường Đường là nhiệm vụ lớn nhất của con, nhanh đi ra ngoài đi, không cần con giúp đâu, đi mau đi."

"Ôi mẹ, Đường Đường ngủ rồi, Vân Tế đang ở trên lầu trông chừng ạ, gần đây con sắp béo chết rồi, vẫn không thể tìm được việc vận động chút, hơn nữa con sợ tài nấu nướng không thạo sau này sẽ khó hầu hạ dạ dày của chồng con, ha ha!"

Đường Đóa xoa xoa tay, mắt quét nhìn lên bàn, giây kế tiếp thất vọng bĩu môi, cái gì đó, hình như còn thiếu một món còn đang ninh trên lò, là canh để có nhiều sữa mà mẹ đặc biệt làm cho cô.

Trên vai trầm xuống, vặn vẹo cơ thể, bị mẹ chồng đẩy ra phòng bếp, "Hừ hừ, nó dám không cần con thì mẹ lột da nó, mau lên lầu thay quần áo đi, chuẩn bị xuống lầu ăn cơm, sao Vân Không còn chưa xuống nhi, chậm quá chậm quá, còn chờ nó vào bưng canh giúp mẹ đấy…"

Đi tới cầu thang, vừa đúng đụng phải Chiến Vân Không cúi đầu gọi điện thoại, Đường Đóa dừng lại ngăn ở trước mặt anh, rốt cuộc Chiến Vân Không cũng ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn cô, cúp điện thoại nói, "Có chuyện gì?"

Nháy mắt, "Quả thật..... Không có chuyện gì! Vậy thì không thể chắn đường của cậu sao." Đường Đóa bắt đầu không nói đạo lý.

Chiến Vân Không sững sờ, tính khí ngang tàng giống như cô nhóc nào đó, khẽ nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, đứa bé cũng đã sinh, chồng càng thêm yêu thương cô gấp bội, mẹ chồng vui vẻ phục vụ trước sau, công ty hoàn toàn giao lại trong tay của mình, bây giờ cô là một cô gái ung dung, chuyện gì cũng không quan tâm.

"Mông to ngực lớn!" Bốn chữ, Chiến Vân Không nói xong cười cười, cất điện thoại di động vào trong túi định đi qua bên cạnh Đường Đóa xuống lầu, lại bị Đường Đóa níu lấy kéo trở về.

"Lão nhị Chiến, cậu có ý gì hả, chị..... Chị mập lắm à? Cậu giải thích rõ ràng cho chị, nếu không hôm nay cậu đừng nghĩ đến chuyện ăn cơm!"

Sinh đứa bé suýt chút nữa thì mất đi cái mạng của cô, đứa bé đói bụng muốn bú sữa mẹ nhưng cô lại không có, Mộ Thanh Nhi gấp đến mức ninh đủ thứ nước canh cho có sữa, cô uống đến sắp khóc, Chiến Vân Tế còn hơn nữa, xin nghỉ sinh hai năm, chỉ sợ khi cô dâu nhỏ bị giày vò không có người bên cạnh, không thể nào chăm sóc cô.

"Em nói chị dâu xinh đẹp hơn trước kia, toàn thân phát ra bản tính của người mẹ chói lọi vô cùng chói mắt, đại tiểu thư, em có thể đi rồi chưa!" Ngón tay chỉ chỉ trên lầu, "Đường Đường, hình như đã tỉnh, đang gọi mẹ đấy."

"Cậu....." Đưa tay vặn lỗ tai của Chiến Vân Không, tức giận trừng mắt liếc anh một cái, "Đợi đi, một lát nữa tính sổ với cậu, học được miệng lưỡi trơn tru rồi."

Nói mông to ngực lớn, là thủ trưởng khoa trương thôi, khi Đường Đóa mang thai hơn sáu tháng vẫn còn may mắn không giống với những người phụ nữ khác vóc người béo tròn, ăn uống điều độ, khi đến tháng thứ tám, thể trọng tăng vọt đến lịch sử cao nhất, dọa sợ cô, mỗi buổi tối đều hành hạ Chiến Vân Tế, nói nếu như cô sinh đứa bé xong sẽ biến thành một mụ béo thế anh còn cần cô hay không, đương nhiên Chiến Vân Tế tốt tính, cười một tiếng, ôm sát "eo thon nhỏ" của vợ, giọng nói như rượu đỏ mê say, tinh khiết và hương thơm hấp dẫn, anh nói vợ của Chiến Vân Tế mãi mãi là người giỏi nhất, mặc kệ biến thành dáng vẻ gì thì đều là bảo bối vô giá nhất của anh…

Phòng khách, động tác Hồ Tử nhanh nhẹn nghiêm chỉnh dọn dẹp đồ ăn vặt của Vương Linh và Bạch Diệu trên ghế sofa, không hiểu khoai tây chiên khô khan không có dinh dưỡng, nước có ga, đồ ăn dầu mỡ gì đó, nhất là Bạch Diệu ăn rất dọa người, bởi vì vấn đề vệ sinh mà bốn năm nay Hồ Tử và Bạch Diệu không ít lần đấu tranh, lúc trước khi có thủ trưởng phu nhân, cũng không ăn đồ ăn vặt bẩn thỉu giống như cô.

Nhìn thấy thủ trưởng xuống lầu, Hồ Tử chào kiểu quân đội, sau đó quỳ trên mặt đất cầm lông chổi quét dọn đồ bẩn trên tấm thảm, Chiến Vân Không gật đầu, đi vào phòng bếp, "Cần giúp một tay không, Thái hậu!"

"Đương nhiên là cần, đang chờ con đó, nhanh vào bưng đi." Mộ Thanh Nhi thúc giục, "Mẹ thấy Đường Đường còn nhanh nhẹn hơn con, ít gì lúc đói bụng còn biết khóc tìm sữa uống."

Cau mày, mình thoái hóa đến còn không bằng Đường Đường rồi sao? "Ách, con còn mạnh hơn cả Đường Đường đấy, Thái hậu."

"Hừ hừ, không nhìn ra." Mẹ con hai người sóng vai dọn nồi canh cuối cùng lên, dọn xong, bảo Hồ Tử gọi mọi người ăn cơm.

Quay đầu, nhìn tâm tình của con trai có vẻ rất tốt, không khỏi muốn chọc anh, Noãn Noãn vừa đi nhà họ Chiến suýt chút nữa sụp đổ, ông cụ vô cùng thích nhóc con cho nên mọi người không dám nói sự thật cho ông biết, giấy không thể gói được lửa, không bao lâu ông cụ nghe được từ trong miệng người khác, tức giận đến bệnh tim tái phát phải nhập viện, con trai càng thêm điên cuồng đi tìm người, không ngủ được, không nói lời nào, nhốt mình ở trong phòng sách nhìn tranh của Noãn Noãn vẽ đến ngẩn người, cho tới hôm nay bà mới phát hiện nụ cười có vẻ thoải mái trên mặt con trai, giống như nước không gợn sóng nhưng lại có cảm giác gió thổi qua.

Trong suốt, sáng long lanh như trân châu, đưa tay lau nước mắt của mẹ, "Làm sao thế, đây là cảm động sao, không biết còn tưởng con chọc giận mẹ đấy."

"Con chính là khi dễ mẹ, tên nhóc con, nếu lần tới con không tìm Noãn Noãn trở về thì con cũng đừng trở lại."

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Mộ Thanh Nhi là một người thông minh, nghe thấy giọng điệu của anh, thì ra là đã tìm được tung tích của Noãn Noãn rồi, không trách được, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Toàn bộ thành viên đã đến đông đủ, chỉ còn thiếu Bạch Diệu và Vương Linh, Mộ Thanh Nhi nói là bảo hai cô đến nhà cổ lấy đồ một chuyến sẽ lập tức trở lại, Đường Đóa vội vàng cho bé bú sữa, Chiến Vân Không nói không ăn để đợi cô, mọi người ăn trước, lấy một chai rượu Mao Đài lâu năm từ trong tủ rượu ra, nói là muốn cùng mấy người Quan Lê Hiên không say không về, liếc mắt nhìn, ý tứ nói, tối nay nhất định phải uống.

Đôi mắt u ám, nhếch miệng, Chiến Vân Không nhíu mày, chỉ chỉ, Cổ Thanh Dạ nhìn thấy lập tức mở chai rượu rót đầy cho hai người.

Đúng lúc này, điện thoại bên cạnh Chiến Vân Không vang lên.

"Thủ trưởng, tôi thấy anh tự mình trở về nhà cổ một chuyến đi, có ít thứ cần anh tự mình đến xem một chút."

"Thứ gì?" Lạnh giọng hỏi, tròng mắt Chiến Vân Không khép chặt.

Sống lưng của Vương Linh ở đầu bên kia lạnh lẽo, cổ họng khô khốc do lạnh nói: "Anh vẫn trở về xem đi."

'Tút tút tút..... ' nghe tiếng cúp máy, Bạch Diệu le lưỡi một cái, thở ra hơi nước che kín mặt của Vương Linh, hai người trở về lấy mấy túi quần áo của Mộ Thanh Nhi, trước khi ra cửa Bạch Diệu đá lên chậu hoa bên cạnh, chậu hoa ngã xuống…

Ngửa đầu, uống sạch một ly rượu, rượu cồn nóng hừng hực, theo cổ họng mà trượt xuống, đứng dậy lấy chìa khóa xe, ném lại một câu nói, "Mọi người tiếp tục, tôi đi xem một chút."

Hummer chạy trên đường như điên, ánh sáng dưới đèn đường đan vào nhau, trong ánh vàng cam, xe gào thét chạy băng băng tựa như bức tranh thủy mặc lạnh nhạt, nửa tiếng sau, xe dừng ngay trước cửa, hai cô gái như học sinh tiểu học phạm lỗi, ngoan ngoãn đứng chờ ở trước cửa.

Bước mấy bước, Chiến Vân Không có cảm giác mãnh liệt, khẳng định có liên quan đến Noãn Noãn.

Bạch Diệu đi ra khỏi phòng, ngón tay chạm vào chậu hoa bể nát trên đất, "Thủ trưởng, không phải em cố ý, không ngờ chậu hoa quá yếu đuối, nhẹ một cái đã bể rồi, sau đó tụi em phát hiện cái này."

Lá thư ngã sang màu hơi vàng, bí mật đã lâu giờ được mở ra, nhíu lông mày, Chiến Vân Không nhận lấy lá thư, nhỏ giọng nói, "Hai người trở về ăn cơm đi."

Ngồi trên bậc thang lạnh lẽo cứng rắn, một mình, liếc mắt nhìn chữ viết trên lá thư, nhìn qua một lần lại một lần, không cảm thấy chán, bông tuyết rơi trên vai mang theo cơn gió lạnh tịch mịch, lòng băng cứng đột nhiên vỡ ra, bức thư không dài lắm, nhưng Noãn Noãn viết gửi gắm ý tứ hết vào đó, trời lạnh, nhưng trong tay lại ấm áp, tay phải là hộp quà giáng sinh mà cô nói ở trong bức thư, quà giáng sinh chậm trễ đến bốn năm.

Mười năm trước, Noãn Noãn và mười đứa bé bị bắt cóc, bộ đội đặc chủng lùng bắt tuần tra trải qua hơn một tháng rốt cuộc cứu được Phong Tây, biết hành tung của bọn họ, Chiến Vân Không là tổng tư lệnh của lần hành động lần đó, khi chiến tích như thần của anh giết bao nhiêu người, đã cứu bao nhiêu người cũng không thể nhớ nổi.

Trong lòng Noãn Noãn, vẫn có một cái bóng tồn tại ở trong lòng suốt mười năm, thời gian lâu dài xem như dính liền vào tâm, không thèm nhớ nữa nhưng cũng sẽ không quên, nếu như không có anh cứu giúp thì sẽ không có mình như bây giờ, nếu như không có anh thì chắc cô đã bị La Hải ném vào trong biển rộng cho cá ăn, thời khắc được cứu kia trước sau vẫn không rõ hình dáng của anh, rất muốn tìm anh, muốn trả cho anh thứ gì đó nhưng cha nói thân phận của bọn họ đặc biệt không thể bị bại lộ, làm nũng cha vài lần cũng không có kết quả nên không hỏi lại nữa.

Đứng ở lầu hai, bên ngoài căn phòng mà Noãn Noãn vẫn luôn không cho anh đi vào, trong tay là chìa khóa mà anh đào ra từ chậu hoa, một bức tranh dựng đứng ở trên bàn, thấy rõ là bức tranh chân dung vẽ anh, không phải tả thực nhưng lại say mê hấp dẫn, uy nghiêm lẫm liệt của anh, khí phách ngang ngược dưới ngòi bút của cô nhóc, trông rất sống động thật giống Thần Đế Phi Long.

Chuyển con mắt, một chiếc nhẫn thủ công nằm yên ở trên bàn, cầm lên quan sát cẩn thận, là bạc tinh khiết, giống như là mặt trời hay là ngôi sao, giữa ngôi sao được vây quanh bởi bảo thạch màu lam, dưới màn trời là sao chổi xẹt ngang qua, màu lam kia rất giống nụ cười của cô.

Noãn Noãn nói, chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô chính là yêu một người vốn cho là sẽ không cùng xuất hiện, rất yêu rất yêu, chiếc nhẫn kia là tự cô thiết kế tự mình làm, vốn là muốn làm quà tặng sinh nhật cho anh, sau đó lại có rất nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, cho đến hôm nay mới được Chiến Vân Không phát hiện.

Noãn Noãn nói, "Thủ trưởng đại nhân, năm đó dây chuyền của anh rơii xuống bị em nhặt được sau đó đem giấu riêng, anh sẽ không tức giận chứ, ha ha, anh tốt thế chắc sẽ không tức giận đâu, nhưng mà em muốn nói dáng vẻ anh mang mặt nạ thật ra thì rất… Em chính là ngôi sao còn anh là mặt trời, ánh sáng tỏa ngời ngợi, anh mãi mãi là đỉnh trời sáng nhất của em, yêu anh em rất may mắn, chiếc nhẫn này anh phải đeo cả đời không được tháo xuống, đáp ứng với em, vì đó là em đối với anh… anh hiểu hén…"

Đêm hôm ấy, Chiến Vân Không ngủ thiếp đi trên ghế sofa trong phòng tranh, gối ngủ mang hương hoa lan, nhà nhạt xa xăm, tâm tĩnh, ngôi sao cô độc giữa những hạt bụi nhỏ, lo lửng chu du giữa tinh hà mênh mông.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Cô đơn khi chia xa (Đại kết cục đếm ngược 4)

Edit: Tịnh Hảo

Ngày mai là năm mới rồi, sức khỏe của Noãn Noãn mỗi ngày đều đang dần dần hồi phục, bây giờ chạy nhảy cũng không thành vấn đề, Lam Hi vẫn không bỏ đi, bà nói muốn cho bản thân mình nghỉ thật lâu, không có công việc, không có quấy rầy, không có chuyện vụn vặt, không có đèn flash, chỉ có cuộc sống yên bình nhất.

Đối với Long Lân, Noãn Noãn bắt đầu từ từ đổi cách xưng hô gọi cha, nhưng chỉ thỉnh thoảng, nhưng chỉ thế thôi Long Lân đã rất an ủi, hình ảnh trong giấc mơ đã thật sự biến thành sự thật, có Noãn Noãn, có Lam Hi, có Lãnh Thương ở bên cạnh mình chính là hạnh phúc có cầu cũng không được.

Mỗi ngày, Noãn Noãn đều sống rất bình thản an tĩnh, kể từ sau khi cô tỉnh lại, gần như Lãnh Thương chỉ đi làm vào buổi sáng, nói cho đúng là gần đây công ty không bận, không muốn ở đó bị ánh mắt của thư ký Tiểu như hoa như ngọc cưỡng gian, thật ra tất cả mọi người đều nhìn ra tâm tư của Lãnh Thương đối với Noãn Noãn, Noãn Noãn không bài xích anh, không chán ghét anh, ngược lại rất biết ơn anh, nếu như không có anh thì mình đã sớm biến thành tro bụi theo gió, nếu như không có anh bốn năm nay mỗi ngày dong dài nhắc đi nhắc lại mình không khác gì người sống đời sống thực vật.

Thật rất kỳ quái, không mở mắt ra được, nhưng lòng lại tỉnh, không nghĩ tới đã ngủ qua bốn lần xuân hạ thu đông, trong hơn 1200 ngày đó, cô không cô độc, tia nắng làm bạn với cô vào ban ngày còn ánh trăng làm bạn với cô đi vào giấc ngủ, nhưng mà anh, anh còn đang nhớ tới em sao.

Cho dù tất cả mọi người không nhắc tới một chữ cô cũng hiểu, bốn năm nay Chiến Vân Không tuyệt đối chịu không ít giày vò, khẳng định Quan Lê Hiên và Cổ Thanh Dạ cũng bị giày vò đến thảm, bây giờ đứa bé của Dao Dao chắc cũng đã ba tuổi rồi, chuyện của An An và Chiến Tả cũng đã đi đến hồi kết, tối hôm qua Lãnh Thương còn tặng cô một tin tức vui vẻ đáng giá, cô làm thím nhỏ rồi.

Thời gian vội vã như chim bay xuyên qua từng tầng mây, trong im lặng vô hình, chứng kiến cảnh vật thay đổi tựa như dòng sông đang chảy xuôi, cô đã bỏ lỡ phong cảnh đẹp nhất, âm thanh róc rách êm tai nhất, giáng sinh là thời khắc tuyệt vời nhất trong cuộc sống, thì ra thời gian sẽ không dừng lại thêm một giây vì bất cứ ai, không thay đổi được kim đồng hồ vẫn luôn chạy, chỉ có thể tự mình thay đổi chạy theo thời gian đang dần trôi đi. Cũng rất nhanh lưu lại dấu vết trong sinh mệnh, cũng rất chậm bị thời gian làm phai nhạt.

Lam Hi vừa mới đi từ cửa vào, hai tay xách hai bao lớn nhỏ, làm Noãn Noãn không ngờ, phần lớn đều là quần áo của trẻ nhỏ, Noãn Noãn vùi ở trên sofa, nhìn túi đồ lớn, "Mẹ, Đường Đường mới một tuổi, ngay cả quần áo của bé lúc năm tuổi mẹ cũng đã mua rồi, nhiều như vậy sao mặc hết ạ?"

"Không quan trọng, năm sau mẹ đem về, mẹ thấy đẹp liền mua, đứa bé lớn nhanh, con xem này cái quần nhỏ này đáng yêu quá."

Lam Hi lấy một cái quần nhỏ màu vàng đất đặt trên đầu gối, trên đó còn thêu hình vẽ con gấu nhỏ, thủ công tinh xảo cao cấp, nhìn là biết đồ xa xỉ dành cho trẻ em.

Buổi trưa vừa mới tan việc, Lãnh Thương đã gấp gáp trở về nhà ăn cơm, vừa vào cửa nhìn thấy túi đồ đầy đất, vừa cởi áo khoác vừa nói, "Ồ, hôm nay dì Lam thắng lợi trở về nha, Noãn Noãn không đi theo sao?"

Trừng anh, lúc nào cũng là dáng vẻ playboy, nói anh bao nhiêu lần vẻ mặt có thể nghiêm túc được một chút không, "Không đi, có đi cũng phải lôi kéo anh theo làm tài xế, hành hạ anh."

"Cầu xin, hành hạ, bảo bối!" Tay xoa mái tóc mềm mại của cô, mấy năm trước tóc còn chưa tới vai, bây giờ đã dài đến thắt lưng, chỉ là ngày hôm qua Noãn Noãn cầm cây kéo đứng ngoài cửa phòng của Lãnh Thương, bảo anh giúp cắt tóc, Lãnh Thương giật mình, không đồng ý, nói cắt ngắn sẽ không bồng bềnh, Noãn Noãn đánh anh một đấm, "Cút đi, làm như em chụp hình quảng cáo dầu gội vậy, anh giúp em cắt đến bả vai là được rồi…"

Sau đó, chính là dáng vẻ như lúc này, mái tóc ngang vai.

Noãn Noãn kéo anh ngồi ở bên cạnh mình, nhìn chằm chằm Lam Hi ngồi xếp bằng ở trên tấm thảm Ba Tư dày sắp xếp quần áo nhỏ, khuôn mặt cười nhạt, nhỏ giọng nói, "Có một chuyện muốn nhờ, không được nói không đồng ý."

Sững sờ, Lãnh Thương hơi nghiêng đầu nhìn vào trong mắt cô là sự thanh thuần lộ ra tia bất đắc dĩ, "Em đã nói là không cho phép rồi, anh còn dám cãi lại mệnh lệnh sao, sao hả, nói nghe một chút xem."

Đôi mắt cong lên cười như trăng khuyết, tỏa sáng như ngôi sao giữa bầu trời đêm, đầu tiến tới gần, tay nhỏ bé che miệng nhỏ giọng nói bên tai Lãnh Thương, nhưng nhìn đôi mắt phát sáng lúc nãy của Lãnh Thương, một tầng phức tạp khẽ lướt qua.

Sáng sớm năm mới, tia nắng ban mai ấm áp mà chói mắt, Noãn Noãn vươn lưng mỏi đứng trên ban công nhìn xuống, thấy Lãnh Thương đang ngẩng đầu ngoắc ngoắc ý bảo cô xuống.

"Mặt trời mọc lộn hướng rồi à, đại thiếu gia Lãnh lại kỳ tích thức dậy sớm?"

"Đi, đừng nói nhiều, nghe khẩu lệnh của anh thì di chuyển về phía sau." Dậy sớm là một chuyện rất thống khổ đó, đã đến năm mới anh lớn hơn một tuổi đương nhiên là muốn làm gương tốt rồi.

"Làm gì?" Thần bí không được bình thường.

Nghi ngờ nhìn anh nhưng cũng nghe lời quay người sang, ngay sau đó liền nghe Noãn Noãn kêu to một tiếng, Lam Hi đang chuẩn bị bữa sáng cũng bị chấn động chạy ra ngoài, "Lãnh Thương, anh thật là quá đáng, tại sao bây giờ mới cho em một con trắng tuyết."

Muốn hỏi ai là trắng tuyết? Chính là con chó Samoyed thuần chủng màu trắng, là quà tặng năm mới Lãnh Thương đưa cho Noãn Noãn, ngay từ lúc ở Cổ Thành đã biết cô thích chó, trong phòng làm việc cũng có một con Bạch Bạch, anh không muốn cô cô đơn một mình ở chỗ này, anh biết cô gái nhỏ sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi anh, trở về trong ngực của người đàn ông kia. Không xác định mình có thể sinh trưởng thành rễ cây bao sâu ở trong lòng cô, hay là chỉ là một lá khô vô ý rơi vào dưới đáy lòng, gió thổi qua liền không tồn tại trong tim cô, thậm chí ngay cả dấu vết xẹt ngang qua cũng không có, chỉ là không sao, chỉ cần bây giờ người ở bên cạnh cô là mình thì được rồi.

Lòng quá tham, muốn tóm lấy mọi thứ, quá muốn có được, thì định mệnh đã chỉ định không thuộc về mình.

Lam Hi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, dặn dò đôi câu bảo bọn họ vào rửa tay ăn cơm, lúc nhìn thấy con chó cũng vui vẻ đi tới trêu chọc mấy lần, còn ngồi xổm người xuống hỏi, "Tiểu Bạch Bạch, muốn ăn sáng cái gì hả!"

Trong nhà có phụ nữ thì bầu không khí càng thêm thân thiết, bây giờ mỗi khi long Lân nhìn thấy một nhà bốn người ngồi ở trên bàn ăn là ông cảm thấy hạnh phúc viên mãn nhất.

Có bạn đi theo, Noãn Noãn liền vứt Lãnh Thương sang một bên, cả ngày cô nhóc sẽ không rời khỏi chó con Tiểu Bạch, cuối cùng khi Long Lân muốn dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm, Noãn Noãn sẽ dẫn Tiểu Bạch theo bên người, Long Lân không ý kiến, dù gì con gái thích thì được rồi, Lãnh Thương không được quan tâm, kêu la nói không cho con chó cùng ngồi chung xe.

"Được rồi, vẫn chưa hết sao, không phải chỉ là dị ứng ư, hơn nữa Bạch Bạch không hề thích anh, nó cũng không muốn làm phiền anh." Ôm Bạch Bạch qua đổi vị trí, chó Samoyed vẫn không quên sủa mấy tiếng tỏ vẻ bất mãn với Lãnh Thương.

Sau buổi cơm tối, Noãn Noãn nói muốn ở yên tĩnh một mình, đi một mình vào lúc mặt trời lặn ở bờ Chao Phraya (sông ở Thái Lan), sóng biển đánh vào bờ đá tạo ra những âm thanh chấn động như ở trong lòng mình, lúc này một người một chó khoác lên ánh chiều tà màu vàng dạo bước dưới trời chiều, chợt nghĩ đến câu chuyện tình yêu ở nơi đây, mặt trời lặn Chao Phraya, người mà em yêu nhất, anh có thể cảm nhận được tiếng gào thét dưới đáy lòng của em không, thủ trưởng, em hối hận rồi, hối hận vì đã không sớm nói yêu anh, hối hận không ở bên cạnh anh không nũng nịu ôm anh thật nhiều, hối hận không ở bên cạnh anh lúc anh ngủ say để ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của anh…

Trong bầu trời đêm, pháo hoa như bông hoa vào mùa hè nở rộ thật xinh đẹp, nhiều vầng sáng khoe màu đua sắc ở trong mắt thành hồi tưởng đẹp nhất, ly trong tay bị người đàn ông nắm chặt khẽ run, bên ngoài là đám Cổ Thanh Dạ đang đốt pháo hoa, dưới lầu là âm thanh vui vẻ thét chói tai, bốn năm, mọi người vì hình bóng của Noãn Noãn mà thật cẩn thận sống trước mặt anh, Quan Lê Hiên và Vương Linh, Cổ Thanh Dạ và Bạch Diệu, cả đứng trẻ cũng đã sinh, Chiến Tả và An An, ai cũng không kết hôn, là không muốn anh tức cảnh sinh tình đau thương mà thôi, ý của bọn họ anh đều hiểu, dường như những người bạn thân nhất này chính là may mắn ba đời của anh.

Cháy hết tàn thuốc làm bỏng tới da trên ngón tay, tro thuốc màu xám bạc rớt xuống ly rượu đỏ trôi bập bềnh.

Cửa bị đẩy ra, vẻ mặt của Thiên Lý hưng phấn nói, "Thủ trưởng, tìm được, tìm được."

"Ừ, từ từ nói." Chiến Vân Không bình tĩnh, khác xa với Thiên Lý hốt hoảng hưng phấn xoay người đặt ly rượu lên bàn, cầm lấy tấm hình trong tay của Thiên Lý.

Đây là, đây là hình chụp vào 5 giờ trước, khi đó chính là hoàng hôn, cô cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt mình, vẫn xinh đẹp như trong trí nhớ, như ánh sáng mặt trời vào ngày xuân, tựa như sự ấm áp trong ngày hè cực nóng, tựa như lá phong trong ly rượu đỏ vào ngày thu, cũng giống như bông tuyết trong suốt vào ngày mùa đông…

Váy từng là thứ cô ghét, nói là mặc lên người hoạt động không thoải mái, bây giờ, công trong bức hình, váy dài màu trắng tới mắt cá chân, mái tóc dài đang phất phơ trong gió, làn váy bay theo cơn gió, cùng làm bạn với sông, tựa hoa sen mới nở, duyên dáng yêu kiều giống như trân châu chứa đầy cảnh xuân tươi đẹp, long lanh như cây anh túc trong đêm tối…

Cô trưởng thành, thành thục, càng xinh đẹp rồi, một tầng ưu thương, cô độc không nhìn thấy bao phủ sự sôi nổi hoạt bát của cô, đó là đang nhớ đến anh

sao?

Không phải chưa từng nghi ngờ Long Lân, không phải chưa từng phái người theo dõi Lam Hi, cẩn thận nghĩ đến, có một số việc mình bị cảm xúc không chế suy nghĩ, bỏ đi rất nhiều chỗ sơ hở, tại sao bốn năm nay bọn họ biết tất cả lại không cho mình tìm đến Noãn Noãn, rốt cuộc tai nạn xe bốn năm trước cô đã xảy ra chuyện gì? Long Lân làm tất cả giọt nước cũng không lọt, anh đã bị lừa suốt bốn năm, Noãn Noãn, bốn năm nay, tại sao em không trở lại bên cạnh anh? Phái người tìm hiểu tất cả người mà Long Lân từng tiếp xúc, bao gồm nhà của ông, cũng không có chút tin tức về Noãn Noãn, có phải nên trách mình quá tin tưởng Long Lân sẽ không lừa mình, ít gì anh cũng là con rể của ông, nhưng vẫn giống như con khỉ bị đùa giỡn suốt bốn năm, giống như câu nói của Mộ Thanh Nhi, "Con cho rằng trùm may túy ở Tam Giác Vàng là ai cũng có thể làm được? Không có chút đầu óc thì sao tránh thoát được kiểu truy xét ma quỷ của con?" Mẹ nói mình quá ngây thơ rồi, lần này anh thật sự công nhận.

"Bắt đầu chuẩn bị, thông báo tin tức, nói tôi đang nắm giữ tin tức của Tam Giác Vàng....."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123-1: Thời gian nhàn nhạt (Đại Kết Cục Thượng)

Edit: Tịnh Hảo

Ngày Tết âm lịch, sáu giờ sáng Lãnh Thương đã bị Lam Hi nhấc chăn lên kéo ra khỏi ổ, lái xe đi quán cafe nội thành gặp một người, Lãnh Thương lái xe vẫn còn ở trong mơ còn chưa hồi hồn như rơi vào sương mù, lắc qua lắc lại.

"Có sức sống chút được không, tỉnh… tỉnh!" Lam Hi vỗ bốp bốp lên gương mặt béo tròn của Lãnh Thương, đối với bà mà nói Lãnh Thương giống như con trai ruột, mấy năm nay, rất may mắn khi bên cạnh Long Lân có một người xuất sắc chăm sóc ông.

Anh đối với Noãn Noãn, còn tốt hơn cả anh trai ruột, ai cũng hiểu bọn họ không thể có gì cả, Lãnh Thương càng rõ nên cẩn thận duy trì tình anh em, đời này không chiếm đến cuối cùng là tốt nhất, cô đã định trước là thuộc về người đàn ông kia, có thể làm anh trai của cô đã rất thỏa mãn rồi.

Theo cuộc hẹn đi tới một quán cafe nhỏ có cảnh rất đẹp, chỗ sâu của hẻm nhỏ có thể tìm được một bãi đậu xe tốt, Lãnh Thương đều đã điên rồi, "Dì Lam, chúng ta đi gặp ai vậy, chọn địa điểm cũng quá biến thái rồi, may mà Lãnh Thiếu con lái xe tuyệt vời."

Oán trách, chủ yếu vẫn là do chưa tỉnh ngủ đã bị lôi ra ngoài, dù sao trong lòng cũng có chút bực bội, Lam Hi liếc anh một cái không lên tiếng.

Đảo mắt đã qua một năm, Thái Lan cũng dạt dào hơi thở mùa xuân, tràn đầy màu xanh lá, gió ấm ướt thổi qua đôi mắt buồn ngủ mơ màng của Lãnh Thương, toàn thân lạnh run, nhấc chân đuổi theo Lam Hi đã đi xa, "Dì Lam, dì chờ con với…"

Gọi hai ly trà chanh, không bao lâu thì nhân viên phục vụ đã bưng lên.

Ngồi xuống, người phụ nữ đối diện dọa Lãnh Thương khẽ run rẩy, có thể lập tức về nhà giấu Noãn Noãn đi không, anh là một người đàn ông nội tâm thâm trầm, cảm xúc không dễ dàng bị dao động, nhưng lúc này nhìn thấy mặt của Mộ Thanh Nhi vẫn kinh hãi một chút, người phụ nữ này không phải là người lợi hại bình thường, tìm đến chỗ này, bình thường không thích uống trà, tối hôm qua cùng mấy tổng giám đốc tập đoàn lớn tham gia cuộc họp thường niên đã uống mấy trận rượu, về nhà thì đã rạng sáng, thấy anh say khướt đỡ dậy không nổi, Noãn Noãn tức giận đá anh nằm bò ở trên bậc cầu thang, bây giờ lồng ngực anh thở một cái cũng cảm thấy đau muốn khóc.

Mắt của Mộ Thanh Nhi lấp lánh quét nhẹ qua lồng ngực của anh, khuấy ly Latte đậm đặc tinh khiết và thơm, mím môi cười, "Noãn Noãn chính là một đứa trẻ nghịch ngợm, Lãnh Thiếu chăm sóc con bé lâu như vậy, tôi cực kỳ biết ơn, cậu đừng lo lắng, hôm nay tôi tới không phải là dẫn con bé đi…"

"Vậy chuyến đi của Mộ tổng lần này không phải chỉ vì uống một ly Latte đơn giản như vậy chứ?"

Mộ Thanh Nhi nhìn Lam Hi, hai người nhìn nhau cười một tiếng, "Lãnh Thiếu đừng hiểu lầm, tôi hiểu tất cả tình hình của Noãn Noãn, nhưng tôi vẫn luôn trì hoãn chưa xuất hiện, cho tới ngày hôm nay, tôi cũng không vòng vo nữa, nói thẳng, tôi và Lam Hi cũng hy vọng Noãn Noãn trở về nhà với trạng thái khỏe mạnh, bởi vì… đây là nguyện vọng của con bé."

"Lãnh Thương, thật ra thì ngay từ lúc bốn năm trước, dì đã gọi điện cho Mộ Thanh Nhi, con là đứa bé hiểu chuyện, con nên hiểu một người mẹ nhớ nhung và lo lắng cho con của mình, thật xin lỗi, dì đã nói chuyện này ra, Long Lân đã biết, bây giờ chỉ có Noãn Noãn còn chưa biết."

"Cho nên, mỗi lần dì Lam đến Thái Lan, Chiến Vân Không cũng không phát hiện là do Mộ tổng ở sau lưng can thiệp?"

Tất cả hành tung của Lam Hi đều do anh tự mình phái người dọn dẹp sạch sẽ, ba năm trước Chiến vân Không cũng từng tìm đến điều tra, anh không sợ bị tra ra cái gì, bởi vì anh tin tưởng cách làm việc cấp dưới của mình.

"Ách..... Chắc là vậy, Thanh Nhi?" Mặc dù hai người không có nói tới, vốn dĩ bà hiểu Mộ Thanh Nhi, hễ bà ấy muốn làm việc gì mà không muốn người khác biết đến thì bà ấy sẽ làm đến một giọt nước cũng không lọt, cho dù có người thân nhất ở bên cạnh.

Nhìn xung quanh một vòng, trong khung cảnh của quán cà phê, ngoài cửa sổ tràn ngập hương xuân, thỉnh thoảng có vài chú chim hót bay ngang qua bầu trời, nơi này thật sự là một nơi dưỡng bệnh tốt, suy nghĩ một lát, trong trí nhớ, vào lúc tuần trăng mật đã tới Thái Lan một lần cùng với chồng, sau đó hai mươi mấy năm trôi qua, hôm nay là lần thứ hai bước đến khu vực nước ngoài này.

Lừa gạt mọi người, lừa gạt tất cả tai mắt của Chiến Vân Không, thật không phải là một nhiệm vụ đơn giản, năng lực làm việc của hai người Quan Lê Hiên và Cố Thanh Dạ ở bên cạnh anh đã đủ làm bà nhức đầu, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Chiến Vân Không cũng là con trai bà đau đớn đẻ ra, làm mẹ của Chiến Thần không phải là vô ích, tuy phiền toái một chút nhưng vẫn bị bà thành công tránh thoát Chiến Vân Không kín đáo theo dõi, về sau Chiến Vân Không cảm thấy Lam Hi không có manh mối gì mới buông tha.

Lần này mượn cớ ký hợp đồng mà thuận tiện đi thăm Lam Hi một lát, những năm qua Lam Hi đều gửi cho bà tấm hình, nhìn dáng vẻ Noãn Noãn ngủ dựa vào máy hô hấp để duy trì sự sống kia mấy năm, bà đau đớn hận không thể nằm ở đó, cô mới 20 tuổi còn cả thanh xuân sau này, lại còn có rất nhiều người chờ cô trở về.

Yêu thích đứa nhỏ này, là lần đầu tiên nhìn thấy cô, liền cho rằng cô chính là con dâu của nhà họ Chiến, tuy tuổi nhỏ nhưng tính tình gian xảo, nhưng chỉ là bề ngoài của cô, nội tâm của cô cực kỳ khéo léo, có thể là do muốn làm nghệ thuật, có đôi khi sẽ rất yên tĩnh, có khi sẽ giống như một kẻ điên, cô gái như thế rất hợp với cọc gỗ ở nhà mình, tung hoành ngang dọc thương trường 30 năm, quen biết bao nhiêu người, lời đồn gì đó truyền đến tai bà đều như gió thoảng mây bay, chỉ có mắt thấy thì bà mới thật sự tin.

Còn nhớ rõ, ở bệnh viện, cô cãi nhau với Tô Thanh, trước mắt là một cô gái nhỏ bị què chân, Mộ Thanh Nhi nhìn ra cô gái nhỏ là người chính nghĩa, nội tâm rộng lượng, tựa như thủy tinh sáng long lanh, ấm áp giống như tia nắng chiếu sáng, thông minh lanh lợi hợp với đứa con trai thứ hai vừa lạnh vừa cứng của mình kia, một người có trái tim vui vẻ, một cô gái ấm áp.

Khi cô cúi đầu xuống thẹn thùng, cô gái muốn thừa dịp người ta chưa chuẩn bị muốn chạy trốn, trong lòng bà tựa như một bức tranh xinh đẹp, trên khuôn mặt nhu thuận là màu đỏ thẹn thùng và quật cường, đều nói mối quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu là phức tạp khó chung sống nhất, nhưng bà lại rất vui vẻ, hai người con dâu xuất sắc đều thân thiết như thế, không tranh đoạt không lục đục với nhau, là người một nhà hòa thuận.

Ngày hôm trước, sau khi Lam Hi gọi điện thoại nói tin tức Noãn Noãn đã tỉnh lại, bà vui mừng đến một đêm không dám về nhà ngủ, chỉ sợ Chiến Vân Không phát hiện sơ hở gì, chỉ mấy tiếng trong một đêm đã sắp xếp xong xuôi tất cả.

Chuyện bà nhất định phải làm trước khi đi ngủ chính là cầu nguyện cho cô, bà cầu nguyện, ông trời ơi có thể đừng nhẫn tâm như thế, phù hộ Noãn Noãn vượt qua cửa ải, đừng hành hạ bọn nhỏ có được hay không…

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Hai tiếng sau tôi phải lên máy bay trở về Cổ Thành rồi, phiền Lãnh Thiếu giúp tôi đưa cái này cho Noãn Noãn, còn đây là phần của cậu."

Nhíu chặt lông mày, Lãnh Thương không hiểu Mộ Thanh Nhi vì nguyên nhân gì mà đầu tư vào tập đoàn Long thị, rốt cuộc bọn họ làm cái gì không phải bà không biết, chẳng lẽ cũng muốn đi lệch đường?

Đẩy hợp đồng ra, Lãnh Thương thả lỏng nhìn Mộ Thanh Nhi không rõ, "Mộ tổng, ngài đã xem xét kỹ chưa? Chúng tôi có bao nhiêu nguy hiểm không phải dì không biết, còn có con cháu ba đời có ý thức cách mạng nổi tiếng vang dội của nhà họ Chiến, xuất thân trong sạch, tôi không rõ mục đích gì làm vậy là gì?"

"Vì Noãn Noãn!" Mộ Thanh Nhi trả lời thẳng thắn, "Tuy nhà họ Chiến chúng tôi là quân môn thế gia, chắc chắn các người không xa lạ gì với thân phận của Chiến Vân Không, hôm nay tôi sát nhập vào Long Thị, chỉ muốn nói rõ một nguyên nhân."

"Là cái gì?" Lãnh Thương nhíu lông mày hỏi.

"Chúng ta là người một nhà, Long Lân và Lam Hi là cha mẹ ruột của Noãn Noãn, mà cậu chính là anh trai của Noãn Noãn…"

Nói tới chỗ này, Mộ Thanh Nhi khẽ nâng lông mày, cầm ly café lên nhấp một miếng, tròng mắt nửa híp chợt dừng lại, chợt hiểu dụng ý của Mộ Thanh Nhi, thì ra là thế, thì ra bà muốn mua lòng tin của nhà họ Long, Chiến Vân Không vẫn luôn lén điều tra chuyện trùm ma túy ở Tam Giác Vàng, nói vậy chắc đã nắm chắc chứng cứ trong tay, nhưng lại chậm trễ chưa có động tĩnh gì, đơn giản là do quan tâm đến mối quan hệ giữa Noãn Noãn và Long Lân, dù sao nói đến tình thân thì Long Lân vẫn là cha vợ của anh, phải nể mặt mũi.

Hôm nay Mộ Thanh Nhi sát nhập vào tập đoàn Long Thị, đó chính là phiếu bảo hành, nếu Chiến Vân Không thật sự muốn làm chuyện gì, cũng phải suy xét kỹ càng hậu quả và ảnh hưởng, tập đoàn của nhà họ Chiến và nhà họ Mộ có mối quan hệ rất rối rắm. May mà việc này chưa lộ ra ngoài ánh sáng, nếu không bây giờ Chiến Vân Không sẽ chịu áp lực đến như thế nào, bên ngoài đã sớm biết Tinh Tiểu Noãn có thân phận là con dâu của nhà họ Chiến, bốn năm qua chưa từng lộ mặt, cho dù là với thân phận thiên kim thị trưởng tham gia mấy bữa tiệc tùng, cũng chưa bao giờ xuất hiện, thời gian lâu dần mọi người đều nhao nhao suy đoán có phải con gái nhà họ Tinh có chuyện gì không, sao mấy năm rồi cũng chưa từng lộ mặt.

Tự mình tiễn Mộ Thanh Nhi lên máy bay, ngửa đầu, máy bay tư nhân của Mộ Thanh Nhi xuyên qua bầu trời màu xanh lam, tiếng gầm rú càng ngày càng xa kéo đám mây nhàn nhạt thành một cái đuôi, vẽ ra một hình cung xinh đẹp…

Trên đường trở về, Lam Hi nói muốn đến tiệm sách đi dạo, trợ lý Văn Văn thích đọc sách, sưu tầm sách cũng là sở thích lớn nhất của cô ấy, mỗi lần bà đi dạo một vòng ở tiệm sách nào đó, Văn Văn cũng sẽ đi theo bên mình, đã đi theo bên bà 8 năm rồi, bây giờ gần như một nửa kệ sách nhà của cô ấy đều là sách của Lam Hi tặng cho cô ấy.

Tới Thái Lan cũng đã mấy tháng rồi, tất cả công việc đều nằm cho Văn Văn chịu khổ, mỗi ngày Văn Văn xử lý chuyện của bà bận đến chân cũng sắp vắt lên cổ, sáng nay hơn năm giờ còn điện thoại nói với bà là đài truyền hình trong nước muốn làm một bài phỏng vấn về bà, thay mặt Lam Hi cô ấy từ chối, trừ báo cáo công việc ra, chủ yếu nhất chính là chúc tết, Văn Văn nói ngày hôm nay ký hợp đồng với Đường Đóa, dựa theo ý của cô ấy thì hợp đồng kéo dài vô thời hạn, còn có các vấn đề hợp đồng quảng cáo cũng đều xử lý tốt, có đôi khi hai người ở chung với nhau trong thời gian dài sẽ tự nhiên hiểu ý của nhau, cuối cùng Lam Hi trêu chọc nói chờ bà trở về nhất định sẽ cho cô ấy thời gian nghỉ phép để đi tuần trăng mật, nếu không bà thật sự sợ ngày nào đó chồng của của Văn Văn không nhịn được bắt cóc cô vợ đến một hòn đảo nhỏ hẻo lánh, không tìm thấy người, vậy thì bà sẽ bị tổn thất nhiều lắm đấy!

"Dì Lam, trợ lý Văn kết hôn rồi ạ, chuyện khi nào vậy, sao không nói một tiếng cho con biết để tặng quà ạ."

Bốn năm trước, khi điều tra tất cả người bên cạnh Lam Hi anh đều thuộc lòng, cho nên khi gặp mặt Lãnh Thương nói chuyện rất vui vẻ, rất quen thuộc, làm cho Văn Văn xấu hổ, cô ấy là người chuyên về kinh tế kiêm trợ lý của Lam Hi, gánh vác tất cả sinh hoạt ăn uống của Lam Hi và các công việc lớn nhỏ, ở trong ngành giải trí, lương một năm của người đại diện Lam Hi đã không còn là bí mật gì, có thể nghĩ là biết giá trị của Lam Hi càng cao hơn cả nữ minh tinh, thậm chí cấp Thiên Hậu cũng khó mà với tới, ý nghĩa thực sự chính là nữ hoàng đứng ở đỉnh núi cao nhất.

Giảm bớt máy điều hòa một chút, Lam Hi áp sát áo choàng trên người, "Bây giờ biết cũng không muộn, nói dì nghe thử xem muốn tặng quà gì cho Văn Văn chúng ta? Không đủ đáng giá thì dì là người đầu tiên từ chối giúp Văn Văn."

Chặc lưỡi, đây không phải là trả đũa ư, Văn Văn kết hôn tìm được một người có thể đi dùng đến cả đời, anh mừng thay cho cô ấy, chuyện không thể gượng ép nhất trên thế gian này chính là tình cảm, nhưng mà nói thật khi đó anh có chút cảm giác với Văn Văn, nhưng cũng chỉ là chợt lóe rồi biến mất mà thôi, lần đầu gặp mặt, Lãnh Thương đã bị cặp mắt sáng ngời của cô ấy hấp dẫn, nhìn sâu giống như trong lòng có âm thanh đang nói, chẳng qua là rất giống, cô ấy cũng không phải là cô.

"Để con suy nghĩ cẩn thận ạ… Biệt thự, xe hơi, có vẻ như trợ lý Văn không thích lắm, tranh chữ cổ thì quá mức nghiêm túc, nếu không thì con tặng một kệ sách cổ cộng thêm một kệ sách đầy sách, dì Lam, dì xem có ý kiến gì mới mẻ không?"

"Hừ, quá bình thường." Khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười, quay đầu nhìn về phái ánh sáng ấm áp ngoài cửa xe. Coi như anh có lòng, không quên Văn Văn thích nhất là sách, một kệ sách đầy sách cổ sẽ làm cho Văn Văn vui mừng đến rất lâu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123-2: Thời gian nhàn nhạt (Đại Kết Cục Thượng) (2)

Edit: Tịnh Hảo

Cho tới lúc giữa trưa, Noãn Noãn dưới sự giúp đỡ của quản gia Aly, đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, mặc tạp dề lên bắt đầu làm cơm tất niên, cô nghĩ năm nay là ngày tết đặc biệt nhất, không có cha Tinh, mẹ Tinh, không có thủ trưởng, mẹ chồng, vân vân… Có nhiều lúc nên học cách buông tay chịu đựng, chịu đựng bao nhiêu bão táp hung ác, sẽ thấy trời cao biển rộng ở nơi xa.

Buổi tối, khi Long Lân khi về nhà nhìn một bàn món ăn sợ ngây người, Lãnh Thương cười nói, nhìn hốc mắt của cha đỏ, Lam Hi cười dịu dàng lau đi giọt nước mắt ở khóe mắt của ông, đau lòng vỗ vỗ bả vai của ông, "Đã bao nhiêu tuổi rồi còn khóc nữa, xấu hổ không!"

Long Lân chỉ cười ngây ngô kéo Noãn Noãn ôm vào trong ngực, bàn tay xoa đầu của Noãn Noãn khàn khàn nói: "Đứa bé ngoan, cảm ơn con, đây là bữa cơm tất niên ngon nhất, vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất mà cha từng ăn…"

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, Noãn Noãn hiểu ra rất nhiều, chắc cuộc đời của cô không thể dùng từ bình thường để hình dung nhỉ, gặp được một người đàn ông đẹp trai, không giải thích được gả cho anh, sau đó xui xẻo hồ đồ yêu anh, sau đó nữa, tai nạn như mưa rơi ở trên người mình, chia ly rồi tái hợp, sinh ly tử biệt vừa bốn năm, mỗi ngày thấy mặt của anh hiện ra trên ti vi, tim sẽ đập rất nhanh, anh chín chắn hơn so với trước kia, thâm trầm, cũng càng bó buộc mình, làm sao mới có thể để anh đứng dưới ánh mặt trời lần nữa…

Rất nhiều người tới chúc tết, trong phòng khách đầy người, phần lớn đều là bạn làm ăn hợp tác qua lại với Long Lân, còn có nhóm người nước ngoài ở đại sứ quán Thái Lan rất lâu, làm Noãn Noãn giật mình khi gặp một siêu sao vô cùng khó gặp nào đó, Lãnh Thương nói cho dù những minh tinh kia nổi tiếng thế nào, thấy Long Lân cũng như là hồ ly thấy hổ, mặc kệ bọn họ lẫn lộn ở trong giới giải trí thế nào, suy cho cùng, Long Lân mới là cơm cha áo mẹ của họ.

Sự hiểu biết về người cha cũng chưa nhiều lắm, nhất là về chuyện làm ăn của ông, cô chỉ biết ông là trùm ma túy Tam Giác Vàng, làm cô nhắm mắt lại tiêu hóa hết bốn năm, đến bây giờ vẫn chưa thể chấp nhận được lắm, Lãnh Thương nói đừng nghe tin tức lời đồn ở ngoài, phải dùng tâm mà nhìn, bọn họ là nhà cung ứng trồng cây anh túc lớn nhất Đông Nam Á, nghiên cứu phát triển chế tạo là trách nhiệm của một người khác, Long Lân đứng đầu bảng danh sách truy nã của thế giới, đương nhiên là có người đứng sau lưng ra tay, nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Đứng ở trong vườn hoa, dưới chân là mặt cỏ thật dày làm cô khẽ lắc lư không đứng vững, nhớ lúc đó làm huấn luyện trị liệu không ít lần ngã nhào trên thảm cỏ này, lúc này, đôi mắt đen trong suốt được nhiều ánh sáng rực rỡ chiếu vào, bầu trời đêm, pháo hoa nở rộ, giống như cánh hoa rụng xuống mang

theo những tia lửa nhỏ xinh đẹp dưới ngọn đèn đầy sao.

Trên vai Noãn Noãn, trên người có thêm một chiếc áo khoác, "Buổi tối thời tiết lạnh, đừng để bị cảm." Ở trong mắt anh em, Lãnh Thương là một người cao cao tại thượng, là đại thiếu gia lạnh lùng cao ngạo không coi ai ra gì, phụ nữ của anh rất nhiều, anh thích dạo chơi nhân gian, chỉ cần phụ nữ từng ngủ qua một đêm thì không có lý do tiếp tục nữa, không quấn quít làm phiền dây dưa anh, sau này mọi người chỉ là bạn bè, nhưng mà, nếu như không biết trời cao đất rộng, cho rằng từng ngủ là có thể trèo lên giường Lãnh Thương làm phu nhân, vậy thì… sống chết còn chưa biết đâu! Làm tổn thương biết bao con tim của thiếu nữ, không hề đếm xuể.

Bốn năm trước, anh lấy lý do khảo sát công việc trở về Cổ Thành, bước lên mảnh đất này lần nữa, trí nhớ của anh chính là cảnh tượng đẫm máu khủng bố vào ban đêm, mẹ bị người giết hại, máu tươi khắp phòng nhuộm đỏ toàn thân anh, ánh mắt của anh, đứng giữa vũng máu vậy mà không hề khóc…

Long Lân đã sớm coi trọng Cầu Đại, ngành giáo dục là một trong những hạng mục mà anh rất muốn đầu tư trước đó, nếu như không phải bị Long Lân dẫn tới Thái Lan, nếu như cha mẹ vẫn chưa rời khỏi mình, cuộc đời của anh sẽ rất bình dị, tốt nghiệp Cầu Đại, tìm một công việc tốt, sau đó lấy vợ sinh con, bức tranh cuộc đời không phải rất yên bình sao.

Noãn Noãn cười nhạo một tiếng, buộc chặt áo khoác ngoài bao lấy, toàn thân vùi vào trong cổ áo, chỉ lộ ra hai đôi mắt tròn vo đen như mực, "Lãnh đại thiếu thật là càng ngày càng biết quan tâm chăm sóc người khác đấy!"

"Nhóc con cười nhạo anh trước đó là một người rất kém cỏi sao?"

"Không dám!" Vội khoát tay, ý bảo mình thật sự không nghĩ như thế, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại lúc quen biết anh, thái độ của anh đối với phụ nữ bên cạnh, cô mắng anh là lọn giống, chỉ là người đực không biết thương yêu.

Tay trái khoác lên bả vai gầy yếu của cô, tay phải đặt trong túi áo lên, khóe miệng co quắp, hầm hừ, "Em không dám, thì sẽ không có người dám đánh anh mắng anh rồi, anh nói em này, đường đường là thiên kim thị trưởng, đại tiểu thư của Long thị, là cô dâu nhỏ quý báu của nhà họ Chiến, sao không có chút thục nữ vậy, anh bực bội rồi, sao thủ trưởng Chiến chịu được tính dã man của em vậy, em nói thử xem…"

Lãnh Thương đáng ghét tăng lực trên bả vai của Noãn Noãn, Noãn Noãn nghiêng đầu liếc anh, "Ở trong mắt mọi người em chính là hình ảnh này đấy, không quá chói lọi, nói thế nào đi nữa em cũng là một quân tẩu không phải sao, anh không thể trái lương tâm khen ngợi em cũng được, đều nói Lãnh Thương lạnh lùng đối với phụ nữ, quả thật như thế."

"Ôi, cô nhóc, em còn có lương tâm không, là ai vào lúc em nguy hiểm nhất liều chết cứu em ra ngoài hả, là ai bốn năm nay mỗi ngày hầu hạ nói chuyện trời đất ở bên giường với em hả, nói cho em biết tin mới nhất trong và ngoài nước…"

Lại tới, Noãn Noãn bất đắc dĩ hét lớn một tiếng, "Dừng! Anh là đại ân nhân của em, cả đời này em sẽ không quên, nhưng anh có biết anh cũng rất phiền không, anh là người dong dài nhất mà em từng quen biết."

Miệng mở lớn thành hình chữ O, khó khăn nuốt nước miếng một cái, mẹ nó, có bao nhiêu thiếu nữ muốn Lãnh đại thiếu anh nói chuyện không ngừng, vậy mà cô ghét bỏ anh.

Ho khan hai tiếng điều chỉnh cảm xúc một chút, nghiêm mặt nói, "Cô gái nhỏ, có bao nhiêu thiếu nữ chờ mong muốn lên giường của anh trai em, em nói anh như vậy, làm sao tương lai anh có thể tìm cho em một chị dâu tốt được chứ."

Nhíu mày, Noãn Noãn nhìn dáng vẻ giả bộ đứng đắn của anh, không nhịn được cười ha ha, "Ha ha, anh muốn lập gia đình? Đây là chuyện lớn đấy, anh kết hôn chính là hạnh phúc của các cô gái!"

"Anh kết hôn, có liên quan gì đến các cô gái?" Lãnh Thương không rõ.

"Bởi vì..... Anh kết hôn, rốt cuộc có thể an phận một chút, tốt nhất là tìm một chị dâu có thể quản thúc anh ngoan ngoãn, thật không tệ, anh hiểu đạo lý vỏ quýt dày có móng tay nhọn không."

Đúng lúc này, bầu trời đầy pháo hoa rực rỡ, Lãnh Thương cong khóe môi, cánh tay nắm chặt, ôm lấy Noãn Noãn ở trong ngực mình, cười không nói gì nữa, nghiêng đầu nhìn gương mặt ngước lên trời, được pháo hoa lóe sáng, cả đời này anh gặp được người con gái tên Tinh Tiểu Noãn, rất may mắn, cô là em gái mà anh yêu thương nhất, mãi mãi vẫn vậy.

Cảm ơn Tử Thần không mang cô rời khỏi thế giới này, cảm ơn cô được sống lại lần thứ hai, cảm ơn mọi người bên cạnh cô chăm sóc, quan tâm, và không bỏ rơi cô… Cảm ơn tất cả, cảm ơn Lam Hi, mười tháng cực khổ mang thai, bước một bước vào quỷ môn quan, suýt chút nữa bà vứt bỏ nửa cái mạng chỉ để lại cuộc sống mới cho cô, cho dù là vì nguyên nhân gì dẫn đến bọn họ chia ly hai mươi năm, cô cũng không trách bà, có ai mà không lầm lỗi, ai cũng không phải là thánh nhân, trong năm tháng tươi trẻ bà mang thai, bị gian khó tôi luyện hai mươi năm, tóc của bà đã nhuộm bạc, năm tháng làm mất đi tuổi trẻ của bà, bà đã sớm sống trong những ngày tháng ăn năn, mười hai năm tâm hồn và nỗi nhớ hành hạ đã đủ rồi, bây giờ Noãn Noãn hy vọng nhất chính là bà có thể khỏe mạnh, hạnh phúc từ đây cho tới sau này.

Gối đầu lên vai của Lãnh Thương, hít sâu mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh xen lẫn mùi gió lạnh hiu quạnh, mùi nước hoa nhàn nhạt không thể nghe thấy thổi qua chóp mũi cô, nháy mắt, thời gian như con cá nhỏ bơi qua phần trống bốn năm, bốn năm nay, mỗi ngày Lãnh Thương đều ngồi ở bên giường mình nói chuyện cô đều nghe rõ từng câu từng chữ, nhưng lại không nhớ rõ bao nhiêu, cười, than thở, mình đối với anh không được tốt lắm, cũng không biết sau này còn có cơ hội bù đắp không, tay nhỏ bé bò vào bên áo khoác của anh, xoa nhẹ lên eo của anh, nhẹ nhàng xoa, "Anh, thật xin lỗi, hôm qua em đá có nặng không, có ảnh hưởng đến hoạt động gì không?" Noãn Noãn có ngụ ý, khuôn mặt nhỏ nhắn không biết ngại, nhưng mặt đỏ là do trời lạnh, nhìn sống lưng, lông tơ Lãnh Thương chợt dựng đứng, nhóc con kia quan tâm cái gì? Biết không có chuyện gì tốt mà!

"Ách..... Em gái chỉ phương diện nào vậy?" Biết rõ còn hỏi, Lãnh Thương sững sờ, tối qua, một đá kia làm anh suýt chút nữa tắt thở, lực chân của nhóc con rất tốt đấy, vị trí cũng rất gian xảo, ngang hông tê rần cả người té trên thang lầu, trước ngực thiếu điều muốn vỡ nát, sáng nay mặc quần áo, trong lúc vô tình nhìn thấy, hai dấu màu đỏ tím, nhìn thấy mà phát hoảng, nhắc tới hoạt động gì đó có được hay không, phải thử mới biết đấy.

"Anh giả bộ à, cố giả bộ đi, có vẻ ngày hôm qua em còn giúp anh xử lý một vị tự xưng là công chúa gì đó, ôi trời, dáng vẻ như shit trâu, coi em như người hầu, bảo em pha cà phê cho cô ta, còn muốn cà phê phân chồn gì đó, mẹ kiếp, tính tình hung bạo của bổn cô nương liền trỗi dậy, bà nó, không ngờ lại giả bộ thành quý tộc hoàng gia đấy, anh, anh đoán xem sau đó em làm gì cô công chúa đó?"

Công chúa? Lãnh Thương không hiểu nhíu chặt lông mày nhìn Noãn Noãn, anh nhớ phụ nữ ở cùng với anh không có ai là công chúa, ai là công chúa nhỉ? Lãnh Thương kết giao với phụ nữ có nguyên tắc, điều thứ nhất chính là tuyệt đối không chạm vào bất kỳ hoàng thân quốc thích của quốc gia nào.

"Anh trai à, anh không biết công chúa nào hả, vậy em miêu tả cho anh nghe."

Không biết? Noãn Noãn cau mày, tay nhỏ bé không kiềm chế được dùng sức nhéo một cái lên eo cứng rắn của Lãnh Thương, "Vậy cô ta là ai? Cô ta trực tiếp lái xe xông tới, đụng hư tất cả hàng rào của chúng ta, chú Mộc sợ đến mức muốn báo cảnh sát, đây là làm gì hả, em còn tưởng rằng là hắc bang nào đến ăn cướp, ôi chao, dáng vẻ hung hăng chết người này, anh biết cô ta gọi em là gì không?" Noãn Noãn càng nói càng tức, Lãnh Thương nghe càng thêm vô tội lắc đầu, "Cô ta gọi em, là con nhân viên phục vụ béo ú, em thừa nhận bốn năm nay nằm ở trên giường em hơi béo, thật không có văn hóa, còn có quan trọng chính là, cô ta mở miệng đã gọi anh là cha đứa nhỏ, nói nghe xem, anh giải thích hàm ý "cha" này như thế nào?"

"Cái gì?" Lãnh Thương hét lớn một tiếng, anh đường đường là Lãnh thiếu thích sạch sẽ ở trên giường, trước giờ chưa để lại bất cứ cái gì trong người phụ nữ khác, cho nên tuyệt đối không có khả năng làm cha, mẹ nó, ai chụp mũ cho anh vậy? Muốn chết à!

Noãn Noãn hoảng sợ, đè cánh tay của anh xuống, nói: "Anh nói nhỏ một chút, chuyện này trong nhà trừ em ra thì bây giờ còn chưa có ai biết, nói thật em thấy cô công chúa này điên rồi, cũng không giống đồ ăn của anh, sao cô ta lại gọi anh là "cha đứa nhỏ" vậy?"

"Cô ta, em giấu người ở đâu rồi?" Hiểu nhóc con nếu cô nói như vậy chắc chắn cô đã làm người ta chuyện gì đó, không làm những chuyện không nắm chắc, cách làm việc giống hệt Long Lân.

Cẩn thận nhìn xung quanh xem có người nhìn bọn họ không, sau đó kéo Lãnh Thương bước nhanh xuyên qua vườn hoa, quẹo trái quẹo phải lại quẹo trái, cuối cùng đứng trước một căn phòng nhỏ bình thường, phòng này còn nhỏ hơn ổ chó của Tuyết Bạch Bạch.

Tuyết Bạch Bạch dán chặt bên chân của Noãn Noãn, lè lưỡi, ánh mắt phát sáng dưới trời đêm nhìn chằm chằm cánh cửa gỗ tối đen như mực, Lãnh Thương hạ thấp giọng hỏi, "Em nhốt người ở chỗ này?"

"Anh có ý kiến? Đừng nói với em là anh đau lòng đấy, chúng ta mau đi vào thẩm vấn đi."

"Tại sao là cô?" Đây là câu đầu tiên Lãnh Thương nhìn thấy cô gái, muốn nói cô ta chính là công chúa, chẳng qua là một công chúa tính tình cáu kỉnh mà thôi, là con gái út của quốc vương Tô Đan.

"Tại sao không thể là tôi, anh ăn sạch sành sanh muốn ăn quỵt sao, nghĩ hay lắm, tôi mang thai, anh xem rồi xử lý đi."

Tô Diệp Tử, công chúa thứ ba của vương quốc Tô Đan, cũng là người trước đó không lâu bị quốc vương bí mật phế tên, chỉ có mấy vị đại thần quan trọng nội bộ biết chuyện này, đương nhiên bao gồm Lãnh Thương.

Liếc mắt, muốn hộc máu kích động, "Cô có bệnh à, cô và Tô Thần Tử gài trên đầu tôi, nói đi, rốt cuộc cô muốn gì?"

Tô Diệp Tử mất hứng cong miệng lên, "Đừng nhắc tới tên khốn kiếp phụ bạc đó, tôi muốn ở lại chỗ của anh sinh đứa bé ra…"

"Không được!" Không đợi Tô Diệp Tử nói dứt lời, Noãn Noãn đã ngắt lời của cô ta, "Chuyện đó, ách… tiểu thư, cô không thể ở nơi này."

"Tại sao?" Tô Diệp Tử trợn to hai mắt, bất mãn nhìn Noãn Noãn mang theo cảm xúc thù địch rõ ràng, cô ta khó có thể quên cảnh tượng buổi sáng bị nhóc con đáng chết hung hăng ném vào trong phòng tối này như thế nào, có thể dùng từ ném để hình dung, nếu không phải mặt đất có cái đệm dày và xốp, cô ta thật sự sợ ngã mất đứa bé. Nhưng mà, Noãn Noãn cảm thấy chuyện này không có gì, sớm tinh mơ có cô công chúa tên là Tô Diệp Tử gì đấy, lái Maybach trực tiếp xông vào, còn khoa tay múa chân với cô muốn ăn cái này muốn uống cái kia, còn mở miệng rêu rao mình mang thai, nếu không bán tín bán nghi phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, cô sẽ không kêu người để cái nệm xốp dày đâu.

"Bởi vì, nhà chúng tôi không phải là nhà trọ cô muốn tới thì tới, muốn ở thì ở, công chúa đại nhân."

"Cô… cô trả thù tôi, cô hâm mộ tôi, cô là tiểu tam không biết xấu hổ, cô hầu gái đê tiện…"

"Đủ rồi, Tô Diệp Tử, cô có còn muốn bình an vô sự sinh đứa con ra không?" Lãnh Thương đột nhiên hét lớn một tiếng, hai cô gái sợ đến sững sờ, tức giận quá đấy.

"Muốn." Tô Diệp Tử ngoan ngoãn trả lời nói, cô ta giống như lập tức biến thành người khác vậy, mềm mại giống như nước róc rách trong hồ, ánh sáng của bản tính làm mẹ chiếu khắp căn phòng chưa tới 10 mét vuông.

"Ồ." Than nhẹ một tiếng, Lãnh Thương ngồi xổm người xuống, xuyên qua ánh đèn chiếu ngoài cửa sổ, anh vén sợi tóc rủ xuống qua sau tai cô ta, Lãnh

Thương là người đàn ông có tâm tư tinh tế, từ lúc tiến vào phòng đã quan sát hoàn cảnh bên trong phòng, thầm cười, nhóc con tốt bụng này, ngoài miệng nói hận nghiến răng nghiến lợi, lại suy nghĩ chu đáo, cũng không để Tô Diệp Tử đói hay đông lạnh, đồ ăn đồ dùng đầy đủ mọi thứ, còn có bánh ngọt cô thích nhất, này là bánh ngọt số lượng có hạn của dì Lam tự mình làm, nói là số lượng có hạn bởi vì mỗi lần làm không nhiều, chỉ sợ Noãn Noãn tham ăn, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.

Tô Diệp Tử cũng không xem mình là người ngoài, toàn bộ miếng bánh ngọt ăn hết hai phần ba, áo len phía sau trên người là trang phục cao cấp nào đó mà Noãn Noãn vừa mới đưa cho.

"Sao cô chạy ra ngoài được, vệ sĩ cấp dưới của Tô Thần đều là cao thủ trong cao thủ, cô muốn vùi tôi vào chuyện bất nghĩa?"

"Cha đứa nhỏ, toàn bộ tính mạng của tôi đặt ở trên người anh, anh phải chịu trách nhiệm với tôi, Tô Thần là đồ vô tích sự gì chứ, bản tiểu thư không biết." Dáng vẻ chết không thức nhận tức chết người ta, Lãnh Thương tức giận giúp cô ta buộc áo lại, sau đó ôm cô ta ra ngoài.

"Noãn Noãn đi lái xe, chúng ta đi từ cửa sau, mau."

Ở Thái Lan, Lãnh Thương có rất nhiều chỗ ở, nhưng đa số anh đều ở biệt thự, ba người đi vào khu biệt thự có cảnh u tối, vào trong nhà, Diệp Tử có chút sợ hãi dò xét từ trong ra ngoài. Biết Lãnh Thương có tiền, cuộc sống tốt hơn mong chờ, là một người đàn ông biết hưởng thụ cuộc sống, không nghĩ tới sẽ xây một căn biệt thự nhỏ xinh đẹp thế này, xung quanh được bao trùm bởi màu xanh của cây tùng, xung quanh nhà màu trắng, căn nhà màu trắng theo phong cách châu Âu độc nhất ở đây, hiện ra vẻ vô cùng đặc biệt.

"Trong khoảng thời gian này, cô ở nơi này trước, yên tâm, tạm thời Tô Thần không tìm được chỗ này, đồ ăn vật dụng trong nhà đều có, cô nghỉ ngơi đi, chúng tôi đi trước." Lãnh Thương muốn mau chóng rời đi, cô gái này không phải là người dễ trêu, túm chặt cổ tay của Noãn Noãn vừa muốn bỏ chạy, bị Diệp Tử đi trước một bước ngăn trước cửa, vươn hai tay chặn đường đi của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123-3: Thời gian nhàn nhạt (Đại Kết Cục Thượng) (3)

Edit: Tịnh Hảo

"Đứng lại, tôi nói các người có thể rời đi sao, căn nhà lớn như vậy tôi ở một mình có bao nhiêu sợ hãi hả, hai người chỉ có thể đi một người, còn lại thì ở lại với tôi."

Cau mày, Lãnh Thương không vui nhíu mày, từ nhỏ, nàng công chúa này chính là hòn ngọc quý trên tay của mọi người, không nỡ phạt, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong lòng bàn tay sợ hỏng, nói gió thì có mưa, xứng danh với lá ngọc cành vàng, Lãnh Thương và mấy người họ cùng nhau lớn lên, càng thêm rõ tính tình cáu kỉnh của cô ta, nhưng khác với Noãn Noãn dã man gian xảo, cô ta còn ngang tàng hơn, Diệp Tử là cô gái thích chơi đùa người khác nếu có ai không chịu nghe lời, hơn nữa cũng tồn tại tính thiện lương.

"Tô Diệp Tử, đừng tưởng rằng cô mang thai chính là Vương Mẫu nương nương, hôm nay cô muốn ở thì ở, không ở thì cút xéo, chúng tôi không rảnh điên với cô!" Anh không chút nương tình chiều theo cô, để Noãn Noãn ở lại, chính là đặt hai quả bom hẹn giờ ở chính nhà của mình.

"Cô ta là gì của anh, anh mới nhận tình nhân nhỏ mới à? Có thể đấy, đã tiến vào nhà họ Long rồi, sẽ không phải làm người ta… lớn rồi chứ." Nói xong, con ngươi Diệp Tử không có ý tốt lướt qua bụng nhỏ bằng phẳng của Noãn Noãn.

Phụ nữ của Lãnh Thương, không thể nào dẫn về nhà, đừng nói chi là ở nhà họ Long, đây là phải có thân phận gì đó, Tô Diệp Tử rất tò mò và ghét Noãn Noãn, dù sao lần đầu tiên gặp mặt bọn họ không có ấn tượng tốt với nhau, cô là người đầu tiên dám nhốt mình, nhốt cả một ngày, nhưng mà đối xử cũng không tệ lắm, cô ta không thiếu ăn uống.

"Đừng nói bậy, đây là em gái của tôi." Nhìn ánh mắt không tốt của Tô Diệp Tử, Lãnh Thương liền sợ, di chứng khi còn bé bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn đấy.

"Em ở lại, anh về nhà đi, nói với mẹ một tiếng, nói mẹ biết sáng sớm mai em sẽ về nhà."

Noãn Noãn kéo Lãnh Thương, hạ thấp giọng ghé vào lỗ tai anh nói.

"Không được." Lãnh Thương bác bỏ.

Tô Diệp Tử sững sờ, cô ta không ngờ cô gái này có thể nói câu muốn ở lại, cô ta không sao cả, chỉ cần có người ở lại thì là ai cũng được, đôi mắt sáng trong thấu đáo đảo quanh, nhân cơ hội này biết chút chuyện về cô cũng được đấy, em gái? Lãnh Thương có cô em gái xinh đẹp, dễ thương khi nào thế?

"Vậy cô ấy đi, anh có thể đi rồi." Tô Diệp Tử bắt đầu đuổi người đi, nhìn dáng vẻ lạnh nhạt lại không tầm thường của Noãn Noãn, tuy ánh mắt sạch sẽ như mây trắng, nhưng thật giống như trải qua sóng gió bão táp, trưởng thành chững chạc không phù hợp với tuổi của cô, bỗng nhiên lòng hiếu kỳ trỗi

dậy, nói thật, cô đối với mình cũng không xấu.

Cứ như vậy, Lãnh Thương bị người vô tình đẩy đi ra, nói nhiều vô ích, Noãn Noãn quyết tâm muốn ở lại anh cũng không thể ép buộc được nữa, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, nghỉ ngơi sớm một chút, sáng ngày mai anh kiểm tra đột xuất… diendanleeequydooonnn~~~

Tô Diệp Tử chưa từng thấy Lãnh Thương dài dòng như vậy, nói anh có phải là người ba hoa không, kêu anh mau cút đi.

Trên TV đang chiếu buổi tiệc Tết, nhớ khi còn bé thích nhất là đến Tết, có quần áo mới để mặc, có đồ ăn ngon để ăn, vui vẻ nhất chính là có nhiều tiền lì xì, nhìn pháo hoa bay đầy trời, tiếng pháo đinh tai nhức óc mang theo tiếng thét chói tai của bọn nhỏ, Noãn Noãn cảm thấy khi đó là ngày tháng vui vẻ nhất.

Hiện tại, trưởng thành, cô hai mươi ba tuổi rồi, khoảng trống bốn năm cô phải vẽ thế nào mới bổ sung được, cô đã lỡ mất phong cảnh, lúc này ở Cổ Thành anh có khỏe không, thủ trưởng, nếu như em xuất hiện ở bên cạnh anh lần nữa, anh còn ôm chặt em vào ngực không?

Diệp Tử tắm xong, đi xuống từ trên lầu, vừa lau tóc vừa đến ngồi xuống bên người Noãn Noãn, nhìn dáng vẻ cô xem TV chăm chú đến ngẩn người, phí một tiếng nở nụ cười.

"Cô thật sự là em gái của Lãnh Thương?"

"Hả? Cái gì?" Noãn Noãn không nghe rõ câu nói của Diệp nên hỏi ngược lại, tiện tay bưng một ly sữa tươi cô vừa mới pha xong, "Uống đi, giúp ngủ ngon, xem đôi mắt của cô đi, chắn là gần đây không ngủ ngon giấc phải không."

Tay dừng lại, Diệp Tử sững sờ, không quen người khác quan tâm, hai mươi mấy năm đã quen cơm tới há mồm, áo tới chỉ duỗi tay, cô ta là công chúa, cô ta cao quý, phục vụ cô ta là lẽ thường tình, là chuyện đương nhiên, đối với ly sữa nóng này của Noãn Noãn, cô ta cũng không cảm thấy có quá nhiều cảm kích, nhận lấy ngay cả một câu cảm ơn cũng không có, uống ừng ực hết sạch.

"Còn muốn uống sao? Tôi rót cho cô một ly." Không có mang thai nhưng cũng từng nghe qua, phụ nữ có thai rất dễ đói, nhất là vào buổi tối khẩu vị vô cùng quái dị, đồ ăn lúc trước ghét, không thích thì bây giờ có thể trở thành món muốn ăn.

"Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, rốt cuộc cô là ai? Em gái của Lãnh Thương, tôi không tin, trừ khi… là em gái trên giường." Lại nữa rồi, chẳng lẽ Lãnh Thương thật sự là lợn giống, trừ chuyện kia thì không thể làm chuyện khác sao, Noãn Noãn liếc xéo cô ta.

"Công chúa đại nhân, hình như cô rất hứng thú với phụ nữ trên giường của anh trai tôi hả, sao hả, không phải cô thích anh ấy chứ?" Nói không hiếu kỳ mới là lạ, Noãn Noãn rất hứng thú với Tô Diệp Tử gì đó, cho nên đồng ý ở lại với cô ta, thật lo lắng cô ta nhảo gây ra chuyện gì, năm mới sẽ không may.

Diệp Tử ho khan hai tiếng, đỡ lồng ngực, "Nói bậy, cô thông minh như vậy chẳng lẽ không nhìn ra sao, hơn nữa cô cũng rất ngang ngược, gan dạ sáng suốt coi như không nhỏ… Thôi bỏ đi, thấy cô ở lại với tôi đêm nay nên tôi tha thứ cho cô."

Vạch đen đầy trán, công chúa này thật là đại nhân rộng lượng đấy, "Tạ ơn công chúa không giết!"

"Ha ha, cô thật thú vị, tên là gì hả? Tôi nghe Lãnh Thương gọi cô là Noãn Noãn, tên ở nhà của cô à?" Không thể không nói, trong phim truyền hình diễn các loại công chúa cách cách gì đó, đứa nhỏ sống trong hoàng cung tính tình rất kỳ lạ, có lối suy nghĩ hung hãn, trước một giây vẻ mặt còn cứng ngắc, sau một giây thì tươi cười.

"Tinh Tiểu Noãn, tên thật." Trên trực giác, Noãn Noãn cũng không ghét cô ta, thuận miệng trả lời nói.

"À —— cô chính là Tinh Tiểu Noãn? Là họa sĩ Tinh Tiểu Noãn sao?" Diệp Tử đột nhiên kêu to, hai tay ném khăn lau mặt xuống ôm vai của Noãn Noãn, lắc lắc làm cô sắp ói ra, sau khi xảy ra tai nạn xe, đầu của cô bị thương quá nghiêm trọng, vốn không chịu được rung lắc mạnh.

"Ách..... công chúa, buông tay..... Mau buông tay đừng lắc nữa, tôi sắp bị cô lắc đến chết rồi."

Diệp Tử vội vàng buông tay giúp cô sửa sang quần áo bị mình làm loạn, xin lỗi cười ha ha, "Ngại quá, tôi kích động quá, cô không sao chứ?"

'Khụ khụ khụ ——' đau đầu quá, mắt choáng váng nở đầy sao, hít thật sâu vài hơi, khoát khoát tay, "Tôi không sao, còn sống, công chúa, sức của cô quá lớn rồi đấy."

Diệp Tử không được tự nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng, xoa xoa tay, xê dịch cái mông đến gần Noãn Noãn, muốn nhìn cô một chút, nhìn qua cô nhóc này nhỏ hơn mình, bề ngoài không hề mỏng manh, sao lắc hai cái lại giống như lá cây lung lay sắp rớt, hay là sức của mình quá lớn, nghĩ đến đây không khỏi cúi đầu nhìn cánh tay trắng của mình. Khéo léo, trắng như ngọc, người khác nhìn vào cũng không giống là nữ hán tử mà.

Noãn Noãn khẽ cười, vỗ vỗ đầu vai của cô ta, "Công chúa biết… tên của tôi sao?" Lúc nghe cô nói tên lại kích động hưng phấn đúng là dọa cô rồi. Không ngờ rất nhiều năm rồi mình vẫn rất nổi tiếng.

Diệp Tử vừa nghe cô thừa nhận, càng thêm vui mừng, nắm lấy tay của cô nhìn giống như đào được đồ cổ, tỉ mỉ nghiên cứu đến một lỗ chân lông cũng không tha, Noãn Noãn bị sợ đến ngây người hồi lâu, cô ta muốn làm gì thế, không phải muốn ăn tay của mình chứ.

Sau đó, Noãn Noãn mới biết, thì ra là Diệp Tử là sinh viên tài giỏi tốt nghiệp học viện trung tâm thiết kế nghệ thuật nước M, tuy học chuyên ngành thiết kế nhưng rất đam mê tranh sơn dầu, cô ta thích tranh của Tinh Tiểu Noãn đã từ rất lâu, có duyên lại nội hàm sống động cũng không khoa trương, xem

tranh của cô giống như đang đọc một câu chuyện rất dài, thường sẽ là phiền muộn, đau khổ, ưu sầu, giống như mình chính là người trong bức tranh kia…

Gần thời gian mười năm, Diệp Tử bôn ba các nơi trên thế giới, lưu luyến đi tới đi lui các triển lãm tranh của các danh họa nổi tiếng, tham gia bán đấu giá triển lãm tranh, chính là muốn nhìn thấy tất cả tác phẩm của Tinh Tiểu Noãn, cho đến bốn năm trước cô ta đột nhiên phát hiện, giai đoạn sau bức tranh của cô đều là những bức tranh nhỏ, hơn nữa nhìn kỹ toàn bộ là một câu chuyện hoàn chỉnh, là câu chuyện tình yêu của một cô gái.

Đêm đó, Tô Diệp Tử và Noãn Noãn bỗng chốc như chị em gái sinh đôi rất thân thiết, Diệp Tử ôm Noãn Noãn, hai người nằm trên giường lớn trong căn phòng ngủ lớn xa hoa, cô ta không ngừng bảo Noãn Noãn kể câu chuyện của cô, hỏi rất nhiều câu hỏi, mãi đến khi Noãn Noãn thật sự buồn ngủ không mở miệng nổi ngủ thiếp đi, Diệp Tử mới nhẹ nhàng đắp chăn cho Noãn Noãn, rồi tìm trong túi áo lấy một điếu thuốc ra, châm thuốc, mạnh mẽ hút một cái.

Sáng sớm ngày hôm sau, Noãn Noãn trên giường nhắm mắt lại, duỗi lưng mỏi ra, cũng không nhớ rõ là nghe nói ở đâu trước khi rời giường giãn gân cốt ra hai phút có thể giảm béo.

Trước kia, thủ trưởng nói ngủ sớm, thức dậy sớm sẽ khỏe mạnh hơn, duỗi lưng gì đó ở trên giường đều là lấy cớ ngủ nướng mà thôi, mỗi lần như vậy, Noãn Noãn sẽ tức giận nhảy lên lưng thủ trưởng, ghìm chặt cổ của anh ăn vạ, cuối cùng xương cốt của mình bị ăn đến không còn mảnh xương vụn…

Mơ mơ màng màng đánh răng rửa mặt xong, khoác một cái áo thật dầy, hà hơi, người còn chưa đi đến dưới lầu, đã nghe thấy tiếng gây gổ.

"Cút ngay, bằng không tôi lấy xẻng đập chết anh, cút về nói cho Tô Thần biết, đời này chúng tôi ân đoạn nghĩa tuyệt, cút!"

Tô Diệp Tử giận dữ nhíu mày giơ xẻng lên, đập về phía hai người đàn ông áo đen, người đàn ông áo đen bình tĩnh đứng không tránh né, một người trong đó nói chuyện.

"Tam Tiểu Thư, xin cô theo chúng tôi trở về."

"Mẹ nó, có phải tôi nói chuyện các người không nghe hiểu tiếng người không, cút cút cút…" Tô Thần đáng chết, tên đàn ông đáng chết, đời này chúng ta cả đời không qua lại với nhau, không phải anh trái ôm phải ấp oanh oanh yến yến, mấy cô gái đẹp quấn quanh bên người sao, tôi nguyền rủa anh bị bệnh gì đó, chết đi càng tốt…

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Giọng nói Noãn Noãn lạnh lẽo từ sau lưng Diệp Tử.

Người áo đen cùng nhìn về phía cô gái xa lạ đi tới, trời sanh Tam Tiểu Thư tính kiêu ngạo, không coi ai ra gì, bạn bè rất nhiều nhưng là bạn nữ giới thì không có một người, như vậy người này là ai? Chẳng lẽ là cô gái của Lãnh Thiếu?

Không nên trách tất cả mọi người đều xác định sai thân phận của Noãn Noãn, muốn trách thì trách Lãnh Thương vô cùng tuyệt tình với phụ nữ, còn lạnh hơn cả núi băng Nam Cực.

Diệp Tử không muốn bọn họ nán lại chỗ này một giây, mạnh mẽ vung con dao trên bếp lên, đuổi bọn họ đi ra ngoài, vệ sĩ sợ Tam Tiểu Thư bị thương nên cũng không dám ở lại lâu, vội vã rời khỏi.

Noãn Noãn im lặng không lên tiếng lẳng lặng nhìn nét mặt mỗi người bọn họ, nhìn ngực Diệp Tử phập phồng kịch liệt, dường như rất tức giận.

Tâm tình vui vẻ thức sớm, muốn làm bữa sáng thật ngon nhưng giờ phải dừng lại, mặc kệ tổn thương trong lòng sâu đến đâu, nhưng đâu có ai biết mình đau đâu, cho nên cô ta muốn biến đau buồn thành ăn uống, thuận tiện biểu diễn tài nấu nướng siêu giỏi của cô ta cho Noãn Noãn, nhưng không ngờ hiệu suất làm việc của thuộc hạ Tô Thần làm việc quá nhanh, thế nhưng tìm tới cửa.

Sáng sớm, gió nhẹ mát lạnh lướt qua gò má, cả người Noãn Noãn rùng mình một cái, trong một đêm dường như hai người lập tức trở thành bạn bè thân thiết nhất, Noãn Noãn cũng biết phân nửa chuyện của Diệp Tử, hai người đứng ở trong chỗ nghỉ mát trong sân nhỏ nhìn mặt trời mọc, tay xoa nhẹ lên bụng bằng phẳng, Diệp Tử khẽ thở dài.

“Anh ta biết tôi ở nơi này, nghĩa là tôi còn phải tiếp tục chạy trốn, chạy trốn tới một nơi mà anh ta mãi mãi không tìm được, nhưng mà, ở đâu mới là nhà của tôi?”

Khẽ nâng cằm, hương cỏ hòa lẫn mùi nắng ấm nhàn nhạt, ôn hòa mềm mại như sợi bông, khoác áo bông lên người cô ta, “Không phải cô nói thích văn hóa lịch sử và thành phố hiện đại của Cổ Thành sao, tôi dẫn cô đi.”

Mười lăm tháng giêng, sân bay Cổ Thành, người đông nghìn nghịt, có người trở về ôm nhau, cũng có người ôm chia ly, Diệp Tử vừa mới xuống máy bay đã bị một luồng gió lạnh thổi qua làm lạnh buốt cả người, khi đi Noãn Noãn bảo cô ta mang thật nhiều quần áo dày, nói xuống máy bay nhất định sẽ lạnh, quả nhiên thật sự lạnh rét người đấy, rụt cổ lại, giấu đôi mắt vào mép khăn quàng, hít sâu.

Mặc dù nhiều người, Noãn Noãn cười ha ha nắm chặt cô ta, hai người nhanh chóng đi tới cửa chính, Diệp tử thích không khí lạnh rét xen lẫn ấm áp và vui vẻ ở nơi này, cô ta thích văn hóa cổ xưa, thành phố cổ kính trăm ngàn năm qua vẫn hưng thịnh vinh quang, rất mong đợi cuộc sống ở nơi này.

Yêu cầu của Diệp Tử cũng không nhiều, chỉ cần mỗi ngày cuộc sống có thể yên ổn, có bình minh, gió nhẹ và ánh trời chiều làm bạn, bình an sinh đứa bé ra.

Đột nhiên, một nhóm người lính đặc chủng vọt vào cửa lớn, bao vây hai cô gái, hai mươi mấy khẩu súng hướng về phía bọn họ.

"Đây là tình hình gì thế?" Tô Diệp Tử bị sợ, nhỏ giọng hỏi bên tai Noãn Noãn, nhìn một vòng người mặc đồng phục lính đặc chủng, Diệp Tử biết đây là lực lượng thần bí nhất của quốc gia này, mẹ nó, cũng không đến nỗi nghênh đón cô ta bằng dáng vẻ này chứ.

Noãn Noãn cũng sững sờ, cô trở về, Lãnh Thương bảo cô yên tâm, sẽ không bị bất kỳ ai biết, không nghĩ tới vẫn bị phát hiện, trong lòng có chút may mắn, cho rằng mình mang mắt kính râm, chắc bọn họ nhận sai người, kết quả là, âm thầm hắng giọng một cái, thay đổi một giọng nói nghe không giống giọng của mình. d đ l q đ

"Các anh làm gì hả?" Tầm mắt nhanh chóng đảo quanh trong đám người, tìm người quen biết, một phút đồng hồ sau, cô thất vọng. Tất cả đều là khuôn mặt mới, không có một binh lính nào dưới tay Chiến Vân Không, cũng không phải là binh lính của anh hai, đây là chuyện gì xảy ra?

Lúc này, một người đàn ông cao lớn đi từ phía sau ra, trong con ngươi xanh đen đều là lạnh lùng thấu xương.

"Tiểu thư, thật xin lỗi, bây giờ chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan đến một vụ buôn lậu ma túy quốc tế, xin phối hợp với chúng tôi trở về hỗ trợ điều tra." Sắc mặt người đàn ông lạnh lẽo, đôi mắt đầy xa lạ nhìn cô, tự tay đeo "vòng tay bạc" cho cô.

Giương mắt, yên lặng, sau hai giây, cô gái kinh ngạc, cực kỳ tức giận rống to.

"Khốn kiếp, con mẹ nó, mắt anh mù à, em là vợ của anh."

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123-4: Thời gian nhàn nhạt (Đại Kết Cục Thượng) (4)

Edit: Tịnh Hảo

Người đàn ông nhíu mày, giễu cợt, giống như nghe được chuyện cười, "Sao anh nhớ vợ của anh đã chết bốn năm trước rồi mà, xin hỏi… em là ai thế?"

Noãn Noãn sững sờ, "Mẹ kiếp, đại thủ trưởng Chiến chơi trò mất trí nhớ với em sao, giả bộ, cố giả bộ đi."

Từng tưởng tượng rất nhiều lần cảnh tượng gặp gỡ tốt đẹp, hoặc là hai người đứng ở phía xa nhìn nhau chăm chú, hoặc là, lãng mạn, hoặc là huyền ảo hoặc… Cuối cùng sẽ ôm chặt nhau, ngủ thiếp đi trong ngực rộng lớn của anh, nhưng mà, hiện tại…

Lần thứ ba bị đưa đến cục Công An, đã bốn năm, mà giống như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm nay vậy, Tô Diệp Tử và Noãn Noãn bị giam trong hai phòng thẩm vấn khác nhau.

"Cô Tinh, mong cô nói thật mối quan hệ với Tô Diệp Tử." Một cảnh sát trẻ tuổi lạ mặt nghiêm túc hỏi thăm.

Noãn Noãn cau mày, Chiến Vân Không, rốt cuộc anh đang đùa cái gì hả, chuyển đôi mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không chớp mắt nhìn anh nổi cáu, khóe miệng nâng lên, cười xinh đẹp, "Trai đẹp, các anh có chứng cứ gì mà nói tôi buôn bán ma túy, hay là cục trưởng các anh… cho anh ích lợi gì đó, dám đến thẩm vấn tôi, anh nên biết tôi là ai…"

Cảnh sát nhỏ sững sờ, anh có thể không biết cô là ai sao, tối qua khi cục trưởng Nguyên tìm anh đã làm công tác tư tưởng cả một đêm, ngay cả uy hiếp mang theo dụ dỗ, anh mới run rẩy sợ hãi nhận sứ mệnh chói lọi đòi mạng thế này, lời đồn trong nội bộ nói rằng thật ra vợ của thủ trưởng Chiến đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn chết vào bốn năm trước, còn có thi thể đã cháy rụi thành tro, tất cả mọi người lén nói sau lưng, không dám bàn tán chuyện này sợ bị bắt.

"Trả lời vấn đề của tôi, đừng cợt nhã, nghiêm túc một chút." Gõ bàn, cảnh cáo cô, cục Nguyên nói, nhất định phải moi ra hành tung bốn năm nay của cô, chuyện này thật khó đấy.

Tiếp tục mỉm cười, Noãn Noãn thông minh, trong lòng đã hiểu được vài chuyện, Chiến Vân Không, anh bắt em đến đây không phải là muốn biết mấy năm nay em làm gì ư, hừ…

"Cô ấy là chị của tôi, trai đẹp có hài lòng với câu trả lời này không, tôi muốn gặp cha tôi!" Đây là câu cuối cùng Noãn Noãn nói với cảnh sát nhỏ, sau đó không nói không rằng tựa như thay đổi thành một người khác.

Trong văn phòng cục trưởng, khói thuốc lượn lờ như tơ lụa đầy phòng che khuất tầm mắt của Nguyên Đông Nam, đưa tay xua đi khói thuốc trong không trung, "Em nói này lão đại, anh muốn làm cách này sao, với tính cáu kỉnh này của Noãn Noãn, nếu như em thật sự nhốt hai ba tiếng, chắc em sẽ viết kiểm điểm cho cấp trên nữa, trừng phạt nhóc con thế này có phải hơi quá đáng lắm không."

"Tất cả tôi chịu trách nhiệm." Đôi mắt lạnh lẽo, điếu thuốc dài nhỏ ở giữa cánh tay, khói thuốc màu trắng bạc bay múa trên không trung, như là giai điệu động vào lòng người, giống như người nhảy múa bước đi cô độc trong bóng tối.

Hai tay Nguyên Đông Nam chống cằm, khẽ thở dài nhìn Chiến Vân Không, mấy năm nay anh sống thế nào anh ta là người rõ nhất, tất cả giống như lúc đầu nhưng lại xa cách hơn trước, anh lạnh lùng hơn trước, có đôi khi cả ngày cũng không nói một câu, có đôi khi sẽ đứng ở trên đỉnh núi sương mùa, từ lúc mặt trời mọc đến chiều tối, hoàng hôn sóng vai với bóng của anh.

Bắt Noãn noãn, không phải là bởi vì thủ trưởng Chiến tức giận mới bắt, nhưng cũng có một nửa nguyên nhân là vì tức giận cô từ biệt cả bốn năm, phải trừng phạt cô một chút.

"Thủ trưởng, theo em được biết, nội bộ đồn Tô Diệp Tử bị lão quốc vương Tô Đan phế tên, có thể liên quan đến Tô Thần Không?" Nói là tin đồn của là do ngày hôm qua Vương Linh nói cho anh ta biết, Nguyên Đông Nam là một người đàn ông nhiều chuyện.

Phủi tàn thuốc lá trên ống quần, hai chân Chiến Vân Không bắt chéo dựa vào ghế, con ngươi đen nheo lại lạnh lẽo, có độc như hoa anh túc, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ ma mị tối tăm, "Từ 13 tuổi, cô ta đã buôn bán thuốc lắc, 14 tuổi mua chiếc Lamborghini đầu tiên cho mình, 15 tuổi là công chúa ma túy trong hắc đạo, 18 tuổi đi nước M du học, từ đó không đụng vào ma tý nữa, toàn bộ nguồn cung cấp của cô ta đến từ khu Tam Giác Vàng, cô ta là bạn tốt với Lãnh Thương, anh trai của cô ta, Tô Thần là cha của đứa bé trong bụng."

Cha của đứa bé? Nguyên Đông Nam bất ngờ rống to, "Đó không phải là quan hệ… họ hàng loạn sao!" Chữ kia anh ta thật sự không dám nói ra khỏi miệng, Nguyên Đông Nam cũng coi như là cao thủ tình trường nhưng chơi thì chơi, nhưng trước giờ cũng không nói chuyện yêu đương, hơn nữa mấy năm trước nợ phong lưu làm anh ta hoảng hồn, bây giờ bóng ma trong lòng vẫn còn chưa tan.

Nhíu mày, thủ trưởng Chiến khẽ cười, "Làm cục trưởng đồn công an tỉnh, tin tức của cậu có phải quá hẹp rồi không."

"Hẹp chứ, anh cho rằng chỗ của em là trung tâm tình báo sao, hơn nữa lúc đó chẳng phải anh nhận được điện thoại của Lãnh Thương mới biết tin Noãn Noãn trở về sao." Giọng Nguyên Đông Nam nói thầm bị nước trà bay phủ trong ly trà thủy tinh sáng long lanh.

Môi kiêu ngạo nâng lên thành hình vòng cung, Chiến Vân Không cười, anh biết Noãn Noãn ở bên Thái Lan, ở chỗ nào của Long Lân, chỉ biết cô ở nơi đó cũng không biết những năm gần đây cô xảy ra chuyện gì. Năm trước cử người âm thầm điều tra chuyện của cô ở Thái Lan, nhưng đều vô ích, Long Lân bảo vệ cô kín không kẽ hở, người dưới tay của Long Lân cũng là người trung thành, người bên ngoài biết rất ít Long Lân có con gái, còn có Lam Hi, mấy năm qua hành tung của bà cũng rất bí ẩn, không hề sơ hở.

"Hừ, anh ta không gọi điện thoại, tôi cũng có thể tìm được cô ấy." Chiến Vân Không tuyệt đối sẽ không cảm ơn anh ta, ngược lại nếu như có cơ hội nhất định sẽ tự tay giết anh ta, dám bắt cóc vợ của anh giấu đi, để anh tìm khắp nơi, món nợ này sẽ tính với họ một lượt.

Sau ba tiếng, Noãn Noãn uống cạn ly cà phê thứ n, thầm mắng, sao còn chưa có cảm giác đi toilet nhỉ, âm u nhìn cảnh sát nhỏ nhìn mình không chớp mắt trước mặt, Noãn Noãn cắn răng nghiến lợi, "Tôi nói lại một lần nữa, tôi muốn thấy Tinh Tử Bằng, bây giờ gọi Nguyên Đông Nam cút xuống cho tôi, lập tức!"

Tức giận, đập bàn một cái, rớt bể ly thủy tinh mà cảnh sát Tiểu Điền đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Lần này Tiểu Điền bị dọa sợ, vọt ngồi dậy chạy ra ngoài, Bây giờ anh ta bị đè nén đến sắp chết rồi, bay như gió vào tầng 24.

"Cục trưởng, rốt cuộc cô Tinh đã nổi cơn thịnh nộ rồi, bây giờ la hét muốn gặp cục trưởng, cô ấy còn nói..."

"Còn nói cái gì?" Thấy anh ta ấp a ấp úng, Nguyên Đông Nam trầm giọng hỏi, nhìn Chiến Vân Không rảnh rỗi ngồi thưởng thức trà ngắm hoa.

Nuốt nước bọt, lúc này Tiểu Điền mới nói, "Còn nói kêu ngài lập tức… lập tức… lăn xuống dưới! Cục trưởng, lời tôi nói đều là nguyên gốc, tuyệt đối không giả."

Mắt giật giật đến rút gân, trên mặt bình tĩnh tự nhiên khoát tay, ra hiệu Tiểu Điền đi xuống làm việc đi. Đợi Tiểu Điền đóng cửa lại, Nguyên Đông Nam lập tức sụp đổ, khuôn mặt tuấn tú khóc lóc thảm thiết, trừng mắt nhìn thủ trưởng Chiến, "Em nói rồi đấy, rốt cuộc đã tức giận rồi làm sao bây giờ, Noãn Noãn ghét nhất chính là tiến vào cục cảnh sát, thủ trưởng à… Em không muốn đi, em sợ không về được… Anh cứu em có được không?"

Nước mắt ẩm ướt ở khóe mắt, tội nghiệp đáng thương, tay nắm lại thành quyền đặt trên bờ môi tỏ vẻ dễ thương nhìn thủ trưởng Chiến, van xin anh có thể mềm lòng cho mình một đường sống, anh ta còn chưa nói chuyện yêu đương đâu, còn chưa kết hôn sinh con đấy.

"Mau cút xuống…"

Đứng ngoài cửa phòng thẩm vấn, năm phút đồng hồ đã qua, Nguyên Đông Nam vẫn không nhúc nhích, mười phút trôi qua nữa anh ta vẫn không định nhúc nhích, lời nói ngổn ngang, cô gái nhỏ rất thông minh, chưa chuẩn bị tốt nhất định sẽ bị cô nhóc làm loạn đến phát điên.

Trong lúc suy nghĩ, Noãn Noãn ở bên trong không nhịn được, hét lớn một tiếng, "Nguyên Đông Nam, anh mau cút vào cho em, đứng ở bên ngoài có phải anh chột dạ không, cẩn thận em cho anh vào nồi hầm."

"Ôi chao, cô gái nhỏ của anh, nhớ chết anh rồi, đến đây để anh trai ôm một cái nào, ôi, mấy năm qua em chạy đi đâu hả?" Vẻ mặt Nguyên Đông Nam tươi cười, hai tay dang rộng chạy về phía Noãn Noãn, mặc kệ nói thế nào, nhóc con mất tích vài năm xuất hiện lần nữa, lòng mọi người treo lơ lửng cuối cùng có thể buông xuống rồi, thủ trưởng đại nhân sẽ không tra tấn anh em bọn họ nữa, cảm tạ trời đất.

Hai cánh tay dừng lại ở giữa không trung, vẻ mặt cũng cứng ngắc, nháy mắt khóe miệng co giật, một tay đè ở trước ngực anh ta, ngăn anh ta tiến thêm

một bước tiến công.

"Ôm cái rắm, nhanh thả em và Tô Diệp Tử ra."

"Noãn Noãn, em hãy nghe anh nói, chị Diệp Tử gì đó của anh thật ra là…"

"Câm miệng, em không muốn nghe anh nói, nhanh thả người, cô ấy là phụ nữ có thai không thể bị kinh sợ, nếu có sơ suất gì anh thường nổi sao." Cắt ngang lời của Nguyên Đông Nam, bây giờ nhất định cô phải rời khỏi nơi này, cô không muốn nhìn thấy càng nhiều người, lòng rất loạn.

Nhất là anh, thật sự mình vẫn chưa chuẩn bị, gặp anh sẽ nói gì, làm gì, anh còn cưng chiều mình giống như trước không, bốn năm trống rỗng làm thế nào để bù đắp? Bây giờ cô thật sự không biết. Nhớ đến gương mặt lạnh lẽo vài tiếng trước, cô chưa bao giờ nhìn thấy thế, làm trái tim cô băng giá.

Đôi mắt xinh đẹp né tránh ánh mắt nhìn chằm chằm của Noãn Noãn, quan sát tình trạng sức khỏe của cô gái nhỏ cẩn thận, bắt đầu cứ có cảm giác lúc cô nói chuyện có chút thở hổn hển, mặt trầm xuống, chẳng lẽ tim cô còn chưa khỏi hẳn?

Trấn an cảm xúc kích động của cô, cố gắng an ủi cô, nói cho cô nghe lai lịch thân phận và bối cảnh của Tô Diệp Tử, nhưng căn bản cô không nghe lọt, ý nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này càng ngày càng mãnh liệt, thật buồn cười, hai người gặp mặt lại là cảnh tượng anh mang binh đi bắt cô, biết rõ là một trong những điều mình ghét, Chiến Vân Không, rốt cuộc anh muốn thế nào, là trả thù em bặt vô âm tín bốn năm trời làm tổn thương anh sao?

Rốt cuộc vẫn phải thả bọn họ đi, xe của Nguyên Đông Nam cũng bị Noãn Noãn cướp, anh ta không màn đến một chiếc xe, anh ta chính là không hiểu hai người không dễ vượt qua khó khăn, đã tiêu diệt hết tất cả chướng ngại, vì sao Chiến Vân Không lại thả cô đi.

Sau đó, đêm hôm đó, Chiến Vân Không gọi đám Quan Lê Hiên bọn họ đến quán rượu của Đường Đóa, chơi đùa điên cuồng, Cổ Thanh Dạ cầm microphone chạy từ lầu trên xuống lầu dưới hết một lượt, đơn ca bài Hảo Hán, rạng sáng ba giờ, mấy vị thủ trưởng đã uống nhiều, Chiến Vân Không uống say như chết được Hổ Tử và Lâm Tử dìu trở về nhà cổ.

Cơ thể cao to nặng nề ngã trên giường lớn lạnh lẽo trong phòng ngủ rộng lớn, co chân lại, khi Noãn Noãn ngủ sẽ ôm món đồ chơi mèo trong ngực mà cô thích nhất, con mèo đó là lúc hai người nhìn thấy trong hàng quán trên đường vào một buổi tối, Noãn Noãn ăn vạ đòi anh, khóe môi nâng lên, cẩn thận nhìn, thì ra anh đang ngây ngốc… cười khúc khích.

Không giống với người khác chính là, sau khi Chiến Vân Không uống sau phản ứng khá nghe lời, nghe lời giống như một học sinh tiểu học, bảo làm cái gì thì làm cái đó, mệt mỏi sẽ ngủ thiếp đi, một chút tiếng động cũng không có, lần đầu Noãn Noãn nhìn thấy dáng vẻ anh say rượu, mới đầu nhóc con bị dáng vẻ ngoan ngoãn của thủ trưởng dọa sợ, thủ trưởng uống nhiều quá nên đầu hỏng sao, sau này trải qua hàng loạt nghiệm chứng, cô mới can đảm đoán ra được một chuyện, dáng vẻ thủ trưởng uống say vừa đẹp trai vừa đáng yêu… càng buồn cười thì càng thêm đau lòng!

Giống như bây giờ, anh đang cười, nụ cười rất chói lọi, nhưng khóe mắt bị ánh sáng trên bầu trời đêm chiếu vào đôi mắt nhợt nhạt đầy tâm sự, ôm chặt con mèo trong tay, lông nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, ngứa ngáy, hắt xì, nếu như không phải ngửi thấy mùi hương dâu tây đang thoang thoảng, đây là mùi hương mặt nạ Noãn Noãn nhất định sẽ đắp trước khi đi ngủ, bốn năm nay anh dựa vào cái này mà ngủ, không có con mèo đồ chơi ở bên người vào ban đêm, anh sẽ mất ngủ đến rạng sáng.

Chuyện một người đàn ông ôm con mèo nhung mới có thể ngủ được truyền ra ngoài sẽ làm cho người khác chê cười, Chiến Vân Không rất muốn mang con mèo theo bên cạnh, như vậy làm anh cảm thấy Noãn Noãn vẫn còn đang sưởi ấm cho anh, để anh có thể tiếp tục sống, tim vẫn đang đập, trên người vẫn còn hơi ấm, máu vẫn đang chảy, một người đàn ông dựa vào con mèo vượt qua bốn năm xuân hạ hoa nở thơm ngát, thu đông tuyết bay đầy trời cô đơn nhất.

Mùa đông ở Cổ Thành là mùa đông lạnh nhất mà Tô Diệp từng trải qua, Noãn Noãn lái chiếc xe Nguyên Đông Nam thích nhất đi tới một dãy biệt thự giáp biển phía nam ở Cổ Thành, đây là nơi Lãnh Thương đã sắp xếp trước khi bọn họ đến.

Dọc theo đường đi, Diệp Tử cũng không bị sự việc bắt giam ảnh hưởng đến tâm tình, ngược lại, cô ta vui vẻ ngồi trong xe kêu la, nói tại sao mình không tới sớm một chút, tại sao không biết Noãn Noãn sớm hơn, cô ta yêu nơi này đến sắp chết, còn nói cái gì mà sau này sẽ không rời đi, định ở đây mãi mãi.

Noãn Noãn lắc đầu, cười khẽ một tiếng, liếc nhìn cô ta, rất muốn hỏi người của Nguyên Đông Nam đối xử với cô ta thế nào, chỉ là lại nghĩ đến tính tình nóng nảy của công chúa đại nhân thì ai dám làm gì cô ta chứ.

Ngày hôm sau, Diệp Tử còn đang trốn ở trong chăn ngủ say sưa, lúc này điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, tiếng run trên bàn phát ra tiếng 'ong ong', một lần rồi một lần, Diệp Tử nóng nảy mắng chửi một tiếng, "Mẹ nó, có bệnh sao, sáng sớm đã gọi điện thoại, có rắm thì mau thả, bà đây rất bận bịu."

"Đã mấy giờ rồi mà còn chưa chịu rời giường." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp mà say mê, vô cùng dễ nghe của một người đàn ông.

Diệp Tử vẫn còn đang mơ màng nhắm mắt ngồi trên giường nghe giọng nói này, bỗng nhiên, giống như trên trời giáng một tia chớp vào đầu cô, bùm một tiếng, sau đó yên lặng, trong ống nghe chỉ có tiếng hít thở của nhau, nhịp tim Diệp Tử đập thình thịch như nhịp trống, lúc này cô ta miệng đắng lưỡi khô bỗng ăn nói vụng về, nuốt một ngụm nước bọt định tìm lại giọng nói của mình.

"Xin hỏi anh tìm ai?" Giả vờ ngây ngốc, Diệp Tử cười xảo quyệt.

"Bảo Noãn Noãn nghe điện thoại." Người đàn ông không để ý cô ta đùa giỡn, lời nói vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không khó nghe thấy giọng nói hàm chứa bất đắc dĩ và cưng chiều.

Tô Thần biết Noãn Noãn cũng không kỳ lạ, vì quan hệ giữa bọn họ có một Lãnh Thương không nói, còn có anh ta có mối quan hệ mật thiết với Long Thị, lúc Noãn Noãn hôn mê trong mấy năm, gần như hằng năm Tô Thần đều đến thăm cô, còn giúp đỡ tìm kiếm các bác sĩ nổi tiếng trên thế giới đến khám bệnh cho cô, sau một tuần Noãn Noãn tỉnh lại, Long Lân mở tiệc mời Tô Thần, vì thế Noãn Noãn mới thật sự biết Tô Thần, cô còn cười nói, mình bị anh ta nhìn suốt bốn năm, nhưng mình lại không biết xấu hổ cứ nhắm mắt, nhưng Noãn Noãn không ngờ rằng Tô Diệp Tử là em gái của anh ta, cũng là cha đứa bé…

Buổi sáng dậy rất sớm, thật ra thì suốt đêm cô không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh gặp Chiến Vân Không ở sân bay, tất cả tốt đẹp đều biến thành sự giận dỗi, có cười có khóc, rất nhiều cảnh tượng hoàn toàn hỗn loạn như một nồi cháo, khuấy đảo ở trong đầu, cô mới chợp mắt được một lát.

Nhận được điện thoại của Tô Thần là vào lúc cô đang làm bữa ăn sáng, tối hôm qua lên tra tài liệu, định làm bữa sáng dinh dưỡng phù hợp với phụ nữ có thai cho Diệp Tử thì phải dừng lại.

"Anh ta nói gì với em?" Không ngờ, tài nghệ của cô gái nhỏ không tầm thường, Diệp Tử ăn ngấu nghiến, thức ăn đầy ở trong miệng nên nói chuyện nghe không rõ.

Noãn Noãn nhíu mày tiện tay lấy khăn giấy đưa cho cô ta, "Ăn từ từ, đừng phun ra, không có cướp với chị đâu, chị phải luôn duy trì hình tượng công chúa cao quý xinh đẹp chứ."

"Cái rắm, hai mươi mấy năm chị đều bị hai chữ công chúa hại thành người điên, nói cho em biết đấy Noãn Noãn, chỉ phải thay đổi cách sống."

"Thay đổi thế nào?" Tò mò, cô ta là một công chúa đang mang thai có thể làm chuyện gì chứ.

Mùi thơm của cháo trứng muối thịt nạc tỏa ra khắp phòng bếp, mấy tháng qua Diệp Tử thèm ăn nhưng sống không tốt, dường như dạ dày đột nhiên được sống lại hồi phục sức lực, vừa ăn đã không dừng lại được.

"Cho chị thêm một chén, em gái yêu." Diệp Tử sai bảo Noãn Noãn rất tự nhiên, Noãn Noãn cũng không giận vẫn vui vẻ, có đôi khi tình cảm giữa người với người rất kỳ quái, thời gian bọn họ quen nhau rất ngắn, cả hai người đều tính tình nóng nảy, nhưng mà vẫn có thể ở chung rất hòa hợp, chuyện này làm cho Lãnh Thương muốn rớt con mắt.

Noãn Noãn nhìn cô ta ăn đến chén thứ ba thì rốt cuộc không nhịn được nữa, "Em nói này được rồi, có chừng có mực thôi, ăn thêm nữa chắc sẽ ăn đến chết đấy, em không muốn nhìn thấy báo viết, Tam công chúa Tô Đan bị no chết." Tội danh này cô cũng không gánh nổi, Tô Thần nói chuyện công chúa Diệp Tử thích nhất chính là ăn, đặc điểm lớn nhất là cô ta không hề cự tuyệt đồ ăn, chỉ cần ăn ngon, cho dù có độc cô ta cũng dám ăn.

Đây không phải là chuyện tốt sao, làm bộ lơ đãng vỗ ngực, ý không vui lắm cầm khăn giấy lên cúi đầu lau miệng, ba chén cháo trứng muối làm Diệp Tử thoải mái quên hết chuyện muốn hỏi nhất.

Lúc hơn chín giờ sáng kéo Noãn Noãn, lấy lý do thay đổi cuộc sống, bắt đầu cuộc sống ngày đầu tiên tốt ở Cổ Thành, không có áp lực dòng tộc hoàng thất, không có một đoàn người hầu lượn quanh ở bên người, không có các lễ nghi rườm rà chán ghét phức tạp, càng không có người mình thích nhất ở bên cạnh, cô ta vừa tự do vừa cô độc…

Một ngày trôi qua, bọn họ đi lượn lờ tầng cao nhất của các trung tâm thương mại ở Cổ Thành, Diệp Tử điên cuồng mua sắm là Noãn Noãn có chút chịu không nổi, có tiền nhưng không cần thiết tiêu như thế, rồi sau đó, càng làm cho Noãn Noãn sụp đổ, Diệp Tử đang lên web mua một chiếc Hummer, kêu người trực tiếp lái đến trước cửa cục công an tỉnh.

"Noãn Noãn, đi trả xe rởm này cho Nguyên Đông Nam."

"Ồ!" Noãn Noãn nghe lời định xuống xe, ngay cả Diệp Tử kêu tên Nguyên Đông Nam cũng không phát hiện có gì khác thường, giây kế tiếp lại bị Diệp Tử kéo trở lại.

"Này… đợi chút, hay là để chị đi trả, em ở trong xe chờ chị."

Diệp Tử nói xong, động tác linh hoạt chui ra khỏi buồng lái, cũng không thể bắt được Diệp Tử, nhìn chiếc Porsche màu đen của Nguyên Đông nam vững vàng dừng trước cửa công an, vừa định thở ra, con ngươi Noãn Noãn đột nhiên co rụt lại, sau đó chợt nghe "ầm" một tiếng.

Lần này Diệp Tử nghiêm túc, cô ta là người phụ nữ mang thai đã bốn tháng không nên lái xe đụng vào cây thế này, nói rõ gì hả? Nói rõ hành vi này cực kỳ ngu ngốc, nhanh chóng mở cửa xe, Noãn Noãn vội chạy tới.

"Tô Diệp Tử, chị không muốn sống nữa sao, chị điên à!" Noãn Noãn rống to, làm người người dừng chân.

"Sao hả, có vui không? Lần này chị chơi nhẹ đấy, lần tới chị có thể để cho người và xe cùng nhau biến mất, ai ảo Nguyên Đông nam đó ức hiếp em…"

Cau mày, rốt cuộc Noãn Noãn cũng phát hiện trong lời nói của cô ta có chút kỳ lạ, theo lý thuyết, Tô Diệp Tử không biết Nguyên Đông Nam sao cô ta lại biết tên của anh ta? Ánh mắt tràn đầy hoài nghi, nhìn Diệp Tử vẫn còn đang thao thao bất tuyệt khép mở đôi môi xinh đẹp.

Lúc này, một chiến sĩ còn nhỏ tuổi đến bên cạnh Noãn Noãn chào kiểu quân đội, "Cô Tinh, thủ trưởng chúng tôi xin gặp cô một lát?"

"Đi đâu?" Nhìn ánh mắt của cậu chiến sĩ, diện mạo lịch sự, đẹp trai như ánh mắt trời tỏa sáng.

Cậu chiến sĩ dừng một lát, "Ách, thủ trưởng nói lập tức chấp hành nhiệm vụ, không được có bất kỳ nghi vấn nào."

"Mẹ kiếp, thủ trưởng nhà các người là ai hả, trâu bò như thế, hôm nay chúng tôi còn có việc không đi được, trở về nói cho anh ta biết, muốn gặp người thì bớt nghênh ngang đi."

Hành động hôm nay của Diệp Tử vô cùng không bình thường, đầu tiên là phá hủy xe của Nguyên Đông Nam, sau đó từ chối lời mời của thủ trưởng, Noãn Noãn còn chưa đáp lại lời gì, đã bị cô ta nhét vào trong xe.

Về đến nhà, Diệp Tử nói muốn ăn sườn xào chua ngọt, tôm rang, vì vậy hai người đi siêu thị mua sắm ít nguyên liệu nấu ăn, dọc theo đường đi Noãn Noãn cũng không nhắc tới chuyện vừa rồi. Thật bình tĩnh, hít thở nhẹ nhàng, khẽ nghiêng đầu, nhìn phong cảnh lạnh lẽo ngoài cửa sổ, khóe môi nâng lên thành hình vòng cung xinh đẹp.

Về đến nhà, Diệp Tử nói muốn giúp một tay, cũng muốn làm một vợ hiền mẹ tốt, làm gương cho đứa bé còn chưa ra đời.

"Bây giờ chị muốn đứa bé học trộm tài nghệ nấu nướng sao?" Noãn Noãn trêu chọc nói, trong tay cầm muôi múc xương sườn ra.

"Chậc chậc chậc, cái này gọi là dưỡng thai đó, chị muốn dạy cho con gái của chị lớn lên thành một cô gái phát triển toàn diện, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, em có muốn làm mẹ nuôi không?"

"Mẹ nuôi? Con gái?" Hai từ này thật mới mẻ đối với Noãn Noãn, "Chị Tô, có phải mỗi ngày khi khám thai chị lén đưa tiền cafe cho bác sĩ sao, còn có chị khẳng định em đủ tư cách làm mẹ nuôi của con gái chị sao?"

Không trách được buổi sáng lúc ở bệnh viện, cô ta lấy lý do muốn uống cafe bảo mình đi, còn điên cuồng mua một đống quần áo cho bé gái, thì ra đã sớm có mục đích không thuần khiết.

Diệp Tử cười gượng hì hì, tay không ngừng ngắt đậu cô ve trong lòng bàn tay, "Không phải chị tò mò sao, hơn nữa chị có tật, thích phòng ngừa chuẩn bị trước."

Bữa ăn tối, hai cô gái ồn ào vui vẻ, mà lúc này, trong phòng tầng VIP cao nhất ở Yên Vũ Hoa Đình, bầu không khí xuống đến điểm đóng băng, mấy người đàn ông không có ai mở miệng nói chuyện, chỉ nhìn chằm chằm Chiến Vân Không đứng ngoài ban công một mình hút thuốc, đầu mẩu thuốc lá nhuộm ánh lửa hồng, có một làn khói dày đặc bay lên, ánh trăng làm nổi bật lên màu vàng cam, gió lạnh thổi qua điếu thuốc cuốn đi hơi ấm, cuồn cuộn nổi lên cuốn đi góc áo của anh.

"Lão đại chúng ta, đứng vậy một tiếng rồi, có phải hay không." Quan Lê Hiên đứng dựa vào cửa, tay đặt vào trong túi, đè thấp giọng hỏi.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Cổ Thanh Dạ gật đầu nói thầm, "Sắp hai tiếng rồi, xem ra không thuận lợi, cậu nói xem không phải cô nhóc…"

"Đừng nói mò." Quan đại thiếu cắt ngang suy nghĩ của chúng ta, Noãn Noãn ương bướng chạy đến một con đường đen tối, một cô gái như cô, nếu yêu thì sẽ là cả đời, cho dù hai người có trải qua bao nhiêu sóng gió và khó khăn, thì bọn họ cũng chịu nổi, trên trời sẽ hiện lên cầu vồng xinh đẹp nhất, bây giờ là thời kỳ quan trọng.

Bên trong phòng, đến gần cửa cách đó không xa, bên trái trên ghế sa lon còn có một người đàn ông đang ngồi, anh khẽ lắc ly rượu đỏ trên tay phải, vỗ vỗ trên vách ly, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của người đàn ông âm thầm lóe sáng màu đỏ giữa bóng tối, con ngươi lạnh lùng tỏa ra nét lạnh lùng thấu xương.

"Vân Không, xem ra chiêu này của cậu không dùng được." Giọng nói của người đàn ông rất quyến rũ, lượn lờ ly rượu.

Chiến Vân Không hừ lạnh một tiếng, "Dường như phiền phức của cậu lớn hơn một chút."

Bị lời của thủ trưởng Chiến làm nghẹn, người đàn ông không cáu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đúng vậy, cô ấy nhất định là phiền toái mãi mãi trong cuộc đời của anh.

Dùng mũi chân dập tàn thuốc, cuối cùng trong miệng nhả ra một làn khói sương trắng, cảm thấy hơi chặt nên kéo kéo cổ áo sơ mi, lộ ra lồng ngực rộng lớn, cầm ly rượu mà người đàn ông vừa mới rót đầy cho anh, ngửa đầu uống, sau đó nhấc chân đi về phía cửa, để lại một câu nói, "Nhắc nhở cậu, buổi sáng ngày mai tốt nhất mua chiếc xe mới cho Đông Na, nếu như không muốn bị cậu ấy hành hạ đến chết."

Khóe môi người đàn ông cười khẽ nâng lên, bày tỏ anh ta đã hiểu.

Tinh thần không yên, lo sợ, Noãn Noãn yên ả vượt qua một tuần, chuyện gì cũng không xảy ra, không có chuyện thủ trưởng mời cô đi nữa, điều này làm cho cô cảm thấy giống như ngày đó cậu chiến sĩ xuất hiện là do trong mơ, rất không chân thật.

Còn có thủ trưởng kia rảnh rỗi đến tìm cô, tay cầm tờ báo, bóp gương mặt lạnh lùng trên trang đầu, tên đàn ông khốn kiếp, còn học cách biết lên báo, còn có tin tình cảm, hung hăng nhìn chằm chằm cô gái cười tươi bên cạnh Chiến Vân Không, vừa nhìn là biết tiểu thư khuê các được bồi dưỡng trong hồi môn, lịch sự nhã nhặn, cao quý, xứng đôi với anh.

"Chị thấy, thủ trưởng nhà em chơi chiêu này có hơi thấp kém." Đoạt lấy tờ báo tiện tay ném xuống đất, cũng không biết có phải cố ý hay không, còn đạp lên gương mặt tuấn tú của thủ trưởng.

Trong lòng có sự khó chịu, "Chị biết sao?" Diệp Tử đã sớm biết chuyện của cô và Chiến Vân Không, trừ Lãnh Thương tiết lộ cho cô ta, Noãn Noãn đã nói cho Diệp Tử, cũng không có giấu giếm chuyện của cô và anh.

Diệp Tử nói, tình yêu của bọn họ trải qua sóng gió, thử thách sẽ sinh sôi, không có những thứ này bọn họ sẽ không quý trọng hiện tại, khoảnh khắc tốt đẹp đối với họ mà nói rất đáng quý, có biết bao người sống cuộc sống nhạt nhẽo bình thường, có bao nhiêu người hiểu được sau khi trải qua thử thách sẽ có cầu vồng rực rỡ xinh đẹp.

Noãn Noãn luôn nhớ đến Chiến Vân Không, nhớ anh, muốn cùng anh nắm tay đi dưới ánh mặt trời, lẳng lặng đi tới, mãi cho đến khi không đi nổi nữa.

Chiến Vân Không tuyệt đối tách biệt với scandal, lần này thật sự bị tức giận, 'ầm' một tiếng, bình hoa thủy tinh đập bể trên cửa, rống giận như tiếng dã thú, "Mẹ nó, ai làm chuyện tốt này hả?"

"Lão..... Lão đại, đây cũng là....."

"Là cái gì?" Hung hăng nhìn chằm chằm nét mặt Cổ Thanh Dạ hơi co lại, từ trước đến giờ mình đều coi tất cả phụ nữ khác như không khí, đừng nói là chuyện chụp ảnh chung, ngay cả mắt cũng không thèm liếc, coi trời bằng vung, trong lòng đã sớm bị cô chiếm đầy rồi.

Nhưng bây giờ, mình lại lên trang đầu báo, cùng một người phụ nữ không quen, điều này làm cho anh giận tím mặt.

Co rụt cổ lại, nuốt một ngụm nước bọt, Cổ Thanh Dạ quyết tâm ôm chết, cố nén giọng nói run rẩy nói, "Là, là Thái Hậu làm chuyện này."

Đỡ trán phát đau, Chiến Vân Không khoát khoát tay bảo anh ta đi ra ngoài, Cổ Thanh Dạ nhanh chân bỏ chạy, còn không quên đóng cửa nhẹ nhàng.

Càng giúp càng rối, càng giúp càng loạn, Mộ Thanh Nhi vốn có ý tốt muốn dùng chiêu này ép Noãn Noãn đi ra, nhưng không nghĩ đến làm con trai bất mãn và giận dữ. Nhưng mà điều này cũng là kết quả bà sớm dự đoán được.

"Mẹ biết rõ nếu cô ấy nhìn thấy sẽ là phản ứng gì, nhưng lại muốn làm như vậy, thật không hiểu rốt cuộc mẹ đang giúp hay đang phá hỏng chuyện của con nữa."

"Đương nhiên là đang giúp con." Mộ Thanh Nhi cau mày, giọng nói có chút bén nhọn và lạnh lẽo không giống ngày thường, "Đến bây giờ con còn không biết tại sao con bé trở về nhưng vẫn không trở về nhà không?"

Chiến Vân Không sững sờ, đúng vậy, thời gian nhóc con trở về cũng không ngắn, nhưng không liên lạc với ai, vừa mới bắt đầu bắt cô ở sân bay là muốn trừng phạt nhỏ cô, theo thứ tự kịch bản mà anh đã sắp xếp, người đầu tiên cô đòi gặp ở cục công an sẽ là anh, nhưng cô gái bướng bỉnh lại muốn gặp Tinh Tử Bằng, lúc đó anh thật sự bị tức đến đầu óc trống rỗng, và càng thêm đau lòng.

"Tại sao?" Anh hỏi ngược lại mẹ.

"Tại sao?" Mộ Thanh Nhi tức giận giơ tay gõ đầu của anh, "Bởi vì con bé sợ bốn năm chia lìa, con sẽ không cần con bé nữa, con bé sợ, khoảng trốn bốn năm giữa các con phải lấp cái gì để bù vào, con bé sợ con có đổi lòng hay không, còn tiếp tục yêu con bé không, con bé sợ bộ dạng mình bây giờ không xứng với con…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124-1: Thời gian nhàn nhạt (1)

Edit: Tịnh Hảo

Thủy triều ngoài khơi nhấp nhô cuồn cuộn nổi lên những đợt sóng màu xám nhạt, cọ rửa vách đá bóng loáng, một người đứng trên tảng đá lớn, áo lông dày bao chặt, tóc dài hơi xoăn thổi bay phất phơ trong gió biển, cực kỳ giống những sợi tơ lụa.

Xuân về hoa nở, những đóa hoa mùa xuân còn chưa được hái, nhưng cô ta muốn ăn Tết với Noãn Noãn ở đây, Diệp Tử nói cô là một người nhát gan, nằm ở trên giường hôn mê bốn năm, hoàn toàn phá hủy hết tất cả tính mạnh mẽ ngang tàng của cô trước đây, còn có dấu hiệu muốn ngừng làm nghệ thuật, nhưng lại lo lắng cho cô, còn muốn làm người đại diện gì đó cho cô, chuẩn bị cho Noãn Noãn làm một kế hoạch thật lớn, cô gái nhỏ tái xuất giang hồ tuyệt đối sẽ làm náo động tạo ra hàng loạt hiệu ứng.

"Cô nhóc, chúng ta về nhà đi, nơi này lạnh quá, con gái của em nói muốn ăn mì Ý mẹ nuôi làm rồi." Cũng không biết là gần đây ăn quá nhiều hay là đứa nhỏ lớn quá nhanh, bây giờ bụng của Diệp Tử đã to lên rõ rệt, phải biết rằng bây giờ cô ta có thai còn chưa tới bốn tháng.

Noãn Noãn lấy lại tinh thần, xoay người đưa tay giữ cơ thể có vẻ vụng về của cô ta, sau đó đỡ cô ta ở bên cạnh mình, cười nói với cô ta, "Còn ăn nữa, nhìn xem bây giờ chị có bộ dáng gì hả, bác sĩ nói cái gì chị quên hết rồi ư?"

Nụ cười như nắng ấm đầu xuân tháng ba, mắt cười cong cong, đáy mắt sáng chói như những vì sao, cô gái trong veo lại an tĩnh lộ ra vẻ đẹp tươi mị, nhìn Diệp Tử trợn tròn mắt, hôm nay cô gái nhỏ cực kỳ xinh đẹp, dù là con gái nhưng vẫn bị cô mê hoặc, đàn chim hải âu vừa bay lượn vừa kêu to trên bầu trời xanh thẳm, làm bộ hắng giọng một cái, Diệp Tử nhíu mày, nghĩ thầm, thật là yêu nghiệt.

"Hừ, chắc là thai long phượng cũng không chừng đấy, lần tới chị đổi một bệnh viện khác để khám thai."

"Tại sao?" Đây đã là lần thứ ba đổi bệnh viện rồi đấy, Noãn Noãn không kiên nhẫn liếc cô ta một cái, "Nếu không em nói anh của em sắp xếp một bác sĩ tư gia giỏi, tốt nhất là đẹp trai, tốt nhất là chưa cưới, tốt nhất là không có bạn gái, đại công chúa Tô, chị thấy được không?"

"Được được, ngẫm lại thấy rất vui vẻ đấy! Okie!" Diệp Tử vỗ tay bảo được, học theo dáng vẻ Đế Vương của thời xưa, ngạo nghễ nâng khuôn mặt xinh đẹp lên, khoác cánh tay của Noãn Noãn, đầu tựa vào trên vai cô, khóe miệng vẫn còn đang cười, nhìn về màu xanh thẳm không gần cũng không xa, không nhìn thấy ranh giới này, khẽ thở dài.

"Sao thế, có phải mệt mỏi không, chúng ta về nhà đi, nấu mỳ Ý cho mẹ con các chị, để mặc công một lát nghe người nào đó kêu ca đói bụng, em nghe thấy mà lòng kinh sợ."

Noãn Noãn xoay người nhảy xuống tảng đá, đưa tay chuẩn bị dìu cô ta xuống, ai ngờ Diệp Tử đột nhiên quay mặt về phía biển rộng mênh mông hô to, "Vẫn là Noãn Noãn tốt với chị nhất, Noãn Noãn, chị yêu em…"

Toàn vùng biển đều vang vọng giọng nói của Diệp Tử, chữ em ở cuối câu "chị yêu em" cứ vang vọng…

Lần trước scandal của Chiến Vân Không và cô gái giàu có truyền ra ngoài, thời gian đã trôi qua một tuần, một tuần này đủ loại tin tức của thủ trưởng Chiến bùng nổ bay đầy trời, Diệp Tử nắm chặt tờ báo có tất cả tin tức của người đàn ông này, xem tỉ mỉ không bỏ một chữ, trong miệng ngậm mứt hoa quả, quay đầu nhìn bóng dáng nho nhỏ gầy yếu bận rộn trong phòng bếp.

Tối hôm qua nói chuyện điện thoại với Lãnh Thương, hai người bởi vì chuyện Noãn Noãn gầy đi mà ầm ĩ một trận, ý của Lãnh Thương là muốn cử một quản gia qua đó chăm sóc sinh hoạt, ăn uống, cuộc sống thường ngày cho bọn cô, như vậy anh cũng yên tâm một chút, gần đây dì Lam tương đối bận, không có thời gian qua đây thăm Noãn Noãn, nếu để dì Lam nhìn thấy tình hình hiện giờ của Noãn Noãn, chắc bản thân mình cách cái chết không xa, Diệp Tử cũng đau lòng cho Noãn Noãn, cũng đề cập với Noãn Noãn tới chăm sóc mấy lần nhưng Noãn Noãn đều từ chối, cô ta là người ngoài nên nhìn không hiểu, Noãn Noãn đang dùng cách này để làm mình không ngừng bận rộn, sẽ không có thời gian nghĩ đến…

'Leng keng' chuông cửa đột nhiên vang lên vào lúc này, Diệp Tử cau mày, là ai sẽ đến vào lúc này.

Cánh cửa "Supers" vừa mới mở ra một cái khe hở, đã thấy người bên ngoài nói một câu tiếng Anh, sau đó nhét một đống túi lớn túi nhỏ.

Diệp Tử theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, bảo vệ bụng, dưới chân không cẩn thận giẫm lên một quyển sách trên mặt đất, cơ thể thuận thế ngã về sau.

Vào thời khắc quan trọng, bóng đen nhanh chóng nắm lấy eo của cô ta, ổn định thân thể của cô ta, giọng nói trầm thấp mang theo chút ý cười, "Trở thành heo mập rồi!"

"…" Hồi lâu Diệp Tử vẫn chưa phản ứng kịp, heo mập?

"Mẹ kiếp, cậu mới mập đấy, muốn đi chết à, giữ mấy thứ đồ này đi, cậu, mau cút xéo."

Chỉ vào lỗ mũi của người đàn ông, tay của Diệp Tử nhéo lỗ tai của anh hành hạ, anh đau đến kêu gào lên, "Hảo hán, mong tha mạng…"

"Cậu nhìn cho rõ, bà đây là phụ nữ… Lady! Are you clear?" Hai người ồn ào một trận, cuối cùng kinh động đến Noãn Noãn đang rang thức ăn trong phòng bếp, tưởng xảy ra chuyện lớn gì, vội vàng cầm xẻng chạy ra ngoài.

"Sao vậy? Các người…" Đợi thấy rõ, người đàn ông đã bị Diệp Tử vặn lỗ tai đến sắp chết đi sống lại thì cô ngây ngẩn cả người.

"Noãn Noãn, mau tới cứu anh trai đi, a, lỗ tai, đừng, đừng vặn lỗ tai của tôi… Cô gái, tôi sai rồi, thật sự sai rồi…. Noãn Noãn, cứu anh…"

Một phút đồng hồ sau, cô thở dài, vuốt vuốt cái trán phát đau, bất đắc dĩ nói, "Hai người rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi."

Khi thấy Phong Tây xuất hiện, cô khẩn trương giống như lòng bị níu chặt nhưng giây kế tiếp được nới lỏng ra, cũng không hỏi Phong Tây và Diệp Tử quen nhau thế nào?

"Ngon lắm, Noãn Noãn, tài nấu nướng của em đã đạt tới đỉnh cao rồi." Giống như ngày trước vậy, cái gì cũng không thay đổi, Phong Tây ở trước mặt vẫn đẹp trai anh tuấn, thời gian bốn năm đã làm anh càng ngày càng trưởng thành, vị trí xương gò mà phải có một vết dao lọt vào mắt cô, vừa định mở miệng hỏi bị sao thế, lại bị Diệp Tử cướp lời.

"Cô gái thuốc nổ kia, khuôn mặt này xảy ra chuyện gì vậy? Có phải có cô gái nào bất mãn với "kỹ thuật" của cậu mà nổi điên cào cậu không?"

Phong Tây không bị ảnh hưởng chút nào, nghe thấy lời này của cô ta còn vui mừng hơn, gật gù đắc ý, "Cô biết cái gì, nữ hán tử, tôi được gọi là người đàn ông huy chương đấy, rất đáng giá."

‘Phù ——’ Diệp Tử cố ý phun canh móng heo trong miệng về phía Phong Tây, cười ha ha, “Người đàn ông huy chương? Đừng đùa, không ca hát nữa nên tìm chiến trường nương tựa rồi? Tướng quân Phong! Ha ha ha…”

“Bà heo mập… không cho cô khinh thường chức vụ thiêng liêng của người lính…”

“Anh gia nhập quân đội thật sao?” Noãn Noãn cắt ngang lời của Phong Tây, giật mình nhìn anh, miệng đầy dầu mỡ, đưa cho anh một tờ khăn giấy.

Biết từ nhỏ anh đã muốn sống trong quân đội, nhất là lính đặc chủng là tâm nguyện lớn nhất của Phong Tây, nhưng lệnh của cha mẹ làm khó anh, cãi vả vô số lần, từng phản kháng, từng nháo loạn, nhưng mà, lính đặc chủng là một quân đội đặc biệt có thể hy sinh vì quốc gia bất cứ lúc nào, phu nhân Phong tuyệt đối không thể để cho đứa con trai bà cưng chiều nhất có bất kỳ nguy hiểm tính mạng nào.

Phong Tây cười hài lòng, vò khăn giấy trong tay, vẻ mặt như cuối cùng đã đạt được ước nguyện “Ha ha, cô gái nhỏ, em đoán thử xem!”

Nhét một miếng gà kho tàu vào trong miệng mở lớn đang ba hoa của anh, “Ăn cơm của cậu đi, khiêm tốn một chút.”

Lúc ăn cơm tối, Diệp Tử và Phong Tây đấu võ mồm rất vui vẻ, sức ăn kinh người của Diệp Tử lại đánh vỡ kỷ lục trước đây của cô ta lần nữa, tổng cộng ăn ba chén cơm, hai chén canh và n món ăn, cuối cùng cả người nằm trên ghế sofa, không ngừng ợ ra bong bóng. Tay vuốt vuốt bụng, trên mặt thỏa mãn và nở nụ cười hạnh phúc.

Gió nhẹ ấm dần, nâng niu ly cà phê trong tay, ngửa đầu, thở ra một làn khói che khuất đôi mắt sáng như ban ngày của Phong Tây.

“Cô nhóc, đã qua bao lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau ngắm sao.”

Khóe môi vẽ ra một hình vòng cung xinh đẹp, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, cô đang tìm, ngôi sao nào là của mình. Khi còn bé, Phong Tây luôn thích ở nhờ nhà cô không chịu đi, vừa ở liền ở rất lâu, anh còn có một sở thích đặc biệt như con gái, chính là ngồi ở trên nóc nhà sân thượng của cô đếm sao, mắt nhìn sao miệng thì lẩm bẩm đếm, đáng giận hơn là Noãn Noãn nhất định phải đi theo anh, vẽ từng ngôi sao mà anh cho là đẹp nhất, nói rằng sau này anh sẽ làm một người giàu có.

Không thể không thừa nhận, Phong Tây rất có thiên phú ở trên sân khấu, có thể ca múa, anh là người duy nhất biết ca hát trong nhà họ Phong, có dáng người điển trai, sau đó chỉ cần anh có thời gian sẽ theo Thành Nham Thâm học đủ loại kỹ năng về bộ đội đặc chủng, sau đó sẽ cãi nhau với mẹ Phong, trực tiếp đá văng cửa lớn, lôi cô đi, nói là muốn cô đi một nơi với anh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 124-2: Thời gian nhàn nhạt (2)

Edit: Tịnh Hảo

Ngày đó, anh và cô đứng giữa sân huấn luyện trong cơn mưa to, từ lúc mưa phùn như hạt bụi vào giữa trưa đến mưa lớn gầm thét điên cuồng vào ban đêm, nước mưa không sạch sẽ giội rửa đôi mắt Noãn Noãn, tầm mắt cô mờ đi, rốt cuộc không duy trì được nữa ngã vào hố bùn…

Giọng nói trong veo nhàn nhạt lượn quanh tai Phông Tây, giống như một cơn gió vừa xa lạ vừa quen thuộc thổi qua, “Chắc đã rất lâu rồi.”

“Thôi đi, chắc là đã mười lăm năm rồi, ngày kỷ niệm của chúng ta mà cô gái ngốc lại không nhớ, đáng đánh.” Nói xong Phong Tây giơ tay lên…

Phản ứng đầu tiên của thần kinh đại não, chính là nhắm mắt lại, Noãn Noãn cảm thấy đỉnh đầu bị dẫn xuống, một đôi bàn tay vò rối sợi tóc bị gió thổi loạn của cô.

“Cô gái ngốc, làm sao anh có thể đánh em chứ, chỉ là có phải em quá tàn nhẫn rồi không, từ biệt bốn năm, một chút tin tức cũng không có, bây giờ người đã trở lại nhưng không thông báo cho bất kỳ ai, em trốn ở chỗ này rốt cuộc là muốn làm gì, hả?”

Gió lạnh tiến vào trong cổ áo, làm toàn thân Noãn Noãn rùng mình một cái, chóp mũi ửng hồng hít hít, cười bây giờ mình quá nhạy cảm, Phong Tây còn thân thiết với mình hơn cả em gái ruột, vấn đề là làm sao anh biết mình ở chỗ này.

Uống xong một ngụm lớn cà phê nóng, sự nóng hổi truyền từ cổ họng lan ra khắp người, một lạnh một nóng luân phiên làm toàn thân nổi da gà, cũng đúng, bên cạnh anh đều là những nhân vật lớn thần thông quảng đại, làm sao có thể không biết rõ hành tung của mình.

“Anh muốn nói cái gì, cứ nói thẳng.”

Phong Tây xì khẽ một tiếng, bàn tay hơi ẩm ướt nhéo cổ thon dài của cô, “Nhóc con, khi nào thì học làm con rùa rồi!”

“Anh mới là con rùa đấy.” Noãn Noãn mắng anh.

“Không phải rùa thì là cái gì? Tại sao em trở lại nhưng không trở về nhà, tại sao không gặp anh hai, tại sao để cho chúng ta lo lắng, còn có những năm nay rốt cuộc em đi đâu, anh hỏi anh hai em đang ở đâu, mỗi lần anh hai đều trầm mặc không nói, tụi anh vận dụng tất cả mạng lưới liên lạc rải khắp các nơi trên thế giới, tìm cả bốn năm, bây giờ thì tốt rồi, em chủ động trở lại nhưng trốn ở nơi này, cho tới hôm nay buổi sáng anh mới từ.....”

Bỗng chốc, Phong Tây không nó nữa, một đôi mắt câu hồn người khác bỗng chuyển sang hỗn loạn, hận không thể xé nát cái miệng thối của mình ra, thiếu chút nữa lộ tẩy rồi.

Hả? Noãn Noãn từ từ nghiêng đầu lại, híp mắt nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Phong Tây, một lát sau, cô mỉm cười cười nắm cằm kiên nghị của anh kéo vào gần mình, xấu xa thổi hơi còn mang hương cà phê nồng nặc lên mặt anh.

“Bé ngoan, nói cho chị biết em nghe được tin tức từ ai, còn có các người có bao nhiêu người đang giám sát chị, nói thật có thể miễn cho em tội chết, không chết còn có thể lấy công chuộc tội, cơ hội chỉ có một lần, em phải nắm chắc đấy!”

Nhịp tim đập thình thịch giống như tiếng trống, Phong Tây miệng khô nuốt ực một cái, hầu kết hoạt động cũng không trôi chảy, lúc tám tuổi liền biết rõ một đạo lý, nhóc con càng cười rất dịu dàng là dấu hiệu của càng nổi giận, quanh người đang truyền ra tin tức chết chóc.

“Ách..... Cái đó anh.....” Ngôn ngữ không có tổ chức tốt cũng tổ chức không được, Phong Tây lắp ba lắp bắp đầu lưỡi thắt lại, điện thoại di động chợt vang lên, vang lên không ngừng ở áo khoác trong túi, rung đến linh hồn nhỏ bé của anh sắp vỡ ra rồi.

Điện thoại hiện ra: “Biến thái Thiên”? Đuôi lông mày nhếch lên thành độ cong thật đẹp mắt, Noãn Noãn cười lạnh nói, “Anh biến thành anh em với Thiên Lý hồi nào thế?” Phong nhị thiếu là người cao ngạo ai cũng biết, hễ là người lần đầu tiên anh nhìn không vừa mắt thì tốt nhất mãi mãi đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, có thể cùng trở thành anh em tốt với Thiên Lý chính là vào một lần vô tình, khi đó vì chuyện của Noãn Noãn mà tất cả mọi người đều tâm tình kém, Cổ Thanh Dạ dứt khoát triệu tập mọi người cùng vui vẻ uống một trận.

Khi tám chín chiếc xe hơi cao cấp chạy ngang qua phòng làm việc của Noãn Noãn, thì có một đám côn đồ cầm gậy bóng chày đập cửa sổ phòng làm việc, nhìn dáng vẻ cố tình gây sự bị người khác xúi giục mà đến, chỉ thấy một người cùng chạy ra với Phong Tây, chính là Thiên Lý, hai người điên cuồng xông về đám người kia, vung quả đấm đánh nhau cùng bọn họ, tình hình rối loạn không khống chế được…

Thiên Lý là trợ thủ đắc lực mà Chiến Vân Không mang theo bên mình, trong mấy năm nay càng trở thành cấp dưới mà thủ trưởng Chiến tín nhiệm nhất, trong bốn năm, từ thiếu úy tứ cấp nhảy lên trung tá, Quan Lê Hiên đích thân mang cậu ấy lên núi Sương Mù đặc huấn nửa năm, đã trải qua đủ loại đặc huấn ma quỷ địa ngục, phi nhân loại cùng với nhóm người bộ đội đặc chủng, kỹ xảo đánh nhau càng cao thủ trong cao thủ, giáp lá cà, ra toàn chiêu trí mạng, từ đó về sau, Phong Tây và Thiên Lý trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau, Phong Tây cảm thấy dưới tình huống kia, phản ứng của Thiên Lý đã nói rõ trọng lượng Noãn Noãn ở trong lòng cậu ấy.

Sau khi điện thoại di động vang lên rất lâu, rốt cuộc yên lặng trong tay Noãn Noãn, tổng cộng ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Thiên Lý gọi tới.

Khóe miệng co quắp lại kéo ra, cánh tay dài xoa nhẹ lên eo của Noãn Noãn, khẽ kéo gần, ôm vào ngực mình, sức ôm càng ngày càng chặt, cằm đặt trên đầu vai cô, vô tội, sự bất đắc dĩ mang theo chút đau lòng hợp thành nỗi nhớ không yên lòng.

“Bé ngoan, nói cho em biết, không có ai theo dõi em, thật không lừa em, cho tới bây giờ cũng không có.....”

Đêm hôm đó, Phong Tây đùa giỡn bằng hết tất cả vốn liếng, một khóc hai nháo ba thắt cổ cũng đã làm, rốt cuộc như mong muốn bị Noãn Noãn ném vào phòng khách, anh ngủ lại một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Tử thức rất sớm, vẫn chưa tới sáu giờ, bình thường đến khoảng bảy giờ Noãn Noãn mới rời giường chuẩn bị bữa ăn sáng, nhìn phòng bếp ngăn nắp vắng vẻ, Diệp Tử mở tủ lạnh ra, kinh hãi, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tên Phong Tây đáng chết, tối hôm qua đồ ăn còn dư lại một chút đã bị anh ăn sạch hết, đói bụng kêu lên không ngừng, tay vỗ nhẹ lên bụng, cúi đầu ôm bụng khẽ nỉ non, “Cục cưng, sao có có thể ăn nhiều như vậy, có phải cơm mẹ nuôi làm quá ngon không, phải không, nhất định là như vậy…”

“Cô ở đây nói thầm cái gì vậy?” Đầu tóc Phong Tây rối bời đứng sau lưng Diệp Tử, hai mắt mơ mơ màng màng đang rót nước uống, “Đều nói có thai khó phục vụ nhất, cô còn khó phục vụ hơn phụ nữ có thai, có phải Tam công chúa… đói bụng không?”

“Ai cần anh lo, cẩn thận sặc chết anh!” Diệp Tử đứng dậy nhét một gói mì ăn liền vào tay anh, “Hai trứng luộc, mười phút sau tôi muốn ăn.”

Ý gì? Mắt giật giật, Phong Tây không hiểu, một phút đồng hồ sau công chúa nào đấy nhắc nhở, “Còn có 9 phút.”

“Mẹ kiếp, cô bảo tôi nấu mì cho cô ăn…”

“Còn có tám phút!” Ngồi ở trên ghế đung đưa hai chân trắng ngần, ý tứ nói bà đây là phụ nữ mang thai, anh có thể làm gì tôi.

Sau bảy phút nửa giây, một chén mỳ nóng hổi được đặt trước mặt Diệp Tử, thơm nức mũi, ót bị hơi nóng làm đổ ra một tầng mồ hôi.

Tuy xuất thân là Phú Nhị Đại (con nhà giàu), năng lực tự lo liệu của Phong Tây cũng cực mạnh, điều này có lẽ liên quan đến lúc anh 18 tuổi đã bước vào làng giải trí, nên nấu mì đương nhiên là chuyện nhỏ. Diệp Tử vừa ăn vừa khen trứng luộc của anh nấu rất đúng tiêu chuẩn, nói có thể ăn mỳ do Phong nhị thiếu làm, chắc là có một không hai rồi…

Tình huống gì vậy? Dụi dụi con mắt, Noãn Noãn xuống lầu nhìn thấy cảnh tượng hai người vui vẻ hòa thuận ăn mì, Diệp Tử không biết làm cơm chắc chắn là Phong Tây làm rồi, hai người đều là công chúa hoàng tử ăn sung mặc sướng, đã quen ăn sơn hào hải vị cũng có thể vì ăn được mỳ ăn liền bình thường liền thỏa mãn.

"Noãn Noãn, sao em cũng dậy sớm vậy, mau tới đây ăn sáng đi." Diệp Tử vừa nói vừa vẫy tay kêu cô tới đây, dưới mặt bàn, chân đá Phong Tây.

Năm phút sau, một chén bánh canh thơm mát vừa ra lò, Noãn Noãn lại gần ngửi một cái, cầm muỗng lên ăn một miếng, 'Ừm, bánh canh của Phong nhị thiếu làm rất kỳ diệu nha, không tệ không tệ."

"Tất nhiên, công chúa đại nhân có muốn ăn một chén không?"

"Dĩ nhiên, chuyện này còn phải hỏi." Diệp Tử trừng mắt liếc anh một cái, "Anh thiên vị nhỉ, làm bánh canh cho Noãn Noãn, lại chỉ nấu mỳ cho tôi, cắt!"

Mím môi, Noãn Noãn cười thầm, cúi đầu ăn cơm, bên tai líu ríu, hai người lại bắt đầu một ngày mới cãi nhau.....

Hai năm trước, Phong Tây đột nhiên giảm bớt lượng công việc diễn xuất, căn bản là một năm chỉ quay 2 bộ phim điện ảnh, biểu diễn ca nhạc thì 2 năm cũng chỉ tổ chức gần 10 lần, bên ngoài suy đoán xôn xao trạng thái nửa ẩn của anh, có người nói là vì anh phải thừa kế tập đoàn của gia tộc, có người nói vì anh chán ghét cuộc sống bây giờ, muốn ra nước ngoài du học, còn có người máu chó hơn nói anh vì xảy ra chuyện tình một đêm với nữ minh tinh, dẫn đến việc đối phương mang thai cho nên chuẩn bị kết hôn.....

Vì chuyện này còn đặc biệt tổ chức buổi chiêu đãi ký giả, cố ý nhấn mạnh anh rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, muốn có nhiều thời gian để làm những chuyện mình thích một chút, mà bị truyền ra ngoài ồn ào chuyện lập gia đình, chỉ là giả dối không có thật, nếu như còn có tin đồn tương tự như thế nữa, ảnh hưởng đến hình tượng, cuộc sống cá nhân của anh, anh sẽ sử dụng biện pháp mạnh…

Noãn Noãn hỏi anh, thật sự cùng nữ minh tinh nào đó say rượu làm chuyện mất trí rồi hả? Phong Tây giận đến giậm chân, nhóc con thối, hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh là loại người gì chẳng lẽ cô không biết, hơn nữa, từ lúc anh tiến vào làng giải trí thì chưa từng có tin đồn với người phụ nữ nào hả, tình một đêm? Nói giỡn. Nếu không cũng sẽ không có tin tức đồn đãi anh là gay.

Hôm nay Diệp Tử cần phải đi bệnh viện khám thai, có hẹn với bác sĩ là 10 giờ sáng, Phong Tây dọn dẹp bát đũa vọt lên lầu tắm rửa, gần đây anh có kỳ nghỉ dài, có nhiều thời gian, xe dừng ở bãi đậu xe bệnh viện quân đội, ân cần mở cửa xe cho hai cô gái, lại phát hiện Noãn Noãn ngơ ngác, mất hồn ở tay lái phụ.

"Noãn Noãn? Noãn Noãn....." Bàn tay quơ quơ ở trước mặt cô.

Nơi này có quá nhiều hồi ức tốt đẹp, cô cẩn thận cất giấu nó dưới đáy lòng, không chạm vào, không thèm nhớ nữa, như vậy có thể giảm đi một chút đau đớn của yêu không…

"Cô Tô, bây giờ tình trạng sức khỏe của cô rất ổn định, đứa bé cũng rất khỏe mạnh, nhưng mà về mặt ăn uống, cô cần chú ý ăn ít lại, đừng… ăn quá nhiều sẽ phản tác dụng đấy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở trong khăn quàng cổ, đôi mắt cong thành trăng lưỡi liềm, len lén cười. Trên mặt Phong Tây là mắt kính râm khung vuông dựa vào bên cửa, huýt sáo với bác sĩ Triều nói năng tùy tiện…

"Đứng đấn một chút, đừng cầm thú đấy, ngay cả bác sĩ cũng trêu chọc, tên biến thái… À đúng rồi, tại sao anh lại gọi Thiên Lý là biến thái Thiên?" Trong ấn tượng của noãn Noãn, Thiên Lý là một trai đẹp có dòng máu lai, vô cùng lịch sự nhã nhặn, đương nhiên cô cũng từng tận mắt nhìn thấy công lực giày vò độc nhất của cậu ấy, nhưng mà gọi là biến thái có phải có chút…

Diệp Tử nện cho anh một đấm, báo thù cho bác sĩ trẻ tuổi, cười hì hì nói, "Mỹ nữ, đừng để ý, em trai của tôi nơi này có chút vấn đề, còn là một người mù, cậu ta đùa giỡn với cô đấy."

Nhìn ngón tay Diệp Tử, nói mình là kẻ mù kém thông minh Phong Tây cũng mặc kệ, kìm tay Diệp Tử, nghiến răng nói thầm bên tai cô ấy, "Tiểu heo mập, cô đừng quá mức nha, có muốn tôi cho Tô… uhm… uhm… uhm."

Chữ Thần còn chưa ra khỏi miệng, Diệp Tử đã bịt miệng anh, gật đầu với y tá một cái, "Em trai tôi đói bụng muốn bú sữa mẹ, chúng tôi đi trước nhá, bye bye!"

Phụ nữ có thai không thể chạm vào, có tức giận hơn nữa cũng không đánh không chửi được, cố nén lửa giận ngất trời vào bụng, Noãn Noãn ở một bên cũng cười rút gân rồi, lời này cô ấy cũng có thể nói được, bú sữa mẹ? Có phải cả đời lẫy lừng của Phong Tây đã bị hủy ở hai chữ này không.

Ba người đứng ở tầng 17 chờ thang máy, cùi chỏ Phong Tây chọc chọc eo cô, trêu cô cười không dứt, nhóc con chết tiệt kia, Noãn Noãn tránh hai người đang gây nhau, bảo tay anh đừng làm rộn, đúng lúc này cửa thang máy "đing" một tiếng mở ra.

Phong Tây tiến lên một bước ngăn trước mặt hai người bảo vệ bọn họ, người đi ra ngoài rất nhiều, mãi đến khi dòng người tan hết, một cô gái đoan trang thanh lịch đi ra cuối cùng từ thang máy đang cúi đầu nhắn tin, đúng lúc quay lại nói chuyện đụng vào Noãn Noãn.

Điện thoại di động rớt trên mặt đất, màn hình tối sầm vỡ vụn, cô gái thụt lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững, cơ thể đập mạnh vào khung cửa thang máy, đau đến cô ta hét to một tiếng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô gái, cô không có sao chứ!” May nhờ sau lưng có Phong Tây ngăn lại mới không ngã xuống, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt điện thoại, lau sạch sẽ, “Ôi, rớt bể rồi, tôi sẽ đền cái mới cho cô.”

Cô gái ngẩng đầu nhìn chằm chằm Noãn Noãn, mày nhíu lại thật chặt, cũng không nói gì cầm lấy điện thoại, chỉnh sửa quần áo một chút, ngẩng đầu lên lần nữa, trong ánh mắt có sự lạnh lẽo quái dị, nhìn chòng chọc Noãn Noãn, cứ có cảm giác giống như có chuyện gì sắp xảy ra.

“Này, cô điếc à, chúng tôi đã xin lỗi cô mà cô không nói một câu à, không cần đền phải không, không cần đền thì chúng tôi có thể đi rồi, chúng ta đi.” Tính tình Diệp Tử nóng nảy, không quen nhìn mấy cô gái giả bộ thanh cao giả cao quý, không phải chỉ là một cái điện thoại Apple ư, móc tiền trong bóp ra đang chuẩn bị quăng lên mặt cô ta, liền nghe một tiếng “bốp.”

“Tiện nhân, cũng đã chết còn trở về làm cái gì.”

Trên mặt noãn Noãn, nhất thời có dấu bàn tay hồng hồng nở rộ trên má mềm mại của cô, tất cả mọi người sửng sốt. Đầu óc ong ong nửa bên mặt đau rát, bởi vì phía sau đầu bị thương nặng do tai nạn xe, mặc dù bây giờ đã khôi phục không có gì đáng ngại rồi, nhưng cũng không thể bị thương nữa.

Lông mày xiết chặt, con ngươi liếc nhìn người phụ nữ, mơ hồ mang theo lạnh lùng tức giận.....

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một giọng nam trầm thấp mà có lực, giống như một tiếng sấm lạnh thấu xương trên bầu trời, “Các người đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124-3: Thời gian nhàn nhạt (3)

Edit: Tịnh Hảo

"Vân Không, sao anh mới đến thế." Cô gái thay đổi thái độ 360 độ, giọng nói nhu nhược làm người khác nghe thấy ghê tởm muốn ói.

Phong Tây quay đầu nhìn về phía sau, đối diện với con ngươi sắc bén của Chiến Vân Không, làm kiểu giao tiếp ánh mắt mang theo tia lửa điện, anh chẳng thể ngờ được cô gái không biết sống chết này lại đi cùng với anh hai, quan hệ của bọn họ thế nào, gần đây scandal của Chiến Vân Không bay đầy trời, tất cả mọi người đều biết rõ đây là kế sách của Thái Hậu, chính là muốn ép Noãn Noãn tự đi ra, tin giả này phải trở thành sự thật, lúc này bên người thủ trưởng có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà nhìn dáng vẻ của người phụ nữ này giống như đã nhìn thấy ở nơi nào rồi, nghĩ không ra.

Kéo Diệp Tử xúc động muốn tiến lên đánh nhau, ý bảo chuyện này cô ấy đừng động tới, cũng quản không được, nhưng mà có một chút khẳng định 80% người phụ nữ này sẽ không nhìn thấy mặt trời của ngày mai.

Người phụ nữ đó tên là Giang Nhiên, là con gái của một lãnh đạo trung ương, thầm mến anh từ rất lâu, Chiến Vân Không là người đàn ông mà cô ta nằm mơ cũng muốn gả, mấy năm trước sau khi nghe tin anh đã kết hôn, một mình đau lòng mượn rượu giải sầu, cho rằng sẽ không có cơ hội nữa, không ngờ tới ông trời đối với cô ta không tệ, tin tức cô vợ nhỏ của nhà họ Chiến mất tích lan truyền nhanh chóng, đồn đãi rất nhiều, tất cả mọi người đều nói Tinh Tiểu Noãn qua đời ngoài ý muốn, vì thế, thiên kim tiểu thư trong giới thượng lưu lại có mục tiêu phấn đấu theo đuổi, Giang Nhiên chính là một trong số đó.

Lại không nghĩ rằng, một người đã chết vài năm lại xuất hiện, mới vừa rồi quả thật sợ hết hồn, nhưng như vậy thì thế nào, quan tâm gì đến cô sống hay chết, Giang Nhiên có lòng tin sẽ trở thành phụ nữ của Chiến Vân Không, cũng là người cuối cùng.

Nhưng không biết, tình yêu của bọn họ giống như mặt trời và trăng sáng, Noãn Noãn chính là ánh mặt trời chói lóa rực rỡ nhất trong lòng của Chiến Vân Không, không có ánh mặt trời là cô thì sẽ không phát sáng, không có cô, thế giới của anh u tối không nhìn thấy phương hướng, bọn họ là bầu trời bảo vệ lẫn nhau, bất kỳ ai cũng không thể chạm vào thế giới nội tâm của anh, trừ cô ra.

Giày da cao cấp phát ra tiếng ma sát chói tai trên mặt đất, tầm mắt Chiến Vân Không quét qua trên mặt Giang Nhiên, rồi sau đó đôi mắt như chim ưng nhìn hai má bị thương của Noãn Noãn, ngón tay thô ráp mang theo chút cảm giác mát lạnh chạm vào gương mặt sưng đỏ của cô, con tim đau đớn run lên, đầu ngón tay khẽ di chuyển biểu lộ sự nhớ nhung của anh, muốn hạ quyết tâm không thèm nghĩ đến tất cả những gì liên quan đến cô, nhưng mà anh mãi mãi không làm được, bây giờ Chiến Vân Không hận không thể mang cô về đánh vào mông, trên mặt lạnh lùng giống như khối băng, “Là cô ta đánh em?”

Noãn Noãn sững sờ, thủ trưởng vẫn là dáng vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi như Đế Vương, trăm năm đều không thay đổi, anh nhất định đã trông thấy mình bị đánh, còn cố ý hỏi, cô nhóc cười lạnh nhìn Giang Nhiên sau lưng anh, sau đó lại nhìn Chiến Vân Không, đôi mắt đen láy nhìn qua nhìn lại, giọng nói ngọt ngào, “Chồng à, anh biết cô ta sao?”

Chiến Vân Không sững sờ, hối hận không nghe lời mẹ nói sớm một chút, tạo scandal với mấy cô gái quý tộc danh môn, còn tưởng rằng cô sẽ không để ý bên cạnh mình có ai xuất hiện, thì ra là máu ghen của nhóc con này không nhỏ. Một tiếng chồng kia làm cho lòng anh thoải mái, đã bao lâu rồi chưa nghe thấy cô gọi mình.

"Không biết." Chiến Vân Không một mực phủ nhận, khom người bế ngang Noãn Noãn vào thang máy, Phong Tây và Diệp Tử cùng theo vào, Giang Nhiên ngây ngốc nhìn cửa thang máy khép lại, cõi lòng tan nát vang lên một tiếng rắc.

Trở về nhà cổ lần nữa, Noãn Noãn ngồi trên ghế sofa ngẩn ngơ, ngây ngô như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn bị hoảng sợ làm người khác đau lòng, đáy mắt ẩm ướt mờ mịt, tất cả vẫn giống như lúc trước không có gì thay đổi, Chiến Vân Không lên lầu thay quần áo, trong tay mang theo hộp thuốc.

Một phút, hai phút, ba phút..... Mười phút đã qua, hai người mắt to trừng mắt nhỏ mặt đối mặt ai cũng không nói lời nào.

Đôi mắt tinh nhuệ của thủ trưởng Chiến quét nhìn từng chút một trên người Noãn Noãn, không buông tha một chút khe hở nào, không buông tha từng sợi tóc, từ đầu sợi tóc đến ngón chân, nhìn tới nhìn lui vẫn không đủ, cô không thay đổi, chỉ có tài dài hơn, người cũng yên lặng hơn lúc trước, cũng gầy hơn, cái cằm đầy thịt mà anh thích nhất bây giờ lại nhọn, giống như sờ một cái sẽ vỡ ra.

Một đôi mắt ưng ửng nước mắt, gương mặt nhỏ như lòng bàn tay, tóc dài hơi xoăn rối bù trên vai, áo đầm màu trắng làm nổi bật lên một cô gái giống như tinh linh xuống trần gian, xinh đẹp làm Chiến Vân Không mê mẩn lòng rối loạn…. sau đó, tất cả đều trở về yên lặng, chỉ cần cô trở về, chỉ cần cô vẫn còn ở bên mình là tốt rồi.

Ngón tay thon dài có lực gõ từng nhịp lên tay vịn ghế sofa, Noãn Noãn nhìn theo ngón tay của anh đến ngây ngốc, thật là đẹp mắt, người đàn ông này vẫn quyến rũ anh tuấn như vậy, ngay cả ngón tay cũng xinh đẹp như thế, trên người anh là áo len mà mình tự đan cho anh, lên lầu cố ý đổi áo này là có mục đích gì?

Nhíu chặt mày, càng nghĩ càng cảm thấy là lạ chỗ nào đó, thủ trưởng vẫn không nói lời nào, bình tĩnh xem cô như không khí, cầm lấy báo quân sự là vẻ mở ra. Sau đó xem báo nhưng ánh mắt lại chưa từng rời khỏi trên người Noãn Noãn một giây, anh đang đợi, đợi chủ động của cô nhóc, bốn năm nay anh đều đợi được, chẳng lẽ chút xíu này lại không được.

Đọc báo? Nhàn nhã quá đấy, không phải mỗi ngày anh đều rất bận, mỗi ngày đều lên ti vi sao, hôm nay xảy ra chuyện gì? Còn có cô gái ở bệnh viện có quan hệ thế nào với anh, còn thân mật gọi anh là Vân Không, xem ra quan hệ không tầm thường đấy.

Vừa nghĩ liền tức giận, bà đây không có ở đây, scandal liền bay đầy trời, lúc trước là đăng lên trang đầu báo, bây giờ lộ liễu xuất hiện ở bệnh viện, bệnh viện? Bọn họ đến bệnh viện làm gì? Chẳng lẽ là cô gái đó..... có?

"Cô ta mang thai?" Thình lình bật thốt một câu lên, hỏi đồng chí thủ trưởng như rơi vào trong sương mù không hiểu, suy nghĩ sinh động của cô trải qua thời gian dài chỉ có hơn chứ không kém, Chiến Vân Không liếc cô một cái, tiếp tục cúi đầu xem báo.

Lạnh giọng nói, "Không rõ lắm."

"Ha —— không rõ lắm? Vậy hai người đi bệnh viện làm gì, kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân?"

Nói xong, Noãn Noãn ngây ngẩn cả người, quay đầu sang chỗ khác không dám nhìn thẳng ánh mắt còn lạnh hơn cả Nam Cực của người đàn ông, cắn chặt đôi môi hận không được nuốt luôn đầu lưỡi mình, sao miệng lại nhanh như vậy chứ, nói bậy gì đó, rõ ràng chính là chuyện không thể nào, xong rồi, chắc chắn thủ trưởng tức giận rồi, Chiến Vân Không ghét nhất người khác nói bừa bóp méo sự thật, quấy rối không nói đạo lý, bây giờ toàn bộ mình đều như thế, không được tự nhiên xê dịch cái mông, một lát không tránh được phải chịu đau về da thịt, làm sao đây.

Gấp tờ báo lại, cơ thể cao to mạnh mẽ nhích lại gần trên sofa, sờ điếu thuốc trong tay, ưu nhã chậm rãi hít một hơi thật sâu, ngậm trong miệng, sau đó đứng lên kề sát bên người Noãn Noãn, một tay nâng má cô lên, khói dày đặc như mây như gió từng đợt vây quanh người Noãn Noãn không một khe hở, cô gái bị nghẹn nước mắt rơi xuống.

Rốt cuộc là bị nghẹn hay là là đau lòng, Noãn Noãn không muốn suy nghĩ, cũng không muốn đi tìm hiểu, giống như con thú nhỏ nức nở nghẹn ngào, chui vào lồng ngực rộng lớn của người đàn ông, lúc này, cô thà chết chìm trong một vũng sâu, mãi mãi chìm xuống…

Cô đột nhiên vỡ đền, chuyện đột ngột chuyển tiếp, làm thủ trưởng Chiến trở tay không kịp, tay cứng ngắc dừng lại giữa không trung, lại không biết bước kế tiếp phải làm gì cho đúng.

Tham lam ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt và lành lạnh chỉ có trên người anh, trên người anh có một mùi ngọt của gió, dễ chịu muốn chết, đầu nhỏ cọ xát vào bộ ngực anh, tìm một góc thoải mái nhất nhắm mắt lại, ôm chặt eo của thủ trưởng, vẫn rắn chắc, bây giờ đối với Noãn Noãn mà nói cũng đã hạnh phúc rồi.

Trong giấc mơ có vô số lần, anh ôm cô, rất ít khi anh cứ như vậy ôm cô, dùng hết sinh mạng toàn bộ hơi sức, Noãn Noãn cũng sẽ không bao giờ biến mất nữa… Nhưng đó là mơ, mơ thì sẽ tỉnh, mơ là cái gì đó rất tốt đẹp nhưng không bắt được, mơ làm hy vọng trở nên xa vời không thể chạm được, hoặc là hạt cát làm người ta ao ước nhưng từ từ, len lén, lẳng lặng bỏ đi…

Mà bây giờ, tất cả đều đột nhiên xuất hiện xảy ra quá nhanh, dù thế nào anh cũng sẽ không nghĩ đến, hôm nay bọn họ lại gặp nhau, ở hành lang bệnh viện quân đội nhìn cô từ xa, giống như bốn năm trước, lá đỏ nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, sau buổi trưa, nắng ấm vào vàng cam bao phủ cô, thiếu đi một phần hoạt bát bao nhiêu thì yên lặng và ngọt ngào lạnh nhạt bấy nhiêu.

Thấm thoát cô đã trưởng thành, người cũng càng quyến rũ xinh đẹp, nụ cười này càng thêm trầm tĩnh càng cứng rắn hơn, đôi mắt này lấp lánh sự thỏa mãn và hạnh phúc mà anh chưa từng thấy.

Cứ như vậy ôm nhau, triền miên, thật dày, hơi thở nóng rực nặng nề của người đàn ông làm từng tế bào cô nóng lên, khóe mắt cũng ửng hồng.

Cảm giác sắp bị hô hấp và hơi sức của người nào đó đè nén, ưm một tiếng, "Cơm tối của Diệp Tử thế nào đây?"

Cô thề, lúc này tuyệt đối không phải là cô muốn phá hỏng không khí, mà là vấn đề này quá cực kì nghiêm trọng, chăm sóc Diệp Tử vốn là trách nhiệm của cô, đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều, ngốc nghếch u mê bị quá trình thủ trưởng đại nhân khiêng về nhà làm cho ngớ ngẩn, bây giờ có thể nghĩ đến, cho dù có Phong Tây nấu cho cô ấy ăn, nhưng có những chuyện đàn ông không tiện, ví như tắm rửa.

Khẽ xùy một tiếng lạnh lùng, định đẩy Noãn Noãn ra, chuẩn bị thoa thuốc giảm sưng cho cô, xúc cảm bông băng lành lạnh thoải mái làm Noãn Noãn không kìm lòng được hừ một tiếng, ấm lạnh thay phiên nhau giảm bớt rất nhiều sự căng thẳng của cô.

"Em còn muốn làm bảo mẫu tới khi nào?" Thủ trưởng rất không vui, chiếm lấy vợ anh từ lúc ở Thái cho đến bây giờ, người phụ nữ đáng chết Tô Diệp Tử kia, được voi đòi tiên.

Chu cái miệng nhỏ nhắn, Noãn Noãn liếc anh, "Em đã đồng ý với chị ấy, nhất định phải theo chị ấy, mãi cho đến khi đưa bé bình an sinh ra, đây là trách nhiệm của em, em phải phụ trách với chị ấy cho tới cùng."

"Vậy còn anh thì làm thế nào?" Cố định đầu của cô, Chiến Vân Không nhìn đôi mắt trong veo, sạch sẽ của cô, thật sâu, tiến vào nơi mềm mại nhất của cô.

Nếu như chị ấy sinh con trai, một ngày nào đó nhất định cậu bé sẽ là đại tướng có tài, nếu là con gái thì sẽ hòa nhã, nghĩa khí, trọng tình cảm, mặc dù cô mới đầu quen biết Diệp Tử rất hoang đường, nhưng cũng thành bạn cực tốt, Tô Thần nói, Noãn Noãn quý giá đắt tiền nhất trên thế giới… không, phải nói là vật báu vô giá trên thế gian, đối với Chiến Vân Không mà nói thì cô chính là toàn bộ thế giới của anh, là tất cả của anh, đối với mọi người mà nói thì cô quan trọng giống như việc phải hít thở.

Bất đắc dĩ than thở, hôn lên cái trán xinh đẹp của Noãn Noãn, "Nếu không thì anh cùng em chăm sóc cô ấy!" Thật ra thì ý của thủ trưởng là muốn ép Tô Diệp Tử chủ động rời khỏi, đó là chuyện tốt nhất, phải sử dụng thủ đoạn vào lúc cần thiết nhất.

Phải đuổi gấp kéo người trở lại, thật sự đợi không nổi nữa rồi.

Chiến Vân Không hít thở thổi lên má thẹn thùng hồng nhạt của cô, lông tơ rất nhỏ không thể nhìn thấy tê dại lay động giữa hơi thở nóng rực, cơ thể bốn năm không được chạm vào rất mẫn cảm, bây giờ ngay cả một hơi thở của thủ trưởng đối với cô mà nói, đều có thể trở thành trí mạng.

Vẻ giảo hoạt chợt lóe lên từ đáy mắt, nhưng vẫn bị Chiến Vân Không bắt được tin nguy hiểm, anh hắng giọng nói, "Thật ra thì Phong Tây chăm sóc cô ấy cũng sẽ vô cùng tốt, tên nhóc kia thận trọng lắm."

Tô Thần nói muốn cho Chiến Vân Không 800 ngàn, là thù lao của Noãn Noãn trong khoảng thời gian này, nửa năm này mượn Noãn Noãn chăm sóc cho Diệp Tử, được không. Đương nhiên thủ trưởng trả lời không được, chuyện ấy không thể nghi ngờ, tám trăm ngàn? Anh cũng đâu thiếu chút tiền vặt đó.

"Vậy không được, một người đàn ông chăm sóc một người phụ nữ có thai rất không thỏa đáng, lại nói hai người bọn họ gặp nhau liền cãi nhau, ngộ nhỡ xảy ra chút chuyện thì làm sao, em không an tâm." Cánh tay giống như dây leo quấn quanh vào cổ của Chiến Vân Không, khóe miệng nâng lên, "Nếu không, thủ trưởng cùng em sang bên kia, vừa đúng làm bữa cơm tối cho mọi người ăn, được không?"

"....." Thủ trưởng Chiến muốn mở miệng nói không, miệng còn chưa chuẩn bị xong, đã bị một câu nói của Noãn Noãn ngăn lại.

"Được, cứ quyết định như vậy."

Cánh môi mấp máy, anh có rất nhiều rất nhiều vấn đề cũng muốn hỏi cô, muốn biết mấy năm nay cô sống thế nào, sống có vui không, vết thương trên người khỏi chưa? Có phải vẫn luôn sống ở nước Thái không, chung đụng với dì Lam và Long Lân thế nào… Muốn ôm cô vào ngực ngủ một giấc an ổn, đều bị vấn đề cơm tối của Tô Diệp Tử làm rối loạn, xem ra nhất định phải đuổi cô ấy đi.

Cho dù Chiến Vân Không thần thông quảng đại, cũng sẽ có lúc không thuận lợi, giống như chuyện điều tra Long Lân và Lãnh Thương, có thể nói là anh gặp trắc trở, Lam Hi gạt mọi người bọn họ, thường đến đến Thái Lan, chuyện lớn như vậy nhưng anh lại không phát hiện ra, thì ra bà đã lén đi thăm Noãn Noãn, thì ra cha vợ của anh lại lợi hại, tuyệt đối không phải chỉ là một truyền thuyết.

Noãn Noãn rất mâu thuẫn, nhưng không hối hận với tất cả hành động của mình ngày hôm nay, bọn họ đã trải qua ngàn khó khăn hiểm trở, thật vất vả mới không có bất kỳ chướng ngại, tại sao cô lại trốn tránh anh mà không chịu tiếp nhận chứ, là do không tự tin với bản thân? Hay là khoảng trống bốn năm từ đầu đến cuối vẫn là cái kết? Nếu một ngày nào đó xuất hiện thêm một Bạch Nguyệt Oánh còn đáng sợ hơn, cô còn có thể chịu đựng được nữa không?

Thật là loạn, quá phức tạp, quá đau đầu…

Một giấc ngủ trưa thẳng đến chân trời tối mực, khi tỉnh lại, đã là lúc ngôi sao lấp lánh phủ kín bầu trời.

Đi chân trần xuống giường, Chiến Vân Không không có ở trong phòng, đẩy cửa phòng sách ra nhìn vào bên trong… vẫn không có. Kỳ quái, người đi đâu rồi?

Đi xuống lầu, rót một ly nước ấm làm ấm cơ thể, ngước mắt, nhìn thấy trong sân, anh đang gọi điện thoại, vẻ mặt rất nghiêm túc. Tò mò lại gần muốn

nghe một chút xem anh đang nói gì.

“Vụ của Nguyệt Trường Cát, tôi mặc kệ, đừng để tôi thấy bất kỳ thông tin liên quan đến Tiếu Tuấn và tập đoàn STAR của giới truyền thông. Trước tiên để Nguyệt Chân ở trong đó, dạy dỗ một chút cũng tốt…”

Cúp điện thoại, Chiến Vân Không xoay người lại, phát hiện Noãn Noãn đứng ở cửa, chân mày vẫn nhíu lại, “Sao không ngủ thêm chút nữa, mặc ít như còn ra đây, mau vào nhà đi.”

Trong tay không hề có bản báo cáo sức khỏe của cô, không biết vết thương cô bị tai nạn xe lần trước ra sao, đã từng trải qua đau đớn thế nào, anh không ở bên cạnh cô, cô kiên cường vượt qua như thế nào.

"Nguyệt Chân thế nào?"

Ôm lấy cô đi vào trong nhà, rốt cuộc vẫn bị cô nghe được, chuyện này cũng không ngại nói, Nguyệt Trường cát bởi vì tham ô một khoản công kết xù, đã bị bắt, là chuyện mà từ con phố đến góc hẻm đều biết được, Nguyệt Chân càng bị kích thích tìm đến hút thuốc, mất trọng lực từ thiên đường rơi vào địa ngục để tìm sự an ủi, hiện tại đang bị nhốt trong trung tâm cai nghiện, tạm thời sẽ không ra được.

Diệp Tử vô cùng ngoan, ngồi nghiêm túc ở trên ghế sofa ăn trái cây mà Phong Tây đã rửa cho cô ấy, lại chuẩn bị thêm một ít bánh ngọt, không phải bánh ga tô của phương Tây mà là bánh ngọt kiểu xưa làm bằng tay theo truyền thống, cũng là món ăn mà đại công chúa thích ăn nhất từ sau khi đến Cổ Thành, đặc biệt thích bánh ngọt đậu ve.

Khi tiếng khóa cửa vang lên, khóe miệng Diệp Tử khẽ nâng lên một nụ cười đầy thâm ý, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, cơm tối không cần lo lắng, đã có chỗ dựa rồi.

"Lão đại, anh..... anh cũng tới rồi." Ánh mắt Phong Tây chợt phát sáng, nhưng khi khi thấy người đàn ông xuất hiện sau lưng Noãn Noãn, thì ảm đạm.

"Thế nào, không hoan nghênh? Hay là hai người có hành động gì không muốn người khác thấy, sợ tôi biết?”

"Không có..... Không có, tuyệt đối không có." Nhìn ánh mắt dò xét của Chiến Vân Không vừa lạnh vừa rét, Phong Tây vội vàng xua tay, thật hay đấy, bị nhìn thấu rồi. Thật ra trong lòng hai người có chút tính toán nhỏ, một, nếu như hôm nay Noãn Noãn trở về, anh sẽ dẫn hai cô gái đi ăn bữa tiệc lớn, hai, nếu như cô không trở về… anh sẽ dẫn công chúa đi cứu người, không sợ chuyện khác, mấy năm nay tính tình của thủ trưởng rất kỳ quái, cả ngày đều u ám, căn bản chuyển biến tốt cũng không có, buổi sáng hai người bất ngờ gặp nhau, hai người họ đều không có chuẩn bị tâm lý.

Không tránh được lúng túng. Mặc dù bây giờ Noãn Noãn không dã man tàn bạo như ngày trước, nhưng thủ trưởng vẫn là một núi băng lớn bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, vừa lạnh vừa mãnh liệt, đúng là một kết cục lý tưởng nhất.

‘Cắt’ Diệp Tử mở miệng, "Càng ngày càng biến thái....."

Noãn Noãn không nghe rõ lời nói của Diệp Tử, trên khuôn mặt nhỏ tất cả đều là ý cười, có thể chính cô cũng không ngờ tới, thật ra dũng cảm đối mặt chưa chắc sẽ có kết quả màu xám tro, lấy trái chuối trên mâm đựng trái cây, “Phong Tây, giúp em một việc, sau một tiếng rưỡi dọn cơm.”

Phong Tây lo lắng đầu thỉnh thoảng từ phòng bếp nhìn quanh phòng khách, “Diệp Tử sẽ không đánh thủ trưởng chứ?” Tam công chúa của Tô Đan dã man như thú, điêu ngoa thành điên khùng, hung tàn như ma quỷ, cả dòng họ Hoàng thất trong gia tộc nhiều đứa nhỏ đã từng bị cô ấy đánh, bao gồm hai anh trai thích cô nhất cũng không tránh khỏi. Cho nên Chiến Vân Không ở trong mắt cô ấy chính là một người vô cùng bình thường, đánh anh là xem trọng anh, Diệp Tử đã ghét anh ngay từ gặp mặt đầu tiên.

Phần lớn quân nhân đều mắc chứng OCD sắp xếp gọn gàng, con người nhìn khắp bốn phía một vòng, thấy xung quanh chỗ ngồi của Diệp Tử, trên đất, trên sofa, bàn trà, sách vở, bản vẽ, bút đánh dấu, đồ ăn, vỏ trái cây, cái gì cũng có, bay đầy trời, dùng từ bừa bãi cũng không hình dung được sự lộn xộn của chiến trường này.

“Này, mau chuyển ánh mắt đi, nhà của cục cưng tôi không thích để cho anh nhìn, hung hăng hù dọa người ta à!” Diệp Tử liếc Chiến Vân Không, bị ánh nhìn chăm chú của anh làm toàn thân không thoải mái.

Yên lặng không tiếng động vài giây, kim đồng hồ đời cũ trên tường chỉ hướng năm giờ, phát ra tiếng trầm lắng.

Khóe môi tao nhã cong lên, ưu nhã cười, hai chân vén vào nhau, tay trái chuyển động chiếc nhẫn trên tay phải, “Tốt bụng nhắc một câu, có có thể giỏ êm biển lặng dưỡng thai ở Cổ Thành, sinh đứa con ra, mãi mãi sống ở đây cũng không thành vấn đề, điều kiện tiên quyết là…”

Cau mày, cái quái gì hả, có sở thích nói được nửa câu cố ý trêu người sao, uống sạch nước ép trái cây trong ly, “Là cái gì?”

“Thu tất cả tính xấu của cô lại, khiêm tốn làm việc chút, cô đừng quên, bây giờ là là kẻ truy nã khẩn cấp của Hoàng thất Tô Đan, đừng tưởng rằng ỷ vào việc có người giúp cô, cô liền cho rằng đã an toàn… Còn nữa, một số bạn tốt của cô hình như không định rửa tay gác kiếm, cẩn thận một chút đừng để bị liên lụy đến…”

Ở sân bay, Chiến Vân Không bắt Diệp Tử còn có một nửa nguyên nhân là bởi vì gần đây ở Cổ Thành, mấy vụ ma túy có liên quan đến cô ấy, đúng như Nguyên Đông Nam đã nói cho Noãn Noãn, cô ấy là công chúa nổi tiếng ở khu tam giác vàng, Tô Diệp Tử không phải người xấu nhưng cũng không phải là người tốt lành gì.

Lúc đầu cô ấy mua ma túy chỉ vì chơi vui, sau đó cô đem hai phần ba ma túy bán đi, là người đáng giết phạm vào mười tội ác không thể tha thứ, còn có một bộ phận nhỏ bán cho kẻ nghiện trong xã hội đen, Diệp Tử kiếm được tiền hơn phân nửa đều giấu tên quyên cho bọn nhỏ ở khu nghèo, mua sách tập, mua đồ ăn và các vật phẩm tiếp tế khác cho bọn nhỏ, bọn nhỏ cũng không biết, chưa từng nhìn thấy chị gái Vô Danh trông như thế nào, cứ tưởng tượng vẽ ra rất nhiều bức tranh về cô ấy, cô đều trân quý kỹ càng.

"Anh có thể bắt tôi đã nói lên anh đã sớm nắm giữ đầy đủ manh mối, nên nói ngày đó tôi cũng đã nói rồi, về phần bọn họ làm gì thì tôi không xen vào, cũng không muốn quan tâm, không có người vì tiền trời tru đất diệt…"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124-4: Thời gian nhàn nhạt (4)

Edit: Tịnh Hảo

Bầu không khí cơm tối rất hòa hợp, cũng không biết thủ trưởng và Diệp Tử nói chuyện gì, mà thái độ của Diệp Tử đối với anh cũng không có địch ý như lúc trước, Noãn Noãn thở nhẹ, cãi nhau là bình thường, đừng đánh nhau giống như hiện tại mới thật tốt…

Bầu trời đêm vào tháng tư, xa xa, ấm dần, xa như không thể chạm, nửa tháng trước Chiến Vân Không nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, dẫn theo bộ đội đến Tam Giác Vàng, lúc thi hành nhiệm vụ, tất cả thiết bị truyền tin trên người không được mang theo, chỉ là đêm hôm trước lúc tiến vào biên giới Myanmar, thủ trưởng Chiến dùng quân dụng công suất lớn gọi một cuộc điện thoại ra bên ngoài cho cô, sau đó cũng không liên lạc nữa.

Diệp Tử nằm bò ra ở trên hàng rào ban công, để chân trần, ngồi trên ghế ở sân cỏ dưới lầu trêu chọc Tuyết Bạch Bạch, chơi cười ha ha, tuần trước Lam Hi và Lãnh Thương sang đây thăm Noãn Noãn, thuận tiện mang theo Tuyết Bạch Bạch ở trong nhà bên Thái Lan trở về cho cô, Diệp Tử nhìn thấy Lam Hi thì vui mừng, thét chói tai kích động không thôi, nhìn qua bụng bự sáu tháng còn lớn gấp đôi phụ nữ có thai bình thường, Lam Hi bị dọa sợ giật nảy mình.

Lại nói, cô gái Diệp Tử này rất thú vị, cô ấy lớn hơn Noàn Noãn ba tuổi, phần lớn cô gái hai mươi mấy tuổi đều thích cùng với những người tuổi tương đương đuổi theo ngôi sao gì đó, nhưng cô ấy lại cảm thấy những ngôi sao kia đều quá nông cạn, thực lực thì không đủ chỉ dựa vào scandal, dựa vào gương mặt và sức hấp dẫn trên người, kỹ năng diễn xuất thì tệ, ca hát thì không có nội lực, nhưng Lam Hi lại khác, bà là nữ thần được công nhận trong làng giải trí, là ngôi sao cả điện ảnh và âm nhạc, fan hâm mộ bà qua từng độ tuổi cũng chiếm phần đông, vóc người xinh đẹp, ca hát lại hay, lại là diễn viên trong các bộ phim quan trọng mang tầm quốc tế, tài đức vẹn toàn thực lực siêu phàm, đúng nghĩa thực lực, là thần tượng duy nhất trong lòng công chúa Lam Hi, từ nhỏ đến lớn chưa từng thay đổi.

Bởi vì, một ngày kia cô ấy cũng tưởng tượng được giống như dì Lam, làm một phụ nữ độc lập chân chính, mà không phải bị bởi ánh hào quang công chúa che mất những phong cảnh xinh đẹp ven đường…

Vẫy tay, kêu cô xuống, "Mau tới, thuận tiện giúp chị rót ly cà phê." Bụng Diệp Tử càng lớn thì càng lười nhúc nhích, cô ấy cũng không đi nổi, trừ lúc đến bệnh viện khám thai, còn lại phần lớn thời gian đều là ở nhà, Noãn Noãn dưới sự khích lệ và thuyết phục của cô ấy đã cầm bút lên vẽ lần nữa, bây giờ tác phẩm của cô trong thị trường bán rất được giá, rất nhiều người sưu tầm muốn ra giá cao thu mua tranh của cô cũng rất khó.

Diệp Tử rất thích phòng làm việc của Noãn Noãn, nói là có một tòa nhà thủy tinh được dây leo quấn quanh ở trung tâm thành phố sầm uất như vậy, nhìn cũng làm cho tâm tình người ta thoải mái.

Sau chuyện Noãn Noãn gặp sự cố, An An đã từng một lần định dừng lại, sau đó vào một buổi tối ba năm trước, có một bang côn đồ đập phòng làm việc, đúng lúc Phong Tây và Thiên Lý bất chấp nguy hiểm xông ra, lúc này mới ngăn cản được chuyện đáng sợ sắp xảy ra, nếu như căn nhà thủy tinh bị hủy, cũng giống như hủy đi nửa cái mạng của Noãn Noãn, đó là chút tâm huyết mà cô dựng nên, An An nghĩ phải thay cô giữ gìn thật tốt.

Khí nóng lượn lờ quanh cổ tay, mùi thơm cà phê mơ hồ nhàn nhạt, mỗi ngày trừ chăm sóc Diệp Tử ra, thời gian còn lại đều ở trong phòng tranh vẽ tranh, buổi tối Phong Tây sẽ thỉnh thoảng lại ở nhờ, nói mình vì an toàn của bọn họ mà đến, sau đó nữa, Thiên Lý cũng gia nhập đội hộ vệ này.

"Ở trên lầu làm gì đó? Nghĩ đến thủ trưởng nhà em ở trên đó à..... Nhớ chồng sao?" Uống một ngụm, đồ uống ấm nóng theo cổ họng xuống thực quản rồi xuống dạ dày, nóng truyền khắp lỗ chân lông toàn thân. Kỹ năng pha cà phê của con bé này thật tốt, sau này sợ là mình sẽ bị Noãn Noãn làm cho khẩu vị càng kén, sẽ là một phiền toái.

"Làm gì có, nói bậy." Gương mặt Noãn Noãn đỏ bừng ngượng ngùng trừng cô ấy, luôn là dáng vẻ nói chuyện cười hi hi ha ha, cũng không biết bộ dạng không tim không phổi của cô rốt cuộc có thể diễn được bao lâu mới đủ.

Trêu chọc càng vui hơn, nhìn cô gái bị mình đoán trúng mà ngại ngùng, Diệp Tử nâng chân trái lên, động tác hơi vụng về nâng mũi chân lên cọ vào lòng bàn chân Noãn Noãn, chầm chậm giống như một con rắn chuyển động mang theo hấp dẫn khiến người khác phạm tội, nửa người nghiêng xuống ghé sát bên tai Noãn Noãn, "Cô gái xinh đẹp, nói láo thì phải trả giá thật lớn đó nha…"

Chân bị cô ấy trêu đùa vừa nhột vừa tê, né tránh động cơ phạm tội, mục đích không trong sáng của Diệp Tử, ngón trỏ đẩy đầu của cô ấy ra, "Giá lớn gì?

Đơn giản là hành hạ em làm đồ ăn ngon cho chị và con gái chị sao, đi, ngồi cho đàng hoàng, cách em ra xa một chút, bây giờ là tám giờ tối, chị… không thể ăn nữa, OK!"

Khi An An và Chiến Tả mang theo rất nhiều bánh ngọt, Diệp Tử nói cô ấy chỉ hận không gặp Thiên An An sớm, An An đặc biệt hiểu phụ nữ có thai thích ăn gì nhất, nên ăn cái gì, gần như mỗi ngày hai người đều phải nói chuyện điện thoại không dưới một tiếng trao đổi tâm sự phụ nữ có thai.

An An sau khi làm mẹ càng chín chắn hơn trước, cô ấy là người từng trải, ở phương diện sinh con có thể nói là thuộc cấp bậc chuyên gia, Chiến Tả là ông xã vô cùng hiếm có, trong lúc An An mang thai là lúc bọn họ khổ sở nhất, khoảng thời gian đó ầm ĩ vô cùng kịch liệt, hai gia tộc lớn phản đối, cổ phiếu của tập đoàn Tam Gia đồng thời rớt xuống, cô ấy, Chiến Tả và Đông Phương Nghiêm Hàn, quan hệ của ba người rối rắm dây dưa với nhau… Chỉ là thời gian trải qua nhiều khó khăn, đau khổ kia, bây giờ cũng đã qua, mưa to gió lớn đi qua nhất định sẽ là trời quang mây tạnh, cô ấy cảm tạ mình đã từng trải qua đau khổ và vất vả, mới có thể kiên trì với quyết định của mình, để đổi về hạnh phúc như ngày hôm nay…

Phong Tây tới sau Chiến Tả và An An, vừa vào nhà mũi của anh ấy đã thính, ngửi thấy mùi thơm của bánh dẻo đậu đỏ, "Oa, hôm nay có lộc ăn sao, sớm biết mấy anh đến thì em không lái xe rồi."

Sau tai nạn xe, chứng sợ xe của Phong Tây rất nghiêm trọng, Noãn Noãn nói anh lắm chuyện, không có việc gì cũng khiến anh gặp chuyện không may.

"Không được, cậu phải đi khám bác sĩ đi, đi nhờ xe hoài cũng không phải là chuyện hay, chẳng lẽ cậu không cảm thấy ảnh hưởng tới cuộc sống gia đình người khác sao." Chiến Tả trêu đùa Phong Tây, đưa tay chọn một quả táo lớn đưa cho bà xã thân yêu, vẻ mặt khinh bỉ.

"Cảm ơn đã quan tâm, em quyết định sau này phải đi nhờ xe của Chiến tổng, phiền cũng phải phiền chết anh."

"Ngây thơ!"

"Như nhau thôi, cũng không biết là ai, cùng cướp miếng ăn với con trai mà chân té gãy xương, hừ."

"....."

Năm nay, con trai của Chiến Tả và An An đã ba tuổi, tên thật là Chiến Mộ An, tên ở nhà là Hữu Hữu, do chú nhỏ Chiến Vân Không đặt. Phải nói người nào trong nhà họ Chiến cưng chiều bé nhất? Không phải cha mẹ, không phải ông cố, không phải bà nội..... Mà là người đàn ông cực kỳ lạnh lẽo, cực kỳ âm trầm trong nhà họ Chiến – Chiến Vân Không.

Khi Hữu Hữu ra đời, người đầu tiên ôm đứa bé là Chiến Vân Không, người đổi tã đầu tiên chính là Chiến Vân Không, người cắt móng tay đầu tiên vẫn là Chiến Vân Không…

Chiến Tả nhạo báng nói, nếu như thủ trưởng Chiến làm ba, nhất định là một người cha cực kỳ tốt, cực kỳ đẹp trai trên thế giới này. Hữu Hữu thì thế này, đợi đến lúc Đường Đường ra đời thì tình hình này lại xảy ra lần nữa, hiện tại người hai đứa bé thích dính nhất chính là chú nhỏ.

An An che miệng khẽ cười, đứng dậy đến phòng bếp giúp Noãn Noãn bưng trà. Chiến Tả và Phong Tây, hai người vẫn cãi nhau về chuyện té ngã lần đó, làm cho mặt đỏ tới mang tai, Diệp Tử ở bên cạnh vừa ăn vừa xem náo nhiệt.

"Chị dâu, chân của anh họ không còn đáng lo nữa, mấy ngày nay không phải Diệp Tử lảm nhảm nói muốn gặp Hữu Hữu sao." Từ lúc dì nhỏ chỉ nghe mà chưa gặp Hữu Hữu, thì sau khi gặp rồi thì vô cùng yêu thích, lòng Chiến Tả tan nát, gọi thẳng cặp đôi này là kẻ trộm lòng người, ngay cả đứa nhỏ cũng không bỏ qua.

Nước nóng rót vào ấm trà, bông cúc trôi nổi giống như con thuyền trên sông, hương thơm vừa đắng vừa lạ tràn vào phòng bếp, cúi đầu, lỗ mũi hít hít, "Ồ ~ trà thật là thơm đấy, Hữu Hữu nói sau này muốn một tuần ít nhất phải ở nhà dì nhỏ một đêm, nếu không nó sẽ nhớ cậu muốn chết, lời này để cho thủ trưởng nhà cậu nghe thấy, không phải cái mông tròn tròn của Hữu Hữu sẽ gặp nạn sao!"

"Tớ thấy, là thằng bé muốn đi ăn pizza, cậu nói xem, giảo hoạt, nhiệt tình giống như hai người hay là ai?"

"Còn có thể giống ai, đương nhiên là..... dì nhỏ chứ ai." An An xoa đầu Noãn Noãn, xoay người vào phòng khách.

Ngày hôm sau, buổi sáng, chuông cửa vẫn vang lên không ngừng, Diệp Tử bị làm ồn, ngay cả nhắm mắt, chân mày cũng nhăn lại, lăn qua lăn lại ở trong chăn, cuối cùng rốt cuộc không nhịn nổi, "Mẹ nó, có yên hay không, Noãn Noãn… Noãn Noãn…"

Gân cổ hô to, Noãn Noãn ở trên ghế không có một chút phản ứng, sau lưng đối diện với cô ấy, "Noãn Noãn, Noãn Noãn tỉnh, em mà không tỉnh thì nhà của chúng ta sẽ bị người ta ấn chuông đến sập đó, Noãn Noãn…"

"..... Hử, sao thế?" Mơ mơ màng màng khó khăn nửa mở mắt, lẩm bẩm, sau đó chợt ngồi dậy, ánh mắt căng thẳng quan sát cô ấy, "Có phải chị khó chịu ở chỗ nào không, có cần lập tức đi bệnh viện không, bây giờ em sẽ…"

Diệp Tử trợn trắng mắt, "Cô gái nhỏ ngủ đến hồ đồ rồi hả, bây giờ chỗ này của chị không thoải mái đó, em không nghe thấy có người nhấn chuông cửa à, em nghe đi, có nghe thấy không…!" Diệp Tử chỉ vào ngực mình, xoa xoa gương mặt ngủ đến đỏ hồng của Noãn Noãn.

"Sao mặt của em nóng như vậy? Có phải bị sốt không? Hả?"

"Không có, chị đừng lo lắng, em xuống xem một chút."

Bước chân giống như giẫm ở trên bông vải, một hai bước đã loạng choạng, xộc xệch đỡ tay vịn lan can, ai mà mới năm giờ sáng đã nhấn chuông cửa vậy.

Khóa cửa vừa mới mở, cửa liền bị người ở bên ngoài đột nhiên mở ra, "Tiện nhân, tiện nhân, đều bởi vì cô, tôi muốn giết chết cô....."

Đầu óc ngây ngô bị người phụ nữ đẩy một cái như vậy, dưới chân không vững ngã ngồi trên mặt đất, người phụ nữ nhào lên cưỡi trên người cô, giữ chặt cổ Noãn Noãn, trong miệng không ngừng mắng cô, "Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân… Không phải cô đã chết rồi sao, tại sao còn phải trở về xuất hiện, tại sao cướp đi tất cả của tôi… giết chết cô…"

'Khụ khụ khụ ——' Có cảm giác lạnh lẽo hít thở không thông, giống nhưmột cái lưới lớn kín không kẽ hở, quấn chặt toàn thân cô, cô sợ hãi kinh hoảng, đau quá.....

Khóe mắt ứ máu đỏ sẫm, cố gắng thấy rõ dáng vẻ của người phụ nữ, một giây kế tiếp trong lòng mắng tên Chiến Vân Không, nợ đào hoa của người đàn ông ma quỷ đáng chết lúc nào mới có thể kết thúc đây, Giang Nhiên giống như con quỷ, điên điên khùng khùng bóp cổ Noãn Noãn, tiếng gào thét khàn cả giọng vang cả căn biệt thự, Diệp Tử muốn không nghe cũng khó.

Cầm cây gậy bóng chày ở cửa phòng ngủ lên, vừa gọi điện thoại cho Thiên Lý, vừa gấp gáp xuống cầu thang, tay nâng bụng thật to, cô ấy thề, mặc kệ là ai hôm nay tới quấy nhiễu giấc mộng đẹp của cô ấy, đó chính là..... muốn chết.

"Tôi chửi con mẹ nó chứ tiên sư mày, ngày đó ở bệnh viện nên để cửa thang máy kẹp chết cô, đàn bà thối tha, đi chết đi…"

Tiếng đập vang lên, Giang Nhiên còn chưa biết xảy ra chuyện gì, trước mặt bỗng tối sầm mới ngã xuống đất.

Cố Lưu Niên, đứng ở trong phòng bệnh đã một tiếng, Diệp Tử cau mày, đi tới đi lui ở cửa ra vào, thỉnh thoảng nhìn vào trong, từ lần trước sau khi Chiến Vân Không đến, mãi cho đến trước khi đi làm nhiệm vụ, anh nói được là làm được, sẽ cùng Noãn Noãn chăm sóc Diệp Tử, còn sắp xếp phòng chuyên khám thai cho cô ấy ở bệnh viện quân đội, Cố Lưu Niên đương nhiên trở thành trưởng bác sĩ của cô ấy, thậm chí còn bị ép ký Khế Ước Bán Thân, muốn anh ấy phụ trách tất cả vấn đề sức khỏe sau này của cô ấy.

Nói trắng ra đúng là bác sĩ tư nhân của thủ trưởng Chiến, bây giờ Tô Diệp Tử hoàn toàn coi mình là người của Cố Thành, hối hận sao không tới nơi này sớm một chút, quen biết Noãn Noãn, những người bạn bên cạnh cô sớm một chút.

Thiên Lý kéo cô ấy, "Công chúa đại nhân, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, lượn tới lượn lui đến hỏng mắt tôi rồi."

Từ trước đến giờ không chịu được hấp dẫn của trai đẹp là nhược điểm trí mạng Diệp Tử, trai đẹp đó, trai đẹp con lai lại kiêm chế không nổi, cho nên Thiên Lý hoàn toàn dựa vào nhan sắc mà chinh phục được Diệp Tử, lời Thiên Lý nói rất có trọng lượng với Diệp Tử.

Cà phê trong tay đã lạnh, Thiên Lý đổi cho cô ấy một ly trái cây nóng, "Cố Lưu Niên, chuyện gì xảy ra hả, chậm chết rồi, anh cũng không biết lúc nãy Noãn Noãn nằm trên đất toàn thân nóng lên, không nhúc nhích làm tôi sợ muốn chết, mỗi lần nhìn thấy anh ta chậm rãi nhiệt tình, tôi muốn đạp anh ta từ phía sau một cái, giống như đàn bà vậy, chẳng lẽ anh ta không từng ở trong huấn luyện bộ đội đặc chủng sao, có phải anh ta LOW nhất trong đám lính dưới tay Chiến Vân Không không?"

Khóe môi Thiên Lý co quắp, khẽ cười lắc đầu, trong số những người bọn họ, Thiên Lý là người có thể trò chuyện cùng với Diệp Tử nhất, thứ nhất, Thiên Lý dịu dàng biết lắng nghe, thứ hai, cho dù Diệp Tử líu ríu cỡ nào, cậu cũng không có chút chán ghét, thứ ba, đương nhiên là vì cậu quá đẹp trai rồi, Diệp Tử sẽ không nhịn được muốn nói chuyện với cậu.

Cổ Thanh Dạ cũng muốn ganh tị với cậu, trong đám người bọn họ, người có thể cùng công chúa Tô chung đụng hòa hợp trừ bạn học nữ, trừ Thiên Lý ra, không còn người khác, mình cũng là con lai, là anh em ruột với cậu không thể giả được, sao lại không vừa mắt công chúa vậy.

Cố Lưu Niên khẽ đóng cửa, tức giận liếc cô ấy một cái, "Công chúa đại nhân, cô có thể tích chút đức không, không phải tôi đang kiểm tra sức khỏe cho Noãn Noãn sao, cô lại vũ nhục tôi không ngừng, tôi là đàn ông chính cống đấy…"

"Ồ, là đàn ông chính cống sao, cũng không biết..... Không khống chế được!" Ánh mắt lướt qua Cố Lưu Niên, xấu xa cười như tên trộm.

"Cô..... Cô sắp làm mẹ rồi, có thể có chút dáng vẻ của người mẹ được không, đừng giống như nữ lưu manh, ngay cả Tô....."

"Noãn Noãn sao rồi, có phải rất nghiêm trọng hay không?" Thiên Lý kịp thời cắt ngang lời bác sĩ Cố muốn nói.

"Sốt, 39 độ, không phải tôi nói rồi sao, các người cũng thật giỏi, bận cái gì mà không tiện chăm sóc em ấy, còn suýt chút nữa bị kẻ điên bóp chết, chờ thủ trưởng trở lại tôi sẽ báo cáo hết toàn bộ. Còn cô nữa cùng tôi qua đây, đi kiểm tra một chút, không rõ ràng tình trạng sức khỏe hiện tại đúng không, cũng may mà ông trời phù hộ đứa bé khỏe mạnh, có người mẹ dày vò người khác như cô cũng đủ để đứa nhỏ chịu được."

Có thể là tối hôm qua gió lạnh thổi hơi lâu, gặp lạnh, hơn nữa bị Giang Nhiên quậy một trận như vậy, người đã ngủ mê man hai ngày rồi, điều tai nạn xe để lại trên người cô là sức khỏe suy yếu, dường như sức miễn dịch rất yếu, yếu đuối chính là điều cô ghét mình bây giờ.

Mặt người đàn ông mệt mỏi ngồi ở bên giường không nhúc nhích, không hề chợp mắt nhìn Tiểu Noãn Noãn chằm chằm, cô hít thở rất nhẹ, giống như bông liễu trong cơn gió nhẹ, bên trong phòng bệnh chỉ có tiếng bình truyền dịch rơi tí tách. Ngày hôm qua anh nhận được điện thoại của Quan Lê Hiên, nhiệm vụ còn chưa kết thúc, khi biết tin tức Noãn Noãn vào bệnh viện, thì bỏ lại một đống chuyện, điên cuồng lái máy bay trực thăng chạy về. Mộ

Thanh Nhi nhìn thấy con trai thì mắt sưng đỏ tựa như hai quả hạch đào.

"Tôi muốn gặp Lãnh Thương, lập tức....." Sau khi Thiên Lý đáp lời, nhanh chóng liền xoay người rời đi.

Trong ánh trời chiều, màu vàng kim vô cùng đẹp hiện ra, vạn vật tất cả phủ một tầng ánh sáng lên Noãn Noãn, khuôn mặt nhỏ nhắn trong ánh hoàng hơi đỏ hồng, ừng ực một tiếng, rốt cuộc Noãn Noãn cũng đã mở đôi mắt ngủ say hai ngày, đói sắp chết rồi, đôi môi cô vô cùng khô rát, bên tai liền nghe có người nói, "Đói bụng?"

"....." Tim co rụt lại, sao anh ở chỗ này, không phải đang thi hành nhiệm vụ sao, tại sao trở về? Ghé mắt nhìn anh, lòng nói, vẫn là gương mặt khối băng như cũ.

Gật đầu, ríu rít ừ một tiếng, "Em muốn ăn, lạp xưởng, cơm khoai tay của quán La Ký, một ly trà chanh."

"Chỉ những thứ này?" Giọng điệu Chiến Vân Không hỏi lười biếng như một con sư tử mới thức tỉnh trong rừng rậm.

"Một phần bánh ngọt đậu, 1 ly sữa, pizza phô mai, bánh hành tây chiên giòn, một phần thịt gà hương bơ…"

Cầm lấy điện thoại, Chiến gia nói với đối phương, "Đã nghe rõ chưa, hai mươi phút sau đưa đến."

Hồ Tử ở đầu điện thoại bên kia xấu hổ kinh ngạc, sức ăn của tiểu phu nhân không hề giảm nha, không hổ là vợ của thủ trưởng.

"Mấy ngày rồi không ăn cơm hả, cô bé?" Bàn tay xoa cái trán không còn nóng phỏng tay của cô, yên tâm thở phào nhẹ nhõm, cởi giày ra vén chăn lên, nghiêng người ôm lấy Noãn Noãn nằm xuống.

Noãn Noãn dịch thân thể ra bên ngoài, xoay người trở tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của thủ trưởng Chiến, vùi mặt vào lồng ngực cứng rắn của anh, rầu rĩ nói, "Thủ trưởng mấy ngày không ngủ rồi?"

Noãn Noãn hỏi xong, hồi lâu cũng không nghe câu trả lời của anh, cũng bởi vì anh đã ngủ thiếp đi rồi, giật chân lại muốn xuống giường đắp kín mền cho anh, thuận tiện giải quyết bàng quang sắp nổ tung, chỉ cảm thấy ngang hông bị cuốn lấy thật chặt, một bắp đùi nặng ghìm chết người, để lên hai chân nhỏ của cô.

"..... Anh nhớ em lắm..... Rất muốn rất muốn!" Đúng vậy, đâu phải chỉ là nhớ nhung đơn giản như vậy, cô chính là hoa anh túc, nở rộ nơi mềm mại nhất trong lòng anh, tỏa hương thơm trong thế giới tối tăm, lạnh lẽo của anh. Vọt vào phòng bệnh nhìn thấy cô giống như một đứa nhỏ không có mạng sống nằm ở đó, không nhìn thấy hô hấp phập phồng, chỉ một thoáng, vết thương trong lòng thật vất vả vừa mới tốt lên lại khủng hoảng, sụp đổ lần nữa.

Thiên Lý đã báo cáo đại khái lại cho anh buổi sáng hôm trước xảy ra chuyện gì, hành động nổi điên của Giang Nhiên đã hoàn toàn chọc giận sự nhân từ của thủ trưởng Chiến, Noãn Noãn chạm mặt anh và Giang Nhiên ở bệnh viện là vì cô ta bị bệnh, cho dù Chiến Vân Không từng là cấp dưới của nhà họ Giang, thân là người nhỏ hơn xuất phát từ lễ độ phải đi thăm một phen.

Giang Nhiên có chút tâm tư với mình sao mà anh không phát hiện ra, hai nhà mấy đời thân nhau, bọn họ đã sớm quen biết, nói thật, ấn tượng của cô ta đối với Chiến Vân Không… không hề có, nếu như không phải hai năm trước, Mộ Thanh Nhi bảo anh đưa quà biếu chúc mừng thọ ông nội Giang, gặp phải cô ta, thì cũng sẽ không có bất kỳ qua lại gì với cô ta, càng không kể đến cô ta ở trước mặt mình giới thiệu hồi lâu mà mình vẫn không nhớ ra hai người quen nhau từ lúc nào.

Giang Nhiên đánh Noãn Noãn một cái tát kia, tự tay hủy đi con đường tương lai rộng mở của cha cô ta, cấp trên vẫn luôn âm thầm điều tra tất cả vấn đề tài chính của từng viên chức cấp cao, Chiến Vân Không nắm giữ phần lớn chứng cớ có giá trị nhận hối lộ tham nhũng của cha cô ta, có một khoảng thời gian anh đau khổ vì có một số việc không dễ dàng xử lý, cây lớn rễ sâu chằng chéo phức tạp không phải có thể cùng nhau giải quyết được, mỗi nhánh trong đó quá rộng rãi, liên quan đến từng quan chức bao che cho nhau.

Từ ngày đó, sau một tuần trôi qua, cha của Giang Nhiên bị bắt, nhà họ Giang bị phong tỏa, ngay cả Giang Nhiên cũng vào trại giam, trải qua cơn ác mộng kinh hoàng mà mình chưa từng trải.

Đừng trách lòng Chiến Vân Không hung ác, chỉ vì cô ta động vào người không nên động.

Diệp Tử ngồi ngay ngắn đối diện với Noãn Noãn, con ngươi đảo qua đảo lại, miệng ăn một miếng gà đầy dầu mỡ, vừa cười ha ha không ngừng, "Đôi vợ chồng hai người, giày vò nhau quá nhỉ, thủ trưởng có chừng mực khiến cho Tiểu Noãn Noãn chúng ta không còn khỏe khoắn, sức khỏe còn yếu…" Cầm một quả dưa chuột lên, còn nói, "Ôi chao, thật làm cho người ta hâm mộ tình yêu, kiếp trước không phải hai người từng gặp nhau ở đâu chứ, chỉ vì chờ đợi đến ngày gặp nhà và tương phùng…"

"Chậc, lại nói bậy gì nữa đấy, rốt cuộc hồi đại học chị học thiết kế hay là Trung văn, không nhìn ra rất văn chương đấy, chắc xem không ít tiểu thuyết ngôn tình xuyên không, ăn còn không ngăn được miệng của chi." Bên tai nóng lên, Noãn Noãn gắp rất nhiều cá vị cay bỏ vào trong bát của Diệp Tử, có một lần sau khi nếm xong, Diệp Tử rất thích đồ ăn vị cay, món gì cũng không từ chối, có bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Noãn Noãn lộ ra vẻ kinh ngạc, công chúa nhanh mồm nhanh miệng cũng có lúc tỉa tót câu chữ.

Chiến Vân Không cực kỳ thích nghe những lời cô ấy vừa mới nói, trong đầu suy nghĩ, nhân duyên kiếp trước, gặp nhau quen biết kiếp này chờ đợi yêu nhau, thì ra là, tình yêu của bọn họ đã sớm được trời định.

"Nhớ anh ta thì mềm mỏng lại, tự cho là kiên cường, chỉ biết tổn thương nhau sâu sắc hơn."

Còn tưởng rằng anh đã ngủ thiếp đi, Chiến Vân Không âm trầm đột nhiên thức dậy trừng mắt với Tô Diệp Tử. Mày nhíu chặt. Xốc chăn lên xuống giường.

"A ——" Diệp Tử kêu to, che mắt, "Anh làm sao vậy, đừng nhúc nhích, anh có không mặc quần áo sao lại ra ngoài, chú ý hình tượng một chút có được không!"

Tiếng kêu của cô ấy, đột nhiên truyền khắp hành lang, Phong Tây xách theo giỏ trái cây như cơn gió lốc vọt vào, "Đã xảy ra chuyện gì, có phải có người xấu không, ở đâu hả?"

"Quỷ gào gì? Tôi không có cởi, cẩn thận động thai khí." Chiến Vân Không đứng dậy coi Phong Tây vì không khí, vuốt vuốt mái tóc Noãn Noãn, liền vào phòng vệ sinh.

' khụ khụ ——' làm bộ như không có gì xảy ra, đặt mông ngồi ở bên cạnh Diệp Tử, cười hì hì nói, "Đúng lúc, chưa ăn cơm nữa, ăn nhờ một cái, ôi chao, còn có khoai tây khô cay mà tôi thích ăn nhất này, thật hạnh phúc!"

Diệp Tử ghét bỏ bĩu môi, liếc mâm thức ăn kia, "Đừng không biết xấu hổ, đây là Noãn Noãn gọi cho tôi đó."

"Ha ha, cái này mới không biết xấu hổ, công chúa chính là công chúa, thật đặc biệt lắm chuyện, khi nào thì tôi muốn ăn chung mâm cơm với cô hả, là do công chúa đại nhân suy nghĩ nhiều."

Lại bắt đầu, Noãn Noãn nâng trán, bên cạnh mình đều là những người gì hả, không có một làm cho người ta tỉnh tâm ai làm cho mình tĩnh tâm.

Khi Hữu Hữu đến, là ngày Noãn Noãn xuất viện, vừa đến nhà, Hữu Hữu ở phía xa nhìn thấy dì nhỏ trong xe, thân thể mập mạp muốn nhảy vào khỏi trong ngực cha, muốn xuống đất.

Xuống xe, Noãn Noãn ôm lấy Hữu Hữu tròn tròn, hung hắn hôn lên khuôn mặt có mùi sữa của nhóc, An An và Đường Đóa đã làm cơm xong rồi, Mộ Thanh Nhi và Lam Hi đều đến đây, ba Tinh và mẹ Tinh đã đi đảo Jeju, bảo là muốn bổ sung tuần trăng mật lúc còn trẻ, Tinh Mực thay ba người cha mẹ, anh cả, mang theo cái bụng hai ngày chưa ăn nói đến chúc phúc, cùng Quan thiếu, và đám người Quan Lê Hiên ầm ĩ trong nhà.

Noãn Noãn không biết hôm nay sẽ có nhiều người tới như vậy, nhà cổ cũng không rộng bằng nhà họ Chiến, trước cửa tứ hợp viện đã đậu mấy chiếc xe sang cao cấp, láng giềng xung quanh đều biết lai lịch chủ của căn nhà này không nhỏ, mỗi lần xe dừng trước cửa bọn họ đều chưa từng thấy, có mấy năm không có náo nhiệt như vậy, hàng xóm xem náo nhiệt nghĩ có thể nữ chủ nhân trước kia đã trở về, có một bác gái còn vui vẻ nói vừa nhìn thấy cô, cô gái nhỏ vẫn vô cùng lễ phép giống như trước.

Giữa bạn bè, không có lời nào cảm ơn hết chính là hạnh phúc, một bàn người nâng chén vui mừng, bốn năm chia lìa, bốn năm lo lắng, bốn năm thấp tha thấp thỏm, bây giờ rốt cuộc đã tan biến hết, ánh mặt trời đầy hy vọng, vành mắt Mộ Thanh Nhi ẩm ướt làm đôi mắt đau và nóng lên, có phải không buông tay vẫn hy vọng thì cuối cùng hoa sẽ nở xinh đẹp tỏa hương thơm không, có phải người tốt nhất định sẽ báo đáp tốt, hạnh phúc mãi mãi không…

Lam Hi vỗ tay Mộ Thanh Nhi, nhìn phía đối diện, gương mặt con gái hồng hào khỏe mạnh, tốt hơn cả ở Thái Lan, nhìn thấy Chiến Vân Không ở bên cạnh tỉ mỉ chăm sóc, động tác giúp Noãn Noãn vén tóc ra sau tai cũng vô cùng thương tiếc cẩn thận, nếu như một người con gái gặp được một người có tình cảm chân thành đi theo cả đời, điều này là may mắn và hạnh phúc đến cỡ nào, bà vui mừng thay cho Noãn Noãn.

Hạnh phúc của con gái là dùng lấy tính mạng và sự chờ đợi để đổi lấy, bà từng cho là, bốn năm trống rỗng và chờ đợi sẽ làm lòng Chiến Vân Không vơi bớt, vơi đến không còn niềm tin chờ đợi, bởi vì tình yêu còn mong manh hơn cả chờ đợi, còn gian nan hơn cả thời gian…

Chiến Vân Không bưng ly rượu lên, gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười nhẹ nhõm mà mấy năm gần đây không có, "Mời mọi người, tôi muốn cảm ơn đám người các cậu, đương nhiên bao gồm đứa nhỏ Hữu Hữu và Đường Đường hay ngủ trưa ở trên lầu…" Mọi người cười vang, cũng chuẩn bị bưng ly rượu lên, con người phát sáng giữa trời tối đen, nở nụ cười tà mị nhìn mọi người trên bàn cơm, tiếp tục nói.

"Bốn năm nay, nếu như nói thế giới của tôi là một màu đen, vậy mọi người chính là ánh sáng chờ tôi trở về từ trong bóng tối, cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã cùng chờ đợi, ly rượu này, kính mọi người, mọi người mãi mãi là người nhà thân yêu nhất của Chiến Vân Không tôi, cảm ơn anh em, chị em, cảm ơn mẹ…"

Mọi người, nâng ly rượu lên, nói không cảm động là không thể nào, các cô gái bị lời nói của thủ trưởng mà mắt mờ hết.

Diệu Diệu che miệng, bả vai run rẩy, Cổ Thanh Dạ ôm cô ấy, an ủi nói, "Vợ, đừng khóc mà, hôm nay là ngày vui, ngoan, đừng khóc, ông xã lau cho em."

Cổ Thanh Dạ bên này dụ dỗ, Vương Linh đối diện cũng khóc theo, Quan Lê Hiên luống cuống tay chân cầm khăn giấy lau nước mắt cho vợ..... Trong lòng thở dài, thủ trưởng luôn đánh bất ngờ như vậy, muốn lạnh thì lạnh chết người, muốn làm mủi lòng người khác cũng là cao thủ.

Trong nụ cười nhàn nhạt của Noãn Noãn, hàm chứa quá nhiều ngôn ngữ, mặc dù nói cám ơn rất tầm thường, nhưng cô vẫn muốn nói, cám ơn mọi người, thật lòng cảm ơn.....

Cám ơn mọi người, An An, Dao Dao, Diệu Diệu, chị Linh, Diệp Tử và tất cả mọi người… Cám ơn mọi người đã làm bạn trong năm tháng mình còn nối khố, còn ngây thơ, trong thời thanh xuân đẹp đẽ, cùng trải qua thời trưởng thành và đau đớn, trong cơn đau đớn không buông tha mà vẫn chờ đợi…

Hết chương 124

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Hạnh phúc tràn đầy (đại kết cục)

Edit: Tịnh Hảo

Tháng sáu, màu xanh dạt dào của mùa xuân lấp đầy cả khu vườn, cây cỏ mà hai tháng trước Noãn Noãn trồng đã lặng lẽ nhú mầm lên.

Bầu trời xanh lam, gió thổi trôi những đám mây, cây cỏ lay động trong gió, lúc này, ở nhà cổ của nhà họ Chiến đang rối một nùi.

Noãn Noãn và Tô Diệp Tử ngay từ sau khi xảy ra chuyện với Giang Nhiên, Chiến Vân Không đã cưỡng chế hạ lệnh, bọn họ phải chuyển về ở nhà họ Chiến, thủ trưởng còn phái Hồ Tử cùng một nữ sĩ quan đến giúp thu dọn hành lý, nhất định giữ vững quyết tâm, buổi tối trước khi đi, Diệp Tử kéo Noãn Noãn nằm ở trên giường đắp chăn bàn về sự đời cả buổi tối, tình cảm chị em hiểu nhau trong nửa năm qua, hai mươi mấy năm phung phí đời người, sự xuất hiện của Tinh Tiểu Noãn phá vỡ cuộc sống buồn chán sai lầm của Tô Diệp Tử, Noãn Noãn cẩn thăm chăm sóc cô ấy, người phụ nữ mang thai chật vật bị gia tộc Hoàng Thất truy nã, làm cô ấy cảm thấy, hóa ra không có máu mủ tình thâm cũng có thể giống như một người thân.

"Cô gái nhỏ, tối nay là đêm cuối cùng chúng ta ngủ chung giường, ngày mai em phải trở về trong ngực của thủ trưởng Chiến rồi, chị đây buồn lắm đấy, chị không bỏ được. Chỉ là chị cũng vui cho em, chia cách lâu dài nhất định là đang đợi lần gặp nhau kế tiếp, chị và thủ trưởng Chiến đã quen biết từ sớm rồi, trước mặt người ngoài anh ta là núi băng ngàn năm không đổi nhưng khi nhìn thấy em… lại tan chảy, cô gái nhỏ, em quá giỏi đấy, tìm được một người đàn ông tốt yêu em sâu đậm thế này…"

Nước mắt nơi khóe mắt, dâng đầy trong đôi mắt trong veo phát sáng giữa bóng đêm, lóe sáng giống như sao kim lấp lánh trong buổi tối, khóe môi xinh đẹp cong thành nụ cười trí mạng, làm ướt bên gối. Ôm chặt lấy cơ thể tròn trịa của Diệp Tử, tay nhỏ bé vuốt nhẹ trên bụng của cô ấy, "Diệp Tử, bảo bảo đang ngủ đấy, chị cũng nhất định phải hạnh phúc nha…"

Một giờ trước, bầu trời ở nhà cổ của nhà họ Chiến vang lên một thét chói tai phá vỡ sự yên tĩnh của trang viên, Diệp Tử mang thai tám tháng đang nghiên cứu hình dạng thiết kế châu báu quý tiếp theo của Mộ Thị cùng với Mộ Thanh Nhi, Mộ Thanh Nhi rất thích Diệp Tử, cũng biết cô ấy là nhà thiết kế dồi dào sức trẻ rất nổi tiếng trong giới thiết kế đá quý, nhìn qua cô ấy rất có nhiều tác phẩm, tuổi trẻ, dũng cảm, đây chính là sự mới mẻ mà Mộ Thị bây giờ đang cần.

Đột nhiên, bụng đau nhói, Diệp Tử rên lên một tiếng rồi không để ý lắm, cho rằng đang bị thai đạp bình thường, đứa bé từng ngày lớn lên, vô cùng nghịch ngợm, ngày sinh dự tính là vào tháng sau, tay Diệp Tử sờ vùng bụng cao vút như núi, khẽ cười nói với Mộ Thanh Nhi, "Một đạp này của cục cưng quá mạnh mẽ, dì Mộ, cháu cảm thấy sau này, cục cưng của chúng ta có lẽ là một người thích đá banh…ô ô…"

Mộ Thanh Nhi khẩn trương nói, "Sao vậy, có phải sắp sinh rồi không… ôi… vỡ nước ối rồi…"

Bên trong phòng sinh, trải qua mười mấy tiếng chiến đấu hăng hái, rốt cuộc đồng chí Tô Diệp Tử cũng sinh một long phượng thai xinh đẹp, cuối cùng Diệp Tử vì tiêu hao thể lực mà té xỉu ở trên giường sinh.

Lúc y tá ôm hai đứa nhỏ đi ra, mọi người bước lên, tranh đoạt muốn ôm đứa bé, y tá chỉ cho phép hai người ôm, bởi vì hai đứa bé là sinh non, nhưng bác sĩ nói rất khỏe mạnh, cuối cùng Chiến Vân Không và Noãn Noãn mỗi người ôm một đứa bé theo y tá vào phòng trẻ sơ sinh.

Cách thủy tinh, nhìn dáng vẻ ngủ say của hai sinh mệnh nhỏ vừa mới xuống nhân gian trong hộp giữ ấm, dễ thương giống như hai chim cút nhỏ, sinh mệnh thật sự rất kỳ diệu, trong thời gian tám tháng hai đứa chỉ là bào thai kích cỡ nhỏ như hạt mè rồi lớn như ngày hôm nay, từ có đến không, từ nhỏ đến lớn, cô ấy và hai đứa trẻ cùng nhau trải qua bão tố, rồi trời quang mây tạnh…

Chiến Vân Không ôm chặt đầu vai cô, "Rốt cuộc cũng đã sinh rồi, lúc nãy thật đúng là chấn động lòng người!" Thở dài, quay đầu hôn một cái lên trán Noãn Noãn, nhỏ giọng dịu dàng nói bên tai cô, "Cực khổ rồi, vợ yêu."

Noãn Noãn cười xấu hổ dùng bả vai đẩy anh một cái, lời này nghe hơi khó chịu, giống như đứa bé là do cô sinh ra vậy, "Thủ trưởng, có phải nếu Diệp Tử không sinh, anh sẽ bảo Cố Lưu Niên ép chị ấy mang lên bàn mổ không… tiến hành mổ bụng đấy!"

Chiến Vân Không sững sờ, ý định bị đoán trúng có chút cảm giác lúng túng, không sai, anh từng có loại ý nghĩ này, ai kêu Tô Diệp Tử luôn chiếm đoạt vợ của anh, sai bảo Noãn Noãn giống như cô là người giúp việc, làm anh hơi tức giận, công chúa Tô đã bị Noãn Noãn làm cho quen thói, trừ khi là cô tự mình nấu cơm, nếu không sẽ không ăn.

Anh đau lòng cho Noãn Noãn, đã từng nói chuyện này với Cố Lưu Niên, làm anh ấy sợ hãi, nói có thể cũng không được, mà nói không thể cũng không được, hai bên đều là tổ tông.

Hừ nhẹ một tiếng, ôm cô đi xuống lầu dưới, "Chồng em là hạng người như vậy sao, chỉ là cô ta làm chậm trễ thời gian quý báu anh tạo người, món nợ

này sau này sẽ tính toán với cô ta…"

Phòng công tác vẫn do An An đang xử lý, mà anh chàng mắt kính dưới sự nỗ lực của chính bản thân mình, đã trở thành ngôi sao mới trong thiết kế quảng cáo. Sau khi Noãn Noãn trở về, cậu mời mọi người ăn bữa cơm ở Quỳ Hoa Các, một bữa tiệc rượu cảm ơn, cậu nói nếu không có sự giúp đỡ trước kia của Noãn Noãn sẽ không có mình ngày hôm nay, lén bán bảo thảo của Noãn Noãn là do cuộc sống ép buộc bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn tốt, cậu còn để lại chưa bán tất cả đi, mà để lại trong kho sưu tầm của mình, bây giờ xem ra quyết định của cậu là đúng, mọi người cười ồ, thủ trưởng nói, chính vì ngày hôm trước cậu trộm tranh mới có được kết quả như ngày hôm nay, con người khi còn sống sẽ gặp được rất nhiều sự lựa chọn, mà may mắn nhất chính là cậu gặp được Noãn Noãn ở ngã rẽ kia.

Tô Diệp Tử nói, tình yêu chính là ép mình trưởng thành, chìm đắm trong nước mắt, sau đó mới hiểu, rốt cuộc tình yêu là gì.

Cô ấy cũng không nói nhiều về chuyện tình yêu của mình, Noãn Noãn cũng hơi hiểu một chút, Chiến Vân Không nói cha của đứa bé cô ấy là anh trai của Tô Diệp Tử, Noãn Noãn rất bình tĩnh, có lẽ mối quan hệ nhạy cảm giữa họ chính là nguyên nhân mà Hoàng thất Tô Đan loại tên cô ấy mà không phải là do bên ngoài truyền tai như vậy, nói cô ấy là tội phạm ma túy bị truy bắt khắp thế giới, một công chúa ma túy đen như mực ảnh hưởng đến hình tượng Hoàng thất quốc gia.

Nhìn thấy Tô Thần ngày ấy, là ngày mưa dầm tí tách, Tô Thần nói anh qua bệnh viện thăm cục cưng, bọn trẻ đáng yêu, dáng vẻ cũng cực giống Diệp Tử, anh ấy nói cảm ơn với Noãn Noãn, nhẫn kim cương đen láy trên ngón tay Tô Thần chuyển động, dưới ánh sáng lộ ra màu vàng cam lóe lên như một ngôi sao băng lướt qua chân trời xa xôi.

Noãn Noãn có thể nhìn thấy anh ấy đối với Diệp Tử này rất quyến luyến sâu sắc và yêu chiều say đắm giống như… gió và mưa, gió trên không trung ôm mây cho cô ấy tự do, cánh chim của gió bay lượn không ràng buộc. Tô Thần đang đợi, đợi Diệp Tử hồi tâm chuyển ý, cho dù là đời này hay là đời sau, anh ấy đều đứng dưới cây liễu mà lúc trước bọn họ gặp nhau, cuộc đời này cầm tay nhau đến hết đời…

"Còn chưa có giải quyết được nữ hoàng nhà anh, định ở chỗ này của tôi bao lâu?" Chiến Vân Không kỳ quái nói, bưng ly trà trên bàn thủy tinh lên.

Tô Thần cười, lắc đầu, "Nếu như, Diệp Tử thích, cô ấy muốn ở bao lâu cũng có thể mà đúng không… Noãn Noãn." Anh ấy quay đầu nhìn Noãn Noãn, Diệp Tử gặp Noãn Noãn và Chiến Vân Không là điều không ngờ tới, dù sao thế giới lớn như vậy, gặp nhau quen biết, rồi cuối cùng trở thành chị em thân thiết như ruột thịt cũng không có bao nhiêu.

Noãn Noãn bĩu môi, "Đó là đương nhiên, nhà của em chính là nhà của Diệp Tử, ông xã, ông nói xem?" Nháy đôi mắt tròn xoe đáng yêu với anh, Chiến Vân Không sợ hãi.

"Kệ đi, dù sao Tô tổng cho tiền nuôi dưỡng, tôi vẫn xem như là hài lòng, nhưng mà không biết sau này, cặp song sinh gọi cha nuôi là tôi đây còn thân thiết hơn cha ruột, không biết người khác có ghen tỵ đến mức phát điên không."

"....." Noãn Noãn nhìn Tô Thần mặc dù cười nhưng trong lòng đã trầm xuống, tròng mắt như có lửa giận đang thiêu đốt, Chiến Vân Không cũng đáng ghét, trực tiếp ghim vào nơi mềm mại nhất đau đớn nhất của người ta, biết rõ không ở bên cạnh Diệp Tử cùng chứng kiến đứa con lớn lên, không tận mắt nhìn thấy đứa bé chào đời, không được cảm nhận vui sướng khi lần đầu làm cha là tiếc nuối lớn nhất của anh ấy, còn lấy đứa bé kích động anh ấy, rốt cuộc bọn họ có phải là anh em không, cô nghi ngờ rồi đấy.

"Cô ấy sẽ về bên cạnh tôi, rất nhanh…" Tô Thần cười còn khó coi hơn so với khóc, tầm mắt rơi vào chiếc nhẫn có kiểu dáng đặc biệt của thủ trưởng Chiến, thì đáy mắt có chút sự nghiền ngẫm, hất cằm lên, "Có vẻ ai kia cưới cô nhóc Noãn Noãn đáng yêu, hào phóng, xinh đẹp, hoạt bát của chúng ta, vẫn còn thiếu một hôn lễ lớn, hai người tính khi nào làm đây, ôi chao, thủ trưởng, không phải anh định cưới ngầm chứ…"

Tô Thần bưng ly rượu đỏ để giải rượu cho mình lên, khẽ lay động lắc ly rượu, chóp mũi hít hà, "Trong lúc Diệp Tử ở cữ sẽ không làm phiền "cuộc sống hạnh phúc" của vợ chồng son hai người, hy vọng sang năm, có thể uống rượu mừng đầy tháng của bảo bối hai người, đến lúc đó chú Tô nhất định sẽ tặng một bao lì xì thật to."

"Chó má, rất rãnh rỗi không có chuyện gì làm sao, tôi cảm thấy nên trục xuất anh, sau này không cho phép bước vào Cổ Thành nửa bước, chỉ là… đầy tháng của con tôi, phải đi bao lì xì thật to, chuyện như vậy tôi sẽ nhớ."

"Ôi chao, thế lực hắc ám, Tô Thần tôi chỉ có thể lựa chọn cúi đầu thôi."

Tay phải che kín miệng, nhỏ giọng nói với Noãn Noãn, "Chồng em là một người xấu....."

Sau đó, Tô Thần hoàn toàn không xem Chiến Vân Không đang tồn tại, cứ nói chuyện phiếm với Noãn Noãn, hỏi rất nhiều chuyện về Diệp Tử và các con, Noãn Noãn thường sẽ lén báo tình hình các bảo bảo cho Tô Thần, loại nhớ nhung này, cảm giác vô lực không nhìn thấy được cũng không sờ được, cô hiểu.

Nửa đêm, đèn rực rỡ tỏa ra ánh vàng, cả con đường sáng như ban ngày, sao dày đặc lấp lánh trong trời đêm và mây tía cùng nhau soi sáng, đã lâu rồi bầu trời xám xịt không xuất hiện những ngôi sao, đưa Tô Thần say rượu về khách sạn, thủ trưởng Chiến liền lái xe về hướng ngược lại, khi Noãn Noãn vừa tỉnh ngủ, phát hiện bọn họ còn chưa trở về nhà.

"Tại sao không trở về nhà, em còn muốn giúp Diệp Tử trở về nhìn các bảo bảo đấy." Giường lớn, thoải mái và mềm mại làm Noãn Noãn nói chuyện cũng uể oải trầm xuống, quá buồn ngủ, khoảng thời gian gần nhất, cô và Diệp Tử thay phiên chăm sóc hai đứa bé muốn điên đảo, không thể ngủ được mấy giấc yên ổn, cho nên thủ trưởng đìu hiu, trở về phòng ngủ liền ngã trên giường lớn dính chặt gối, yên tĩnh trong đêm khuya, đưa mắt nhìn đôi mắt ngái ngủ xinh đẹp của cô, là sự yên tâm nhất, cái gối mang mùi thơm tươi mát của cô làm anh ngủ ngon cả đêm.

“Tiểu Thất đã có mẹ chúng ta lo, có bảo mẫu chăm sóc, còn có mẹ ruột trông nom, em cũng đừng quan tâm nữa, hơn nữa, bây giờ Tiểu Thất phải học cách tự chăm sóc mình.”

"Ha ha ha, thủ trưởng, em không nghe lầm chứ, anh bảo một đứa trẻ còn chưa đầy tháng tự học cách chăm sóc mình, ha ha.” Noãn Noãn nhìn một cái, đột nhiên dừng gương mặt ngửa lên trời cười to, nghiêm túc nói, “Lấy cớ quá tệ rồi đấy! Khinh bỉ anh!”

Phát hiện quần áo không phải là cái lúc đầu của mình, lại vừa mới tắm xong, đứng ở bên giường vừa lau tóc, vừa nhìn người đàn ông của cô, ánh mắt của cô gái nhỏ không chớp, không kìm lòng được nuốt nước miếng, dáng người ưu tú xuất chúng, vết thương lớn nhỏ ngang dọc trải khắp cơ thể khỏe đẹp căng đầy của người đàn ông, huân chương tượng trưng cho vẻ vang của người đàn ông. Đã lâu chưa thấy trai đẹp, cô nhóc nhếch mép cười.

“Come on baby, nhanh đến trong ngực bổn cung nào.” Vén vạt áo lên, lộ ra cái bụng ngọc ngà bằng phẳng, cổ áo trượt từ vai phải xuống, nghiêng người, dùng khuỷu tay chống lên đầu, Noãn Noãn ngoắc tay với Chiến Vân Không, gương mặt ngông cuồng.

Trong nháy mắt, máu trong cơ thể chảy ngược, họp thành con đại hồng thủy giống núi lửa bộc phát, nóng đến phía dưới bụng dâng trào, cơ thể của Chiến Vân Không bốc nóng lên, con mắt đỏ sậm như dã thú, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm cơ thể mềm mại như gốm sứ ở trên giường, đẹp làm người ta nghẹt thở, làm anh điên cuồng, lúc này, anh chỉ có một ý nghĩ, chính là bổ nhào vào cô, ăn sạch cô…

Bấu lên cổ cứng rắn của anh, chịu đựng xâm nhập dữ dội của anh, cảm nhận anh hôn trên môi, trên mặt mang theo hơi nóng, làm lòng của cô cũng nóng theo, cánh tay ôm chặt, cơ thể nóng hổi của anh bị gió từ ngoài cửa sổ thổi vào làm run rẩy, tiến vào xé rách đau khổ trong bốn năm của cô, nước mắt tràn ra ngoài khóe mắt nhưng Noãn Noãn lại cười. Khẽ thở dốc và nỉ non ưm một tiếng, trong giữa đêm rực rỡ xinh đẹp mở rộng ra một sinh mệnh lộng lẫy nhất…

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125-2: Hạnh phúc tràn đầy (đại kết cục) 2

Edit: Tịnh Hảo

Đầy tháng của Tiểu Thất và Tiểu Cửu, vừa đúng cũng là sinh nhật của Mộ Thanh Nhi, có thể nói nhà Họ Chiến rất rộn ràng vang trời, vô cùng náo nhiệt, Hữu Hữu mặc lễ phục dạ hội hăng hái giống như con thỏ nhỏ, Đường Đóa ôm Đường Đường đuổi theo phía sau cậu, “Hữu Hữu, con chậm một chút, cẩn thận đừng để ngã đấy… Còn chạy, chạy nữa coi chừng chú nhỏ của con đánh vào mông con đấy… Con đứng lại cho bác gái.”

Hữu Hữu vừa chạy vừa quay đầu lại, giọng nói non nớt đáng yêu hô to với Đường Đóa, “Bác gái lớn, nhanh lên một chút, sắp đuổi không kịp rồi!”

"Chị dâu, chị ôm Đường Đường định đi đâu ạ.” Phong Tây nửa đường nhảy ra ôm lấy Hữu Hữu, tên nhóc kia giống như tên lửa bắn ra, thật may là bị anh chặn lại, bằng không Noãn Noãn đưa lưng về phía bọn họ sẽ bị Hữu Hữu đụng ngã lăn.

Đường Đóa thở hồn hển, chạy đến không có hơi sức, "Còn không phải là Hữu Hữu, lúc nãy tụi chị tình cờ chạm mặt với Tô Thần, cũng không biết anh ta nói gì với Hữu Hữu, trên đường về cứ la hét nói không còn kịp rồi, xe chưa dừng hẳn đã chạy xuống…”

Nói đến chỗ này Đường Đóa dừng lại, nhìn trong tay Hữu Hữu nắm chặt lá thư, lại suy nghĩ Tô Thần gặp phải ở cửa hàng, dường như bỗng hiểu ra cái gì, “Phong Tây buông Hữu Hữu xuống đi, để thằng bé đi đi, Hữu Hữu làm anh hùng bị chúng ta làm trễ rồi…”

Toàn thân Noãn Noãn đau nhức, ngay cả đầu ngón chân cũng không muốn động, nằm lỳ ở trên giường miễn cưỡng mơ màng, nhắm mắt lại chợp mắt, ngón trỏ của cô bị Tiểu Cửu nắm chặt trong đôi tay nho nhỏ béo ú, hai người một lớn một nhỏ nằm cùng nhau, hình ảnh rất ấm áp, rèm cửa sổ lụa trắng bị gió cuốn bay lên, phất phơ mờ ảo giữa không trung…

Chiến Vân Không đứng lẳng lặng yên tĩnh như vậy, tinh thần tốt giống như đám mây bay giữa trần gian núi xa, nhẹ nhàng không bị gió ràng buộc, chẳng bao lâu sau anh từng nằm mơ cảnh tượng như vậy, có cô, có anh, và đứa con của bọn họ, một đời cùng nhau ngắm mặt trời chiều ngã về tây, cùng nhau nắm tay về nhà.....

Tiểu Thất ở trong ngực Chiến Vân Không, tay nhỏ bé y y a a chơi đùa vui vẻ với Chiến Vân Không, cô thích Tiểu Cửu, thích sờ tay của cô bé, mặc dù cô bé vẫn còn rất nhỏ…

Diệp Tử ở trong khe cửa nhìn cảnh tượng này chừng mười phút, Tiểu Thất và Tiểu Cửu thân với Noãn Noãn và Chiến Vân Không không có quan hệ hơn cả cô ấy là mẹ ruột đây, cô ấy cũng không ghen, có thể nói hai đứa bé là do Noãn Noãn tự tay chăm sóc lớn lên, giống như đứa bé của cô vậy, khẽ đóng cửa.

Về phần Chiến Vân Không, trước kia An An nói với cô ấy, thủ trưởng Chiến là người chuyên chăm sóc đứa bé, cô ấy có chết cũng không tin, Đường Đóa lại nói với cô ấy, thủ trưởng Chiến là một cao thủ chăm sóc đứa bé có kinh nghiệm phong phú, cô ấy có chết cũng không tin, sau này, ngày Tiểu Thất, Tiểu Cửu ra đời, làm cô ấy chính mắt thấy, thì ra truyền thuyết đều là thật…

Con người sắt đá giàu tình cảm, có phải là miêu tả anh không?

Gần bảy giờ tối, bữa tiệc đúng giờ bắt đầu, bởi vì liên quan đến thân phận đặc biệt nhạy cảm của Diệp Tử, nhóm bạn thân vào giữa trưa đã ăn cơm đầy tháng của Tiểu Thất và Tiểu Cửu, Noãn Noãn không tìm thấy Diệp Tử, kỳ lạ, lúc nãy còn nhìn thấy cô ấy ở dưới lầu.

"Thím nhỏ, dì Diệp Tử nói tối nay dì ấy không trở về, bảo chúng ta đừng chờ dì ấy, bà nội gọi chúng ta đi qua cắt bánh ngọt."

Khi Hữu Hữu thuận lợi giao thư cho Diệp Tử thì Diệp Tử suýt chút nữa ném thằng bé đi, tên nhóc thúi giúp ai không giúp, cố tình giúp tên khốn kiếp Tô Thần kia, xem nội dung trong thư xong càng thêm tức điên, a ——! Lần này cô ấy muốn xem rốt cuộc Tô Thần muốn chơi trò gì.

Trên đường về nhà, Noãn Noãn kiệt sức tựa vào trên xe ngủ, Phong Tây ngồi bên ghế tài xế nhìn về phía sau, trêu ghẹo nói, "Anh hai, sao gần đây Noãn Noãn mệt mỏi vậy, chỉ cần ngồi xuống là lập tức có thể ngủ."

Nhìn kính chiếu hậu, dáng vẻ Noãn Noãn ngủ không biết trời đất, cũng cực kỳ giống Tiểu Cửu, "Hôm nay chơi với Tiểu Cửu một ngày, có lẽ là mệt mỏi."

"Vậy à, Noãn Noãn và Diệp Tử thay phiên chăm sóc đứa bé, cũng may mà Tiểu Thất, Tiểu Cửu coi như nghe lời, không phải đứa bé thích khóc, nếu không có lẽ sẽ mệt hơn bây giờ, Diệp Tử không tin bảo mẫu trong nhà, cái gì cũng tự thân tự lực, thật không nhìn ra, một cô gái miệng toàn lời thô tục, sau khi sinh con xong, vậy mà có thể nâng tố chất lên, không phải hệ thống trên người cô ấy thăng cấp thành hệ thống 2.0 chứ, ha ha."

Chiến Vân Không cười, hỏi anh ấy, "Đã chuẩn bị xong chưa."

Phong Tây dương dương tự đắc hài lòng nâng cằm lên, "Tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa xong…"

Hummer chạy nhanh trên đường về phía bắc, Phong Tây xuống xe trên phố Kim, liếc Noãn Noãn vẫn ngủ say như cũ, "Anh hai, em nghi ngờ Tiểu Noãn Noãn… có rồi! Tránh trước đây, bye bye!"

Nhăn đầu lông mày, thủ trưởng đang đợi Phong Tây nói "có" là ý gì?

Một cước đạp cần ga, xe như một con báo săn, một tiếng ầm vang lên, xe chạy đi mất.

Nửa đêm yên tĩnh ở dưới biển rộng, như một cánh ve mỏng manh, nhẹ nhàng lơ lửng ở trên mặt biển, cơn gió như lông vũ thổi qua gương mặt mềm mại trắng trẻo như sữa của Noãn Noãn, mặc dù đã là mùa thu nhưng buổi tối vẫn hơi lạnh, mơ màng bị thủ trưởng ôm đặt trên nắp động cơ xe, trên môi ấm ướt, một nụ hôn kéo dài và dịu dàng làm Noãn Noãn hít thở không thông, cô gái nhỏ miễn cưỡng tựa đầu vào bờ vai rộng chắc của Chiến Vân Không, đôi mắt vẫn trong trạng thái nửa khép nửa hở.

"Em..... Phải về nhà..... Về nhà ngủ..... Thủ trưởng." Trề môi nói khẽ, không rõ mình đang nói gì.

Thủ trưởng ngủ? Vạch đen hiện đầy trán, thủ trưởng Chiến vừa tức vừa buồn cười, đây là con ma ngủ à, bất đắc dĩ, đẩy cơ thể ấm áp của cô ra, để hai người mặt đối mặt, hắng giọng một cái, khụ khụ —— dịu dàng nói, "Phu nhân Chiến, đã đến Vịnh Thiển Thủy của Cố Thành rồi."

"..... Ừ, quay đầu, em muốn về nhà."

Than thở, giọng điệu này mang bất đắc dĩ cũng hàm chứa sự cưng chiều, toàn quân khu trên dưới ai cũng biết, thủ trưởng Chiến nói một không nói hai, duy chỉ có, duy chỉ có với bà xã, nâng ở lòng bàn tay sợ bể, hứng như hứng hoa.

"Đã trễ rồi, đời này, anh đi đâu thì em đi đó…" Lại gần bên tai cô nói nhỏ, phun ra hơi nóng lượn lờ bên tai Noãn Noãn, lông tơ trên da trắng sáng lất phất, toàn thân cô run rẩy, tỉnh táo một nửa ngẩng đầu lên nhìn anh.

Khuya không trở về nhà, tới nơi này.

"Thủ trưởng, anh sai rồi, phải là em đi đâu thì anh đi đó, kiếp này, kiếp sau, mãi mãi… ôi chao, vậy có phải sẽ có một ngày anh chán em không, vẫn không muốn bỏ, chỉ cần đời này chúng ta không chia ly nữa là tốt rồi."

Chiến Vân Không nhíu mày, chạm trán cô, trong tay xoa tay trắng mịn mềm mại của cô, giọng nói của anh giống như phong trần xa xa du dương, mang theo quyến luyến và tình yêu sâu thẳm, "Noãn Noãn, nếu như cả đời này anh không gặp được em, em sẽ ở đâu, nếu như anh không gặp được em, cuộc đời này anh sẽ không cưới bất kỳ cô gái nào không phải là em, chúng ta gặp nhau giống như một trò chơi của ông trời, bây giờ nhớ lại anh cũng sợ, sợ nếu như đêm đó anh không đến, thì có phải em sẽ bị…"

Cuối cùng không nói câu kia ra, ngón cái thô ráp vuốt ve gò má hồng hào của cô, cảm giác lưu luyến làm anh yên tâm không buông tay, "Cưới em, là hạnh phúc lớn nhất đời này của Chiến Vân Không, nhóc con, biết chuyện anh tiếc nuối nhất là gì không?"

Nước mắt theo động tác lắc đầu của cô tràn ra từ khóe mắt, ướt bàn tay Chiến Vân Không, mũi hít hít, chua xót.

"Nhóc con ngốc, khóc cái gì." Chiến Vân Không vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, lau đi giọt nước mắt cho cô, "Anh hận tại sao mình, tại sao lúc đầu không sắp xếp kín đáo cẩn thận hơn, làm em bị tổn thương lớn như vậy, thật xin lỗi, 4 năm rồi anh nợ em một câu xin lỗi, xin lỗi em vì đã không cứu được em lúc em gặp nguy hiểm nhất, xin lỗi đã để em đau đớn chịu đựng tất cả tổn thương, thực xin lỗi, lúc em cần anh nhất thì đã không ở bên cạnh em, thật xin

lỗi Noãn Noãn, từ nay về sau, anh sẽ không làm mất em nữa, anh dùng cả sinh mạng này…"

"Đừng nói nữa..... Xin anh đừng nói nữa…" Ôm lấy anh, hung hăng ôm lấy anh, nước mắt kiên cường của cô, gió biển thổi qua làm mắt vừa đau vừa chát, sao trên bầu trời cao cao, chiếu sáng lấp lóe.

Ở trong tình yêu không có ai xin lỗi ai, yêu chính là yêu, không so đo quá trình, không chấp nhất quá khứ, chỉ mong có thể nắm tay đi tới đầu bạc, bên nhau cả đời, cuối cùng có thể cùng anh đi đến cuối cùng mới là chuyện đáng quý nhất, cuộc đời này của Chiến Vân Không không gặp được Noãn Noãn cũng sẽ không biết yêu, là cô cho anh dũng khí, là cô chiếu sáng thế giới tối tăm của anh, Noãn Noãn chính là tất cả của anh…

Xế chiều hôm nay anh gặp Lãnh Thương, đây cũng là lần đầu gặp mặt sau bốn năm của bọn họ, Lãnh Thương đến đâu cũng đều là dáng vẻ cười ha ha hiền hòa, anh ấy mở miệng trước phá vỡ cục diện bế tắc, anh ấy nói mục đích hôm nay tới tìm thủ trưởng Chiến, anh ấy cũng đang rất muốn hẹn anh để ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, Chiến Vân Không hỏi tất cả mọi chuyện xảy ra trong bốn năm nay của Noãn Noãn, Lãnh Thương không chút che giấu nói nói cho anh biết… Một đêm kia anh ôm Noãn Noãn ngủ rất yên ổn, mất mà có lại, trằn trọc chờ đợi quanh đi quẩn lại, rốt cuộc anh đã hiểu, thì ra là yêu thì có thể chờ từ mùa xuân đến sang thu, chờ hoa nở rộ…

Trên bầu trời, đột nhiên có một tiếng vang thật lớn, biến thành màn khói nhiều màu sắc trong đêm tối mờ ảo, sáng ngời trong ánh mắt Noãn Noãn, bay như bươm bướm, Noãn Noãn vui mừng ngẩng đầu lên, nhếch miệng lên tạo thành nụ cười xinh đẹp…

"Thật là xinh đẹp....."

"Gả cho anh!" Pháo hoa ở trên bầu trời, giống như mưa cánh hoa muôn màu sắc, từng nhánh nở rộ thành hàng vạn đá thủy tinh, lóa mắt.

Noãn Noãn sững sờ, sờ trán thủ trưởng, gả cho anh? Trong ấn tượng bọn họ đã sớm lãnh giấy chứng nhận rồi, cô cũng đã sớm là phu nhân nhà họ Chiến, không phải anh ngốc rồi chứ, "Không phải em đã gả cho thủ trưởng rồi ư, có phải anh mất trí nhớ không, ừm, có phải, có phải không." Cô gái nhỏ cười lăn lộn trong ngực Chiến Vân Không dựa vào người thủ trưởng, cô thật sự mệt muốn ngủ đấy, "Anh, em về nhà ngủ nha, em mệt quá." Kéo dài âm cuối, chiêu làm nũng này của cô gái lần nào cũng chuẩn.

Chạm vào chóp mũi xinh xắn của cô gái, chê cười cô là con heo lười nhỏ, thu chặt cánh tay trên eo cô, "Mặc dù anh và em đã sớm kết hôn, nhưng anh nợ em một hôn lễ, cuộc đời này chuyện khó quên nhất chính là hôn lễ, anh muốn để em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới này…"

Khoảnh khắc một cô gái xinh đẹp nhất chính là mặc bộ áo cưới trắng tinh gả cho người mình thích nhất, Đường Đóa và Diệu Diệu cũng đã đề cập chuyện bổ sung hôn lễ giữa cô và Chiến Vân Không, cố tình hỏi cô thích kiểu áo cưới gì, muốn hôn lễ thế nào, Noãn Noãn thật sự không để ở trong lòng.

Lông mày cong lên tức giận, đôi mắt đẹp không dịu dàng quyến rũ người như lúc nãy.

"Đây đều là chuyện anh đã chuẩn bị trước đó sao, hèn chi chị dâu luôn hỏi em chuyện áo cưới, em nói em không muốn thì sao?"

"Em dám!" Trong lòng Chiến Vân Không hơi hồi hộp, tức thì trừng mắt.

Bĩu môi, Noãn Noãn xì khẽ một tiếng, "Ban đầu anh không nói một tiếng liền vỗ giấy hôn thú lên bàn mà không hỏi ý kiến của em trước, em mơ màng u mê lên thuyền giặc… Ưm ưm ưm…"

Tất cả lời nói còn lại đều bị đôi môi lạnh bạc khêu gợi ngậm chặt, Chiến Vân Không điên cuồng hút ngọt ngào trong miệng cô, Noãn Noãn bị động tiếp nhận, rất đau nhưng đôi mắt lại cong lên mang theo ý cười, người đàn ông kiêu căng này mãi mãi đều thế này…

Hai cánh tay vòng lên anh, trong hoảng sợ khẽ đáp lại nhiệt tình, Chiến Vân Không sợ rồi, không mau chóng để khắp thiên hạ biết cô là người phụ nữ của mình thì ngày đó anh không yên tâm.

Ngày hôn lễ của thương gia nhà họ Tam định vào ngày 18 tháng 9, là ngày bọn họ quen biết, cũng không biết là trùng hợp hay là cái gì, khi Noãn Noãn nghe ngày xong, nhớ tới một người đầu tiên, nhưng không phải là Chiến Vân Không.

Mấy ngày nay, Noãn Noãn đều ở núi sương mù, bởi vì thủ trưởng có nhiệm vụ tập huấn khẩn cấp bí mật, Chiến Vân Không không yên lòng với Noãn Noãn, nói đúng hơn là mỗi sáng mở mắt ra phải nhìn thấy cô, nên vừa dỗ vừa gạt người đi vào nơi này.

Trong bốn năm cô rời đi, nơi này hầu như không có thay đổi, đến lúc Diệu Diệu thành khách quen ở nơi này, gả cho Cổ Thanh Dạ đương nhiên phải là quân tẩu đi theo quân nhân, trừ mỗi thứ hai đến thứ ba, và thứ năm đến lớp ra, thời gian còn lại đều ở tập đoàn Star, bây giờ cô ấy là thư ký thân cận nhất của Đường Đóa.

"Ừ, trà hoa cúc này thật sự uống rất ngon, thanh đạm mà không đắng, trà nghệ của phu nhân Cổ thật sự rất tuyệt."

Ngồi ở sân thượng, quần áo Bạch Diệu thanh lịch màu đen, tóc dài ở sau ót, đoan trang ưu nhã hoàn toàn khác với cô gái hung hăng mấy năm trước, rót đầy trà thêm cho Noãn Noãn.

"Tất nhiên, tớ pha trà ngay cả vị thủ trưởng hay soi mói nhà cậu uống còn khen không ngớt nữa mà, cô nhóc, cậu đặt áo cô dâu chưa?"

"Còn chưa có." Noãn Noãn dứt khoát trả lời.

"Còn chưa quyết định, đại tiểu thư của tôi, cách hôn lễ chỉ còn có hai tháng, hơn nữa là đồ thủ công cao cấp, có lẽ sẽ tốn rất nhiều thời gian, sao hả, có phải không vừa ý với kiểu dáng không?"

Khẽ thè lưỡi, đôi mắt Noãn Noãn cảm nhận sự dịu dàng xinh đẹp của ánh mặt trời vào giữa trưa, "Quả thật phong cách không hợp."

"Vậy sao, ngay cả nhà đại nghệ thuật áo cưới Vương Vi Vi mà cậu cũng không coi trọng, có phải cô gái nhỏ hơi làm kiêu không?"

Noãn Noãn nhấp trà, cười nói, "Giáo sư cũng vô ích, thiết kế không phải là nhìn nhà thiết kế, mà là nhìn tác phẩm, tác phẩm của cô ấy quả thật rất được, nhưng không có cảm giác mà tớ muốn, tớ lại cảm thấy áo cưới của chị dâu rất tuyệt."

Đường Đóa có một phòng trưng bày, chuyên để áo cưới mà lúc chị ấy kết hôn, Noãn Noãn còn từng cười nói người có tiền chính là thích giày vò.

Bạch Diệu dựa đầu vào cửa, cô ấy đang hồi tưởng dáng vẻ bà chủ Đường mặc áo cưới…

"À —— tớ nhớ ra rồi, áo cưới đó của chị dâu không phải của Vương Vi Vi, mà là của một người vô cùng thần bí rất nổi danh… Dù sao tớ không rõ lắm, cậu có thể hỏi chị dâu, chẳng qua tớ nghe nói nhà thiết kế đó rất quái dị…"

Nhìn Bạch Diệu lải nhải, lòng hiếu kỳ nổi lên, lôi cái ghế lại gần Bạch Diệu, "Quái? Nói nhanh lên sao lại quái, là nam hay nữ.....ơ, hay là gay? Cậu có gặp qua chưa?"

Nhăn mày lại, Diệu Diệu nghiêng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, cô ấy suy nghĩ một chút nói, "Tớ nhớ trước đó bởi vì có đồng nghiệp muốn kết hôn, rối rắm khi chọn áo cưới, sau khi tớ hỏi chị dâu có nhắc chuyện áo cưới của chị ấy có phải đặt làm ở nước ngoài không, cậu nghĩ xem với thực lực bối cảnh của nhà họ Chiến… Nhưng mà, lúc đó phản ứng của chị dâu có chút hả hê, nói áo cưới của chị ấy không phải may ở nước ngoài mà là tư nhân may…"

"Sau đó thì sao?" Noãn Noãn nghe thấy rất phấn chấn.

"Sau đó, nói thật thì, tớ rất kinh ngạc, trước đó tớ có thấy áo cưới hoàn chỉnh rồi, thật sự đẹp như áo cưới thiên sứ, chị dâu lại nói với tớ là tư nhân may trong nước, tớ hỏi nhà thiết kế là ai? Chị dâu nói nhà thiết kế đó một năm chỉ nhận có ba đơn, hơn nữa khách hàng của cô ấy phải do cô ấy tự chọn, có rất ít người từng thấy cô ấy, nói đúng hơn là không thích người khác biết."

"Chị dâu từng gặp cô ấy rồi sao? Cô ấy tên gì?" Trực giác nói cho Noãn Noãn, đây mới là nhà thiết kế cô muốn, bốn năm trước cô từng thấy áo cưới của chị dâu, lụa mỏng màu trắng, thiết kế tự nhiên trong sáng, cắt xén độc đáo giống như một tình yêu cảm động sâu sắc… cô rất thích.

"Đương nhiên rồi, còn nghe nói bọn họ là bạn tốt đấy, hình như tên là… Quả Tiểu Quả!"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125-3: Hạnh phúc tràn đầy (đại kết cục) 3

Edit: Tịnh Hảo

Gần tối, khi thủ trưởng về mang theo một chồng tài liệu thật dầy, Noãn Noãn đang lên mạng trong phòng sách, khi cửa mở ra cô không ngẩng đầu nhìn, "Thủ trưởng trở về rồi, ăn gì chưa?"

Toàn thân quân trang, khí chất Vương giả chính nghĩa, trên mặt tuấn tú là nụ cười xinh đẹp, "Không phải nói em không cần chờ anh sao, lại không nghe lời, xem ra cô gái nhỏ nào đó đáng phải bị đánh mông rồi." Cởi áo khoác xuống quăng lên ghế sofa, nhìn cô loay hoay nhìn chằm chằm máy tính, mắt cũng không chớp, tò mò cô đang xem cái gì mà chăm chú như vậy.

"Đang xem cái gì?"

"Ông xã, anh có nghe qua nhà thiết kế Quả Tiểu Quả chưa?" Ở trên mạng tra tài liệu của Quả Tiểu Quả một buổi chiều, tìm được thông tin ít đến thương cảm, ngay cả bản thảo thiết kế cũng không có, nhưng mà điều khiến cô kinh ngạc là, trên danh sách khách hàng của Quả Tiểu Quả, không riêng gì nhân vật lớn có tiếng, từ minh tinh Hollywood đến thương gia chính trị tai to mặt lớn, nhưng cũng có người thường, điều này làm Noãn Noãn càng có cảm giác tò mò với nhà thiết kế này, cô nhất định phải trông thấy cô ấy…

Nghe được cái tên Quả Tiểu Quả này thì Chiến Vân Không lộ vẻ sửng sốt, "Cái này cho em, sáng sớm ngày mai anh dẫn em đến một nơi."

Là cái gì? Nặng quá đấy, đôi tay Noãn Noãn ôm lấy có chút vụng về, nhìn Chiến Vân Không, anh nâng cằm ý bảo cô mở ra nhìn, được rồi, dù sao cũng không thể là vui mừng lãng mạn gì, bởi vì thủ trưởng không có tế bào lãng mạn.

Người vẽ tranh đối với bản nháp đương nhiên không có xa lạ gì, lật xem hai trang giấy trước mới đầu cô còn không hiểu, tại sao thủ trưởng lại có bản thảo áo cưới, anh lấy những thứ này đâu ra? Đáy mắt quét qua chữ ký trên bản thảo, sau đó hét lớn lên kinh ngạc.

"A —— đây là, đây là..... Ông xã lấy này ở đâu ra vậy?"

Ngày hôm qua chị dâu gọi điện thoại nói phải đưa đồ cho anh, nhất định Noãn Noãn sẽ thích, xem ra chỉ có phụ nữ là hiểu phụ nữ, nhìn dáng vẻ cô hưng phấn vui vẻ, tâm tình của anh cũng tốt, ôm cô ngồi trên đùi mình cùng nhìn nhau.

"Thích thiết kế của cô ấy sao?" Mẹ nói bây giờ Noãn Noãn còn chưa chọn được áo cưới, 80% là còn chưa vừa ý kiểu dáng, chỉ có đồ của Quả Tiểu Quả mới hấp dẫn cô.

"Đương nhiên thích rồi, vô cùng yêu!"

"Em chỉ có thể yêu một thứ." Thủ trưởng Chiến bá đạo hung hăng gặm môi cô, "Anh thấy tác phẩm của nhà thiết kế khác cũng đâu tệ."

Lắc đầu, Noãn Noãn bày tỏ không đồng ý, "Tác phẩm của cô ấy như có chuyện cổ tích, chẳng lẽ thủ trưởng không nhìn ra sao?"

"Không có." Cô gái có tài hoa về điểm này không thể nghi ngờ, chuyện xưa của bọn họ nói ba ngày ba đêm cũng chưa kể hết.

Bĩu môi, Noãn Noãn rất khi dễ đầu gỗ thủ trưởng không hiểu thưởng thức không hiểu phong tình, "Anh trừ mang binh đánh giặc và bài binh bố trận ra, thì đi họp ký tài liệu còn có thể nhìn ra cái gì đẹp chứ, hừ!"

Đây là mình bị chê ư? Xì khẽ một tiếng nhéo gương mặt của cô, "Anh, chỉ nhìn một mình em đẹp là đủ rồi."

"Ha ha, anh, vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đấy? Anh biết Quả Tiểu Quả đúng không? Đúng không? Nhất định vậy."

Chiến Vân Không chỉ cười không đáp, coi như là thừa nhận, gọi Hổ Tử đem đồ ăn nóng lên, hai người giải quyết bữa tối ở phòng sách, Bạch Diệu và Cổ Thanh Dạ đi vào nhìn thấy, hai cái miệng, một người đang xem tài liệu, một người khoanh chân ngồi trên thảm trải sàn nhìn bản thảo vẽ tay.

"A —— Noãn Noãn, cậu thật sự lấy được bản thảo này ư… những thứ này cũng thuộc về tài liệu cơ mật rồi, dung mạo của cô ấy có đẹp không, có phải là dáng dấp khó coi nên không công khai lộ diện chứ!"

Cổ Thanh Dạ ho khan hai tiếng, che miệng nhỏ đang ríu rít của vợ, nhỏ giọng nói, "Nói bừa, người ta xinh đẹp lắm."

Bạch Diệu sững sờ, "Anh gặp rồi?" Noãn Noãn cũng nhìn cô, đừng trách cô thính tai, là giọng nói của anh ấy thật sự không nhỏ.

"Không có, chưa từng thấy, nghe nói, chỉ là nghe nói mà thôi....." Lén liếc trộm thủ trưởng, Chiến Vân Không ở trước mặt đang cúi đầu nhìn tài liệu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm ngày hôm sau, đẹp trời, tối hôm qua thủ trưởng bảo muốn dẫn cô đi đến một nơi, không có hỏi đi đâu, gió lướt qua mặt mang theo hương thơm của hoa làm cô ngủ thiếp đi.

Nghiêng đầu, nhìn nhóc con ngủ thiếp đi, khóe môi cong lên từ từ dừng xe ở ven đường, lấy mền từ trên ghế sau đắp kín cho cô, Cố Lưu Niên nói cơ thể cô vì quá trọng thương nên bây giờ sức đề kháng rất yếu, phải thường xuyên chú ý nhiều.

Sau một tiếng, xe dừng lại ở trước tứ hợp viện xưa cổ an tĩnh.

"Thủ trưởng, này hơi giống với nhà cổ của chúng ta đấy, hôm nay chúng ta đi thăm bạn bè à?" Kéo Noãn Noãn đi vào bên trong, Chiến Vân Không cười khẽ.

"Đợi lát nữa em sẽ biết."

Làm sao Noãn Noãn có thể ngờ tới, khi cô thấy cô ấy, thì ra là Cổ Thanh Dạ thật sự không có gạt người, cô ấy thật sự là một cô gái đẹp, rất đẹp, một cô gái thanh nhã, khóe miệng cười lên rất dễ thương ẩn chứa má lúm đồng tiền, lông mày cong lên, đôi mắt đen tròn như viên đá quý, đôi môi đỏ thắm, xinh như một cô gái ở trong bức họa, một đóa hoa bách hợp giữa ánh mặt trời chiếu sáng.

Cô ấy là cô gái đẹp nhất mà Noãn Noãn từng gặp.

Thân thiết, là cảm giác đầu tiên mà Noãn Noãn ấn tượng với Quả Tiểu Quả, đương nhiên, dáng vẻ của cô ấy đã mơ hồ xuất hiện trong lòng Noãn Noãn, dáng vẻ bây giờ với dáng vẻ trong tưởng tượng, có sáu phần giống nhau.

Trong một ngày, Noãn Noãn rất vui vẻ ở trong tứ hợp viện an tĩnh này, hai cô gái vừa thấy đã thích, nhanh chóng rơi vào nước xoáy hữu tình, bọn họ đối với quan niệm nghệ thuật có rất nhiều chỗ không hẹn mà trùng ý, Noãn Noãn cho rằng cô ấy là một cô gái ít nói dịu dàng, cũng không để ý lời cảnh cáo của thủ trưởng bên tai.

Nhưng không ngờ, cô gái nhỏ rất khôi hài hài hước, nói chuyện có lúc rất mạnh mẽ, có khi lại rất triết lý, Chiến Vân Không đã sớm rời khỏi, dưới ánh mắt uy hiếp của Tiểu Quả mà rời khỏi, phải nói Chiến Vân Không sợ ai, trừ vợ mình ra, thì chính là cô chủ nhỏ này rồi.

Vào một tuần sau, cuối cùng áo cưới đã định xong, Noãn Noãn hài lòng với thiết kế áo cưới của Tiểu Quả, bởi vì cô luôn cảm thấy giữa nụ cười xán lạn của cô ấy, lơ đãng phát hiện được một sự bi thương, luôn cảm thấy cô ấy là một cô gái chứa đựng những chuyện xưa.

Chiến Vân Không không nói gì đối với sự nghi ngờ của cô vợ, anh nói mỗi người trong đời đều sẽ trải qua sóng gió, hoặc lớn hoặc nhỏ hoặc sâu hoặc cạn, anh chỉ hy vọng Tiểu Quả hạnh phúc là được rồi…

Diệp Tử và Mộ thị hợp tác châu báu, đạt được lời tán thưởng của giới trong nghề và vô cùng thành công, thị trường hoan nghênh có tăng chứ không giảm, mỗi ngày cô ấy đều bận rộn giữa đứa bé và bản thiết kế, Noãn Noãn nói cô ấy "Mẹ tốt quốc dân", cô ấy cũng không có khách khí tiếp nhận, chuyện với tô Thần ở trước mặt mọi người xem như là báo tin chiến thắng trở về, nhưng lại gởi vợ con của anh ấy ở nhà họ Chiến, đuổi đi cũng không đi.

Đường Đóa luôn kháng nghị nói, chị ấy cũng là "mẹ tốt quốc dân" có thực lực trèo lên đỉnh, Đường Đường trong ngực vỗ tay nhỏ mập bành bạch ủng hộ mẹ, bên khóe miệng cười khanh khách phối hợp chảy nước bọt ra.

"Ôi, Đường Đường của chúng ta là Tiểu Đường của mẹ, danh hiệu "mẹ tốt quốc dân" của dì nhỏ ban, chỉ sợ là bị nước miếng của Đường Đường làm chết đuối rồi…" Mọi người cười ầm lên…

Buổi sáng nhận được điện thoại của mẹ là lúc Noãn Noãn đang thay Diệu Diệu dạy hộ ở trường, thân phận của Noãn Noãn và trong xã hội là nổi bật nhất trong giới nghệ thuật, nhưng dạy hộ tiết Trung văn không phải là lĩnh vực chuyên môn của cô, vừa mới bắt đầu có chết cũng không đi, không đồng ý. Làm sao cô dạy Trung văn được, nói chuyện vớ vẩn thì cô còn nói được.

Diệu Diệu lôi kéo cánh tay cô lệch trái lệch phải van xin làm nũng, Cổ Thanh Dạ đau lòng cho vợ cũng nói giúp, tiết này chính là giải trí tán dóc làm bọn học sinh thoải mái.

Sau khi Bạch Diệu tốt nghiệp, hiệu trưởng trọng nhân tài thuyết phục Bạch Diệu ở lại trường, Diệu Diệu mềm lòng chịu không được đeo bám dai đẳng của hiệu trưởng liền nhắm mắt đồng ý, trở thành giáo viên hệ tiếng Trung, chưa tới nửa năm, cô ấy lấy tốc độ ánh sáng thăng lên làm giáo sư, làm nhiều giáo viên đỏ mắt, giận mà không dám nói gì, có lời đồn đãi nói bối cảnh sau lưng Bạch Diệu rất sâu.

Nhìn xuống phòng học, phòng học bậc thang đông nghịt người, tiếng vỗ tay không ngừng, các học sinh lâu rồi mới có cảm giác không muốn rời khỏi, nhìn thấy cảnh tượng này Noãn Noãn cũng xem như thở phào nhẹ nhõm, trong lòng an ủi mình hoàn thành không tệ, vẫn không làm hư chuyện, chuyện rất nhanh truyền đến tai hiệu trưởng, hiệu trưởng thật lòng chân thành mời Noãn Noãn gia nhập vào Ương Đại, vẫn bị Noãn Noãn dịu dàng từ chối, tuy rằng cô rất hưởng thụ cảm giác đứng bên bục giảng.

Buổi trưa, lúc chạy tới phòng ăn thì Thu Như đã tới rồi, còn có Lam Hi, Noãn Noãn vui mừng ngồi đối diện hai người, Lam Hi là mẹ ruột của mình, mà Thu Như là người nuôi lớn mình, Lam Hi rất biết ơn chị, cảm ơn bà đã thay mình chăm sóc Noãn Noãn tốt như vậy, cảm ơn bà đã thay mình cho Noãn Noãn tất cả tình thương của người mẹ, Noãn Noãn vẫn gọi Thu Như là mẹ, tất cả chưa bao giờ thay đổi, Lam Hi nói, mẹ của Noãn Noãn chỉ có Thu Như mới có tư cách làm.

Thời gian cơm trưa luôn trôi qua rất nhanh, nhưng mà đúng lúc buổi chiều ba người đều rảnh, Thu Như nói rất nhiều chuyện lý thú, những gì đã trải qua, nhìn thấy và nghe thấy trong hành trình tuần trăng mật với ba Tinh, ba người bị chọc cho cười ha ha đưa tới ánh mắt của rất nhiều người trong nhà ăn.

Trong khoảng thời gian này Lam Hi vẫn sống ở Thái Lan, Long Lân bị bệnh, chỉ là đến nước Pháp đi công tác lại dính vào gió rét, không thấy quan trọng nên không uống thuốc, qua vài ngày đột nhiên bệnh tình chuyển biến xấu đi, sốt cao ba ngày không lùi, lúc này Lãnh Thương thật sự bị hù chết, vội vàng gọi điện thoại cho Lam Hi, thêm mắm thêm muối nói bệnh tình của cha nuôi, làm cho Lam Hi rất căng thẳng, làm sao có thể ngã bệnh thế này, không phải thời gian qua ông ấy rất khỏe mạnh sao.

Khi Long Lân và Lãnh Thương tới đã là buổi chiều, hai người mới vừa ở Ương Đại họp xong hội nghị, đây cũng là lần thứ hai sau bốn năm đến Ương Đại họp Hội đồng quản trị, hiệu trưởng cố gắng mời Noãn Noãn gia nhập làm sao có thể ngờ đến không lâu sau đó, Noãn Noãn lại trở thành người nổi tiếng trong trường đại học.

Buổi tối, Mộ Thanh Nhi tự mình xuống bếp, Long Lân khen không dứt miệng tay nghề của bà, Lãnh Thương miệng ngọt không ngừng tận dụng mọi thứ nói ăn rất ngon, trên bàn cơm mọi người cười cười nói nói, không khí rất thoải mái, Chiến Vân Không vì quân khu có diễn tập quy mô lớn cho nên mấy ngày nay không thể trở về, Long Lân hỏi Noãn Noãn lựa chọn áo cưới thế nào rồi.

"Noãn Noãn, có cần cha giúp một tay không, áo cưới nhất định phải mua cái đắt nhất, còn có con chọn phù dâu chưa, lễ phục của phù dâu cũng nhất định phải chọn tốt nhất, đồ trang sức, giày, trang điểm đều phải tốt nhất, tất cả đều tính vào tiền của cha…"

Long Lân là thương nhân giàu có ở Châu Á, con gái duy nhất kết hôn đương nhiên ông phải làm tốt cho con gái, bây giờ thứ ông có thể bù đắp cũng chỉ có tiền, mà thứ cô không thiếu chính là tiền, cuộc sống bây giờ là nửa đời hạnh phúc vui vẻ nhất của ông, còn cầu cái gì chứ!

Noãn Noãn gắp cá chần nước sôi vào đĩa của Long Lân, Long Lân thích món cá chần nước sôi cay nóng này, "Ăn cơm rồi nói ạ, chuyện hôn lễ cha cũng đừng quan tâm, có chị dâu và Diệu Diệu giúp con rồi, áo cưới con cũng đã đặt xong, đến lúc đó hy vọng cha có thể đúng giờ đến ăn là được rồi ạ!"

"Ha ha, nhóc con, hôn lễ của con đương nhiên cha sẽ tới đúng giờ, mỗi ngày đều đang mong đợi đấy, đúng rồi cha nghe mẹ chồng con nói, áo cưới của con không đặt ở nước Pháp phải không?"

"Đúng vậy, có người thiết kế riêng cho con rồi, vô cùng đẹp, rất đẹp đấy." Nói đến áo cưới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không che giấu được hưng phấn và vui vẻ.

Lãnh Thương mãnh liệt yêu cầu dì Mộ làm cho anh ấy món tôm nướng, gần như ăn tôm nướng ở các nơi trên thế giới rồi cũng chỉ có Mộ Thanh Nhi là làm vừa khẩu vị anh ấy.

"Noãn Noãn, vấn đề dâu phụ có phải hơi khó giải quyết không, Diệu Diệu, An An, Dao Dao, Vương Linh, Diệp Tử..... Đều là các cô gái đã kết hôn, bên cạnh em không có người bạn gái kết hôn sợ rằng đã tuyệt chủng rồi."

Đúng vậy, cô còn chưa có nghĩ tới, thật ra thì không cần dâu phụ cũng có thể, nhưng cảm giác thiếu đi cái gì đó, khẽ chau mày lại, đầu óc khởi động tìm cách…

"Có cần đại ca giúp em hay không…"

"Không cần." Lập tức cắt đứt lời đề nghị của Lãnh Thương, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể nghĩ ra anh ấy có thể làm ra chuyện gì, mình tinh ngực to 34D, cô em bikini chân dài, gay đẹp trai, cô gái hào môn được chiều chuộng… Cô không muốn hôn lễ đẹp nhất, một đời chỉ có một lần bị tên yêu ma quỷ quái này làm thành hội hoan lạc loạn xạ.

"Oa, ngon quá, ngon quá, quá hạnh phúc rồi, dì Mộ, dì Lam, đã lâu không gặp vẫn trẻ trung xinh đẹp động người, chú Long vẫn anh tuấn uy vũ bất phàm, anh Thương, anh Thương… ôi, vẫn phong lưu phóng khoáng, Mạch Đế bảo tôi anh là rất tốt, cô ấy nói tối hôm qua… làm cô ấy cả đời khó quên, anh Thương, anh biết không!" Phong Tây giống như cơn gió xuất hiện ở bàn ăn, toàn thân là quần áo vận động màu đen bằng bông vải, trên mặt đeo khẩu trang và kính râm, che đi đôi mắt đào hoa quyến rũ, nếu như anh ấy không nói luyên thuyên mấy lời động kinh, Noãn Noãn thật sự không biết là ai.

Quay đầu nhìn chằm chằm Lãnh Thương, mặt Noãn Noãn như hung thần, cắn răng nói, "Cẩn thận tán gái tán ra đứa bé, không ai giúp anh nuôi." Từng nghe nói tên Mạch Đế này, tập đoàn giải trí Star dùng số tiền lớn để đào tạo, bây giờ bay lên cao đang là tiểu thiên hậu top 3 màn ảnh, có thể lăn lên giường cùng với Lãnh Thương, xem ra cũng không phải là "ngọc nữ" thanh tuần mà cô ấy hay diễn trên TV? Không, mà là "dục nữ" mới đúng.

Lãnh Thương cười đến trắng mắt, nói là thỉnh thoảng thì chơi, mọi người cùng có lợi hỗ trợ, chỉ thế thôi.

Không để ý đến anh ấy, Noãn Noãn nhìn Phong Tây – cái người không bình thường, vào nhà đã lâu mà còn chưa tháo khẩu trang xuống, "Phong Tây, anh không có chuyện gì chứ, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống không ai cản anh, nhưng anh có thể tháo khẩu trang và cởi áo bông dày xuống trước không, anh dọa mọi người rồi đấy!"

Ồ một tiếng, cởi áo khoác đưa cho quản gia, nhưng khẩu trang và mắt kính vẫn chưa tháo xuống, ngoài miệng nói rất vui nhưng không động đũa, "Anh ở vườn hoa chờ em nhé Noãn Noãn, mọi người từ từ ăn."

Cô gái nhỏ ngẩn người, không phải người này còn chưa ra nước ngoài diễn sao, lúc này bị điên biến thành u buồn, rốt cuộc anh ấy muốn nháo gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Boss Cẩn Thận, Vợ Hiền Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.